
SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANG
ET
VE RI TAS
CHRISTO ECCLESIAE

C. IULII CAESARIS

COMMENTARII.

CUM SUPPLEMENTIS A. HIRTII ET ALIORUM.

RECOGNOVIT

FRANCISCUS OEHLER.

LIPSIAE.
TYPIS ET SUMPTIBUS B. G. TEUBNERI
MDCCCLXV.

Cum proximo anno mihi munus iniungeretur a B. G. Teubnero, viro honestissimo, ut ex aliis, qui novis et curis et habitu ex eius officina prodituri essent, antiquis scriptoribus Caesaris ego commentarios recognoscendos sumerem, dubius aliquamdiu haerebam, quomodo meo officio satisfacerem. Scholarum enim commodi prima ratio erat habenda, sed simul et ipsi Caesari aliquid operae navatae postulabatur. Libelli ratio non permittebat correctiones meas firmare pluribus. Restat igitur iam opere absoluto, ut indiculum certe praefigam eorum locorum, in quibus a Caroli Nipperdeii V. Cl., cuius horum commentariorum recensione quasi pro fundamento utendum erat, auctoritate ad proprium iudicium recesserim.

DE BELLO GALL. I, 17. retinui *debeant.* II, 12. *confecto* non spurium iudicavi. II, 27. scripsi *pugnarent, quo.* III, 12. *bis* non delendum censui. III, 19. scripsi *certior factus; civitatesque.* IV, 1, retinui *quod* pro *quom.* V, 9. edidi *et praesidio navibus Q. Atrium praefecit.* V, 29. cum libris scriptis retinui *haberet.* V, 36. scripsi *impetrare.* V, 43. retinui *succensa* cum libris manu exaratis omnibus. V, 44. retinui *spectas*, et in sequentibus correxi *convertit. Illinc occursat ocius, gladio comminus rem gerit Vorenus.* V, 47. cum Oudendorpio scripsi *ne, ex hibernis fugae si similem profectionem fecisset, hostium impetum sustinere*

non esset. V, 49. retinui *armatae*, et in sequentibus interpunctionem mutavi. VI, 4. scribendum erat *arbitratur* pro *arbitrabatur*. VI, 11. *partibusque* non inducendum duxi. VI, 12. retinui *imperfecta*. VI, 34. retinendum videbatur *in eiusmodi difficultatibus*. VII, 17. retinui vulgatam scripturam *nusquam incepta re discederent*. VII, 19. [illegible] interpretaberis mecum paludi adiacentes non in ipsa palude sitos, et locus sanus videbitur. VII, 20. scripsi *qui se ipse munitione defenderet*. VII, 27. retinui [illegible] VII, 30. retinui *consternati*. VII, 35. verba [illegible] *cohortibus* non corrupta arbitror. *Capere* verbum est pro „deminuere" et „*cohortibus*" non est dativus sed ablativus. VII, 36. scripsi *perspiceretur* cum libris melioris notae. VII, 48. cum Bongarsiano primo edidi [illegible] pro *defatigati*. VII, 55. scripsi *ne qua* pro librorum [illegible]. VII, 62. scripsi *contra Labienum*. VII, 64 scripsi *denique ei rei constituit; tum omnes*. In sequentibus voculam *se* ante *consequi* delevi. VII, 66. retinui [illegible]. VII, 66 retinui *id quo maiore*. VII, 67. [illegible] pro [illegible] servari poterat. VII, 74. scripsi *ac cum* [illegible] VII, 75 supplevi *Velliocassis, Lexoviis et Aulercis Eburovicibus terna; terna Rauracis*. VII, 84. scripsi [illegible]. VIII, praef. retinui *scriptoribus desit* pro *scriptoribus deesset*. VIII, 4. retinui *condonata*. VIII, 8 scripsi *contempta suorum paucitate*. In sequentibus servavi *consilio* pro *concilio*. VIII, 12. scripsi *Inflammantur atque incitantur*. VIII, 23. edi volui *vel ut insueta*. VIII, 28. corrigendum erat *proeliabantur* pro *proeliantur*, quod Nipperdeius habet. VIII, 29. scripsi *qui eo tempore arma* [illegible]. VIII, 51. retinui *expectatissimi*. VIII, 52. scripsi *obtinere* cum Bong. primo.

DE BELLO CIVILI. I, 2. edidi *surreptis ab eo duabus legionibus*. I, 3. scripsi *urbs et eius comitium*. I, 5 [illegible] *audacia* delevi. In sequentibus scripsi *quique pro consulibus ad urbem*. I, 6. edidi *delectus habentur*. In sequentibus partim Nipperdeii emendationem secutus correxi *Lucio Domitio* Gallia. Philippus [illegible] *privato consilio*. Paulo postea interpungen-

dum erat *deiciuntur in reliquas provincias. Praetores.* I, 23. cum Davisio scripsi *Erant quinque senatorii ordinis.* I, 35. retinui *discernere.* I, 39. verba *citerioris provinciae* et *alterioris Hispaniae* et *utriusque provinciae* spuria esse nego. In sequentibus supplevi *praemiserat sex. Sex milia auxilia peditum* et paulo post emendavi *evocato, totidem optimi generis.* I, 44. retinui *consuerant.* I, 52. retinui *quo minor.* I, 53. edidi *Multa rumores adfingebant.* I, 61. delevi *iis* ex codd. scriptorum auctoritate. I, 62. scripsi *extarent.* I, 64. *interrumpi* servandum et negationem ante *necessario* delendam iudicavi. I, 69. scripsi *prosequebantur nos necessarii.* I, 80. emendandum erat *cunctis* pro *relictis.* I, 85. scripsi *quod* pro Nipperdeii *quom.* II, 3. cum Oudendorpio scripsi *eorum unam deducit.* II, 5. edidi *cum liberis atque uxoribus publicisque custodiis aut in muro ad caelum manus tenderent.* II, 6. emendavi *ex artificio gubernatorum.* II, 14. retinui *sed muro sagittis.* II. 18. retinui *in Hispali.* II, 20. retinui *a Gadibus redduntur.* II, 23. edidi *adpulit* pro *adpellit.* II, 28. retinui *primi.* II, 29. retinui scripturam *Atque in castris.* Deinde supplevi et emendavi (*nam etiam Caesaris beneficium mutaverat consuetudo*, *qua offerrentur munera*); *municipia etiam diversis partibus coniuncta* (*aeque enim ex Marsis Pelignisque veniebant, ut qui superiore nocte in contuberniis; commilitesque nonnulli graviora*); *sermones.* Pro *aeque* nunc malim *usque.* II, 30. praepositionem *in* a Clarkio inlatam delevi. II, 34. scripsi *Adeoque erat.* II, 35. ubi lacunam notavit Nipperdeius, secutus sum codicem Ursinianum. III, 8. scriptura *Orici portus* retineri potuit. In sequentibus emendavi *custodiasque diligentius disposuit.* Lacunam non deprehendi. III, 9. verba corrupta *et loci natura et colle munitum* mutavi in *et loci natura et vallo munitum.* In sequentibus reposui *quos nuperrime liberaverant.* III, 10. scripsi *parcerent; quantum in bello fortuna posset.* Quod in fine capitis legitur *urbiumque* corruptum esse non videbatur. III, 11. retinui *inciperet.* In sequentibus retinui *ut adesse Caesarem nuntiaret.* III, 13. retinui *praesidio.* III, 18. reposui *concitaverat*, *uti primum adhi-*

bito. III, 19. cum Elberlingio scripsi *atque visurum, quemadmodum.* III, 24. retinui *propinquassent.* III, 25. retinui *expectabant.* In sequentibus item *quod se* pro *quom se.* III, 28. retinui *sed tractandis* pro *et tractandis.* III, 29. reposui *Expositis copiis Antonius* deleto vocabulo *omnibus.* III, 32. scripsi *castellisque singulis singuli cum imperio praeficiebantur.* III, 36. reposui *nam plerumque in novitate rem fama antecedit.* III, 37. retinui *Attamen.* III, 40. servavi *prohibebat.* III, 44. emendavi et edidi *Atque ut nostri perpetuas munitiones exhibebant perductas ex castellis in proxima castella* (*ne quo loco erumperent Pompeiani et nostros post tergum adorirentur timebant*), *ita illi.* III, 45. retinui vulgatum scripturam *si sine maximo detrimento legiones Caesaris sese recepissent inde, quo temere essent progressae.* III, 46. scripsi *pauloque citra eum locum morati aliis comprehensis collibus munitiones perfecerunt.* III, 47. retinui *maximorum se gentium.* III, 49. cum Oudendorpio reposui *sibique cotidie melius succedere.* III, 50. In capitis fine excidisse quicquam non puto. III. 53. retinui *ad duo milia.* In sequentibus emendavi *frumento atque cibariis.* III, 54. *rebus*, quod Nipperdeius post verba *obstructis omnibus* inseruit, abundare videbatur. III, 58. retinui *quoque erat eius minor copia.* Item in sequentibus *fructus.* III, 59. edidi *Erant apud Caesarem in equitum numero.* III, 61. scripsi *temporibusque rerum et spatiis locorum in custodiarum viribus ac diligentia animadversa*, (quod est accusativus neutri) *prout cuiusque.* III, 62. recepi *quae pertinebat ad mare longissimeque a maximis castris Caesaris aberat.* III, 63. rescripsi *in circuitu munitione septemdecim erat complexus.* Item paulo postea *qui has duas munitiones contingeret.* Deinde emendavi *Pompeiani. Et percitus adventus extitit.* III. 67. retinui *confirmaverant.* III, 68 retinui *cornu.* III, 69. supplevi *inciderent*, *de decem pedum munitione.* Deinde emendandum erat *alii demissis signis eundem cursum confugerent*, *alii ex metu etiam signa dimitterent.* III, 70. scripsi *angustis portis atque his.* III, 72. retinui *non ex concursu acri facto.* III, 74. servavi *exercitui.* III, 75. omnino retinendum erat *sed eâdem spectans.* III.

79. scripsi *oppidum oppositumque Thessaliae.* III, 81. emendavi et edidi *qua prope iam maturuerant.* III, 85. retinui *hoc sperans, ut.* III, 95. edidi *qui acie.* III, 101. retinui *fuit defensum.* III, 105. scripsi *in tectum.* III, 112. emendavi *quaeque ibi naves.*

BELLUM ALEXANDR. 8. retinui *sustineri.* 22. rescripsi *manu compresserint. Multum operantibus et ardentibus studiis militum nec divulgata.* 25. retinui *commeatibus.* Deinde reposui *commisisset et illico triremem.* 27. edidi *ac constantia, quae militum est Alexandrinorum imprudentia, consuetudine.* 28. rescripsi *tribus autem ex lateribus varii generis munitionibus tegebatur.* 29. delevi voculam *iis* ab Nipperdeio insertam post *proiectis.* 36. rescripsi *ut sive amicus sive inimicus Domitius eas angustias transiret, nihil de insidiis suspicaretur, cum in agris et pecora et homines animadverteret versari tamquam amicorum adventu; si ut in hostium fines veniret.* 37. retinui *instituta.* 39. servandum videbatur *sine causa.* 40. emendavi *acie excedendo.* 43. retinui *supportari.* 55. emendavi *Isdem cruciatibus adfectus L. Mergilio, sicut ille, nominat plures.* 66. rescripsi *Fratri autem Ariobarzanis Ariarathi, cum bene meritus uterque eorum de republica esset, ne aut regni hereditas Ariarathen sollicitaret aut heres regni terreret Ariobarzanen, adtribuit quod sub eius imperio ac dicione esset.* 68. reposui *defectionem* cum Clarkio pro *defensionem.* 71. retinui *properantem* Oudendorpii. 78. emendavi *quoad sub imperio Pharnacis erat.*

BELLUM AFRICAE. 3. retinui *legionum intus erat.* 7. fine quicquam excidisse non arbitror. 19. ex Nipperdeii coniectura recepi *in illa re confideret.* 26. rescripsi *Quorum lacrimis querelisque Caesar commotus cum antea constituisset e stativis castris aestate inita cunctis copiis auxiliisque accitis bellum cum suis adversariis gerere, litteris celeriter in Siciliam ad Alienum et Rabirium Postumum conscriptis per catascopum mittit.* 31. scripsi *quique pabulandi aut lignandi aut etiam muniendi gratia vallum petierant quaeque.* 34. retinui *dimissos.* 35. retinui *comites*

41. ita distinxi *ire contendit (quod ubi Caesar animadve til — — constitit) suamque aciem mediam eo oppido te* 42. retinui *defatigati.* 47. scripsi *aquaque subrutis.* servavi *abusi.* 56. vocem *locum* exulare nolui. 61. reti *iter* et *distinere.* 76. emendavi *illic moratus.* 77. reti *et omnibus.* 85. retinui alterum *qui* ante *postquam.*

Scribebam Halis Saxonum mense Martio MDCCCI

FRANCISCUS OEHLE

C. IULII CAESARIS
COMMENTARII
DE
BELLO GALLICO.

LIBER I.

ARGUMENTUM.

Galliae descriptio c. 1. Eam Helvetii invadere temptant, sed duobus proeliis a Caesare profligantur et reliquiae in patriam, unde exierant, repelluntur c. 2—29. Galli apud Caesarem de Ariovisto, Germanorum rege, Sequanorum agrum insidente, conqueruntur; ille componendae rei legatos ad Ariovistum mittit, sed frustra c. 30—36. Copias adversus eum educit primum pavidas, post tamen hortatu suo confirmatas. Colloquuntur partium duces, sed nullo effectu. Itaque armis res geritur, et clade accepta e Gallia profugiunt Germani c. 37—54.

GALLIA est omnis divisa in partes tres; quarum unam incolunt Belgae, aliam Aquitani, tertiam qui ipsorum lingua Celtae, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt. Gallos ab Aquitanis Garumna flumen, a Belgis Matrona et Sequana dividit. Horum omnium fortissimi sunt Belgae, propterea quod a cultu atque humanitate provinciae longissime absunt, minimeque ad eos mercatores saepe commeant atque ea, quae ad effeminandos animos pertinent, inportant, proximique sunt Germanis, qui trans Rhenum incolunt, quibuscum continenter bellum gerunt. Qua de causa Helvetii quoque reliquos Gallos virtute praecedunt, quod fere cotidianis proeliis cum Germanis contendunt, cum aut suis finibus eos prohibent, aut ipsi in eorum finibus bellum gerunt. Eorum una pars, quam Gallos obtinere dictum est, initium capit a

flumine Rhodano; continetur Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum; attingit etiam ab Sequanis et Helvetiis flumen Rhenum; vergit ad septentriones. Belgae ab extremis Galliae finibus oriuntur, pertinent ad inferiorem partem fluminis Rheni, spectant in septentrionem et orientem solem. Aquitania a Garumna flumine ad Pyrenaeos montes et eam partem Oceani, quae est ad Hispaniam, pertinet, spectat inter occasum solis et septentriones.

II. Apud Helvetios longe nobilissimus fuit et ditissimus Orgetorix. Is M. Messala et M. Pisone consulibus regni cupiditate inductus coniurationem nobilitatis fecit et civitati persuasit, ut de finibus suis cum omnibus copiis exirent: perfacile esse, cum virtute omnibus praestarent, totius Galliae imperio potiri. Id hoc facilius eis persuasit, quod undique loci natura Helvetii continentur: una ex parte flumine Rheno latissimo atque altissimo, qui agrum Helvetium a Germanis dividit; altera ex parte monte Iura altissimo, qui est inter Sequanos et Helvetios; tertia lacu Lemanno et flumine Rhodano, qui provinciam nostram ab Helvetiis dividit. His rebus fiebat, ut et minus late vagarentur et minus facile finitimis bellum inferre possent; qua ex parte homines bellandi cupidi magno dolore adficiebantur. Pro multitudine autem hominum et pro gloria belli atque fortitudinis angustos se fines habere arbitrabantur, qui in longitudinem milia passuum CCXL, in latitudinem CLXXX patebant.

III. His rebus adducti et auctoritate Orgetorigis permoti constituerunt ea, quae ad proficiscendum pertinerent, comparare, iumentorum et carrorum quam maximum numerum coëmere, sementes quam maximas facere, ut in itinere copia frumenti suppeteret, cum proximis civitatibus pacem et amicitiam confirmare. Ad eas res conficiendas biennium sibi satis esse duxerunt, in tertium annum profectionem lege confirmant. Ad eas res conficiendas Orgetorix deligitur. Is sibi legationem ad civitates suscep[it]. In eo itinere persuadet Castico, Catamantaloedis filio, Se[quano], cuius pater regnum in Sequanis multos ann[os] obtinuerat et a senatu populi Romani amicus appella[tus]

erat, ut regnum in civitate sua occuparet, quod pater ante habuerat; itemque Dumnorigi Haeduo, fratri Divitiaci, qui eo tempore principatum in civitate obtinebat ac maxime plebi acceptus erat, ut idem conaretur persuadet eique filiam suam in matrimonium dat. Perfacile factu esse illis probat conata perficere, propterea quod ipse suae civitatis imperium obtenturus esset: non esse dubium, quin totius Galliae plurimum Helvetii possent; se suis copiis suoque exercitu illis regna conciliaturum confirmat. Hac oratione adducti inter se fidem et iusiurandum dant et regno occupato per tres potentissimos ac firmissimos populos totius Galliae sese potiri posse sperant.

IV. Ea res est Helvetiis per indicium enuntiata. Moribus suis Orgetorigem ex vinclis causam dicere coëgerunt. Damnatum poenam sequi oportebat, ut igni cremaretur. Die constituta causae dictionis Orgetorix ad iudicium omnem suam familiam, ad hominum milia decem, undique coëgit et omnes clientes obaeratosque suos, quorum magnum numerum habebat, eodem conduxit; per eos, ne causam diceret, se eripuit. Cum civitas ob eam rem incitata armis ius suum exsequi conaretur multitudinemque hominum ex agris magistratus cogerent, Orgetorix mortuus est; neque abest suspicio, ut Helvetii arbitrantur, quin ipse sibi mortem consciverit.

V. Post eius mortem nihilo minus Helvetii id, quod constituerant, facere conantur, ut e finibus suis exeant. Ubi iam se ad eam rem paratos esse arbitrati sunt, oppida sua omnia numero ad duodecim, vicos ad quadringentos, reliqua privata aedificia incendunt, frumentum omne, praeterquam quod secum portaturi erant, comburunt, ut domum reditionis spe sublata paratiores ad omnia pericula subeunda essent, trium mensium molita cibaria sibi quemque domo efferre iubent. Persuadent Rauracis et Tulingis et Latobrigis finitimis, uti eodem usi consilio oppidis suis vicisque exustis una cum iis proficiscantur, Boiosque, qui trans Rhenum incoluerant et in agrum Noricum transierant Noreiamque oppugnarant, receptos ad se *socios sibi adsciscunt.*

VI. Erant omnino itinera duo, quibus itineribus domo exire possent: unum per Sequanos, angustum et difficile, inter montem Iuram et flumen Rhodanum, vix qua singuli carri ducerentur; mons autem altissimus inpendebat, ut facile perpauci prohibere possent: alterum per provinciam nostram, multo facilius atque expeditius, propterea quod inter fines Helvetiorum et Allobrogum, qui nuper pacati erant, Rhodanus fluit isque nonnullis locis vado transitur. Extremum oppidum Allobrogum est proximumque Helvetiorum finibus Genua. Ex eo oppido pons ad Helvetios pertinet. Allobrogibus sese vel persuasuros, quod nondum bono animo in populum Romanum viderentur, existimabant, vel vi coacturos, ut per suos fines eos ire paterentur. Omnibus rebus ad profectionem conparatis diem dicunt, qua die ad ripam Rhodani omnes conveniant. Is dies erat a. d. V Kal. Apr. L. Pisone, A. Gabinio consulibus.

VII. Caesari cum id nuntiatum esset, eos per provinciam nostram iter facere conari, maturat ab urbe proficisci et quam maximis potest itineribus in Galliam ulteriorem contendit et ad Genuam pervenit. Provinciae toti quam maximum potest militum numerum imperat — erat omnino in Gallia ulteriore legio una —, pontem, qui erat ad Genuam, iubet rescindi. Ubi de eius adventu Helvetii certiores facti sunt, legatos ad eum mittunt nobilissimos civitatis, cuius legationis Nammeius et Verucloetius principem locum obtinebant, qui dicerent sibi esse in animo sine ullo maleficio iter per provinciam facere, propterea quod aliud iter haberent nullum: rogare, ut eius voluntate id sibi facere liceat. Caesar, quod memoria tenebat L. Cassium consulem occisum exercitumque eius ab Helvetiis pulsum et sub iugum missum, concedendum non putabat; neque homines inimico animo data facultate per provinciam itineris faciundi temperaturos ab iniuria et maleficio existimabat. Tamen, ut spatium intercedere posset, dum milites quos imperaverat convenirent, legatis respondit diem se ad deliberandum sumpturum: si quid vellent, ad Id. Apr. reverterentur.

VIII. Interea ea legione, quam secum habebat, mili ibusque, qui ex provincia convenerant, a lacu Lemanno, ui in flumen Rhodanum influit, ad montem Iuram, qui ines Sequanorum ab Helvetiis dividit, milia passuum decem novem murum in altitudinem pedum sedecim fossam ue perducit. Eo opere perfecto praesidia disponit, castella communit, quo facilius, si se invito transire conaentur, prohibere possit. Ubi ea dies, quam constituerat um legatis, venit, et legati ad eum reverterunt, negat se nore et exemplo populi Romani posse iter ulli per proinciam dare et, si vim facere conentur, prohibiturum stendit. Helvetii ea spe deiecti navibus iunctis ratibusue compluribus factis, alii vadis Rhodani, qua minima altudo fluminis erat, nonnumquam interdiu, saepius noctu, i perrumpere possent, conati operis munitione et mili um concursu et telis repulsi hoc conatu destiterunt.

IX. Relinquebatur una per Sequanos via, qua Seuanis invitis propter angustias ire non poterant. His um sua sponte persuadere non possent, legatos ad Dunorigem Haeduum mittunt, ut eo deprecatore a Sequais impetrarent. Dumnorix gratia et largitione apud Seuanos plurimum poterat et Helvetiis erat amicus, quod x ea civitate Orgetorigis filiam in matrimonium duxerat, t cupiditate regni adductus novis rebus studebat et quam lurimas civitates suo beneficio habere obstrictas voleat. Itaque rem suscipit et a Sequanis impetrat, ut per nes suos Helvetios ire patiantur, obsidesque uti inter se dent perficit: Sequani, ne itinere Helvetios prohieant; Helvetii, ut sine maleficio et iniuria transeant.

X. Caesari renuntiatur Helvetiis esse in animo per grum Sequanorum et Haeduorum iter in Santonum fines cere, qui non longe a Tolosatium finibus absunt, quae vitas est in provincia. Id si fieret, intellegebat magno um periculo provinciae futurum, ut homines bellicosos, opuli Romani inimicos, locis patentibus maximeque fruentariis finitimos haberet. Ob eas causas ei munitioni, uam fecerat, T. Labienum legatum praefecit; ipse in Itaam magnis itineribus contendit duasque ibi legiones con-

scribit et tres, quae circum Aquileiam hiemabant, e bernis educit et, qua proximum iter in ulteriorem Ga per Alpes erat, cum his quinque legionibus ire conte Ibi Centrones et Graioceli et Caturiges locis superio occupatis itinere exercitum prohibere conantur. Co ribus his proeliis pulsis ab Ocelo, quod est citerioris vinciae extremum, in fines Vocontiorum ulterioris vinciae die septimo pervenit; inde in Allobrogum ab Allobrogibus in Segusiavos exercitum ducit. Hi extra provinciam trans Rhodanum primi.

XI. Helvetii iam per angustias et fines Sequan suas copias traduxerant et in Haeduorum fines per rant eorumque agros populabantur. Haedui, cum se que ab iis defendere non possent, legatos ad Caes mittunt rogatum auxilium: Ita se omni tempore de pulo Romano meritos esse, ut paene in conspectu citus nostri agri vastari, liberi eorum in servituten duci, oppida expugnari non debuerint. Eodem tem Haedui Ambarri, necessarii et consanguinei Haeduo Caesarem certiorem faciunt, sese depopulatis agris facile ab oppidis vim hostium prohibere. Item Allo ges, qui trans Rhodanum vicos possessionesque h bant, fuga se ad Caesarem recipiunt et demonstrant praeter agri solum nihil esse reliqui. Quibus rebu ductus Caesar non expectandum sibi statuit, dum o bus fortunis sociorum consumptis in Santonos He pervenirent.

XII. Flumen est Arar, quod per fines Haeduoru Sequanorum in Rhodanum influit, incredibili lenitate ut oculis, in utram partem fluat, iudicari non possit Helvetii ratibus ac lintribus iunctis transibant. Ub exploratores Caesar certior factus est tres iam pa copiarum Helvetios id flumen traduxisse, quartam partem citra flumen Ararim reliquam esse, de tertia lia cum legionibus tribus e castris profectus ad eam tem pervenit, quae nondum flumen transierat. Eos i ditos et inopinantes adgressus magnam partem ec concidit: reliqui sese fugae mandarunt atque in prox

silvas abdiderunt. Is pagus appellabatur Tigurinus: nam omnis civitas Helvetia in quattuor pagos divisa est. Hic pagus unus, cum domo exisset patrum nostrorum memoria, L. Cassium consulem interfecerat et eius exercitum sub iugum miserat. Ita sive casu sive consilio deorum inmortalium quae pars civitatis Helvetiae insignem calamitatem populo Romano intulerat, ea princeps poenas persolvit. Qua in re Caesar non solum publicas, sed etiam privatas iniurias ultus est, quod eius soceri L. Pisonis avum, L. Pisonem legatum, Tigurini eodem proelio quo Cassium interfecerant.

XIII. Hoc proelio facto reliquas copias Helvetiorum ut consequi posset, pontem in Arare faciendum curat atque ita exercitum traducit. Helvetii repentino eius adventu commoti cum id, quod ipsi diebus xx aegerrume confecerant, ut flumen transirent, illum uno die fecisse intellegerent, legatos ad eum mittunt; cuius legationis Divico princeps fuit, qui bello Cassiano dux Helvetiorum fuerat. Is ita cum Caesare egit: Si pacem populus Romanus cum Helvetiis faceret, in eam partem ituros atque ibi futuros Helvetios, ubi eos Caesar constituisset atque esse voluisset; sin bello persequi perseveraret, reminisceretur et veteris incommodi populi Romani et pristinae virtutis Helvetiorum. Quod inproviso unum pagum adortus esset, cum ii, qui flumen transissent, suis auxilium ferre non possent, ne ob eam rem aut suae magnopere virtuti tribueret aut ipsos despiceret; se ita a patribus maioribusque suis didicisse, ut magis virtute quam dolo contenderent aut insidiis niterentur. Quare ne committeret, ut is locus, ubi constitissent, ex calamitate populi Romani et internicione exercitus nomen caperet aut memoriam proderet.

XIV. His Caesar ita respondit: Eo sibi minus dubitationis dari, quod eas res, quas legati Helvetii commemorassent, memoria teneret, atque eo gravius ferre, quo minus merito populi Romani accidissent: qui si alicuius iniuriae sibi conscius fuisset, non fuisse difficile cavere; sed eo deceptum, quod neque commissum a se intelle-

geret quare timeret, neque sine causa timendum putaret. Quod si veteris contumeliae oblivisci vellet, num etiam recentium iniuriarum, quod eo invito iter per provinciam per vim temptassent, quod Haeduos, quod Ambarros, quod Allobrogas vexassent, memoriam deponere posse? Quod sua victoria tam insolenter gloriarentur, quodque tam diu se inpune iniurias tulisse admirarentur, eodem pertinere. Consuesse enim deos inmortales, quo gravius homines ex commutatione rerum doleant, quos pro scelere eorum ulcisci velint, his secundiores interdum res et diuturniorem inpunitatem concedere. Cum ea ita sint, tamen si obsides ab iis sibi dentur, uti ea quae polliceantur facturos intellegat, et si Haeduis de iniuriis, quas ipsis sociisque eorum intulerint, item si Allobrogibus satisfaciant, sese cum iis pacem esse facturum. Divico respondit: Ita Helvetios a maioribus suis institutos esse, uti obsides accipere, non dare consuerint; eius rei populum Romanum esse testem. Hoc responso dato discessit.

XV. Postero die castra ex eo loco movent. Idem facit Caesar equitatumque omnem, ad numerum quattuor milium, quem ex omni provincia et Haeduis atque eorum sociis coactum habebat, praemittit, qui videant, quas in partes hostes iter faciant. Qui cupidius novissimum agmen insecuti alieno loco cum equitatu Helvetiorum proelium committunt; et pauci de nostris cadunt. Quo proelio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere nonnumquam et novissimo agmine proelio nostros lacessere coeperunt. Caesar suos a proelio continebat ac satis habebat in praesentia hostem rapinis, pabulationibus populationibusque prohibere. Ita dies circiter quindecim iter fecerunt, uti inter novissimum hostium agmen et nostrum primum non amplius quinis aut senis milibus passuum interesset.

XVI. Interim cotidie Caesar Haeduos frumentum quod essent publice polliciti, flagitare. Nam propter frigora, quod Gallia sub septentrionibus, ut ante dictum est, posita est, non modo frumenta in agris matura non erant, sed

ne pabuli quidem satis magna copia suppetebat: eo autem frumento, quod flumine Arare navibus subvexerat, propterea minus uti poterat, quod iter ab Arare Helvetii averterant, a quibus discedere nolebat. Diem ex die ducere Haedui: conferri, conportari, adesse dicere. Ubi se diutius duci intellexit et diem instare, quo die frumentum militibus metiri oporteret, convocatis eorum principibus, quorum magnam copiam in castris habebat, In his Diviliaco et Lisco, qui summo magistratui praeerat — quem vergobretum appellant Haedui, qui creatur annuus et vitae necisque in suos habet potestatem — graviter eos accusat, quod, cum neque emi neque ex agris sumi posset, tam necessario tempore, tam propinquis hostibus ab iis non sublevetur; praesertim cum magna ex parte eorum precibus adductus bellum susceperit, multo etiam gravius, quod sit destitutus, queritur.

XVII. Tum demum Liscus oratione Caesaris adductus, quod antea tacuerat, proponit: Esse nonnullos, quorum auctoritas apud plebem plurimum valeat, qui privatim plus possint quam ipsi magistratus. Hos seditiosa atque improba oratione multitudinem deterrere, ne frumentum conferant, quod praestare debeant: si iam principatum Galliae obtinere non possint, Gallorum quam Romanorum imperia praeferre, neque dubitare debeant, quin, si Helvetios superaverint Romani, una cum reliqua Gallia Haeduis libertatem sint erepturi. Ab eisdem nostra consilia quaeque in castris gerantur hostibus enuntiari: hos a se coërceri non posse. Quin etiam, quod necessario rem coactus Caesari enuntiarit, intellegere sese, quanto id cum periculo fecerit, et ob eam causam, quam diu potuerit, tacuisse.

XVIII. Caesar hac oratione Lisci Dumnorigem, Diviliaci fratrem, designari sentiebat, sed, quod pluribus praesentibus eas res iactari nolebat, celeriter concilium dimittit, Liscum retinet. Quaerit ex solo ea quae in conventu dixerat. Dicit liberius atque audacius. Eadem secreto ab aliis quaerit; reperit esse vera: Ipsum esse Dumnorigem, summa audacia, magna apud plebem propter liberalita-

tem gratia, cupidum rerum novarum. Compluris annos portoria reliquaque omnia Haeduorum vectigalia parvo pretio redempta habere, propterea quod illo licente contra liceri audeat nemo. His rebus et suam rem familiarem auxisse et facultates ad largiendum magnas conparasse; magnum numerum equitatus suo sumptu semper alere et circum se habere, neque solum domi, sed etiam apud finitimas civitates largiter posse; atque huius potentiae causa matrem in Biturigibus homini illic nobilissimo ac potentissimo collocasse, ipsum ex Helvetiis uxorem habere, sororem ex matre et propinquas suas nuptum in alias civitates collocasse. Favere et cupere Helvetiis propter eam adfinitatem, odisse etiam suo nomine Caesarem et Romanos, quod eorum adventu potentia eius deminuta et Divitiacus frater in antiquum locum gratiae atque honoris sit restitutus. Si quid accidat Romanis, summam in spem per Helvetios regni obtinendi venire; imperio populi Romani non modo de regno, sed etiam de ea quam habeat gratia desperare. Reperiebat etiam in quaerendo Caesar, quod proelium equestre adversum paucis ante diebus esset factum, initium eius fugae factum a Dumnorige atque eius equitibus — nam equitatui, quem auxilio Caesari Haedui miserant, Dumnorix praeerat —: eorum fuga reliquum esse equitatum perterritum.

XIX. Quibus rebus cognitis cum ad has suspiciones certissimae res accederent, quod per fines Sequanorum Helvetios traduxisset, quod obsides inter eos dandos curasset, quod ea omnia non modo iniussu suo et civitatis, sed etiam inscientibus ipsis fecisset, quod a magistratu Haeduorum accusaretur, satis esse causae arbitrabatur, quare in eum aut ipse animadverteret aut civitatem animadvertere iuberet. His omnibus rebus unum repugnabat, quod Divitiaci fratris summum in populum Romanum studium, summam in se voluntatem, egregiam fidem, iustitiam, temperantiam cognoverat: nam ne eius supplicio Divitiaci animum offenderet verebatur. Itaque prius quam quicquam conaretur, Divitiacum ad se vocari iubet et cotidianis interpretibus remotis per C. Valerium Procil-

rum, principem Galliae provinciae, familiarem suum, cui summam omnium rerum fidem habebat, cum eo colloquitur, simul commonefacit, quae ipso praesente in concilio Gallorum de Dumnorige sint dicta, et ostendit, quae separatim quisque de eo apud se dixerit; petit atque hortatur, ut sine eius offensione animi vel ipse de eo causa cognita statuat vel civitatem statuere iubeat.

XX. Divitiacus multis cum lacrimis Caesarem complexus obsecrare coepit, ne quid gravius in fratrem statueret: Scire se illa esse vera, nec quemquam ex eo plus quam se doloris capere, propterea quod, cum ipse gratia plurimum domi atque in reliqua Gallia, ille minimum propter adulescentiam posset, per se crevisset; quibus opibus ac nervis non solum ad minuendam gratiam, sed paene ad perniciem suam uteretur; sese tamen et amore fraterno et existimatione vulgi commoveri. Quod si quid ei a Caesare gravius accidisset, cum ipse eum locum amicitiae apud eum teneret, neminem existimaturum non sua voluntate factum; qua ex re futurum, uti totius Galliae animi a se averterentur. Haec cum pluribus verbis flens a Caesare peteret, Caesar eius dextram prendit; consolatus rogat, finem orandi faciat; tanti eius apud se gratiam esse ostendit, uti et reipublicae iniuriam et suum dolorem eius voluntati ac precibus condonet. Dumnorigem ad se vocat, fratrem adhibet; quae in eo reprehendat ostendit, quae ipse intellegat, quae civitas queratur, proponit; monet, ut in reliquum tempus omnes suspiciones vitet; praeterita se Divitiaco fratri condonare dicit. Dumnorigi custodes ponit, ut, quae agat, quibuscum loquatur, scire possit.

XXI. Eodem die ab exploratoribus certior factus hostes sub monte consedisse milia passuum ab ipsius castris octo, qualis esset natura montis et qualis in circuitu ascensus, qui cognoscerent misit. Renuntiatum est facilem esse. De tertia vigilia T. Labienum, legatum pro praetore, cum duabus legionibus et iis ducibus, qui iter cognoverant, summum iugum montis ascendere iubet, quid sui consilii sit ostendit. Ipse de quarta vigilia eo-

dem itinere, quo hostes ierant, ad eos contendit equitatumque omnem ante se mittit. P. Considius, qui rei militaris peritissimus habebatur et in exercitu L. Sullae et postea in M. Crassi fuerat, cum exploratoribus praemittitur.

XXII. Prima luce, cum summus mons a Labieno teneretur, ipse ab hostium castris non longius mille et quingentis passibus abesset, neque, ut postea ex captivis comperit, aut ipsius adventus aut Labieni cognitus esset, Considius equo admisso ad eum accurrit, dicit montem, quem a Labieno occupari voluerit, ab hostibus teneri: id se a Gallicis armis atque insignibus cognovisse. Caesar suas copias in proximum collem subducit, aciem instruit. Labienus, ut erat ei praeceptum a Caesare, ne proelium committeret, nisi ipsius copiae prope hostium castra visae essent, ut undique uno tempore in hostes impetus fieret, monte occupato nostros expectabat proelioque abstinebat. Multo denique die per exploratores Caesar cognovit et montem a suis teneri et Helvetios castra movisse et Considium timore perterritum quod non vidisset pro viso sibi renuntiasse. Eo die quo consuerat intervallo hostes sequitur et milia passuum tria ab eorum castris castra ponit.

XXIII. Postridie eius diei, quod omnino biduum supererat, cum exercitui frumentum metiri oporteret, et quod a Bibracte, oppido Haeduorum longe maximo et copiosissimo, non amplius milibus passuum XVIII aberat, rei frumentariae prospiciendum existimavit: iter ab Helvetiis avertit ac Bibracte ire contendit. Ea res per fugitivos L. Aemilii, decurionis equitum Gallorum, hostibus nuntiatur. Helvetii, seu quod timore perterritos Romanos discedere a se existimarent, eo magis, quod pridie superioribus locis occupatis proelium non commisissent, sive eo quod re frumentaria intercludi posse confiderent, commutato consilio atque itinere converso nostros a novissimo agmine insequi ac lacessere coeperunt.

XXIV. Postquam id animum advertit, copias suas Caesar in proximum collem subducit equitatumque, qui

sustineret hostium impetum, misit. Ipse interim in colle medio triplicem aciem instruxit legionum quattuor veteranarum; sed in summo iugo duas legiones, quas in Gallia citeriore proxime conscripserat, et omnia auxilia conlocari ac totum montem hominibus compleri et interea sarcinas in unum locum conferri et eum ab his, qui in superiore acie constiterant, muniri iussit. Helvetii cum omnibus suis carris secuti inpedimenta in unum locum contulerunt; ipsi confertissima acie reiecto nostro equitatu phalange facta sub primam nostram aciem successerunt.

XXV. Caesar primum suo, deinde omnium ex conspectu remotis equis, ut aequato omnium periculo spem fugae tolleret, cohortatus suos proelium commisit. Milites e loco superiore pilis missis facile hostium phalangem perfregerunt. Ea disiecta gladiis destrictis in eos impetum fecerunt. Gallis magno ad pugnam erat inpedimento, quod pluribus eorum scutis uno ictu pilorum transfixis et conligatis, cum ferrum se inflexisset, neque evellere neque sinistra inpedita satis commode pugnare poterant, multi ut diu iactato brachio praeoptarent scutum manu emittere et nudo corpore pugnare. Tandem vulneribus defessi et pedem referre et, quod mons suberat circiter mille passuum, eo se recipere coeperunt. Capto monte et succedentibus nostris Boii et Tulingi, qui hominum milibus circiter xv agmen hostium claudebant et novissimis praesidio erant, ex itinere nostros latere aperto adgressi circumvenire, et id conspicati Helvetii, qui in montem sese receperant, rursus instare et proelium redintegrare coeperunt. Romani conversa signa bipartito intulerunt: prima et secunda acies, ut victis ac summotis resisteret, tertia, ut venientes sustineret.

XXVI. Ita ancipiti proelio diu atque acriter pugnatum est. Diutius cum sustinere nostrorum impetus non possent, alteri se, ut coeperant, in montem receperunt, alteri ad inpedimenta et carros suos se contulerunt. Nam hoc toto proelio, cum ab hora septima ad vesperum pugnatum sit, aversum hostem videre nemo potuit. Ad mul

tam noctem etiam ad inpedimenta pugnatum est, propterea quod pro vallo carros obiecerant et e loco superiore in nostros venientes tela coniciebant, et nonnulli inter carros rotasque mataras ac tragulas subiciebant nostrosque vulnerabant. Diu cum esset pugnatum, inpedimentis castrisque nostri potiti sunt. Ibi Orgetorigis filia atque unus e filiis captus est. Ex eo proelio circiter hominum milia cxxx superfuerunt, eaque tota nocte continenter ierunt: nullam partem noctis itinere intermisso in fines Lingonum die quarto pervenerunt, cum et propter vulnera militum et propter sepulturam occisorum nostri triduum morati eos sequi non potuissent. Caesar ad Lingonas litteras nuntiosque misit, ne eos frumento neve alia re iuvarent: qui si iuvissent, se eodem loco quo Helvetios habiturum. Ipse triduo intermisso cum omnibus copiis eos sequi coepit.

XXVII. Helvetii omnium rerum inopia adducti legatos de deditione ad eum miserunt. Qui cum eum in itinere convenissent seque ad pedes proiecissent suppliciterque locuti flentes pacem petissent, atque eos in eo loco, quo tum essent, suum adventum expectare iussisset, paruerunt. Eo postquam Caesar pervenit, obsides, arma, servos, qui ad eos perfugissent, poposcit. Dum ea conquiruntur et conferuntur, nocte intermissa circiter hominum milia vi eius pagi, qui Verbigenus appellatur, sive timore perterriti, ne armis traditis supplicio adficerentur, sive spe salutis inducti, quod in tanta multitudine dediticiorum suam fugam aut occultari aut omnino ignorari posse existimarent, prima nocte e castris Helvetiorum egressi ad Rhenum finesque Germanorum contenderunt.

XXVIII. Quod ubi Caesar resciit, quorum per fines ierant, his, uti conquirerent et reducerent, si sibi purgati esse vellent, imperavit: reductos in hostium numero habuit; reliquos omnes obsidibus, armis, perfugis traditis in deditionem accepit. Helvetios, Tulingos, Latobrigos in fines suos, unde erant profecti, reverti iussit, et quod omnibus fructibus amissis domi nihil erat quo famem tolerarent, Allobrogibus imperavit, ut iis frumenti copiam

facerent: ipsos oppida vicosque, quos incenderant, restituere iussit. Id ea maxime ratione fecit, quod noluit eum locum, unde Helvetii discesserant, vacare, ne propter bonitatem agrorum Germani, qui trans Rhenum incolunt, e suis finibus in Helvetiorum fines transirent et finitimi Galliae provinciae Allobrogibusque essent. Boios petentibus Haeduis, quod egregia virtute erant cogniti, ut in finibus suis collocarent, concessit; quibus illi agros dederunt, quosque postea in parem iuris libertatisque condicionem atque ipsi erant receperunt.

XXIX. In castris Helvetiorum tabulae repertae sunt litteris Graecis confectae et ad Caesarem relatae, quibus in tabulis nominatim ratio confecta erat, qui numerus domo exisset eorum qui arma ferre possent, et item separatim pueri, senes mulieresque. Quarum omnium rerum summa erat capitum Helvetiorum milia CCLXIII, Tulingorum milia XXXVI, Latobrigorum XIIII, Rauracorum XXIII, Boiorum XXXII; ex his qui arma ferre possent, ad milia XCII. Summa omnium fuerunt ad milia CCCLXVIII. Eorum, qui domum redierunt, censu habito, ut Caesar imperaverat, repertus est numerus milium C et X.

XXX. Bello Helvetiorum confecto totius fere Galliae legati, principes civitatum, ad Caesarem gratulatum convenerunt: Intellegere sese, tametsi pro veteribus Helvetiorum iniuriis populi Romani ab his poenas bello repetisset, tamen eam rem non minus ex usu terrae Galliae quam populi Romani accidisse, propterea quod eo consilio florentissimis rebus domos suas Helvetii reliquissent, uti toti Galliae bellum inferrent imperioque potirentur locumque domicilio ex magna copia deligerent, quem ex omni Gallia opportunissimum ac fructuosissimum iudicassent, reliquasque civitates stipendiarias haberent. Petierunt, uti sibi concilium totius Galliae in diem certam indicere idque Caesaris voluntate facere liceret: sese habere quasdam res, quas ex communi consensu ab eo petere vellent. Ea re permissa diem concilio constituerunt et iureiurando, ne quis enuntiaret, nisi quibus communi consilio mandatum esset, inter se sanxerunt.

XXXI. Eo concilio dimisso idem principes civitatum, qui ante fuerant, ad Caesarem reverterunt petieruntque, uti sibi secreto in occulto de sua omniumque salute cum eo agere liceret. Ea re impetrata sese omnes flentes Caesari ad pedes proiecerunt: Non minus se id contendere et laborare, ne ea, quae dixissent, enuntiarentur, quam uti ea, quae vellent, impetrarent, propterea quod, si enuntiatum esset, summum in cruciatum se venturos viderent. Locutus est pro his Divitiacus Haeduus: Galliae totius factiones esse duas, harum alterius principatum tenere Haeduos, alterius Arvernos. Hi cum tantopere de potentatu inter se multos annos contenderent, factum esse, uti ab Arvernis Sequanisque Germani mercede arcesserentur. Horum primo circiter milia xv Rhenum transisse: posteaquam agros et cultum et copias Gallorum homines feri ac barbari adamassent, traductos plures: nunc esse in Gallia ad centum et xx milium numerum. Cum his Haeduos eorumque clientes semel atque iterum armis contendisse; magnam calamitatem pulsos accepisse, omnem nobilitatem, omnem senatum, omnem equitatum amisisse. Quibus proeliis calamitatibusque fractos, qui et sua virtute et populi Romani hospitio atque amicitia plurimum ante in Gallia potuissent, coactos esse Sequanis obsides dare nobilissimos civitatis et iureiurando civitatem obstringere, sese neque obsides repetituros neque auxilium a populo Romano imploraturos neque recusaturos, quo minus perpetuo sub illorum dicione atque imperio essent. Unum se esse ex omni civitate Haeduorum, qui adduci non potuerit, ut iuraret aut liberos suos obsides daret. Ob eam rem se ex civitate profugisse et Romam ad senatum venisse auxilium postulatum, quod solus neque iureiurando neque obsidibus teneretur. Sed peius victoribus Sequanis quam Haeduis victis accidisse, propterea quod Ariovistus, rex Germanorum, in eorum finibus consedisset tertiamque partem agri Sequani, qui esset optimus totius Galliae, occupavisset et nunc de altera parte tertia Sequanos decedere iuberet, propterea quod paucis mensibus ante Harudum milia hominum xxiiii

ad eum venissent, quibus locus ac sedes pararentur. Futurum esse paucis annis, uti omnes ex Galliae finibus pellerentur atque omnes Germani Rhenum transirent: neque enim conferendum esse Gallicum cum Germanorum agro, neque hanc consuetudinem victus cum illa comparandam. Ariovistum autem, ut semel Gallorum copias proelio vicerit, quod proelium factum sit ad Magetobriam, superbe et crudeliter imperare, obsides nobilissimi cuiusque liberos poscere et in eos omnia exempla cruciatusque edere, si qua res non ad nutum aut ad voluntatem eius facta sit. Hominem esse barbarum, iracundum, temerarium: non posse eius imperia diutius sustinere. Nisi si quid in Caesare populoque Romano sit auxilii, omnibus Gallis idem esse faciendum, quod Helvetii fecerint, ut domo emigrent, aliud domicilium, alias sedes, remotas a Germanis, petant fortunamque, quaecumque accidat, experiantur. Haec si enuntiata Ariovisto sint, non dubitare, quin de omnibus obsidibus, qui apud eum sint, gravissimum supplicium sumat. Caesarem vel auctoritate sua atque exercitus vel recenti victoria vel nomine populi Romani deterrere posse, ne maior multitudo Germanorum Rhenum traducatur, Galliamque omnem ab Ariovisti iniuria posse defendere.

XXXII. Hac oratione ab Divitiaco habita omnes, qui aderant, magno fletu auxilium a Caesare petere coeperunt. Animadvertit Caesar unos ex omnibus Sequanos nihil earum rerum facere, quas ceteri facerent, sed tristes capite demisso terram intueri. Eius rei quae causa esset miratus ex ipsis quaesiit. Nihil Sequani respondere, sed in eadem tristitia taciti permanere. Cum ab his saepius quaereret neque ullam omnino vocem exprimere posset, idem Divitiacus Haeduus respondit: Hoc esse miseriorem et graviorem fortunam Sequanorum quam reliquorum, quod soli ne in occulto quidem queri neque auxilium implorare auderent absentisque Ariovisti crudelitatem, velut si coram adesset, horrerent, propterea quod reliquis tamen fugae facultas daretur, Sequanis vero, qui intra fines suos Ariovistum recepissent, quorum oppida

omnia in potestate eius essent, omnes cruciatus ess perferendi.

XXXIII. His rebus cognitis Caesar Gallorum anim verbis confirmavit pollicitusque est sibi eam rem cu futuram: magnam se habere spem, et beneficio suo auctoritate adductum Ariovistum finem iniuriis facturu Hac oratione habita concilium dimisit. Et secundum multae res eum hortabantur, quare sibi eam rem cogit dam et suscipiendam putaret, inprimis quod Haedu fratres consanguineosque saepenumero a senatu app latos in servitute atque in dicione videbat Germanor teneri eorumque obsides esse apud Ariovistum ac S quanos intellegebat; quod in tanto imperio populi R mani turpissimum sibi et reipublicae esse arbitrabat Paulatim autem Germanos consuescere Rhenum trans et in Galliam magnam eorum multitudinem venire pop Romano periculosum videbat, neque sibi homines fe ac barbaros temperaturos existimabat, quin, cum omn Galliam occupavissent, ut ante Cimbri Teutonique fec sent, in provinciam exirent atque inde in Italiam c tenderent, praesertim cum Sequanos a provincia nos Rhodanus divideret; quibus rebus quam maturrime currendum putabat. Ipse autem Ariovistus tantos sibi s ritus, tantam arrogantiam sumpserat, ut ferendus n videretur.

XXXIV. Quamobrem placuit ei, ut ad Ariovist legatos mitteret, qui ab eo postularent, uti aliquem loc medium utriusque conloquio deligeret: velle sese de publica et summis utriusque rebus cum eo agere. Ei gationi Ariovistus respondit: Si quid ipsi a Caesare op esset, sese ad eum venturum fuisse; si quid ille se ve illum ad se venire oportere. Praeterea se neque s exercitu in eas partes Galliae venire audere, quas Cae possideret, neque exercitum sine magno commeatu atq molimento in unum locum contrahere posse. Sibi aut mirum videri, quid in sua Gallia, quam bello vicisset, Caesari aut omnino populo Romano negotii esset.

XXXV. His responsis ad Caesarem relatis iterum ad eum Caesar legatos cum his mandatis mittit: Quoniam tanto suo populique Romani beneficio adfectus, cum in consulatu suo rex atque amicus a senatu appellatus esset, hanc sibi populoque Romano gratiam referret, ut in conloquium venire invitatus gravaretur neque de communi re dicendum sibi et cognoscendum putaret, haec esse, quae ab eo postularet: primum ne quam multitudinem hominum amplius trans Rhenum in Galliam traduceret; deinde obsides, quae haberet ab Haeduis, redderet Sequanisque permitteret, ut quos illi haberent, voluntate eius reddere illis liceret; neve Haeduos iniuria lacesseret, neve his sociisque eorum bellum inferret. Si id ita fecisset, sibi populoque Romano perpetuam gratiam atque amicitiam cum eo futuram: si non impetraret, sese, quoniam M. Messala, M. Pisone consulibus senatus censuisset, uti, quicunque Galliam provinciam obtineret, quod commodo reipublicae facere posset, Haeduos ceterosque amicos populi Romani defenderet, sese Haeduorum iniurias non neglecturum.

XXXVI. Ad haec Ariovistus respondit: Ius esse belli, ut qui vicissent iis quos vicissent, quemadmodum vellent, imperarent: item populum Romanum victis non ad alterius praescriptum, sed ad suum arbitrium imperare consuesse. Si ipse populo Romano non praescriberet, quemadmodum suo iure uteretur, non oportere sese a populo Romano in suo iure inpediri. Haeduos sibi, quoniam belli fortunam temptassent et armis congressi ac superati essent, stipendiarios esse factos. Magnam Caesarem iniuriam facere, qui suo adventu vectigalia sibi deteriora faceret. Haeduis se obsides redditurum non esse, neque iis neque eorum sociis iniuria bellum inlaturum, si in eo manerent quod convenisset stipendiumque quotannis penderent; si id non fecissent, longe iis fraternum nomen populi Romani afuturum. Quod sibi Caesar denuntiaret se Haeduorum iniurias non neglecturum, neminem secum sine sua pernicie contendisse. Cum vellet, congrederetur: intellecturum, quid invicti Ger-

mani, exercitissimi in armis, qui inter annos XIIII tectum non subissent, virtute possent.

XXXVII. Haec eodem tempore Caesari mandata referebantur et legati ab Haeduis et a Treveris veniebant: Haedui questum, quod Harudes, qui nuper in Galliam transportati essent, fines eorum popularentur: sese ne obsidibus quidem datis pacem Ariovisti redimere potuisse; Treveri autem, pagos centum Suevorum ad ripam Rheni consedisse, qui Rhenum transire conarentur; his praeesse Nasuam et Cimberium fratres. Quibus rebus Caesar vehementer commotus maturandum sibi existimavit, ne, si nova manus Suevorum cum veteribus copiis Ariovisti sese coniunxisset, minus facile resisti posset. Itaque re frumentaria quam celerrime potuit conparata magnis itineribus ad Ariovistum contendit.

XXXVIII. Cum tridui viam processisset, nuntiatum est ei Ariovistum cum suis omnibus copiis ad occupandum Vesontionem, quod est oppidum maximum Sequanorum, contendere triduique viam a suis finibus profecisse. Id ne accideret, magnopere sibi praecavendum Caesar existimabat. Namque omnium rerum, quae ad bellum usui erant, summa erat in eo oppido facultas, idque natura loci sic muniebatur, ut magnam ad ducendum bellum daret facultatem, propterea quod flumen Dubis ut circino circumductum paene totum oppidum cingit; reliquum spatium, quod est non amplius pedum sexcentorum, qua flumen intermittit, mons continet magna altitudine, ita ut radices montis ex utraque parte ripae fluminis contingant. Hunc murus circumdatus arcem efficit et cum oppido coniungit. Huc Caesar magnis nocturnis diurnisque itineribus contendit occupatoque oppido ibi praesidium conlocat.

XXXIX. Dum paucos dies ad Vesontionem rei frumentariae commeatusque causa moratur, ex percontatione nostrorum vocibusque Gallorum ac mercatorum, qui ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibili virtute atque exercitatione in armis esse praedicabant — saepenumero sese cum his congressos ne vultum quidem

atque aciem oculorum dicebant ferre potuisse —, tantus subito timor omnem exercitum occupavit, ut non mediocriter omnium mentes animosque perturbaret. Hic primum ortus est a tribunis militum, praefectis reliquisque, qui ex urbe amicitiae causa Caesarem secuti non magnum in re militari usum habebant: quorum alius alia causa inlata, quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat ut eius voluntate discedere liceret; nonnulli pudore adducti, ut timoris suspicionem vitarent, remanebant. Hi neque vultum fingere neque interdum lacrimas tenere poterant: abditi in tabernaculis aut suum fatum querebantur aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur. Vulgo totis castris testamenta obsignabantur. Horum vocibus ac timore paulatim etiam ii, qui magnum in castris usum habebant, milites centurionesque quique equitatui praeerant perturbabantur. Qui se ex his minus timidos existimari volebant, non se hostem vereri, sed angustias itineris, magnitudinem silvarum, quae intercederent inter ipsos atque Ariovistum, aut rem frumentariam, ut satis commode supportari posset, timere dicebant. Nonnulli etiam Caesari nuntiabant, cum castra moveri ac signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites neque propter timorem signa laturos.

XL. Haec cum animadvertisset, convocato consilio omniumque ordinum ad id consilium adhibitis centurionibus vehementer eos incusavit: primum quod aut quam in partem aut quo consilio ducerentur sibi quaerendum aut cogitandum putarent. Ariovistum se consule cupidissime populi Romani amicitiam appetisse: cur hunc tam temere quisquam ab officio discessurum iudicaret? Sibi quidem persuaderi cognitis suis postulatis atque aequitate condicionum perspecta eum neque suam neque populi Romani gratiam repudiaturum. Quod si furore atque amentia inpulsus bellum intulisset, quid tandem vererentur? aut cur de sua virtute aut de ipsius diligentia desperarent? Factum eius hostis periculum patrum nostrorum memoria, cum Cimbris et Teutonis a Gaio Mario pulsis non minorem laudem exercitus quam ipse impera-

tor meritus videbatur; factum etiam nuper in Italia s vili tumultu, quos tamen aliquid usus ac disciplina, qu a nobis accepissent, sublevarent. Ex quo iudicari pos quantum haberet in se boni constantia, propterea qu quos aliquamdiu inermos sine causa timuissent, hos p stea armatos ac victores superassent. Denique hos es eosdem, quibuscum saepenumero Helvetii congressi n solum in suis, sed etiam in illorum finibus plerumq superarint, qui tamen pares esse nostro exercitui n potuerint. Si quos adversum proelium et fuga Gallor commoveret, hos, si quaererent, reperire posse diut nitate belli defetigatis Gallis Ariovistum, cum multos me ses castris se ac paludibus tenuisset neque sui potestat fecisset, desperantes iam de pugna et dispersos sub adortum magis ratione et consilio quam virtute vicis Cui rationi contra homines barbaros atque imperitos cus fuisset, hac ne ipsum quidem sperare nostros ex citus capi posse. Qui suum timorem in rei frumentari simulationem angustiasque itineris conferrent, facere a roganter, cum aut de officio imperatoris desperare a praescribere viderentur. Haec sibi esse curae: frume tum Sequanos, Leucos, Lingones subministrare, iamq esse in agris frumenta matura; de itinere ipsos bre tempore iudicaturos. Quod non fore dicto audientes n que signa laturi dicantur, nihil se ea re commoveri: sc enim, quibuscumque exercitus dicto audiens non fuer aut male re gesta fortunam defuisse aut aliquo facin comperto avaritiam esse convictam: suam innocenti perpetua vita, felicitatem Helvetiorum bello esse persp ctam. Itaque se quod in longiorem diem conlaturus fu set, repraesentaturum et proxima nocte de quarta vigi castra moturum, ut quam primum intellegere poss utrum apud eos pudor atque officium an timor valer Quod si praeterea nemo sequatur, tamen se cum sola d cima legione iturum, de qua non dubitaret, sibique ea praetoriam cohortem futuram. Huic legioni Caesar et i dulserat praecipue et propter virtutem confidebat maxin

XLI. Hac oratione habita mirum in modum conve

sae sunt omnium mentes summaque alacritas et cupiditas belli gerendi innata est, princepsque decima legio per tribunos militum ei gratias egit, quod de se optimum iudicium fecisset, seque esse ad bellum gerendum paratissimam confirmavit. Deinde reliquae legiones cum tribunis militum et primorum ordinum centurionibus egerunt, uti Caesari satisfacerent: se neque umquam dubitasse neque timuisse neque de summa belli suum iudicium, sed imperatoris esse existimavisse. Eorum satisfactione accepta et itinere exquisito per Divitiacum, quod ex aliis ei maximam fidem habebat, ut milium amplius quinquaginta circuitu locis apertis exercitum duceret, de quarta vigilia, ut dixerat, profectus est. Septimo die, cum iter non intermitteret, ab exploratoribus certior factus est Ariovisti copias a nostris milibus passuum quattuor et xx abesse.

XLII. Cognito Caesaris adventu Ariovistus legatos ad eum mittit: quod antea de colloquio postulasset, id per se fieri licere, quoniam propius accessisset, seque id sine periculo facere posse existimare. Non respuit condicionem Caesar iamque eum ad sanitatem reverti arbitrabatur, cum id, quod antea petenti denegasset, ultro polliceretur, magnamque in spem veniebat pro suis tantis populique Romani in eum beneficiis cognitis suis postulatis fore uti pertinacia desisteret. Dies conloquio dictus est ex eo die quintus. Interim saepe ultro citroque cum legati inter eos mitterentur, Ariovistus postulavit, ne quem peditem ad conloquium Caesar adduceret: vereri se, ne per insidias ab eo circumveniretur: uterque cum equitatu veniret; alia ratione sese non esse venturum. Caesar quod neque conloquium interposita causa tolli volebat neque salutem suam Gallorum equitatui committere audebat, commodissimum esse statuit omnibus equis Gallis equitibus detractis eo legionarios milites legionis decimae, cui quam maxime confidebat, inponere, ut praesidium quam amicissimum, si quid opus facto esset, haberet. Quod cum fieret, non inridicule quidam ex militibus decimae legionis dixit: plus quam pollicitus

esset Caesarem facere: pollicitum se in cohortis
riae loco decimam legionem habiturum ad eq
scribere.

XLIII. Planicies erat magna et in ea tumul
nus satis grandis. Hic locus aequo fere spatio al
Ariovisti et Caesaris aberat. Eo, ut erat dictum,
loquium venerunt. Legionem Caesar, quam equ
xerat, passibus ducentis ab eo tumulo constitu
equites Ariovisti pari intervallo constiterunt. Ari
ex equis ut conloquerentur et praeter se deno
conloquium adducerent, postulavit. Ubi eo ven
Caesar initio orationis sua senatusque in eum b
commemoravit, quod rex appellatus esset a senat
amicus, quod munera amplissime missa; quam
paucis contigisse et pro magnis hominum offic
suesse tribui docebat; illum, cum neque aditun
causam postulandi iustam haberet, beneficio ac lib
sua ac senatus ea praemia consecutum. Doceba
quam veteres quamque iustae causae necessitudi
cum Haeduis intercederent, quae senatusconsul
tiens quamque honorifica in eos facta essent,
tempore totius Galliae principatum Haedui ten
prius etiam quam nostram amicitiam appetissent.
Romani hanc esse consuetudinem, ut socios atq
eos non modo sui nihil deperdere, sed gratia, d
honore auctiores velit esse: quod vero ad amicit
puli Romani adtulissent, id iis eripi quis pati
Postulavit deinde eadem, quae legatis in mandat
rat: ne aut Haeduis aut eorum sociis bellum i
obsides redderet; si nullam partem Germanorum
remittere posset, at ne quos amplius Rhenum
pateretur.

XLIV. Ariovistus ad postulata Caesaris pa
spondit, de suis virtutibus multa praedicavit: Tı
Rhenum sese non sua sponte, sed rogatum et arc
a Gallis; non sine magna spe magnisque praemiis
propinquosque reliquisse; sedes habere in Gallia
concessas, obsides ipsorum voluntate datos; stip

capere iure belli, quod victores victis inponere consuerint. Non sese Gallis, sed Gallos sibi bellum intulisse: omnes Galliae civitates ad se oppugnandum venisse ac contra se castra habuisse; eas omnes copias a se uno proelio pulsas ac superatas esse. Si iterum experiri velint, se iterum paratum esse decertare; si pace uti velint, iniquum esse de stipendio recusare, quod sua voluntate ad id tempus pependerint. Amicitiam populi Romani sibi ornamento et praesidio, non detrimento esse oportere, idque se ea spe petisse. Si per populum Romanum stipendium remittatur et dediticii subtrahantur, non minus libenter sese recusaturum populi Romani amicitiam quam adpetierit. Quod multitudinem Germanorum in Galliam traducat, id se sui muniendi, non Galliae inpugnandae causa facere: eius rei testimonium esse, quod nisi rogatus non venerit et quod bellum non intulerit, sed defenderit. Se prius in Galliam venisse quam populum Romanum. Numquam ante hoc tempus exercitum populi Romani Galliae provinciae finibus egressum. Quid sibi vellet, cur in suas possessiones veniret? Provinciam suam hanc esse Galliam, sicut illam nostram. Ut ipsi concedi non oporteret, si in nostros fines impetum faceret, sic item nos esse iniquos, quod in suo iure se interpellaremus. Quod fratres Haeduos appellatos diceret, non se tam barbarum neque tam imperitum esse rerum, ut non sciret neque bello Allobrogum proximo Haeduos Romanis auxilium tulisse neque ipsos in his contentionibus, quas Haedui secum et cum Sequanis habuissent, auxilio populi Romani usos esse. Debere se suspicari simulata Caesarem amicitia, quod exercitum in Gallia habeat, sui opprimendi causa habere. Qui nisi decedat atque exercitum deducat ex his regionibus, sese illum non pro amico, sed hoste habiturum. Quod si eum interfecerit, multis sese nobilibus principibusque populi Romani gratum esse facturum: id se ab ipsis per eorum nuntios compertum habere, quorum omnium gratiam atque amicitiam eius morte redimere posset. Quod si discessisset et liberam possessionem Galliae sibi tradidisset, magno se illum praemio

remuneraturum et quaecumque bella geri vellet sine ullo eius labore et periculo confecturum.

XLV. Multa ab Caesare in eam sententiam dicta sunt, quare negotio desistere non posset, et neque suam neque populi Romani consuetudinem pati, uti optime merentes socios desereret, neque se iudicare Galliam potius esse Ariovisti quam populi Romani. Bello superatos esse Arvernos et Rutenos ab Q. Fabio Maximo, quibus populus Romanus ignovisset neque in provinciam redegisset neque stipendium inposuisset. Quod si antiquissimum quodque tempus spectari oporteret, populi Romani iustissimum esse in Gallia imperium; si iudicium senatus observari oporteret, liberam debere esse Galliam, quam bello victam suis legibus uti voluisset.

XLVI. Dum haec in conloquio geruntur, Caesari nuntiatum est equites Ariovisti propius tumulum accedere et ad nostros adequitare, lapides telaque in nostros conicere. Caesar loquendi finem facit seque ad suos recipit suisque imperavit, ne quod omnino telum in hostes reicerent. Nam etsi sine ullo periculo legionis delectae cum equitatu proelium fore videbat, tamen committendum non putabat, ut pulsis hostibus dici posset eos ab se per fidem in conloquio circumventos. Posteaquam in vulgus militum elatum est, qua adrogantia in conloquio Ariovistus usus omni Gallia Romanis interdixisset, impetumque in nostros eius equites fecissent, eaque res conloquium ut diremisset, multo maior alacritas studiumque pugnandi maius exercitui iniectum est.

XLVII. Biduo post Ariovistus ad Caesarem legatos mittit: Velle se de his rebus, quae inter eos agi coeptae neque perfectae essent, agere cum eo: uti aut iterum conloquio diem constitueret aut, si id minus vellet, e suis legatis aliquem ad se mitteret. Conloquendi Caesari causa visa non est, et eo magis, quod pridie eius diei Germani retineri non poterant quin in nostros tela conicerent. Legatum e suis sese magno cum periculo ad eum missurum et hominibus feris obiecturum existimabat. Commodissimum visum est Gaium V [illegible] ium, C. Valeri Caburi

filium, summa virtute et humanitate adulescentem, cuius pater a Gaio Valerio Flacco civitate donatus erat, et propter fidem et propter linguae Gallicae scientiam, qua multa iam Ariovistus longinqua consuetudine utebatur, et quod in eo peccandi Germanis causa non esset, ad eum mittere, et M. Metium, qui hospitio Ariovisti utebatur. His mandavit, ut quae diceret Ariovistus, cognoscerent et ad se referrent. Quos cum apud se in castris Ariovistus conspexisset, exercitu suo praesente conclamavit: Quid ad se venirent? an speculandi causa? Conantis dicere prohibuit et in catenas coniecit.

XLVIII. Eodem die castra promovit et milibus passuum sex a Caesaris castris sub monte consedit. Postridie eius diei praeter castra Caesaris suas copias traduxit et milibus passuum duobus ultra eum castra fecit eo consilio, uti frumento commeatuque, qui ex Sequanis et Haeduis supportaretur, Caesarem intercluderet. Ex eo die dies continuos quinque Caesar pro castris suas copias produxit et aciem instructam habuit, ut, si vellet Ariovistus proelio contendere, ei potestas non deesset. Ariovistus his omnibus diebus exercitum castris continuit, equestri proelio cotidie contendit. Genus hoc erat pugnae, quo se Germani exercuerant. Equitum milia erant sex, totidem numero pedites velocissimi ac fortissimi, quos ex omni copia singuli singulos suae salutis causa delegerant: cum his in proeliis versabantur. Ad eos se equites recipiebant: hi, si quid erat durius, concurrebant, si qui graviore vulnere accepto equo deciderat, circumsistebant; si quo erat longius prodeundum aut celerius recipiendum, tanta erat horum exercitatione celeritas, ut iubis equorum sublevati cursum adaequarent.

XLIX. Ubi eum castris se tenere Caesar intellexit, ne diutius commeatu prohiberetur, ultra eum locum, quo in loco Germani consederant, circiter passus sexcentos ab iis, castris idoneum locum delegit acieque triplici instructa ad eum locum venit. Primam et secundam aciem in armis esse, tertiam castra munire iussit. Hic locus ab hoste circiter passus sexcentos, uti dictum est, aberat. Eo

circiter hominum numero sedecim milia expedita cum omni equitatu Ariovistus misit, quae copiae nostros perterrerent et munitione prohiberent. Nihilo secius Caesar, ut ante constituerat, duas acies hostem propulsare, tertiam opus perficere iussit. Munitis castris duas ibi legiones reliquit et partem auxiliorum, quattuor reliquas in castra maiora reduxit.

L. Proximo die instituto suo Caesar e castris utrisque copias suas eduxit paulumque a maioribus castris progressus aciem instruxit, hostibus pugnandi potestatem fecit. Ubi ne tum quidem eos prodire intellexit, circiter meridiem exercitum in castra reduxit. Tum demum Ariovistus partem suarum copiarum, quae castra minora oppugnaret, misit. Acriter utrimque usque ad vesperum pugnatum est. Solis occasu suas copias Ariovistus multis et inlatis et acceptis vulneribus in castra reduxit. Cum ex captivis quaereret Caesar, quamobrem Ariovistus proelio non decertaret, hanc reperiebat causam, quod apud Germanos ea consuetudo esset, ut matresfamiliae eorum sortibus et vaticinationibus declararent, utrum proelium committi ex usu esset necne; eas ita dicere: non esse fas Germanos superare, si ante novam lunam proelio contendissent.

LI. Postridie eius diei Caesar praesidium utrisque castris quod satis esse visum est reliquit, omnis alarios in conspectu hostium pro castris minoribus constituit, quod minus multitudine militum legionariorum pro hostium numero valebat, ut ad speciem alariis uteretur; ipse triplici instructa acie usque ad castra hostium accessit. Tum demum necessario Germani suas copias castris eduxerunt generatimque constituerunt paribus intervallis, Harudes, Marcomanos, Triboces, Vangiones, Nemetes, Sedusios, Suevos omnemque aciem suam redis et carris circumdederunt, ne qua spes in fuga relinqueretur. Eo mulieres imposuerunt, quae in proelium proficiscentes passis manibus flentes inplorabant, ne se in servitutem Romanis traderent.

LII. Caesar singulis legionibus singulos legatos et

quaestorem praefecit, uti eos testes suae quisque virtutis haberet; ipse a dextro cornu, quod eam partem minime firmam hostium esse animadverterat, proelium commisit. Ita nostri acriter in hostes signo dato impetum fecerunt, itaque hostes repente celeriterque procurrerunt, ut spatium pila in hostes coniciendi non daretur. Reiectis pilis comminus gladiis pugnatum est. At Germani celeriter ex consuetudine sua phalange facta impetus gladiorum exceperunt. Reperti sunt conplures nostri milites, qui in phalangas insilirent et scuta manibus revellerent et desuper vulnerarent. Cum hostium acies a sinistro cornu pulsa atque in fugam conversa esset, a dextro cornu vehementer multitudine suorum nostram aciem premebant. Id cum animadvertisset P. Crassus adulescens, qui equitatui praeerat, quod expeditior erat quam ii qui inter aciem versabantur, tertiam aciem laborantibus nostris subsidio misit.

LIII. Ita proelium restitutum est, atque omnes hostes terga verterunt neque prius fugere destiterunt, quam ad flumen Rhenum milia passuum ex eo loco circiter quinquaginta pervenerunt. Ibi perpauci aut viribus confisi tranare contenderunt aut lintribus inventis sibi salutem pepererunt. In his fuit Ariovistus, qui naviculam deligatam ad ripam nactus ea profugit: reliquos omnes equitatu consecuti nostri interfecerunt. Duae fuerunt Ariovisti uxores, una Sueva natione, quam domo secum duxerat, altera Norica, regis Voctionis soror, quam in Gallia duxerat a fratre missam: utraeque in ea fuga perierunt. Duae filiae harum altera occisa, altera capta est. Gaius Valerius Procillus, cum a custodibus in fuga trinis catenis vinctus traheretur, in ipsum Caesarem hostis equitatu persequentem incidit. Quae quidem res Caesari non minorem quam ipsa victoria voluptatem adtulit, quod hominem honestissimum provinciae Galliae, suum familiarem et hospitem, ereptum e manibus hostium sibi restitutum videbat, neque eius calamitate de tanta voluptate et gratulatione quicquam fortuna deminuerat. Is se praesente de se ter sortibus consultum dicebat, utrum igni statim

necaretur, an in aliud reservaretur: sortium beneficio se esse incolumem. Item M. Metius repertus et ad eum reductus est.

LIV. Hoc proelio trans Rhenum nuntiato Suevi, qui ad ripas Rheni venerant, domum reverti coeperunt; quos Ubii, qui proximi Rhenum incolunt, perterritos insecuti magnum ex his numerum occiderunt. Caesar una aestate duobus maximis bellis confectis maturius paulo, quam tempus anni postulabat, in hiberna in Sequanos exercitum deduxit; hibernis Labienum praeposuit; ipse in citeriorem Galliam ad conventus agendos profectus est.

LIBER II.

ARGUMENTUM.

Belgae omnes contra populum Romanum coniurant praeter Remos, quorum oppidum Bibrax oppugnatum Caesar subsidio misso liberat c. 1—10. Discedentes Belgas insecutus vincit c. 11. Suessiones, Bellovacos, Ambianos in fidem accipit: Nervios fortiter repugnantes cum Atrebatibus ac Veromanduis debellat c. 12—28. Item Aduatucos c. 29—33.; Armoricos P. Crassus superavit c. 34 Res post Belgas pacatos gestae c. 35.

I. Cum esset Caesar in citeriore Gallia, ita uti supra demonstravimus, crebri ad eum rumores afferebantur litterisque item Labieni certior fiebat omnes Belgas, quam tertiam esse Galliae partem dixeramus, contra populum Romanum coniurare obsidesque inter se dare. Coniurandi has esse causas: primum quod vererentur, ne omni pacata Gallia ad eos exercitus noster adduceretur; deinde quod ab nonnullis Gallis sollicitarentur, partim qui, ut Germanos diutius in Gallia versari noluerant, ita populi Romani exercitum hiemare atque inveterascere in Gallia moleste ferebant, partim qui mobilitate et levitate animi novis imperiis studebant, ab nonnullis etiam, quod in Gallia a potentioribus atque iis, qui ad conducendos homines facultates habebant, vulgo regna occupabantur, qui minus facile eam rem imperio nostro consequi poterant.

II. His nuntiis litterisque commotus Caesar duas legiones in citeriore Gallia novas conscripsit et inita aestate, in interiorem Galliam qui deduceret, Q. Pedium legatum misit. Ipse, cum primum pabuli copia esse inciperet, ad exercitum venit. Dat negotium Senonibus reliquisque Gallis, qui finitimi Belgis erant, uti ea, quae apud eos gerantur, cognoscant seque de his rebus certiorem faciant. Hi constanter omnes nuntiaverunt manus cogi, exercitum in unum locum conduci. Tum vero dubitandum non existimavit quin ad eos proficisceretur. Re frumentaria comparata castra movet diebusque circiter quindecim ad fines Belgarum pervenit.

III. Eo cum de inproviso celeriusque omni opinione venisset, Remi, qui proximi Galliae ex Belgis sunt, ad eum legatos Iccium et Andocumborium, primos civitatis, miserunt, qui dicerent se suaque omnia in fidem atque in potestatem populi Romani permittere, neque se cum Belgis reliquis consensisse neque contra populum Romanum coniurasse, paratosque esse et obsides dare et imperata facere et oppidis recipere et frumento ceterisque rebus iuvare; reliquos omnes Belgas in armis esse, Germanosque, qui cis Rhenum incolant, sese cum his coniunxisse, tantumque esse eorum omnium furorem, ut ne Suessiones quidem, fratres consanguineosque suos, qui eodem iure et isdem legibus utantur, unum imperium unumque magistratum cum ipsis habeant, deterrere potuerint quin cum his consentirent.

IV. Cum ab his quaereret, quae civitates quantaeque in armis essent et quid in bello possent, sic reperiebat: plerosque Belgas esse ortos ab Germanis Rhenumque antiquitus traductos propter loci fertilitatem ibi consedisse Gallosque, qui ea loca incolerent, expulisse solosque esse, qui patrum nostrorum memoria omni Gallia vexata Teutonos Cimbrosque intra fines suos ingredi prohibuerint; qua ex re fieri, uti earum rerum memoria magnam sibi auctoritatem magnosque spiritus in re militari sumerent. De numero eorum omnia se habere explorata Remi dicebant, propterea quod propinquitatibus adfinita-

tibusque coniuncti, quantam quisque multitudinem in communi Belgarum concilio ad id bellum pollicitus sit, cognoverint. Plurimum inter eos Bellovacos et virtute et auctoritate et hominum numero valere: hos posse conficere armata milia centum, pollicitos ex eo numero electa sexaginta totiusque belli imperium sibi postulare. Suessiones suos esse finitimos; latissimos feracissimosque agros possidere. Apud eos fuisse regem nostra etiam memoria Divitiacum, totius Galliae potentissimum, qui cum magnae partis harum regionum, tum etiam Britanniae imperium obtinuerit: nunc esse regem Galbam: ad hunc propter iustitiam prudentiamque suam totius belli summam omnium voluntate deferri; oppida habere numero XII, polliceri milia armata quinquaginta; totidem Nervios, qui maxime feri inter ipsos habeantur longissimeque absint; quindecim milia Atrebates, Ambianos decem milia, Morinos XXV milia, Menapios VII milia, Caletos X milia, Velocasses et Veromanduos totidem, Aduatucos decem et novem milia; Condrusos, Eburones, Caeroesos, Paemanos, qui uno nomine Germani appellantur, arbitrari ad XL milia.

V. Caesar Remos cohortatus liberaliterque oratione prosecutus omnem senatum ad se convenire principumque liberos obsides ad se adduci iussit. Quae omnia ab his diligenter ad diem facta sunt. Ipse Divitiacum Haeduum magnopere cohortatus docet, quanto opere rei publicae communisque salutis intersit manus hostium distineri, ne cum tanta multitudine uno tempore confligendum sit. Id fieri posse, si suas copias Haedui in fines Bellovacorum introduxerint et eorum agros populari coeperint. His mandatis eum ab se dimittit. Postquam omnes Belgarum copias in unum locum coactas ad se venire vidit neque iam longe abesse ab iis, quos miserat, exploratoribus et ab Remis cognovit, flumen Axonam, quod est in extremis Remorum finibus, exercitum traducere maturavit atque ibi castra posuit. Quae res et latus unum castrorum ripis fluminis muniebat et post eum quae essent tuta ab hostibus reddebat et, commeatus ab Remis reliquis

que civitatibus ut sine periculo ad eum portari posset, efficiebat. In eo flumine pons erat. Ibi praesidium ponit et in altera parte fluminis Q. Titurium Sabinum legatum cum sex cohortibus reliquit; castra in altitudinem pedum XII vallo fossaque duodeviginti pedum munire iubet.

VI. Ab his castris oppidum Remorum nomine Bibrax aberat milia passuum octo. Id ex itinere magno impetu Belgae oppugnare coeperunt. Aegre eo die sustentatum est. Gallorum eadem atque Belgarum oppugnatio est haec. Ubi circumiecta multitudine hominum totis moenibus undique in murum lapides iaci coepti sunt murusque defensoribus nudatus est, testudine facta portas succedunt murumque subruunt. Quod tum facile fiebat. Nam cum tanta multitudo lapides ac tela conicerent, in muro consistendi potestas erat nulli. Cum finem oppugnandi nox fecisset, Iccius Remus, summa nobilitate et gratia inter suos, qui tum oppido praefuerat, unus ex iis, qui legati de pace ad Caesarem venerant, nuntium ad eum mittit: nisi subsidium sibi submittatur, sese diutius sustinere non posse.

VII. Eo de media nocte Caesar isdem ducibus usus, qui nuntii ab Iccio venerant, Numidas et Cretas sagittarios et funditores Baleares subsidio oppidanis mittit; quorum adventu et Remis cum spe defensionis studium propugnandi accessit, et hostibus eadem de causa spes potiundi oppidi discessit. Itaque paulisper apud oppidum morati agrosque Remorum depopulati omnibus vicis aedificiisque, quos adire poterant, incensis ad castra Caesaris omnibus copiis contenderunt et ab milibus passuum minus duobus castra posuerunt, quae castra, ut fumo atque ignibus significabatur, amplius milibus passuum octo in latitudinem patebant.

VIII. Caesar primo et propter multitudinem hostium et propter eximiam opinionem virtutis proelio supersedere statuit, cotidie tamen equestribus proeliis, quid hostis virtute posset et quid nostri auderent, periclitabatur. Ubi nostros non esse inferiores intellexit, loco pro castris ad aciem instituendam natura opportuno at-

que idoneo, quod is collis, ubi castra posita erant, paululum ex planicie editus tantum adversus in latitudinem patebat, quantum loci acies instructa occupare poterat, atque ex utraque parte lateris deiectus habebat et in frontem leniter fastigatus paulatim ad planiciem redibat, ab utroque latere eius collis transversam fossam obduxit circiter passuum CD et ad extremas fossas castella constituit ibique tormenta conlocavit, ne, cum aciem instruxisset, hostes, quod tantum multitudine poterant, ab lateribus pugnantes suos circumvenire possent. Hoc facto duabus legionibus, quas proxime conscripserat, in castris relictis, ut, si quo opus esset, subsidio duci possent, reliquas sex legiones pro castris in acie constituit. Hostes item suas copias ex castris eductas instruxerant.

IX. Palus erat non magna inter nostrum atque hostium exercitum. Hanc si nostri transirent, hostes expectabant; nostri autem, si ab illis initium transeundi fieret, ut impeditos adgrederentur, parati in armis erant. Interim proelio equestri inter duas acies contendebatur. Ubi neutri transeundi initium faciunt, secundiore equitum proelio nostris Caesar suos in castra reduxit. Hostes protinus ex eo loco ad flumen Axonam contenderunt, quod esse post nostra castra demonstratum est. Ibi vadis repertis partem suarum copiarum traducere conati sunt, eo consilio, ut, si possent, castellum, cui praeerat Q. Titurius legatus, expugnarent pontemque interscinderent; si minus potuissent, agros Remorum popularentur, qui magno nobis usui ad bellum gerendum erant, commeatuque nostros prohiberent.

X. Caesar certior factus ab Titurio omnem equitatum et levis armaturae Numidas, funditores sagittariosque pontem traducit atque ad eos contendit. Acriter in eo loco pugnatum est. Hostes inpeditos nostri in flumine adgressi magnum eorum numerum occiderunt: per eorum corpora reliquos audacissime transire conantes multitudine telorum repulerunt; primos, qui transierant, equitatu circumventos interfecerunt. Hostes ubi et de expugnando oppido et de flumine transeundo spem se fefellisse intel-

lexerunt neque nostros in locum iniquiorem progredi pugnandi causa viderunt, atque ipsos res frumentaria deficere coepit, concilio convocato constituerunt optimum esse domum suam quemque reverti et, quorum in fines primum Romani exercitum introduxissent, ad eos defendendos undique convenirent, ut potius in suis quam in alienis finibus decertarent et domesticis copiis rei frumentariae uterentur. Ad eam sententiam cum reliquis causis haec quoque ratio eos deduxit, quod Divitiacum atque Haeduos finibus Bellovacorum adpropinquare cognoverant. His persuaderi, ut diutius morarentur neque suis auxilium ferrent, non poterat.

XI. Ea re constituta secunda vigilia magno cum strepitu ac tumultu castris egressi nullo certo ordine neque imperio, cum sibi quisque primum itineris locum peteret et domum pervenire properaret, fecerunt ut consimilis fugae profectio videretur. Hac re statim Caesar per speculatores cognita insidias veritus, quod, qua de causa discederent, nondum perspexerat, exercitum equitatumque castris continuit. Prima luce confirmata re ab exploratoribus omnem equitatum, qui novissimum agmen moraretur, praemisit. His Q. Pedium et L. Aurunculeium Cottam legatos praefecit. T. Labienum legatum cum legionibus tribus subsequi iussit. Hi novissimos adorti et multa milia passuum prosecuti magnam multitudinem eorum fugientium conciderunt, cum ab extremo agmine, ad quos ventum erat, consisterent fortiterque impetum nostrorum militum sustinerent, priores, quod abesse a periculo viderentur neque ulla necessitate neque imperio continerentur, exaudito clamore perturbatis ordinibus omnes in fuga sibi praesidium ponerent. Ita sine ullo periculo tantam eorum multitudinem nostri interfecerunt, quantum fuit diei spatium, sub occasumque solis destiterunt seque in castra, ut erat imperatum, receperunt.

XII. Postridie eius diei Caesar, priusquam se hostes ex terrore ac fuga reciperent, in fines Suessionum, qui proximi Remis erant, exercitum duxit et magno itinere confecto ad oppidum Noviodunum contendit. Id ex iti-

nere oppugnare conatus, quod vacuum ab defensoribus esse audiebat, propter latitudinem fossae murique altitudinem paucis defendentibus expugnare non potuit. Castris munitis vineas agere quaeque ad oppugnandum usui erant comparare coepit. Interim omnis ex fuga Suessionum multitudo in oppidum proxima nocte convenit. Celeriter vineis ad oppidum actis, aggere iacto turribusque constitutis magnitudine operum, quae neque viderant ante Galli neque audierant, et celeritate Romanorum permoti legatos ad Caesarem de deditione mittunt et, petentibus Remis, ut conservarentur impetrant.

XIII. Caesar obsidibus acceptis primis civitatis atque ipsius Galbae regis duobus filiis armisque omnibus ex oppido traditis in deditionem Suessiones accepit exercitumque in Bellovacos ducit. Qui cum se suaque omnia in oppidum Bratuspantium contulissent, atque ab eo oppido Caesar cum exercitu circiter milia passuum quinque abesset, omnes maiores natu ex oppido egressi manus ad Caesarem tendere et voce significare coeperunt sese in eius fidem ac potestatem venire neque contra populum Romanum armis contendere. Item, cum ad oppidum accessisset castraque ibi poneret, pueri mulieresque ex muro passis manibus suo more pacem ab Romanis petierunt.

XIV. Pro his Divitiacus — nam post discessum Belgarum dimissis Haeduorum copiis ad eum reverterat — facit verba: Bellovacos omni tempore in fide atque amicitia civitatis Haeduae fuisse: inpulsos a suis principibus, qui dicerent Haeduos ab Caesare in servitutem redactos omnes indignitates contumeliasque perferre, et ab Haeduis defecisse et populo Romano bellum intulisse. Qui eius consilii principes fuissent, quod intellegerent quantam calamitatem civitati intulissent, in Britanniam profugisse. Petere non solum Bellovacos, sed etiam pro his Haeduos, ut sua clementia ac mansuetudine in eos utatur. Quod si fecerit, Haeduorum auctoritatem apud omnes Belgas amplificaturum, quorum auxiliis atque opibus, si qua bella inciderint, sustentare consuerint.

XV. Caesar honoris Divitiaci atque Haeduorum causa

sese eos in fidem recepturum et conservaturum dixit; quod erat civitas magna inter Belgas auctoritate atque hominum multitudine praestabat, sexcentos obsides poposcit. His traditis omnibusque armis ex oppido conlatis ab eo loco in fines Ambianorum pervenit, qui se suaque omnia sine mora dediderunt. Eorum fines Nervii attingebant; quorum de natura moribusque Caesar cum quaereret, sic reperiebat: Nullum aditum esse ad eos mercatoribus; nihil pati vini reliquarumque rerum inferri, quod iis rebus relanguescere animos et remitti virtutem existimarent: esse homines feros magnaeque virtutis, increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui se populo Romano dedidissent patriamque virtutem proiecissent; confirmare sese neque legatos missuros neque ullam condicionem pacis accepturos.

XVI. Cum per eorum fines triduum iter fecisset, inveniebat ex captivis Sabim flumen ab castris suis non amplius milia passuum x abesse: trans id flumen omnes Nervios consedisse adventumque ibi Romanorum expectare una cum Atrebatis et Veromanduis, finitimis suis (nam his utrisque persuaserant, uti eandem belli fortunam experirentur); expectari etiam ab his Aduatucorum copias atque esse in itinere: mulieres quique per aetatem ad pugnam inutiles viderentur in eum locum coniecisse, quo propter paludes exercitui aditus non esset.

XVII. His rebus cognitis exploratores centurionesque praemittit, qui locum idoneum castris deligant. Cum ex dediticiis Belgis reliquisque Gallis conplures Caesarem secuti una iter facerent, quidam ex his, ut postea ex captivis cognitum est, eorum dierum consuetudine itineris nostri exercitus perspecta nocte ad Nervios pervenerunt atque his demonstrarunt inter singulas legiones inpedimentorum magnum numerum intercedere, neque esse quicquam negotii, cum prima legio in castra venisset reliquaeque legiones magnum spatium abessent, hanc sub sarcinis adoriri; qua pulsa inpedimentisque direptis futurum ut reliquae contra consistere non auderent. Adiuvabat etiam eorum consilium, qui rem deferebant, quod

Nervii antiquitus, cum equitatu nihil possent (neque enim ad hoc tempus ei rei student, sed, quicquid possunt, pedestribus valent copiis), quo facilius finitimorum equitatum, si praedandi causa ad eos venissent, inpedirent, teneris arboribus incisis atque inflexis crebrisque in latitudinem ramis enatis et rubis sentibusque interiectis effecerant, ut instar muri hae sepes munimenta praeberent quo non modo non intrari, sed ne perspici quidem posset. His rebus cum iter agminis nostri inpediretur, non omittendum sibi consilium Nervii existimaverunt.

XVIII. Loci natura erat haec, quem locum nostri castris delegerant. Collis ab summo aequaliter declivis ad flumen Sabim, quod supra nominavimus, vergebat. Ab eo flumine pari adclivitate collis nascebatur adversus huic et contrarius, passus circiter ducentos infimus apertus, ab superiore parte silvestris, ut non facile introrsus perspici posset. Intra eas silvas hostes in occulto sese continebant; in aperto loco secundum flumen paucae stationes equitum videbantur. Fluminis erat altitudo circiter pedum trium.

XIX. Caesar equitatu praemisso subsequebatur omnibus copiis; sed ratio ordoque agminis aliter se habebat ac Belgae ad Nervios detulerant. Nam quod ad hostis adpropinquabat, consuetudine sua Caesar sex legiones expeditas ducebat; post eas totius exercitus inpedimenta conlocarat; inde duae legiones, quae proxume conscriptae erant, totum agmen claudebant praesidioque inpedimentis erant. Equites nostri cum funditoribus sagittariisque flumen transgressi cum hostium equitatu proelium commiserunt. Cum se illi identidem in silvas ad suos reciperent ac rursus ex silva in nostros impetum facerent, neque nostri longius, quam quem ad finem porrecta loca aperta pertinebant, cedentes insequi auderent, interim legiones sex, quae primae venerant, opere dimenso castra munire coeperunt. Ubi prima inpedimenta nostri exercitus ab iis, qui in silvis abditi latebant, visa sunt, quod tempus inter eos committendi proelii convenerat, ut intra silvas aciem ordinesque constituerant atque ipsi

sese confirmaverant, subito omnibus copiis provolaverunt impetumque in nostros equites fecerunt. His facile pulsis ac proturbatis incredibili celeritate ad flumen decucurrerunt, ut paene uno tempore et ad silvas et in flumine et iam in manibus nostris hostes viderentur. Eadem autem celeritate adverso colle ad nostra castra atque eos, qui in opere occupati erant, contenderunt.

XX. Caesari omnia uno tempore erant agenda: vexillum proponendum, quod erat insigne, cum ad arma concurri oporteret, signum tuba dandum, ab opere revocandi milites, qui paulo longius aggeris petendi causa processerant, arcessendi, acies instruenda, milites cohortandi, signum dandum. Quarum rerum magnam partem temporis brevitas et successus hostium inpediebat. His difficultatibus duae res erant subsidio, scientia atque usus militum, quod superioribus proeliis exercitati, quid fieri oporteret, non minus commode ipsi sibi praescribere quam ab aliis doceri poterant, et quod ab opere singulisque legionibus singulos legatos Caesar discedere nisi munitis castris vetuerat. Hi propter propinquitatem et celeritatem hostium nihil iam Caesaris imperium expectabant, sed per se quae videbantur administrabant.

XXI. Caesar necessariis rebus imperatis ad cohortandos milites, quam in partem fors obtulit, decucurrit et ad legionem decumam devenit. Milites non longiore oratione cohortatus, quam uti suae pristinae virtutis memoriam retinerent neu perturbarentur animo hostiumque impetum fortiter sustinerent, quod non longius hostes aberant quam quo telum adici posset, proelii committendi signum dedit. Atque in alteram partem item cohortandi causa profectus pugnantibus occurrit. Temporis tanta fuit exiguitas hostiumque tam paratus ad dimicandum animus, ut non modo ad insignia adcommodanda, sed etiam ad galeas induendas scutisque tegimenta detrudenda tempus defuerit. Quam quisque ab opere in partem casu devenit quaeque prima signa conspexit, ad haec constitit, ne in quaerendis suis pugnandi tempus dimitteret.

XXII. Instructo exercitu magis ut loci natura deiectusque collis et necessitas temporis, quam ut rei militaris ratio atque ordo postulabat, cum diversis legionibus aliae alia in parte hostibus resisterent, sepibusque densissimis, ut ante demonstravimus, interiectis prospectus inpediretur, neque certa subsidia conlocari neque, quid in quaque parte opus esset, provideri neque ab uno omnia imperia administrari poterant. Itaque in tanta rerum iniquitate fortunae quoque eventus varii sequebantur.

XXIII. Legionis nonae et decimae milites ut in sinistra parte acie constiterant, pilis emissis cursu ac lassitudine exanimatos vulneribusque confectos Atrebates — nam his ea pars obvenerat — celeriter ex loco superiore in flumen conpulerunt et transire conantes insecuti gladiis magnam partem eorum inpeditam interfecerunt. Ipsi transire flumen non dubitaverunt et in locum iniquum progressi rursus resistentes hostes redintegrato proelio in fugam coniecerunt. Item alia in parte diversae duae legiones, undecima et octava, profligatis Veromanduis, quibuscum erant congressi, ex loco superiore in ipsis fluminis ripis proeliabantur. At totis fere a fronte et ab sinistra parte nudatis castris, cum in dextro cornu legio duodecima et non magno ab ea intervallo septima constitisset, omnes Nervii confertissimo agmine duce Boduognato, qui summam imperii tenebat, ad eum locum contenderunt; quorum pars aperto latere legiones circumvenire, pars summum castrorum locum petere coepit.

XXIV. Eodem tempore equites nostri levisque armaturae pedites, qui cum iis una fuerant, quos primo hostium impetu pulsos dixeram, cum se in castra reciperent, adversis hostibus occurrebant ac rursus aliam in partem fugam petebant, et calones, qui ab decumana porta ac summo iugo collis nostros victores flumen transisse conspexerant, praedandi causa egressi, cum respexissent et hostes in nostris castris versari vidissent, praecipites fugae sese mandabant. Simul eorum, qui cum impedimentis veniebant, clamor fremitusque oriebatur, aliique aliam in partem perterriti ferebantur. Quibus omni-

bus rebus permoti equites Treveri, quorum inter Gallos virtutis opinio est singularis, qui auxilii causa ab civitate ad Caesarem missi venerant, cum multitudine hostium castra compleri, legiones premi et paene circumventas teneri, calones, equites, funditores, Numidas diversos dissipatosque in omnes partes fugere vidissent, desperatis nostris rebus domum contenderunt; Romanos pulsos superatosque, castris impedimentisque eorum hostes potitos civitati renuntiaverunt.

XXV. Caesar ab decimae legionis cohortatione ad dextrum cornu profectus, ubi suos urgeri signisque in unum locum conlatis duodecimae legionis confertos milites sibi ipsos ad pugnam esse impedimento vidit, quartae cohortis omnibus centurionibus occisis signiferoque interfecto, signo amisso, reliquarum cohortium omnibus fere centurionibus aut vulneratis aut occisis, in his primipilo P. Sextio Baculo, fortissimo viro, multis gravibusque vulneribus confecto, ut iam se sustinere non posset, reliquos esse tardiores et nonnullos ab novissimis deserto proelio excedere ac tela vitare, hostis neque a fronte ex inferiore loco subeuntes intermittere et ab utroque latere instare et rem esse in angusto vidit neque ullum esse subsidium quod summitti posset, scuto ab novissimis uni militi detracto, quod ipse eo sine scuto venerat, in primam aciem processit centurionibusque nominatim appellatis reliquos cohortatus milites signa inferre et manipulos laxare iussit, quo facilius gladiis uti possent. Cuius adventu spe inlata militibus ac redintegrato animo cum pro se quisque in conspectu imperatoris etiam in extremis suis rebus operam navare cuperet, paulum hostium impetus tardatus est.

XXVI. Caesar cum septimam legionem, quae iuxta constiterat, item urgeri ab hoste vidisset, tribunos militum monuit, ut paulatim sese legiones coniungerent et conversa signa in hostes inferrent. Quo facto cum alius alii subsidium ferret, neque timerent, ne aversi ab hoste circumvenirentur, audacius resistere ac fortius pugnare coeperunt. Interim milites legionum duarum, quae in no-

vissimo agmine praesidio impedimentis fuerant, proelio nuntiato cursu incitato in summo colle ab hostibus conspiciebantur, et T. Labienus castris hostium potitus et ex loco superiore, quae res in nostris castris gererentur, conspicatus decimam legionem subsidio nostris misit. Qui cum ex equitum et calonum fuga, quo in loco res esset, quantoque in periculo et castra et legiones et imperator versaretur, cognovissent, nihil ad celeritatem sibi reliqui fecerunt.

XXVII. Horum adventu tanta rerum commutatio est facta, ut nostri, etiam qui vulneribus confecti procubuissent, scutis innixi proelium redintegrarent, tum calones perterritos hostes conspicati etiam inermes armatis occurrerent, equites vero, ut turpitudinem fugae virtute delerent, omnibus in locis pugnarent, quo se legionariis militibus praeferrent. At hostes etiam in extrema spe salutis tantam virtutem praestiterunt, ut, cum primi eorum cecidissent, proximi iacentibus insisterent atque ex eorum corporibus pugnarent; his deiectis et coacervatis cadaveribus qui superessent, ut ex tumulo tela in nostros conicerent et pila intercepta remitterent: ut non nequiquam tantae virtutis homines iudicari deberet ausos esse transire latissimum flumen, ascendere altissimas ripas, subire iniquissimum locum; quae facilia ex difficillimis animi magnitudo redegerat.

XXVIII. Hoc proelio facto et prope ad internecionem gente ac nomine Nerviorum redacto maiores natu, quos una cum pueris mulieribusque in aestuaria ac paludes coniectos dixeramus, hac pugna nuntiata cum victoribus nihil impeditum, victis nihil tutum arbitrarentur, omnium, qui supererant, consensu legatos ad Caesarem miserunt seque ei dediderunt et in commemoranda civitatis calamitate ex sexcentis ad tres senatores, ex hominum milibus LX vix ad quingentos, qui arma ferre possent, sese redactos esse dixerunt. Quos Caesar, ut in miseros ac supplices usus misericordia videretur, diligentissime conservavit suisque finibus atque oppidis uti iussit et finitimis imperavit, ut ab iniuria et maleficio se suosque prohiberent.

XXIX. Aduatuci, de quibus supra scripsimus, cum omnibus copiis auxilio Nerviis venirent, hac pugna nuntiata ex itinere domum reverterunt; cunctis oppidis castellisque desertis sua omnia in unum oppidum egregie natura munitum contulerunt. Quod cum ex omnibus in circuitu partibus altissimas rupes despectusque haberet, una ex parte leniter adclivis aditus in latitudinem non amplius ducentorum pedum relinquebatur; quem locum duplici altissimo muro munierant: tum magni ponderis saxa et praeacutas trabes in muro conlocabant. Ipsi erant ex Cimbris Teutonisque prognati, qui cum iter in provinciam nostram atque Italiam facerent, iis impedimentis, quae secum agere ac portare non poterant, citra flumen Rhenum depositis custodiam ex suis ac praesidium sex milia hominum una reliquerunt. Hi post eorum obitum multos annos a finitimis exagitati, cum alias bellum inferrent, alias inlatum defenderent, consensu eorum omnium pace facta hunc sibi domicilio locum delegerunt.

XXX. Ac primo adventu exercitus nostri crebras ex oppido excursiones faciebant parvulisque proeliis cum nostris contendebant; postea vallo pedum XII in circuitu XV milium crebrisque castellis circummuniti oppido sese continebant. Ubi vineis actis aggere extructo turrim procul constitui viderunt, primum inridere ex muro atque increpitare vocibus, quod tanta machinatio ab tanto spatio institueretur: quibusnam manibus aut quibus viribus praesertim homines tantulae staturae — nam plerumque hominibus Gallis prae magnitudine corporum suorum brevitas nostra contemptui est — tanti oneris turrim in muro sese conlocare confiderent?

XXXI. Ubi vero moveri et adpropinquare moenibus viderunt, nova atque inusitata specie commoti legatos ad Caesarem de pace miserunt, qui ad hunc modum locuti: non existimare Romanos sine ope divina bellum gerere, qui tantae altitudinis machinationes tanta celeritate promovere possent, se suaque omnia eorum potestati permittere dixerunt. Unum petere ac deprecari: si forte pro sua clementia ac mansuetudine, quam ipsi ab aliis audi-

rent, statuisset Aduatucos esse conservandos, ne se armis despoliaret. Sibi omnes fere finitimos esse inimicos ac suae virtuti invidere; a quibus se defendere traditis armis non possent. Sibi praestare, si in eum casum deducerentur, quamvis fortunam a populo Romano pati, quam ab his per cruciatum interfici, inter quos dominari consuessent.

XXXII. Ad haec Caesar respondit: Se magis consuetudine sua quam merito eorum civitatem conservaturum, si prius, quam murum aries attigisset, se dedidissent: sed deditionis nullam esse condicionem nisi armis traditis. Se id, quod in Nerviis fecisset, facturum finitumisque imperaturum, ne quam dediticiis populi Romani iniuriam inferrent. Re nuntiata ad suos, quae imperarentur facere dixerunt. Armorum magna multitudine de muro in fossam, quae erat ante oppidum, iacta, sic ut prope summam muri aggerisque altitudinem acervi armorum adaequarent, et tamen circiter parte tertia, ut postea perspectum est, celata atque in oppido retenta portis patefactis eo die pace sunt usi.

XXXIII. Sub vesperum Caesar portas claudi militesque ex oppido exire iussit, ne quam noctu oppidani ab militibus iniuriam acciperent. Illi ante inito, ut intellectum est, consilio, quod deditione facta nostros praesidia deducturos aut denique indiligentius servaturos crediderant, partim cum iis, quae retinuerant et celaverant, armis, partim scutis ex cortice factis aut viminibus intextis, quae subito, ut temporis exiguitas postulabat, pellibus induxerant, tertia vigilia, qua minime arduus ad nostras munitiones ascensus videbatur, omnibus copiis repentino ex oppido eruptionem fecerunt. Celeriter, ut ante Caesar imperarat, ignibus significatione facta ex proximis castellis eo concursum est pugnatumque ab hostibus ita acriter est, ut a viris fortibus in extrema spe salutis, iniquo loco, contra eos, qui ex vallo turribusque tela iacerent, pugnari debuit, cum in una virtute omnis spes salutis consisteret. Occisis ad hominum milibus quattuor reliqui in oppidum reiecti sunt. Postridie eius

diei refractis portis, cum iam defenderet nemo, atque intromissis militibus nostris sectionem eius oppidi universam Caesar vendidit. Ab iis, qui emerant, capitum numerus ad eum relatus est milium quinquaginta trium.

XXXIV. Eodem tempore a P. Crasso, quem cum legione una miserat ad Venetos, Unellos, Osismos, Curiosolitas, Esuvios, Aulercos, Redones, quae sunt maritumae civitates Oceanumque attingunt, certior factus est omnes eas civitates in dicionem potestatemque populi Romani esse redactas.

XXXV. His rebus gestis omni Gallia pacata tanta huius belli ad barbaros opinio perlata est, uti ab iis nationibus, quae trans Rhenum incolerent, mitterentur legati ad Caesarem, qui se obsides daturas, imperata facturas pollicerentur. Quas legationes Caesar, quod in Italiam Illyricumque properabat, inita proxima aestate ad se reverti iussit. Ipse in Carnutes, Andes Turonesque, quae civitates propinquae his locis erant, ubi bellum gesserat, legionibus in hibernacula deductis in Italiam profectus est. Ob easque res ex litteris Caesaris dies quindecim supplicatio decreta est, quod ante id tempus accidit nulli.

LIBER III.

ARGUMENTUM.

Servius Galba, legatus Caesaris, gentes quasdam sub Alpibus Allobroges versus sitas subegit; rebellantes et castra legionis obsidentes eruptione facta prostravit c. 1—6. Eodem tempore Armorici h. e. Veneti cum finitimis, legatis retentis, rebellant, quos Caesar tandem navali bello domuit c. 7—16. Titurio Sabino legato interea vincente Unellos c. 17—19., Crasso Aquitanos c. 20—27., Morinos Menapiosque, quoad anni tempestas permisit, Caesar adfligit. Dein exercitum ob anni tempus in hiberna reducit c. 28. 29.

I. Cum in Italiam proficisceretur Caesar, Servium Galbam cum legione duodecima et parte equitatus in Nantuatis, Veragros Sedunosque misit, qui ab finibus Allobrogum et lacu Lemanno et flumine Rhodano ad summas

Alpes pertinent. Causa mittendi fuit, quod iter per pes, quo magno cum periculo magnisque cum port mercatores ire consuerant, patefieri volebat. Huic misit, si opus esse arbitraretur, uti in his locis legio hiemandi causa conlocaret. Galba secundis aliquot p iis factis castellisque conpluribus eorum expugnatis sis ad eum undique legatis obsidibusque datis et p facta constituit cohortes duas in Nantuatibus conlocar ipse cum reliquis eius legionis cohortibus in vico V grorum, qui appellatur Octodurus, hiemare; qui v positus in valle non magna adiecta planicie altissi montibus undique continetur. Cum hic in duas pa flumine divideretur, alteram partem eius vici Gallis hiemandum concessit, alteram vacuam ab his relic cohortibus adtribuit. Eum locum vallo fossaque mun

II. Cum dies hibernorum conplures transissent, mentumque eo conportari iussisset, subito per explor res certior factus est ex ea parte vici, quam Gallis con serat, omnes noctu discessisse, montesque, qui inpe rent, a maxima multitudine Sedunorum et Veragro teneri. Id aliquot de causis acciderat, ut subito Galli renovandi legionisque opprimendae consilium caper primum quod legionem neque eam plenissimam detr cohortibus duabus et compluribus singillatim, qui c meatus petendi causa missi erant, propter paucit despiciebant; tum etiam quod propter iniquitatem cum ipsi ex montibus in vallem decurrerent et tela c cerent, ne primum quidem posse impetum suum susti existimabant. Accedebat, quod suos ab se liberos tractos obsidum nomine dolebant, et Romanos non lum itinerum causa, sed etiam perpetuae possessi culmina Alpium occupare conari et ea loca finitimae vinciae adiungere sibi persuasum habebant.

III. His nuntiis acceptis Galba, cum neque opus bernorum munitionesque plene essent perfectae, ne de frumento reliquoque commeatu satis esset provis quod deditione facta obsidibusque acceptis nihil de timendum existimaverat, consilio celeriter convocato

tentias exquirere coepit. Quo in consilio, cum tantum repentini periculi praeter opinionem accidisset ac iam omnia fere superiora loca multitudine armatorum completa conspicerentur, neque subsidio veniri neque commeatus supportari interclusis itineribus possent, prope iam desperata salute nonnullae huiusmodi sententiae dicebantur, ut impedimentis relictis eruptione facta isdem itineribus, quibus eo pervenissent, ad salutem contenderent. Maiori tamen parti placuit hoc reservato ad extremum consilio interim rei eventum experiri et castra defendere.

IV. Brevi spatio interiecto, vix ut iis rebus, quas constituissent, conlocandis atque administrandis tempus daretur, hostes ex omnibus partibus signo dato decurrere, lapides gaesaque in vallum conicere. Nostri primo integris viribus fortiter repugnare neque ullum frustra telum ex loco superiore mittere, ut quaeque pars castrorum nudata defensoribus premi videbatur, eo occurrere et auxilium ferre, sed hoc superari, quod diuturnitate pugnae hostes defessi proelio excedebant, alii integris viribus succedebant; quarum rerum a nostris propter paucitatem fieri nihil poterat, ac non modo defesso ex pugna excedendi, sed ne saucio quidem eius loci, ubi constiterat, relinquendi ac sui recipiendi facultas dabatur.

V. Cum iam amplius horis sex continenter pugnaretur ac non solum vires sed etiam tela nostros deficerent, atque hostes acrius instarent languidioribusque nostris vallum scindere et fossas complere coepissent, resque esset iam ad extremum perducta casum, P. Sextius Baculus, primi pili centurio, quem Nervico proelio compluribus confectum vulneribus diximus, et item Gaius Volusenus, tribunus militum, vir et consilii magni et virtutis, ad Galbam adcurrunt atque unam esse spem salutis docent, si eruptione facta extremum auxilium experirentur. Itaque convocatis centurionibus celeriter milites certiores facit, paulisper intermitterent proelium ac tantummodo tela missa exciperent seque ex labore reficerent, post dato signo ex castris erumperent atque omnem spem salutis in virtute ponerent.

VI. Quod iussi sunt, faciunt ac subito omnibus por tis eruptione facta neque cognoscendi, quid fieret, nequ sui colligendi hostibus facultatem relinquunt. Ita com mutata fortuna eos, qui in spem potiundorum castrorui venerant, undique circumventos interficiunt et ex homi num milibus amplius triginta, quem numerum barbaroru ad castra venisse constabat, plus tertia parte interfect reliquos perterritos in fugam coniciunt ac ne in locis qui dem superioribus consistere patiuntur. Sic omnibus ho stium copiis fusis armisque exutis se in castra munitio nesque suas recipiunt. Quo proelio facto, quod saepiu fortunam temptare Galba nolebat atque alio se in hibern consilio venisse meminerat, aliis occurrisse rebus vide rat, maxime frumenti commeatusque inopia permotu postero die omnibus eius vici aedificiis incensis in pro vinciam reverti contendit ac nullo hoste prohibente a iter demorante incolumem legionem in Nantuatis, inde i Allobroges perduxit ibique hiemavit.

VII. His rebus gestis cum omnibus de causis Caesa pacatam Galliam existimaret, superatis Belgis, expulsi Germanis, victis in Alpibus Sedunis, atque ita inita hiem in Illyricum profectus esset, quod eas quoque natione adire et regiones cognoscere volebat, subitum bellum i Gallia coortum est. Eius belli haec fuit causa. P. Crassu adulescens cum legione septima proximus mare Oceanu in Andibus hiemarat. Is, quod in his locis inopia fru menti erat, praefectos tribunosque militum conplures i finitimas civitates frumenti causa dimisit; quo in numer erat T. Terrasidius missus in Esuvios, M. Trebius Gallu in Curiosolitas, Q. Velanius cum T. Silio in Venetos.

VIII. Huius est civitatis longe amplissima auctorita omnis orae maritimae regionum earum, quod et nave habent Veneti plurimas, quibus in Britanniam navigar consuerunt, et scientia atque usu nauticarum rerum reli quos antecedunt et in magno impetu maris atque apert paucis portibus interiectis, quos tenent ipsi, omnes fere qui eo mari uti consuerunt, habent vectigales. Ab his fi initium retinendi Silii atque Velanii, quod per eos suo

se obsides, quos Crasso dedissent, reciperaturos existimabant. Horum auctoritate finitimi adducti, ut sunt Gallorum subita et repentina consilia, eadem de causa Trebium Terrasidiumque retinent, et celeriter missis legatis per suos principes inter se coniurant, nihil nisi communi consilio acturos eundemque omnis fortunae exitum esse laturos, reliquasque civitates sollicitant, ut in ea libertate, quam a maioribus acceperant, permanere quam Romanorum servitutem perferre mallent. Omni ora maritima celeriter ad suam sententiam perducta communem legationem ad P. Crassum mittunt, si velit suos recipere, obsides sibi remittat.

IX. Quibus de rebus Caesar ab Crasso certior factus, quod ipse aberat longius, naves interim longas aedificari in flumine Ligere, quod influit in Oceanum, remiges ex provincia institui, nautas gubernatoresque comparari iubet. His rebus celeriter administratis ipse, cum primum per anni tempus potuit, ad exercitum contendit. Veneti reliquaeque item civitates cognito Caesaris adventu, simul quod, quantum in se facinus admisissent, intellegebant, legatos, quod nomen ad omnes nationes sanctum inviolatumque semper fuisset, retentos ab se et in vincula coniectos, pro magnitudine periculi bellum parare et maxime ea, quae ad usum navium pertinent, providere instituunt, hoc maiore spe, quod multum natura loci confidebant. Pedestria esse itinera concisa aestuariis, navigationem inpeditam propter inscientiam locorum paucitatemque portuum sciebant, neque nostros exercitus propter frumenti inopiam diutius apud se morari posse confidebant: ac iam ut omnia contra opinionem acciderent, tamen se plurimum navibus posse, Romanos neque ullam facultatem habere navium neque eorum locorum, ubi bellum gesturi essent, vada, portus, insulas novisse; ac longe aliam esse navigationem in concluso mari atque in vastissimo atque apertissimo Oceano perspiciebant. His initis consiliis oppida muniunt, frumenta ex agris in oppida conportant, naves in Venetiam, ubi Caesarem primum esse bellum gesturum constabat, quam plurimas

possunt, cogunt. Socios sibi ad id bellum Osismos, Lexovios, Namnetes, Ambiliatos, Morinos, Diablintres, Menapios adsciscunt; auxilia ex Britannia, quae contra eas regiones posita est, arcessunt.

X. Erant hae difficultates belli gerendi, quas supra ostendimus, sed multa Caesarem tamen ad id bellum incitabant: iniuriae retentorum equitum Romanorum, rebellio facta post deditionem, defectio datis obsidibus, tot civitatum coniuratio, inprimis ne hac parte neglecta reliquae nationes sibi idem licere arbitrarentur. Itaque cum intellegeret omnes fere Gallos novis rebus studere et ad bellum mobiliter celeriterque excitari, omnes autem homines natura libertati studere et condicionem servitutis odisse, priusquam plures civitates conspirarent, partiendum sibi ac latius distribuendum exercitum putavit.

XI. Itaque T. Labienum legatum in Treveros, qui proximi flumini Rheno sunt, cum equitatu mittit. Huic mandat, Remos reliquosque Belgas adeat atque in officio contineat Germanosque, qui auxilio a Belgis arcessiti dicebantur, si per vim navibus flumen transire conentur, prohibeat. P. Crassum cum cohortibus legionariis duodecim et magno numero equitatus in Aquitaniam proficisci iubet, ne ex his nationibus auxilia in Galliam mittantur ac tantae nationes coniungantur. Q. Titurium Sabinum legatum cum legionibus tribus in Unellos, Curiosolites Lexoviosque mittit, qui eam manum distinendam curet. Decimum Brutum adulescentem classi Gallicisque navibus, quas ex Pictonibus et Santonis reliquisque pacatis regionibus convenire iusserat, praeficit et, cum primum posset, in Venetos proficisci iubet. Ipse eo pedestribus copiis contendit.

XII. Erant eiusmodi fere situs oppidorum, ut posita in extremis lingulis promunturiisque neque pedibus aditum haberent, cum ex alto se aestus incitavisset, quod bis accidit semper horarum XII spatio, neque navibus, quod rursus minuente aestu naves in vadis adflictarentur. Ita utraque re oppidorum oppugnatio inpediebatur; ac si quando magnitudine operis forte superati, extruso

mari aggere ac molibus atque his oppidi moenibus adaequatis, suis fortunis desperare coeperant, magno numero navium adpulso, cuius rei summam facultatem habebant, sua deportabant omnia seque in proxima oppida recipiebant: ibi se rursus isdem opportunitatibus loci defendebant. Haec eo facilius magnam partem aestatis faciebant, quod nostrae naves tempestatibus detinebantur, summaque erat vasto atque aperto mari, magnis aestibus, raris ac prope nullis portibus, difficultas navigandi.

XIII. Namque ipsorum naves ad hunc modum factae armataeque erant: carinae aliquanto planiores quam nostrarum navium, quo facilius vada ac decessum aestus excipere possent; prorae admodum erectae atque item puppes ad magnitudinem fluctuum tempestatumque adcommodatae; naves totae factae ex robore ad quamvis vim et contumeliam perferendam; transtra pedalibus in altitudinem trabibus confixa clavis ferreis digiti pollicis crassitudine; ancorae pro funibus ferreis catenis revinctae; pelles pro velis alutaeque tenuiter confectae, hae sive propter lini inopiam atque eius usus inscientiam, sive eo, quod est magis verisimile, quod tantas tempestates Oceani tantosque impetus ventorum sustineri ac tanta onera navium regi velis non satis commode posse arbitrabantur. Cum his navibus nostrae classi eiusmodi congressus erat, ut una celeritate et pulsu remorum praestaret, reliqua pro loci natura, pro vi tempestatum illis essent aptiora et accommodatiora. Neque enim his nostrae rostro nocere poterant — tanta in iis erat firmitudo — neque propter altitudinem facile telum adiciebatur, et eadem de causa minus commode copulis continebantur. Accedebat, ut, cum saevire ventus coepisset et se vento dedissent, et tempestatem ferrent facilius et in vadis consisterent tutius et ab aestu relictae nihil saxa et cautes timerent; quarum rerum omnium nostris navibus casus erat extimescendus.

XIV. Conpluribus expugnatis oppidis Caesar, ubi intellexit frustra tantum laborem sumi neque hostium fugam captis oppidis reprimi neque iis noceri posse, statuit

expectandam classem. Quae ubi convenit ac primum ab hostibus visa est, circiter ccxx naves eorum paratissimae atque omni genere armorum ornatissimae profectae ex portu nostris adversae constiterunt; neque satis Bruto, qui classi praeerat, vel tribunis militum centurionibusque, quibus singulae naves erant adtributae, constabat quid agerent aut quam rationem pugnae insisterent. Rostro enim noceri non posse cognoverant; turribus autem excitatis tamen has altitudo puppium ex barbaris navibus superabat, ut neque ex inferiore loco satis commode tela adici possent et missa ab Gallis gravius acciderent. Una erat magno usui res praeparata a nostris, falces praeacutae insertae adfixaeque longuriis, non absimili forma muralium falcium. His cum funes, qui antemnas ad malos destinabant, conprehensi adductique erant, navigio remis incitato praerumpebantur. Quibus abscissis antemnae necessario concidebant, ut, cum omnis Gallicis navibus spes in velis armamentisque consisteret, his ereptis omnis usus navium uno tempore eriperetur. Reliquum erat certamen positum in virtute, qua nostri milites facile superabant, atque eo magis, quod in conspectu Caesaris atque omnis exercitus res gerebatur, ut nullum paulo fortius factum latere posset; omnes enim colles ac loca superiora, unde erat propinquus despectus in mare, ab exercitu tenebantur.

XV. Disiectis, ut diximus, antemnis cum singulas binae ac ternae naves circumsteterant, milites summa vi transcendere in hostium naves contendebant. Quod postquam barbari fieri animadverterunt, expugnatis conpluribus navibus, cum ei rei nullum reperiretur auxilium, fuga salutem petere contenderunt. Ac iam conversis in eam partem navibus, quo ventus ferebat, tanta subito malacia ac tranquillitas exstitit, ut se ex loco commovere non possent. Quae quidem res ad negotium conficiendum maxime fuit opportuna: nam singulas nostri consectati expugnaverunt, ut perpaucae ex omni numero noctis interventu ad terram pervenerint, cum ab hora fere quarta usque ad solis occasum pugnaretur.

XVI. Quo proelio bellum Venetorum totiusque orae maritumae confectum est. Nam cum omnis iuventus, omnes etiam gravioris aetatis, in quibus aliquid consilii aut dignitatis fuit, eo convenerant, tum navium quod ubique fuerat unum in locum coëgerant; quibus amissis reliqui neque quo se reciperent, neque quemadmodum oppida defenderent habebant. Itaque se suaque omnia Caesari dediderunt. In quos eo gravius Caesar vindicandum statuit, quo diligentius in reliquum tempus a barbaris ius legatorum conservaretur. Itaque omni senatu necato reliquos sub corona vendidit.

XVII. Dum haec in Venetis geruntur, Q. Titurius Sabinus cum iis copiis, quas a Caesare acceperat, in fines Unellorum pervenit. His praeerat Viridovix ac summam imperii tenebat earum omnium civitatum, quae defecerant, ex quibus exercitum magnasque copias coëgerat; atque his paucis diebus Aulerci, Eburovices Lexoviique senatu suo interfecto, quod auctores belli esse nolebant, portas clauserunt seque cum Viridovice coniunxerunt; magnaque praeterea multitudo undique ex Gallia perditorum hominum latronumque convenerat, quos spes praedandi studiumque bellandi ab agricultura et cotidiano labore revocabat. Sabinus idoneo omnibus rebus loco castris sese tenebat, cum Viridovix contra eum duum milium spatio consedisset cotidieque productis copiis pugnandi potestatem faceret, ut iam non solum hostibus in contemptionem Sabinus veniret, sed etiam nostrorum mi litum vocibus nonnihil carperetur; tantamque opinionem timoris praebuit, ut iam ad vallum castrorum hostes accedere auderent. Id ea de causa faciebat, quod cum tanta multitudine hostium, praesertim eo absente qui summam imperii teneret, nisi aequo loco aut opportunitate aliqua data legato dimicandum non existimabat.

XVIII. Hac confirmata opinione timoris idoneum quendam hominem et callidum delegit, Gallum, ex iis, quos auxilii causa secum habebat. Huic magnis praemiis pollicitationibusque persuadet, uti ad hostes transeat, et quid fieri velit edocet. Qui ubi pro perfuga ad eos venit

timorem Romanorum proponit, quibus angustiis ipse Caesar a Venetis prematur docet, neque longius abesse quin proxima nocte Sabinus clam ex castris exercitum educat et ad Caesarem auxilii ferendi causa proficiscatur. Quod ubi auditum est, conclamant omnes occasionem negotii bene gerendi amittendam non esse, ad castra iri oportere. Multae res ad hoc consilium Gallos hortabantur superiorum dierum Sabini cunctatio, perfugae confirmatio, inopia cibariorum, cui rei parum diligenter ab iis erat provisum, spes Venetici belli et quod fere libenter homines id quod volunt credunt. His rebus adducti non prius Viridovicem reliquosque duces ex concilio dimittunt, quam ab his sit concessum, arma uti capiant et ad castra contendant. Qua re concessa laeti ut explorata victoria sarmentis virgultisque collectis, quibus fossas Romanorum compleant, ad castra pergunt.

XIX. Locus erat castrorum editus et paulatim ab imo adclivis circiter passus mille. Huc magno cursu contenderunt, ut quam minimum spatii ad se colligendos armandosque Romanis daretur, exanimatique pervenerunt. Sabinus suos hortatus cupientibus signum dat. Inpeditis hostibus propter ea quae ferebant onera subito duabus portis eruptionem fieri iubet. Factum est opportunitate loci, hostium inscientia ac defetigatione, virtute militum et superiorum pugnarum exercitatione, ut ne unum quidem nostrorum impetum ferrent ac statim terga verterent. Quos inpeditos integris viribus milites nostri consecuti magnum numerum eorum occiderunt; reliquos equites consectati paucos, qui ex fuga evaserant, reliquerunt. Sic uno tempore et de navali pugna Sabinus et de Sabini victoria Caesar certior factus; civitatesque omnes se statim Titurio dediderunt. Nam ut ad bella suscipienda Gallorum alacer ac promptus est animus, sic mollis ac minime resistens ad calamitates perferendas mens eorum est.

XX. Eodem fere tempore P. Crassus cum in Aquitaniam pervenisset, quae pars, ut ante dictum est, et regionum latitudine et multitudine hominum ex tertia parte

Galliae est aestimanda, cum intellegeret in iis locis sibi bellum gerendum, ubi paucis ante annis L. Valerius Praeconinus legatus exercitu pulso interfectus esset atque unde L. Mallius proconsul impedimentis amissis profugisset, non mediocrem sibi diligentiam adhibendam intellegebat. Itaque re frumentaria provisa, auxiliis equitatuque conparato, multis praeterea viris fortibus Tolosa et Narbone, quae sunt civitates Galliae provinciae finitimae his regionibus, nominatim evocatis in Sontiatum fines exercitum introduxit. Cuius adventu cognito Sontiates magnis copiis coactis equitatuque, quo plurimum valebant, in itinere agmen nostrum adorti primum equestre proelium commiserunt, deinde equitatu suo pulso atque insequentibus nostris subito pedestres copias, quas in convalle in insidiis conlocaverunt, ostenderunt. Hi nostros disiectos adorti proelium renovarunt.

XXI. Pugnatum est diu atque acriter, cum Sontiates superioribus victoriis freti in sua virtute totius Aquitaniae salutem positam putarent, nostri autem quid sine imperatore et sine reliquis legionibus adulescentulo duce efficere possent, perspici cuperent: tamen confecti vulneribus hostes terga vertere. Quorum magno numero interfecto Crassus ex itinere oppidum Sontiatum oppugnare coepit. Quibus fortiter resistentibus vineas turresque egit. Illi alias eruptione temptata, alias cuniculis ad aggerem vineasque actis (cuius rei sunt longe peritissimi Aquitani, propterea quod multis locis apud eos aerariae secturaeque sunt), ubi diligentia nostrorum nihil his rebus profici posse intellexerunt, legatos ad Crassum mittunt seque in deditionem ut recipiat petunt. Qua re impetrata arma tradere iussi faciunt.

XXII. Atque in ea re omnium nostrorum intentis animis alia ex parte oppidi Adiatunnus, qui summam imperii tenebat, cum sexcentis devotis, quos illi soldurios appellant (quorum haec est condicio, uti omnibus in vita commodis una cum iis fruantur quorum se amicitiae dediderint, si quid his per vim accidat, aut eundem casum una ferant aut sibi mortem consciscant; neque ad-

huc hominum memoria repertus est quisquam, qui eo interfecto, cuius se amicitiae devovisset, mori recusaret). cum his Adiatunnus eruptionem facere conatus, clamore ab ea parte munitionis sublato cum ad arma milites concurrissent vehementerque ibi pugnatum esset, repulsus in oppidum tamen uti eadem deditionis condicione uteretur a Crasso impetravit.

XXIII. Armis obsidibusque acceptis Crassus in fines Vocatium et Tarusatium profectus est. Tum vero barbari commoti, quod oppidum et natura loci et manu munitum paucis diebus, quibus eo ventum erat, expugnatum cognoverant, legatos quoque versum dimittere, coniurare, obsides inter se dare, copias parare coeperunt. Mittuntur etiam ad eas civitates legati, quae sunt citerioris Hispaniae finitumae Aquitaniae: inde auxilia ducesque arcessuntur. Quorum adventu magna cum auctoritate et magna cum hominum multitudine bellum gerere conantur. Duces vero ii deliguntur, qui una cum Q. Sertorio omnes annos fuerant summamque scientiam rei militaris habere existimabantur. Hi consuetudine populi Romani loca capere, castra munire, commeatibus nostros intercludere instituunt. Quod ubi Crassus animadvertit, suas copias propter exiguitatem non facile diduci, hostem et vagari et vias obsidere et castris satis praesidii relinquere, ob eam causam minus commode frumentum commeatumque sibi supportari, in dies hostium numerum augeri, non cunctandum existimavit quin pugna decertaret. Hac re ad consilium delata ubi omnes idem sentire intellexit, posterum diem pugnae constituit.

XXIV. Prima luce productis omnibus copiis duplici acie instituta, auxiliis in mediam aciem coniectis, quid hostes consilii caperent expectabat. Illi, etsi propter multitudinem et veterem belli gloriam paucitatemque nostrorum se tuto dimicaturos existimabant, tamen tutius esse arbitrabantur obsessis viis commeatu intercluso sine ullo vulnere victoria potiri et, si propter inopiam rei frumentariae Romani sese recipere coepissent, impeditos in agmine et sub sarcinis inferiore animo adoriri cogita-

bant. Hoc consilio probato ab ducibus productis Romanorum copiis sese castris tenebant. Hac re perspecta Crassus, cum sua cunctatione atque opinione timoris hostes nostros milites alacriores ad pugnandum effecissent, atque omnium voces audirentur, expectari diutius non oportere quin ad castra iretur, cohortatus suos omnibus cupientibus ad hostium castra contendit.

XXV. Ibi cum alii fossas conplerent, alii multis telis coniectis defensores vallo munitionibusque depellerent, auxiliaresque, quibus ad pugnam non multum Crassus confidebat, lapidibus telisque subministrandis et ad aggerem cespitibus conportandis speciem atque opinionem pugnantium praeberent, cum item ab hostibus constanter ac non timide pugnaretur telaque ex loco superiore missa non frustra acciderent, equites circumitis hostium castris Crasso renuntiaverunt non eadem esse diligentia ab decumana porta castra munita facilemque aditum habere.

XXVI. Crassus equitum praefectos cohortatus, ut magnis praemiis pollicitationibusque suos excitarent, quid fieri velit ostendit. Illi, ut erat imperatum, eductis iis cohortibus, quae praesidio castris relictae intritae ab labore erant, et longiore itinere circumductis, ne ex hostium castris conspici possent, omnium oculis mentibusque ad pugnam intentis celeriter ad eas, quas diximus, munitiones pervenerunt atque his prorutis prius in hostium castris constiterunt, quam plane ab his videri aut quid rei gereretur cognosci posset. Tum vero clamore ab ea parte audito nostri redintegratis viribus, quod plerumque in spe victoriae accidere consuevit, acrius inpugnare coeperunt. Hostes undique circumventi desperatis omnibus rebus se per munitiones deicere et fuga salutem petere intenderunt. Quos equitatus apertissimis campis consectatus ex milium quinquaginta numero, quae ex Aquitania Cantabrisque convenisse constabat, vix quarta parte relicta multa nocte se in castra recipit.

XXVII. Hac audita pugna maxima pars Aquitaniae sese Crasso dedidit obsidesque ultro misit; quo in numero fuerunt Tarbelli, Bigerriones, Ptianii, Vocates, Ta

rusates, Elusates, Gates, Ausci, Garumni, Sibuzates, Cocosates: paucae ultimae nationes anni tempore confisae, quod hiems suberat, hoc facere neglexerunt.

XXVIII. Eodem fere tempore Caesar, etsi prope exacta iam aestas erat, tamen, quod omni Gallia pacata Morini Menapiique supererant, qui in armis essent neque ad eum umquam legatos de pace misissent, arbitratus id bellum celeriter confici posse eo exercitum adduxit; qui longe alia ratione ac reliqui Galli bellum gerere coeperunt. Nam quod intellegebant maximas nationes, quae proelio contendissent, pulsas superatasque esse, continentesque silvas ac paludes habebant, eo se suaque omnia contulerunt. Ad quarum initium silvarum cum Caesar pervenisset castraque munire instituisset neque hostis interim visus esset, dispersis in opere nostris subito ex omnibus partibus silvae evolaverunt et in nostros impetum fecerunt. Nostri celeriter arma ceperunt eosque in silvas repulerunt et conpluribus interfectis longius inpeditioribus locis secuti paucos ex suis deperdiderunt.

XXIX. Reliquis deinceps diebus Caesar silvas caedere instituit, et ne quis inermibus inprudentibusque militibus ab latere impetus fieri posset, omnem eam materiam, quae erat caesa, conversam ad hostem conlocabat et pro vallo ad utrumque latus extruebat. Incredibili celeritate magno spatio paucis diebus confecto cum iam pecus atque extrema inpedimenta ab nostris tenerentur, ipsi densiores silvas peterent, eiusmodi sunt tempestates consecutae, uti opus necessario intermitteretur et continuatione imbrium diutius sub pellibus milites contineri non possent. Itaque vastatis omnibus eorum agris, vicis aedificiisque incensis Caesar exercitum reduxit et in Aulercis Lexoviisque, reliquis item civitatibus, quae proxime bellum fecerant, in hibernis conlocavit.

LIBER IV.

ARGUMENTUM.

Usipetes et Tencteri Germani a Suevis exacti, qui Suevi strictim describuntur, Menapios invadunt et inde ad Eburones et Condrusos translati a Caesare magna strage superantur. Qui evaserant in Sugambros trans Rhenum se recipiunt c. 1—15. Caesar facto ponte transit Rhenum, Sugambros ulciscitur, Ubios liberat atque inde in Galliam revertitur c. 16—19. Reversus e Morinis in Britanniam traicit atque exercitu aegre in terram exposito et parte insulae difficulter subacta in Galliam redit c. 20—36. et Morinos in suam potestatem redigit c. 37. 38.

I. Ea, quae secuta est, hieme, qui fuit annus Gneo Pompeio, Marco Crasso consulibus, Usipetes Germani et item Tencteri magna cum multitudine hominum flumen Rhenum transierunt non longe a mari, quo Rhenus influit. Causa transeundi fuit quod ab Suevis conplures annos exagitati bello premebantur et agricultura prohibebantur. Suevorum gens est longe maxima et bellicosissima Germanorum omnium. Hi centum pagos habere dicuntur, ex quibus quotannis singula milia armatorum bellandi causa ex finibus educunt. Reliqui, qui domi manserunt, se atque illos alunt. Hi rursus in vicem anno post in armis sunt, illi domi remanent. Sic neque agricultura nec ratio atque usus belli intermittitur. Sed privati ac separati agri apud eos nihil est, neque longius anno remanere uno in loco incolendi causa licet. Neque multum frumento, sed maximam partem lacte atque pecore vivunt, multumque sunt in venationibus; quae res et cibi genere et cotidiana exercitatione et libertate vitae, quod a pueris nullo officio aut disciplina adsuefacti nihil omnino contra voluntatem faciant, et vires alit et inmani corporum magnitudine homines efficit. Atque in eam se consuetudinem adduxerunt, ut locis frigidissimis neque vestitus praeter pellis haberent quicquam, quarum propter exiguitatem magna est corporis pars aperta, et laverentur in fluminibus

II. Mercatoribus est aditus magis eo, ut quae bello ceperint quibus vendant habeant, quam quo ullam rem ad se inportari desiderent. Quin etiam iumentis, quibus

maxime Galli delectantur quaeque inpenso paran Germani inporfatis non utuntur, sed quae sunt a nata, parva atque deformia, haec cotidiana exer summi ut sint laboris efficiunt. Equestribus proeli ex equis desiliunt ac pedibus proeliantur, e eodem remanere vestigio adsuefecerunt, ad quc leriter, cum usus est, recipiunt; neque eorum turpius quicquam aut inertius habetur quam e uti. Itaque ad quemvis numerum ephippiatorum quamvis pauci adire audent. Vinum ad se omnin tari non sinunt, quod ea re ad laborem ferendun lescere homines atque effeminari arbitrantur.

III. Publice maximam putant esse laudem c tissime a suis finibus vacare agros: hac re si magnum numerum civitatium suam vim sustin posse. Itaque una ex parte a Suevis circiter m suum sexcenta agri vacare dicuntur. Ad alteran succedunt Ubii, quorum fuit civitas ampla atque ut est captus Germanorum, et paulo sunt eiusde ris ceteris humaniores, propterea quod Rhenum a multumque ad eos mercatores ventitant et ipsi propinquitatem Gallicis sunt moribus adsuefacti. I Suevi multis saepe bellis experti propter ampli gravitatemque civitatis finibus expellere non po tamen vectigales sibi fecerunt ac multo humilioı mioresque redegerunt.

IV. In eadem causa fuerunt Usipetes et T quos supra diximus, qui complures annos Suevor sustinuerunt; ad extremum tamen agris expulsi locis Germaniae triennium vagati ad Rhenum p runt; quas regiones Menapii incolebant et ad u ripam fluminis agros, aedificia vicosque habeba tantae multitudinis aditu perterriti ex iis aedificii trans flumen habuerant, demigraverunt et cis disposititis praesidiis Germanos transire prohibeb omnia experti cum neque vi contendere propter navium neque clam transire propter custodias M rum possent, reverti se in suas sedes regionesqu

erunt et tridui viam progressi rursus reverterunt atque ni hoc itinere una nocte equitatu confecto inscios in- nantesque Menapios oppresserunt, qui de Germano- n discessu per exploratores certiores facti sine metu ns Rhenum in suos vicos remigraverant. His interfectis ribusque eorum occupatis, priusquam ea pars Mena- rum, quae citra Rhenum erat, certior fieret, flumen nsierunt atque omnibus eorum aedificiis occupatis re- uam partem hiemis se eorum copiis aluerunt.

V. His de rebus Caesar certior factus et infirmita- n Gallorum veritus, quod sunt in consiliis capiendis bi!es et novis plerumque rebus student, nihil his com- ttendum existimavit. Est enim hoc Gallicae consuetu- nis, uti et viatores etiam invitos consistere cogant et id quisque eorum de quaque re audierit aut cognove- quaerant, et mercatores in oppidis vulgus circumsis- t quibusque ex regionibus veniant quasque ibi res co noverint pronuntiare cogant. His rebus atque auditio bus permoti de summis saepe rebus consilia ineunt, uorum eos in vestigio paenitere necesse est, cum incer- s rumoribus serviant et plerique ad voluntatem eorum cta respondeant.

VI. Qua consuetudine cognita Caesar, ne graviori ello occurreret, maturius quam consuerat ad exercitum roficiscitur. Eo cum venisset, ea, quae fore suspicatus rat, facta cognovit: missas legationes ab nonnullis civi- tatibus ad Germanos invitatosque eos, uti ab Rheno dis- cederent, omniaque quae postulassent ab se fore parata. Qua spe adducti Germani latius vagabantur et in fines Eburonum et Condrusorum, qui sunt Treverorum clien- tes, pervenerant. Principibus Galliae evocatis Caesar ea, quae cognoverat, dissimulanda sibi existimavit eorumque animis permulsis et confirmatis equitatuque imperato bellum cum Germanis gerere constituit.

VII. Re frumentaria comparata equitibusque dele- iter in ea loca facere coepit, quibus in locis esse manos audiebat. A quibus cum paucorum dierum iter sset, legati ab iis venerunt, quorum haec fuit oratio

Germanos neque priores populo Romano bellum neque tamen recusare, si lacessantur, quin armis (dant, quod Germanorum consuetudo haec sit a ma tradita, quicumque bellum inferant, resistere nec precari. Haec tamen dicere, venisse invitos, eiectos si suam gratiam Romani velint, posse iis utiles es: cos; vel sibi agros adtribuant vel patiantur eos quos armis possederint: sese unis Suevis concede bus ne dii quidem inmortales pares esse possint quum quidem in terris esse neminem, quem non rare possint.

VIII. Ad haec quae visum est Caesar respond exitus fuit orationis: Sibi nullam cum his amicitia posse, si in Gallia remanerent; neque verum ess suos fines tueri non potuerint, alienos occupare; ullos in Gallia vacare agros, qui dari tantae pra multitudini sine iniuria possint; sed licere, si vel Ubiorum finibus considere, quorum sint legati a et de Suevorum iniuriis querantur et a se auxili tant: hoc se Ubiis imperaturum.

IX. Legati haec se ad suos relaturos dixerun deliberata post diem tertium ad Caesarem reversur terea ne propius se castra moveret petierunt. Ne dem Caesar ab se impetrari posse dixit. Cognovera magnam partem equitatus ab iis aliquot diebus ant dandi frumentandique causa ad Ambivaritos tra sam missam. Hos exspectari equites atque eius re moram interponi arbitrabatur.

X. Mosa profluit ex monte Vosego, qui est bus Lingonum, et parte quadam ex Rheno recept appellatur Vacalus insulamque efficit Batavorum, anum influit neque longius ab Oceano milibus pa LXXX in Rhenum influit. Rhenus autem oritur ex tiis, qui Alpes incolunt, et longo spatio per fines N tium, Helvetiorum, Sequanorum, Mediomatricum, corum, Treverorum citatus fertur et, ubi Oceano pinquavit, in plures defluit partes multis ingenti insulis effectis, quarum pars magna a feris barba

tionibus incolitur, ex quibus sunt qui piscibus atque is avium vivere existimantur. multisque capitibus in eanum influit.

XI. Caesar cum ab hoste non amplius passuum XII ilibus abesset, ut erat constitutum, ad eum legati rertuntur; qui in itinere congressi magnopere ne longius ogrederetur orabant. Cum id non inpetrassent, petent, uti ad eos equites, qui agmen antecessissent, praeitteret eosque pugna prohiberet, sibique ut potestatem ceret in Ubios legatos mittendi; quorum si principes ac natus sibi iureiurando fidem fecisset, ea condicione, iae a Caesare ferretur, se usuros ostendebant: ad has s conficiendas sibi tridui spatium daret. Haec omnia iesar eodem illo pertinere arbitrabatur, ut tridui mora terposita equites eorum, qui abessent, reverterentur· men sese non longius milibus passuum quattuor aquanis causa processurum eo die dixit; huc postero die iam frequentissimi convenirent, ut de eorum postulatis gnosceret. Interim ad praefectos, qui cum omni equitu antecesserant, mittit qui nuntiarent, ne hostes proe) lacesserent et, si ipsi lacesserentur, sustinerent, quoad se cum exercitu propius accessisset.

XII. At hostes ubi primum nostros equites conspeerunt, quorum erat quinque milium numerus, cum ipsi n amplius octingentos equites haberent, quod ii, qui imentandi causa ierant trans Mosam, nondum redient, nihil timentibus nostris, quod legati eorum paulo ite a Caesare discesserant atque is dies indutiis erat ab s petitus, impetu facto celeriter nostros perturbavent; rursus resistentibus consuetudine sua ad pedes deuerunt subfossis equis conpluribusque nostris deieis reliquos in fugam coniecerunt atque ita perterritos erunt, ut non prius fuga desisterent quam in conspem agminis nostri venissent. In eo proelio ex equitibus stris interficiuntur quattuor et septuaginta, in his vir rtissimus, Piso Aquitanus, amplissimo genere natus, ius avus in civitate sua regnum obtinuerat amicus ab natu nostro appellatus. Hic cum fratri intercluso ab

hostibus auxilium ferret, illum ex periculo eripuit, ipse equo vulnerato deiectus, quoad potuit, fortissime restitit: cum circumventus multis vulneribus acceptis cecidisset, atque id frater, qui iam proelio excesserat, procul animadvertisset, incitato equo se hostibus obtulit atque interfectus est

XIII. Hoc facto proelio Caesar neque iam sibi legatos audiendos neque condiciones accipiendas arbitrabatur ab iis, qui per dolum atque insidias petita pace ultro bellum intulissent: expectare vero, dum hostium copiae augerentur equitatusque reverteretur, summae dementiae esse iudicabat, et cognita Gallorum infirmitate, quantum iam apud eos hostes uno proelio auctoritatis essent consecuti, sentiebat; quibus ad consilia capienda nihil spatii dandum existimabat. His constitutis rebus et consilio cum legatis et quaestore communicato, ne quem diem pugnae praetermitteret, opportunissima res accidit, quod postridie eius diei mane eadem et perfidia et simulatione usi Germani frequentes omnibus principibus maioribusque natu adhibitis ad eum in castra venerunt, simul, ut dicebatur, sui purgandi causa, quod contra, atque esset dictum et ipsi petissent, proelium pridie commisissent, simul ut, si quid possent, de indutiis fallendo impetrarent. Quos sibi Caesar oblatos gavisus illos retineri iussit; ipse omnes copias castris eduxit equitatumque, quod recenti proelio perterritum esse existimabat, agmen subsequi iussit.

XIV. Acie triplici instituta et celeriter VIII milium itinere confecto prius ad hostium castra pervenit, quam quid ageretur Germani sentire possent. Qui omnibus rebus subito perterriti et celeritate adventus nostri et discessu suorum, neque consilii habendi neque arma capiendi spatio dato, perturbantur, copiasne adversus hostem ducere, an castra defendere, an fuga salutem petere praestaret. Quorum timor cum fremitu et concursu significaretur, milites nostri pristini diei perfidia incitati in castra inruperunt. Quo loco qui celeriter arma capere potuerunt, paulisper nostris restiterunt atque inter carros impedimentaque proelium commiserunt: at reliqua

multitudo puerorum mulierumque — nam cum omnibus suis domo excesserant Rhenumque transierant — passim fugere coepit; ad quos consectandos Caesar equitatum misit.

XV. Germani post tergum clamore audito cum suos interfici viderent, armis abiectis signisque militaribus relictis se ex castris eiecerunt et cum ad confluentem Mosae et Rheni pervenissent, reliqua fuga desperata magno numero interfecto reliqui se in flumen praecipitaverunt atque ibi timore, lassitudine, vi fluminis oppressi perierunt. Nostri ad unum omnes incolumes perpaucis vulneratis ex tanti belli timore, cum hostium numerus capitum ccccxxx milium fuisset, se in castra receperunt. Caesar iis, quos in castris retinuerat, discedendi potestatem fecit. Illi supplicia cruciatusque Gallorum veriti, quorum agros vexaverant, remanere se apud eum velle dixerunt. His Caesar libertatem concessit.

XVI. Germanico bello confecto multis de causis Caesar statuit sibi Rhenum esse transeundum; quarum illa fuit iustissima, quod, cum videret Germanos tam facile impelli ut in Galliam venirent, suis quoque rebus eos timere voluit, cum intellegerent et posse et audere populi Romani exercitum Rhenum transire. Accessit etiam, quod illa pars equitatus Usipetum et Tencterorum, quam supra commemoravi praedandi frumentandique causa Mosam transisse neque proelio interfuisse, post fugam suorum se trans Rhenum in fines Sugambrorum receperat seque cum iis coniunxerat. Ad quos cum Caesar nuntios misisset, qui postularent eos, qui sibi Galliaeque bellum intulissent, sibi dederent, responderunt: Populi Romani imperium Rhenum finire: si se invito Germanos in Galliam transire non aequum existimaret, cur sui quicquam esse imperii aut potestatis trans Rhenum postularet? Ubii autem, qui uni ex Transrhenanis ad Caesarem legatos miserant, amicitiam fecerant, obsides dederant, magnopere orabant, ut sibi auxilium ferret, quod graviter ab Suevis premerentur; vel si id facere occupationibus reipublicae prohiberetur, exercitum modo Rhenum transportaret: id

sibi ad auxilium spemque reliqui temporis satis futurum. Tantum esse nomen atque opinionem eius exercitus Ariovisto pulso et hoc novissimo proelio facto etiam ad ultimas Germanorum nationes, uti opinione et amicitia populi Romani tuti esse possint. Navium magnam copiam ad transportandum exercitum pollicebantur.

XVII. Caesar his de causis, quas commemoravi, Rhenum transire decreverat; sed navibus transire neque satis tutum esse arbitrabatur neque suae neque populi Romani dignitatis esse statuebat. Itaque, etsi summa difficultas faciendi pontis proponebatur propter latitudinem, rapiditatem altitudinemque fluminis, tamen id sibi contendendum aut aliter non traducendum exercitum existimabat. Rationem pontis hanc instituit. Tigna bina sesquipedalia paulum ab imo praeacuta dimensa ad altitudinem fluminis intervallo pedum duorum inter se iungebat. Haec cum machinationibus inmissa in flumen defixerat fistucisque adegerat, non sublicae modo directe ad perpendiculum, sed prone ac fastigate, ut secundum naturam fluminis procumberent, his item contraria duo ad eundem modum iuncta intervallo pedum quadragenum ab inferiore parte contra vim atque impetum fluminis conversa statuebat. Haec utraque insuper bipedalibus trabibus inmissis, quantum eorum tignorum iunctura distabat, binis utrimque fibulis ab extrema parte distinebantur; quibus disclusis atque in contrariam partem revinctis tanta erat operis firmitudo atque ea rerum natura, ut, quo maior vis aquae se incitavisset, hoc artius inligata tenerentur. Haec directa materia iniecta contexebantur ac longuriis cratibusque consternebantur; ac nihilo secius sublicae et ad inferiorem partem fluminis oblique agebantur, quae pro ariete subiectae et cum omni opere coniunctae vim fluminis exciperent, et aliae item supra pontem mediocri spatio, ut, si arborum trunci sive naves deiciendi operis essent a barbaris missae, his defensoribus earum rerum vis minueretur, neu ponti nocerent.

XVIII. Diebus decem, quibus materia coepta erat con-

portari, omni opere effecto exercitus traducitur. Caesar ad utramque partem pontis firmo praesidio relicto in fines Sugambrorum contendit. Interim a conpluribus civitatibus ad eum legati veniunt; quibus pacem atque amicitiam petentibus liberaliter respondit obsidesque ad se adduci iubet. Sugambri ex eo tempore, quo pons institui coeptus est, fuga comparata hortantibus iis, quos ex Tencteris atque Usipetibus apud se habebant, finibus suis excesserant suaque omnia exportaverant seque in solitudinem ac silvas abdiderant.

XIX. Caesar paucos dies in eorum finibus moratus omnibus vicis aedificiisque incensis frumentisque succisis se in fines Ubiorum recepit, atque iis auxilium suum pollicitus, si ab Suevis premerentur, haec ab iis cognovit: Suevos, posteaquam per exploratores pontem fieri comperissent, more suo concilio habito nuntios in omnes partes dimisisse, uti de oppidis demigrarent, liberos, uxores suaque omnia in silvis deponerent, atque omnes, qui arma ferre possent, unum in locum convenirent: hunc esse delectum medium fere regionum earum, quas Suevi obtinerent: hic Romanorum adventum expectare atque ibi decertare constituisse. Quod ubi Caesar comperit, omnibus rebus iis confectis, quarum rerum causa traducere exercitum constituerat, ut Germanis metum iniceret, ut Sugambros ulcisceretur, ut Ubios obsidione liberaret, diebus omnino decem et octo trans Rhenum consumptis satis et ad laudem et ad utilitatem profectum arbitratus se in Galliam recepit pontemque rescidit.

XX. Exigua parte aestatis reliqua Caesar, etsi in his locis, quod omnis Gallia ad septentriones vergit, maturae sunt hiemes, tamen in Britanniam proficisci contendit, quod omnibus fere Gallicis bellis hostibus nostris inde sumministrata auxilia intellegebat et, si tempus anni ad bellum gerendum deficeret, tamen magno sibi usui fore arbitrabatur, si modo insulam adisset et genus hominum perspexisset, loca, portus, aditus cognovisset; quae omnia fere Gallis erant incognita. Neque enim temere praeter mercatores illo adit quisquam, neque iis ipsis

quicquam praeter oram maritimam atque eas regiones, quae sunt contra Gallias, notum est. Itaque vocatis ad se undique mercatoribus neque quanta esset insulae magnitudo, neque quae aut quantae nationes incolerent, neque quem usum belli haberent aut quibus institutis uterentur, neque qui essent ad maiorum navium multitudinem idonei portus, reperire poterat.

XXI. Ad haec cognoscenda, priusquam periclum faceret, idoneum esse arbitratus Gaium Volusenum cum navi longa praemittit. Huic mandat, ut exploratis omnibus rebus ad se quam primum revertatur. Ipse cum omnibus copiis in Morinos proficiscitur, quod inde erat brevissimus in Britanniam traiectus. Huc naves undique ex finitimis regionibus et quam superiore aestate ad Veneticum bellum effecerat classem iubet convenire. Interim consilio eius cognito et per mercatores perlato ad Britannos a conpluribus insulae civitatibus ad eum legati veniunt, qui polliceantur obsides dare atque imperio populi Romani obtemperare. Quibus auditis liberaliter pollicitus hortatusque, ut in ea sententia permanerent, eos domum remittit et cum iis una Commium, quem ipse Atrebatibus superatis regem ibi constituerat, cuius et virtutem et consilium probabat et quem sibi fidelem esse arbitrabatur, cuiusque auctoritas in his regionibus magni habebatur, mittit. Huic imperat, quas possit adeat civitates horteturque, ut populi Romani fidem sequantur, seque celeriter eo venturum nuntiet. Volusenus perspectis regionibus omnibus, quantum ei facultatis dari potuit, qui navi egredi ac se barbaris committere non auderet, quinto die ad Caesarem revertitur quaeque ibi perspexisset renuntiat.

XXII. Dum in his locis Caesar navium parandarum causa moratur, ex magna parte Morinorum ad eum legati venerunt, qui se de superioris temporis consilio excusarent, quod homines barbari et nostrae consuetudinis imperiti bellum populo Romano fecissent, seque ea, quae imperasset, facturos pollicerentur. Hoc sibi Caesar satis opportune accidisse arbitratus, quod neque post tergum

hostem relinquere volebat neque belli gerendi propter anni tempus facultatem habebat neque has tantularum rerum occupationes Britanniae anteponendas iudicabat, magnum iis numerum obsidum imperat. Quibus adductis eos in fidem recepit. Navibus circiter LXXX onerariis coactis contractisque, quot satis esse ad duas transportandas legiones existimabat, quod praeterea navium longarum habebat, quaestori, legatis praefectisque distribuit. Huc accedebant XVIII onerariae naves, quae ex eo loco ab milibus passuum VIII vento tenebantur, quo minus in eundem portum venire possent: has equitibus distribuit. Reliquum exercitum Q. Titurio Sabino et L. Aurunculeio Cottae legatis in Menapios atque in eos pagos Morinorum, ab quibus ad eum legati non venerant, ducendum dedit; P. Sulpicium Rufum legatum cum eo praesidio, quod satis esse arbitrabatur, portum tenere iussit.

XXIII. His constitutis rebus nactus idoneam ad navigandum tempestatem tertia fere vigilia solvit equitesque in ulteriorem portum progredi et naves conscendere et se sequi iussit. A quibus cum paulo tardius esset administratum, ipse hora circiter diei quarta cum primis navibus Britanniam attigit atque ibi in omnibus collibus expositas hostium copias armatas conspexit. Cuius loci haec erat natura, atque ita montibus angustis mare continebatur, uti ex locis superioribus in litus telum adigi posset. Hunc ad egrediendum nequaquam idoneum locum arbitratus, dum reliquae naves eo convenirent, ad horam nonam in ancoris expectavit. Interim legatis tribunisque militum convocatis et quae ex Voluseno cognosset et quae fieri vellet ostendit monuitque, ut rei militaris ratio, maxime ut maritumae res postularent, ut quae celerem atque instabilem motum haberent, ad nutum et ad tempus omnes res ab iis administrarentur. His dimissis et ventum et aestum uno tempore nactus secundum dato signo et sublatis ancoris circiter milia passuum septem ab eo loco progressus aperto ac plano litore naves constituit.

XXIV. At barbari consilio Romanorum cognito p

misso equitatu et essedariis, quo plerumque gener proeliis uti consuerunt, reliquis copiis subsecuti nos navibus egredi prohibebant. Erat ob has causas sui difficultas, quod naves propter magnitudinem nisi in constitui non poterant, militibus autem ignotis locis, peditis manibus, magno et gravi onere armorum opp sis simul et de navibus desiliendum et in fluctibus sistendum et cum hostibus erat pugnandum, cum illi ex arido aut paulum in aquam progressi omnibus m bris expeditis, notissimis locis audacter tela conice et equos insuefactos incitarent. Quibus rebus nostri territi atque huius omnino generis pugnae imperiti eadem alacritate ac studio, quo in pedestribus uti p liis consuerant, nitebantur.

XXV. Quod ubi Caesar animadvertit, naves longas, rum et species erat barbaris inusitatior et motus ad u expeditior, paulum removeri ab onerariis navibus et re incitari et ad latus apertum hostium constitui atque i fundis, sagittis, tormentis hostes propelli ac summo iussit; quae res magno usui nostris fuit. Nam et nav figura et remorum motu et inusitato genere tormento permoti barbari constiterunt ac paulum modo pedem tulerunt. Atque nostris militibus cunctantibus, max propter altitudinem maris, qui decimae legionis aqu ferebat contestatus deos, ut ea res legioni feliciter niret: Desilite, inquit, milites, nisi vultis aquilam host prodere: ego certe meum reipublicae atque impera officium praestitero. Hoc cum voce magna dixisset, ex navi proiecit atque in hostes aquilam ferre co Tum nostri cohortati inter se, ne tantum dedecus ad teretur, universi ex navi desiluerunt. Hos item ex pr mis navibus cum conspexissent, subsecuti hostibus propinquarunt.

XXVI. Pugnatum est ab utrisque acriter. Nostri men, quod neque ordines servare neque firmiter insis neque signa subsequi poterant, atque alius alia ex n quibuscumque signis occurrerat, se adgregabat, mag pere perturbabantur; hostes vero, notis omnibus va

ıi ex litore aliquos singulares ex navi egredientes con-
ıexerant, incitatis equis impeditos adoriebantur, plures
ıucos circumsistebant, alii ab latere aperto in univer-
ıs tela coniciebant. Quod cum animadvertisset Caesar,
:aphas longarum navium, item speculatoria navigia mi-
ibus compleri iussit et, quos laborantes conspexerat,
s subsidia submittebat. Nostri simul in arido constite-
ınt, suis omnibus consecutis in hostes impetum fece-
ınt atque eos in fugam dederunt, neque longius prose-
ıi potuerunt, quod equites cursum tenere atque insulam
ıpere non potuerant. Hoc unum ad pristinam fortunam
ıesari defuit.

XXVII. Hostes proelio superati, simul atque se ex
ga receperunt, statim ad Caesarem legatos de pace mi-
runt, obsides daturos quaeque imperasset facturos
se polliciti sunt. Una cum his legatis Commius Atrebas
nit, quem supra demonstraveram a Caesare in Britan-
am praemissum. Hunc illi e navi egressum, cum ad eos
atoris modo Caesaris mandata deferret, conprehen-
ırant atque in vincula coniecerant: tum proelio facto
miserunt et in petenda pace eius rei culpam in multitu-
nem contulerunt et propter inprudentiam ut ignoscere-
: petiverunt. Caesar questus, quod, cum ultro in con-
entem legatis missis pacem ab se petissent, bellum
ıe causa intulissent, ignoscere inprudentiae dixit obsi-
sque imperavit; quorum illi partem statim dederunt,
rtem ex longinquioribus locis arcessitam paucis die-
s sese daturos dixerunt. Interea suos remigrare in
ros iusserunt, principesque undique convenire et se
itatesque suas Caesari commendare coeperunt.

XXVIII. His rebus pace confirmata post diem quar-
n quam est in Britanniam ventum, naves XVIII, de qui-
s supra demonstratum est, quae equites sustulerant, ex
periore portu leni vento solverunt. Quae cum adpropin-
ıarent Britanniae et ex castris viderentur, tanta tempe-
ıs subito coorta est, ut nulla earum cursum tenere pos-
t, sed aliae eodem, unde erant profectae, referrentur,
ıae ad inferiorem partem insulae, quae est propius solis

occasum, magno sui cum periculo deicerentur; quae tamen ancoris iactis cum fluctibus complerentur, necessario adversa nocte in altum provectae continentem petierunt.

XXIX. Eadem nocte accidit, ut esset luna plena, qui dies maritimos aestus maximos in Oceano efficere consuevit, nostrisque id erat incognitum. Ita uno tempore et longas naves, quibus Caesar exercitum transportandum curaverat quasque in aridum subduxerat, aestus compleverat, et onerarias, quae ad ancoras erant deligatae, tempestas adflictabat, neque ulla nostris facultas aut administrandi aut auxiliandi dabatur. Conpluribus navibus fractis reliquae cum essent funibus, ancoris reliquisque armamentis amissis ad navigandum inutiles, magna, id quod necesse erat accidere, totius exercitus perturbatio facta est. Neque enim naves erant aliae, quibus reportari possent, et omnia deerant, quae ad reficiendas naves erant usui, et, quod omnibus constabat hiemari in Gallia oportere, frumentum his in locis in hiemem provisum non erat.

XXX. Quibus rebus cognitis principes Britanniae, qui post proelium ad Caesarem convenerant, inter se conocuti, cum equites et naves et frumentum Romanis deesse intellegerent et paucitatem militum ex castrorum exiguitate cognoscerent, quae hoc erant etiam angustiora, quod sine impedimentis Caesar legiones transportaverat, optimum factu esse duxerunt rebellione facta frumento commeatuque nostros prohibere et rem in hiememproducere, quod his superatis aut reditu interclusis neminem postea belli inferendi causa in Britanniam transiturum confidebant. Itaque rursus coniuratione facta paulatim ex castris discedere ac suos clam ex agris deducere coeperunt.

XXXI. At Caesar etsi nondum eorum consilia cognoverat, tamen et ex eventu navium suarum et ex eo, quod obsides dare intermiserant, fore id, quod accidit, suspicabatur. Itaque ad omnes casus subsidia conparabat. Nam et frumentum ex agris cotidie in castra conferebat et quae gravissime adflictae erant naves, earum materia atque aere ad reliquas reficiendas utebatur et quae ad eas

s erant usui ex continenti conportari iubebat. Itaque m summo studio a militibus administraretur, duodecim ivibus amissis, reliquis ut navigari commode posset fecit.

XXXII. Dum ea geruntur, legione ex consuetudine ıa frumentatum missa, quae appellabatur septima, nee ulla ad id tempus belli suspicione interposita, cum ırs hominum in agris remaneret, pars etiam in castra entitaret, ii, qui pro portis castrorum in statione erant, aesari nuntiaverunt pulverem maiorem, quam consue do ferret, in ea parte videri, quam in partem legio iter cisset. Caesar id, quod erat, suspicatus aliquid novi a ırbaris initum consilii, cohortes, quae in stationibus ant, secum in eam partem proficisci, ex reliquis duas stationem cohortes succedere, reliquas armari ét constim sese subsequi iussit. Cum paulo longius a castris ocessisset, suos ab hostibus premi atque aegre sustiere et conferta legione ex omnibus partibus tela conici ıimadvertit. Nam quod omni ex reliquis partibus de esso frumento pars una erat reliqua, suspicati hostes ıc nostros esse venturos noctu in silvis delituerant; tum spersos depositis armis in metendo occupatos subito lorti paucis interfectis reliquos incertis ordinibus perrbaverant, simul equitatu atque essedis circumdederant.

XXXIII. Genus hoc est ex essedis pugnae. Primo r omnes partes perequitant et tela coniciunt atque ipso rrore equorum et strepitu rotarum ordines plerumque rturbant, et cum se inter equitum turmas insinuaverunt, t essedis desiliunt et pedibus proeliantur. Aurigae inrim paulatim ex proelio excedunt atque ita currus con cant, ut, si illi a multitudine hostium premantur, expeitum ad suos receptum habeant. Ita mobilitatem equim, stabilitatem peditum in proeliis praestant, ac tantum u cotidiano et exercitatione efficiunt, uti in declivi ac raecipiti loco incitatos equos sustinere et brevi moderi ac flectere et per temonem percurrere et in iugo insistere et se inde in currus citissime recipere consuerint.

XXXIV. Quibus rebus perturbatis nostris novitate

pugnae tempore opportunissimo Caesar auxilium tulit: namque eius adventu hostes constiterunt, nostri se ex timore receperunt. Quo facto ad lacessendum et ad committendum proelium alienum esse tempus arbitratus suo se loco continuit et brevi tempore intermisso in castra legiones reduxit. Dum haec geruntur, nostris omnibus occupatis qui erant in agris reliqui discesserunt. Secutae sunt continuos conplures dies tempestates, quae et nostros in castris continerent et hostem a pugna prohiberent. Interim barbari nuntios in omnes partes dimiserunt paucitatemque nostrorum militum suis praedicaverunt et quanta praedae faciendae atque in perpetuum sui liberandi facultas daretur, si Romanos castris expulissent, demonstraverunt. His rebus celeriter magna multitudine peditatus equitatusque coacta ad castra venerunt.

XXXV. Caesar etsi idem, quod superioribus diebus acciderat, fore videbat, ut, si essent hostes pulsi, celeritate periculum effugerent, tamen nactus equites circiter triginta, quos Commius Atrebas, de quo ante dictum est, secum transportaverat, legiones in acie pro castris constituit. Commisso proelio diutius nostrorum militum impetum hostes ferre non potuerunt ac terga verterunt. Quos tanto spatio secuti, quantum cursu et viribus efficere potuerunt, conplures ex iis occiderunt, deinde omnibus longe lateque aedificiis incensis se in castra receperunt.

XXXVI. Eodem die legati ab hostibus missi ad Caesarem de pace venerunt. His Caesar numerum obsidum, quem antea imperaverat, duplicavit eosque in continentem adduci iussit, quod propinqua die aequinoctii infirmis navibus hiemi navigationem subiciendam non existimabat. Ipse idoneam tempestatem nanctus paulo post mediam noctem naves solvit; quae omnes incolumes ad continentem pervenerunt; sed ex iis onerariae duae eosdem, quos reliqui, portus capere non potuerunt et paulo infra delatae sunt.

XXXVII. Quibus ex navibus cum essent expositi milites circiter trecenti atque in castra contenderent, Mo-

rini, quos Caesar in Britanniam proficiscens pacatos reliquerat, spe praedae adducti primo non ita magno suorum numero circumsteterunt ac, si sese interfici nollent, arma ponere iusserunt. Cum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter milia sex convenerunt. Qua re nuntiata Caesar omnem ex castris equitatum suis auxilio misit. Interim nostri milites impetum hostium sustinuerunt atque amplius horis quattuor fortissime pugnaverunt et paucis vulneribus acceptis conplures ex his occiderunt. Postea vero quam equitatus noster in conspectum venit, hostes abiectis armis terga verterunt magnusque eorum numerus est occisus.

XXXVIII. Caesar postero die T. Labienum legatum cum iis legionibus, quas ex Britannia reduxerat, in Morinos, qui rebellionem fecerant, misit. Qui cum propter siccitates paludum, quo se reciperent, non haberent, quo superiore anno perfugio fuerant usi, omnes fere in potestatem Labieni pervenerunt. At Q. Titurius et L. Cotta legati, qui in Menapiorum fines legiones duxerant, omnibus eorum agris vastatis, frumentis succisis, aedificiis incensis, quod Menapii se omnes in densissimas silvas abdiderant, se ad Caesarem receperunt. Caesar in Belgis omnium legionum hiberna constituit. Eo duae omnino civitates ex Britannia obsides miserunt, reliquae neglexerunt. His rebus gestis ex litteris Caesaris dierum viginti supplicatio a senatu decreta est.

LIBER V.

ARGUMENTUM.

Caesar magnam classem parari in Gallia iubet; ipse Pirustas in Illyrico coërcet c. 1. Inde in Galliam reversus compositis Treverorum turbis et Dumnorige coërcito c. 2—7. iterum traicit in Britanniam c. 8—11., quae describitur c. 12—14., ibique bella cum insulanis gerit feliciter c. 15—22. Post reditum plerique deficiunt Galli, et Eburones Sabinum et Cottam legatos cum legione caedunt c. 23—37.; Nervii cum Aduatucis atque Eburonibus Q. Ciceronis castra graviter oppugnant c. 38—

48., a Caesare profligantur c. 49—51. Senones nihilominus et Treveri res novas moliuntur. Sed interfecto Indutiomaro fit Gallia paulum quietior. c. 52—58.

I. L. Domitio, Ap. Claudio consulibus discedens ab hibernis Caesar in Italiam, ut quotannis facere consuerat, legatis imperat, quos legionibus praefecerat, uti quam plurimas possent hieme naves aedificandas veteresque reficiendas curarent. Earum modum formamque demonstrat. Ad celeritatem onerandi subductionesque paulo facit humiliores, quam quibus in nostro mari uti consuevimus, atque id eo magis, quod propter crebras commutationes aestuum minus magnos ibi fluctus fieri cognoverat, ad onera, ad multitudinem iumentorum transportandam paulo latiores, quam quibus in reliquis utimur maribus. Has omnes actuarias imperat fieri, quam ad rem humilitas multum adiuvat. Ea, quae sunt usui ad armandas naves, ex Hispania adportari iubet. Ipse conventibus Galliae citerioris peractis in Illyricum proficiscitur, quod a Pirustis finitumam partem provinciae incursionibus vastari audiebat. Eo cum venisset, civitatibus milites imperat certumque in locum convenire iubet. Qua re nuntiata Pirustae legatos ad eum mittunt, qui doceant nihil earum rerum publico factum consilio seseque paratos esse demonstrant omnibus rationibus de iniuriis satisfacere. Percepta oratione eorum Caesar obsides imperat eosque ad certam diem adduci iubet; nisi ita fecerint, sese bello civitatem persecuturum demonstrat. His ad diem adductis, ut imperaverat, arbitros inter civitates dat, qui litem aestument poenamque constituant.

II. His confectis rebus conventibusque peractis in citeriorem Galliam revertitur atque inde ad exercitum proficiscitur. Eo cum venisset, circuitis omnibus hibernis singulari militum studio in summa omnium rerum inopia circiter DC eius generis, cuius supra demonstravimus, naves et longas XXVIII invenit instructas neque multum abesse ab eo quin paucis diebus deduci possent. Conlaudatis militibus atque iis, qui negotio praefuerant, quid fieri velit ostendit atque omnes ad portum Itium

convenire iubet, quo ex portu commodissimum in Britanniam traiectum esse cognoverat, circiter milium passuum XXX a continenti: huic rei quod satis esse visum est militum reliquit. Ipse cum legionibus expeditis IV et equitibus DCCC in fines Treverorum proficiscitur, quod hi neque ad concilia veniebant neque imperio parebant Germanosque Transrhenanos sollicitare dicebantur.

III. Haec civitas longe plurimum totius Galliae equitatu valet magnasque habet copias peditum, Rhenumque, ut supra demonstravimus, tangit. In ea civitate duo de principatu inter se contendebant, Indutiomarus et Cingetorix; e quibus alter, simul atque de Caesaris legionumque adventu cognitum est, ad eum venit, se suosque omnes in officio futuros neque ab amicitia populi Romani defecturos confirmavit quaeque in Treveris gererentur ostendit. At Indutiomarus equitatum peditatumque cogere iisque, qui per aetatem in armis esse non poterant, in silvam Arduennam abditis, quae ingenti magnitudine per medios fines Treverorum a flumine Rheno ad initium Remorum pertinet, bellum parare instituit. Sed posteaquam nonnulli principes ex ea civitate et familiaritate Cingetorigis adducti et adventu nostri exercitus perterriti ad Caesarem venerunt et de suis privatim rebus ab eo petere coeperunt, quoniam civitati consulere non possent, veritus ne ab omnibus desereretur, Indutiomarus legatos ad Caesarem mittit: Sese idcirco ab suis discedere atque ad eum venire noluisse, quo facilius civitatem in officio contineret, ne omnis nobilitatis discessu plebs propter inprudentiam laberetur: itaque esse civitatem in sua potestate, seque, si Caesar permitteret, ad eum in castra venturum, suas civitatisque fortunas eius fidei permissurum.

IV. Caesar, etsi intellegebat, qua de causa ea dicerentur quaeque eum res ab instituto consilio deterreret, tamen, ne aestatem in Treveris consumere cogeretur omnibus ad Britannicum bellum rebus conparatis, Indutiomarum ad se cum ducentis obsidibus venire iussit. His adductis, in iis filio propinquisque eius omnibus,

quos nominatim evocaverat, consolatus Indutiomarum hortatusque est, uti in officio maneret; nihilo tamen secius principibus Treverorum ad se convocatis hos singillatim Cingetorigi conciliavit, quod cum merito eius a se fieri intellegebat, tum magni interesse arbitrabatur eius auctoritatem inter suos quam plurimum valere, cuius tam egregiam in se voluntatem perspexisset. Id tulit factum graviter Indutiomarus, suam gratiam inter suos minui, et, qui iam ante inimico in nos animo fuisset, multo gravius hoc dolore exarsit.

V. His rebus constitutis Caesar ad portum Itium cum legionibus pervenit. Ibi cognoscit LX naves, quae in Meldis factae erant, tempestate reiectas cursum tenere non potuisse atque eodem, unde erant profectae, revertisse; reliquas paratas ad navigandum atque omnibus rebus instructas invenit. Eodem equitatus totius Galliae convenit numero milium quattuor principesque ex omnibus civitatibus; ex quibus perpaucos, quorum in se fidem perspexerat, relinquere in Gallia, reliquos obsidum loco secum ducere decreverat, quod, cum ipse abesset, motum Galliae verebatur.

VI. Erat una cum ceteris Dumnorix Haeduus, de quo ante ab nobis dictum est. Hunc secum habere in primis constituerat, quod eum cupidum rerum novarum, cupidum imperii, magni animi, magnae inter Gallos auctoritatis cognoverat. Accedebat huc, quod in concilio Haeduorum Dumnorix dixerat sibi a Caesare regnum civitatis deferri; quod dictum Haedui graviter ferebant, neque recusandi aut deprecandi causa legatos ad Caesarem mittere audebant. Id factum ex suis hospitibus Caesar cognoverat. Ille omnibus primo precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur, partim quod insuetus navigandi mare timeret, partim quod religionibus impediri sese diceret. Posteaquam id obstinate sibi negari vidit, omni spe inpetrandi adempta principes Galliae sollicitare, sevocare singulos hortarique coepit, uti in continenti remanerent; metu territare: non sine causa fieri ut Gallia omni nobilitate spoliaretur, id esse consilium Caesaris, ut, quos

in conspectu Galliae interficere vereretur, hos omnes in Britanniam traductos necaret; fidem reliquis interponere, iusiurandum poscere, ut, quod esse ex usu Galliae intellexissent, communi consilio administrarent. Haec a compluribus ad Caesarem deferebantur.

VII. Qua re cognita Caesar, quod tantum civitati Haeduae dignitatis tribuebat, coërcendum atque deterrendum quibuscumque rebus posset Dumnorigem statuebat; quod longius eius amentiam progredi videbat, prospiciendum, ne quid sibi ac reipublicae nocere posset. Itaque dies circiter xxv in eo loco commoratus, quod Corus ventus navigationem impediebat, qui magnam partem omnis temporis in his locis flare consuevit, dabat operam, ut in officio Dumnorigem contineret, nihilo tamen secius omnia eius consilia cognosceret: tandem idoneam nactus tempestatem milites equitesque conscendere in naves iubet. At omnium impeditis animis Dumnorix cum equitibus Haeduorum a castris insciente Caesare domum discedere coepit. Qua re nuntiata Caesar intermissa profectione atque omnibus rebus postpositis magnam partem equitatus ad eum insequendum mittit retrahique imperat; si vim faciat neque pareat, interfici iubet, nihil hunc se absente pro sano facturum arbitratus, qui praesentis imperium neglexisset. Ille enim revocatus resistere ac se manu defendere suorumque fidem implorare coepit saepe clamitans liberum se liberaeque esse civitatis. Illi, ut erat imperatum, circumsistunt hominem atque interficiunt: at equites Haedui ad Caesarem omnes revertuntur.

VIII. His rebus gestis Labieno in continente cum tribus legionibus et equitum milibus duobus relicto, ut portus tueretur et rem frumentariam provideret, quaeque in Gallia gererentur cognosceret consiliumque pro tempore et pro re caperet, ipse cum quinque legionibus et pari numero equitum, quem in continenti reliquerat, ad solis occasum naves solvit et leni Africo provectus media circiter nocte vento intermisso cursum non tenuit et longius delatus aestu orta luce sub sinistra Britanniam

relictam conspexit. Tum rursus aestus commutationem secutus remis contendit, ut eam partem insulae caperet, qua optimum esse egressum superiore aestate cognoverat. Qua in re admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis gravibusque navigiis non intermisso remigandi labore longarum navium cursum adaequarunt. Accessum est ad Britanniam omnibus navibus meridiano fere tempore, neque in eo loco hostis est visus; sed ut postea Caesar ex captivis cognovit, cum magnae manus eo convenissent, multitudine navium perterritae, quae cum annotinis privatisque, quas sui quisque commodi fecerat, amplius octingentae uno erant visae tempore, a litore discesserant ac se in superiora loca abdiderant.

IX. Caesar exposito exercitu et loco castris idoneo capto, ubi ex captivis cognovit, quo in loco hostium copiae consedissent, cohortibus x ad mare relictis et equitibus ccc, qui praesidio navibus essent, de tertia vigilia ad hostes contendit eo minus veritus navibus, quod in litore molli atque aperto deligatas ad ancoram relinquebat, et praesidio navibus Q. Atrium praefecit. Ipse noctu progressus milia passuum circiter XII hostium copias conspicatus est. Illi equitatu atque essedis ad flumen progressi ex loco superiore nostros prohibere et proelium committere coeperunt. Repulsi ab equitatu se in silvas abdiderunt, locum nancti egregie et natura et opere munitum, quem domestici belli, ut videbantur, causa iam ante praeparaverant: nam crebris arboribus succisis omnes introitus erant praeclusi. Ipsi ex silvis rari propugnabant nostrosque intra munitiones ingredi prohibebant. At milites legionis septimae testudine facta et aggere ad munitiones adiecto locum ceperunt eosque ex silvis expulerunt paucis vulneribus acceptis. Sed eos fugientes longius Caesar prosequi vetuit, et quod loci naturam ignorabat, et quod magna parte diei consumpta munitioni castrorum tempus relinqui volebat.

X. Postridie eius diei mane tripertito milites equitesque in expeditionem misit, ut eos, qui fugerant, persequerentur. His aliquantum itineris progressis, cum iam

isent in prospectu, equites a Q. Atrio ad Cae-
ıerunt, qui nuntiarent superiore nocte maxuma
npestate prope omnes naves adflictas atque in
tas esse, quod neque ancorae funesque sub-
ıeque nautae gubernatoresque vim pati tempe-
sent: itaque ex eo concursu navium magnum
nmodum acceptum.
Iis rebus cognitis Caesar legiones equitatum-
ari atque in itinere resistere iubet, ipse ad na-
itur; eadem fere, quae ex nuntiis litterisque
ıt, coram perspicit, sic ut amissis circiter XL
eliquae tamen refici posse magno negotio vide-
aque ex legionibus fabros deligit et ex conti-
; arcessi iubet; Labieno scribit, ut, quam pluri-
et, iis legionibus, quae sunt apud eum, naves
pse, etsi res erat multae operae ac laboris, ta-
nodissimum esse statuit omnes naves subduci
stris una munitione coniungi. In his rebus cir-
x consumit ne nocturnis quidem temporibus
n militum intermissis. Subductis navibus ca-
gregie munitis easdem copias, quas ante, prae-
bus reliquit, ipse eodem, unde redierat, profi-
Eo cum venisset, maiores iam undique in eum
piae Britannorum convenerant summa imperii
dministrandi communi consilio permissa Cassi-
cuius fines a maritimis civitatibus flumen divi-
appellatur Tamesis, a mari circiter milia pas-
x. Huic superiore tempore cum reliquis civita-
nentia bella intercesserant; sed nostro adventu
itanni hunc toti bello imperioque praefecerant.
Britanniae pars interior ab iis incolitur, quos
sula ipsi memoria proditum dicunt, maritima
, qui praedae ac belli inferendi causa ex Bel-
erunt (qui omnes fere iis nominibus civitatum
r, quibus orti ex civitatibus eo pervenerunt) et
o ibi permanserunt atque agros colere coepe-
num est infinita multitudo creberrimaque aedi-
iallicis consimilia, pecorum magnus numerus.

Utuntur aut aere aut taleis ferreis ad certum p(minatis pro nummo. Nascitur ibi plumbum alb diterraneis regionibus, in maritumis ferrum, se gua est copia; aere utuntur importato. Materi: generis ut in Gallia est praeter fagum atque ab porem et gallinam et anserem gustare fas n(haec tamen alunt animi voluptatisque causa. temperatiora quam in Gallia remissioribus frig

XIII. Insula natura triquetra, cuius unu contra Galliam. Huius lateris alter angulus, Cantium, quo fere omnes ex Gallia naves appe orientem solem, inferior ad meridiem spectat. net circiter milia passuum quingenta. Alterun Hispaniam atque occidentem solem; qua ex p: bernia, dimidio minor, ut aestimatur, quam Bri pari spatio transmissus atque ex Gallia est in E In hoc medio cursu est insula, quae appella conplures praeterea minores subiectae insulae tur; de quibus insulis nonnulli scripserunt dies xxx sub bruma esse noctem. Nos nihil de eo tionibus reperiebamus, nisi certis ex aqua me viores esse quam in continenti noctes videban est longitudo lateris, ut fert illorum opinio, D Tertium est contra septentriones; cui parti null cta terra, sed eius angulus lateris maxime ad C spectat. Hoc milia passuum DCCC in longitud existimatur. Ita omnis insula est in circuitu tum milium passuum.

XIV. Ex his omnibus longe sunt human Cantium incolunt, quae regio est maritima om multum a Gallica differunt consuetudine. Inte rique frumenta non serunt, sed lacte et carne libusque sunt vestiti. Omnes vero se Britanni ciunt, quod caeruleum efficit colorem, atque diores sunt in pugna aspectu; capilloque sun atque omni parte corporis rasa praeter caput superius. Uxores habent deni duodenique inter nes et maxime fratres cum fatribus parentesq

sed qui sunt ex his nati, eorum habentur liberi, mum virgo quaeque deducta est.

7. Equites hostium essedariique acriter proelio uitatu nostro in itinere conflixerunt, tamen ut no-nibus partibus superiores fuerint atque eos in sil-lesque conpulerint; sed conpluribus interfectis s insecuti nonnullos ex suis amiserunt. At illi in-o spatio inprudentibus nostris atque occupatis in ne castrorum subito se ex silvis eiecerunt inpetu-eos facto, qui erant in statione pro castris collo riter pugnaverunt, duabusque missis subsidio co s a Caesare atque his primis legionum duarum, e perexiguo intermisso spatio inter se constitis-ovo genere pugnae perterritis nostris per medios sime perruperunt seque inde incolumes recepe-o die Q. Laberius Durus, tribunus militum, inter-Illi pluribus submissis cohortibus repelluntur.

I. Toto hoc in genere pugnae cum sub oculis ı ac pro castris dimicaretur, intellectum est no-ropter gravitatem armorum, quod neque insequi s possent neque ab signis discedere auderent, ptos esse ad huius generis hostem, equites autem cum periculo proelio dimicare, propterea quod a consulto plerumque cederent et, cum paulum nibus nostros removissent, ex essedis desilirent us dispari proelio contenderent. Equestris autem ratio et cedentibus et insequentibus par atque riculum inferebat. Accedebat huc, ut numquam , sed rari magnisque intervallis proeliarentur sta-ie dispositas haberent, atque alios alii deinceps ent integrique et recentes defatigatis succederent.

II. Postero die procul a castris hostes in collibus runt rarique se ostendere et lenius quam pridie equites proelio lacessere coeperunt. Sed meridie sar pabulandi causa tres legiones atque omnem m cum Gaio Trebonio legato misisset, repente ex partibus ad pabulatores advolaverunt, sic uti ab gionibusque non absisterent. Nostri acriter in

eos impetu facto repulerunt neque finem sequendi f
runt, quoad subsidio confisi equites, cum post se le
nes viderent, praecipites hostes egerunt, magnoque ea
numero interfecto neque sui colligendi neque consi
aut ex essedis desiliendi facultatem dederunt. Ex
fuga protinus quae undique convenerant auxilia di
serunt, neque post id tempus umquam summis nob
copiis hostes contenderunt.

XVIII. Caesar cognito consilio eorum ad flum
mesim in fines Cassivellauni exercitum duxit; quod
men uno omnino loco pedibus, atque hoc aegre, tr
potest. Eo cum venisset, animum advertit ad altera
minis ripam magnas esse copias hostium instructas.
autem erat acutis sudibus praefixis munita, eiusde
generis sub aqua defixae sudes flumine tegebantur.
rebus cognitis a captivis perfugisque Caesar prae
equitatu confestim legiones subsequi iussit. Sed e
leritate atque eo impetu milites ierunt, cum capite
ex aqua extarent, ut hostes impetum legionum atque
tum sustinere non possent ripasque dimitterent ac
gae mandarent.

XIX. Cassivellaunus, ut supra demonstravimus,
deposita spe contentionis dimissis amplioribus copi
libus circiter quattuor essedariorum relictis, itine
stra servabat paulumque ex via excedebat locisq
peditis ac silvestribus sese occultabat atque iis re
bus, quibus nos iter facturos cognoverat, pecora
homines ex agris in silvas compellebat et, cum equ
noster liberius praedandi vastandique causa se in
eiecerat, omnibus viis semitisque essedarios ex
emittebat et magno cum periculo nostrorum equitu
iis confligebat atque hoc metu latius vagari prohi
Relinquebatur, ut neque longius ab agmine legionu
cedi Caesar pateretur, et tantum in agris vastandis
diisque faciendis hostibus noceretur, quantum la
que itinere legionarii milites efficere poterant.

XX. Interim Trinobantes, prope firmissima
regionum civitas, ex qua Mandubracius adulesce

m secutus ad eum in continentem Galliam veneius pater in ea civitate regnum obtinuerat interterat a Cassivellauno, ipse fuga mortem vitave-;atos ad Caesarem mittunt pollicenturque sese os atque imperata facturos; petunt, ut Manduab iniuria Cassivellauni defendat atque in civitat, qui praesit imperiumque obtineat. His Cae-'at obsides XL frumentumque exercitui Manduue ad eos mittit. Illi imperata celeriter fecerunt, d numerum frumentumque miserunt.

Trinobantibus defensis atque ab omni militum ohibitis Iceni, Cangi, Segontiaci, Ancalites, Bi-ssi legationibus missis sese Caesari dedunt. Ab oscit non longe ex eo loco oppidum Cassivel-sse silvis paludibusque munitum, quo satis ma-inum pecorisque numerus convenerit. Oppidum itanni vocant, cum silvas impeditas vallo atque nierunt, quo incursionis hostium vitandae causa consuerunt. Eo proficiscitur cum legionibus: perit egregie natura atque opere munitum; ta-duabus ex partibus oppugnare contendit. Holisper morati militum nostrorum impetum non seseque alia ex parte oppidi eiecerunt. Magnus 'us pecoris repertus multique in fuga sunt conatque interfecti.

I. Dum haec in his locis geruntur, Cassivellauantium, quod esse ad mare supra demonstravious regionibus quattuor reges praeerant, Cinge-'vilius, Taximagulus, Segovax, nuntios mittit atmperat, uti coactis omnibus copiis castra navaproviso adoriantur atque oppugnent. Ii cum ad nissent, nostri eruptione facta multis eorum incapto etiam nobili duce Lugotorige suos incoduxerunt. Cassivellaunus hoc proelio nuntiato nentis acceptis, vastatis finibus, maxime etiam defectione civitatum, legatos per Atrebatem a de deditione ad Caesarem mittit. Caesar, cum et hiemare in continenti propter repentinos

Galliae motus, neque multum aestatis superesset, ε facile extrahi posse intellegeret, obsides imperat in annos singulos vectigalis populo Romano B penderet constituit; interdicit atque imperat C launo, ne Mandubracio neu Trinobantibus noceat

XXIII. Obsidibus acceptis exercitum reducit a naves invenit refectas. His deductis, quod et cap magnum numerum habebat, et nonnullae tempes perierant naves, duobus commeatibus exercitum tare instituit. Ac sic accidit, uti ex tanto navium tot navigationibus neque hoc neque superiore aı omnino navis, quae milites portaret, desideraretu iis, quae inanes ex continenti ad eum remitter prioris commeatus expositis militibus et quas pos bienus faciendas curaverat numero LX, perpauca caperent, reliquae fere omnes reicerentur. Quas quamdiu Caesar frustra expectasset, ne anni ten navigatione excluderetur, quod aequinoctium necessario angustius milites conlocavit ac sumn quillitate consecuta, secunda inita cum solvisset prima luce terram attigit omnesque incolumes perduxit.

XXIV. Subductis navibus concilioque Gallor marobrivae peracto, quod eo anno frumentum i propter siccitates angustius provenerat, coactus ter ac superioribus annis exercitum in hibernis co legionesque in plures civitates distribuere. Ex unam in Morinos ducendam Gaio Fabio legato de teram in Nervios Q. Ciceroni, tertiam in Esuvios scio; quartam in Remis cum T. Labieno in confinic rorum hiemare iussit; tres in Belgis conlocavit: Crassum quaestorem et L. Munatium Plancum et Trebonium legatos praefecit. Unam legionem, qu: xime trans Padum conscripserat, et cohortes qui Eburones, quorum pars maxima est inter Mosam num, qui sub imperio Ambiorigis et Catuvolci er sit. His militibus Q. Titurium Sabinum et L. At leium Cottam legatos praeesse iussit. Ad hunc

tributis legionibus facillume inopiae frumentariae sese
deri posse existimavit. Atque harum tamen omnium
ionum hiberna, praeter eam, quam L. Roscio in paca-
timam et quietissimam partem ducendam dederat, mi-
us passuum centum continebantur. Ipse interea, quoad
iones conlocatas munitaque hiberna cognovisset in
llia morari constituit.

XXV. Erat in Carnutibus summo loco natus Tasge-
s, cuius maiores in sua civitate regnum obtinuerant.
ic Caesar pro eius virtute atque in se benevolentia,
od in omnibus bellis singulari eius opera fuerat usus,
iorum locum restituerat. Tertium iam hunc annum re-
ntem inimicis multis palam ex civitate et iis auctori-
eum interfecerunt. Defertur ea res ad Caesarem. Ille
itus, quod ad plures pertinebat, ne civitas eorum in-
su deficeret, L. Plancum cum legione ex Belgio cele-
r in Carnutes proficisci iubet ibique hiemare, quorum-
opera cognoverat Tasgetium interfectum, hos con-
hensos ad se mittere. Interim ab omnibus legatis
estoreque, quibus legiones tradiderat, certior factus
in hiberna perventum locumque hibernis esse munitum.

XXVI. Diebus circiter xv, quibus in hiberna ventum
, initium repentini tumultus ac defectionis ortum est
Ambiorige et Catuvolco; qui, cum ad fines regni sui
bino Cottaeque praesto fuissent frumentumque in hi-
na conportavissent, Indutiomari Treveri nuntiis in-
i suos concitaverunt subitoque oppressis lignatori-
magna manu ad castra oppugnatum venerunt. Cum
riter nostri arma cepissent vallumque adscendissent
e una ex parte Hispanis equitibus emissis equestri
elio superiores fuissent, desperata re hostes suos ab
ugnatione reduxerunt. Tum suo more conclamave-
, uti aliqui ex nostris ad conloquium prodiret: habere
, quae de re communi dicere vellent, quibus rebus
roversias minui posse sperarent.

XVII. Mittitur ad eos conloquendi causa Gaius Ar-
s, eques Romanus, familiaris Q. Titurii, et Q. Iunius
pania quidam, qui iam ante missu Caesaris ad Am-

biorigem ventitare consuerat; apud quos Ambiorix ad hunc modum locutus est: Sese pro Caesaris in se beneficiis plurimum ei confiteri debere, quod eius opera stipendio liberatus esset, quod Aduatucis, finitumis suis, pendere consuesset, quodque ei et filius et fratris filius ab Caesare remissi essent, quos Aduatuci obsidum numero missos apud se in servitute et catenis tenuissent; neque id, quod fecerit de oppugnatione castrorum, aut iudicio aut voluntate sua fecisse, sed coactu civitatis, suaque esse eiusmodi imperia, ut non minus haberet iuris in se multitudo quam ipse in multitudinem. Civitati porro hanc fuisse belli causam, quod repentinae Gallorum coniurationi resistere non potuerit. Id se facile ex humilitate sua probare posse, quod non adeo sit imperitus rerum, ut suis copiis populum Romanum superari posse confidat. Sed esse Galliae commune consilium omnibus hibernis Caesaris oppugnandis hunc esse dictum diem, ne qua legio alterae legioni subsidio venire posset. Non facile Gallos Gallis negare potuisse, praesertim cum de recuperanda communi libertate consilium initum videretur. Quibus quoniam pro pietate satisfecerit, habere nunc se rationem officii pro beneficiis Caesaris: monere, orare Titurium pro hospitio, ut suae ac militum saluti consulat. Magnam manum Germanorum conductam Rhenum transisse; hanc adfore biduo. Ipsorum esse consilium, velintne prius, quam finitumi sentiant, eductos ex hibernis milites aut ad Ciceronem aut ad Labienum deducere, quorum alter milia passuum circiter quinquaginta, alter paulo amplius ab iis absit. Illud se polliceri et iureiurando confirmare, tutum iter per fines daturum. Quod cum faciat, et civitati sese consulere, quod hibernis levetur, et Caesari pro eius meritis gratiam referre. Hac oratione habita discedit Ambiorix.

XXVIII. Arpineius et Iunius quae audierunt ad legatos deferunt. Illi repentina re perturbati, etsi ab hoste ea dicebantur, non tamen neglegenda existimabant, maximeque hac re permovebantur, quod civitatem ignobilem atque humilem Eburonum sua sponte populo Ro-

mano bellum facere ausam vix erat credendum. Itaque ad consilium rem deferunt, magnaque inter eos exsistit controversia. L. Aurunculeius conpluresque tribuni militum et primorum ordinum centuriones nihil temere agendum neque ex hibernis iniussu Caesaris discedendum existimabant: quantasvis, magnas etiam, copias Germanorum sustineri posse munitis hibernis docebant rem esse testimonio, quod primum hostium impetum multis ultro vulneribus inlatis fortissime sustinuerint: re frumentaria non premi; interea et ex proxumis hibernis et a Caesare conventura subsidia: postremo quid esse levius aut turpius quam auctore hoste de summis rebus capere consilium?

XXIX. Contra ea Titurius sero facturos clamitabat, cum maiores manus hostium adiunctis Germanis convenissent, aut cum aliquid calamitatis in proximis hibernis esset acceptum. Brevem consulendi esse occasionem Caesarem arbitrari profectum in Italiam; neque aliter Carnutes interficiundi Tasgetii consilium fuisse capturos, neque Eburones, si ille adesset, tanta contemptione nostr ad castra venturos esse. Non hostem auctorem, sed rem spectare: subesse Rhenum; magno esse Germanis dolori Ariovisti mortem et superiores nostras victorias; ardere Galliam tot contumeliis acceptis sub populi Romani imperium redactam superiore gloria rei militaris extincta. Postremo quis hoc sibi persuaderet, sine certa re Ambiorigem ad eiusmodi consilium descendisse? Suam sententiam in utramque partem esse tutam: si nihil esset durius, nullo periculo ad proximam legionem perventuros; si Gallia omnis cum Germanis consentiret, unam esse in celeritate positam salutem. Cottae quidem atque eorum, qui dissentirent, consilium quem haberet exitum? in quo si non praesens periculum, at certe longinqua obsidione fames esset timenda.

XXX. Hac in utramque partem disputatione habita cum a Cotta primisque ordinibus acriter resisteretur, *Vincite*, inquit, *si ita vultis*, Sabinus, et id clariore voce, ut magna pars militum exaudiret; *neque is sum*, inquit, *qui*

gravissime ex vobis mortis periculo terrear: hi sapient; si gravius quid acciderit, abs te rationem reposcent, qui, si per te liceat, perendino die cum proximis hibernis coniuncti communem cum reliquis belli casum sustineant, non reiecti et relegati longe ab ceteris aut ferro aut fame intereant.

XXXI. Consurgitur ex consilio; conprehendunt utrumque et orant, ne sua dissensione et pertinacia rem in summum periculum deducant: facilem esse rem, seu maneant, seu proficiscantur, si modo unum omnes sentiant ac probent; contra in dissensione nullam se salutem perspicere. Res disputatione ad mediam noctem perducitur. Tandem dat Cotta permotus manus: superat sententia Sabini. Pronuntiatur prima luce ituros. Consumitur vigiliis reliqua pars noctis, cum sua quisque miles circumspiceret, quid secum portare posset, quid ex instrumento hibernorum relinquere cogeretur. Omnia excogitantur, quare nec sine periculo maneatur et languore militum et vigiliis periculum augeatur. Prima luce sic ex castris proficiscuntur, ut quibus esset persuasum non ab hoste, sed ab homine amicissimo Ambiorige consilium datum, longissimo agmine maximisque inpedimentis.

XXXII. At hostes posteaquam ex nocturno fremitu vigiliisque de profectione eorum senserunt, conlocatis insidiis bipertito in silvis opportuno atque occulto loco a milibus passuum circiter duobus Romanorum adventum expectabant, et cum se maior pars agminis in magnam convallem demisisset, ex utraque parte eius vallis subito se ostenderunt novissimosque premere et primos prohibere ascensu atque iniquissimo nostris loco proelium committere coeperunt.

XXXIII. Tum demum Titurius, qui nihil ante providisset, trepidare et concursare cohortesque disponere, haec tamen ipsa timide atque ut eum omnia deficere viderentur; quod plerumque iis accidere consuevit, qui in ipso negotio consilium capere coguntur. At Cotta, qui cogitasset haec posse in itinere accidere atque ob eam causam profectionis auctor non fuisset, nulla in re com-

muni saluti deerat et in appellandis cohortandisque militibus imperatoris et in pugna militis officia praestabat. Cum propter longitudinem agminis minus facile omnia per se obire et quid quoque loco faciendum esset providere possent, iusserunt pronuntiare, ut impedimenta relinquerent atque in orbem consisterent. Quod consilium etsi in eiusmodi casu reprehendendum non est, tamen incommode accidit: et nostris militibus spem minuit et hostes ad pugnam alacriores effecit, quod non sine summo timore et desperatione id factum videbatur. Praeterea accidit, quod fieri necesse erat, ut vulgo milites ab signis discederent, quae quisque eorum carissima haberet ab impedimentis petere atque arripere properaret, clamore et fletu omnia complerentur.

XXXIV. At barbaris consilium non defuit. Nam duces eorum tota acie pronuntiare iusserunt, ne quis ab loco discederet: illorum esse praedam atque illis reservari, quaecumque Romani reliquissent: proinde omnia in victoria posita existumarent. Erant et virtute et numero pugnando pares nostri; tametsi ab duce et a fortuna deserebantur, tamen omnem spem salutis in virtute ponebant, et quotiens quaeque cohors procurrerat, ab ea parte magnus numerus hostium cadebat. Qua re animadversa Ambiorix pronuntiari iubet, ut procul tela coniciant neu propius accedant et, quam in partem Romani impetum fecerint, cedant (levitate armorum et cotidiana exercitatione nihil iis noceri posse), rursus se ad signa recipientes insequantur.

XXXV. Quo praecepto ab iis diligentissime observato cum quaepiam cohors ex orbe excesserat atque impetum fecerat, hostes velocissime refugiebant. Interim eam partem nudari necesse erat et ab latere aperto tela recipi. Rursus cum in eum locum, unde erant egressi, reverti coeperant, et ab iis, qui cesserant, et ab iis, qui proximi steterant, circumveniebantur; sin autem locum tenere vellent, nec virtuti locus relinquebatur, neque ab tanta multitudine coniecta tela conferti vitare poterant. Tamen tot incommodis conflictati multis vulneribus acceptis re-

sistebant et magna parte diei consumpta, cum a prima luce ad horam octavam pugnaretur, nihil, quod ipsis esset indignum, committebant. Tum T. Balventio, qui superiore anno primum pilum duxerat, viro forti et magnae auctoritatis, utrumque femur tragula traicitur; Q. Lucanius, eiusdem ordinis, fortissume pugnans, dum circumvento filio subvenit, interficitur; L. Cotta legatus omnes cohortes ordinesque adhortans in adversum os funda vulneratur.

XXXVI. His rebus permotus Q. Titurius cum procul Ambiorigem suos cohortantem conspexisset, interpretem suum Gneum Pompeium ad eum mittit rogatum, ut sibi militibusque parcat. Ille appellatus respondit: Si velit secum conloqui, licere; sperare a multitudine impetrari posse, quod ad militum salutem pertineat; ipsi vero nihil nocitum iri, inque eam rem se suam fidem interponere. Ille cum Cotta saucio communicat, si videatur, pugna ut excedant et cum Ambiorige una conloquantur: sperare ab eo de sua ac militum salute impetrare posse. Cotta se ad armatum hostem iturum negat atque in eo perseverat.

XXXVII. Sabinus quos in praesentia tribunos militum circum se habebat et primorum ordinum centuriones se sequi iubet et, cum propius Ambiorigem accessisset, iussus arma abicere imperatum facit suisque, ut idem faciant, imperat. Interim dum de condicionibus inter se agunt longiorque consulto ab Ambiorige instituitur sermo, paulatim circumventus interficitur. Tum vero suo more victoriam conclamant atque ululatum tollunt impetuque in nostros facto ordines perturbant. Ibi L. Cotta pugnans interficitur cum maxima parte militum. Reliqui se in castra recipiunt, unde erant egressi. Ex quibus L. Petrosidius aquilifer, cum magna multitudine hostium premeretur, aquilam intra vallum proiecit, ipse pro castris fortissime pugnans occiditur. Illi aegre ad noctem oppugnationem sustinent; noctu ad unum omnes desperata salute se ipsi interficiunt. Pauci ex proelio lapsi incertis itineribus per silvas ad T. Labienum legatum in hiberna perveniunt atque eum de rebus gestis certiorem faciunt.

XXXVIII. Hac victoria sublatus Ambiorix statim cum equitatu in Aduatucos, qui erant eius regno finitumi, proficiscitur; neque noctem neque diem intermittit peditatumque subsequi iubet. Re demonstrata Aduatucisque concitatis postero die in Nervios pervenit hortaturque, ne sui in perpetuum liberandi atque ulciscendi Romanos pro iis, quas acceperint, iniuriis occasionem dimittant: interfectos esse legatos duos magnamque partem exercitus interisse demonstrat; nihil esse negotii subito oppressam legionem, quae cum Cicerone hiemet, interfici; se ad eam rem profitetur adiutorem. Facile hac oratione Nerviis persuadet.

XXXIX. Itaque confestim dimissis nuntiis ad Ceutrones, Grudios, Levacos, Pleumoxios, Geidunnos, qui omnes sub eorum imperio sunt, quam maximas manus possunt cogunt et de inproviso ad Ciceronis hiberna advolant, nondum ad eum fama de Titurii morte perlata. Huic quoque accidit, quod fuit necesse, ut nonnulli milites, qui lignationis munitionisque causa in silvas discessissent, repentino equitum adventu interciperentur. His circumventis magna manu Eburones, Nervii, Aduatuci atque horum omnium socii et clientes legionem oppugnare incipiunt. Nostri celeriter ad arma concurrunt, vallum conscendunt. Aegre is dies sustentatur, quod omnem spem hostes in celeritate ponebant atque hanc adepti victoriam in perpetuum se fore victores confidebant.

XL. Mittuntur ad Caesarem confestim ab Cicerone litterae magnis propositis praemiis, si pertulissent: obsessis omnibus viis missi intercipiuntur. Noctu ex materia, quam munitionis causa conportaverant, turres admodum cxx excitantur incredibili celeritate; quae deesse operi videbantur, perficiuntur. Hostes postero die multo maioribus coactis copiis castra oppugnant, fossam complent. Eadem ratione qua pridie ab nostris resistitur. Hoc idem deinceps reliquis fit diebus. Nulla pars nocturni temporis ad laborem intermittitur; non aegris, non vulneratis facultas quietis datur. Quaecumque ad proximi diei oppugnationem opus sunt, noctu comparantur; multae prae-

ustae sudes, magnus muralium pilorum numerus instituitur; turres contabulantur, pinnae loricaeque ex cratibus attexuntur. Ipse Cicero, cum tenuissima valetudine esset, ne nocturnum quidem sibi tempus ad quietem relinquebat, ut ultro militum concursu ac vocibus sibi parcere cogeretur.

XLI. Tunc duces principesque Nerviorum, qui aliquem sermonis aditum causamque amicitiae cum Cicerone habebant, conloqui sese velle dicunt. Facta potestate eadem, quae Ambiorix cum Titurio egerat, commemorant: omnem esse in armis Galliam; Germanos Rhenum transisse; Caesaris reliquorumque hiberna oppugnari. Addunt etiam de Sabini morte: Ambiorigem ostentant fidei faciundae causa. Errare eos dicunt, si quicquam ab his praesidii sperent, qui suis rebus diffidant; sese tamen hoc esse in Ciceronem populumque Romanum animo, ut nihil nisi hiberna recusent atque hanc inveterascere consuetudinem nolint: licere illis incolumibus per se ex hibernis discedere et, quascumque in partes velint, sine metu proficisci. Cicero ad haec unum modo respondit: non esse consuetudinem populi Romani accipere ab hoste armato condicionem: si ab armis discedere velint, se adiutore utantur legatosque ad Caesarem mittant; sperare pro eius iustitia quae petierint impetraturos.

XLII. Ab hac spe repulsi Nervii vallo pedum IX et fossa pedum XV hiberna cingunt. Haec et superiorum annorum consuetudine ab nobis cognoverant et quosdam de exercitu habebant captivos. ab his docebantur; sed nulla ferramentorum copia, quae esset ad hunc usum idonea, gladiis cespites circumcidere, manibus sagulisque terram exhaurire nitebantur. Qua quidem ex re hominum multitudo cognosci potuit: nam minus horis tribus milium passuum XV in circuitu munitionem perfecerunt reliquisque diebus turres ad altitudinem valli, falces testudinesque, quas idem captivi docuerant, parare ac facere coeperunt.

XLIII. Septimo oppugnationis die maximo coorto vento ferventes fusili ex argilla glandes fundis et ferve-

facta iacula in casas, quae more Gallico stramentis erant tectae, iacere coeperunt. Hae celeriter ignem comprehenderunt et venti magnitudine in omnem locum castrorum distulerunt. Hostes maximo clamore sicuti parta iam atque explorata victoria turres testudinesque agere et scalis vallum ascendere coeperunt. At tanta militum virtus atque ea praesentia animi fuit, ut, cum undique flamma torrerentur maximaque telorum multitudine premerentur suaque omnia impedimenta atque omnes fortunas conflagrare intellegerent, non modo demigrandi causa de vallo decederet nemo, sed paene ne respiceret quidem quisquam, ac tum omnes acerrime fortissimeque pugnarent. Hic dies nostris longe gravissimus fuit; sed tamen hunc habuit eventum, ut eo die maximus numerus hostium vulneraretur atque interficeretur, ut se sub ipso vallo constipaverant recessumque primis ultimi non dabant. Paulum quidem intermissa flamma et quodam loco turri adacta et contingente vallum tertiae cohortis centuriones ex eo quo stabant loco recesserunt suosque omnes removerunt, nutu vocibusque hostes, si introire vellent, vocare coeperunt; quorum progredi ausus est nemo. Tum ex omni parte lapidibus coniectis deturbati, turrisque succensa est.

XLIV. Erant in ea legione fortissumi viri, centuriones, qui iam primis ordinibus adpropinquarent, T. Pullo et L. Vorenus. Hi perpetuas inter se controversias habebant quinam anteferretur, omnibusque annis de locis summis simultatibus contendebant. Ex his Pullo, cum acerrume ad munitiones pugnaretur, *Quid dubitas*, inquit, *Vorene? aut quem locum tuae probandae virtutis spectas? hic dies de nostris controversiis iudicabit.* Haec cum dixisset, procedit extra munitiones quaque pars hostium confertissima est visa, inrumpit. Ne Vorenus quidem tum sese vallo continet, sed omnium veritus existimationem subsequitur. Mediocri spatio relicto Pullo pilum in hostes inmittit atque unum ex multitudine procurrentem traicit; quo percusso et exanimato hunc scutis protegunt, in hostem tela universi coniciunt neque dant regrediendi fa-

cultatem. Transfigitur scutum Pulloni et verutum in balteo defigitur. Avertit hic casus vaginam et gladium educere conanti dextram moratur manum, impeditumque hostes circumsistunt. Succurrit inimicus illi Vorenus et laboranti subvenit. Ad hunc se confestim a Pullone omnis multitudo convertit. Illinc occursat ocius, gladio comminus rem gerit Vorenus atque uno intérfecto reliquos paulum propellit; dum cupidius instat, in locum deiectus inferiorem concidit. Huic rursus circumvento fert subsidium Pullo, atque ambo incolumes conpluribus interfectis summa cum laude sese intra munitiones recipiunt. Sic fortuna in contentione et certamine utrumque versavit, ut alter alteri inimicus auxilio salutique esset neque diiudicari posset, uter utri virtute anteferendus videretur.

XLV. Quanto erat in dies gravior atque asperior oppugnatio, et maxime quod magna parte militum confecta vulneribus res ad paucitatem defensorum pervenerat, tanto crebriores litterae nuntiique ad Caesarem mittebantur; quorum pars deprehensa in conspectu nostrorum militum cum cruciatu necabatur. Erat unus intus Nervius nomine Vertico, loco natus honesto, qui a prima obsidione ad Ciceronem perfugerat suamque ei fidem praestiterat. Hic servo spe libertatis magnisque persuadet praemiis, ut litteras ad Caesarem deferat. Has ille in iaculo inligatas effert et Gallus inter Gallos sine ulla suspicione versatus ad Caesarem pervenit. Ab eo de periculis Ciceronis legionisque cognoscitur.

XLVI. Caesar acceptis litteris hora circiter undecima diei statim nuntium in Bellovacos ad M. Crassum quaestorem mittit, cuius hiberna aberant ab eo milia passuum xxv; iubet media nocte legionem proficisci celeriterque ad se venire. Exit cum nuntio Crassus. Alterum ad Gaium Fabium legatum mittit, ut in Atrebatium fines legionem adducat, qua sibi iter faciendum sciebat. Scribit Labieno, si reipublicae commodo facere posset, cum legione ad fines Nerviorum veniat. Reliquam partem exercitus, quod paulo aberat longius, non putat expectan-

dam; equites circiter quadringentos ex proximis hibernis colligit.

XLVII. Hora circiter tertia ab antecursoribus de Crassi adventu certior factus eo die milia passuum xx procedit. Crassum Samarobrivae praeficit legionemque attribuit, quod ibi impedimenta exercitus, obsides civitatum, litteras publicas frumentumque omne, quod eo tolerandae hiemis causa devexerat, relinquebat. Fabius, ut imperatum erat, non ita multum moratus in itinere cum legione occurrit. Labienus interitu Sabini et caede cohortium cognita, cum omnes ad eum Treverorum copiae venissent, veritus, ne, ex hibernis fugae si similem profectionem fecisset, hostium impetum sustinere non posset, praesertim quos recenti victoria efferri sciret, litteras Caesari remittit, quanto cum periculo legionem ex hibernis educturus esset, rem gestam in Eburonibus perscribit, docet omnes equitatus peditatusque copias Treverorum tria milia passuum longe ab suis castris consedisse.

XLVIII. Caesar consilio eius probato, etsi opinione trium legionum deiectus ad duas redierat, tamen unum communis salutis auxilium in celeritate ponebat. Venit magnis itineribus in Nerviorum fines. Ibi ex captivis cognoscit, quae apud Ciceronem gerantur quantoque in periculo res sit. Tum cuidam ex equitibus Gallis magnis praemiis persuadet, uti ad Ciceronem epistolam deferat. Hanc Graecis conscriptam litteris mittit, ne intercepta epistola nostra ab hostibus consilia cognoscantur. Si adire non possit, monet, ut tragulam cum epistola ad amentum deligata intra munitionem castrorum abiciat. In litteris scribit se cum legionibus profectum celeriter adfore; hortatur, ut pristinam virtutem retineat. Gallus periculum veritus, ut erat praeceptum, tragulam mittit. Haec casu ad turrim adhaesit neque ab nostris biduo animadversa tertio die a quodam milite conspicitur, dempta ad Ciceronem defertur. Ille perlectam in conventu militum recitat maximaque omnes laetitia adficit. Tum fumi incendiorum procul videbantur; quae res omnem dubitationem adventus legionum expulit.

XLIX. Galli re cognita per exploratores obsidionem relinquunt, ad Caesarem omnibus copiis contendunt. Hae erant armatae circiter milia LX. Cicero data facultate Gallum ab eodem Verticone, quem supra demonstravimus, repetit, qui litteras ad Caesarem deferat; hunc admonet iter caute diligenterque faciat: perscribit in litteris hostes ab se discessisse omnemque ad eum multitudinem convertisse. Quibus litteris circiter media nocte Caesar adlatis suos facit certiores eosque ad dimicandum animo confirmat. Postero die luce prima movet castra et circiter milia passuum quattuor progressus trans vallem et rivum multitudinem hostium conspicatur. Erat magni periculi res tantulis copiis iniquo loco dimicare; tum, quoniam obsidione liberatum Ciceronem sciebat, aequo animo remittendum de celeritate existumabat. Consedit et quam aequissimo loco potest castra communit atque haec, etsi erant exigua per se, vix hominum milium VII praesertim nullis cum inpedimentis, tamen angustiis viarum quam maxime potest contrahit, eo consilio, ut in summam contemptionem hostibus veniat. Interim speculatoribus in omnes partes dimissis explorat, quo commodissime itinere vallem transire possit.

L. Eo die parvulis equestribus proeliis ad aquam factis utrique sese suo loco continent: Galli, quod ampliores copias, quae nondum convenerant, expectabant; Caesar, si forte timoris simulatione hostes in suum locum elicere posset, ut citra vallem pro castris proelio contenderet, si id efficere non posset, ut exploratis itineribus minore cum periculo vallem rivumque transiret. Prima luce hostium equitatus ad castra accedit proeliumque cum nostris equitibus committit. Caesar consulto equites cedere seque in castra recipere iubet; simul ex omnibus partibus castra altiore vallo muniri portasque obstrui atque in his administrandis rebus quam maxime concursari et cum simulatione agi timoris iubet.

LI. Quibus omnibus rebus hostes invitati copias traducunt aciemque iniquo loco constituunt, nostris vero etiam de vallo deductis propius accedunt et tela intra mu

nitionem ex omnibus partibus coniciunt praeconibusque circummissis pronuntiari iubent, seu quis Gallus seu Romanus velit ante horam tertiam ad se transire, sine periculo licere; post id tempus non fore potestatem: ac sic nostros contempserunt, ut obstructis in speciem portis singulis ordinibus cespitum, quod ea non posse introrumpere videbantur, alii vallum manu scindere, alii fossas complere inciperent. Tum Caesar omnibus portis eruptione facta equitatuque emisso celeriter hostes in fugam dat, sic uti omnino pugnandi causa resisteret nemo, magnumque ex eis numerum occidit atque omnes armis exuit.

LII. Longius prosequi veritus, quod silvae paludesque intercedebant neque etiam parvulo detrimento illorum locum relinqui videbat, omnibus suis incolumibus copiis eodem die ad Ciceronem pervenit. Institutas turres, testudines munitionesque hostium admiratur; legione producta cognoscit non decimum quemque esse reliquum militem sine vulnere: ex his omnibus iudicat rebus, quanto cum periculo et quanta cum virtute res sint administratae. Ciceronem pro eius merito legionemque conlaudat; centuriones singillatim tribunosque militum appellat, quorum egregiam fuisse virtutem testimonio Ciceronis cognoverat. De casu Sabini et Cottae certius ex captivis cognoscit. Postero die contione habita rem gestam proponit, milites consolatur et confirmat: quod detrimentum culpa et temeritate legati sit acceptum, hoc aequiore animo ferundum docet, quod beneficio deorum immortalium et virtute eorum expiato incommodo neque hostibus diutina laetatio neque ipsis longior dolor relinquatur.

LIII. Interim ad Labienum per Remos incredibili celeritate de victoria Caesaris fama perfertur, ut, cum ab hibernis Ciceronis milia passuum abesset circiter LX, eoque post horam nonam diei Caesar pervenisset, ante mediam noctem ad portas castrorum clamor oreretur, quo clamore significatio victoriae gratulatioque ab Remis Labieno fieret. Hac fama ad Treveros perlata Indutiomarus, qui postero die castra Labieni oppugnare decreve-

rat, noctu profugit copiasque omnes in Treveros reducit. Caesar Fabium cum sua legione remittit in hiberna, ipse cum tribus legionibus circum Samarobrivam trinis hibernis hiemare constituit et, quod tanti motus Galliae extiterant, totam hiemem ipse ad exercitum manere decrevit. Nam illo incommodo de Sabini morte perlato omnes fere Galliae civitates de bello consultabant, nuntios legationesque in omnes partes dimittebant et, quid reliqui consilii caperent atque unde initium belli fieret, explorabant nocturnaque in locis desertis concilia habebant. Neque ullum fere totius hiemis tempus sine sollicitudine Caesaris intercessit, quin aliquem de consiliis ac motu Gallorum nuntium acciperet. In his ab L. Roscio, quem legioni tertiaedecimae praefecerat, certior factus est magnas Gallorum copias earum civitatum, quae Armoricae appellantur, oppugnandi sui causa convenisse neque longius milia passuum VIII ab hibernis suis afuisse, sed nuntio allato de victoria Caesaris discessisse, adeo ut fugae similis discessus videretur.

LIV. At Caesar principibus cuiusque civitatis ad se evocatis alias territando, cum se scire quae fierent denuntiaret, alias cohortando magnam partem Galliae in officio tenuit. Tamen Senones, quae est civitas inprimis firma et magnae inter Gallos auctoritatis, Cavarinum, quem Caesar apud eos regem constituerat, cuius frater Moritasgus adventu in Galliam Caesaris cuiusque maiores regnum obtinuerant, interficere publico consilio conati, cum ille praesensisset ac profugisset, usque ad fines insecuti regno domoque expulerunt et, missis ad Caesarem satisfaciundi causa legatis cum is omnem ad se senatum venire iussisset, dicto audientes non fuerunt. Tantum apud homines barbaros valuit esse aliquos repertos principes inferendi belli tantamque omnibus voluntatum commutationem attulit, ut praeter Haeduos et Remos, quos praecipuo semper honore Caesar habuit, alteros pro vetere ac perpetua erga populum Romanum fide, alteros pro recentibus Gallici belli officiis, nulla fere civitas fuerit non suspecta nobis. Idque adeo haud scio mirandumne sit

m conpluribus aliis de causis, tum maxime, quod ei i virtute belli omnibus gentibus praeferebantur, tantum eius opinionis deperdidisse, ut a populo Romano imria perferrent, gravissime dolebant.

LV. Treveri vero atque Indutiomarus totius hiemis llum tempus intermiserunt, quin trans Rhenum legatos itterent, civitates sollicitarent, pecunias pollicerentur, agna parte exercitus nostri interfecta multo minorem iperesse dicerent partem. Neque tamen ulli civitati Geranorum persuaderi potuit, ut Rhenum transiret, cum se s expertos dicerent, Ariovisti bello et Tencterorum trans ı: non esse amplius fortunam temptaturos. Hac spe psus Indutiomarus nihilo minus copias cogere, exerre, a finitumis equos parare, exules damnatosque tota llia magnis praemiis ad se allicere coepit. Ac tantam bi iam his rebus in Gallia auctoritatem comparaverat, undique ad eum legationes concurrerent, gratiam atle amicitiam publice privatimque peterent.

LVI. Ubi intellexit ultro ad se veniri, altera ex parte nones Carnutesque conscientia facinoris instigari, alra Nervios Aduatucosque bellum Romanis parare, nele sibi voluntariorum copias defore, si ex finibus suis ogredi coepisset, armatum concilium indicit. Hoc more llorum est initium belli: quo lege communi omnes pures armati convenire consuerunt; qui ex iis novissius convenit, in conspectu multitudinis omnibus cruciaus affectus necatur. In eo concilio Cingetorigem, alteus principem factionis, generum suum, quem supra monstravimus Caesaris secutum fidem ab eo non dississe, hostem iudicat bonaque eius publicat. His rebus nfectis in concilio pronuntiat arcessitum se a Senonis et Carnutibus aliisque conpluribus Galliae civitatis; huc iturum per fines Remorum eorumque agros polaturum ac, priusquam id faciat, castra Labieni oppuaturum. Quae fieri velit praecipit.

LVII. Labienus, cum et loci natura et manu munisumis castris sese teneret, de suo ac legionis periculo hil timebat; ne quam occasionem rei bene gerendae di-

mitteret cogitabat. Itaque a Cingetorige atque eius pinquis oratione Indutiomari cognita, quam in coı habuerat, nuntios mittit ad finitumas civitates equite undique evocat: his certum diem conveniendi dicit. rim prope cotidie cum omni equitatu Indutiomarus castris eius vagabatur, alias ut situm castrorum cc sceret, alias conloquendi aut territandi causa; eq plerumque omnes tela intra vallum coniciebant. L nus suos intra munitionem continebat timorisque op nem, quibuscumque poterat rebus, augebat.

LVIII. Cum maiore in dies contemptione Induti rus ad castra accederet, nocte una intromissis equi omnium finitimarum civitatum, quos arcessendos cu rat, tanta diligentia omnes suos custodiis intra c continuit, ut nulla ratione ea res enuntiari aut ad Tı ros perferri posset. Interim ex consuetudine cotic Indutiomarus ad castra accedit atque ibi magnam pa diei consumit; equites tela coniciunt et magna cum tumelia verborum nostros ad pugnam evocant. Nul nostris dato responso, ubi visum est, sub vesperum persi ac dissipati discedunt. Subito Labienus duabus tis omnem equitatum emittit; praecipit atque inter proterritis hostibus atque in fugam coniectis (quod sicut accidit, videbat) unum omnes peterent Induti rum, neu quis quem prius vulneret quam illum int ctum viderit, quod mora reliquorum spatium na illum effugere nolebat; magna proponit iis qui occid praemia; summittit cohortes equitibus subsidio. Com bat hominis consilium fortuna, et cum unum omnes ı rent, in ipso fluminis vado deprehensus Indutiomaru terficitur, caputque eius refertur in castra: redeı equites quos possunt consectantur atque occidunt. re cognita omnes Eburonum et Nerviorum quae conv rant copiae discedunt, pauloque habuit post id fa Caesar quietiorem Galliam.

LIBER VI.

ARGUMENTUM.

Caesar maiorem Galliae motum praevidens copias auget c. 1. Nerviis, Senonibus Carnutibusque in deditionem acceptis Menapios subigit c. 2—6. Treveros Labienus debellat c. 7—8. Caesar iterum Rhenum transit c. 9, dataque occasione de Galliae Germaniaeque moribus comparando utramque nationem agit c. 10—28. Temptatis frustra Suevis in Eburones revertitur c. 29—33, quos dum vastat, Sugambri Ciceronis castra oppugnant, metu Caesaris adventantis refugiunt c. 34—42. Ille Eburonum agris vastatis concilioque peracto in Italiam ad conventus agendos proficiscitur c. 43—44.

I. Multis de causis Caesar maiorem Galliae motum expectans per Marcum Silanum, Gaium Antistium Reginum, Titum Sextium legatos delectum habere instituit; simul ab Gneo Pompeio proconsule petit, quoniam ipse ad urbem cum imperio reipublicae causa remaneret, quos ex Cisalpina Gallia consulis sacramento rogavisset, ad signa convenire et ad se proficisci iuberet, magni interesse etiam in reliquum tempus ad opinionem Galliae existimans tantas videri Italiae facultates, ut, si quid esset in bello detrimenti acceptum, non modo id brevi tempore resarciri, sed etiam maioribus augeri copiis posset. Quod cum Pompeius et reipublicae et amicitiae tribuisset, celeriter confecto per suos delectu tribus ante exactam hiemem et constitutis et adductis legionibus duplicatoque earum cohortium numero, quas cum Q. Titurio amiserat, et celeritate et copiis docuit, quid populi Romani disciplina atque opes possent.

II. Interfecto Indutiomaro, ut docuimus, ad eius propinquos a Treveris imperium defertur. Illi finitimos Germanos sollicitare et pecuniam polliceri non desistunt. Cum ab proximis impetrare non possent, ulteriores temptant. Inventis nonnullis civitatibus iureiurando inter se confirmant obsidibusque de pecunia cavent: Ambiorigem sibi societate et foedere adiungunt. Quibus rebus cognitis Caesar cum undique bellum parari videret, Nervios, Aduatucos ac Menapios adiunctis Cisrhenanis omnibus Germanis esse in armis, Senones ad imperatum non ve-

nire et cum Carnutibus finitumisque civitatibus consilia communicare, a Treveris Germanos crebris legationibus sollicitari, maturius sibi de bello cogitandum putavit.

III. Itaque nondum hieme confecta proximis quattuor coactis legionibus de inproviso in fines Nerviorum contendit et, priusquam illi aut convenire aut profugere possent, magno pecoris atque hominum numero capto atque ea praeda militibus concessa vastatisque agris in deditionem venire atque obsides sibi dare coëgit. Eo celeriter confecto negotio rursus in hiberna legiones reduxit. Concilio Galliae primo vere, ut instituerat, indicto, cum reliqui praeter Senones, Carnutes Treverosque venissent, initium belli ac defectionis hoc esse arbitratus, ut omnia postponere videretur, concilium Lutetiam Parisiorum transfert. Confines erant hi Senonibus civitatemque patrum memoria coniunxerant, sed ab hoc consilio afuisse existimabantur. Hac re pro suggestu pronuntiata eodem die cum legionibus in Senones proficiscitur magnisque itineribus eo pervenit.

IV. Cognito eius adventu Acco, qui princeps eius consilii fuerat, iubet in oppida multitudinem convenire. Conantibus, priusquam id effici posset, adesse Romanos nuntiatur. Necessario sententia desistunt legatosque deprecandi causa ad Caesarem mittunt: adeunt per Haeduos, quorum antiquitus erat in fide civitas. Libenter Caesar petentibus Haeduis dat veniam excusationemque accipit, quod aestivum tempus instantis belli, non quaestionis esse arbitratur. Obsidibus imperatis centum hos Haeduis custodiendos tradit. Eodem Carnutes legatos obsidesque mittunt usi deprecatoribus Remis, quorum erant in clientela: eadem ferunt responsa. Peragit concilium Caesar equitesque imperat civitatibus.

V. Hac parte Galliae pacata totus et mente et animo in bellum Treverorum et Ambiorigis insistit. Cavarinum cum equitatu Senonum secum proficisci iubet, ne quis aut ex huius iracundia aut ex eo, quod meruerat, odio civitatis motus existat. His rebus constitutis quod pro explorato habebat Ambiorigem proelio non esse concer-

taturum, reliqua eius consilia animo circumspiciebat. Erant Menapii propinqui Eburonum finibus, perpetuis paludibus silvisque muniti, qui uni ex Gallia de pace ad Caesarem legatos numquam miserant. Cum his esse hospitium Ambiorigi sciebat; item per Treveros venisse Germanis in amicitiam cognoverat. Haec prius illi detrahenda auxilia existimabat quam ipsum bello lacesseret, ne desperata salute aut se in Menapios abderet aut cum Transrhenanis congredi cogeretur. Hoc inito consilio totius exercitus impedimenta ad Labienum in Treveros mittit duasque legiones ad eum proficisci iubet; ipse cum legionibus expeditis quinque in Menapios proficiscitur. Illi nulla coacta manu loci praesidio freti in silvas paludesque confugiunt suaque eodem conferunt.

VI. Caesar partitis copiis cum Gaio Fabio legato et Marco Crasso quaestore celeriterque effectis pontibus adit tripertito, aedificia vicosque incendit, magno pecoris atque hominum numero potitur. Quibus rebus coacti Menapii legatos ad eum pacis petendae causa mittunt. Ille obsidibus acceptis hostium se habiturum numero confirmat, si aut Ambiorigem aut eius legatos finibus suis recepissent. His confirmatis rebus Commium Atrebatem cum equitatu custodis loco in Menapiis relinquit; ipse in Treveros proficiscitur.

VII. Dum haec a Caesare geruntur, Treveri magnis coactis peditatus equitatusque copiis Labienum cum una legione, quae in eorum finibus hiemaverat, adoriri parabant, iamque ab eo non longius bidui via aberant, cum duas venisse legiones missu Caesaris cognoscunt. Positis castris a milibus passuum xv auxilia Germanorum expectare constituunt. Labienus hostium cognito consilio sperans temeritate eorum fore aliquam dimicandi facultatem, praesidio quinque cohortium impedimentis relicto cum xxv cohortibus magnoque equitatu contra hostem proficiscitur et mille passuum intermisso spatio castra communit. Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen ripisque praeruptis. Hoc neque ipse transire habebat *in animo neque* hostes transituros existima-

bat. Augebatur auxiliorum cotidie spes. Loquitur in concilio palam, quoniam Germani adpropinquare dicantur, sese suas exercitusque fortunas in dubium non devocaturum et postero die prima luce castra moturum. Celeriter haec ad hostes deferuntur, ut ex magno Gallorum equitum numero nonnullos Gallicis rebus favere natura cogebat. Labienus noctu tribunis militum primisque ordinibus convocatis quid sui sit consilii proponit et, quo facilius hostibus timoris det suspicionem, maiore strepitu et tumultu, quam populi Romani fert consuetudo, castra moveri iubet. His rebus fugae similem profectionem effecit. Haec quoque per exploratores ante lucem in tanta propinquitate castrorum ad hostes deferuntur.

VIII. Vix agmen novissimum extra munitiones processerat, cum Galli cohortati inter se, ne speratam praedam ex manibus dimitterent, longum esse perterritis Romanis Germanorum auxilium expectare, neque suam pati dignitatem, ut tantis copiis tam exiguam manum praesertim fugientem atque impeditam adoriri non audeant, flumen transire et iniquo loco committere proelium non dubitant. Quae fore suspicatus Labienus, ut omnes citra flumen eliceret, eadem usus simulatione itineris placide progrediebatur. Tum praemissis paulum impedimentis atque in tumulo quodam collocatis, *Habetis*, inquit, *milites, quam petistis facultatem: hostem impedito atque iniquo loco tenetis: praestate eandem nobis ducibus virtutem, quam saepenumero imperatori praestitistis, atque illum adesse et haec coram cernere existimate.* Simul signa ad hostem converti aciemque dirigi iubet et paucis turmis praesidio ad impedimenta dimissis reliquos equites ad latera disponit. Celeriter nostri clamore sublato pila in hostes immittunt. Illi, ubi praeter spem quos fugere credebant infestis signis ad se ire viderunt, impetum modo ferre non potuerunt ac primo concursu in fugam coniecti proximas silvas petiverunt. Quos Labienus equitatu consectatus magno numero interfecto, conpluribus captis paucis post diebus civitatem recepit. Nam Germani, qui auxilio veniebant, percepta Treverorum fuga sese domum recepe-

runt. Cum his propinqui Indutiomari, qui defectionis auctores fuerant, comitati eos ex civitate excesserunt. Cingetorigi, quem ab initio permansisse in officio demonstravimus, principatus atque imperium est traditum.

IX. Caesar postquam ex Menapiis in Treveros venit, duabus de causis Rhenum transire constituit; quarum una erat, quod auxilia contra se Treveris miserant, altera, ne ad eos Ambiorix receptum haberet. His constitutis rebus paulum supra eum locum, quo ante exercitum traduxerat, facere pontem instituit. Nota atque instituta ratione magno militum studio paucis diebus opus efficitur. Firmo in Treveris ad pontem praesidio relicto, ne quis ab his subito motus oreretur, reliquas copias equitatumque traducit. Ubii, qui ante obsides dederant atque in deditionem venerant, purgandi sui causa ad eum legatos mittunt, qui doceant neque auxilia ex sua civitate in Treveros missa neque ab se fidem laesam: petunt atque orant, ut sibi parcat, ne communi odio Germanorum innocentes pro nocentibus poenas pendant; si amplius obsidum vellet, dare pollicentur. Cognita Caesar causa reperit ab Suevis auxilia missa esse; Ubiorum satisfactionem accipit, aditus viasque in Suevos perquirit.

X. Interim paucis post diebus fit ab Ubiis certior Suevos omnes in unum locum copias cogere atque iis nationibus, quae sub eorum sint imperio, denuntiare, ut auxilia peditatus equitatusque mittant. His cognitis rebus rem frumentariam providet, castris idoneum locum deligit; Ubiis imperat, ut pecora deducant suaque omnia ex agris in oppida conferant, sperans barbaros atque imperitos homines inopia cibariorum adductos ad iniquam pugnandi condicionem posse deduci, mandat, ut crebros exploratores in Suevos mittant quaeque apud eos gerantur cognoscant. Illi imperata faciunt et paucis diebus intermissis referunt: Suevos omnes, posteaquam certiores nuntii de exercitu Romanorum venerint, cum omnibus suis sociorumque copiis, quas coëgissent, penitus ad extremos fines se recepisse: silvam esse ibi infinita magnitudine, *quae appellatur* Bacenis; hanc longe introrsus

pertinere et pro nativo muro obiectam Cheruscos ab Suevis Suevosque ab Cheruscis iniuriis incursionibusque prohibere: ad eius initium silvae Suevos adventum Romanorum expectare constituisse.

XI. Quoniam ad hunc locum perventum est, non alienum esse videtur de Galliae Germaniaeque moribus et quo differant hae nationes inter sese proponere. In Gallia non solum in omnibus civitatibus atque in omnibus pagis partibusque, sed paene etiam singulis domibus factiones sunt, earumque factionum principes sunt qui summam auctoritatem eorum iudicio habere existumantur, quorum ad arbitrium iudiciumque summa omnium rerum consiliorumque redeat. Itaque eius rei causa antiquitus institutum videtur, ne quis ex plebe contra potentiorem auxilii egeret: suos enim quisque opprimi et circumveniri non patitur, neque aliter si faciat, ullam inter suos habet auctoritatem. Haec eadem ratio est in summa totius Galliae: namque omnes civitates in partes divisae sunt duas.

XII. Cum Caesar in Galliam venit, alterius factionis principes erant Haedui, alterius Sequani. Hi cum per se minus valerent, quod summa auctoritas antiquitus erat in Haeduis magnaeque eorum erant clientelae, Germanos atque Ariovistum sibi adiunxerant, eosque ad se magnis iacturis pollicitationibusque perduxerant. Proeliis vero conpluribus factis secundis atque omni nobilitate Haeduorum interfecta tantum potentia antecesserant, ut magnam partem clientium ab Haeduis ad se traducerent obsidesque ab iis principum filios acciperent et publice iurare cogerent, nihil se contra Sequanos consilii inituros, et partem finitumi agri per vim occupatam possiderent Galliaeque totius principatum obtinerent. Qua necessitate adductus Divitiacus auxilii petendi causa Romam ad senatum profectus imperfecta re redierat. Adventu Caesaris facta commutatione rerum, obsidibus Haeduis redditis, veteribus clientelis restitutis, novis per Caesarem comparatis, quod hi, qui se ad eorum amicitiam adgregaverant, meliore condicione atque aequiore imperio se uti

videbant, reliquis rebus eorum gratia dignitateque amplificata Sequani principatum dimiserant. In eorum locum Remi successerant: quos quod adaequare apud Caesarem gratia intellegebatur, ii, qui propter veteres inimicitias nullo modo cum Haeduis coniungi poterant, se Remis in clientelam dicabant. Hos illi diligenter tuebantur ita et novam et repente collectam auctoritatem tenebant. Eo tum statu res erat, ut longe principes haberentur Haedui, secundum locum dignitatis Remi obtinerent.

XIII. In omni Gallia eorum hominum, qui aliquo sunt numero atque honore, genera sunt duo. Nam plebes paene servorum habetur loco, quae nihil audet per se, nullo adhibetur consilio. Plerique, cum aut aere alieno aut magnitudine tributorum aut iniuria potentiorum premuntur, sese in servitutem dicant nobilibus. In hos eadem omnia sunt iura, quae dominis in servos. Sed de his duobus generibus alterum est druidum, alterum équitum. Illi rebus divinis intersunt, sacrificia publica ac privata procurant, religiones interpretantur: ad eos magnus adulescentium numerus disciplinae causa concurrit, magnoque hi sunt apud eos honore. Nam fere de omnibus controversiis publicis privatisque constituunt et, si quod est admissum facinus, si caedes facta, si de hereditate, si de finibus controversia est, idem decernunt, praemia poenasque constituunt; si qui aut privatus aut populus eorum decreto non stetit, sacrificiis interdicunt. Haec poena apud eos est gravissima. Quibus ita est interdictum, hi numero impiorum ac sceleratorum habentur, his omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt, ne quid ex contagione incommodi accipiant, neque his petentibus ius redditur neque honos ullus communicatur. His autem omnibus druidibus praeest unus, qui summam inter eos habet auctoritatem. Hoc mortuo aut si qui ex reliquis excellit dignitate, succedit, aut, si sunt plures pares, suffragio druidum, nonnumquam etiam armis de principatu contendunt. Hi certo anni tempore in finibus Carnutum, quae regio totius Galliae media habetur, considunt in loco consecrato. Huc omnes undique, qui con

troversias habent, conveniunt eorumque decretis iudiciisque parent. Disciplina in Britannia reperta atque inde in Galliam translata esse existimatur, et nunc, qui diligentius eam rem cognoscere volunt, plerumque illo discendi causa proficiscuntur.

XIV. Druides a bello abesse consuerunt neque tributa una cum reliquis pendunt, militiae vacationem omniumque rerum habent inmunitatem. Tantis excitati praemiis et sua sponte multi in disciplinam conveniunt et a parentibus propinquisque mittuntur. Magnum ibi numerum versuum ediscere dicuntur. Itaque annos nonnulli vicenos in disciplina permanent. Neque fas esse existimant ea litteris mandare, cum in reliquis fere rebus, publicis privatisque rationibus Graecis litteris utantur. Id mihi duabus de causis instituisse videntur, quod neque in vulgum disciplinam efferri velint neque eos, qui discunt, litteris confisos minus memoriae studere; quod fere plerisque accidit, ut praesidio litterarum diligentiam in perdiscendo ac memoriam remittant. Inprimis hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios, atque hoc maxime ad virtutem excitari putant metu mortis neglecto. Multa praeterea de sideribus atque eorum motu, de mundi ac terrarum magnitudine, de rerum natura, de deorum immortalium vi ac potestate disputant et iuventuti tradunt.

XV. Alterum genus est equitum. Hi, cum est usus atque aliquod bellum incidit (quod fere ante Caesaris adventum quotannis accidere solebat, uti aut ipsi iniurias inferrent aut inlatas propulsarent), omnes in bello versantur atque eorum ut quisque est genere copiisque amplissimus, ita plurimos circum se ambactos clientesque habet. Hanc unam gratiam potentiamque noverunt.

XVI. Natio est omnis Gallorum admodum dedita religionibus atque ob eam causam qui sunt adfecti gravioribus morbis quique in proeliis periculisque versantur, aut pro victimis homines immolant aut se immolaturos vovent administrisque ad ea sacrificia druidibus utuntur, quod, pro vita hominis nisi hominis vita reddatur, non

posse deorum immortalium numen placari arbitrantur, publiceque eiusdem generis habent instituta sacrificia. Alii inmani magnitudine simulacra habent, quorum contexta viminibus membra vivis hominibus complent; quibus succensis circumventi flamma exanimantur homines. Supplicia eorum, qui in furto aut in latrocinio aut aliqua noxia sint conprehensi, gratiora dis immortalibus esse arbitrantur; sed cum eius generis copia defecit, etiam ad innocentium supplicia descendunt.

XVII. Deum maxime Mercurium colunt. Huius sunt plurima simulacra, hunc omnium inventorem artium ferunt, hunc viarum atque itinerum ducem, hunc ad quaestus pecuniae mercaturasque habere vim maximam arbitrantur. Post hunc Apollinem et Martem et Iovem et Minervam. De his eandem fere quam reliquae gentes habent opinionem: Apollinem morbos depellere, Minervam operum atque artificiorum initia tradere, Iovem imperium caelestium tenere, Martem bella regere. Huic, cum proelio dimicare constituerunt, ea, quae bello ceperint, plerumque devovent: cum superaverunt, animalia capta immolant reliquasque res in unum locum conferunt. Multis in civitatibus harum rerum exstructos tumulos locis consecratis conspicari licet; neque saepe accidit, ut neglecta quispiam religione aut capta apud se occultare aut posita tollere auderet, gravissimumque ei rei supplicium cum cruciatu constitutum est.

XVIII. Galli se omnes ab Dite patre prognatos praedicant idque ab druidibus proditum dicunt. Ob eam causam spatia omnis temporis non numero dierum, sed noctium finiunt; dies natales et mensium et annorum initia sic observant, ut noctem dies subsequatur. In reliquis vitae institutis hoc fere ab reliquis differunt, quod suos liberos, nisi cum adoleverunt, ut munus militiae sustinere possint, palam ad se adire non patiuntur filiumque puerili aetate in publico in conspectu patris adsistere turpe ducunt.

XIX. Viri, quantas pecunias ab uxoribus dotis nomine acceperunt, tantas ex suis bonis aestimatione facta

cum dotibus communicant. Huius omnis pecuniae coniunctim ratio habetur fructusque servantur· uter eorum vita superarit, ad eum pars utriusque cum fructibus superiorum temporum pervenit. Viri in uxores, sicuti in liberos vitae necisque habent potestatem; et cum paterfamiliae inlustriore loco natus decessit, eius propinqui conveniunt et, de morte si res in suspicionem venit, de uxoribus in servilem modum quaestionem habent et, si conpertum est, igni atque omnibus tormentis excruciatas interficiunt. Funera sunt pro cultu Gallorum magnifica et sumptuosa; omniaque, quae vivis cordi fuisse arbitrantur, in ignem inferunt, etiam animalia, ac paulo supra hanc memoriam servi et clientes, quos ab iis dilectos esse constabat, iustis funeribus confectis una cremabantur.

XX. Quae civitates commodius suam rempublicam administrare existimantur, habent legibus sanctum, si quis quid de republica a finitimis rumore aut fama acceperit, uti ad magistratum deferat neve cum quo alio communicet, quod saepe homines temerarios atque imperitos falsis rumoribus terreri et ad facinus inpelli et de summis rebus consilium capere cognitum est. Magistratus quae visa sunt occultant, quaeque esse ex usu iudicaverunt, multitudini produnt. De republica nisi per concilium loqui non conceditur.

XXI. Germani multum ab hac consuetudine differunt. Nam neque druides habent, qui rebus divinis praesint, neque sacrificiis student. Deorum numero eos solos ducunt, quos cernunt et quorum aperte opibus iuvantur Solem et Vulcanum et Lunam, reliquos ne fama quidem acceperunt. Vita omnis in venationibus atque in studiis rei militaris consistit: ab parvulis labori ac duritiae student. Qui diutissime impuberes permanserunt, maximam inter suos ferunt laudem: hoc ali staturam, ali vires nervosque confirmari putant. Intra annum vero vicesimum feminae notitiam habuisse in turpissimis habent rebus; cuius rei nulla est occultatio, quod et promiscue in fluminibus perluuntur et pellibus aut parvis rhenonum tegimentis utuntur magna corporis parte nuda.

XXII. Agriculturae non student, maiorque pars eorum victus in lacte, caseo, carne consistit. Neque quisquam agri modum certum aut fines habet proprios; sed magistratus ac principes in annos singulos gentibus cognationibusque hominum, qui una coierunt, quantum et quo loco visum est agri adtribuunt atque anno post alio transire cogunt. Eius rei multas adferunt causas: ne adsidua consuetudine capti studium belli gerendi agricultura commutent; ne latos fines parare studeant, potentioresque humiliores possessionibus expellant; ne accuratius ad frigora atque aestus vitandos aedificent; ne qua oriatur pecuniae cupiditas, qua ex re factiones dissensionesque nascuntur; ut animi aequitate plebem contineant, cum suas quisque opes cum potentissimis aequari videat.

XXIII. Civitatibus maxima laus est quam latissime circum se vastatis finibus solitudines habere. Hoc proprium virtutis existimant, expulsos agris finitumos cedere, neque quemquam prope audere consistere; simul hoc se fore tutiores arbitrantur repentinae incursionis timore sublato. Cum bellum civitas aut inlatum defendit aut infert, magistratus, qui ei bello praesint, ut vitae necisque habeant potestatem, deliguntur. In pace nullus est communis magistratus, sed principes regionum atque pagorum inter suos ius dicunt controversiasque minuunt. Latrocinia nullam habent infamiam, quae extra fines cuiusque civitatis fiunt, atque ea iuventutis exercendae ac desidiae minuendae causa fieri praedicant. Atque ubi quis ex principibus in concilio dixit se ducem fore, qui sequi velint, profiteantur, consurgunt ii, qui et causam et hominem probant, suumque auxilium pollicentur, atque ab multitudine conlaudantur: qui ex his secuti non sunt, in desertorum ac proditorum numero ducuntur, omniumque his rerum postea fides derogatur. Hospitem violare fas non putant; qui quaque de causa ad eos venerunt, ab iniuria prohibent, sanctos habent, hisque omnium domus patent victusque communicatur.

XXIV. Ac fuit *antea tempus*, cum Germanos Galli

virtute superarent, ultro bella inferrent, propter hominum multitudinem agrique inopiam trans Rhenum colonias mitterent. Itaque ea, quae fertilissima Germaniae sunt, loca circum Hercyniam silvam (quam Eratostheni et quibusdam Graecis fama notam esse video, quam illi Orcyniam appellant), Volcae Tectosages occupaverunt atque ibi consederunt; quae gens ad hoc tempus his sedibus sese continet summamque habet iustitiae et bellicae laudis opinionem. Nunc quidem in eadem inopia, egestate patientiaque Germani permanent, eodem victu et cultu corporis utuntur; Gallis autem provinciarum propinquitas et transmarinarum rerum notitia multa ad copiam atque usus largitur: paulatim adsuefacti superari multisque victi proeliis ne se quidem ipsi cum illis virtute comparant.

XXV. Huius Hercyniae silvae, quae supra demonstrata est, latitudo novem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri potest, neque mensuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum et Nemetum et Rauracorum finibus rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum et Anartium; hinc se flectit sinistrorsus diversis ab flumine regionibus, multarumque gentium fines propter magnitudinem adtingit; neque quisquam est huius Germaniae, qui se aut adisse ad initium eius silvae dicat, cum dierum iter LX processerit, aut quo ex loco oriatur acceperit: multaque in ea genera ferarum nasci constat, quae reliquis in locis visa non sint; ex quibus quae maxime differant ab ceteris et memoriae prodenda videantur, haec sunt.

XXVI. Est bos cervi figura, cuius a media fronte inter aures unum cornu existit excelsius magisque directum his, quae nobis nota sunt, cornibus: ab eius summo sicut palmae ramique late diffunduntur. Eadem est feminae marisque natura, eadem forma magnitudoque cornuum.

XXVII. Sunt item quae appellantur alces. Harum est consimilis capris figura et varietas pellium, sed magnitudine paulo antecedunt mutilaeque sunt cornibus et crura sine nodis articlisque habent neque quietis causa

procumbunt neque, si quo adflictae casu conciderunt, erigere sese aut sublevare possunt. His sunt arbores pro cubilibus: ad eas se adplicant atque ita paulum modo reclinatae quietem capiunt. Quarum ex vestigiis cum est animadversum a venatoribus, quo se recipere consuerint, omnes eo loco aut ab radicibus subruunt aut accidunt arbores, tantum ut summa species earum stantium relinquatur. Huc cum se consuetudine reclinaverunt, infirmas arbores pondere adfligunt atque una ipsae concidunt.

XXVIII. Tertium est genus eorum, qui uri appellantur. Hi sunt magnitudine paulo infra elephantos, specie et colore et figura tauri. Magna vis eorum est et magna velocitas, neque homini neque ferae, quam conspexerunt, parcunt. Hos studiose foveis captos interficiunt. Hoc se labore durant adulescentes atque hoc genere venationis exercent, et qui plurimos ex his interfecerunt, relatis in publicum cornibus, quae sint testimonio, magnam ferunt laudem. Sed adsuescere ad homines et mansuefieri ne parvuli quidem excepti possunt. Amplitudo cornuum et figura et species multum a nostrorum boum cornibus differt. Haec studiose conquisita ab labris argento circumcludunt atque in amplissimis epulis pro poculis utuntur.

XXIX. Caesar, postquam per Ubios exploratores conperit Suevos sese in silvas recepisse, inopiam frumenti veritus, quod, ut supra demonstravimus, minime omnes Germani agriculturae student, constituit non progredi longius; sed, ne omnino metum reditus sui barbaris tolleret atque ut eorum auxilia tardaret, reducto exercitu partem ultimam pontis, quae ripas Ubiorum contingebat, in longitudinem pedum [illegible] rescindit atque in extremo ponte turrim tabulatorum quattuor constituit praesidiumque cohortium XII pontis tuendi causa ponit magnisque eum locum munitionibus firmat. Ei loco praesidioque Gaium Volcatium Tullum adulescentem praefecit. Ipse, cum maturescere frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus per Arduennam silvam, quae est totius Galliae maxima atque ab ripis Rheni finibusque Treverorum ad *Nervios pertinet* milibusque amplius quin-

gentis in longitudinem patet, L. Minucium Basilum cum omni equitatu praemittit, si quid celeritate itineris atque opportunitate temporis proficere possit; monet, ut ignes in castris fieri prohibeat, ne qua eius adventus procul significatio fiat: sese confestim subsequi dicit.

XXX. Basilus ut imperatum est facit. Celeriter contraque omnium opinionem confecto itinere multos in agris inopinantes deprehendit: eorum indicio ad ipsum Ambiorigem contendit, quo in loco cum paucis equitibus esse dicebatur. Multum cum in omnibus rebus tum in re militari potest fortuna. Nam sicut magno accidit casu, ut in ipsum incautum etiam atque inparatum incideret, priusque eius adventus ab omnibus videretur, quam fama ac nuntius adferretur, sic magnae fuit fortunae omni militari instrumento, quod circum se habebat, erepto redis equisque conprehensis ipsum effugere mortem. Sed hoc quoque factum est, quod aedificio circumdato silva (ut sunt fere domicilia Gallorum, qui vitandi aestus causa plerumque silvarum atque fluminum petunt propinquitates) comites familiaresque eius angusto in loco paulisper equitum nostrorum vim sustinuerunt. His pugnantibus illum in equum quidam ex suis intulit: fugientem silvae texerunt. Sic et ad subeundum periculum et ad vitandum multum fortuna valuit.

XXXI. Ambiorix copias suas iudicione non conduxerit, quod proelio dimicandum non existimarit, an tempore exclusus et repentino equitum adventu prohibitus, cum reliquum exercitum subsequi crederet, dubium est. Sed certe dimissis per agros nuntiis sibi quemque consulere iussit. Quorum pars in Arduennam silvam, pars in continentes paludes profugit; qui proximi Oceano fuerunt, his insulis sese occultaverunt, quas aestus efficere consuerunt: multi ex suis finibus egressi se suaque omnia alienissimis crediderunt. Catuvolcus, rex dimidiae partis Eburonum, qui una cum Ambiorige consilium inierat, aetate iam confectus cum laborem aut belli aut fugae ferre non posset, omnibus precibus detestatus Ambiorigem,

qui eius consilii auctor fuisset, taxo, cuius magna in Gallia Germaniaque copia est, se exanimavit.

XXXII. Segni Condrusique ex gente et numero Germanorum, qui sunt inter Eburones Treverosque, legatos ad Caesarem miserunt oratum, ne se in hostium numero duceret neve omnium Germanorum, qui essent citra Rhenum, unam esse causam iudicaret: nihil se de bello cogitasse, nulla Ambiorigi auxilia misisse. Caesar explorata re quaestione captivorum, si qui ad eos Eburones ex fuga convenissent, ad se ut reducerentur imperavit: si ita fecissent, fines eorum se violaturum negavit. Tum copiis in tris partes distributis impedimenta omnium legionum Aduatucam contulit. Id castelli nomen est. Hoc fere est in mediis Eburonum finibus, ubi Titurius atque Aurunculeius hiemandi causa consederant. Hunc cum reliquis rebus locum probarat, tum quod superioris anni munitiones integrae manebant, ut militum laborem sublevaret. Praesidio impedimentis legionem quartamdecimam reliquit, unam ex his tribus, quas proxume conscriptas ex Italia traduxerat. Ei legioni castrisque Q. Tullium Ciceronem praeficit ducentosque equites adtribuit.

XXXIII. Partito exercitu T. Labienum cum legionibus tribus ad Oceanum versus in eas partes, quae Menapios adtingunt, proficisci iubet; Gaium Trebonium cum pari legionum numero ad eam regionem, quae ad Aduatucos adiacet, depopulandam mittit; ipse cum reliquis tribus ad flumen Scaldem, quod influit in Mosam, extremasque Arduennae partis ire constituit, quo cum paucis equitibus profectum Ambiorigem audiebat. Discedens post diem septimum sese reversurum confirmat; quam ad diem ei legioni, quae in praesidio relinquebatur, deberi frumentum sciebat. Labienum Treboniumque hortatur, si reipublicae commodo facere possint, ad eum diem revertantur, ut rursus communicato consilio exploratisque hostium rationibus aliud initium belli capere possint.

XXXIV. Erat, ut supra demonstravimus, manus certa nulla, non oppidum, non praesidium, quod se armis defenderet, sed omnis in partis dispersa multitudo.

cuique aut valles abdita aut locus silvestris aut palus im
pedita spem praesidii aut salutis aliquam offerebat, con-
sederat. Haec loca vicinitatibus erant nota, magnamque
res diligentiam requirebat non in summa exercitus tuenda
(nullum enim poterat universis ab perterritis ac dispersis
periculum accidere), sed in singulis militibus conservan-
dis; quae tamen ex parte res ad salutem exercitus perti-
nebat. Nam et praedae cupiditas multos longius evocabat,
et silvae incertis occultisque itineribus confertos adire
prohibebant. Si negotium confici stirpemque hominum
sceleratorum interfici vellet, dimittendae plures manus
diducendique erant milites; si continere ad signa manipu-
los vellet, ut instituta ratio et consuetudo exercitus Ro-
mani postulabat, locus ipse erat praesidio barbaris, ne-
que ex occulto insidiandi et dispersos circumveniendi
singulis deerat audacia. At in eiusmodi difficultatibus,
quantum diligentia provideri poterat, providebatur, ut
potius in nocendo aliquid praetermitteretur, etsi omnium
animi ad ulciscendum ardebant, quam cum aliquo militum
detrimento noceretur. Dimittit ad finitimas civitates nun-
tios Caesar: omnes ad se vocat spe praedae ad diripien-
dos Eburones, ut potius in silvis Gallorum vita quam le-
gionarius miles periclitetur, simul ut magna multitudine
circumfusa pro tali facinore stirps ac nomen civitatis tol-
latur. Magnus undique numerus celeriter convenit.

XXXV. Haec in omnibus Eburonum partibus gere-
bantur, diesque adpetebat septimus, quem ad diem Cae-
sar ad impedimenta legionemque reverti constituerat. Hic
quantum in bello fortuna possit et quantos adferat casus
cognosci potuit. Dissipatis ac perterritis hostibus, ut de-
monstravimus, manus erat nulla, quae parvam modo cau-
sam timoris adferret. Trans Rhenum ad Germanos per-
venit fama, diripi Eburones atque ultro omnes ad prae-
dam evocari. Cogunt equitum duo milia Sugambri, qui
sunt proximi Rheno, a quibus receptos ex fuga Tencte-
ros atque Usipetes supra docuimus. Transeunt Rhenum
navibus ratibusque xxx milibus passuum infra eum lo-
cum, ubi pons erat perfectus praesidiumque ab Caesare

relictum: primos Eburonum fines adeunt; multos ex fuga dispersos excipiunt, magno pecoris numero, cuius sunt cupidissimi barbari, potiuntur. Invitati praeda longius procedunt. Non hos palus in bello latrociniisque natos, non silvae morantur. Quibus in locis sit Caesar ex captivis quaerunt; profectum longius reperiunt omnemque exercitum discessisse cognoscunt. Atque unus ex captivis *Quid vos*, inquit, *hanc miseram ac tenuem sectamini praedam, quibus licet iam esse fortunatissimis? Tribus horis Aduatucam venire potestis: huc omnes suas fortunas exercitus Romanorum contulit: praesidii tantum est, ut ne murus quidem cingi possit, neque quisquam egredi extra munitiones audeat.* Oblata spe Germani quam nacti erant praedam in occulto relinquunt; ipsi Aduatucam contendunt usi eodem duce, cuius haec indicio cognoverant.

XXXVI. Cicero, qui per omnes superiores dies praeceptis Caesaris cum summa diligentia milites in castris continuisset ac ne calonem quidem quemquam extra munitionem egredi passus esset, septimo die diffidens de numero dierum Caesarem fidem servaturum, quod longius progressum audiebat neque ulla de reditu eius fama adferebatur, simul eorum permotus vocibus, qui illius patientiam paene obsessionem appellabant, siquidem ex castris egredi non liceret, nullum eiusmodi casum expectans, quo novem oppositis legionibus maximoque equitatu dispersis ac paene deletis hostibus in milibus passuum tribus offendi posset, quinque cohortes frumentatum in proximas segetes mittit, quas inter et castra unus omnino collis intererat. Conplures erant ex legionibus aegri relici; ex quibus qui hoc spatio dierum convaluerant circiter ccc sub vexillo una mittuntur; magna praeterea multitudo calonum, magna vis iumentorum, quae in castris subsederant, facta potestate sequitur.

XXXVI. Hoc ipso tempore et casu Germani equites interveniunt protinusque eodem illo, quo venerant, cursu ab decumana porta in castra inrumpere conantur, nec prius sunt visi obiectis ab ea parte silvis, quam castris adpropinquarent, usque eo ut qui sub vallo tende-

rent mercatores recipiendi sui facultatem non haberent. Inopinantes nostri re nova perturbantur, ac vix primum impetum cohors in statione sustinet. Circumfunduntur ex reliquis hostes partibus, si quem aditum reperire possent. Aegre portas nostri tuentur, reliquos aditus locus ipse per se munitioque defendit. Totis trepidatur castris, atque alius ex alio causam tumultus quaerit; neque quo signa ferantur neque quam in partem quisque conveniat provident. Alius iam castra capta pronuntiat, alius deleto exercitu atque imperatore victores barbaros venisse contendit; plerique novas sibi ex loco religiones fingunt Cottaeque et Titurii calamitatem, qui in eodem occiderint castello, ante oculos ponunt. Tali timore omnibus perterritis confirmatur opinio barbaris, ut ex captivo audierant, nullum esse intus praesidium. Perrumpere nituntur seque ipsi adhortantur, ne tantam fortunam ex manibus dimittant.

XXXVIII. Erat aeger cum praesidio relictus P. Sextius Baculus, qui primum pilum ad Caesarem duxerat, cuius mentionem superioribus proeliis fecimus, ac diem iam quintum cibo caruerat. Hic diffisus suae atque omnium saluti inermis ex tabernaculo prodit: videt imminere hostes atque in summo esse rem discrimine: capit arma a proximis atque in porta consistit. Consequuntur hunc centuriones eius cohortis, quae in statione erat: paulisper una proelium sustinent. Relinquit animus Sextium gravibus acceptis vulneribus: aegre per manus tractus servatur. Hoc spatio interposito reliqui sese confirmant tantum, ut in munitionibus consistere audeant speciemque defensorum praebeant.

XXXIX. Interim confecta frumentatione milites nostri clamorem exaudiunt: praecurrunt equites; quanto res sit in periculo cognoscunt. Hic vero nulla munitio est, quae perterritos recipiat: modo conscripti atque usus militaris imperiti ad tribunum militum centurionesque ora convertunt; quid ab his praecipiatur expetant. Nemo est tam fortis, quin rei novitate perturbetur. Barbari signa procul conspicati oppugnatione desistunt: redisse

primo legiones credunt, quas longius discessisse ex captivis cognoverant; postea despecta paucitate ex omnibus partibus impetum faciunt.

XL. Calones in proximum tumulum procurrunt. Hinc celeriter deiecti se in signa manipulosque coniciunt: eo magis timidos perterrent milites. Alii, cuneo facto ut celeriter perrumpant, censent, quoniam tam propinqua sint castra, et si pars aliqua circumventa ceciderit, at reliquos servari posse confidunt; alii, ut in iugo consistant atque eundem omnes ferant casum. Hoc veteres non probant milites, quos sub vexillo una profectos docuimus. Itaque inter se cohortati duce Gaio Trebonio, equite Romano qui eis erat praepositus, per medios hostes perrumpunt incolumesque ad unum omnes in castra perveniunt. Hos subsecuti calones equitesque eodem impetu militum virtute servantur. At ii, qui in iugo constiterant, nullo etiam nunc usu rei militaris percepto neque in eo, quod probaverant, consilio permanere, ut se loco superiore defenderent, neque eam quam prodesse aliis vim celeritatemque viderant imitari potuerunt, sed se in castra recipere conati iniquum in locum demiserunt. Centuriones, quorum nonnulli ex inferioribus ordinibus reliquarum legionum virtutis causa in superiores erant ordines huius legionis traducti, ne ante partam rei militaris laudem amitterent, fortissime pugnantes conciderunt. Militum pars horum virtute summotis hostibus praeter spem incolumis in castra pervenit, pars a barbaris circumventa periit.

XLI. Germani desperata expugnatione castrorum, quod nostros iam constitisse in munitionibus videbant, cum ea praeda, quam in silvis deposuerant, trans Rhenum sese receperunt. Ac tantus fuit etiam post discessum hostium terror, ut ea nocte cum Gaius Volusenus missus cum equitatu ad castra venisset, fidem non faceret adesse cum incolumi Caesarem exercitu. Sic omnino animos timor praeoccupaverat, ut paene alienata mente deletis omnibus copiis equitatum se ex fuga recepisse dicerent neque incolumi exercitu Germanos castra oppu-

gnaturos fuisse contenderent. Quem timorem Caesaris adventus sustulit.

XLII. Reversus ille eventus belli non ignorans unum, quod cohortes ex statione et praesidio essent emissae, questus — ne minimo quidem casu locum relinqui debuisse — multum fortunam in repentino hostium adventu potuisse iudicavit, multo etiam amplius, quod paene ab ipso vallo portisque castrorum barbaros avertisset. Quarum omnium rerum maxime admirandum videbatur, quod Germani, qui eo consilio Rhenum transierant, ut Ambiorigis fines depopularentur, ad castra Romanorum delati optatissimum Ambiorigi beneficium obtulerunt.

XLIII. Caesar rursus ad vexandos hostes profectus magno coacto numero ex finitumis civitatibus in omnes partes dimittit. Omnes vici atque omnia aedificia, quae quisque conspexerat, incendebantur; praeda ex omnibus locis agebatur; frumenta non solum tanta multitudine iumentorum atque hominum consumebantur, sed etiam anni tempore atque imbribus procubuerant, ut, si qui etiam in praesentia se occultassent, tamen his deducto exercitu rerum omnium inopia pereundum videretur. Ac saepe in eum locum ventum est tanto in omnis partis diviso equitatu, ut modo visum ab se Ambiorigem in fuga circumspicerent captivi nec plane etiam abisse ex conspectu contenderent, ut spe consequendi inlata atque infinito labore suscepto, qui se summam ab Caesare gratiam inituros putarent, paene naturam studio vincerent, semperque paulum ad summam felicitatem defuisse videretur, atque ille latebris aut saltibus se eriperet et noctu occultatus alias regiones partesque peteret non maiore equitum praesidio quam quattuor, quibus solis vitam suam committere audebat.

XLIV. Tali modo vastatis regionibus exercitum Caesar duarum cohortium damno Durocortorum Remorum reducit, concilioque in eum locum Galliae indicto de coniuratione Senonum et Carnutum quaestionem habere instituit et de Accone, qui princeps eius consilii fuerat, graviore sententia pronuntiata more maiorum supplicium

sumpsit. Nonnulli iudicium veriti profugerunt. Quibus cum aqua atque igni interdixisset, duas legiones ad fines Treverorum, duas in Lingonibus, sex reliquas in Senonum finibus Agedici in hibernis conlocavit frumentoque exercitui proviso, ut instituerat, in Italiam ad conventus agendos profectus est.

LIBER VII.

ARGUMENTUM.

Nova Gallorum de bello consilia, quod a Carnutibus et Arvernis auctore Vercingetorige Arverno susceptum 1—5. Caesar de improviso Arvernos invadit et opprimit 6—8. Boiis subsidio profectus Vellaunodunum, Genabum, Noviodunum oppida occupat 9—13. Avaricum, urbem Biturigum, aliquamdiu fortiter defensum expugnat 14—28. Haeduorum turbae Caesarem a bello avocant 29—32, quibus compositis ad Gergoviam cum exercitu proficiscitur 33—36; dum eam oppugnat, graviores in Haeduis turbae excitantur 37—40. Desperata Gergoviae expugnatione obsidioneque soluta 41—43, in Haeduos castra movet Caesar 54—56 et Labienus re prospere in Parisiis gesta se cum ipso coniungit 57—62. Omnes fere Galli Haeduorum exemplo deficiunt et Caesarem in Sequanos iter facientem adgressi duce Vercingetorige caeduntur 63—67. Ille Alesiam se confert omnemque Galliam ad bellum evocat 68—71; Galli socios obsidione liberare conati profligantur 72—88, Alesia et Vercingetorix deduntur, item Haedui et plures alii. Legiones in hiberna distributae 89—90

I. Quieta Gallia Caesar, ut constituerat, in Italiam ad conventus agendos proficiscitur. Ibi cognoscit de Clodii caede, senatusque consulto certior factus, ut omnes iuniores Italiae coniurarent, delectum tota provincia habere instituit. Eae res in Galliam Transalpinam celeriter perferuntur. Addunt ipsi et adfingunt rumoribus Galli, quod res poscere videbatur, retineri urbano motu Caesarem neque in tantis dissensionibus ad exercitum venire posse. Hac inpulsi occasione, qui iam ante se populi Romani imperio subiectos dolerent, liberius atque audacius de bello consilia inire incipiunt. Indictis inter se princi-

pes Galliae conciliis silvestribus ac remotis locis queruntur de Acconis morte; posse hunc casum ad ipsos recidere demonstrant: miserantur communem Galliae fortunam: omnibus pollicitationibus ac praemiis deposcunt, qui belli initium faciant et sui capitis periculo Galliam in libertatem vindicent. Inprimis rationem esse habendam dicunt, priusquam eorum clandestina consilia efferantur, ut Caesar ab exercitu intercludatur. Id esse facile, quod neque legiones audeant absente imperatore ex hibernis egredi, neque imperator sine praesidio ad legiones pervenire possit. Postremo in acie praestare interfici quam non veterem belli gloriam libertatemque, quam a maioribus acceperint, recuperare.

II. His rebus agitatis profitentur Carnutes se nullum periculum communis salutis causa recusare principesque ex omnibus bellum facturos pollicentur et, quoniam in praesentia obsidibus cavere inter se non possint, ne res efferatur, ut iureiurando ac fide sanciatur petunt, conlatis militaribus signis (quo more eorum gravissima caerimonia continetur), ne facto initio belli ab reliquis deserantur. Tum conlaudatis Carnutibus, dato iureiurando ab omnibus, qui aderant, tempore eius rei constituto ab concilio disceditur.

III. Ubi ea dies venit, Carnutes Cotuato et Conetodunno ducibus, desperatis hominibus, Genabum signo dato concurrunt civesque Romanos, qui negotiandi causa ibi constiterant, in his Gaium Fufium Citam, honestum equitem Romanum, qui rei frumentariae iussu Caesaris praeerat, interficiunt bonaque eorum diripiunt. Celeriter ad omnes Galliae civitates fama perfertur. Nam ubicumque maior atque inlustrior incidit res, clamore per agros regionesque significant; hunc alii deinceps excipiunt et proxumis tradunt, ut tum accidit. Nam quae Genabi oriente sole gesta essent, ante primam confectam vigiliam in finibus Arvernorum audita sunt, quod spatium est milium passuum circiter CLX.

IV. Simili ratione ibi Vercingetorix, Celtilli filius, Arvernus, summae potentiae adulescens, cuius pater prin-

cipatum Galliae totius obtinuerat et ob eam causam, quod regnum adpetebat, ab civitate erat interfectus, convocatis suis clientibus facile incendit. Cognito eius consilio ad arma concurritur. Prohibetur ab Gobannitione, patruo suo, reliquisque principibus, qui hanc temptandam fortunam non existimabant, expellitur ex oppido Gergovia; non destitit tamen atque in agris habet delectum egentium ac perditorum. Hac coacta manu, quoscumque adit ex civitate, ad suam sententiam perducit; hortatur, ut communis libertatis causa arma capiant, magnisque coactis copiis adversarios suos, a quibus paulo ante erat eiectus, expellit ex civitate. Rex ab suis appellatur. Dimittit quoque versus legationes; obtestatur, ut in fide maneant. Celeriter sibi Senones, Parisios, Pictones, Cadurcos, Turonos, Aulercos, Lemovices, Andes reliquosque omnes, qui Oceanum adtingunt, adiungit: omnium consensu ad eum defertur imperium. Qua oblata potestate omnibus his civitatibus obsides imperat, certum numerum militum ad se celeriter adduci iubet, armorum quantum quaeque civitas domi quodque ante tempus efficiat constituit; inprimis equitatui studet. Summae diligentiae summam imperii severitatem addit; magnitudine supplicii dubitantes cogit. Nam maiore commisso delicto igni atque omnibus tormentis necat, leviore de causa auribus desectis aut singulis effossis oculis domum remittit, ut sint reliquis documento et magnitudine poenae perterreant alios.

V. His suppliciis celeriter coacto exercitu Lucterium Cadurcum, summae hominem audaciae, cum parte copiarum in Rutenos mittit; ipse in Bituriges proficiscitur. Eius adventuBituriges ad Haeduos, quorum erant in fide, legatos mittunt subsidium rogatum, quo facilius hostium copias sustinere possint. Haedui de consilio legatorum, quos Caesar ad exercitum reliquerat, copias equitatus peditatusque subsidio Biturigibus mittunt. Qui cum ad flumen Ligerim venissent, quod Bituriges ab Haeduis dividit, paucos dies ibi morati neque flumen transire ausi domum revertuntur legatisque nostris renuntiant se Bi-

turigum perfidiam veritos revertisse, quibus id consilii fuisse cognoverint, ut, si flumen transissent, una ex parte ipsi, altera Arverni se circumsisterent. Id eane de causa, quam legatis pronuntiarunt, an perfidia adducti fecerint, quod nihil nobis constat, non videtur pro certo esse proponendum. Bituriges eorum discessu statim cum Arvernis iunguntur.

VI. His rebus in Italiam Caesari nuntiatis cum iam ille urbanas res virtute Gnei Pompei commodiorem in statum pervenisse intellegeret, in Transalpinam Galliam profectus est. Eo cum venisset, magna difficultate adficiebatur, qua ratione ad exercitum pervenire posset. Nam si legiones in provinciam arcesseret, se absente in itinere proelio dimicaturas intellegebat; si ipse ad exercitum contenderet, ne iis quidem eo tempore, qui quieti viderentur, suam salutem recte committi videbat.

VII. Interim Lucterius Cadurcus in Rutenos missus eam civitatem Arvernis conciliat. Progressus in Nitiobriges et Gabalos ab utrisque obsides accipit et magna coacta manu in provinciam Narbonem versus eruptionem facere contendit. Qua re nuntiata Caesar omnibus consiliis antevertendum existimavit, ut Narbonem proficisceretur. Eo cum venisset, timentes confirmat, praesidia in Rutenis provincialibus, Volcis Arecomicis, Tolosatibus circumque Narbonem, quae loca hostibus erant finitima, constituit, partem copiarum ex provincia supplementumque, quod ex Italia adduxerat, in Helvios, qui fines Arvernorum contingunt, convenire iubet.

VIII. His rebus comparatis represso iam Lucterio et remoto, quod intrare intra praesidia periculosum putabat, in Helvios proficiscitur. Etsi mons Cevenna, qui Arvernos ab Helviis discludit, durissimo tempore anni altissima nive iter impediebat, tamen discussa nive sex in altitudinem pedum atque ita viis patefactis summo militum sudore ad fines Arvernorum pervenit. Quibus oppressis inopinantibus, quod se Cevenna ut muro munitos existimabant, ac ne singulari quidem umquam homini eo tempore anni semitae patuerant, equitibus imperat, ut quam

latissime possint vagentur et quam maximum hostibus terrorem inferant. Celeriter haec fama ac nuntiis ad Vercingetorigem perferuntur; quem perterriti omnes Arverni circumsistunt atque obsecrant, ut suis fortunis consulat, neve ab hostibus diripiantur, praesertim cum videat omne ad se bellum translatum. Quorum ille precibus permotus castra ex Biturigibus movet in Arvernos versus.

IX. At Caesar biduum in his locis moratus, quod haec de Vercingetorige usu ventura opinione praeceperat, per causam supplementi equitatusque cogendi ab exercitu discedit, Brutum adulescentem his copiis praeficit; hunc monet, ut in omnis partes equites quam latissime pervagentur: daturum se operam, ne longius triduo ab castris absit. His constitutis rebus suis inopinantibus quam maximis potest itineribus Viennam pervenit. Ibi nanctus recentem equitatum, quem multis ante diebus eo praemiserat, neque diurno neque nocturno itinere intermisso per fines Haeduorum in Lingones contendit, ubi duae legiones hiemabant, ut, si quid etiam de sua salute ab Haeduis iniretur consilii, celeritate praecurreret. Eo cum pervenisset, ad reliquas legiones mittit priusque omnes in unum locum cogit, quam de eius adventu Arvernis nuntiari posset. Hac re cognita Vercingetorix rursus in Bituriges exercitum reducit atque inde profectus Gorgobinam, Boiorum oppidum, quos ibi Helvetico proelio victos Caesar conlocaverat Haeduisque adtribuerat, oppugnare instituit.

X. Magnam haec res Caesari difficultatem ad consilium capiendum adferebat, si reliquam partem hiemis uno in loco legiones contineret, ne stipendiariis Haeduorum expugnatis cuncta Gallia deficeret, quod nullum amicis in eo praesidium videretur positum esse; si maturius ex hibernis educeret, ne ab re frumentaria duris subvectionibus laboraret. Praestare visum est tamen omnis difficultates perpeti, quam tanta contumelia accepta omnium suorum voluntates alienare. Itaque cohortatus Haeduos de supportando commeatu praemittit ad Boios, qui de suo adventu doceant hortenturque, ut in fide maneant

atque hostium impetum magno animo sustineant. Duabus Agedici legionibus atque impedimentis totius exercitus relictis ad Boios proficiscitur.

XI. Altero die cum ad oppidum Senonum Vellaunodunum venisset, ne quem post se hostem relinqueret, quo expeditiore re frumentaria uteretur, oppugnare instituit idque biduo circumvallavit; tertio die missis ex oppido legatis de deditione arma conferri, iumenta produci, ac obsides dari iubet. Ea qui conficeret, C. Trebonium legatum relinquit. Ipse ut quam primum iter faceret, Genabum Carnutum proficiscitur; qui tum primum adlato nuntio de oppugnatione Vellaunoduni, cum longius eam rem ductum iri existimarent, praesidium Genabi tuendi causa, quod eo mitterent, comparabant. Huc biduo pervenit. Castris ante oppidum positis diei tempore exclusus in posterum oppugnationem differt quaeque ad eam rem usui sint, militibus imperat et, quod oppidum Genabum pons fluminis Ligeris continebat, veritus, ne nocte ex oppido profugerent, duas legiones in armis excubare iubet. Genabenses paulo ante mediam noctem silentio ex oppido egressi flumen transire coeperunt. Qua re per exploratores nuntiata Caesar legiones, quas expeditas esse iusserat, portis incensis intromittit atque oppido potitur perpaucis ex hostium numero desideratis, quin cuncti caperentur, quod pontis atque itinerum angustiae multitudinis fugam intercluserant. Oppidum diripit atque incendit, praedam militibus donat, exercitum Ligerem traducit atque in Biturigum fines pervenit.

XII. Vercingetorix, ubi de Caesaris adventu cognovit, oppugnatione destitit atque obviam Caesari proficiscitur. Ille oppidum Biturigum positum in via Noviodunum oppugnare instituerat. Quo ex oppido cum legati ad eum venissent oratum, ut sibi ignosceret suaeque vitae consuleret, ut celeritate reliquas res conficeret, qua pleraque erat consecutus, arma conferri, equos produci, obsides dari iubet. Parte iam obsidum tradita cum reliqua administrarentur, centurionibus et paucis militibus intromissis, qui arma iumentaque conquirerent, equitatus

hostium procul visus est, qui agmen Vercingetorigis antecesserat. Quem simulatque oppidani conspexerunt atque in spem auxilii venerunt, clamore sublato arma capere, portas claudere, murum complere coeperunt. Centuriones in oppido cum ex significatione Gallorum novi aliquid ab iis iniri consilii intellexissent, gladiis destrictis portas occupaverunt suosque omnes incolumes receperunt.

XIII. Caesar ex castris equitatum educi iubet, proelium equestre committit: laborantibus iam suis Germanos equites circiter cccc summittit, quos ab initio habere secum instituerat. Eorum impetum Galli sustinere non potuerunt atque in fugam coniecti multis amissis se ad agmen receperunt. Quibus profligatis rursus oppidani perterriti conprehensos eos, quorum opera plebem concitatam existimabant, ad Caesarem perduxerunt seseque ei dediderunt. Quibus rebus confectis Caesar ad oppidum Avaricum, quod erat maximum munitissimumque in finibus Biturigum atque agri fertilissima regione, profectus est, quod eo oppido recepto civitatem Biturigum se in potestatem redacturum confidebat.

XIV. Vercingetorix tot continuis incommodis Vellaunoduni, Genabi, Novioduni acceptis suos ad concilium convocat. Docet longe alia ratione esse bellum gerendum atque antea gestum sit. Omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione et commeatu Romani prohibeantur. Id esse facile, quod equitatu ipsi abundent et quod anni tempore subleventur. Pabulum secari non posse; necessario dispersos hostes ex aedificiis petere: hos omnes cotidie ab equitibus deleri posse. Praeterea salutis causa rei familiaris commoda neglegenda: vicos atque aedificia incendi oportere hoc spatio quoque versus, quo pabulandi causa adire posse videantur. Harum ipsis rerum copiam suppetere, quod quorum in finibus bellum geratur, eorum opibus subleventur: Romanos aut inopiam non laturos aut magno periculo longius ab castris processuros; neque interesse, ipsosne interficiant impedimentisne exuant, quibus amissis bellum geri non

possit. Praeterea oppida incendi oportere, quae non munitione et loci natura ab omni sint periculo tuta, neu suis sint ad detractandam militiam receptacula neu Romanis proposita ad copiam commeatus praedamque tollendam. Haec si gravia aut acerba videantur, multo illa gravius aestimare, liberos, coniuges in servitutem abstrahi, ipsos interfici; quae sit necesse accidere victis.

XV. Omnium consensu hac sententia probata uno die amplius xx urbes Biturigum incenduntur. Hoc idem fit in reliquis civitatibus: in omnibus partibus incendia conspiciuntur; quae etsi magno cum dolore omnes fere bant, tamen hoc sibi solacii proponebant, quod se prope explorata victoria celeriter amissa reciperaturos confidebant. Deliberatur de Avarico in communi concilio, incendi placeret an defendi. Procumbunt omnibus Gallis ad pedes Bituriges, ne pulcherrimam prope totius Galliae urbem, quae praesidio et ornamento sit civitati, suis manibus succendere cogerentur: facile se loci natura defensuros dicunt, quod prope ex omnibus partibus flumine et palude circumdata unum habeat et perangustum aditum. Datur petentibus venia dissuadente primo Vercingetorige, post concedente et precibus ipsorum et misericordia vulgi. Defensores oppido idonei deliguntur.

XVI. Vercingetorix minoribus Caesarem itineribus subsequitur et locum castris deligit paludibus silvisque munitum ab Avarico longe milia passuum xvi. Ibi per certos exploratores in singula diei tempora quae ad Avaricum agerentur cognoscebat et quid fieri vellet imperabat. Omnis nostras pabulationes frumentationesque observabat dispersosque, cum longius necessario procederent, adoriebatur magnoque incommodo adficiebat, etsi, quantum ratione provideri poterat, ab nostris occurrebatur, ut incertis temporibus diversisque itineribus iretur.

XVII. Castris ad eam partem oppidi positis Caesar, quae intermissa a flumine et a paludibus aditum, ut supra diximus, angustum habebat, aggerem apparare, vineas agere, turres duas constituere coepit: nam circumvallare loci natura prohibebat. De re frumentaria Boios atque

Haeduos adhortari non destitit; quorum alteri quod nullo studio agebant, non multum adiuvabant, alteri non magnis facultatibus, quod civitas erat exigua et infirma, celeriter quod habuerunt consumpserunt. Summa difficultate rei frumentariae adfecto exercitu tenuitate Boiorum, indiligentia Haeduorum, incendiis aedificiorum usque eo, ut conplures dies frumento milites caruerint et pecore ex longinquioribus vicis adacto extremam famem sustentarent, nulla tamen vox est ab iis audita populi Romani maiestate et superioribus victoriis indigna. Quin etiam Caesar cum in opere singulas legiones appellaret et, si acerbius inopiam ferrent, se dimissurum oppugnationem diceret, universi ab eo ne id faceret petebant: sic se complures annos illo imperante meruisse, ut nullam ignominiam acciperent, nusquam incepta re discederent: hoc se ignominiae laturos loco, si inceptam oppugnationem reliquissent: praestare omnes perferre acerbitates, quam non civibus Romanis, qui Genabi perfidia Gallorum interissent, parentarent. Haec eadem centurionibus tribunisque militum mandabant, ut per eos ad Caesarem deferrentur.

XVIII. Cum iam muro turres adpropinquassent, ex captivis Caesar cognovit Vercingetorigem consumpto pabulo castra movisse propius Avaricum atque ipsum cum equitatu expeditisque, qui inter equites proeliari consuessent, insidiarum causa eo profectum, quo nostros postero die pabulatum venturos arbitraretur. Quibus rebus cognitis media nocte silentio profectus ad hostium castra mane pervenit. Illi celeriter per exploratores adventu Caesaris cognito carros impedimentaque sua in artiores silvas abdiderunt, copias omnis in loco edito atque aperto instruxerunt. Qua re nuntiata Caesar celeriter sarcinas conferri, arma expediri iussit.

XIX. Collis erat leniter ab infimo adclivis. Hunc ex omnibus fere partibus palus difficilis atque impedita cingebat non latior pedibus quinquaginta. Hoc se colle interruptis pontibus Galli fiducia loci continebant generatimque distributi in civitates omnia vada ac saltus eius paludis obtinebant sic animo parati, ut, si eam paludem

9*

Romani perrumpere conarentur, haesitantes premerent ex loco superiore, ut, qui propinquitatem loci videret, paratos prope aequo Marte ad dimicandum existimaret, qui iniquitatem condicionis perspiceret, inani simulatione sese ostentare cognosceret. Indignantes milites Caesar, quod conspectum suum hostes perferre possent tantulo spatio interiecto, et signum proelii exposcentes edocet, quanto detrimento et quot virorum fortium morte necesse sit constare victoriam; quos cum sic animo paratos videat, ut nullum pro sua laude periculum recusent, summae se iniquitatis condemnari debere, nisi eorum vitam sua salute habeat cariorem. Sic milites consolatus eodem die reducit in castra reliquaque, quae ad oppugnationem pertinebant oppidi, administrare instituit.

XX. Vercingetorix, cum ad suos redisset, proditionis insimulatus, quod castra propius Romanos movisset, quod cum omni equitatu discessisset, quod sine imperio tantas copias reliquisset, quod eius discessu Romani tanta opportunitate et celeritate venissent: — non haec omnia fortuito aut sine consilio accidere potuisse; regnum illum Galliae malle Caesaris concessu quam ipsorum habere beneficio — tali modo accusatus ad haec respondit: Quod castra movisset, factum inopia pabuli etiam ipsis hortantibus; quod propius Romanos accessisset, persuasum loci opportunitate, qui se ipse munitione defenderet: equitum vero operam neque in loco palustri desiderari debuisse et illic fuisse utilem, quo sint profecti. Summam imperii se consulto nulli discedentem tradidisse, ne is multitudinis studio ad dimicandum inpelleretur; cui rei propter animi mollitiem studere omnes videret, quod diutius laborem ferre non possent. Romani si casu intervenerint, fortunae, si alicuius indicio vocati, huic habendam gratiam, quod et paucitatem eorum ex loco superiore cognoscere et virtutem despicere potuerint, qui dimicare non ausi
in castra receperint. Imperium se ab Caesare
nem nullum desiderare, quod habere victoria
e iam esset sibi atque omnibus Gallis explo-
tiam ipsis remittere, si sibi magis honorem

tribuere quam ab se salutem accipere videantur. *Haec ut intellegatis*, inquit, *a me sincere pronuntiari*, *audite Romanos milites.* Producit servos, quos in pabulatione paucis ante diebus exceperat et fame vinculisque excruciaverat. Hi iam ante edocti quae interrogati pronuntiarent, milites se esse legionarios dicunt; fame et inopia adductos clam ex castris exisse, si quid frumenti aut pecoris in agris reperire possent: simili omnem exercitum inopia premi, nec iam vires sufficere cuiusquam nec ferre operis laborem posse: itaque statuisse imperatorem, si nihil in oppugnatione oppidi profecissent, triduo exercitum deducere. *Haec*, inquit, *a me*, Vercingetorix, *beneficia habetis*, *quem proditionis insimulatis; cuius opera sine vestro sanguine tantum exercitum victorem fame consumptum videtis; quem turpiter se ex fuga recipientem ne qua civitas suis finibus recipiat, a me provisum est.*

XXI. Conclamat omnis multitudo et suo more armis concrepat, quod facere in eo consuerunt, cuius orationem adprobant; summum esse Vercingetorigem ducem, nec de eius fide dubitandum nec maiore ratione bellum administrari posse. Statuunt, ut decem milia hominum delecta ex omnibus copiis in oppidum mittantur, nec solis Biturigibus communem salutem committendam censent, quod paene in eo, si id oppidum retinuissent, summam victoriae constare intellegebant.

XXII. Singulari militum nostrorum virtuti consilia cuiusquemodi Gallorum occurrebant, ut est summae genus solertiae atque ad omnia imitanda et efficienda, quae ab quoque traduntur, aptissimum. Nam et laqueis falces avertebant, quas cum destinaverant, tormentis introrsus reducebant, et aggerem cuniculis subtrahebant, eo scientius, quod apud eos magnae sunt ferrariae atque omne genus cuniculorum notum atque usitatum est. Totum autem murum ex omni parte turribus contabulaverant atque has coriis intexerant. Tum crebris diurnis nocturnisque eruptionibus aut aggeri ignem inferebant aut milites occupatos in opere adoriebantur et nostrarum turrium altitudinem, quantum has cotidianus agger e

presserat, commissis suarum turrium malis adaequabant et apertos cuniculos praeusta et praeacuta materia et pice fervefacta et maximi ponderis saxis morabantur moenibusque appropinquare prohibebant.

XXIII. Muri autem omnes Gallici hac fere forma sunt. Trabes directae perpetuae in longitudinem paribus intervallis, distantes inter se binos pedes, in solo conlocantur. Hae revinciuntur introrsus et multo aggere vestiuntur: ea autem quae diximus intervalla grandibus in fronte saxis effarciuntur. His conlocatis et coagmentatis alius insuper ordo additur, ut idem illud intervallum servetur neque inter se contingant trabes, sed paribus intermissae spatiis singulae singulis saxis interiectis arte contineantur. Sic deinceps omne opus contexitur, dum iusta muri altitudo expleatur. Hoc cum in speciem varietatemque opus deforme non est alternis trabibus ac saxis, quae rectis lineis suos ordines servant, tum ad utilitatem et defensionem urbium summam habet opportunitatem, quod et ab incendio lapis et ab ariete materia defendit, quae perpetuis trabibus pedes quadragenos plerumque introrsus revincta neque perrumpi neque distrahi potest.

XXIV. His tot rebus inpedita oppugnatione milites, cum toto tempore frigore et adsiduis imbribus tardarentur, tamen continenti labore omnia haec superaverunt et diebus xxv aggerem latum pedes cccxxx, altum pedes LXXX extruxerunt. Cum is murum hostium paene contingeret et Caesar ad opus consuetudine excubaret militesque hortaretur, ne quod omnino tempus ab opere intermitteretur, paulo ante tertiam vigiliam est animadversum fumare aggerem, quem cuniculo hostes succenderant, eodemque tempore toto muro clamore sublato duabus portis ab utroque latere turrium eruptio fiebat: alii faces atque aridam materiem de muro in aggerem eminus iaciebant, picem reliquasque res, quibus ignis excitari potest, fundebant, ut, quo primum curreretur aut cui rei ferretur auxilium, vix ratio iniri posset. Tamen quod instituto Caesaris semper duae legiones pro castris excubabant pluresque partitis temporibus erant in opere, celeriter factum

est, ut alii eruptionibus resisterent, alii turres reducerent aggeremque interscinderent, omnis vero ex castris multitudo ad restinguendum concurreret.

XXV. Cum in omnibus locis consumpta iam reliqua parte noctis pugnaretur semperque hostibus spes victoriae redintegraretur, eo magis, quod deustos pluteos turrium videbant nec facile adire apertos ad auxiliandum animadvertebant, semperque ipsi recentes defessis succederent omnemque Galliae salutem in illo vestigio temporis positam arbitrarentur, accidit inspectantibus nobis, quod dignum memoria visum praetereundum non existimavimus. Quidam ante portam oppidi Gallus per manus sevi ac picis traditas glebas in ignem e regione turris proiciebat: scorpione ab latere dextro traiectus exanimatusque concidit. Hunc ex proxumis unus iacentem transgressus eodem illo munere fungebatur; eadem ratione ictu scorpionis exanimato alteri successit tertius et tertio quartus, nec prius ille est a propugnatoribus vacuus relictus locus, quam restincto aggere atque omni ex parte summotis hostibus finis est pugnandi factus.

XXVI. Omnia experti Galli, quod res nulla successerat, postero die consilium ceperunt ex oppido profugere hortante et iubente Vercingetorige. Id silentio noctis conati non magna iactura suorum sese effecturos sperabant, propterea quod neque longe ab oppido castra Vercingetorigis aberant, et palus, quae perpetua intercedebat, Romanos ad insequendum tardabat. Iamque hoc facere noctu apparabant, cum matresfamiliae repente in publicum procurrerunt flentesque proiectae ad pedes suorum omnibus precibus petierunt, ne se et communes liberos hostibus ad supplicium dederent, quos ad capiendam fugam naturae et virium infirmitas inpediret. Ubi eos in sententia perstare viderunt, quod plerumque in summo periculo timor misericordiam non recipit, conclamare et significare de fuga Romanis coeperunt. Quo timore perterriti Galli, ne ab equitatu Romanorum viae praeoccuparentur, consilio destiterunt.

XXVII. Postero die Caesar promota turri directis-

que operibus, quae facere instituerat, magno coorto imbre non inutilem hanc ad capiendum consilium tempestatem arbitratus, quod paulo incautius custodias in muro dispositas videbat, suos quoque languidius in opere versari iussit et quid fieri vellet ostendit. Legionibusque intra vineas in occulto expeditis cohortatus, ut aliquando pro tantis laboribus fructum victoriae perciperent, iis, qui primi murum ascendissent, praemia proposuit militibusque signum dedit. Illi subito ex omnibus partibus evolaverunt murumque celeriter compleverunt.

XXVIII. Hostes re nova perterriti, muro turribusque deiecti in foro ac locis patentioribus cuneatim constiterunt, hoc animo, ut, si qua ex parte obviam contra veniretur, acie instructa depugnarent. Ubi neminem in aequum locum sese demittere, sed toto undique muro circumfundi viderunt, veriti, ne omnino spes fugae tolleretur, abiectis armis ultimas oppidi partes continenti impetu petiverunt, parsque ibi, cum angusto exitu portarum se ipsi premerent, a militibus, pars iam egressa portis ab equitibus est interfecta. Nec fuit quisquam, qui praedae studeret. Sic et Genabi caede et labore operis incitati non aetate confectis, non mulieribus, non infantibus pepercerunt. Denique ex omni numero, qui fuit circiter milium XL, vix DCCC, qui primo clamore audito se ex oppido eiecerunt, incolumes ad Vercingetorigem pervenerunt. Quos ille multa iam nocte silentio ex fuga excepit veritus, ne qua in castris ex eorum concursu et misericordia vulgi seditio oreretur, ut procul in via dispositis familiaribus suis principibusque civitatum disparandos deducendosque ad suos curaret, quae cuique civitati pars castrorum ab initio obvenerat.

XXIX. Postero die concilio convocato consolatus cohortatusque est, ne se admodum animo demitterent, ne perturbarentur incommodo. Non virtute neque in acie vicisse Romanos, sed artificio quodam et scientia oppugnationis, cuius rei fuerint ipsi imperiti. Errare, si qui in bello omnis secundos rerum proventus expectent. Sibi numquam placuisse Avaricum defendi, cuius rei testes

ipsos haberet; sed factum inprudentia Biturigum et nimia obsequentia reliquorum, uti hoc incommodum acciperetur. Id tamen se celeriter maioribus commodis sanaturum. Nam quae ab reliquis Gallis civitates dissentirent, has sua diligentia adiuncturum atque unum consilium totius Galliae effecturum, cuius consensui ne orbis quidem terrarum possit obsistere; idque se prope iam effectum habere. Interea aequum esse ab iis communis salutis causa impetrari, ut castra munire instituerent, quo facilius repentinos hostium impetus sustinerent.

XXX. Fuit haec oratio non ingrata Gallis, et maxime, quod ipse animo non defecerat tanto accepto incommodo neque se in occultum abdiderat et conspectum multitudinis fugerat; plusque animo providere et praesentire existimabatur, quod re integra primo incendendum Avaricum, post deserendum censuerat. Itaque ut reliquorum imperatorum res adversae auctoritatem minuunt, sic huius ex contrario dignitas incommodo accepto in dies augebatur. Simul in spem veniebant eius adfirmatione de reliquis adiungendis civitatibus; primumque eo tempore Galli castra munire instituerunt et sic sunt animo consternati homines insueti laboris, ut omnia, quae imperarentur, sibi patienda existimarent.

XXXI. Nec minus quam est pollicitus Vercingetorix animo laborabat, ut reliquas civitates adiungeret, atque eas donis pollicitationibusque alliciebat. Huic rei idoneos homines deligebat, quorum quisque aut oratione subdola aut amicitia facillime capere posset. Qui Avarico expugnato refugerant, armandos vestiendosque curat; simul, ut deminutae copiae redintegrarentur, imperat certum numerum militum civitatibus, quem et quam ante diem in castra adduci velit, sagittariosque omnes, quorum erat permagnus numerus in Gallia, conquiri et ad se mitti iubet. His rebus celeriter id quod Avarici deperierat expletur. Interim Teutomatus, Olloviconis filius, rex Nitiobrigum, cuius pater ab senatu nostro amicus erat appellatus, cum magno equitum suorum numero et quos ex Aquitania conduxerat ad eum pervenit.

XXXII. Caesar Avarici complures dies commoratus summamque ibi copiam frumenti et reliqui commeatus nanctus exercitum ex labore atque inopia refecit. Iam prope hieme confecta cum ipso anni tempore ad gerendum bellum vocaretur et ad hostem proficisci constituisset, sive eum ex paludibus silvisque elicere sive obsidione premere posset, legati ad eum principes Haeduorum veniunt oratum, ut maxime necessario tempore civitati subveniat: summo esse in periculo rem, quod, cum singuli magistratus antiquitus creari atque regiam potestatem annum obtinere consuessent, duo magistratum gerant et se uterque eorum legibus creatum esse dicat. Horum esse alterum Convictolitavem, florentem et inlustrem adulescentem, alterum Cotum, antiquissima familia natum atque ipsum hominem summae potentiae et magnae cognationis, cuius frater Valetiacus proximo anno eundem magistratum gesserit. Civitatem esse omnem in armis; divisum senatum, divisum populum, suas cuiusque eorum clientelas. Quod si diutius alatur controversia, fore uti pars cum parte civitatis confligat. Id ne accidat, positum in eius diligentia atque auctoritate.

XXXIII. Caesar, etsi a bello atque hoste discedere detrimentosum esse existimabat, tamen non ignorans, quanta ex dissensionibus incommoda oriri consuessent, ne tanta et tam coniuncta populo Romano civitas, quam ipse semper aluisset omnibusque rebus ornasset, ad vim atque arma descenderet, atque ea pars, quae minus confideret, auxilia a Vercingetorige arcesseret, huic rei praevertendum existimavit, et, quod legibus Haeduorum iis, qui summum magistratum obtinerent, excedere ex finibus non liceret, ne quid de iure aut de legibus eorum deminuisse videretur, ipse in Haeduos proficisci statuit senatumque omnem et quos inter controversia esset ad se Decetiam evocavit. Cum prope omnis civitas eo convenisset doceretur que, paucis clam convocatis alio loco, alio tempore atque oportuerit fratrem a fratre renuntiatum, cum leges duo ex una familia vivo utroque non solum magistratus creari vetarent, sed etiam in senatu esse prohiberent, Cotum

imperium deponere coëgit, Convictolitavem, qui per sacerdotes more civitatis intermissis magistratibus esset creatus, potestatem obtinere iussit.

XXXIV. Hoc decreto interposito cohortatus Haeduos, ut controversiarum ac dissensionis obliviscerentur atque omnibus omissis his rebus huic bello servirent eaque quae meruissent praemia ab se devicta Gallia expectarent equitatumque omnem et peditum milia x sibi celeriter mitterent, quae in praesidiis rei frumentariae causa disponeret, exercitum in duas partes divisit: IV legiones in Senones Parisiosque Labieno ducendas dedit, VI ipse in Arvernos ad oppidum Gergoviam secundum flumen Elaver duxit; equitatus partem illi adtribuit, partem sibi reliquit. Qua re cognita Vercingetorix omnibus interruptis eius fluminis pontibus ab altera fluminis parte iter facere coepit.

XXXV. Cum uterque utrimque exisset exercitus, in conspectu fereque e regione castris castra ponebant. Dispositis exploratoribus, necubi effecto ponte Romani copias traducerent, erat in magnis Caesaris difficultatibus res, ne maiorem aestatis partem flumine impediretur, quod non fere ante autumnum Elaver vado transiri solet. Itaque, ne id accideret, silvestri loco castris positis e regione unius eorum pontium, quos Vercingetorix rescindendos curaverat, postero die cum duabus legionibus in occulto restitit; reliquas copias cum omnibus impedimentis, ut consueverat, misit captis quibusdam cohortibus, uti numerus legionum constare videretur. His quam longissime possent egredi iussis, cum iam ex diei tempore coniecturam ceperat in castra perventum, isdem sublicis, quarum pars inferior integra remanebat, pontem reficere coepit. Celeriter effecto opere legionibusque traductis et loco castris idoneo delecto reliquas copias revocavit. Vercingetorix re cognita, ne contra suam voluntatem dimicare cogeretur, magnis itineribus antecessit.

XXXVI. Caesar ex eo loco quintis castris Gergoviam pervenit equestrique eo die proelio levi facto, perspecto urbis situ, quae posita in altissimo monte omnis aditus

difficiles habebat, de expugnatione desperavit, de obsessione non prius agendum constituit, quam rem frumentariam expedisset. At Vercingetorix castris prope oppidum positis mediocribus circum se intervallis separatim singularum civitatium copias conlocaverat, atque omnibus eius iugi collibus occupatis, qua despici poterat, horribilem speciem praebebat principesque earum civitatium, quos sibi ad consilium capiendum delegerat, prima luce cotidie ad se convenire iubebat, seu quid communicandum, seu quid administrandum videretur, neque ullum fere diem intermittebat, quin equestri proelio interiectis sagittariis, quid in quoque esset animi ac virtutis suorum, perspiceretur. Erat e regione oppidi collis sub ipsis radicibus montis egregie munitus atque ex omni parte circumcisus, quem si tenerent nostri, et aquae magna parte et pabulatione libera prohibituri hostes videbantur. Sed is locus praesidio ab his non nimis firmo tenebatur. Tamen silentio noctis Caesar ex castris egressus, priusquam subsidio ex oppido veniri posset, deiecto praesidio potitus loco duas ibi legiones conlocavit fossamque duplicem duodenum pedum a maioribus castris ad minora perduxit, ut tuto ab repentino hostium incursu etiam singuli commeare possent.

XXXVII. Dum haec ad Gergoviam geruntur, Convictolitavis Haeduus, cui magistratum adiudicatum a Caesare demonstravimus, sollicitatus ab Arvernis pecunia cum quibusdam adulescentibus conloquitur; quorum erat princeps Litavicus atque eius fratres, amplissima familia nati adulescentes. Cum his praemium communicat hortaturque, ut se liberos et imperio natos meminerint. Unam esse Haeduorum civitatem, quae certissimam Galliae victoriam detineat; eius auctoritate reliquas contineri; qua traducta locum consistendi Romanis in Gallia non fore. Esse nonnullo se Caesaris beneficio affectum, sic tamen ut iustissimam apud eum causam obtinuerit; sed plus communi libertati tribuere. Cur enim potius Haedui de suo iure et de legibus ad Caesarem disceptatorem, quam Romani ad Haeduos veniant? Celeriter adulescentibus et

oratione magistratus et praemio deductis, cum se vel principes eius consilii fore profiterentur, ratio perficiendi quaerebatur, quod civitatem temere ad suscipiendum bellum adduci posse non confidebant. Placuit, uti Litavicus decem illis milibus, quae Caesari ad bellum mitterentur, praeficeretur atque ea ducenda curaret, fratresque eius ad Caesarem praecurrerent. Reliqua qua ratione agi placeat, constituunt.

XXXVIII. Litavicus accepto exercitu, cum milia passuum circiter xxx ab Gergovia abesset, convocatis subito militibus lacrimans: *Quo proficiscimur*, inquit, *milites? Omnis noster equitatus, omnis nobilitas interiit; principes civitatis, Eporedorix et Viridomarus, insimulati proditionis, ab Romanis indicta causa interfecti sunt. Haec ab ipsis cognoscite, qui ex ipsa caede fugerunt: nam ego fratribus atque omnibus meis propinquis interfectis dolore prohibeor quae gesta sunt pronuntiare.* Producuntur hi, quos ille edocuerat quae dici vellet, atque eadem, quae Litavicus pronuntiaverat, multitudini exponunt: equites Haeduorum interfectos, quod conlocuti cum Arvernis dicerentur; ipsos se inter multitudinem militum occultasse atque ex media caede fugisse. Conclamant Haedui et Litavicum obsecrant, ut sibi consulat. *Quasi vero*, inquit ille, *consilii sit res ac non necesse sit nobis Gergoviam contendere et cum Arvernis nosmet coniungere. An dubitamus, quin nefario facinore admisso Romani iam ad nos interficiendos concurrant? Proinde, si quid in nobis animi est, persequamur eorum mortem, qui indignissime interierunt, atque hos latrones interficiamus.* Ostendit cives Romanos, qui eius praesidii fiducia una erant: magnum numerum frumenti commeatusque diripit, ipsos crudeliter excruciatos interficit. Nuntios tota civitate Haeduorum dimittit, eodem mendacio de caede equitum et principum permovet; hortatur, ut simili ratione atque ipse fecerit suas iniurias persequantur.

XXXIX. Eporedorix Haeduus, summo loco natus adulescens et summae domi potentiae, et una Viridomarus, pari aetate et gratia, sed genere dispari, quem Caesar ab

Divitiaco sibi traditum ex humili loco ad summam dignitatem perduxerat, in equitum numero convenerant nominatim ab eo evocati. His erat inter se de principatu contentio, et in illa magistratuum controversia alter pro Convictolitavi, alter pro Coto summis opibus pugnaverant. Ex iis Eporedorix cognito Litavici consilio media fere nocte rem ad Caesarem defert; orat, ne patiatur civitatem pravis adulescentium consiliis ab amicitia populi Romani deficere; quod futurum provideat, si se tot hominum milia cum hostibus coniunxerint, quorum salutem neque propinqui neglegere neque civitas levi momento aestimare posset.

XL. Magna affectus sollicitudine hoc nuntio Caesar, quod semper Haeduorum civitati praecipue indulserat, nulla interposita dubitatione legiones expeditas quattuor equitatumque omnem ex castris educit, nec fuit spatium tali tempore ad contrahenda castra, quod res posita in celeritate videbatur; Gaium Fabium legatum cum legionibus duabus castris praesidio relinquit. Fratres Litavici cum conprehendi iussisset, paulo ante reperit ad hostes fugisse. Adhortatus milites, ne necessario tempore itineris labore permoveantur, cupidissimis omnibus progressus milia passuum xxv agmen Haeduorum conspicatus inmisso equitatu iter eorum moratur atque inpedit interdicitque omnibus, ne quemquam interficiant. Eporedorigem et Viridomarum, quos illi interfectos existumabant, inter equites versari suosque appellare iubet. His cognitis et Litavici fraude perspecta Haedui manus tendere, deditionem significare et proiectis armis mortem deprecari incipiunt. Litavicus cum suis clientibus, quibus more Gallorum nefas est etiam in extrema fortuna deserere patronos, Gergoviam profugit.

XLI. Caesar nuntiis ad civitatem Haeduorum missis, qui suo beneficio conservatos docerent, quos iure belli interficere potuisset, tribusque horis noctis exercitui ad quietem datis castra ad Gergoviam movit. Medio fere itinere equites a Fabio missi, quanto res in periculo fuerit, exponunt. Summis copiis castra oppugnata demon-

strant, cum crebro integri defessis succederent nostrosque adsiduo labore defatigarent, quibus propter magnitudinem castrorum perpetuo esset isdem in vallo permanendum. Multitudine sagittarum atque omnis generis telorum multos vulneratos; ad haec sustinenda magno usui fuisse tormenta. Fabium discessu eorum duabus relictis portis obstruere ceteras pluteosque vallo addere et se in posterum diem similemque casum apparare. His rebus cognitis Caesar summo studio militum ante ortum solis in castra pervenit.

XLII. Dum haec ad Gergoviam geruntur, Haedui primis nuntiis ab Litavico acceptis nullum sibi ad cognoscendum spatium relinquunt. Inpellit alios avaritia, alios iracundia et temeritas, quae maxime illi hominum generi est innata, ut levem auditionem habeant pro re conperta. Bona civium Romanorum diripiunt, caedes faciunt, in servitutem abstrahunt. Adiuvat rem proclinatam Convicto litavis plebemque ad furorem inpellit, ut facinore admisso ad sanitatem reverti pudeat. M. Aristium, tribunum militum, iter ad legionem facientem fide data ex oppido Cabillono educunt: idem facere cogunt eos, qui negotiandi causa ibi constiterant. Hos continuo in itinere adorti omnibus inpedimentis exuunt; repugnantes diem noctemque obsident; multis utrimque interfectis maiorem multitudinem armatorum concitant.

XLIII. Interim nuntio allato, omnes eorum milites in potestate Caesaris teneri, concurrunt ad Aristium, nihil publico factum consilio demonstrant; quaestionem de bonis direptis decernunt, Litavici fratrumque bona publicant, legatos ad Caesarem sui purgandi gratia mittunt. Haec faciunt reciperandorum suorum causa; sed contaminati facinore et capti conpendio ex direptis bonis, quod ea res ad multos pertinebat, timore poenae exterriti consilia clam de bello inire incipiunt civitatesque reliquas legationibus sollicitant. Quae tametsi Caesar intellegebat, tamen quam mitissime potest legatos appellat: nihil se propter inscientiam levitatemque vulgi gravius de civitate iudicare neque de sua in Haeduos benevolentia demi-

nuere. Ipse maiorem Galliae motum expectans, ne ab omnibus civitatibus circumsisteretur, consilia inibat, quemadmodum ab Gergovia discederet ac rursus omnem exercitum contraheret, ne profectio nata ab timore defectionis similis fugae videretur.

XLIV. Haec cogitanti accidere visa est facul s bene rei gerendae. Nam cum in minora castra operis perspiciendi causa venisset, animadvertit collem, qui ab hostibus tenebatur, nudatum hominibus, qui superioribus diebus vix prae multitudine cerni poterat. Admiratus quaerit ex perfugis causam; quorum magnus ad eum cotidie numerus confluebat. Constabat inter omnes, quod iam ipse Caesar per exploratores cognoverat, dorsum esse eius iugi prope aequum, sed hunc silvestrem et angustum, qua esset aditus ad alteram partem oppidi; vehementer huic illos loco timere nec iam aliter sentire, uno colle ab Romanis occupato si alterum amisissent, quin paene circumvallati atque omni exitu et pabulatione interclusi viderentur: ad hunc muniendum omnes a Vercingetorige evocatos.

XLV. Hac re cognita Caesar mittit conplures equitum turmas; eis de media nocte imperat, ut paulo tumultuosius omnibus locis vagarentur. Prima luce magnum numerum impedimentorum ex castris mulorumque produci deque his stramenta detrahi mulionesque cum cassidibus equitum specie ac simulatione collibus circumvehi iubet. His paucos addit equites, qui latius ostentationis causa vagarentur. Longo circuitu easdem omnes iubet petere regiones. Haec procul ex oppido videbantur, ut erat a Gergovia despectus in castra, neque tanto spatio certi quid esset explorari poterat. Legionem unam eodem iugo mittit et paulum progressam inferiore constituit loco silvisque occultat. Augetur Gallis suspicio atque omnes illo munitionum copiae traducuntur. Vacua castra hostium Caesar conspicatus tectis insignibus suorum occultatisque signis militaribus raros milites, ne ex oppido animadverterentur, ex maioribus castris in minora traducit legatisque, quos singulis

legionibus praefecerat, quid fieri velit ostendit: inprimis monet, ut contineant milites, ne studio pugnandi aut spe praedae longius progrediantur; quid iniquitas loci habeat incommodi proponit: hoc una celeritate posse mutari; occasionis esse rem, non proelii. His rebus expositis signum dat et ab dextra parte alio ascensu eodem tempore Haeduos mittit.

XLVI. Oppidi murus ab planicie atque initio ascensus recta regione, si nullus amfractus intercederet, MCC passus aberat: quidquid huc circuitus ad molliendum clivum accesserat, id spatium itineris augebat. A medio fere colle in longitudinem, ut natura montis ferebat, ex grandibus saxis sex pedum murum, qui nostrorum impetum tardaret, praeduxerant Galli atque inferiore omni spatio vacuo relicto superiorem partem collis usque ad murum oppidi densissimis castris compleverant. Milites dato signo celeriter ad munitionem perveniunt eamque transgressi trinis castris potiuntur; ac tanta fuit in capiendis castris celeritas, ut Teutomatus, rex Nitiobrigum, subito in tabernaculo oppressus, ut meridie conquieverat, superiore corporis parte nudata, vulnerato equo vix se ex manibus praedantium militum eriperet.

XLVII. Consecutus id quod animo proposuerat Caesar receptui cani iussit, legionique decimae, quacum erat, contionatus signa constituit. Ac reliquarum legionum milites non exaudito tubae sono, quod satis magna valles intercedebat, tamen ab tribunis militum legatisque, ut erat a Caesare praeceptum, retinebantur. Sed elati spe celeris victoriae et hostium fuga et superiorum temporum secundis proeliis nihil adeo arduum sibi esse existimaverunt, quod non virtute consequi possent, neque finem prius sequendi fecerunt, quam muro oppidi portisque adpropinquarent. Tum vero ex omnibus urbis partibus orto clamore qui longius aberant repentino tumultu perterriti, cum hostem intra portas esse existumarent, sese ex oppido eiecerunt. Matresfamiliae de muro vestem argentumque iactabant et pectore nudo prominentes passis manibus obtestabantur Romanos, ut sibi parcerent, nec

sicut Avarici fecissent, ne a mulieribus quidem atque infantibus abstinerent: nonnullae de muris per manus demissae sese militibus tradebant. L. Fabius, centurio legionis VIII, quem inter suos eo die dixisse constabat, excitari se Avaricensibus praemiis neque commissurum, ut prius quisquam murum ascenderet, tres suos nactus manipulares atque ab iis sublevatus murum ascendit: hos ipse rursus singulos exceptans in murum extulit.

XLVIII. Interim ii, qui ad alteram partem oppidi, ut supra demonstravimus, munitionis causa convenerant, primo exaudito clamore, inde etiam crebris nuntiis incitati, oppidum a Romanis teneri, praemissis equitibus magno concursu eo contenderunt. Eorum ut quisque primus venerat, sub muro consistebat suorumque pugnantium numerum augebat. Quorum cum magna multitudo convenisset, matresfamiliae, quae paulo ante Romanis de muro manus tendebant, suos obtestari et more Gallico passum capillum ostentare liberosque in conspectum proferre coeperunt. Erat Romanis nec loco nec numero aequa contentio; simul et cursu et spatio pugnae fatigati non facile recentes atque integros sustinebant.

XLIX. Caesar cum iniquo loco pugnari hostiumque augeri copias videret, praemetuens suis ad T. Sextium legatum, quem minoribus castris praesidio reliquerat, misit, ut cohortes ex castris celeriter educeret et sub infimo colle ab dextro latere hostium constitueret, ut, si nostros loco depulsos vidisset, quo minus libere hostes insequerentur, terreret. Ipse paulum ex eo loco cum legione progressus, ubi constiterat, eventum pugnae expectabat.

L. Cum acerrime comminus pugnaretur, hostes loco et numero, nostri virtute confiderent, subito sunt Haedui visi ab latere nostris aperto, quos Caesar ab dextra parte alio ascensu manus distinendae causa miserat. Hi similitudine armorum vehementer nostros perterruerunt, ac tametsi dextris humeris exsertis animadvertebantur, quod insigne pacatum esse consuerat, tamen id ipsum sui fallendi causa milites ab hostibus factum existimabant. Eodem tempore L. Fabius centurio quique una murum

ascenderant circumventi atque interfecti muro praecipitabantur. M. Petronius, eiusdem legionis centurio, cum portas excidere conatus esset, a multitudine oppressus ac sibi desperans multis iam vulneribus acceptis manipularibus suis, qui illum secuti erant: *Quoniam*, inquit, *me una vobiscum servare non possum, vestrae quidem certe vitae prospiciam, quos cupiditate gloriae adductus in periculum deduxi. Vos data facultate vobis consulite.* Simul in medios hostes inrupit duobusque interfectis reliquos a porta paulum summovit. Conantibus auxiliari suis: *Frustra*, inquit, *meae vitae subvenire conamini, quem iam sanguis viresque deficiunt. Proinde abite, dum est facultas, vosque ad legionem recipite.* Ita pugnans post paulum concidit ac suis saluti fuit.

LI. Nostri cum undique premerentur, XLVI centurionibus amissis deiecti sunt loco. Sed intolerantius Gallos insequentes legio decima tardavit, quae pro subsidio paulo aequiore loco constiterat. Hanc rursus XIII legionis cohortes exceperunt, quae ex castris minoribus eductae cum T. Sextio legato ceperant locum superiorem. Legiones, ubi primum planiciem adtigerunt, infestis contra hostes signis constiterunt. Vercingetorix ab radicibus collis suos intra munitiones reduxit. Eo die milites sunt paulo minus DCC desiderati.

LII. Postero die Caesar contione advocata temeritatem cupiditatemque militum reprehendit, quod sibi ipsi iudicavissent, quo procedendum aut quid agendum videretur, neque signo recipiendi dato constitissent neque ab tribunis militum legatisque retineri potuissent. Exposuit, quid iniquitas loci posset, quid ipse ad Avaricum sensisset, cum sine duce et sine equitatu deprehensis hostibus exploratam victoriam dimisisset, ne parvum modo detrimentum in contentione propter iniquitatem loci accideret. Quanto opere eorum animi magnitudinem admiraretur, quos non castrorum munitiones, non altitudo montis, non murus oppidi tardare potuisset, tanto opere licentiam adrogantiamque reprehendere, quod plus se quam imperatorem de victoria atque exitu rerum sentire

existimarent; nec minus se ab milite modestiam et continentiam quam virtutem atque animi magnitudinem desiderare.

LIII. Hac habita contione et ad extremam orationem confirmatis militibus, ne ob hanc causam animo permoverentur neu, quod iniquitas loci adtulisset, id virtuti hostium tribuerent, eadem de profectione cogitans, quae ante senserat, legiones ex castris eduxit aciemque idoneo loco constituit. Cum Vercingetorix nihilo magis in aequum locum descenderet, levi facto equestri proelio atque secundo in castra exercitum reduxit. Cum hoc idem postero die fecisset, satis ad Gallicam ostentationem minuendam militumque animos confirmandos factum existimans in Haeduos movit castra. Ne tum quidem insecutis hostibus tertio die ad flumen Elaver pontes reficit eoque exercitum traducit.

LIV. Ibi a Viridomaro atque Eporedorige Haeduis appellatus discit cum omni equitatu Litavicum ad sollicitandos Haeduos profectum: opus esse ipsos antecedere ad confirmandam civitatem. Etsi multis iam rebus perfidiam Haeduorum perspectam habebat atque horum discessu admaturari defectionem civitatis existimabat, tamen eos retinendos non constituit, ne aut inferre iniuriam videretur aut dare timoris aliquam suspicionem. Discedentibus his breviter sua in Haeduos merita exposuit: quos et quam humiles accepisset, conpulsos in oppida, multatos agris, omnibus ereptis copiis, inposito stipendio, obsidibus summa cum contumelia extortis, et quam in fortunam quamque in amplitudinem deduxisset, ut non solum in pristinum statum redissent, sed omnium temporum dignitatem et gratiam antecessisse viderentur. His datis mandatis eos ab se dimisit.

LV. Noviodunum erat oppidum Haeduorum ad ripas Ligeris opportuno loco positum. Huc Caesar omnes obsides Galliae, frumentum, pecuniam publicam, suorum atque exercitus impedimentorum magnam partem contulerat; huc magnum numerum equorum huius belli causa

in Italia atque Hispania coëmptum miserat. Eo cum Eporedorix Viridomarusque venissent et de statu civitatis cognovissent, Litavicum Bibracti ab Haeduis receptum, quod est oppidum apud eos maximae auctoritatis, Convictolitavim magistratum magnamque partem senatus ad eum convenisse, legatos ad Vercingetorigem de pace et amicitia concilianda publice missos, non praetermittendum tantum commodum existimaverunt. Itaque interfectis Novioduni custodibus quique eo negotiandi causa convenerant pecuniam atque equos inter se partiti sunt; obsides civitatum Bibracte ad magistratum deducendos curaverunt; oppidum, quod ab se teneri non posse iudicabant, ne qua esset usui Romanis, incenderunt; frumenti quod subito potuerunt navibus avexerunt, reliquum flumine atque incendio corruperunt. Ipsi ex finitimis regionibus copias cogere, praesidia custodiasque ad ripas Ligeris disponere equitatumque omnibus locis iniciendi timoris causa ostentare coeperunt, si ab re frumentaria Romanos excludere aut adductos inopia in provinciam expellere possent. Quam ad spem multum eos adiuvabat, quod Liger ex nivibus creverat, ut omnino vado non posse transiri videretur.

LVI. Quibus rebus cognitis Caesar maturandum sibi censuit, si esset in perficiendis pontibus periclitandum, ut prius quam essent maiores eo coactae copiae dimicaret. Nam ne commutato consilio iter in provinciam converteret, ut nemo non tum quidem necessario faciundum existimabat, cum infamia atque indignitas rei et oppositus mons Cevenna viarumque difficultas impediebat, tum maxime, quod abiuncto Labieno atque iis legionibus, quas una miserat, vehementer timebat. Itaque admodum magnis diurnis nocturnisque itineribus confectis contra omnium opinionem ad Ligerem venit vadoque per equites invento pro rei necessitate opportuno, ut brachia modo atque humeri ad sustinenda arma liberi ab aqua esse possent, disposito equitatu, qui vim fluminis refringeret, atque hostibus primo aspectu perturbatis incolumem exercitum traduxit, frumentumque in agris et pecoris co-

piam nactus repleto his rebus exercitu iter in Senones facere instituit.

LVII. Dum haec apud Caesarem geruntur, Labienus eo supplemento, quod nuper ex Italia venerat, relicto Agedici, ut esset impedimentis praesidio, cum quattuor legionibus Lutetiam proficiscitur. Id est oppidum Parisiorum, quod positum est in insula fluminis Sequanae. Cuius adventu ab hostibus cognito magnae ex finitimis civitatibus copiae convenerunt. Summa imperii traditur Camulogeno Aulerco, qui prope confectus aetate tamen propter singularem scientiam rei militaris ad eum est honorem evocatus. Is cum animadvertisset perpetuam esse paludem, quae influeret in Sequanam atque illum omnem locum magnopere inpediret, hic consedit nostrosque transitu prohibere instituit.

LVIII. Labienus primo vineas agere, cratibus atque aggere paludem explere atque iter munire conabatur. Postquam id difficilius confieri animadvertit, silentio e castris tertia vigilia egressus eodem quo venerat itinere Melodunum pervenit. Id est oppidum Senonum, in insula Sequanae positum, ut paulo ante de Lutetia diximus. Deprehensis navibus circiter quinquaginta celeriterque con iunctis atque eo militibus iniectis et rei novitate perterri tis oppidanis, quorum magna pars erat ad bellum evocata, sine contentione oppido potitur. Refecto ponte, quem superioribus diebus hostes resciderant, exercitum traducit et secundo flumine ad Lutetiam iter facere coepit. Hostes re cognita ab iis, qui Meloduno fugerant, Lutetiam incendi pontesque eius oppidi rescindi iubent; ipsi proiecta palude ad ripas Sequanae e regione Lutetiae contra Labieni castra considunt.

LIX. Iam Caesar a Gergovia discessisse audiebatur, iam de Haeduorum defectione et secundo Galliae motu rumores adferebantur, Gallique in conloquiis interclusum itinere et Ligeri Caesarem inopia frumenti coactum in provinciam contendisse confirmabant. Bellovaci autem defectione Haeduorum cognita, qui ante erant per se infideles manus cogere atque aperte bellum parare coepe-

runt. Tum Labienus tanta rerum commutatione longe aliud sibi capiendum consilium atque antea senserat intellegebat neque iam, ut aliquid adquireret proelioque hostes lacesseret, sed ut incolumem exercitum Agedicum reduceret cogitabat. Namque altera ex parte Bellovaci, quae civitas in Gallia maximam habet opinionem virtutis, instabant, alteram Camulogenus parato atque instructo exercitu tenebat; tum legiones a praesidio atque impedimentis interclusas maximum flumen distinebat. Tantis su bito difficultatibus obiectis ab animi virtute auxilium petendum videbat.

LX. Sub vesperum consilio convocato cohortatus, ut ea quae imperasset diligenter industrieque administrarent, naves, quas Meloduno deduxerat, singulas equitibus Romanis adtribuit et prima confecta vigilia quattuor milia passuum secundo flumine silentio progredi ibique se expectari iubet. Quinque cohortes, quas minime firmas ad dimicandum esse existimabat, castris praesidio relinquit; quinque eiusdem legionis reliquas de media nocte cum omnibus impedimentis adverso flumine magno tumultu proficisci imperat. Conquirit etiam lintres: has magno sonitu remorum incitatas in eandem partem mittit. Ipse post paulo silentio egressus cum tribus legionibus eum locum petit, quo naves appelli iusserat.

LXI. Eo cum esset ventum, exploratores hostium, ut omni fluminis parte erant dispositi, inopinantes, quod magna subito erat coorta tempestas, ab nostris opprimuntur; exercitus equitatusque equitibus Romanis administrantibus, quos ei negotio praefecerat, celeriter transmittitur. Uno fere tempore sub lucem hostibus nuntiatur in castris Romanorum praeter consuetudinem tumultuari et magnum ire agmen adverso flumine sonitumque remorum in eadem parte exaudiri et paulo infra milites navibus transportari. Quibus rebus auditis, quod existimabant tribus locis transire legiones atque omnes perturbatos defectione Haeduorum fugam parare, suas quoque copias in tres partes distribuerunt. Nam praesidio e regione castrorum relicto et parva manu Metiosedum ver-

sus missa, quae tantum progrediatur, quantum naves processissent, reliquas copias contra Labienum duxerunt.

LXII. Prima luce et nostri omnes erant transportati et hostium acies cernebatur. Labienus milites cohortatus, ut suae pristinae virtutis et secundissimorum proeliorum memoriam retinerent atque ipsum Caesarem, cuius ductu saepenumero hostes superassent, praesentem adesse existimarent, dat signum proelii. Primo concursu ab dextro cornu, ubi septima legio constiterat, hostes pelluntur atque in fugam coniciuntur; ab sinistro, quem locum duodecima legio tenebat, cum primi ordines hostium transfixi telis concidissent, tamen acerrime reliqui resistebant, nec dabat suspicionem fugae quisquam. Ipse dux hostium Camulogenus suis aderat atque eos cohortabatur. Incerto nunc etiam exitu victoriae cum septimae legionis tribunis esset nuntiatum, quae in sinistro cornu gererentur, post tergum hostium legionem ostenderunt signaque intulerunt. Ne eo quidem tempore quisquam loco cessit, sed circumventi omnes interfectique sunt. Eandem fortunam tulit Camulogenus. At ii, qui praesidio contra Labienum erant relicti, cum proelium commissum audissent, subsidio suis ierunt collemque ceperunt, neque nostrorum militum victorum impetum sustinere potuerunt. Sic cum suis fugientibus permixti, quos non silvae montesque texerunt, ab equitatu sunt interfecti. Hoc negotio confecto Labienus revertitur Agedicum, ubi impedimenta totius exercitus relicta erant: inde cum omnibus copiis ad Caesarem pervenit.

LXIII. Defectione Haeduorum cognita bellum augetur. Legationes in omnes partes circummittuntur; quantum gratia, auctoritate, pecunia valent, ad sollicitandas civitates nituntur; nacti obsides, quos Caesar apud eos deposuerat, horum supplicio dubitantes territant. Petunt a Vercingetorige Haedui, ut ad se veniat rationesque belli gerendi communicet. Re impetrata contendunt, ut ipsis summa imperii tradatur, et re in controversiam deducta totius Galliae concilium Bibracte indicitur. Eodem conveniunt undique frequentes. Multitudinis suffragiis res

permittitur: ad unum omnes Vercingetorigem probant imperatorem. Ab hoc concilio Remi, Lingones, Treveri afuerunt: illi, quod amicitiam Romanorum sequebantur; Treveri, quod aberant longius et ab Germanis premebantur, quae fuit causa, quare toto abessent bello et neutris auxilia mitterent. Magno dolore Haedui ferunt se deiectos principatu, queruntur fortunae commutationem et Caesaris indulgentiam in se requirunt, neque tamen suscepto bello suum consilium ab reliquis separare audent. Inviti summae spei adulescentes, Eporedorix et Viridomarus, Vercingetorigi parent.

LXIV. Ipse imperat reliquis civitatibus obsides diemque ei rei constituit; tum omnes equites xv milia numero celeriter convenire iubet: peditatu, quem ante habuerat, se fore contentum dicit, neque fortunam temptaturum aut in acie dimicaturum, sed, quoniam abundet equitatu, perfacile esse factu frumentationibus pabulationibusque Romanos prohibere, aequo modo animo sua ipsi frumenta corrumpant aedificiaque incendant, qua rei familiaris iactura perpetuum imperium libertatemque consequi videant. His constitutis rebus Haeduis Segusiavisque, qui sunt finitimi provinciae, x milia peditum imperat; huc addit equites DCCC. His praeficit fratrem Eporedorigis bellumque inferri Allobrogibus iubet. Altera ex parte Gabalos proximosque pagos Arvernorum in Helvios, item Rutenos Cadurcosque ad fines Volcarum Arecomicorum depopulandos mittit. Nihilo minus clandestinis nuntiis legationibusque Allobrogas sollicitat, quorum mentes nondum ab superiore bello resedisse sperabat. Horum principibus pecunias, civitati autem imperium totius provinciae pollicetur.

LXV. Ad hos omnes casus provisa erant praesidia cohortium duarum et viginti, quae ex ipsa provincia ab L. Caesare legato ad omnes partes opponebantur. Helvii sua sponte cum finitimis proelio congressi pelluntur et Gaio Valerio Donnotauro, Caburi filio, principe civitatis, conpluribusque aliis interfectis intra oppida ac muros conpelluntur. Allobroges crebris ad Rhodanum di-

tis praesidiis magna cum cura et diligentia suos fines tuentur. Caesar quod hostes equitatu superiores esse intellegebat et interclusis omnibus itineribus nulla re ex provincia atque Italia sublevari poterat, trans Rhenum in Germaniam mittit ad eas civitates, quas superioribus annis pacaverat, equitesque ab his arcessit et levis armaturae pedites, qui inter eos proeliari consuerant. Eorum adventu, quod minus idoneis equis utebantur, a tribunis militum reliquisque equitibus Romanis atque evocatis equos sumit Germanisque distribuit.

LXVI. Interea, dum haec geruntur, hostium copiae ex Arvernis equitesque, qui toti Galliae erant imperati, conveniunt. Magno horum coacto numero cum Caesar in Sequanos per extremos Lingonum fines iter faceret, quo facilius subsidium provinciae ferri posset, circiter milia passuum x ab Romanis trinis castris Vercingetorix consedit convocatisque ad concilium praefectis equitum venisse tempus victoriae demonstrat. Fugere in provinciam Romanos Galliaque excedere. Id sibi ad praesentem obtinendam libertatem satis esse; ad reliqui temporis pacem atque otium parum profici: maioribus enim coactis copiis reversuros neque finem bellandi facturos. Proinde agmine impeditos adoriantur. Si pedites suis auxilium ferant atque in eo morentur, iter facere non posse; si, id quod magis futurum confidat, relictis impedimentis suae saluti consulant, et usu rerum necessariarum et dignitate spoliatum iri. Nam de equitibus hostium, quin nemo eorum progredi modo extra agmen audeat, et ipsos quidem non debere dubitare: id quo maiore faciant animo, copias se omnes pro castris habiturum et terrori hostibus futurum. Conclamant equites: sanctissimo iureiurando confirmari oportere, ne tecto recipiatur, ne ad liberos, ne ad parentes, ad uxorem aditum habeat, qui non bis per agmen hostium perequitasset.

LXVII. Probata re atque omnibus iureiurando adactis postero die in tres partes distributo equitatu duae se acies ab duobus lateribus ostendunt, una primo agmine iter impedire coepit. Qua re nuntiata Caesar suum

quoque equitatum tripertito divisum contra hostem ire iubet. Pugnatur una omnibus in partibus. Consistit agmen; impedimenta inter legiones recipiuntur. Si qua in parte nostri laborare aut gravius premi videbantur, eo signa inferri Caesar aciemque constitui iubebat; quae res et hostes ad insequendum tardabat et nostros spe auxilii confirmabat. Tandem Germani ab dextro latere summum iugum nancti hostes loco depellunt; fugientes usque ad flumen, ubi Vercingetorix cum pedestribus copiis consederat, persequuntur conpluresque interficiunt. Qua re animadversa reliqui ne circumirentur veriti se fugae mandant. Omnibus locis fit caedes. Tres nobilissimi Haedui capti ad Caesarem perducuntur: Cotus, praefectus equitum, qui controversiam cum Convictolitavi proxumis comitiis habuerat, et Cavarillus, qui post defectionem Litavici pedestribus copiis praefuerat, et Eporedorix, quo duce ante adventum Caesaris Haedui cum Sequanis bello contenderant.

LXVIII. Fugato omni equitatu Vercingetorix copias, ut pro castris conlocaverat, reduxit protinusque Alesiam, quod est oppidum Mandubiorum, iter facere coepit celeriterque impedimenta ex castris educi et se subsequi iussit. Caesar impedimentis in proxumum collem deductis duabus legionibus praesidio relictis secutus, quantum diei tempus est passum, circiter tribus milibus hostium ex novissimo agmine interfectis altero die ad Alesiam castra fecit. Perspecto urbis situ perterritisque hostibus, quod equitatu, qua maxume parte exercitus confidebant, erant pulsi, adhortatus ad laborem milites circumvallare instituit.

LXIX. Ipsum erat oppidum Alesia in colle summo admodum edito loco, ut nisi obsidione expugnari non posse videretur; cuius collis radices duo duabus ex partibus flumina subluebant. Ante id oppidum planicies circiter milia passuum tria in longitudinem patebat: reliquis ex omnibus partibus colles mediocri interiecto spatio pari altitudinis fastigio oppidum cingebant. Sub muro, quae pars collis ad orientem solem spectabat, hunc omnem copiae Gallorum compleverant fossamque et r

riam sex in altitudinem pedum praeduxerant. Eius munitionis, quae ab Romanis instituebatur, circuitus XI milia passuum tenebat. Castra opportunis locis erant posita ibique castella XXIII facta; quibus in castellis interdiu stationes ponebantur, ne qua subito eruptio fieret: haec eadem noctu excubitoribus ac firmis praesidiis tenebantur.

LXX. Opere instituto fit equestre proelium in ea planicie, quam intermissam collibus tria milia passuum in longitudinem patere supra demonstravimus. Summa vi ab utrisque contenditur. Laborantibus nostris Caesar Germanos summittit legionesque pro castris constituit, ne qua subito inruptio ab hostium peditatu fiat. Praesidio legionum addito nostris animus augetur: hostes in fugam coniecti se ipsi multitudine inpediunt atque angustioribus portis relictis coacervantur. Germani acrius usque ad munitiones sequuntur. Fit magna caedes: nonnulli relictis equis fossam transire et maceriam transcendere conantur. Paulum legiones Caesar, quas pro vallo constituerat, promoveri iubet. Non minus qui intra munitiones erant perturbantur Galli: veniri ad se confestim existimantes ad arma conclamant; nonnulli perterriti in oppidum inrumpunt. Vercingetorix iubet portas claudi, ne castra nudentur. Multis interfectis, conpluribus equis captis Germani sese recipiunt.

LXXI. Vercingetorix, priusquam munitiones ab Romanis perficiantur, consilium capit omnem ab se equitatum noctu dimittere. Discedentibus mandat, ut suam quisque eorum civitatem adeat omnesque, qui per aetatem arma ferre possint, ad bellum cogant. Sua in illos merita proponit obtestaturque, ut suae salutis rationem habeant neu se optime de communi libertate meritum in cruciatum hostibus dedant. Quod si indiligentiores fuerint, milia hominum delecta LXXX una secum interitura demonstrat. Ratione inita se exigue dierum XXX habere frumentum, sed paulo etiam longius tolerari posse parcendo. His datis mandatis, qua opus erat intermissum, secunda vigilia silentio equitatum mittit. Frumentum

omne ad se referri iubet, capitis poenam iis, qui non paruerint, constituit, pecus, cuius magna erat copia ab Mandubiis compulsa, viritim distribuit, frumentum parce et paulatim metiri instituit; copias omnes, quas pro oppido collocaverat, in oppidum recepit. His rationibus auxilia Galliae expectare et bellum parat administrare.

LXXII. Quibus rebus cognitis ex perfugis et captivis Caesar haec genera munitionis instituit. Fossam pedum viginti directis lateribus duxit, ut eius fossae solum tantundem pateret, quantum summae fossae labra distarent. Reliquas omnes munitiones ab ea fossa pedes cccc reduxit, id hoc consilio, quoniam tantum esset necessario spatium conplexus, nec facile totum corpus corona militum cingeretur, ne de inproviso aut noctu ad munitiones hostium multitudo advolaret, aut interdiu tela in nostros operi destinatos conicere possent. Hoc intermisso spatio duas fossas xv pedes latas eadem altitudine perduxit; quarum interiorem campestribus ac demissis locis aqua ex flumine derivata conplevit. Post eas aggerem ac vallum xii pedum extruxit. Huic loricam pinnasque adiecit, grandibus cervis eminentibus ad commissuras pluteorum atque aggeris, qui ascensum hostium tardarent, et turres toto opere circumdedit, quae pedes lxxx inter se distarent.

LXXIII. Erat eodem tempore et materiari et frumentari et tantas munitiones fieri necesse deminutis nostris copiis, quae longius ab castris progrediebantur: ac nonnumquam opera nostra Galli temptare atque eruptionem ex oppido pluribus portis summa vi facere conabantur. Quare ad haec rursus opera addendum Caesar putavit, quo minore numero militum munitiones defendi possent. Itaque truncis arborum admodum firmis ramis abscisis atque horum delibratis ac praeacutis cacuminibus perpetuae fossae quinos pedes altae ducebantur. Huc illi stipites demissi et ab infimo revincti, ne revelli possent, ab ramis eminebant. Quini erant ordines coniuncti inter se atque inplicati; quo qui intraverant, se ipsi acutissimis vallis induebant. Hos cippos appellabant.

quos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes tres in altitudinem pedes fodiebantur paulatim angustiore ad infimum fastigio. Huc teretes stipites feminis crassitudine ab summo praeacuti et praeusti demittebantur ita, ut non amplius digitis quattuor ex terra eminerent; simul confirmandi et stabiliendi causa singuli ab infimo solo pedes terra exculcabantur, reliqua pars scrobis ad occultandas insidias viminibus ac virgultis integebatur. Huius generis octoni ordines ducti ternos inter se pedes distabant. Id ex similitudine floris lilium appellabant. Ante haec taleae pedem longae ferreis hamis infixis totae in terram infodiebantur mediocribusque intermissis spatiis omnibus locis disserebantur; quos stimulos nominabant.

LXXIV. His rebus perfectis regiones secutus quam potuit aequissimas pro loci natura XIV milia passuum conplexus pares eiusdem generis munitiones, diversas ab his, contra exteriorem hostem perfecit, ut ne magna quidem multitudine, si ita accidat, eius accessu munitionum praesidia circumfundi possent, ac, cum periculo ex castris egredi cogantur, dierum XXX pabulum frumentumque habere omnes convectum iubet.

LXXV. Dum haec apud Alesiam geruntur, Galli concilio principum indicto non omnes eos qui arma ferre possent, ut censuit Vercingetorix, convocandos statuunt, sed certum numerum cuique ex civitate imperandum, ne tanta multitudine confusa nec moderari nec discernere suos nec frumentandi rationem habere possent. Imperant Haeduis atque eorum clientibus Segusiavis, Ambluaretis, Aulercis Brannovicibus, Brannoviis, milia XXXV; parem numerum Arvernis adiunctis Eleutheris Cadurcis, Gabalis, Vellaviis, qui sub imperio Arvernorum esse consuerunt; Sequanis, Senonibus, Biturigibus, Santonis, Rutenis, Carnutibus duodena milia; Bellovacis X; totidem Lemovicibus; octona Pictonibus et Turonis et Parisiis et Helvetiis; Senonibus, Ambianis, Mediomatricis, Petrocoriis, Nerviis, Morinis, Nitiobrigibus quina milia; Aulercis Cenomanis totidem; Atrebatibus IIII; Velliocassis, Lexo-

viis et Aulercis Eburovicibus terna; terna Rauracis et Boiis; xxx universis civitatibus, quae Oceanum attingunt quaeque eorum consuetudine Armoricae appellantur, quo sunt in numero Curiosolites, Redones, Ambibarii, Caletes, Osismi, Lemovices, Unelli. Ex his Bellovaci suum numerum non compleverunt, quod se suo nomine atque arbitrio cum Romanis bellum gesturos dicebant neque cuiusquam imperio obtemperaturos; rogati tamen ab Commio pro eius hospitio duo milia una miserunt.

LXXVI. Huius opera Commii, ut antea demonstravimus, fideli atque utili superioribus annis erat usus in Britannia Caesar; quibus ille pro meritis civitatem eius inmunem esse iusserat, iura legesque reddiderat atque ipsi Morinos attribuerat. Tamen tanta universae Galliae consensio fuit libertatis vindicandae et pristinae belli laudis recuperandae, ut neque beneficiis neque amicitiae memoria moverentur, omnesque et animo et opibus in id bellum incumberent. Coactis equitum VIII milibus et peditum circiter CCL haec in Haeduorum finibus recensebantur, numerusque inibatur, praefecti constituebantur. Commio Atrebati, Viridomaro et Eporedorigi Haeduis, Vercassivellauno Arverno, consobrino Vercingetorigis, summa imperii traditur. His delecti ex civitatibus attribuuntur, quorum consilio bellum administraretur. Omnes alacres et fiduciae pleni ad Alesiam proficiscuntur, neque erat omnium quisquam, qui aspectum modo tantae multitudinis sustineri posse arbitraretur, praesertim ancipiti proelio, cum ex oppido eruptione pugnaretur, foris tantae copiae equitatus peditatusque cernerentur.

LXXVII. At ii, qui Alesiae obsidebantur, praeterita die, qua auxilia suorum expectaverant, consumpto omni frumento inscii quid in Haeduis gereretur, concilio coacto de exitu suarum fortunarum consultabant. Ac variis dictis sententiis, quarum pars deditionem, pars, dum vires suppeterent, eruptionem censebat, non praetereunda oratio Critognati videtur propter eius singularem et nefariam crudelitatem. Hic summo in Arvernis ortus loco et magnae habitus auctoritatis: *Nihil*, inquit, *de eorum sententia dicturus*

qui turpissimam servitutem deditionis nomine appellant, neque hos habendos civium loco neque ad concilium adhibendos censeo. Cum his mihi res sit, qui eruptionem probant; quorum in consilio omnium vestrum consensu pristinae residere virtutis memoria videtur. Animi est ista mollitia, non virtus, paulisper inopiam ferre non posse. Qui se ultro morti offerant, facilius reperiuntur, quam qui dolorem patienter ferant. Atque ego hanc sententiam probarem (tantum apud me dignitas potest), si nullam praeterquam vitae nostrae iacturam fieri viderem: sed in consilio capiendo omnem Galliam respiciamus, quam ad nostrum auxilium concitavimus. Quid hominum milibus LXXX *uno loco interfectis propinquis consanguineisque nostris animi fore existumatis, si paene in ipsis cadaveribus proelio decertare cogentur? Nolite hos vestro auxilio expoliare, qui vestrae salutis causa suum periculum neglexerunt, nec stultitia ac temeritate vestra aut animi imbecillitate omnem Galliam prosternere et perpetuae servituti subicere. An, quod ad diem non venerunt, de eorum fide constantiaque dubitatis? Quid ergo? Romanos in illis ulterioribus munitionibus animine causa cotidie exerceri putatis? Si illorum nuntiis confirmari non potestis omni aditu praesepto, his utimini testibus adpropinquare eorum adventum; cuius rei timore exterriti diem noctemque in opere versantur. Quid ergo mei consilii est? Facere quod nostri maiores nequaquam pari bello Cimbrorum Teutonumque fecerunt; qui in oppida conpulsi ac simili inopia subacti eorum corporibus, qui aetate ad bellum inutiles videbantur, vitam toleraverunt neque se hostibus tradiderunt. Cuius rei si exemplum non haberemus, tamen libertatis causa institui et posteris prodi pulcherrimum iudicarem. Nam quid illi simile bello fuit? Depopulata Gallia Cimbri magnaque inlata calamitate finibus quidem nostris aliquando excesserunt atque alias terras petierunt; iura, leges, agros, libertatem nobis reliquerunt. Romani vero quid petunt aliud aut quid volunt, nisi invidia adducti, quos fama nobiles potentesque bello cognoverunt, horum in agris civitatibusque considere atque his aeternam iniungere servitutem? Neque enim ulla alia condicione bella gesserunt. Quod si ea, quae in longin-*

quis nationibus geruntur, ignoratis, respicite finitimam Galliam, quae in provinciam redacta, iure et legibus commutatis securibus subiecta perpetua premitur servitute.

LXXVIII. Sententiis dictis constituunt, ut ii, qui valetudine aut aetate inutiles sunt bello, oppido excedant atque omnia prius experiantur quam ad Critognati sententiam descendant: illo tamen potius utendum consilio, si res cogat atque auxilia morentur, quam aut deditionis aut pacis subeundam condicionem. Mandubii, qui eos oppido receperant, cum liberis atque uxoribus exire coguntur. Hi cum ad munitiones Romanorum accessissent, flentes omnibus precibus orabant, ut se in servitutem receptos cibo iuvarent. At Caesar dispositis in vallo custodibus recipi prohibebat.

LXXIX. Interea Commius reliquique duces, quibus summa imperii permissa erat, cum omnibus copiis ad Alesiam perveniunt et colle exteriore occupato non longius mille passibus ab nostris munitionibus considunt. Postero die equitatu ex castris educto omnem eam planiciem, quam in longitudinem tria milia passuum patere demonstravimus, complent pedestresque copias paulum ab eo loco abditas in locis superioribus constituunt. Erat ex oppido Alesia despectus in campum. Concurrunt his auxiliis visis; fit gratulatio inter eos atque omnium animi ad laetitiam excitantur. Itaque productis copiis ante oppidum considunt et proximam fossam cratibus integunt atque aggere explent seque ad eruptionem atque omnes casus comparant.

LXXX. Caesar omni exercitu ad utramque partem munitionum disposito, ut, si usus veniat, suum quisque locum teneat et noverit, equitatum ex castris educi et proelium committi iubet. Erat ex omnibus castris, quae summum undique iugum tenebant, despectus, atque omnes milites intenti pugnae proventum expectabant. Galli inter equites raros sagittarios expeditosque levis armaturae interiecerant, qui suis cedentibus auxilio succurrerent et nostrorum equitum impetus sustinerent. complures de inproviso vulnerati proelio exce[illegible]

Cum suos pugna superiores esse Galli confiderent et nostros multitudine premi viderent, ex omnibus partibus et ii, qui munitionibus continebantur, et hi, qui ad auxilium convenerant, clamore et ululatu suorum animos confirmabant. Quod in conspectu omnium res gerebatur neque recte ac turpiter factum celari poterat, utrosque et laudis cupiditas et timor ignominiae ad virtutem excitabant. Cum a meridie prope ad solis occasum dubia victoria pugnaretur, Germani una in parte confertis turmis in hostes impetum fecerunt eosque propulerunt; quibus in fugam coniectis sagittarii circumventi interfectique sunt. Item ex reliquis partibus nostri cedentes usque ad castra insecuti sui colligendi facultatem non dederunt. At ii, qui ab Alesia processerant, maesti prope victoria desperata se in oppidum receperunt.

LXXXI. Uno die intermisso Galli atque hoc spatio magno cratium, scalarum, harpagonum numero effecto media nocte silentio ex castris egressi ad campestres munitiones accedunt. Subito clamore sublato, qua significatione qui in oppido obsidebantur de suo adventu cognoscere possent, crates proicere, fundis, sagittis lapidibus nostros de vallo proturbare reliquaque, quae ad oppugnationem pertinent, parant administrare. Eodem tempore clamore exaudito dat tuba signum suis Vercingetorix atque ex oppido educit. Nostri, ut superioribus diebus, ut cuique erat locus adtributus, ad munitiones accedunt; fundis librilibus sudibusque, quas in opere disposuerant, ac glandibus Gallos proterrent. Prospectu tenebris adempto multa utrimque vulnera accipiuntur. Conplura tormentis tela coniciuntur. At Marcus Antonius et Gaius Trebonius legati, quibus hae partes ad defendendum obvenerant, qua ex parte nostros premi intellexerant, his auxilio ex ulterioribus castellis deductos summittebant.

LXXXII. Dum longius ab munitione aberant Galli, plus multitudine telorum proficiebant; posteaquam propius successerunt, aut se stimulis inopinantes induebant aut in scrobes delati transfodiebantur aut ex vallo et turribus traiecti pilis muralibus interibant. Multis undique

vulneribus acceptis nulla munitione perrupta, cum lux adpeteret, veriti, ne ab latere aperto ex superioribus castris eruptione circumvenirentur, se ad suos receperunt. At interiores, dum ea, quae a Vercingetorige ad eruptionem praeparata erant, proferunt, priores fossas explent, diutius in his rebus administrandis morati prius suos discessisse cognoverunt quam munitionibus adpropinquarent. Ita re infecta in oppidum reverterunt.

LXXXIII. Bis magno cum detrimento repulsi Galli quid agant consulunt; locorum peritos adhibent: ex his superiorum castrorum situs munitionesque cognoscunt. Erat a septentrionibus collis, quem propter magnitudinem circuitus opere circumplecti non potuerant nostri: necessario paene iniquo loco et leniter declivi castra fecerunt. Haec Gaius Antistius Reginus et Gaius Caninius Rebilus legati cum duabus legionibus obtinebant. Cognitis per exploratores regionibus duces hostium LX milia ex omni numero deligunt earum civitatum, quae maximam virtutis opinionem habebant; quid quoque pacto agi placeat, occulte inter se constituunt; adeundi tempus definiunt, cum meridies esse videatur. His copiis Vercassivellaunum Arvernum, unum ex quattuor ducibus, propinquum Vercingetorigis, praeficiunt. Ille ex castris prima vigilia egressus prope confecto sub lucem itinere post montem se occultavit militesque ex nocturno labore sese reficere iussit. Cum iam meridies adpropinquare videretur, ad ea castra, quae supra demonstravimus, contendit; eodemque tempore equitatus ad campestres munitiones accedere et reliquae copiae pro castris sese ostendere coeperunt.

LXXXIV. Vercingetorix ex arce Alesiae suos conspicatus ex oppido egreditur; a castris longurios, musculos, falces reliquaque, quae eruptionis causa paraverat, profert. Pugnatur uno tempore omnibus locis, atque omnia temptantur: quae minime visa pars firma est, huc concurritur. Romanorum manus tantis munitionibus distinetur nec facile pluribus locis occurrit. Multum ad terrendos nostros valet clamor, qui post tergum pugn

bus extitit, quod suum periculum in aliena vident salute con stare: omnia enim plerumque, quae absunt, vehementius hominum mentes perturbant.

LXXXV. Caesar idoneum locum nactus, quid quaque ex parte geratur, cognoscit; laborantibus summittit. Utrisque ad animum occurrit, unum esse illud tempus, quo maxime contendi conveniat: Galli, nisi perfregerint munitiones, de omni salute desperant; Romani, si rem obtinuerint, finem laborum omnium expectant. Maxime ad superiores munitiones laboratur, quo Vercassivellaunum missum demonstravimus. Iniquum loci ad declivitatem fastigium magnum habet momentum. Alii tela coniciunt, alii testudine facta subeunt; defatigatis in vicem integri succedunt. Agger ab universis in munitionem coniectus et ascensum dat Gallis et ea, quae in terra occultaverant Romani, contegit; nec iam arma nostris nec vires suppetunt.

LXXXVI. His rebus cognitis Caesar Labienum cum cohortibus sex subsidio laborantibus mittit: imperat, si sustinere non possit, deductis cohortibus eruptione pugnaret; id nisi necessario ne faciat. Ipse adit reliquos, cohortatur, ne labori succumbant; omnium superiorum dimicationum fructum in eo die atque hora docet consistere. Interiores desperatis campestribus locis propter magnitudinem munitionum loca praerupta ex ascensu temptant: huc ea, quae paraverant, conferunt. Multitudine telorum ex turribus propugnantes deturbant, aggere et cratibus fossas explent, falcibus vallum ac loricam rescindunt.

LXXXVII. Mittit primo Brutum adulescentem cum cohortibus Caesar, post cum aliis Gaium Fabium legatum; postremo ipse, cum vehementius pugnaretur, integros subsidio adducit. Restituto proelio ac repulsis hostibus eo, quo Labienum miserat, contendit; cohortes quattuor ex proximo castello deducit, equitum partem sequi, partem circumire exteriores munitiones et ab tergo hostes adoriri iubet. Labienus, postquam neque aggeres neque fossae vim hostium sustinere poterant, coactis una xl

cohortibus, quas ex proximis praesidiis deductas fors obtulit, Caesarem per nuntios facit certiorem, quid faciendum existimet. Adcelerat Caesar, ut proelio intersit.

LXXXVIII. Eius adventu ex colore vestitus cognito, quo insigni in proeliis uti consuerat, turmisque equitum et cohortibus visis, quas se sequi iusserat, ut de locis superioribus haec declivia et devexa cernebantur, nostri proelium committunt. Utrimque clamore sublato excipit rursus ex vallo atque omnibus munitionibus clamor. Nostri omissis pilis gladiis rem gerunt. Repente post tergum equitatus cernitur; cohortes aliae adpropinquant. Hostes terga vertunt; fugientibus equites occurrunt. Fit magna caedes. Sedulius, dux et princeps Lemovicum, occiditur; Vercassivellaunus Arvernus vivus in fuga comprehenditur; signa militaria LXXIV ad Caesarem referuntur: pauci ex tanto numero se incolumes in castra recipiunt. Conspicati ex oppido caedem et fugam suorum desperata salute copias a munitionibus reducunt. Fit protinus hac re audita ex castris Gallorum fuga. Quod nisi crebris subsidiis ac totius diei labore milites essent defessi, omnes hostium copiae deleri potuissent. De media nocte missus equitatus novissimum agmen consequitur: magnus numerus capitur atque interficitur; reliqui ex fuga in civitates discedunt.

LXXXIX. Postero die Vercingetorix concilio convocato id bellum se suscepisse non suarum necessitatium, sed communis libertatis causa demonstrat, et quoniam sit fortunae cedendum, ad utramque rem se illis offerre, seu morte sua Romanis satisfacere seu vivum tradere velint. Mittuntur de his rebus ad Caesarem legati. Iubet arma tradi, principes produci. Ipse in munitione pro castris consedit: eo duces producuntur; Vercingetorix deditur, arma proiciuntur. Reservatis Haeduis atque Arvernis, si per eos civitates reciperare posset, ex reliquis captivis toto exercitui capita singula praedae nomine distribuit.

XC. His rebus confectis in Haeduos proficiscitur; civitatem recipit. Eo legati ab Arvernis missi quae in

raret se facturos pollicentur. Imperat magnum numerum obsidum. Legiones in hiberna mittit. Captivorum circiter xx milia Haeduis Arvernisque reddit. T. Labienum duabus cum legionibus et equitatu in Sequanos proficisci iubet: huic M. Sempronium Rutilum adtribuit. Gaium Fabium legatum et Lucium Minucium Basilum cum legionibus duabus in Remis conlocat, ne quam ab finitumis Bellovacis calamitatem accipiant. Gaium Antistium Reginum in Ambilaretos, Titum Sextium in Bituriges, Gaium Caninium Rebilum in Rutenos cum singulis legionibus mittit. Q. Tullium Ciceronem et P. Sulpicium Cabilloni et Matiscone in Haeduis ad Ararim rei frumentariae causa conlocat. Ipse Bibracte hiemare constituit. His litteris cognitis Romae dierum xx supplicatio redditur.

A. HIRTII

COMMENTARIORUM

DE

BELLO GALLICO

LIBER VIII.

ARGUMENTUM.

Praefatio Hirtii. Res gestae ab Caesare octavo proconsulatus anno. Bituriges recepti c. 1—3. Carnutes debellati c. 4—5, Bellovaci c. 6—22. Commius Atrebas insidiis petitus c. 23. Exercitus Romanus in plures partes divisus;. fines Ambiorigis iterum vexati; T. Labienus in Treveros missus c. 24—25. Limo a Dumnaco, Andium duce, oppugnatum; Dumnacus victus c. 26—29. Gaius Caninius legatus Drappetem Senonem et Lucterium Cadurcum persequitur c. 30. Carnutes et finitimae civitates in fidem receptae c. 31. Drappetis et Lucterii fuga in oppidum Uxellodunum, quod obsidetur c. 32. 33. Drappes et Lucterius frumentum et commeatum adducturi ex oppido egressi a Gaio Caninio repulsi c. 34. 35. Drappes captus c. 36. Uxellodunum

operibus inclusum; de Gutracto supplicium sumptum c. 37. 38. Adventus Caesaris ad Uxellodunum; oppidani ab aqua prohibiti; opera Romanorum incensa; fons oppidi cuniculis intercisus c. 39 — 43. Uxellodunum deditum poena oppidanorum; Drappetis mors; Lucterius comprehensus c. 44. Treveri a Labieno victi c. 45. Aquitania recepta; hiberna c. 46. Commius Atrebas victus c. 47—48. — Annus nonus proconsulatus. Praefatio. Caesaris benignitas erga Gallos c. 49. Eius iter in Italiam c. 50—51; iter in ulteriorem Galliam; Labienus Galliae togatae praefectus; initia belli civilis c. 52 — 53. Legiones a Caesare per causam belli Parthici deductae Pompeio traduntur c. 54—55.

Coactus adsiduis tuis vocibus, Balbe, cum cotidiana mea recusatio non difficultatis excusationem, sed inertiae videretur deprecationem habere, rem difficillimam suscepi. Caesaris nostri commentarios rerum gestarum Galliae non conhaerentibus superioribus atque insequentibus eius scriptis contexui novissimumque inperfectum ab rebus gestis Alexandriae confeci usque ad exitum non quidem civilis dissensionis, cuius finem nullum videmus, sed vitae Caesaris. Quos utinam qui legent scire possint, quam invitus susceperim scribendos, quo facilius caream stultitiae atque arrogantiae crimine, qui me mediis interposuerim Caesaris scriptis. Constat enim inter omnes nihil tam operose ab aliis esse perfectum, quod non horum elegantia commentariorum superetur. Qui sunt editi, ne scientia tantarum rerum scriptoribus desit, adeoque probantur omnium iudicio, ut praerepta, non praebita facultas scriptoribus videatur. Cuius tamen rei maior nostra quam reliquorum est admiratio: ceteri enim, quam bene atque emendate, nos etiam, quam facile atque celeriter eos perfecerit, scimus. Erat autem in Caesare cum facultas atque elegantia summa scribendi, tum verissima scientia suorum consiliorum explicandorum. Mihi ne illud quidem accidit, ut Alexandrino atque Africano bello interessem; quae bella quamquam ex parte nobis Caesaris sermone sunt nota, tamen aliter audimus ea, quae rerum novitate aut admiratione nos capiunt, aliter, quae pro testimonio sumus dicturi. Sed ego nimirum dum omnes excusationis causas colligo, ne cum Caesare conferar

ipsum crimen adrogantiae subeo, quod me iudicio cuiusquam existimem posse cum Caesare comparari. Vale.

Cap. I. Omni Gallia devicta Caesar cum a superiore aestate nullum bellandi tempus intermisisset militesque hibernorum quiete reficere a tantis laboribus vellet, complures eodem tempore civitates renovare belli consilia nuntiabantur coniurationesque facere. Cuius rei verisimilis causa adferebatur, quod Gallis omnibus cognitum esset neque ulla multitudine in unum locum coacta resisti posse Romanis, nec, si diversa bella conplures eodem tempore intulissent civitates, satis auxilii aut spatii aut copiarum habiturum exercitum populi Romani ad omnia persequenda; non esse autem alicui civitati sortem incommodi recusandam, si tali mora reliquae possent se vindicare in libertatem.

II. Quae ne opinio Gallorum confirmaretur, Caesar M. Antonium quaestorem suis praefecit hibernis; ipse equitum praesidio pridie Kal. Ianuarias ab oppido Bibracte proficiscitur ad legionem xiii, quam non longe a finibus Haeduorum conlocaverat in finibus Biturigum, eique adiungit legionem xi, quae proxima fuerat. Binis cohortibus ad impedimenta tuenda relictis reliquum exercitum in copiosissimos agros Biturigum inducit, qui, cum latos fines et complura oppida haberent, unius legionis hibernis non potuerint contineri quin bellum pararent coniurationesque facerent.

III. Repentino adventu Caesaris accidit, quod inparatis disiectisque accidere fuit necesse, ut sine timore ullo rura colentes prius ab equitatu opprimerentur quam confugere in oppida possent. Namque etiam illud vulgare incursionis hostium signum, quod incendiis aedificiorum intellegi consuevit, Caesaris erat interdicto sublatum, ne aut copia pabuli frumentique, si longius progredi vellet, deficeretur aut hostes incendiis terrerentur. Multis hominum milibus captis perterriti Bituriges, qui primum adventum potuerant effugere Romanorum, in finitimas civitates aut privatis hospitiis confisi aut societate consilio rum confugerant. Frustra: nam Caesar magnis itineribus

omnibus locis occurrit nec dat ulli civitati spatium de aliena potius quam de domestica salute cogitandi; qua celeritate et fideles amicos retinebat et dubitantes terrore ad condiciones pacis adducebat. Tali condicione proposita Bituriges, cum sibi viderent clementia Caesaris reditum patere in eius amicitiam finitimasque civitates sine ulla poena dedisse obsides atque in fidem receptas esse, idem fecerunt.

IV. Caesar militibus pro tanto labore ac patientia, qui brumalibus diebus, itineribus difficillimis, frigoribus intolerandis studiosissime permanserant in labore, ducenos sestertios, centurionibus tot milia nummum, praedae nomine condonata, pollicetur legionibusque in hiberna remissis ipse se recipit die xxxx Bibracte. Ibi cum ius diceret, Bituriges ad eum legatos mittunt auxilium petitum contra Carnutes, quos intulisse bellum sibi querebantur. Qua re cognita cum dies non amplius decem et octo in hibernis esset moratus, legiones xiiii et vi ex hibernis ab Arare educit, quas ibi conlocatas explicandae rei frumentariae causa superiore commentario demonstratum est: ita cum duabus legionibus ad persequendos Carnutes proficiscitur.

V. Cum fama exercitus ad hostes esset perlata, calamitate ceterorum ducti Carnutes desertis vicis oppidisque, quae tolerandae hiemis causa constitutis repente exiguis ad necessitatem aedificiis incolebant — nuper enim devicti conplura oppida dimiserant, — dispersi profugiunt. Caesar erumpentes eo maxime tempore acerrimas tempestates cum subire milites nollet, in oppido Carnutum Genabo castra ponit atque in tecta partim Gallorum, partim quae coniectis celeriter stramentis tentoriorum integendorum gratia erant inaedificata, milites conlecit. Equites tamen et auxiliarios pedites in omnes partes mittit, quascumque petisse dicebantur hostes; nec frustra: nam plerumque magna praeda potiti nostri revertuntur. Oppressi Carnutes hiemis difficultate terrore periculi cum tectis expulsi nullo loco diutius consistere auderent nec silvarum praesidio tempestatibus durissimis

tegi possent, dispersi magna parte amissa suorum dissipantur in finitimas civitates.

VI. Caesar tempore anni difficillimo, cum satis haberet convenientes manus dissipare, ne quod initium belli nasceretur, quantumque in ratione esset, exploratum haberet sub tempus aestivorum nullum summum bellum posse conflari, Gaium Trebonium cum duabus legionibus, quas secum habebat, in hibernis Genabi conlocavit; ipse cum crebris legationibus Remorum certior fieret Bellovacos, qui belli gloria Gallos omnes Belgasque praestabant, finitimasque his civitates duce Correo Bellovaco et Commio Atrebate exercitus comparare atque in unum locum cogere, ut omni multitudine in fines Suessionum, qui Remis erant adtributi, facerent inpressionem, pertinere autem non tantum ad dignitatem, sed etiam ad salutem suam iudicaret nullam calamitatem socios optime de republica meritos accipere, legionem ex hibernis evocat rursus XI, litteras autem ad Gaium Fabium mittit, ut in fines Suessionum legiones duas, quas habebat, adduceret, alteramque ex duabus ab Labieno arcessit. Ita, quantum hibernorum opportunitas bellique ratio postulabat, perpetuo suo labore in vicem legionibus expeditionum onus iniungebat.

VII. His copiis coactis ad Bellovacos proficiscitur castrisque in eorum finibus positis equitum turmas dimittit in omnes partes ad aliquos excipiendos, ex quibus hostium consilia cognosceret. Equites officio functi renuntiant paucos in aedificiis esse inventos, atque hos, non qui agrorum colendorum causa remansissent (namque esse undique diligenter demigratum), sed qui speculandi causa essent remissi. A quibus cum quaereret Caesar, quo loco multitudo esset Bellovacorum quodve esset consilium eorum, inveniebat: Bellovacos omnes, qui arma ferre possent, in unum locum convenisse, itemque Ambianos, Aulercos, Catelos, Velliocassis, Atrebatas; locum castris excelsum in silva circumdata palude delegisse, impedimenta omnia in ulteriores silvas contulisse. Con plures esse principes belli auctores, sed multitudinem

maxime Correo obtemperare, quod ei summo esse odio nomen populi Romani intellexissent. Paucis ante diebus ex his castris Atrebatem Commium discessisse ad auxilia Germanorum adducenda; quorum et vicinitas propinqua et multitudo esset infinita. Constituisse autem Bellovacos omnium principum consensu, summa plebis cupiditate, si, ut diceretur, Caesar cum tribus legionibus veniret, offerre se ad dimicandum, ne miseriore ac duriore postea condicione cum toto exercitu decertare cogerentur; si maiores copias adduceret, in eo loco permanere, quem delegissent, pabulatione autem, quae propter anni tempus cum exigua tum disiecta esset, et frumentatione et reliquo commeatu ex insidiis prohibere Romanos.

VIII. Quae Caesar consentientibus pluribus cum cognosset atque ea quae proponerentur consilia plena prudentiae longeque a temeritate barbarorum remota esse iudicaret, omnibus rebus inserviendum statuit, quo celerius hostis contempta suorum paucitate prodiret in aciem. Singularis enim virtutis veterrimas legiones VII, VIII, VIIII habebat, summae spei delectaeque iuventutis XI, quae octavo iam stipendio tamen in conlatione reliquarum nondum eandem vetustatis ac virtutis ceperat opinionem. Itaque consilio advocato rebus iis, quae ad se essent delatae, omnibus expositis animos multitudinis confirmat. Si forte hostes trium legionum numero posset elicere ad dimicandum, agminis ordinem ita constituit, ut legio septuma, octava, nona ante omnia irent impedimenta, deinde omnium impedimentorum agmen — quod tamen erat mediocre, ut in expeditionibus esse consuevit — cogeret undecima, ne maioris multitudinis species accidere hostibus posset, quam ipsi depoposcissent. Hac ratione paene quadrato agmine instructo in conspectum hostium celerius opinione eorum exercitum adducit.

IX. Cum repente instructas velut in acie certo gradu legiones accedere Galli viderent, quorum erant ad Caesarem plena fiduciae consilia perlata, sive certaminis periculo sive subito adventu sive expectatione nostri consilii copias instruunt pro castris nec loco superiore decedunt.

Caesar, etsi dimicare optaverat, tamen admiratus tantam multitudinem hostium valle intermissa magis in altitudinem depressa quam late patente castra castris hostium confert. Haec imperat vallo pedum xII muniri, loriculam pro hac ratione eius altitudinis inaedificari; fossam duplicem pedum denum quinum lateribus deprimi directis; turris excitari crebras in altitudinem III tabulatorum, pontibus traiectis constratisque coniungi, quorum frontes viminea loricula munirentur: ut ab hostibus duplici fossa, duplici propugnatorum ordine defenderentur, quorum alter ex pontibus, quo tutior altitudine esset, hoc audacius longiusque permitteret tela, alter, qui propior hostem in ipso vallo conlocatus esset, ponte ab incidentibus telis tegeretur. Portis fores altioresque turres imposuit.

X. Huius munitionis duplex erat consilium. Namque et operum magnitudinem et timorem suum sperabat fiduciam barbaris adlaturum, et cum pabulatum frumentatumque longius esset proficiscendum, parvis copiis castra munitione ipsa videbat posse defendi. Interim crebro paucis utrimque procurrentibus inter bina castra palude interiecta contendebatur; quam tamen paludem nonnumquam aut nostra auxilia Gallorum Germanorumque transibant acriusque hostes insequebantur, aut vicissim hostes eadem transgressi nostros longius summovebant. Accidebat autem cotidianis pabulationibus, id quod accidere erat necesse, cum raris disiectisque ex aedificiis pabulum conquireretur, ut impeditis locis dispersi pabulatores circumvenirentur; quae res, etsi mediocre detrimentum iumentorum ac servorum nostris adferebat, tamen stultas cogitationes incitabat barbarorum, atque eo magis, quod Commius, quem profectum ad auxilia Germanorum arcessenda docui, cum equitibus venerat; qui tametsi numero non amplius erant quingenti, tamen Germanorum adventu barbari nitebantur.

XI. Caesar, cum animadverteret hostem conplures dies castris palude et loci natura munitis se tenere neque oppugnari castra eorum sine dimicatione perniciosa nec locum munitionibus claudi nisi a maiore exercitu posse,

teras ad Trebonium mittit, ut quam celerrime posset leonem XIII, quae cum T. Sextio legato in Biturigibus emabat, arcesseret atque ita cum tribus legionibus ma- is itineribus ad se veniret; ipse equites in vicem Re- orum ac Lingonum reliquarumque civitatum, quorum agnum numerum evocaverat, praesidio pabulationibus ittit, qui subitas hostium incursiones sustinerent.

XII. Quod cum cotidie fieret ac iam consuetudine ligentia minueretur, quod plerumque accidit diuturni- te, Bellovaci delecta manu peditum cognitis stationibus tidianis equitum nostrorum silvestribus locis insidias sponunt eodemque equites postero die mittunt, qui pri- um elicerent nostros, deinde circumventos aggrederen- r. Cuius mali sors incidit Remis, quibus ille dies fun- ndi muneris obvenerat. Namque hi, cum repente ho- um equites animadvertissent ac numero superiores ucitatem contempsissent, cupidius insecuti peditibus diquc sunt circumdati. Quo facto perturbati celerius, iam consuetudo fert equestris proelii, se receperunt nisso Vertisco, principe civitatis, praefecto equitum; i cum vix equo propter aetatem posset uti, tamen con- etudine Gallorum neque aetatis excusatione in susci- enda praefectura usus erat neque dimicari sine se vo- erat. Inflammantur atque incitantur hostium animi se- ndo proelio, principe et praefecto Remorum interfecto, strique detrimento admonentur diligentius exploratis cis stationes disponere ac moderatius cedentem insequi stem.

XIII. Non intermittunt interim cotidiana proelia in nspectu utrorumque castrorum, quae ad vada transi- sque fiebant paludis. Qua contentione Germani, quos opterea Caesar traduxerat Rhenum, ut equitibus inter- siti proeliarentur, cum constantius universi paludem ansissent paucisque resistentibus interfectis pertinacius liquam multitudinem essent insecuti, perterriti non so- m ii, qui aut comminus opprimebantur aut eminus vul- rabantur, sed etiam qui longius subsidiari consuerant, rpiter refugerunt nec prius finem fugae fecerunt

amissis superioribus locis, quam se aut in castra suorum reciperent aut nonnulli pudore coacti longius profugerent. Quorum periculo sic omnes copiae sunt perturbatae, ut vix iudicari posset, utrum secundis minimisque rebus insolentiores an adverso mediocri casu timidiores essent.

XIV. Conpluribus diebus isdem in castris consumptis cum propius accessisse legiones et Gaium Trebonium legatum cognossent, duces Bellovacorum veriti similem obsessionem Alesiae noctu dimittunt eos, quos aut aetate aut viribus inferiores aut inermes habebant, unaque reliqua impedimenta. Quorum perturbatum et confusum dum explicant agmen (magna enim multitudo carrorum etiam expeditos sequi Gallos consuevit), oppressi luce copias armatorum pro suis instruunt castris, ne prius Romani persequi se inciperent, quam longius agmen impedimentorum suorum processisset. At Caesar neque resistentes adgrediundos tanto collis ascensu iudicaba: neque non usque eo legiones admovendas, ut discedere ex eo loco sine periculo barbari militibus instantibus non possent. Ita, cum palude impedita a castris castra dividi videret, quae transeundi difficultas celeritatem insequendi tardare posset, atque id iugum, quod trans paludem paene ad hostium castra pertineret, mediocri valle a castris eorum intercisum animum adverteret, pontibus palude constrata legiones traducit celeriterque in summam planiciem iugi pervenit, quae declivi fastigio duobus ab lateribus muniebatur. Ibi legionibus instructis ad ultimum iugum pervenit aciemque eo loco constituit, unde tormento missa tela in hostium cuneos conici possent.

XV. Barbari confisi loci natura cum dimicare non recusarent, si forte Romani subire collem conarentur, paulatim copias distributas dimittere non possent, ne dispersi perturbarentur, in acie permanserunt. Quorum pertinacia cognita Caesar viginti cohortibus instructis castrisque eo loco metatis muniri iubet castra. Absolutis operibus pro vallo legiones instructas conlocat, equites frenatis equis in statione disponit. Bellovaci, cum

ımanos ad insequendum paratos viderent neque per-
ıctare aut diutius permanere sine periculo eodem loco
ıssent, tale consilium sui recipiendi ceperunt. Fasces,
consueverant, per manus stramentorum ac virgulto
m, quorum summa erat in castris copia, inter se tradi-
s ante aciem conlocarunt extremoque tempore diei
gno pronuntiato uno tempore incenderunt. Ita conti-
ns flamma copias omnes repente a conspectu texit Ro-
ınorum. Quod ubi accidit, barbari vehementissimo cursu
fugerunt.

XVI. Caesar, etsi discessum hostium animadvertere
n poterat incendiis oppositis, tamen id consilium cum
gae causa initum suspicaretur, legiones promovet, tur-
ıs mittit ad insequendum; ipse veritus insidias, ne forte
eodem loco subsistere hostis atque elicere nostros in
zum conaretur iniquum, tardius procedit. Equites cum
trare summum iugum et flammam densissimam time
nt ac, si qui cupidius intraverant, vix suorum ipsi prio
s partes animadverterent equorum, insidias veriti libe-
m facultatem sui recipiendi Bellovacis dederunt. Ita
ga timoris simul calliditatisque plena sine ullo detri-
ento milia non amplius decem progressi hostes loco
ınitissimo castra posuerunt. Inde cum saepe in insidiis
uites peditesque disponerent, magna detrimenta Roma-
s in pabulationibus inferebant.

XVII. Quod cum crebrius accideret, ex captivo quo-
m conperit Caesar Correum, Bellovacorum ducem, for-
simorum milia sex peditum delegisse equitesque ex
ıni numero mille, quos in insidiis eo loco conlocaret,
ıem in locum propter copiam frumenti ac pabuli Roma-
s missuros suspicaretur. Quo cognito consilio legio-
s plures, quam solebat, educit equitatumque, qua con-
etudine pabulatoribus mittere praesidio consuerat, prae-
ttit: huic interponit auxilia levis armaturae; ipse cum
gionibus quam potest maxime adpropinquat.

XVIII. Hostes in insidiis dispositi cum sibi delegis-
nt campum ad rem gerendam non amplius patentem in
nnes partes passibus mille, silvis undique aut impedi-

tissimo flumine munitum, velut indagine hunc insidiis circumdederunt. Explorato hostium consilio nostri ad proeliandum animo atque armis parati cum subsequentibus legionibus nullam dimicationem recusarent, turmatim in eum locum devenerunt. Quorum adventu cum sibi Correus oblatam occasionem rei gerendae existimaret, primum cum paucis se ostendit atque in proxumas turmas impetum fecit. Nostri constanter incursum sustinent insidiatorum, neque plures in unum locum conveniunt; quod plerumque equestribus proeliis cum propter aliquem timorem accidit, tum multitudine ipsorum detrimentum accipitur.

XIX. Cum dispositis turmis in vicem rari proeliarentur neque ab lateribus circumveniri suos paterentur, erumpunt ceteri Correo proeliante ex silvis. Fit magna contentione diversum proelium. Quod cum diutius pari Marte iniretur, paulatim ex silvis instructa multitudo procedit peditum, quae nostros coëgit cedere equites. Quibus celeriter subveniunt levis armaturae pedites, quos ante legiones missos docui, turmisque nostrorum interpositi constanter proeliantur. Pugnatur aliquamdiu pari contentione; deinde, ut ratio postulabat proelii, qui sustinuerant primos impetus insidiarum, hoc ipso fiunt superiores, quod nullum ab insidiantibus inprudentes acceperant detrimentum. Accedunt propius interim legiones, crebrique eodem tempore et nostris et hostibus nuntii adferuntur, imperatorem instructis copiis adesse. Qua re cognita praesidio cohortium confisi nostri acerrime proeliantur, ne, si tardius rem gessissent, victoriae gloriam communicasse cum legionibus viderentur; hostes concidunt animis atque itineribus diversis fugam quaerunt. Nequiquam: nam quibus difficultatibus locorum Romanos claudere voluerant, iis ipsi tenebantur. Victi tamen perculsique maiore parte amissa consternati profugiunt partim silvis petitis, partim flumine (qui tamen in fuga a nostris acriter insequentibus conficiuntur), cum interim nulla calamitate victus Correus excedere proelio silvasque petere aut invitantibus nostris

ad deditionem potuit adduci, quin fortissime proeliando conpluresque vulnerando cogeret elatos iracundia victores in se tela conicere.

XX. Tali modo re gesta recentibus proelii vestigiis ingressus Caesar, cum victos tanta calamitate existumaret hostes nuntio accepto locum castrorum relicturos, quae non longius ab ea caede abesse plus minus octo milibus dicebantur, tametsi flumine impeditum transitum videbat, tamen exercitu traducto progreditur. At Bellovaci reliquaeque civitates repente ex fuga paucis atque his vulneratis receptis, qui silvarum beneficio casum evitaverant, omnibus adversis, cognita calamitate, interfecto Correo, amisso equitatu et fortissimis peditibus cum adventare Romanos existimarent, concilio repente cantu tubarum convocato conclamant, legati obsidesque ad Caesarem mittantur.

XXI. Hoc omnibus probato consilio Commius Atrebas ad eos confugit Germanos, a quibus ad id bellum auxilia mutuatus erat. Ceteri e vestigio mittunt ad Caesarem legatos petuntque, ut ea poena sit contentus hostium, quam si sine dimicatione inferre integris posset, pro sua clementia atque humanitate numquam profecto esset inlaturus. Adflictas opes equestri proelio Bellovacorum esse; delectorum peditum multa milia interisse, vix refugisse nuntios caedis. Tamen magnum, ut in tanta calamitate, Bellovacos eo proelio commodum esse consecutos, quod Correus, auctor belli, concitator multitudinis, esset interfectus. Numquam enim senatum tantum in civitate illo vivo, quantum imperitam plebem potuisse.

XXII. Haec orantibus legatis commemorat Caesar: Eodem tempore superiore anno Bellovacos ceterasque Galliae civitates suscepisse bellum: pertinacissime hos ex omnibus in sententia permansisse neque ad sanitatem reliquorum deditione esse perductos. Scire atque intellegere se causam peccati facillime mortuis delegari. Neminem vero tantum pollere, ut invitis principibus, resistente senatu, omnibus bonis repugnantibus infirma manu

plebis bellum concitare et gerere posset; sed tamen se contentum fore ea poena, quam sibi ipsi contraxissent.

XXIII. Nocte insequenti legati responsa ad suos referunt, obsides conficiunt. Concurrunt reliquarum civitatium legati, quae Bellovacorum speculabantur eventum. Obsides dant, imperata faciunt excepto Commio, quem timor prohibebat cuiusquam fidei suam committere salutem. Nam superiore anno T. Labienus Caesare in Gallia citeriore ius dicente cum Commium conperisset sollicitare civitates et coniurationem contra Caesarem facere, infidelitatem eius sine ulla perfidia iudicavit comprimi posse. Quem quia non arbitrabatur vocatum in castra venturum, ne temptando cautiorem faceret, Gaium Volusenum Quadratum misit, qui eum per simulationem conloquii curaret interficiendum. Ad eam rem delectos idoneos ei tradit centuriones. Cum in conloquium ventum esset et, ut convenerat, manum Commii Volusenus arripuisset, centurio velut insueta re permotus vel celeriter a familiaribus prohibitus Commii conficere hominem non potuit; graviter tamen primo ictu gladio caput percussit. Cum utrimque gladii destricti essent, non tam pugnandi quam diffugiendi fuit utrorumque consilium: nostrorum, quod mortifero vulnere Commium credebant adfectum, Gallorum, quod insidiis cognitis plura quam videbant extimescebant. Quo facto statuisse Commius dicebatur numquam in conspectum cuiusquam Romani venire.

XXIV. Bellicosissimis gentibus devictis Caesar cum videret nullam iam esse civitatem, quae bellum pararet, quo sibi resisteret, sed nonnullos ex oppidis demigrare, ex agris diffugere ad praesens imperium evitandum, plures in partes exercitum dimittere constituit. M. Antonium quaestorem cum legione duodecima sibi coniungit. C. Fabium legatum cum cohortibus xxv mittit in diversissimam partem Galliae, quod ibi quasdam civitates in armis esse audiebat, neque C. Caninium Rebilum legatum, qui in illis regionibus erat, satis firmas duas legiones habere existumabat. T. Labienum ad se evocat; legionem autem xv, quae cum eo fuerat in hibernis, in togatam Gal

liam mittit ad colonias civium Romanorum tuendas, ne quod simile incommodum accideret decursione barbarorum, ac superiore aestate Tergestinis acciderat, qui repentino latrocinio atque impetu eorum erant oppressi. Ipse ad vastandos depopulandosque fines Ambiorigis proficiscitur; quem perterritum ac fugientem cum redigi posse in suam potestatem desperasset, proximum suae dignitatis esse ducebat, adeo fines eius vastare civibus, aedificiis, pecore, ut odio suorum Ambiorix, si quos fortuna reliquos fecisset, nullum reditum propter tantas calamitates haberet in civitatem.

XXV. Cum in omnes partes finium Ambiorigis aut legiones aut auxilia dimisisset atque omnia caedibus, incendiis, rapinis vastasset, magno numero hominum interfecto aut capto Labienum cum duabus legionibus in Treveros mittit, quorum civitas propter Germaniae vicinitatem cotidianis exercitata bellis cultu et feritate non multum a Germanis differebat neque imperata umquam nisi exercitu coacta faciebat.

XXVI. Interim Gaius Caninius legatus, cum magnam multitudinem convenisse hostium in fines Pictonum litteris nuntiisque Durati cognosceret, qui perpetuo in amicitia manserat Romanorum, cum pars quaedam civitatis eius defecisset, ad oppidum Limonem contendit. Quo cum adventaret atque ex captivis certius cognosceret multis hominum milibus a Dumnaco, duce Andium, Duratium clausum Limone oppugnari neque infirmas legiones hostibus committere auderet, castra posuit loco munito. Dumnacus, cum adpropinquare Caninium cognosset, copiis omnibus ad legiones conversis castra Romanorum oppugnare instituit. Cum conplures dies in oppugnatione consumpsisset et magno suorum detrimento nullam partem munitionum convellere potuisset, rursus ad obsidendum Limonem redit.

XXVII. Eodem tempore C. Fabius legatus conplures civitates in fidem recipit, obsidibus firmat litterisque Gai Canini Rebili fit certior, quae in Pictonibus gerantur. Quibus rebus cognitis proficiscitur ad auxilium Duratio

ferendum. At Dumnacus adventu Fabii cognito desperata salute, si tempore eodem coactus esset et Romanum externum sustinere hostem et respicere ac timere oppidanos, repente ex eo loco cum copiis recedit nec se satis tutum fore arbitratur, nisi flumine Ligeri, quod erat ponte propter magnitudinem transeundum, copias traduxisset. Fabius etsi nondum in conspectum venerat hostibus neque se Caninio coniunxerat, tamen doctus ab iis, qui locorum noverant naturam, potissimum credidit hostes perterritos eum locum, quem petebant, petituros. Itaque cum copiis ad eundem pontem contendit equitatuique tantum procedere ante agmen imperat legionum, quantum cum processisset, sine defatigatione equorum in eadem se reciperet castra. Consequuntur equites nostri, ut erat praeceptum, invaduntque Dumnaci agmen et fugientes perterritosque sub sarcinis in itinere adgressi magna praeda multis interfectis potiuntur. Ita re bene gesta se recipiunt in castra.

XXVIII. Insequenti nocte Fabius equites praemittit sic paratos, ut confligerent atque omne agmen morarentur, dum consequeretur ipse. Cuius praeceptis ut res gereretur, Q. Atius Varus, praefectus equitum, singularis et animi et prudentiae vir, suos hortatur agmenque hostium consecutus turmas partim idoneis locis disponit, parte equitum proelium committit. Confligit audacius equitatus hostium succedentibus sibi peditibus; qui toto agmine subsistentes equitibus suis contra nostros ferunt auxilium. Fit proelium acri certamine. Namque nostri contemptis pridie superatis hostibus, cum subsequi legiones meminissent, et pudore cedendi et cupiditate per se conficiendi proelii fortissime contra pedites proeliabantur, hostesque nihil amplius copiarum accessurum credentes, ut pridie cognoverant, delendi equitatus nostri nacti occasionem videbantur.

XXIX. Cum aliquamdiu summa contentione dimicaretur, Dumnacus instruit aciem, quae suis esset equitibus in vicem praesidio: cum repente confertae legiones in con-

spectum hostium veniunt. Quibus visis perculsae barbarorum turmae ac perterritae acies hostium perturbato impedimentorum agmine magno clamore discursuque passim fugae se mandant. At nostri equites, qui paulo ante cum resistentibus fortissime conflixerant, laetitia victoriae elati magno undique clamore sublato cedentibus circumfusi, quantum equorum vires ad persequendum dextraeque ad caedendum valent, tantum eo proelio interficiunt. Itaque amplius milibus XII aut armatorum aut eorum, qui eo tempore arma proiecerant, interfectis omnis multitudo capitur impedimentorum.

XXX. Qua ex fuga cum constaret Drappetem Senonem, — qui, ut primum defecerat Gallia, collectis undique perditis hominibus, servis ad libertatem vocatis, exulibus omnium civitatum ascitis, receptis latronibus impedimenta et commeatus Romanorum interceperat — non amplius hominum milibus ex fuga quinque collectis provinciam petere unaque consilium cum eo Lucterium Cadurcum cepisse, quem superiore commentario prima defectione Galliae facere in provinciam voluisse impetum cognitum est, Caninius legatus cum legionibus duabus ad eos persequendos contendit, ne detrimento aut timore provinciae magna infamia perditorum hominum latrociniis caperetur.

XXXI. Gaius Fabius cum reliquo exercitu in Carnutes ceterasque proficiscitur civitates, quarum eo proelio, quod cum Dumnaco fecerat, copias esse accisas sciebat. Non enim dubitabat, quin recenti calamitate summissiores essent futurae, dato vero spatio ac tempore eodem instigante Dumnaco possent concitari. Qua in re summa felicitas celeritasque in recipiendis civitatibus Fabium consequitur. Nam Carnutes, qui saepe vexati numquam pacis fecerant mentionem, datis obsidibus veniunt in deditionem, ceteraeque civitates positae in ultimis Galliae finibus, Oceano coniunctae, quae Armoricae appellantur, auctoritate adductae Carnutum adventu Fabii legionumque imperata sine mora faciunt. Dumnacus

finibus expulsus errans latitansque solus extremas Galliae regiones petere est coactus.

XXXII. At Drappes unaque Lucterius cum legiones Caniniumque adesse cognoscerent nec se sine certa pernicie persequente exercitu putarent provinciae fines intrare posse nec iam libere vagandi latrociniorumque faciendorum facultatem haberent, in finibus consistunt Cadurcorum. Ibi cum Lucterius apud suos cives quond m integris rebus multum potuisset semperque auctor novorum consiliorum magnam apud barbaros auctoritatem haberet, oppidum Uxellodunum, quod in clientela fuerat eius, egregie natura loci munitum, occupat suis et Drappetis copiis oppidanosque sibi coniungit.

XXXIII. Quo cum confestim Gaius Caninius venisset animadverteretque omnes oppidi partes praeruptissimis saxis esse munitas, quo defendente nullo tamen armatis ascendere esset difficile, magna autem impedimenta oppidanorum videret, quae si clandestina fuga subtrahere conarentur, effugere non modo equitatum, sed ne legiones quidem possent, tripertito cohortibus divisis trina excelsissimo loco castra fecit; a quibus paulatim, quantum copiae patiebantur, vallum in oppidi circuitum ducere instituit.

XXXIV. Quod cum animadverterent oppidani miserrimaque Alesiae memoria solliciti similem c sum obsessionis vererentur, maximeque ex omnibus Lucterius, qui fortunae illius periculum fecerat, moneret frumenti rationem esse habendam, constituunt omnium consensu parte ibi relicta copiarum ipsi cum expeditis ad importandum frumentum proficisci. Eo consilio probato proxuma nocte duobus milibus armatorum relictis reliquos ex o pido Drappes et Lucterius educunt. Hi paucos dies mor ti ex finibus Cadurcorum, qui partim re frumentaria subl vare eos cupiebant, partim prohibere, quo minus sumerent, non poterant, magnum numerum frumenti conparant, nonnumquam autem expeditionibus nocturnis castella nostrorum adoriuntur. Quam ob causam Gaius Caninius toto oppido munitiones circumdare moratur, ne aut opus

effectum tueri non possit aut plurimis in locis infirma disponat praesidia.

XXXV. Magna copia frumenti comparata considunt Drappes et Lucterius non longius ab oppido x milibus, unde paulatim frumentum in oppidum supportarent. Ipsi inter se provincias partiuntur: Drappes castris praesidio cum parte copiarum restitit, Lucterius agmen iumentorum ad oppidum ducit. Dispositis ibi praesidiis hora noctis circiter decima silvestribus angustisque itineribus frumentum inportare in oppidum instituit. Quorum strepitum vigiles castrorum cum sensissent, exploratoresque missi quae gererentur renuntiassent, Caninius celeriter cum cohortibus armatis ex proximis castellis in frumentarios sub ipsam lucem impetum fecit. Ii repentino malo perterriti diffugiunt ad sua praesidia; quae nostri ut viderunt, acrius contra armatos incitati neminem ex eo numero vivum capi patiuntur. Profugit inde cum paucis Lucterius nec se recipit in castra.

XXXVI. Re bene gesta Caninius ex captivis comperit partem copiarum cum Drappete esse in castris a milibus longe non amplius XII. Qua re ex compluribus cognita cum intellegeret fugato duce altero perterritos reliquos facile opprimi posse, magnae felicitatis esse arbitrabatur neminem ex caede refugisse in castra, qui de accepta calamitate nuntium Drappeti perferret. Sed in experiundo cum periculum nullum videret, equitatum omnem Germanosque pedites, summae velocitatis homines, ad castra hostium praemittit; ipse legionem unam in trina castra distribuit, alteram secum expeditam ducit. Cum propius hostis accessisset, ab exploratoribus, quos praemiserat, cognoscit castra eorum, ut barbarorum fere consuetudo est, relictis locis superioribus ad ripas fluminis esse demissa; at Germanos equitesque inprudentibus omnibus de inproviso advolasse proeliumque commisisse. Qua re cognita legionem armatam instructamque adducit. Ita repente omnibus ex partibus signo dato loca superiora capiuntur. Quod ubi accidit, Germani equitesque signis legionis visis vehementissime proeliantur

Confestim cohortes undique impetum faciunt omnibusque aut interfectis aut captis magna praeda potiuntur. Capitur ipse eo proelio Drappes.

XXXVII. Caninius felicissime re gesta sine ullo paene militis vulnere ad obsidendos oppidanos revertitur externoque hoste deleto, cuius timore antea dividere praesidia et munitione oppidanos circumdare prohibitus erat, opera undique imperat administrari. Venit eodem cum suis copiis postero die Gaius Fabius partemque oppidi sumit ad obsidendum.

XXXVIII. Caesar interim M. Antonium quaestorem cum cohortibus xv in Bellovacis relinquit, ne qua rursus novorum consiliorum capiendorum Belgis facultas daretur. Ipse reliquas civitates adit, obsides plures imperat, timentes omnium animos consolatione sanat. Cum in Carnutes venisset, quorum in civitate superiore commentario Caesar exposuit initium belli esse ortum, quod praecipue eos propter conscientiam facti timere animadvertebat, quo celerius civitatem timore liberaret, principem sceleris illius et concitatorem belli Gutruatum ad supplicium depoposcit. Qui etsi ne civibus quidem suis se committebat, tamen celeriter omnium cura quaesitus in castra perducitur. Cogitur in eius supplicium Caesar contra suam naturam concursu maximo militum, qui omnia pericula et detrimenta belli Gutruato accepta referebant, adeo ut verberibus exanimatum corpus securi feriretur.

XXXIX. Ibi crebris litteris Caninii fit certior, quae de Drappete et Lucterio gesta essent quoque in consilio permanerent oppidani. Quorum etsi paucitatem contemnebat, tamen pertinaciam magna poena esse adficiendam iudicabat, ne universa Gallia non sibi vires defuisse ad resistendum Romanis, sed constantiam putaret, neve hoc exemplo ceterae civitates locorum opportunitate fretae se vindicarent in libertatem, cum omnibus Gallis notum esse sciret reliquam esse unam aestatem suae provinciae, quam si sustinere potuissent, nullum ultra periculum vererentur. Itaque Q. Calenum legatum cum legionibus reliquit, qui iustis itineribus subsequeretur. Ipse

ıni equitatu quam potest celerrime ad Caninium lit.

Cum contra expectationem omnium Caesar Uxeln venisset oppidumque operibus clausum animad; neque ab oppugnatione recedi videret ulla con- posse, magna autem copia frumenti abundare ıos ex perfugis cognosset, aqua prohibere homptare coepit. Flumen infimam vallem dividebat, tum paene montem cingebat, in quo positum erat ›tum undique oppidum Uxellodunum. Hoc averi natura prohibebat: in infimis enim sic radicibus ferebatur, ut nullam in partem depressis fossis i posset. Erat autem oppidanis difficilis et praeeo descensus, ut prohibentibus nostris sine vul- ac periculo vitae neque adire flumen neque arrecipere possent ascensu. Qua difficultate eorum Caesar sagittariis funditoribusque dispositis, toretiam quibusdam locis contra facillimos descen locatis, aqua fluminis prohibebat oppidanos.

. Quorum omnis postea multitudo aquatorum unum n conveniebat sub ipsius oppidi murum, ubi mans aquae prorumpebat ab ea parte, quae fere pec intervallo fluminis circuitu vacabat. Hoc fonte ri posse oppidanos cum optarent reliqui, Caesar deret, e regione eius vineas agere adversus monaggerem instruere coepit magno cum labore et a dimicatione. Oppidani enim loco superiore nt et eminus sine periculo proeliantur multosrtinaciter succedentes vulnerant; non deterrencn milites nostri vineas proferre et labore atque s locorum vincere difficultates. Eodem tempore ›s tectos ab vineis agunt ad caput fontis; quod peris sine ullo periculo, sine suspicione hostium icebat. Exstruitur agger in altitudinem pedum se-, conlocatur in eo turris x tabulatorum, non quiae moenibus aequaret (id enim nullis operibus efrat), sed quae superare fontis fastigium posset. ım tela tormentis iacerentur ad fontis aditum nec

sine periculo possent aquari oppidani, non tantum pecora atque iumenta, sed etiam magna hostium multitudo siti consumebatur.

XLII. Quo malo perterriti oppidani cupas sevo, pice, scandulis complent, eas ardentes in opera provolvunt, eodemque tempore acerrime proeliantur, ut ab incendio restinguendo dimicationis periculo deterreant Romanos. Magna repente in ipsis operibus flamma extitit. Quaecumque enim per locum praecipitem missa erant, ea vineis et aggere suppressa conprehendebant id ipsum, quod morabatur. Milites contra nostri quamquam periculoso genere proelii locoque iniquo premebantur, tamen omnia fortissimo sustinebant animo. Res enim gerebatur et excelso loco et in conspectu exercitus nostri magnusque utrimque clamor oriebatur. Ita quisque, ut erat maxime insignis, quo notior testatiorque virtus esset eius, telis hostium flammaeque se offerebat.

XLIII. Caesar cum conplures suos vulnerari videret, ex omnibus oppidi partibus cohortes montem ascendere et simulatione moenium occupandorum clamorem undique iubet tollere. Quo facto perterriti oppidani cum quid ageretur in locis reliquis essent suspensi, revocant ab impugnandis operibus armatos murisque disponunt. Ita nostri fine proelii facto celeriter opera flamma conprehensa partim restinguunt, partim interscindunt. Cum pertinaciter resisterent oppidani, magna etiam parte amissa siti suorum in sententia permanerent, ad postremum cuniculis venae fontis intercisae sunt atque aversae. Quo facto repente perennis exaruit fons tantamque attulit oppidanis salutis desperationem, ut id non hominum consilio, sed deorum voluntate factum putarent. Itaque se necessitate coacti tradiderunt.

XLIV. Caesar, cum suam lenitatem cognitam omnibus sciret neque vereretur, ne quid crudelitate naturae videretur asperius fecisse, neque exitum consiliorum suorum animadverteret, si tali ratione diversis in locis plures consilia inissent, exemplo supplicii deterrendos reliquos existimavit. Itaque omnibus, qui arma tulerant,

manus praecidit vitamque concessit, quo testatior esset poena improborum. Drappes, quem captum esse a Caninio docui, sive indignitate et dolore vinculorum sive timore gravioris supplicii paucis diebus cibo se abstinuit atque ita interiit. Eodem tempore Lucterius, quem profugisse ex proelio scripsi, cum in potestatem venisset Epasnacti Arverni — crebro enim mutandis locis multorum fidei se committebat, quod nusquam diutius sine periculo commoraturus videbatur, cum sibi conscius esset, quam inimicum deberet Caesarem habere — hunc Epasnactus Arvernus, amicissimus populi Romani, sine dubitatione ulla vinctum ad Caesarem deduxit.

XLV. Labienus interim in Treveris equestre proelium facit secundum conpluribusque Treveris interfectis et Germanis, qui nullis adversus Romanos auxilia denegabant, principes eorum vivos redigit in suam potestatem atque in his Surum Haeduum, qui et virtutis et generis summam nobilitatem habebat solusque ex Haeduis ad id tempus permanserat in armis.

XLVI. Ea re cognita Caesar cum in omnibus partibus Galliae bene res geri videret iudicaretque superioribus aestivis Galliam devictam subactamque esse, Aquitaniam numquam adisset, per P. Crassum quadam ex parte devicisset, cum duabus legionibus in eam partem Galliae est profectus, ut ibi extremum tempus consumeret aestivorum. Quam rem sicuti cetera celeriter feliciterque confecit. Namque omnes Aquitaniae civitates legatos ad Caesarem miserunt obsidesque ei dederunt. Quibus rebus gestis ipse equitum praesidio Narbonem profectus est, exercitum per legatos in hiberna deduxit: quattuor legiones in Belgio conlocavit cum M. Antonio et C. Trebonio et P. Vatinio legatis, duas legiones in Haeduos deduxit, quorum in omni Gallia summam esse auctoritatem sciebat, duas in Turonis ad fines Carnutum posuit, quae omnem illam regionem coniunctam Oceano continerent, duas reliquas in Lemovicum finibus non longe ab Arvernis, ne qua pars Galliae vacua ab exercitu esset. Paucos dies ipse in provi

ratus, cum celeriter omnes conventus percucurrisset, publicas controversias cognosset, bene meritis praemia tribuisset — cognoscendi enim maximam facultatem habebat, quali quisque fuisset animo in totius Galliae defectione, quam sustinuerat fidelitate atque auxiliis provinciae illius —, his confectis rebus ad legiones in Belgium se recipit hibernatque Nemetocennae.

XLVII. Ibi cognoscit Commium Atrebatem proelio cum equitatu suo contendisse. Nam cum Antonius in hiberna venisset, civitasque Atrebatum in officio esset, Commius, qui post illam vulnerationem, quam supra commemoravi, semper ad omnes motus paratus suis civibus esse consuesset, ne consilia belli quaerentibus auctor armorum duxque deesset, parente Romanis civitate cum suis equitibus latrociniis se suosque alebat infestisque itineribus commeatus complures, qui conportabantur in hiberna Romanorum, intercipiebat.

XLVIII. Erat attributus Antonio praefectus equitum C. Volusenus Quadratus, qui cum eo hibernaret. Hunc Antonius ad persequendum equitatum hostium mittit. Volusenus ad eam virtutem, quae singularis erat in eo, magnum odium Commii adiungebat, quo libentius id faceret, quod imperabatur. Itaque dispositis insidiis saepius equites eius adgressus secunda proelia faciebat. Novissime cum vehementius contenderetur ac Volusenus ipsius intercipiendi Commii cupiditate pertinacius eum cum paucis insecutus esset, ille autem fuga vehementi Volusenum produxisset longius, inimicus homini suorum invocat fidem atque auxilium, ne sua vulnera per fidem inposita paterentur inpunita, conversoque equo se a ceteris incautius permittit in praefectum. Faciunt hoc idem omnes eius equites paucosque nostros convertunt atque insequuntur. Commius incensum calcaribus equum coniungit equo Quadrati lanceaque infesta magnis viribus medium femur traicit Voluseni. Praefecto vulnerato non dubitant nostri resistere et conversis equis hostem pellere. Quod ubi accidit, conplures hostium magno nostrorum impetu perculsi vulnerantur ac partim in fuga proteruntur, par-

tim intercipiuntur; quod malum dux equi velocitate evitavit: ac sic proelio secundo graviter ab eo vulneratus praefectus, ut vitae periculum aditurus videretur, refertur in castra. Commius autem sive expiato suo dolore sive magna parte amissa suorum legatos ad Antonium mittit seque et ibi futurum, ubi praescripserit, et ea facturum, quae imperarit, obsidibus firmat; unum illud orat, ut timori suo concedatur, ne in conspectum veniat cuiusquam Romani. Cuius postulationem Antonius cum iudicaret ab iusto nasci timore, veniam petenti dedit, obsides accepit.

Scio Caesarem singulorum annorum singulos commentarios confecisse; quod ego non existimavi mihi esse faciendum, propterea quod insequens annus, L. Paulo, C. Marcello consulibus, nullas habet magnopere Galliae res gestas. Ne quis tamen ignoraret, quibus in locis Caesar exercitusque eo tempore fuissent, pauca esse scribenda coniungendaque huic commentario statui.

XLIX. Caesar in Belgio cum hiemaret, unum illud propositum habebat continere in amicitia civitates, nulli spem aut causam dare armorum. Nihil enim minus volebat quam sub decessu suo necessitatem sibi aliquam imponi belli gerendi, ne, cum exercitum deducturus esset, bellum aliquod relinqueretur, quod omnis Gallia libenter sine praesenti periculo susciperet. Itaque honorifice civitates appellando, principes maximis praemiis adficiendo, nulla onera iniungendo defessam tot adversis proeliis Galliam condicione parendi meliore facile in pace continuit.

L. Ipse hibernis peractis contra consuetudinem in Italiam quam maximis itineribus est profectus, ut municipia et colonias appellaret, quibus M. Antonii, quaestoris sui, commendaverat sacerdotii petitionem. Contendebat enim gratia cum libenter pro homine sibi coniunctissimo, quem paulo ante praemiserat ad petitionem, tum acriter contra factionem et potentiam paucorum, qui M. Antonii repulsa Caesaris decedentis gratiam convellere cupiebant. Hunc etsi augurem prius factum, quam Italiam at-

tingeret, in itinere audierat, tamen non minus iustam sibi causam municipia et colonias adeundi existimavit, ut iis gratias ageret, quod frequentiam atque officium suum Antonio praestitissent, simulque se et honorem suum sequentis anni commendaret, propterea quod insolenter adversarii sui gloriarentur L. Lentulum et C. Marcellum consules creatos, qui omnem honorem et dignitatem Caesaris spoliarent, ereptum Ser. Galbae consulatum, cum is multo plus gratia suffragiisque valuisset, quod sibi coniunctus et familiaritate et consuetudine legationis esset.

LI. Exceptus est Caesaris adventus ab omnibus municipiis et coloniis incredibili honore atque amore Tum primum enim veniebat ab illo universae Galliae bello. Nihil relinquebatur, quod ad ornatum portarum, itinerum, locorum omnium, qua Caesar iturus erat, excogitari poterat. Cum liberis omnis multitudo obviam procedebat, hostiae omnibus locis immolabantur, tricliniis stratis fora templaque occupabantur, ut vel expectatissimi triumphi laetitia praecipi posset. Tanta erat magnificentia apud opulentiores, cupiditas apud humiliores.

LII. Cum omnes regiones Galliae togatae Caesar percucurrisset, summa celeritate ad exercitum Nemetocennam rediit legionibusque ex omnibus hibernis ad fines Treverorum evocatis eo profectus est ibique exercitum lustravit. T. Labienum Galliae togatae praefecit, quo maiore commendatione conciliaretur ad consulatus petitionem. Ipse tantum itinerum faciebat, quantum satis esse ad mutationem locorum propter salubritatem existimabat. Ibi quamquam crebro audiebat Labienum ab inimicis suis sollicitari certiorque fiebat id agi paucorum consiliis, ut interposita senatus auctoritate aliqua parte exercitus spoliaretur, tamen neque de Labieno credidit quicquam neque, contra senatus auctoritatem ut aliquid faceret, potuit adduci. Iudicabat enim liberis sententiis patrum conscriptorum causam suam facile obtinere. Nam C. Curio, tribunus plebis, cum Caesaris causam dignita-

temque defendendam suscepisset, saepe erat senatui pollicitus, si quem timor armorum Caesaris laederet, quoniam Pompei dominatio atque arma non minimum terrorem foro inferrent, discederet uterque ab armis exercitusque dimitteret, fore eo facto liberam et sui iuris civitatem. Neque hoc tantum pollicitus est, sed etiam per se discessionem facere coepit; quod ne fieret consules amicique Pompei iusserunt atque ita rem moderando discusserunt.

LIII. Magnum hoc testimonium senatus erat universi conveniensque superiori facto. Nam Marcellus proximo anno cum inpugnaret Caesaris dignitatem, contra legem Pompei et Crassi retulerat ante tempus ad senatum de Caesaris provinciis, sententiisque dictis discessionem faciente Marcello, qui sibi omnem dignitatem ex Caesaris invidia quaerebat, senatus frequens in alia omnia transiit. Quibus non frangebantur animi inimicorum Caesaris, sed admonebantur, quo maiores pararent necessitates, quibus cogi posset senatus id probare, quod ipsi constituissent.

LIV. Fit deinde senatusconsultum, ut ad bellum Parthicum legio una a Cn. Pompeio, altera a C. Caesare mitteretur; neque obscure duae legiones uni detrahuntur. Nam Cn. Pompeius legionem primam, quam ad Caesarem miserat, confectam ex delectu provinciae Caesaris, eam tamquam ex suo numero dedit. Caesar tamen, cum de voluntate minime dubium esset adversariorum suorum, Pompeio legionem remisit et suo nomine xv, quam in Gallia citeriore habuerat, ex senatusconsulto iubet tradi. In eius locum xiii legionem in Italiam mittit, quae praesidia tueretur, ex quibus praesidiis xv deducebatur. Ipse exercitui distribuit hiberna: C. Trebonium cum legionibus quattuor in Belgio collocat, C. Fabium cum totidem in Haeduos deducit. Sic enim existimabat tutissimam fore Galliam, si Belgae, quorum maxima virtus, Haedui, quorum auctoritas summa esset, exercitibus continerentur. Ipse in Italiam profectus est.

LV. Quo cum venisset, cognoscit per C. Marcellum consulem legiones duas ab se remissas, quae ex senatusconsulto deberent ad Parthicum bellum duci, Cn. Pompeio traditas atque in Italia retentas esse. Hoc facto quamquam nulli erat dubium, quidnam contra Caesarem pararetur, tamen Caesar omnia patienda esse statuit, quoad sibi spes aliqua relinqueretur iure potius disceptandi quam belli gerundi. Contendit....

C. IULII CAESARIS

COMMENTARIORUM

DE

BELLO CIVILI

LIBER I.

ARGUMENTUM.

Causa et origo belli civilis. De litteris Caesaris ad senatum non refertur obstantibus Lentulo consule et Scipione 1. Caesar exercitum iubetur dimittere 2. senatus Pompeio favet refragantibus tribunis plebis 3. Pompeius se Caesari infensum ostendit 4. SCtum, videant consules, praetores, tribuni plebis, ne quid R. P. detrimenti capiat 5. provinciae Pompeianis commissae. Tota Italia delectus habentur 6. Caesar de militum voluntate certus 7., Ariminum tendit, tribunos pl. convenit, pacem servare temptat 8—10. Iniqua condicione Pompei reiecta Arretium, Pisaurum, Fanum, Anconam occupat 11. Iguviumque; toto Piceno delectus habet 12. Auximo potitur 13. Pompeius ex urbe excedit. Lentulus aperto aerario fugit, gladiatores Caesaris Capuae armat 14. Caesar Asculum recipit; ex delectibus Pompeianis suas cohortes auget 15. Corfinii obsidet Domitium 16., qui frustra a Pompeio auxilium petit 17. Sulmonenses Caesari portas aperiunt 18. Corfinii trepidatur 19. Domitius fugam moliens impeditur 20. de tradendo oppido agitur 21. 22. Eo tradito Pompei duces Caesar dimittit, milites sacramento adigit, in Apuliam transit 23. Pompeius ipse Brundisium fugit 24. ibique eum Caesar obsidet 25., colloquium recusantem 26. Pompeius tamen elabitur Dyrrhachium 27. et oppidum Caesari deditur 28. Hic Hispaniam confirmare statuit 29. Eiecti a Caesarianis e Sardinia Cotta, e Sicilia Cato; Tuberoni in Africa resistit Varus 30. 31. Caesar ad urbem proficiscitur 32, sed infectis iis, quae agere destinaverat, in Galliam ulteriorem contendit 33. Domitii suasu Massilia portas Caesari claudit 34., qui frustra eum a bello dehortatur 35. hanc terra marique oppugnaturus 37. Fabium legatum in Hi[illegible]

praemittit et relictis ad Massiliam C. Trebonio et D. Bruto ipse subsequitur 37. Afranius et Petreius, Pompei legati, Hispaniam obtinent 38, cum iis pluribus proeliis certatur 39—42. ac potissimum ad Ilerdam bellum geritur 43—52. Res legatorum prospere gestae Pompeianorum partes firmant 53. Caesar strenue resistit omnesque angustias perrumpit 54. 55. Interea proelio navali vincuntur Massilienses 56. 57. Ex eo tempore Caesar rem prospere in Hispania gerit 58. 59. Aliquot Hispaniae populi ab Afranio desciscunt 60. Caesar Sicoris parte aversa Afranium et Petreium terret 61—63. cumque his feliciter pugnat 64—70. Afranianis parcit sine proelio iis se potiturum sperans 71—73. agitur de Afranii et Petrei vita; pax videtur coitura 74. Petreius Caesarianos perfide trucidari iubet 75. 76. Caesar contra Pompeianos salvos dimittit 77. Afraniani omnis generis inopia pressi castra relinquunt 78, in itinere a Caesare impediuntur 79—83. et ad deditionem coguntur 84. 85. Dimittitur exercitus, duces libere abeunt 86. 87.

I. Litteris [a Fabio C.] Caesaris consulibus redditis aegre ab his impetratum est summa tribunorum plebis contentione, ut in senatu recitarentur; ut vero ex litteris ad senatum referretur, impetrari non potuit. Referunt consules de republica [in civitate]. L. Lentulus consul senatui reique publicae se non defuturum pollicetur, si audacter ac fortiter sententias dicere velint; sin Caesarem respiciant atque eius gratiam sequantur, ut superioribus fecerint temporibus, se sibi consilium capturum neque senatus auctoritati obtemperaturum: habere se quoque ad Caesaris gratiam atque amicitiam receptum. In eandem sententiam loquitur Scipio: Pompeio esse in animo reipublicae non deesse, si senatus sequatur; si cunctetur atque agat lenius, nequiquam eius auxilium, si postea velit, senatum imploraturum.

II. Haec Scipionis oratio, quod senatus in urbe habebatur Pompeiusque aderat, ex ipsius ore Pompei mitti videbatur. Dixerat aliquis leniorem sententiam, ut primo M. Marcellus, ingressus in eam orationem, non oportere ante de ea re ad senatum referri, quam delectus tota Italia habiti et exercitus conscripti essent, quo praesidio tuto et libere senatus, quae vellet, decernere auderet; ut *M. Calidius*, qui censebat, ut Pompeius in suas provin

cias proficisceretur, ne qua esset armorum causa: timere Caesarem surreptis ab eo duabus legionibus, ne ad eius periculum reservare et retinere eas ad urbem Pompeius videretur; ut M. Rufus, qui sententiam Calidii paucis fere mutatis rebus sequebatur. Hi omnes convicio L. Lentuli consulis correpti exagitabantur. Lentulus sententiam Calidii pronuntiaturum se omnino negavit. Marcellus perterritus conviciis a sua sententia discessit. Sic vocibus consulis, terrore praesentis exercitus, minis amicorum Pompei plerique compulsi, inviti et coacti Scipionis sententiam sequuntur: uti ante certam diem Caesar exercitum dimittat; si non faciat, eum adversus rempublicam facturum videri. Intercedit M. Antonius, Q. Cassius, tribuni plebis. Refertur confestim de intercessione tribunorum. Dicuntur sententiae graves: ut quisque acerbissime crudelissimeque dixit, ita quam maxime ab inimicis Caesaris conlaudatur.

III. Misso ad vesperum senatu omnes, qui sunt eius ordinis, a Pompeio evocantur. Laudat Pompeius atque in posterum confirmat, segniores castigat atque incitat. Multi undique ex veteribus Pompei exercitibus spe praemiorum atque ordinum evocantur, multi ex duabus legionibus, quae sunt traditae a Caesare, arcessuntur. Completur urbs et eius comitium tribunis, centurionibus, evocatis. Omnes amici consulum, necessarii Pompei atque eorum, qui veteres inimicitias cum Caesare gerebant, in senatum coguntur; quorum vocibus et concursu terrentur infirmiores, dubii confirmantur, plerisque vero libere decernendi potestas eripitur. Pollicetur L. Piso censor sese iturum ad Caesarem, item L. Roscius praetor, qui de his rebus eum doceant: sex dies ad eam rem conficiendam spatii postulant. Dicuntur etiam ab nonnullis sententiae, ut legati ad Caesarem mittantur, qui voluntatem senatus ei proponant.

IV. Omnibus his resistitur omnibusque oratio consulis, Scipionis, Catonis opponitur. Catonem veteres inimicitiae Caesaris incitant et dolor repulsae. Lentulus aeris alieni magnitudine et spe exercitus ac provii

rum et regum appellandorum largitionibus movetur, seque alterum fore Sullam inter suos gloriatur, ad quem summa imperii redeat. Scipionem eadem spes provinciae atque exercituum impellit, quos se pro necessitudine partiturum cum Pompeio arbitratur, simul iudiciorum metus, adulatio atque ostentatio sui et potentium, qui in republica iudiciisque tum plurimum pollebant. Ipse Pompeius ab inimicis Caesaris incitatus et quod neminem dignitate secum exaequari volebat, totum se ab eius amicitia averterat et cum communibus inimicis in gratiam redierat, quorum ipse maximam partem illo adfinitatis tempore iniunxerat Caesari; simul infamia duarum legionum permotus, quas ab itinere Asiae Syriaeque ad suam potentiam dominatumque converterat, rem ad arma deduci studebat.

V. His de causis aguntur omnia raptim atque turbate. Nec docendi Caesaris propinquis eius spatium datur nec tribunis plebis sui periculi deprecandi neque etiam extremi iuris intercessione retinendi, quod L. Sulla reliquerat, facultas tribuitur, sed de sua salute septimo die cogitare coguntur, quod illi turbulentissimi superioribus temporibus tribuni plebis octavo denique mense suarum actionum respicere ac timere consuerant. Decurritur ad illud extremum atque ultimum senatusconsultum, quo, nisi paene in ipso urbis incendio atque in desperatione omnium salutis, numquam ante descensum est: dent operam consules, praetores, tribuni plebis quique pro consulibus ad urbem, ne quid respublica detrimenti capiat. Haec senatusconsulto perscribuntur a. d. VII Idus Ianuarias. Itaque quinque primis diebus, quibus haberi senatus potuit, qua ex die consulatum iniit Lentulus, biduo excepto comitiali et de imperio Caesaris et de amplissimis viris, tribunis plebis, gravissime acerbissimeque decernitur. Profugiunt statim ex urbe tribuni plebis seseque ad Caesarem conferunt. Is eo tempore erat Ravennae expectabatque suis lenissimis postulatis responsa, si qua hominum aequitate res ad otium deduci posset.

VI. Proximis diebus habetur extra urbem senatus.

Pompeius eadem illa, quae per Scipionem ostenderat, agit; senatus virtutem constantiamque conlaudat; copias suas exponit: legiones habere sese paratas IX; praeterea cognitum compertumque sibi, alieno esse animo in Caesarem milites neque iis posse persuaderi, uti eum defendant aut sequantur saltem. De reliquis rebus ad senatum refertur: tota Italia delectus habeantur; Faustus Sulla propere in Mauritaniam mittatur; pecunia uti ex aerario Pompeio detur. Refertur etiam de rege Iuba, ut socius sit atque amicus: Marcellus vero passurum in praesentia negat. De Fausto impedit Philippus, tribunus plebis. De reliquis rebus senatusconsulta perscribuntur. Provinciae privatis decernuntur, duae consulares, reliquae praetoriae. Scipioni obvenit Syria, L. Domitio Gallia. Philippus et consules privato consilio praetereuntur neque eorum sortes deiciuntur in reliquas provincias. Praetores mittuntur neque expectant, quod superioribus annis acciderat, ut de eorum imperio ad populum feratur, paludatique votis nuncupatis exeunt. Consules ex urbe proficiscuntur lictoresque habent in urbe et Capitolio privati contra omnia vetustatis exempla. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, pecuniae a municipiis exiguntur, e fanis tolluntur, omnia divina humanaque iura permiscentur.

VII. Quibus rebus cognitis Caesar apud milites contionatur. Omnium temporum iniurias inimicorum in se commemorat; a quibus deductum ac depravatum Pompeium queritur invidia atque obtrectatione laudis suae, cuius ipse honori et dignitati semper faverit adiutorque fuerit. Novum in republica introductum exemplum queritur, ut tribunicia intercessio armis notaretur atque opprimeretur, quae superioribus annis esset restituta. Sullam nudata omnibus rebus tribunicia potestate tamen intercessionem liberam reliquisse; Pompeium, qui amissa restituisse videatur, ademisse. Quotienscumque sit decretum, darent operam magistratus, ne quid respublica detrimenti caperet (*qua voce et quo senatusconsulto populus Romanus ad arma sit vocatus*), factum in pernicio-

sis legibus, in vi tribunicia, in secessione populi, templ
locisque editioribus occupatis; atque haec superior
aetatis exempla expiata Saturnini atque Gracchorum c
sibus docet; quarum rerum illo tempore nihil factum, 1
cogitatum quidem. Hortatur, cuius imperatoris ductu n
vem annis rempublicam felicissime gesserint plurimaqı
proelia secunda fecerint, omnem Galliam Germaniamqı
pacaverint, ut eius existimationem dignitatemque ab ir
micis defendant. Conclamant legionis XIII, quae aderı
milites (hanc enim initio tumultus evocaverat; reliqu
nondum venerant): sese paratos esse imperatoris sui tı
bunorumque plebis iniurias defendere.

VIII. Cognita militum voluntate Ariminum cum
legione proficiscitur ibique tribunos plebis, qui ad eu
confugerant, convenit; reliquas legiones ex hibernis ev
cat et subsequi iubet. Eo L. Caesar adulescens ven
cuius pater Caesaris erat legatus. Is reliquo sermoı
confecto, cuius rei causa venerat, habere se a Pompe
ad eum privati officii mandata demonstrat: Velle Por
peium se Caesari purgatum, ne ea, quae reipublicae cau
egerit, in suam contumeliam vertat. Semper se reip
blicae commoda privatis necessitudinibus habuisse p
tiora. Caesarem quoque pro sua dignitate debere et st
dium et iracundiam suam reipublicae dimittere neqı
adeo graviter irasci inimicis, ut, cum illis nocere se sp
ret, reipublicae noceat. Pauca eiusdem generis addit cu
excusatione Pompei coniuncta. Eadem fere atque eisde
verbis praetor Roscius agit cum Caesare sibique Por
peium commemorasse demonstrat.

IX. Quae res etsi nihil ad levandas iniurias pertine
videbantur, tamen idoneos nactus homines, per quos e
quae vellet, ad eum perferrentur, petit ab utroque, quo
iam Pompei mandata ad se detulerint, ne graventur sı
quoque ad eum postulata deferre, si parvo labore m
gnas controversias tollere atque omnem Italiam metu l
berare possint. Sibi semper primam reipublicae fuis
dignitatem vitaque potiorem. Doluisse se, quod popı
Romani beneficium sibi per contumeliam ab inimicis e

torqueretur, ereptoque semenstri imperio in urbem retraheretur, cuius absentis rationem haberi proximis comitiis populus iussisset. Tamen hanc iacturam honoris sui reipublicae causa aequo animo tulisse: cum litteras ad senatum miserit, ut omnes ab exercitibus discederent, ne id quidem impetravisse. Tota Italia delectus haberi, retineri legiones duas, quae ab se simulatione Parthici belli sint abductae, civitatem esse in armis. Quonam haec omnia nisi ad suam perniciem pertinere? Sed tamen ad omnia se descendere paratum atque omnia pati reipublicae causa. Proficiscatur Pompeius in suas provincias, ipsi exercitus dimittant, discedant in Italia omnes ab armis, metus e civitate tollatur, libera comitia atque omnis respublica senatui populoque Romano permittatur. Haec quo facilius certisque condicionibus fiant et iureiurando sanciantur, aut ipse propius accedat aut se patiatur accedere: fore, uti per colloquia omnes controversiae componantur.

X. Acceptis mandatis Roscius a Caesare Capuam pervenit ibique consules Pompeiumque invenit: postulata Caesaris renuntiat. Illi deliberata re respondent scriptaque ad eum mandata remittunt; quorum haec erat summa Caesar in Galliam reverteretur, Arimino excederet, exercitus dimitteret; quae si fecisset, Pompeium in Hispanias iturum. Interea, quoad fides esset data Caesarem facturum, quae polliceretur, non intermissuros consules Pompeiumque delectus.

XI. Erat iniqua condicio postulare, ut Caesar Arimino excederet atque in provinciam reverteretur, ipsum et provincias et legiones alienas tenere: exercitum Caesaris velle dimitti, delectus habere: polliceri se in provinciam iturum neque, ante quem diem iturus sit, definire, ut, si peracto consulatu Caesaris non profectus esset, nulla tamen mendacii religione obstrictus videretur: tempus vero colloquio non dare neque accessurum polliceri magnam pacis desperationem adferebat. Itaque ab Arimino M. Antonium cum cohortibus quinque Arretium mittit; ipse Arimini cum duabus subsistit ibique delectum

habere instituit; Pisaurum, Fanum, Anconam singulis cohortibus occupat.

XII. Interea certior factus Iguvium Thermum praetorem cohortibus quinque tenere, oppidum munire omniumque esse Iguvinorum optimam erga se voluntatem, Curionem cum tribus cohortibus, quas Pisauri et Arimini habebat, mittit. Cuius adventu cognito, diffisus municipii voluntati Thermus cohortes ex urbe reducit et profugit. Milites in itinere ab eo discedunt ac domum revertuntur. Curio summa omnium voluntate Iguvium recipit. Quibus rebus cognitis confisus municipiorum voluntatibus Caesar cohortes legionis XIII ex praesidiis deducit Auximumque proficiscitur; quod oppidum Attius cohortibus introductis tenebat delectumque toto Piceno circummissis senatoribus habebat.

XIII. Adventu Caesaris cognito decuriones Auximi ad Attium Varum frequentes conveniunt: docent sui iudicii rem non esse; neque se neque reliquos municipes pati posse C. Caesarem imperatorem, bene de republica meritum, tantis rebus gestis oppido moenibusque prohiberi: proinde habeat rationem posteritatis et periculi sui. Quorum oratione permotus Varus praesidium, quod introduxerat, ex oppido educit ac profugit. Hunc ex primo ordine pauci Caesaris consecuti milites consistere coëgerunt. Commisso proelio deseritur a suis Varus: nonnulla pars militum domum discedit; reliqui ad Caesarem perveniunt, atque una cum iis deprensus L. Pupius, primi pili centurio, adducitur, qui hunc eundem ordinem in exercitu Cn. Pompei antea duxerat. At Caesar milites Attianos conlaudat, Pupium dimittit, Auximatibus agit gratias seque eorum facti memorem fore pollicetur.

XIV. Quibus rebus Romam nuntiatis tantus repente terror invasit, ut, cum Lentulus consul ad aperiendum aerarium venisset ad pecuniam Pompeio ex senatusconsulto proferendam, protinus aperto sanctiore aerario ex urbe profugeret. Caesar enim adventare iam iamque et adesse eius equites falso nuntiabantur. Hunc Marcellus collega et plerique magistratus consecuti sunt. Cn. Pom-

peius pridie eius diei ex urbe profectus iter ad legiones habebat, quas a Caesare acceptas in Apulia hibernorum causa disposuerat. Delectus circa urbem intermittuntur: nihil citra Capuam tutum esse omnibus videtur. Capuae primum sese confirmant et colligunt delectumque colonorum, qui lege Iulia Capuam deducti erant, habere instituunt; gladiatoresque, quos ibi Caesar in ludo habebat, ad forum deductos Lentulus spe libertatis confirmat atque his equos adtribuit et se sequi iussit; quos postea monitus ab suis, quod ea res omnium iudicio reprehendebatur, circum familias conventus Campaniae custodiae causa distribuit.

XV. Auximo Caesar progressus omnem agrum Picenum percurrit. Cunctae earum regionum praefecturae libentissimis animis eum recipiunt exercitumque eius omnibus rebus iuvant. Etiam Cingulo, quod oppidum Labienus constituerat suaque pecunia exaedificaverat, ad eum legati veniunt quaeque imperaverit se cupidissime facturos pollicentur. Milites imperat: mittunt. Interea legio XII Caesarem consequitur. Cum his duabus Asculum Picenum proficiscitur. Id oppidum Lentulus Spinther decem cohortibus tenebat; qui Caesaris adventu cognito profugit ex oppido cohortesque secum abducere conatus magna parte militum deseritur. Relictus in itinere cum paucis incidit in Vibullium Rufum missum a Pompeio in agrum Picenum confirmandorum hominum causa. A quo factus Vibullius certior, quae res in Piceno gererentur, milites ab eo accipit, ipsum dimittit. Item ex finitimis regionibus quas potest contrahit cohortes ex delectibus Pompeianis; in his Camerino fugientem Lucilium Hirrum cum sex cohortibus, quas ibi in praesidio habuerat, excipit; quibus coactis XIII efficit. Cum his ad Domitium Ahenobarbum Corfinium magnis itineribus pervenit Caesaremque adesse cum legionibus duabus nuntiat. Domitius per se circiter XX cohortes Alba, ex Marsis et Pelignis, finitimis ab regionibus coëgerat.

XVI. Recepto Asculo expulsoque Lentulo Caesar conquiri milites, qui ab eo discesserant, delectumqu

stitui iubet; ipse unum diem ibi rei frumentariae causa moratus Corfinium contendit. Eo cum venisset, cohortes quinque praemissae a Domitio ex oppido pontem fluminis interrumpebant, qui erat ab oppido milia passuum circiter tria. Ibi cum antecursoribus Caesaris proelio commisso celeriter Domitiani a ponte repulsi se in oppidum receperunt. Caesar legionibus traductis ad oppidum constitit iuxtaque murum castra posuit.

XVII. Re cognita Domitius ad Pompeium in Apuliam peritos regionum magno proposito praemio cum litteris mittit, qui petant atque orent, ut sibi subveniat: Caesarem duobus exercitibus et locorum angustiis facile intercludi posse frumentoque prohiberi. Quod nisi fecerit, se cohortesque amplius XXX magnumque numerum senatorum atque equitum Romanorum in periculum esse venturum. Interim suos cohortatus tormenta in muris disponit certasque cuique partes ad custodiam urbis attribuit; militibus in contione agros ex suis possessionibus pollicetur, quaterna in singulos iugera et pro rata parte centurionibus evocatisque.

XVIII. Interim Caesari nuntiatur Sulmonenses, quod oppidum a Corfinio VII milium intervallo abest, cupere ea facere, quae vellet, sed a Q. Lucretio senatore et Attio Peligno prohiberi, qui id oppidum VII cohortium praesidio tenebant. Mittit eo M. Antonium cum legionis XIII cohortibus quinque. Sulmonenses, simul atque signa nostra viderunt, portas aperuerunt universique, et oppidani et milites, obviam gratulantes Antonio exierunt. Lucretius et Attius de muro se deiecerunt. Attius ad Antonium deductus petit, ut ad Caesarem mitteretur. Antonius cum cohortibus et Attio eodem die, quo profectus erat, revertitur. Caesar eas cohortes cum exercitu suo coniunxit Attiumque incolumem dimisit. Caesar primis diebus castra magnis operibus munire et ex finitumis municipiis frumentum comportare reliquasque copias expectare instituit. Eo triduo legio VIII ad eum venit cohortesque ex novis Galliae delectibus XXII equitesque ab rege Norico circiter CCC. Quorum adventu altera castra

ad alteram oppidi partem ponit: his castris Curionem praefecit. Reliquis diebus oppidum vallo castellisque circumvenire instituit. Cuius operis maxima parte effecta eodem fere tempore missi a Pompeio revertuntur.

XIX. Litteris perlectis Domitius dissimulans in concilio pronuntiat Pompeium celeriter subsidio venturum hortaturque eos, ne animo deficiant quaeque usui ad defendendum oppidum sint, parent. Ipse arcano cum paucis familiaribus suis colloquitur consiliumque fugae capere constituit. Cum vultus Domitii cum oratione non consentiret atque omnia trepidantius timidiusque ageret, quam superioribus diebus consuesset, multumque cum suis consiliandi causa secreto praeter consuetudinem colloqueretur, concilia conventusque hominum fugeret, res diutius tegi dissimularique non potuit. Pompeius enim rescripserat: sese rem in summum periculum deducturum non esse, neque suo consilio aut voluntate Domitium se in oppidum Corfinium contulisse: proinde, si qua fuisset facultas, ad se cum omnibus copiis veniret. Id ne fieri posset, obsidione atque oppidi circummunitione fiebat.

XX. Divulgato Domitii consilio milites, qui erant Corfinii, prima vesperi secessionem faciunt atque ita inter se per tribunos militum centurionesque atque honestissimos sui generis conloquuntur: obsideri se a Caesare; opera munitionesque prope esse perfectas; ducem suum Domitium, cuius spe atque fiducia permanserint, proiectis omnibus fugae consilium capere: debere se suae salutis rationem habere. Ab his primo Marsi dissentire incipiunt eamque oppidi partem, quae munitissima videretur, occupant, tantaque inter eos dissensio exsistit, ut manum conserere atque armis dimicare conentur; post paulo tamen internuntiis ultro citroque missis, quae ignorabant, de L. Domitii fuga cognoscunt. Itaque omnes uno consilio Domitium productum in publicum circumsistunt et custodiunt legatosque ex suo numero ad Caesarem mittunt: sese paratos esse portas aperire quaeque imperaverit facere et L. Domitium vivum eius potestati tradere.

XXI. Quibus rebus cognitis Caesar etsi magn

esse arbitrabatur quam primum oppido potiri cohortesque ad se in castra traducere, ne qua aut largitionibus aut animi confirmatione aut falsis nuntiis commutatio fieret voluntatis, quod saepe in bello parvis momentis magni casus intercederent, tamen veritus, ne militum introitu et nocturni temporis licentia oppidum diriperetur, eos, qui venerant, collaudat atque in oppidum dimittit, portas murosque adservari iubet. Ipse iis operibus, quae facere instituerat, milites disponit non certis spatiis intermissis, ut erat superiorum dierum consuetudo, sed perpetuis vigiliis stationibusque, ut contingant inter se atque omnem munitionem expleant; tribunos militum et praefectos circummittit atque hortatur, non solum ab eruptionibus caveant, sed etiam singulorum hominum occultos exitus adservent. Neque vero tam remisso ac languido animo quisquam omnium fuit, qui ea nocte conquieverit. Tanta erat summae rerum expectatio, ut alius in aliam partem mente atque animo traheretur, quid ipsis Corfiniensibus, quid Domitio, quid Lentulo, quid reliquis accideret, qui quosque eventus exciperent.

XXII. Quarta vigilia circiter Lentulus Spinther de muro cum vigiliis custodibusque nostris colloquitur: velle, si sibi fiat potestas, Caesarem convenire. Facta potestate ex oppido mittitur, neque ab eo prius Domitiani milites discedunt, quam in conspectum Caesaris deducatur. Cum eo de salute sua agit, orat atque obsecrat, ut sibi parcat, veteremque amicitiam commemorat Caesarisque in se beneficia exponit; quae erant maxima: quod per eum in collegium pontificum venerat, quod provinciam Hispaniam ex praetura habuerat, quod in petitione consulatus erat sublevatus. Cuius orationem Caesar interpellat: se non maleficii causa ex provincia egressum, sed uti se a contumeliis inimicorum defenderet, ut tribunos plebis in ea re ex civitate expulsos in suam dignitatem restitueret, ut se et populum Romanum factione paucorum oppressum in libertatem vindicaret. Cuius oratione confirmatus Lentulus, ut in oppidum reverti liceat, petit: quod de sua salute impetraverit, fore etiam reliquis ad suam spem

solacio; adeo esse perterritos nonnullos, ut suae vitae durius consulere cogantur. Facta potestate discedit.

XXIII. Caesar, ubi luxit, omnes senatores senatorumque liberos, tribunos militum equitesque Romanos ad se produci iubet. Erant quinque senatorii ordinis L. Domitius, P. Lentulus Spinther, L. Vibullius Rufus, Sex. Quintilius Varus quaestor, L. Rubrius; praeterea filius Domiti aliique complures adulescentes et magnus numerus equitum Romanorum et decurionum, quos ex municipiis Domitius evocaverat. Hos omnes productos a contumeliis militum conviciisque prohibet; pauca apud eos loquitur, quod sibi a parte eorum gratia relata non sit pro suis in eos maximis beneficiis; dimittit omnes incolumes. HS LX, quod advexerat Domitius atque in publico deposuerat, adlatum ad se ab duumviris Corfiniensibus Domitio reddit, ne continentior in vita hominum quam in pecunia fuisse videatur, etsi eam pecuniam publicam esse constabat datamque a Pompeio in stipendium. Milites Domitianos sacramentum apud se dicere iubet atque eo die castra movet iustumque iter conficit septem omnino dies ad Corfinium commoratus et per fines Marrucinorum, Frentanorum, Larinatium in Apuliam pervenit.

XXIV. Pompeius his rebus cognitis, quae erant ad Corfinium gestae, Luceria proficiscitur Canusium atque inde Brundisium. Copias undique omnes ex novis delectibus ad se cogi iubet; servos, pastores armat atque iis equos adtribuit: ex his circiter CCC equites conficit. L. Manlius praetor Alba cum cohortibus sex profugit, Rutilius Lupus praetor Tarracina cum tribus: quae procul equitatum Caesaris conspicatae, cui praeerat Vibius Curius, relicto praetore signa ad Curium transferunt atque ad eum transeunt. Item reliquis itineribus nonnullae cohortes in agmen Caesaris, aliae in equites incidunt. Reducitur ad eum deprensus ex itinere N. Magius Cremona, praefectus fabrum Cn. Pompei. Quem Caesar ad eum remittit cum mandatis: quoniam ad id tempus facultas colloquendi non fuerit atque ipse Brundisium sit venturus, interesse reipublicae et communis salutis, se cum Pom-

peio colloqui; neque vero idem profici longo itineris spatio, cum per alios condiciones ferantur, ac si coram de omnibus condicionibus disceptetur.

XXV. His datis mandatis Brundisium cum legionibus sex pervenit, veteranis tribus reliquis, quas ex novo delectu confecerat atque in itinere compleverat: Domitianas enim cohortes protinus a Corfinio in Siciliam miserat. Reperit consules Dyrrhachium profectos cum magna parte exercitus, Pompeium remanere Brundisii cum cohortibus viginti; neque certum inveniri poterat, obtinendine Brundisii causa ibi remansisset, quo facilius omne Hadriaticum mare extremis Italiae partibus regionibusque Graeciae in potestate haberet atque ex utraque parte bellum administrare posset, an inopia navium ibi restitisset, veritusque, ne ille Italiam dimittendam non existimaret, exitus administrationesque Brundisini portus inpedire instituit. Quorum operum haec erat ratio. Qua fauces erant angustissimae portus, moles atque aggerem ab utraque parte litoris iaciebat, quod his locis erat vadosum mare. Longius progressus, cum agger altiore aqua contineri non posset, rates duplices quoque versus pedum triginta e regione molis conlocabat. Has quaternis ancoris ex quattuor angulis destinabat, ne fluctibus moverentur. His perfectis collocatisque alias deinceps pari magnitudine rates iungebat. Has terra atque aggere integebat, ne aditus atque incursus ad defendendum impediretur; a fronte atque ab utroque latere cratibus ac pluteis protegebat; in quarta quaque earum turres binorum tabulatorum excitabat, quo commodius ab impetu navium incendiisque defenderet.

XXVI. Contra haec Pompeius navis magnas onerarias, quas in portu Brundisino deprehenderat, adornabat. Ibi turres cum ternis tabulatis erigebat easque multis tormentis et omni genere telorum completas ad opera Caesaris appellebat, ut rates perrumperet atque opera disturbaret. Sic cotidie utrimque eminus fundis, sagittis reliquisque telis pugnabatur. Atque haec Caesar ita administrabat, ut condiciones pacis dimittendas non existi-

maret; ac tametsi magnopere admirabatur Magium, quem ad Pompeium cum mandatis miserat, ad se non remitti, atque ea res saepe temptata etsi impetus eius consiliaque tardabat, tamen omnibus rebus in eo perseverandum putabat. Itaque Caninium Rebilum legatum, familiarem necessariumque Scriboni Libonis, mittit ad eum colloquii causa; mandat, ut Libonem de concilianda pace hortetur; inprimis, ut ipse cum Pompeio colloqueretur, postulat: magnopere sese confidere demonstrat, si eius rei sit potestas facta, fore, ut aequis condicionibus ab armis discedatur; cuius rei magnam partem laudis atque existimationis ad Libonem perventuram, si illo auctore atque agente ab armis sit discessum. Libo a conloquio Canini digressus ad Pompeium proficiscitur. Paulo post renuntiat, quod consules absint, sine illis non posse agi de compositione. Ita saepius rem frustra temptatam Caesar aliquando dimittendam sibi iudicat et de bello agendum.

XXVII. Prope dimidia parte operis a Caesare effecta diebusque in ea re consumptis novem naves a consulibus Dyrrhachio remissae, quae priorem partem exercitus e. deportaverant, Brundisium revertuntur. Pompeius sive operibus Caesaris permotus sive etiam quod ab initio Italia excedere constituerat adventu navium profectionem parare incipit et, quo facilius impetum Caesaris tardaret, ne sub ipsa profectione milites oppidum inrumperent, portas obstruit, vicos plateasque inaedificat, fossas transversas viis praeducit atque ibi sudes stipitesque praeacutos defigit. Haec levibus cratibus terraque inaequat; aditus autem atque itinera duo, quae extra murum ad portum ferebant, maximis defixis trabibus atque eis praeacutis praesepit. His paratis rebus milites silentio naves conscendere iubet, expeditos autem ex evocatis, sagittariis funditoribusque raros in muro turribusque disponit. Hos certo signo revocare constituit, cum omnes milites naves conscendissent, atque iis expedito loco actuaria navigia relinquit.

XXVIII. Brundisini Pompeianorum militum iniuriis atque ipsius Pompei contumeliis permoti Caesaris rebus

que naves cum militibus, quae ad moles Caesari[illegible] [illegible]serant, scaphis lintribusque reprehendunt, repr[illegible] [illegible] excipiunt.

XXIX. Caesar, etsi ad spem conficiendi negoti[illegible] [illegible] probabat coactis navibus mare transire et Po[illegible] [illegible] sequi, priusquam ille sese transmarinis auxiliis [illegible] [illegible] tamen eius rei moram temporisque longinq[illegible] [illegible], quod omnibus coactis navibus Pomp[illegible] [illegible] facultatem insequendi sui ademerat. R[illegible] [illegible] ut ex longinquioribus regionibus Galliae [illegible] [illegible] a freto naves essent expectandae. Id pr[illegible] [illegible] longum atque impeditum videbatur. In[illegible] [illegible] exercitum, duas Hispanias confirmari, qu[illegible] [illegible] maximis beneficiis Pompei devincta, au[illegible] [illegible] parari, Galliam Italiamque temptari se abs[illegible] [illegible]

XXX. Itaque in praesentia Pompei sequendi r[illegible] [illegible] Hispaniam proficisci constituit: duum[illegible] [illegible] omnium imperat, ut naves conquirant B[illegible] [illegible] deducendas curent. Mittit in Sardiniam [illegible] [illegible] Valerium legatum, in Siciliam Curio[illegible]

ex Sardinia in Africam profugit. Cato in Sicilia naves longas veteres reficiebat, novas civitatibus imperabat. Haec magno studio agebat. In Lucanis Bruttiisque per legatos suos civium Romanorum delectus habebat, equitum peditumque certum numerum a civitatibus Siciliae exigebat. Quibus rebus paene perfectis adventu Curionis cognito queritur in contione sese proiectum ac proditum a Cn. Pompeio, qui omnibus rebus imparatissimis non necessarium bellum suscepisset et ab se reliquisque in senatu interrogatus omnia sibi esse ad bellum apta ac parata confirmavisset. Haec in contione questus ex provincia fugit.

XXXI. Nacti vacuas ab imperiis Sardiniam Valerius, Curio Siciliam cum exercitibus eo perveniunt. Tubero, cum in Africam venisset, invenit in provincia cum imperio Attium Varum; qui ad Auximum, ut supra demonstravimus, amissis cohortibus protinus ex fuga in Africam pervenerat atque eam sua sponte vacuam occupaverat delectuque habito duas legiones effecerat hominum et locorum notitia et usu eius provinciae nactus aditus ad ea conanda, quod paucis ante annis ex praetura eam provinciam obtinuerat. Hic venientem Uticam navibus Tuberonem portu atque oppido prohibet neque adfectum valetudine filium exponere in terram patitur, sed sublatis ancoris excedere eo loco cogit.

XXXII. His rebus confectis Caesar, ut reliquum tempus a labore intermitteretur, milites in proxima municipia deducit; ipse ad urbem proficiscitur. Coacto senatu iniurias inimicorum commemorat. Docet se nullum extraordinarium honorem appetisse, sed expectato legitimo tempore consulatus eo fuisse contentum, quod omnibus civibus pateret. Latum ab decem tribunis plebis contradicentibus inimicis, Catone vero acerrime repugnante et pristina consuetudine dicendi mora dies extrahente, ut sui ratio absentis haberetur, ipso consule Pompeio; qui si improbasset, cur ferri passus esset? si probasset, cur se uti populi beneficio prohibuisset? Patientiam proposuit suam, cum de exercitibus dimittendis ultro postula-

visset; in quo iacturam dignitatis atque honoris ipse facturus esset. Acerbitatem inimicorum docet, qui, quod ab altero postularent, in se recusarent atque omnia permisceri mallent quam imperium exercitusque dimittere. Iniuriam in eripiendis legionibus praedicat, crudelitatem et insolentiam in circumscribendis tribunis plebis; condiciones a se latas, expetita colloquia et denegata commemorat. Pro quibus rebus hortatur ac postulat, ut rempublicam suscipiant atque una secum administrent. Sin timore defugiant, illis se oneri non futurum et per se rempublicam administraturum. Legatos ad Pompeium de compositione mitti oportere: neque se reformidare, quod in senatu Pompeius paulo ante dixisset, ad quos legati mitterentur, his auctoritatem attribui timoremque eorum, qui mitterent, significari. Tenuis atque infirmi haec animi videri. Se vero, ut operibus anteire studuerit, sic iustitia et aequitate velle superare.

XXXIII. Probat rem senatus de mittendis legatis; sed, qui mitterentur, non reperiebantur, maximeque timoris causa pro se quisque id munus legationis recusabat. Pompeius enim discedens ab urbe in senatu dixerat, eodem se habiturum loco, qui Romae remansissent et qui in castris Caesaris fuissent. Sic triduum disputationibus excusationibusque extrahitur. Subicitur etiam L. Metellus, tribunus plebis, ab inimicis Caesaris, qui hanc rem distrahat reliquasque res, quascumque agere instituerit, impediat. Cuius cognito consilio Caesar frustra diebus aliquot consumptis, ne reliquum tempus amittat, infectis iis, quae agere destinaverat, ab urbe proficiscitur atque in ulteriorem Galliam pervenit.

XXXIV. Quo cum venisset, cognoscit missum a Pompeio Vibullium Rufum, quem paucis ante diebus Corfinio captum ipse dimiserat; profectum item Domitium ad occupandam Massiliam navibus actuariis septem, quas Igili et in Cosano a privatis coactas servis, libertis, colonis suis compleverat; praemissos etiam legatos Massilienses domum, nobiles adulescentes, quos ab urbe discedens Pompeius erat adhortatus, ne nova Caesaris officia vete-

rum suorum beneficiorum in eos memoriam expellerent. Quibus mandatis acceptis Massilienses portas Caesari clauserant; Albicos, barbaros homines, qui in eorum fide antiquitus erant montesque supra Massiliam incolebant, ad se vocaverant; frumentum ex finitimis regionibus atque ex omnibus castellis in urbem convexerant; armorum officinas in urbe instituerant; muros, portas, classem reficiebant.

XXXV. Evocat ad se Caesar Massilia quindecim primos. Cum his agit, ne initium inferendi belli ab Massiliensibus oriatur: debere eos Italiae totius auctoritatem sequi potius, quam unius hominis voluntati obtemperare. Reliqua, quae ad eorum sanandas mentes pertinere arbitrabatur, commemorat. Cuius orationem legati domum referunt atque ex auctoritate haec Caesari renuntiant: Intellegere se divisum esse populum Romanum in duas partes. Neque sui iudicii neque suarum esse virium discernere, utra pars iustiorem habeat causam. Principes vero esse earum partium Cn. Pompeium et C. Caesarem, patronos civitatis; quorum alter agros Volcarum Arecomicorum et Helviorum publice iis concesserit, alter bello victos Sallyas adtribuerit vectigaliaque auxerit. Quare paribus eorum beneficiis parem se quoque voluntatem tribuere debere et neutrum eorum contra alterum iuvare aut urbe aut portibus recipere.

XXXVI. Haec dum inter eos aguntur, Domitius navibus Massiliam pervenit atque ab iis receptus urbi praeficitur: summa ei belli administrandi permittitur. Eius imperio classem quoque versus dimittunt; onerarias naves, quas ubique possunt, deprehendunt atque in portum deducunt, parum clavis aut materia atque armamentis instructis ad reliquas armandas reficiendasque utuntur: frumenti quod inventum est in publicum conferunt; reliquas merces commeatusque ad obsidionem urbis, si accidat, reservant. Quibus iniuriis permotus Caesar legiones tres Massiliam adducit; turres vineasque ad oppugnationem urbis agere, naves longas Arelate numero duodecim facere instituit. Quibus effectis armatisque die-

bus triginta, a qua die materia caesa est, adductisq Massiliam his D. Brutum praeficit, C. Trebonium legatı ad oppugnationem Massiliae relinquit.

XXXVII. Dum haec parat atque administrat, C. F bium legatum cum legionibus tribus, quas Narbone c cumque ea loca hiemandi causa disposuerat, in Hisp niam praemittit celeriterque saltus Pyrenaeos occup iubet, qui eo tempore ab L. Afranio legato praesidiis t nebantur. Reliquas legiones, quae longius hiemaba subsequi iubet. Fabius, ut erat imperatum, adhibita cel ritate praesidium ex saltu deiecit magnisque itinerib ad exercitum Afranii contendit.

XXXVIII. Adventu L. Vibullii Rufi, quem a Pompe missum in Hispaniam demonstratum est, Afranius et P treius et Varro, legati Pompei, quorum unus Hispania citeriorem tribus legionibus, alter ulteriorem a saltu C stulonensi ad Anam duabus legionibus, tertius ab A Vettonum agrum Lusitaniamque pari numero legionu obtinebat, officia inter se partiuntur, uti Petreius ex L sitania per Vettones cum omnibus copiis ad Afraniu proficiscatur, Varro cum iis, quas habebat, legionib omnem ulteriorem Hispaniam tueatur. His rebus cons tutis equites auxiliaque toti Lusitaniae a Petreio, Celtib riae, Cantabris barbarisque omnibus, qui ad Oceanum pe tinent, ab Afranio imperantur. Quibus coactis celerit Petreius per Vettones ad Afranium pervenit constituur que communi consilio bellum ad Ilerdam propter ipsi loci opportunitatem gerere.

XXXIX. Erant, ut supra demonstratum est, legion Afranii tres, Petrei duae, praeterea scutatae citerioı provinciae et cetratae ulterioris Hispaniae cohortes ci citer octoginta, equitum utriusque provinciae circit quinque milia. Caesar legiones in Hispaniam praemis rat sex. Sex milia auxilia peditum, equitum tria mil omnibus superioribus bellis habuerat et parem ex Gall numerum, quam ipse pacaverat, nominatim ex omnib civitatibus nobilissimo quoque evocato, totidem opti generis hominum ex Aquitanis montanisque, qui Gallia

provinciam adtingunt. Audierat Pompeium per Mauritaniam cum legionibus iter in Hispaniam facere confestimque esse venturum. Simul a tribunis militum centurionibusque mutuas pecunias sumpsit; has exercitui distribuit. Quo facto duas res consecutus est, quod pignore animos centurionum devinxit et largitione militum voluntates redemit.

XL. Fabius finitimarum civitatum animos litteris nuntiisque temptabat. In Sicore flumine pontes effecerat duos distantes inter se milia passuum quattuor. His pontibus pabulatum mittebat, quod ea, quae citra flumen fuerant, superioribus diebus consumpserat. Hoc idem fere atque eadem de causa Pompeiani exercitus duces faciebant crebroque inter se equestribus proeliis contendebant. Huc cum cotidiana consuetudine egressae pabulatoribus praesidio propiore ponte legiones Fabianae duae flumen transissent impedimentaque et omnis equitatus sequeretur, subito vi ventorum et aquae magnitudine pons est interruptus et reliqua multitudo equitum interclusa. Quo cognito a Petreio et Afranio ex aggere atque cratibus, quae flumine ferebantur, celeriter suo ponte Afranius, quem oppido castrisque coniunctum habebat, legiones tres equitatumque omnem traiecit duabusque Fabianis occurrit legionibus. Cuius adventu nuntiato L. Plancus, qui legionibus praeerat, necessaria re coactus, locum capit superiorem diversamque aciem in duas partes constituit, ne ab equitatu circumveniri posset. Ita congressus impari numero magnos impetus legionum equitatusque sustinet. Commisso ab equitibus proelio signa legionum duarum procul ab utrisque conspiciuntur, quas C. Fabius ulteriore ponte subsidio nostris miserat suspicatus fore id quod accidit, ut duces adversariorum occasione et beneficio fortunae ad nostros opprimendos uterentur. Quarum adventu proelium dirimitur ac suas uterque legiones reducit in castra.

XLI. Eo biduo Caesar cum equitibus nongentis, quos sibi praesidio reliquerat, in castra pervenit. Pons, qui fuerat tempestate interruptus, paene erat ref-

hunc noctu perfici iussit. Ipse cognita locorum natura ponti castrisque praesidio sex cohortis reliquit atque omnia impedimenta et postero die omnibus copiis, triplici instructa acie, ad Ilerdam proficiscitur et sub castris Afranii constitit et ibi paulisper sub armis moratus facit aequo loco pugnandi potestatem. Potestate facta Afranius copias educit et in medio colle sub castris constituit. Caesar ubi cognovit per Afranium stare, quo minus proelio dimicaretur, ab infimis radicibus montis intermissis circiter passibus quadringentis castra facere constituit et, ne in opere faciundo milites repentino hostium incursu exterrerentur atque opere prohiberentur, vallo muniri vetuit, quod eminere et procul videri necesse erat, sed a fronte contra hostem pedum quindecim fossam fieri iussit. Prima et secunda acies in armis, ut ab initio constituta erat, permanebat; post hos opus in occulto a tertia acie fiebat. Sic omne prius est perfectum, quam intellegeretur ab Afranio castra muniri.

XLII. Sub vesperum Caesar intra hanc fossam legiones reducit atque ibi sub armis proxima nocte conquiescit. Postero die omnem exercitum intra fossam continet et, quod longius erat agger petendus, in praesentia similem rationem operis instituit singulaque latera castrorum singulis attribuit legionibus munienda fossasque ad eandem magnitudinem perfici iubet; reliquas legiones in armis expeditas contra hostem constituit. Afranius Petreiusque terrendi causa atque operis impediendi copias suas ad infimas montis radices producunt et proelio lacessunt, neque idcirco Caesar opus intermittit, confisus praesidio legionum trium et munitione fossae. Illi non diu commorati nec longius ab infimo colle progressi copias in castra reducunt. Tertio die Caesar vallo castra communit, reliquas cohortes, quas in superioribus castris reliquerat, impedimentaque ad se traduci iubet.

XLIII. Erat inter oppidum Ilerdam et proximum collem, ubi castra Petreius atque Afranius habebant, planicies circiter passuum trecentorum, atque in hoc fere medio spatio tumulus erat paulo editior; quem si occupa-

visset Caesar et communisset, ab oppido et ponte et commeatu omni, quem in oppidum contulerant, se interclusurum adversarios confidebat. Hoc sperans legiones tres ex castris educit, acieque in locis idoneis instructa unius legionis antesignanos procurrere atque eum tumulum occupare iubet. Qua re cognita celeriter quae in statione pro castris erant Afrani cohortes breviore itinere ad eundem occupandum locum mittuntur. Contenditur proelio et, quod prius in tumulum Afraniani venerant, nostri repelluntur atque aliis summissis subsidiis terga vertere seque ad signa legionum recipere coguntur.

XLIV. Genus erat pugnae militum illorum, ut magno impetu primo procurrerent, audacter locum caperent, ordines suos non magnopere servarent, rari dispersique pugnarent; si premerentur, pedem referre et loco excedere non turpe existimarent cum Lusitanis reliquisque barbaris genere quodam pugnae adsuefacti; quod fere fit, quibus quisque in locis miles inveteraverit, ut multum earum regionum consuetudine moveatur. Haec tum ratio nostros perturbavit insuetos huius generis pugnae: circumiri enim sese ab aperto latere procurrentibus singulis arbitrabantur; ipsi autem suos ordines servare neque ab signis discedere neque sine gravi causa eum locum, quem ceperant, dimitti censuerant oportere. Itaque perturbatis antesignanis legio, quae in eo cornu constiterat, locum non tenuit atque in proximum collem sese recepit.

XLV. Caesar paene omni acie perterrita, quod praeter opinionem consuetudinemque acciderat, cohortatus suos legionem nonam subsidio ducit; hostem insolenter atque acriter nostros insequentem supprimit rursusque terga vertere seque ad oppidum Ilerdam recipere et sub muro consistere cogit. Sed nonae legionis milites elati studio, dum sarcire acceptum detrimentum volunt, temere insecuti longius fugientes, in locum iniquum progrediuntur et sub montem, in quo erat oppidum positum Ilerda, succedunt. Hinc se recipere cum vellent, rursus illi ex loco superiore nostros premebant. Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus ac tantum in latitudinem

patebat, ut tres instructae cohortes eum locum explerent, ut neque subsidia a lateribus submitti neque equites laborantibus usui esse possent. Ab oppido autem declivis locus tenui fastigio vergebat in longitudinem passuum circiter CCCC. Hac nostris erat receptus, quod eo incitati studio inconsultius processerant; hoc pugnabatur loco, et propter angustias iniquo et quod sub ipsis radicibus montis constiterant, ut nullum frustra telum in eos mitteretur. Tamen virtute et patientia nitebantur atque omnia vulnera sustinebant. Augebatur illis copia, atque ex castris cohortes per oppidum crebro submittebantur, ut integri defessis succederent. Hoc idem Caesar facere cogebatur, ut summissis in eundem locum cohortibus defessos reciperet.

XLVI. Hoc cum esset modo pugnatum continenter horis quinque nostrique gravius a multitudine premerentur, consumptis omnibus telis, gladiis destrictis impetum adversus montem in cohortis faciunt paucisque deiectis reliquos sese convertere cogunt. Submotis sub murum cohortibus ac nonnulla parte propter terrorem in oppidum compulsis facilis est nostris receptus datus. Equitatus autem noster ab utroque latere, etsi deiectis atque inferioribus locis constiterat, tamen in summum iugum virtute conititur atque inter duas acies perequitans commodiorem ac tutiorem nostris receptum dat. Ita vario certamine pugnatum est. Nostri in primo congressu circiter LXX ceciderunt, in his Q. Fulginius ex primo hastato legionis XIIII, qui propter eximiam virtutem ex inferioribus ordinibus in eum locum pervenerat; vulnerantur amplius DC. Ex Afranianis interficiuntur T. Caecilius, primi pili centurio, et praeter eum centuriones quattuor, milites amplius ducenti.

XLVII. Sed haec eius diei praefertur opinio, ut se utrique superiores discessisse existimarent: Afraniani, quod, cum esse omnium iudicio inferiores viderentur, comminus tam diu stetissent et nostrorum impetum sustinuissent et initio locum tumulumque tenuissent, quae causa pugnandi fuerat, et nostros primo congressu terga

vertere coëgissent; nostri autem, quod iniquo loco atque impari congressi numero quinque horis proelium sustinuissent, quod montem gladiis destrictis ascendissent, quod ex loco superiore terga vertere adversarios coëgissent atque in oppidum compulissent. Illi eum tumulum, pro quo pugnatum est, magnis operibus munierunt praesidiumque ibi posuerunt.

XLVIII. Accidit etiam repentinum incommodum biduo, quo haec gesta sunt. Tanta enim tempestas cooritur, ut numquam illis locis maiores aquas fuisse constaret. Tum autem ex omnibus montibus nives proluit ac summas ripas fluminis superavit pontisque ambo, quos C. Fabius fecerat, uno die interrupit. Quae res magnas difficultates exercitui Caesaris attulit. Castra enim, ut supra demonstratum est, cum essent inter flumina duo, Sicorim et Cingam, spatio milium xxx, neutrum horum transiri poterat necessarioque omnes his angustiis continebantur. Neque civitates, quae ad Caesaris amicitiam accesserant, frumentum supportare, neque ii, qui pabulatum longius progressi erant, interclusi fluminibus reverti, neque maximi commeatus, qui ex Italia Galliaque veniebant, in castra pervenire poterant. Tempus erat autem difficillimum, quo neque frumenta in hibernis erant neque multum a maturitate aberant, ac civitates exinanitae, quod Afranius paene omne frumentum ante Caesaris adventum Ilerdam convexerat, reliqui si quid fuerat, Caesar superioribus diebus consumpserat: pecora, quod secundum poterat esse inopiae subsidium, propter bellum finitimae civitates longius removerant. Qui erant pabulandi aut frumentandi causa progressi, hos levis armaturae Lusitani peritique earum regionum cetrati citerioris Hispaniae consectabantur; quibus erat proclive tranare flumen, quod consuetudo eorum omnium est, ut sine utribus ad exercitum non eant.

XLIX. At exercitus Afrani omnium rerum abundabat copia. Multum erat frumentum provisum et convectum superioribus temporibus, multum ex omni provincia comportabatur: magna copia pabuli suppetebat. Ha-

rum omnium rerum facultates sine ullo periculo] Ilerdae praebebat et loca trans flumen integra, omnino Caesar adire non poterat.

L. Hae permanserunt aquae dies complures. C tus est Caesar reficere pontes: sed nec magnitudo fl nis permittebat neque ad ripam dispositae cohortes versariorum perfici patiebantur; quod illis prohibere facile cum ipsius fluminis natura atque aquae magnitu tum quod ex totis ripis in unum atque angustum lo tela iaciebantur; atque erat difficile eodem tempore pidissimo flumine opera perficere et tela vitare.

LI. Nuntiatur Afranio magnos commeatus, qui habebant ad Caesarem, ad flumen constitisse. Vene eo sagittarii ex Rutenis, equites ex Gallia cum multis ris magnisque impedimentis, ut fert Gallica consuet Erant praeterea cuiusque generis hominum milia cir sex cum servis liberisque; sed nullus ordo, nullum perium certum, cum suo quisque consilio uteretur a omnes sine timore iter facerent, usi superiorum ten rum atque itinerum licentia. Erant complures hor adulescentes, senatorum filii et ordinis equestris; e legationes civitatum; erant legati Caesaris. Hos on flumina continebant. Ad hos opprimendos cum o equitatu tribusque legionibus Afranius de nocte pro scitur inprudentesque ante missis equitibus adgred Celeriter sese tamen Galli equites expediunt proelium committunt. Ii, dum pari certamine res geri potuit, gnum hostium numerum pauci sustinuere; sed, ubi si legionum appropinquare coeperunt, paucis amissis s in proximos montes conferunt. Hoc pugnae tempus gnum attulit nostris ad salutem momentum: nacti e spatium se in loca superiora receperunt. Desiderati s eo die sagittarii circiter cc, equites pauci, calonum at impedimentorum non magnus numerus.

LII. His tamen omnibus annona crevit; quae i res non solum inopia praesentis, sed etiam futuri tem ris timore ingravescere consuevit. Iamque ad dena L in singulos modios annona pervenerat, et militum vi

inopia frumenti deminuerat, atque incommoda in dies augebantur, et tam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio ac se fortuna inclinaverat, ut nostri magna inopia necessariarum rerum conflictarentur, illi omnibus abundarent rebus superioresque haberentur. Caesar iis civitatibus, quae ad eius amicitiam accesserant, quo minor erat frumenti copia, pecus imperabat; calones ad longinquiores civitates dimittebat; ipse praesentem inopiam quibus poterat subsidiis tutabatur.

LIII. Haec Afranius Petreiusque et eorum amici pleniora etiam atque uberiora Romam ad suos perscribebant. Multa rumores adfingebant, ut paene bellum confectum videretur. Quibus litteris nuntiisque Romam perlatis magni domum concursus ad Afranium, magnae gratulationes fiebant; multi ex Italia ad Cn. Pompeium proficiscebantur, alii, ut principes talem nuntium attulisse, alii, ne eventum belli expectasse aut ex omnibus novissimi venisse viderentur.

LIV. Cum in his angustiis res esset atque omnes viae ab Afranianis militibus equitibusque obsiderentur nec pontes perfici possent, imperat militibus Caesar, ut naves faciant, cuius generis eum superioribus annis usus Britanniae docuerat. Carinae ac prima statumina levi materia fiebant; reliquum corpus navium viminibus contextum coriis integebatur. Has perfectas carris iunctis devehit noctu milia passuum a castris XXII militesque his navibus flumen transportat continentemque ripae collem improviso occupat. Hunc celeriter, priusquam ab adversariis sentiatur, communit. Huc legionem postea traicit atque ex utraque parte pontem instituit, biduo perficit. Ita commeatus et qui frumenti causa processerant tuto ad se recipit et rem frumentariam expedire incipit.

LV. Eodem die equitum magnam partem flumen traiecit. Qui inopinantis pabulatores et sine ullo dissipatos timore adgressi magnum numerum iumentorum atque hominum intercipiunt cohortibusque cetratis subsidio missis scienter in duas partes sese distribuunt, alii ut praedae praesidio sint alii ut venientibus resistant at-

que eos propellant, unamque cohortem, quae temere ante ceteras extra aciem procurrerat, seclusam ab reliquis circumveniunt atque interficiunt incolumesque cum magna praeda eodem ponte in castra revertuntur.

LVI. Dum haec ad Ilerdam geruntur, Massilienses usi L. Domitii consilio navis longas expediunt numero XVII, quarum erant XI tectae. Multa huc minora navigia addunt, ut ipsa multitudine nostra classis terreatur. Magnum numerum sagittariorum, magnum Albicorum, de quibus supra demonstratum est, imponunt atque hos praemiis pollicitationibusque incitant. Certas sibi deposcit naves Domitius atque has colonis pastoribusque, quos secum adduxerat, complet. Sic omnibus rebus instructa classe magna fiducia ad nostras naves procedunt, quibus praeerat D. Brutus. Hae ad insulam, quae est contra Massiliam, stationes obtinebant.

LVII. Erat multo inferior numero navium Brutus, sed electos ex omnibus legionibus fortissimos viros, antesignanos, centuriones, Caesar ei classi adtribuerat, qui sibi id muneris depoposcerant. Hi manus ferreas atque harpagones paraverant magnoque numero pilorum, tragularum reliquorumque telorum se instruxerant. Ita cognito hostium adventu suas naves ex portu educunt, cum Massiliensibus confligunt. Pugnatum est utrimque fortissime atque acerrime: neque multum Albici nostris virtute cedebant, homines asperi et montani, exercitati in armis; atque hi modo digressi a Massiliensibus recentem eorum pollicitationem animis continebant, pastoresque indomiti spe libertatis excitati sub oculis domini suam probare operam studebant.

LVIII. Ipsi Massilienses et celeritate navium et scientia gubernatorum confisi nostros eludebant impetusque eorum decipiebant et, quoad licebat latiore uti spatio, producta longius acie circumvenire nostros aut pluribus navibus adoriri singulas aut remos transcurrentes detergere, si possent, contendebant; cum propius erat necessario ventum, ab scientia gubernatorum atque artificiis ad virtutem montanorum confugiebant. Nostri cum

minus exercitatis remigibus minusque peritis gubernatoribus utebantur, qui repente ex onerariis navibus erant producti neque dum etiam vocabulis armamentorum cognitis, tum etiam tarditate et gravitate navium impediebantur: factae enim subito ex humida materia non eundem usum celeritatis habebant. Itaque, dum locus comminus pugnandi daretur, aequo animo singulas binis navibus obiciebant atque iniecta manu ferrea et retenta utraque nave diversi pugnabant atque in hostium naves transcendebant et magno numero Albicorum et pastorum interfecto partem navium deprimunt, nonnullas cum hominibus capiunt, reliquas in portum compellunt. Eo die naves Massiliensium cum iis, quae sunt captae, intereunt novem.

LIX. Hoc primum Caesari ad Ilerdam nuntiatur; simul perfecto ponte celeriter fortuna mutatur. Illi perterriti virtute equitum minus libere, minus audacter vagabantur, alias non longo a castris progressi spatio, ut celerem receptum haberent, angustius pabulabantur, alias longiore circuitu custodias stationesque equitum vitabant, aut aliquo accepto detrimento aut procul equitatu viso ex medio itinere proiectis sarcinis fugiebant. Postremo et plures intermittere dies et praeter consuetudinem omnium noctu constituerant pabulari.

LX. Interim Oscenses et Calagurritani, qui erant cum Oscensibus contributi, mittunt ad eum legatos seseque imperata facturos pollicentur. Hos Tarraconenses et Iacetani et Ausetani et paucis post diebus Illurgavonenses, qui flumen Hiberum attingunt, insequuntur. Petit ab his omnibus, ut se frumento iuvent. Pollicentur atque omnibus undique conquisitis iumentis in castra deportant. Transit etiam cohors Illurgavonensis ad eum cognito civitatis consilio et signa ex statione transfert. Magna celeriter commutatio rerum. Perfecto ponte, magnis quinque civitatibus ad amicitiam adiunctis, expedita re frumentaria, extinctis rumoribus de auxiliis legionum, quae cum Pompeio per Mauritaniam venire dicebantur,

multae longinquiores civitates ab Afranio desciscunt et Caesaris amicitiam sequuntur.

LXI. Quibus rebus perterritis animis adversariorum Caesar, ne semper magno circuitu per pontem equitatus esset mittendus, nactus idoneum locum, fossas pedum triginta in latitudinem complures facere instituit, quibus partem aliquam Sicoris averteret vadumque in eo flumine efficeret. His paene effectis magnum in timorem Afranius Petreiusque perveniunt, ne omnino frumento pabuloque intercluderentur, quod multum Caesar equitatu valebat. Itaque constituunt ipsi locis excedere et in Celtiberiam bellum transferre. Huic consilio subfragabatur etiam illa res, quod ex duobus contrariis generibus quae superiore bello cum Sertorio steterant civitates victae nomen atque imperium absentis Pompei timebant, quae in amicitia manserant magnis adfectae beneficiis eum diligebant; Caesaris autem erat in barbaris nomen obscurius. Hic magnos equitatus magnaque auxilia expectabant et suis locis bellum in hiemem ducere cogitabant. Hoc inito consilio toto flumine Hibero naves conquirere et Octogesam adduci iubent. Id erat oppidum positum ad Hiberum miliaque passuum a castris aberat viginti. Ad eum locum fluminis navibus iunctis pontem imperant fieri legionesque duas flumen Sicorim traducunt, castra muniunt vallo pedum duodecim.

LXII. Qua re per exploratores cognita summo labore militum Caesar continuato diem noctemque opere in flumine avertendo huc iam reduxerat rem, ut equites, etsi difficulter atque aegre fiebat, possent tamen atque auderent flumen transire, pedites vero tantummodo humeris ac summo pectore extarent et cum altitudine aquae tum etiam rapiditate fluminis ad transeundum inpedirentur. Sed tamen eodem fere tempore pons in Hibero prope effectus nuntiabatur et in Sicori vadum reperiebatur.

LXIII. Iam vero eo magis illi maturandum iter existimabant. Itaque duabus auxiliaribus cohortibus Ilerdae praesidio relictis omnibus copiis Sicorim transeunt et cum duabus legionibus, quas superioribus diebus tra-

duxerant, castra iungunt. Relinquebatur Caesari nihil nisi uti equitatu agmen adversariorum male haberet et carperet. Pons enim ipsius magnum circuitum habebat, ut multo breviore itinere illi ad Hiberum pervenire possent. Equites ab eo missi flumen transeunt et, cum de tertia virgilia Petreius atque Afranius castra movissent, repente sese ad novissimum agmen ostendunt et magna multitudine circumfusa morari atque iter impedire incipiunt.

LXIV. Prima luce ex superioribus locis, quae Caesaris castris erant coniuncta, cernebatur equitatus nostri proelio novissimos illorum premi vehementer ac nonnumquam sustinere extremum agmen atque interrumpi, alias inferri signa et universarum cohortium impetu nostros propelli, dein rursus conversos insequi. Totis vero castris milites circulari et dolere hostem ex manibus dimitti, bellum necessario longius duci, centuriones tribunosque militum adire atque obsecrare, ut per eos Caesar certior fieret, ne labori suo neu periculo parceret: paratos esse sese, posse et audere ea transire flumen, qua traductus esset equitatus. Quorum studio et vocibus excitatus Caesar, etsi timebat tantae magnitudini fluminis exercitum obicere, conandum tamen atque experiendum iudicat. Itaque infirmiores milites ex omnibus centuriis deligi iubet, quorum aut animus aut vires videbantur sustinere non posse. Hos cum legione una praesidio castris relinquit; reliquas legiones expeditas educit magnoque numero iumentorum in flumine supra atque infra constituto traducit exercitum. Pauci ex his militibus abrepti vi fluminis ab equitatu excipiuntur ac sublevantur; interit tamen nemo. Traducto incolumi exercitu copias instruit triplicemque aciem ducere incipit. Ac tantum fuit in militibus studii, ut milium sex ad iter addito circuitu magnaque ad vadum fluminis mora interposita eos, qui de tertia vigilia exissent, ante horam diei nonam consequerentur.

LXV. Quos ubi Afranius procul visos cum Petreio conspexit, nova re perterritus locis superioribus constituit aciemque instruit. Caesar in campis exercitum reficit,

ne defessum proelio obiciat. Rursus conantes progredi insequitur et moratur. Illi necessario maturius quam constituerant castra ponunt. Suberant enim montes atque a milibus passuum quinque itinera difficilia atque angusta excipiebant. Hos montes intrare cupiebant, ut equitatum effugerent Caesaris praesidiisque in angustiis collocatis exercitum itinere prohiberent, ipsi sine periculo ac timore Hiberum copias traducerent. Quod fuit illis conandum atque omni ratione efficiendum; sed totius diei pugna atque itineris labore defessi rem in posterum diem distulerunt. Caesar quoque in proximo colle castra ponit.

LXVI. Media circiter nocte iis, qui adaquandi causa longius a castris processerant, ab equitibus correptis, fit ab his certior Caesar, duces adversariorum silentio copias castris educere. Quo cognito signum dari iubet et vasa militari more conclamari. Illi exaudito clamore veriti, ne noctu impediti sub onere confligere cogerentur aut ne ab equitatu Caesaris in angustiis tenerentur, iter supprimunt copiasque in castris continent. Postero die Petreius cum paucis equitibus occulte ad exploranda loca proficiscitur. Hoc idem fit ex castris Caesaris. Mittitur L. Decidius Saxa cum paucis, qui loci naturam perspiciat. Uterque idem suis renuntiat: quinque milia passuum proxima intercedere itineris campestris, inde excipere loca aspera et montuosa; qui prior has angustias occupaverit, ab hoc hostem prohiberi nihil esse negotii.

LXVII. Disputatur in consilio ab Petreio atque Afranio et tempus profectionis quaeritur. Plerique censebant ut noctu iter facerent: posse prius ad angustias veniri quam sentiretur. Alii, quod pridie noctu conclamatum esset in Caesaris castris, argumenti sumebant loco non posse clam exiri. Circumfundi noctu equitatum Caesaris atque omnia loca atque itinera obsidere; nocturnaque proelia esse vitanda, quod perterritus miles in civili dissensione timori magis quam religioni consulere consueverit. At lucem multum per se pudorem omnium oculis, multum etiam tribunorum militum et centurionum praesentiam adferre; quibus rebus coërceri milites et in officio conti-

neri soleant. Quare omni ratione esse interdiu perrumpendum: etsi aliquo accepto detrimento, tamen summa exercitus salva locum quem petant capi posse. Haec vincit in consilio sententia, et prima luce postridie constituunt proficisci.

LXVIII. Caesar exploratis regionibus, albente caelo, omnes copias castris educit magnoque circuitu nullo certo itinere exercitum ducit. Nam quae itinera ad Hiberum atque Octogesam pertinebant, castris hostium oppositis tenebantur. Ipsi erant transcendendae valles maximae ac difficillimae, saxa multis locis praerupta iter impediebant, ut arma per manus necessario traderentur militesque inermi sublevatique alii ab aliis magnam partem itineris conficerent. Sed hunc laborem recusabat nemo, quod eum omnium laborum finem fore existimabant, si hostem Hibero intercludere et frumento prohibere potuissent.

LXIX. Ac primo Afraniani milites visendi causa laeti ex castris procurrebant contumeliosisque vocibus prosequebantur nos necessarii victus inopia coactos fugere atque ad Ilerdam reverti. Erat enim iter a proposito diversum, contrariamque in partem iri videbatur. Duces vero eorum consilium suum laudibus ferebant, quod se castris tenuissent; multumque eorum opinionem adiuvabat, quod sine iumentis impedimentisque ad iter profectos videbant, ut non posse inopiam diutius sustinere confiderent. Sed ubi paulatim retorqueri agmen ad dextram conspexerunt iamque primos superare regionem castrorum animum adverterunt, nemo erat adeo tardus aut fugiens laboris, quin statim castris exeundum atque occurrendum putaret. Conclamatur ad arma, atque omnes copiae paucis praesidio relictis cohortibus exeunt rectoque ad Hiberum itinere contendunt.

LXX. Erat in celeritate omne positum certamen, utri prius angustias montesque occuparent. sed exercitum Caesaris viarum difficultates tardabant, Afranii copias equitatus Caesaris insequens morabatur. Res tamen ab Afranianis huc erat necessario deducta, ut, si priores montes, quos petebant, attigissent, ipsi periculum vita-

rent, impedimenta totius exercitus cohortesque in castris relictas servare non possent; quibus interclusis exercitu Caesaris auxilium ferri nulla ratione poterat. Confecit prior iter Caesar atque ex magnis rupibus nactus planiciem in hac contra hostem aciem instruit. Afranius, cum ab equitatu novissimum agmen premeretur, ante se hostem videret, collem quendam naetus ibi constitit. Ex eo loco quattuor cetratorum cohortis in montem, qui erat in conspectu omnium excelsissimus, mittit. Hunc magno cursu concitatos iubet occupare, eo consilio, uti ipse eodem omnibus cópiis contenderet et mutato itinere iugis Octogesam perveniret. Hunc cum obliquo itinere cetrati peterent, conspicatus equitatus Caesaris in cohortis impetum fecit; nec minimam partem temporis equitum vim cetrati sustinere potuerunt omnesque ab eis circumventi in conspectu utriusque exercitus interficiuntur.

LXXI. Erat occasio bene gerendae rei. Neque vero id Caesarem fugiebat, tanto sub oculis accepto detrimento perterritum exercitum sustinere non posse, praesertim circumdatum undique equitatu, cum in loco aequo atque aperto confligeretur; idque ex omnibus partibus ab eo flagitabatur. Concurrebant legati, centuriones tribunique militum: Ne dubitaret proelium committere. Omnium esse militum paratissimos animos. Afranianos contra multis rebus sui timoris signa misisse: quod suis non subvenissent, quod de colle non decederent, quod vix equitum incursus sustinerent conlatisque in unum locum signis conferti neque ordines neque signa servarent. Quod si iniquitatem loci timeret, datum iri tamen aliquo loco pugnandi facultatem, quod certe inde decedendum esset Afranio nec sine aqua permanere posset.

LXXII. Caesar in eam spem venerat, se sine pugna et sine vulnere suorum rem conficere posse, quod re frumentaria adversarios interclusisset. Cur etiam secundo proelio aliquos ex suis amitteret? cur vulnerari pateretur optime de se meritos milites? cur denique fortunam periclitaretur? praesertim cum non minus esset imperatoris consilio superare quam gladio. Movebatur etiam mi-

sericordia civium, quos interficiendos videbat; quibus salvis atque incolumibus rem obtinere malebat. Hoc consilium Caesaris plerisque non probabatur; milites vero palam inter se loquebantur, quoniam talis occasio victoriae dimitteretur, etiam cum vellet Caesar, sese non esse pugnaturos. Ille in sua sententia perseverat et paulum ex eo loco degreditur, ut timorem adversariis minuat. Petreius atque Afranius oblata facultate in castra sese referunt. Caesar praesidiis montibus dispositis omni ad Hiberum intercluso itinere quam proxime potest hostiem castris castra communit.

LXXIII. Postero die duces adversariorum perturbati, quod omnem rei frumentariae fluminisque Hiberi spem dimiserant, de reliquis rebus consultabant. Erat unum iter, Ilerdam si reverti vellent; alterum, si Tarraconem peterent. Haec consiliantibus eis nuntiantur aquatores ab equitatu premi nostro. Qua re cognita crebras stationes disponunt equitum et cohortium alariarum legionariasque intericiunt cohortis vallumque ex castris ad aquam ducere incipiunt, ut intra munitionem et sine timore et sine stationibus aquari possent. Id opus inter se Petreius atque Afranius partiuntur ipsique perficiundi operis causa longius progrediuntur.

LXXIV. Quorum discessu liberam nacti milites colloquiorum facultatem vulgo procedunt et quem quisque in castris notum aut municipem habebat conquirit atque evocat. Primum agunt gratias omnes omnibus, quod sibi perterritis pridie pepercissent: eorum se beneficio vivere. Deinde imperatoris fidem quaerunt, rectene se illi sint commissuri, et quod non ab initio fecerint armaque cum hominibus necessariis et consanguineis contulerint queruntur. His provocati sermonibus fidem ab imperatore de Petrei atque Afranii vita petunt, ne quod in se scelus concepisse neu suos prodidisse videantur. Quibus confirmatis rebus se statim signa translaturos confirmant legatosque de pace primorum ordinum centuriones ad Caesarem mittunt. Interim alii suos in castra invitandi causa adducunt, alii ab suis abducuntur, adeo ut una castra iam

facta ex binis viderentur; compluresque tribuni militum et centuriones ad Caesarem veniunt seque ei commendant. Idem hoc fit a principibus Hispaniae, quos evocaverant et secum in castris habebant obsidum loco. Hi suos notos hospitesque quaerebant, per quem quisque eorum aditum commendationis haberet ad Caesarem. Afranii etiam filius adulescens de sua ac parentis sui salute cum Caesare per Sulpicium legatum agebat. Erant plena laetitia et gratulatione omnia eorum, qui tanta pericula vitasse, et eorum, qui sine vulnere tantas res confecisse videbantur, magnumque fructum suae pristinae lenitatis omnium iudicio Caesar ferebat, consiliumque eius a cunctis probabatur.

LXXV. Quibus rebus nuntiatis Afranio ab instituto opere discedit seque in castra recipit, sic paratus, ut videbatur, ut, quicumque accidisset casus, hunc quieto et aequo animo ferret. Petreius vero non deserit sese. Armat familiam: cum hac et praetoria cohorte cetratorum barbarisque equitibus paucis, beneficiariis suis, quos suae custodiae causa habere consuerat, improviso ad vallum advolat, conloquia militum interrumpit, nostros repellit a castris, quos deprendit interficit. Reliqui coëunt inter se et repentino periculo exterriti sinistras sagis involvunt gladiosque destringunt atque ita se a cetratis equitibusque defendunt castrorum propinquitate confisi seque in castra recipiunt et ab iis cohortibus, quae erant in statione ad portas, defenduntur.

LXXVI. Quibus rebus confectis flens Petreius manipulos circumit militesque appellat, neu se neu Pompeium, imperatorem suum, adversariis ad supplicium tradant, obsecrat. Fit celeriter concursus in praetorium. Postulat, ut iurent omnes se exercitum ducesque non deserturos neque prodituros neque sibi separatim a reliquis consilium capturos. Princeps in haec verba iurat ipse; idem iusiurandum adigit Afranium: subsequuntur tribuni militum centurionesque; centuriatim producti milites idem iurant. Edicunt, penes quem quisque sit Caesaris miles ut producatur: productos palam in praetorio interficiunt.

Sed plerosque ii, qui receperant, celant noctuque per vallum emittunt. Sic terrore oblato a ducibus crudelitas in supplicio, nova religio iurisiurandi spem praesentis deditionis sustulit mentesque militum convertit et rem ad pristinam belli rationem redegit.

LXXVII. Caesar qui milites adversariorum in castra per tempus colloquii venerant summa diligentia conquiri et remitti iubet. Sed ex numero tribunorum militum centurionumque nonnulli sua voluntate apud eum remanserunt. Quos ille postea magno in honore habuit; centuriones in priores ordines, equites Romanos in tribunicium restituit honorem.

LXXVIII. Premebantur Afraniani pabulatione, aquabantur aegre. Frumenti copiam legionarii nonnullam habebant, quod dierum XXII ab Ilerda frumentum iussi erant efferre, cetrati auxiliaresque nullam, quorum erant et facultates ad parandum exiguae et corpora insueta ad onera portanda. Itaque magnus eorum cotidie numerus ad Caesarem perfugiebat. In his erat angustiis res. Sed ex propositis consiliis duobus explicitius videbatur Ilerdam reverti, quod ibi paulum frumenti reliquerant. Ibi se reliquum consilium explicaturos confidebant. Tarraco aberat longius; quo spatio plures rem posse casus recipere intellegebant. Hoc probato consilio ex castris proficiscuntur. Caesar equitatu praemisso, qui novissimum agmen carperet atque impediret, ipse cum legionibus subsequitur. Nullum intercedebat tempus, quin extremi cum equitibus proeliarentur.

LXXIX. Genus erat hoc pugnae. Expeditae cohortes novissimum agmen claudebant pluresque in locis campestribus subsistebant. Si mons erat ascendendus, facile ipsa loci natura periculum repellebat, quod ex locis superioribus, qui antecesserant, suos ascendentes protegebant: cum vallis aut locus declivis suberat neque ii, qui antecesserant, morantibus opem ferre poterant, equites vero ex loco superiore in aversos tela coniciebant, tum magno erat in periculo res. Relinquebatur, ut, cum eiusmodi locis esset appropinquatum, legionum signa consi-

stere iuberent magnoque impetu equitatum repellerent, eo summoto repente incitati cursu sese in vallis universi demitterent atque ita transgressi rursus in locis superioribus consisterent. Nam tantum ab equitum suorum auxiliis aberant, quorum numerum habebant magnum, ut eos superioribus perterritos proeliis in medium reciperent agmen ultroque eos tuerentur; quorum nulli ex itinere excedere licebat, quin ab equitatu Caesaris exciperetur.

LXXX. Tali dum pugnatur modo, lente atque paulatim proceditur crebroque, ut sint auxilio suis, subsistunt; ut tum accidit. Milia enim progressi quattuor vehementiusque peragitati ab equitatu montem excelsum capiunt ibique una fronte contra hostem castra muniunt neque iumentis onera deponunt. Ubi Caesaris castra posita tabernaculaque constituta et dimissos equites pabulandi causa animum adverterunt, sese subito proripiunt hora circiter sexta eiusdem diei et spem nacti morae discessu nostrorum equitum iter facere incipiunt. Qua re animum adversa Caesar cunctis legionibus subsequitur, praesidio impedimentis paucas cohortis relinquit; hora decima subsequi pabulatores equitesque revocari iubet. Celeriter equitatus ad cotidianum itineris officium revertitur. Pugnatur acriter ad novissimum agmen, adeo ut paene terga convertant, compluresque milites, etiam nonnulli centuriones, interficiuntur. Instabat agmen Caesaris atque universum imminebat.

LXXXI. Tum vero neque ad explorandum idoneum locum castris neque ad progrediendum data facultate consistunt necessario et procul ab aqua et natura iniquo loco castra ponunt. Sed isdem de causis Caesar, quae supra sunt demonstratae, proelio non lacessit et eo die tabernacula statui passus non est, quo paratiores essent ad insequendum omnes, sive noctu sive interdiu erumperent. Illi animadverso vitio castrorum tota nocte munitiones proferunt castraque castris convertunt. Hoc idem postero die a prima luce faciunt totumque in ea re diem consumunt. Sed quantum opere processerant et castra protulerant, tanto aberant ab aqua longius, et praesenti malo aliis ma-

his remedia dabantur. Prima nocte aquandi causa nemo egreditur ex castris; proximo die praesidio in castris relicto universas ad aquam copias educunt, pabulatum emittitur nemo. His eos supplices malis habere Caesar et necessariam subire deditionem quam proelio decertare malebat. Conatur tamen eos vallo fossaque circummunire, ut quam maxime repentinas eorum eruptiones demoretur; quo necessario descensuros existimabat. Illi et inopia pabuli adducti et quo essent ad id expeditiores omnia sarcinaria iumenta interfici iubent.

LXXXII. In his operibus consiliisque biduum consumitur; tertio die magna iam pars operis Caesaris processerat. Illi impediendae rei causa hora circiter nona signo dato legiones educunt aciemque sub castris instruunt. Caesar ab opere legiones revocat, equitatum omnem convenire iubet, aciem instruit: contra opinionem enim militum famamque omnium videri proelium defugisse magnum detrimentum adferebat. Sed eisdem de causis, quae sunt cognitae, quo minus dimicare vellet, movebatur, atque hoc etiam magis, quod spatii brevitas etiam in fugam coniectis adversariis non multum ad summam victoriae iuvare poterat. Non enim amplius pedum milibus duobus ab castris castra distabant. Hinc duas partes acies occupabant duae; tertia vacabat ad incursum atque impetum militum relicta. Si proelium committeretur, propinquitas castrorum celerem superatis ex fuga receptum dabat. Hac de causa constituerat signa inferentibus resistere, prior proelio non lacessere.

LXXXIII. Acies erat Afraniana duplex legionum quinque; tertium in subsidiis locum alariae cohortes obtinebant: Caesaris triplex; sed primam aciem quaternae cohortes ex quinque legionibus tenebant; has subsidiariae ternae et rursus aliae totidem suae cuiusque legionis subsequebantur; sagittarii funditoresque media continebantur acie, equitatus latera cingebat. Tali instructa acie tenere uterque propositum videbatur: Caesar, ne nisi coactus proelium non committeret; ille, ut opera Caesaris impediret. Producitur tum res, aciesque ad solis occa-

sum continentur: inde utrique in castra discedunt. Postero die munitiones institutas Caesar parat perficere; illi vadum fluminis Sicoris temptare, si transire possent. Qua re animadversa Caesar Germanos levis armaturae equitumque partem flumen traicit crebrasque in ripis custodias disponit.

LXXXIV. Tandem omnibus rebus obsessi, quartum iam diem sine pabulo retentis iumentis, aquae, lignorum, frumenti inopia, conloquium petunt et id, si fieri possit, semoto a militibus loco. Ubi id a Caesare negatum et, palam si colloqui vellent, concessum est, datur obsidis loco Caesari filius Afranii. Venitur in eum locum, quem Caesar delegit. Audiente utroque exercitu loquitur Afranius: Non esse aut ipsis aut militibus succensendum, quod fidem erga imperatorem suum Cn. Pompeium conservare voluerint. Sed satis iam fecisse officio satisque supplicii tulisse. Perpessos omnium rerum inopiam; nunc vero paene ut feras circummunitos prohiberi aqua, prohiberi ingressu, neque corpore dolorem neque animo ignominiam ferre posse. Itaque se victos confiteri: orare atque obsecrare, si qui locus misericordiae relinquatur, ne ad ultimum supplicium progredi necesse habeant. Haec quam potest demississime et subiectissime exponit.

LXXXV. Ad ea Caesar respondit: Nulli omnium has partis vel querimoniae vel miserationis minus convenisse. Reliquos enim omnis officium suum praestitisse: se, qui etiam bona condicione et loco et tempore aequo confligere noluerit, ut quam integerrima essent ad pacem omnia; exercitum suum, qui iniuria etiam accepta suisque interfectis, quos in sua potestate habuerit conservarit et texerit; illius denique exercitus milites, qui per se de concilianda pace egerint; qua in re omnium suorum vitae consulendum putarint. Sic omnium ordinum partis in misericordia constitisse: ipsos duces a pace abhorruisse; eos neque colloqui neque indutiarum iura servasse et homines imperitos et per colloquium deceptos crudelissime interfecisse. Accidisse igitur his, quod plerumque hominum nimia pertinacia atque arrogantia accidere soleat,

ati eo recurrant et id cupidissime petant, quod paulo ante contempserint. Neque nunc se illorum humilitate neque aliqua temporis opportunitate postulare, quibus rebus opes augeantur suae; sed eos exercitus, quos contra se multos iam annos aluerint, velle dimitti. Neque enim sex legiones alia de causa missas in Hispaniam septimamque ibi conscriptam, neque tot tantasque classis paratas neque submissos duces rei militaris peritos. Nihil horum ad pacandas Hispanias, nihil ad usum provinciae provisum, quae propter diuturnitatem pacis nullum auxilium desiderarit. Omnia haec iam pridem contra se parari: in se novi generis imperia constitui, ut idem ad portas urbanis praesideat rebus et duas bellicosissimas provincias absens tot annis obtineat; in se iura magistratuum commutari, ne ex praetura et consulatu, ut semper, sed per paucos probati et electi in provincias mittantur; in se etiam aetatis excusationem nihil valere, quod superioribus bellis probati ad obtinendos exercitus evocentur; in se uno non servari, quod sit omnibus datum semper imperatoribus, ut rebus feliciter gestis aut cum honore aliquo aut certe sine ignominia domum revertantur exercitumque dimittant. Quae tamen omnia et se tulisse patienter et esse laturum: neque nunc id agere, ut ab illis abductum exercitum teneat ipse, quod tamen sibi difficile non sit, sed ne illi habeant, quo contra se uti possint. Proinde, ut esset dictum, provinciis excederent exercitumque dimitterent; si id sit factum, se nociturum nemini. Hanc unam atque extremam esse pacis condicionem.

LXXXVI. Id vero militibus fuit pergratum et iucundum, ut ex ipsa significatione cognosci potuit, ut, qui aliquid iusti incommodi expectavissent, ultro praemium missionis ferrent. Nam cum de loco et tempore eius rei controversia inferretur, et voce et manibus universi ex vallo, ubi constiterant, significare coeperunt, ut statim dimitterentur, neque omni interposita fide firmum esse posse, si in aliud tempus differretur. Paucis cum esset in utramque partem verbis disputatum, res huc deducitur, ut ei, qui habeant domicilium aut possessionem in Hispania, statim

reliqui ad Varum flumen dimittantur; ne quid eis noceatur, neu quis invitus sacramentum dicere cogatur, a Caesare cavetur.

LXXXVII. Caesar ex eo tempore, dum ad flumen Varum veniatur, se frumentum daturum pollicetur. Addit etiam, ut, quod quisque eorum in bello amiserit, quae sint penes milites suos, iis, qui amiserant, restituatur; militibus aequa facta aestimatione pecuniam pro his rebus dissolvit. Quascumque postea controversias inter se milites habuerunt, sua sponte ad Caesarem in ius adierunt. Petreius atque Afranius cum stipendium ab legionibus paene seditione facta flagitarentur, cuius illi diem nondum venisse dicerent, Caesar ut cognosceret postulatum est, eoque utrique, quod statuit, contenti fuerunt. Parte circiter tertia exercitus eo biduo dimissa duas legiones suas antecedere, reliquas subsequi iussit, ut non longo inter se spatio castra facerent, eique negotio Q. Fufium Calenum legatum praeficit. Hoc eius praescripto ex Hispania ad Varum flumen est iter factum atque ibi reliqua pars exercitus dimissa est.

LIBER II.

ARGUMENTUM.

C. Trebonius Massiliam undique obsidet 1. 2. L. Nasidius cum classe adventans animum incolis addit 3. 4. coniunctaque cum sua classe oppidana proelium navale infeliciter cum Caesariana committit 5—7. Trebonius machinas inauditae molis ad oppidum extruit 8—11, quas diruere frustra adorti Massilienses indutias petunt et impetrant 12. 13., obtentas vero ipsi violantes subita eruptione opera Trebonii disiciunt 14. His tamen summa festinatione refectis 15. ad easdem deditionis condiciones recurrunt 16. Interim in Hispania ulteriore M. Varro cognitis rebus, quae in Italia gestae sunt, in amicitiam Caesaris inclinat, dein, ubi hunc ad Massiliam detineri audit 17., defensionem parat 18., sed desertus ab omnibus ad Caesarem transit 19. 20., qui omnes Hispanos sibi devincit 21. Etiam Massilienses se dedunt 22. Curio, Caesaris legatus, ad Uticam bene rem gerit contra Varum 23—37., mox proelio temere ad Bagradam commisso a Varo et Sabura

Iubae praefecto superatus interficitur 38—42. Exercitus reliquiae partim in Siciliam se recipiunt, partim Varo se dedunt; multos Iuba necat 43. 44.

I. Dum haec in Hispania geruntur, C. Trebonius legatus, qui ad oppugnationem Massiliae relictus erat, duabus ex partibus aggerem, vineas turresque ad oppidum agere instituit. Una erat proxima portui navalibusque, altera ad partem, qua est aditus ex Gallia atque Hispania, ad id mare, quod adiacet ad ostium Rhodani. Massilia enim fere ex tribus oppidi partibus mari adluitur; reliqua quarta est, quae aditum habeat ab terra. Huius quoque spatii pars ea, quae ad arcem pertinet, loci natura et valle altissima munita longam et difficilem habet oppugnationem. Ad ea perficienda opera C. Trebonius magnam iumentorum atque hominum multitudinem ex omni provincia vocat; vimina materiamque comportari iubet. Quibus comparatis rebus aggerem in altitudinem pedum octoginta extruit.

II. Sed tanti erant antiquitus in oppido omnium rerum ad bellum apparatus tantaque multitudo tormentorum, ut eorum vim nullae contextae viminibus vineae sustinere possent. Asseres enim pedum duodecim cuspidibus praefixi atque hi maximis ballistis missi per quattuor ordines cratium in terra defigebantur. Itaque pedalibus lignis coniunctis inter se porticus integebantur, atque hac agger inter manus proferebatur. Antecedebat testudo pedum LX aequandi loci causa facta item ex fortissimis lignis, convoluta omnibus rebus, quibus ignis iactus et lapides defendi possent. Sed magnitudo operum, altitudo muri atque turrium, multitudo tormentorum omnem administrationem tardabat. Crebrae etiam per Albicos eruptiones fiebant ex oppido ignesque aggeri et turribus inferebantur; quae facile nostri milites repellebant, magnisque ultro illatis detrimentis eos, qui eruptionem fecerant, in oppidum reiciebant.

III. Interim L. Nasidius, ab Cn. Pompeio cum classe navium sedecim, in quibus paucae erant aeratae, L. Domitio Massiliensibusque subsidio missus, freto Siciliae

inprudente atque inopinante Curione pervehitur adpulsisque Messanam navibus atque inde propter repentinum terrorem principum ac senatus fuga facta ex navalibus eorum unam deducit. Hac adiuncta ad reliquas naves cursum Massiliam versus perficit praemissaque clam navicula Domitium Massiliensisque de suo adventu certiores facit eosque magnopere hortatur, ut rursus cum Bruti classe additis suis auxiliis confligant.

IV. Massilienses post superius incommodum veteres ad eundem numerum ex navalibus productas navis refecerant summaque industria armaverant (remigum, gubernatorum magna copia suppetebat) piscatoriasque adiecerant atque contexerant, ut essent ab ictu telorum remiges tuti: has sagittariis tormentisque compleverunt. Tali modo instructa classe omnium seniorum, matrum familiae, virginum precibus et fletu excitati, extremo tempore civiati subvenirent, non minore animo ac fiducia, quam ante dimicaverant, naves conscendunt. Communi enim fit vitio naturae, ut invisis atque incognitis rebus magis confidamus vehementiusque exterreamur; ut tum accidit. Adventus enim L. Nasidii summa spe et voluntate civitatem compleverat. Nacti idoneum ventum ex portu exeunt et Tauroënta, quod est castellum Massiliensium, ad Nasidium perveniunt ibique naves expediunt rursusque se ad confligendum animo confirmant et consilia communicant. Dextra pars adtribuitur Massiliensibus, sinistra Nasidio.

V. Eodem Brutus contendit aucto navium numero. Nam ad eas, quae factae erant Arelate per Caesarem, captivae Massiliensium accesserant sex. Has superioribus diebus refecerat atque omnibus rebus instruxerat. Itaque suos cohortatus, quos integros superavissent, ut victos contemnerent, plenus spei bonae atque animi adversus eos proficiscitur. Facile erat ex castris C. Treboni atque omnibus superioribus locis prospicere in urbem, ut omnis iuventus, quae in oppido remanserat, omnesque superioris aetatis cum liberis atque uxoribus publicisque custodiis aut in muro ad caelum manus tenderent, aut templa deorum inmortalium adirent et ante simulacra proiecti

victoriam ab dis exposcerent. Neque erat quisquam omnium, quin in eius diei casu suarum omnium fortunarum eventum consistere existimaret. Nam et honesti ex iuventute et cuiusque aetatis amplissimi nominatim evocati atque obsecrati navis conscenderant, ut, si quid adversi accidisset, ne ad conandum quidem sibi quicquam reliqui fore viderent; si superavissent, vel domesticis opibus vel externis auxiliis de salute urbis confiderent.

VI. Commisso proelio Massiliensibus res nulla ad virtutem defuit; sed memores eorum praeceptorum, quae paulo ante ab suis acceperant, hoc animo decertabant, ut nullum aliud tempus ad conandum habituri viderentur, et quibus in pugna vitae periculum accideret non ita multo se reliquorum civium fatum antecedere existimarent; quibus urbe capta eadem esset belli fortuna patienda. Diductisque nostris paulatim navibus ex artificio gubernatorum mobilitati navium locus dabatur et, si quando nostri facultatem nacti ferreis manibus iniectis navem religaverant, undique suis laborantibus succurrebant. Neque vero coniuncti Albicis comminus pugnando deficiebant neque multum cedebant virtute nostris. Simul ex minoribus navibus magna vis eminus missa telorum multa nostris de improviso inprudentibus atque impeditis vulnera inferebant. Conspicataeque naves triremes duae navem D. Bruti, quae ex insigni facile agnosci poterat, duabus ex partibus sese in eam incitaverant. Sed tantum re provisa Brutus celeritate navis enisus est, ut parvo momento antecederet. Illae adeo graviter inter se incitatae conflixerunt, ut vehementissime utraque ex concursu laborarent, altera vero praefracto rostro tota collabefieret. Qua re animadversa quae proximae ei loco ex Bruti classe naves erant in eas impeditas impetum faciunt celeriterque ambas deprimunt.

VII. Sed Nasidianae naves nullo usui fuerunt celeriterque pugna excesserunt: non enim has aut conspectus patriae aut propinquorum praecepta ad extremum vitae periculum adire cogebant. Itaque ex eo numero navium nulla desiderata est: ex Massiliensium classe quinque sunt depressae, quattuor captae, una cum Nasidianis

profugit; quae omnes citeriorem Hispaniam petiverunt. At ex reliquis una praemissa Massiliam huius nuntii perferendi gratia cum iam adpropinquaret urbi, omnis sese multitudo effudit, et re cognita tantus luctus excepit, ut urbs ab hostibus capta eodem vestigio videretur. Massilienses tamen nihilo secius ad defensionem urbis reliqua apparare coeperunt.

VIII. Est animadversum ab legionariis, qui dextram partem operis administrabant, ex crebris hostium eruptionibus magno sibi esse praesidio posse, si ibi pro castello ac receptaculo turrim ex latere sub muro fecissent. Quam primo ad repentinos incursus humilem parvamque fecerunt. Huc se referebant; hinc, si qua maior oppresserat vis, propugnabant; hinc ad repellendum et prosequendum hostem procurrebant. Patebat haec quoque versus pedes triginta, sed parietum crassitudo pedes quinque. Postea vero, ut est rerum omnium magister usus, hominum adhibita solertia inventum est magno esse usui posse, si haec esset in altitudinem turris elata. Id hac ratione perfectum est.

IX. Ubi turris altitudo perducta est ad contabulationem, eam in parietes instruxerunt ita, ut capita tignorum extrema parietum structura tegerentur, ne quid emineret, ubi ignis hostium adhaeresceret. Hanc insuper contignationem, quantum tectum plutei ac vinearum passum est, latericulo adstruxerunt supraque eum locum duo tigna transversa iniecerunt non longe ab extremis parietibus, quibus suspenderent eam contignationem, quae turri tegimento esset futura, supraque ea tigna directo transversas trabes iniecerunt easque axibus religaverunt (has paulo longiores atque eminentiores, quam extremi parietes erant, effecerunt, ut esset ubi tegimenta praependere possent ad defendendos ictus ac repellendos, cum inter eam contignationem parietes extruerentur) eamque contabulationem summam lateribus lutoque constraverunt, ne quid ignis hostium nocere posset, centonesque insuper iniecerunt, ne aut tela tormentis immissa tabulationem perfringerent aut saxa ex catapultis latericium discuterent.

orias autem ex funibus ancorariis tres in longitudinem rietum turris latas quattuor pedes fecerunt easque ex bus partibus, quae ad hostes vergebant, eminentibus ıbibus circum turrim praependentes religaverunt; quod ıum genus tegimenti aliis locis erant experti nullo telo ıque tormento traici posse. Ubi vero ea pars turris, ıae erat perfecta, tecta atque munita est ab omni ictu ıstium, pluteos ad alia opera abduxerunt; turris tectum ır se ipsum pressionibus ex contignatione prima sus-ındere ac tollere coeperunt; ubi, quantum storiarum ımissio patiebatur, tantum elevabant. Intra haec tegi enta abditi atque muniti parietes lateribus extruebant ırsusque alia pressione ad aedificandum sibi locum ex-ıdiebant. Ubi tempus alterius contabulationis videbatur, ına item ut primo tecta extremis lateribus instruebant ıque ea contignatione rursus summam contabulationem oriasque elevabant. Ita tuto ac sine ullo vulnere ac ericulo sex tabulata extruxerunt fenestrasque, quibus ı locis visum est, ad tormenta mittenda in struendo ıliquerunt.

X. Ubi ex ea turri quae circum essent opera tueri e posse confisi sunt, musculum pedes LX longum ex ıateria bipedali, quem a turri latericia ad hostium turrim ıurumque perducerent, facere instituerunt; cuius mu-culi haec erat forma. Duae primum trabes in solo aeque ıngae distantes inter se pedes quattuor collocantur inque is columellae pedum in altitudinem quinque defiguntur. las inter se capreolis molli fastigio coniungunt, ubi tigna, ıuae musculi tegendi causa ponant, collocentur. Eo su-ıer tigna bipedalia iniciunt eaque laminis clavisque reli-ıant. Ad extremum musculi tectum trabesque extremas ıuadratas regulas quattuor patentis digitos defigunt, quae ateres, qui super musculo struantur, contineant. Ita astigato atque ordinatim structo, ut trabes erant in c pre-ılis collocatae, lateribus lutoque musculus, ut ab igni, qui ex muro iaceretur, tutus esset, contegitur. Super ateres coria inducuntur, ne canalibus aqua inmissa lateres diluere posset. Coria autem, ne rursus igni ac lapidibus

corrumpantur, centonibus conteguntur. Hoc opus omne tectum vineis ad ipsam turrim perficiunt subitoque inopinantibus hostibus machinatione navali, phalangis subiectis, ad turrim hostium admovent, ut aedificio iungatur.

XI. Quo malo perterriti subito oppidani saxa quam maxima possunt vectibus promovent praecipitataque muro in musculum devolvunt. Ictum firmitas materiae sustinet et quidquid incidit fastigio musculi elabitur. Id ubi vident, mutant consilium: cupas taeda ac pice refertas incendunt easque de muro in musculum devolvunt. Involutae labuntur, delapsae a lateribus longuriis furcisque ab opere removentur. Interim sub musculo milites vectibus infima saxa turris hostium, quibus fundamenta continebantur, convellunt. Musculus ex turri latericia a nostris telis tormentisque defenditur; hostes ex muro ac turribus submoventur: non datur libera muri defendendi facultas. Compluribus iam lapidibus ex ea, quae suberat, turri subductis repentina ruina pars eius turris concidit, pars reliqua consequens procumbebat, cum hostes urbis direptione perterriti inermes cum infulis se porta foras universi proripiunt, ad legatos atque exercitum supplices manus tendunt.

XII. Qua nova re oblata omnis administratio belli consistit militesque aversi a proelio ad studium audiendi et cognoscendi feruntur. Ubi hostes ad legatos exercitumque pervenerunt, universi se ad pedes proiciunt; orant, ut adventus Caesaris expectetur. Captam suam urbem videre; opera perfecta, turrim subrutam: itaque ab defensione desistere. Nullam exoriri moram posse, quo minus, cum venisset, si imperata non facerent ad nutum, e vestigio diriperentur. Docent, si omnino turris concidisset, non posse milites contineri, quin spe praedae in urbem irrumperent urbemque delerent. Haec atque eiusdem generis complura ut ab hominibus doctis magna cum misericordia fletuque pronuntiantur.

XIII. Quibus rebus commoti legati milites ex opere deducunt, oppugnatione desistunt; operibus custodias relinquunt. Indutiarum quodam genere misericordia facto

adventus Caesaris expectatur. Nullum ex muro, nullum a nostris mittitur telum: ut re confecta omnes curam et diligentiam remittunt. Caesar enim per litteras Trebonio magnopere mandaverat, ne per vim oppidum expugnari pateretur, ne gravius permoti milites et defectionis odio et contemptione sui et diutino labore omnes puberes interficerent; quod se facturos minabantur, aegreque tunc sunt retenti, quin oppidum irrumperent, graviterque eam rem tulerunt, quod stetisse per Trebonium, quo minus oppido potirentur, videbatur.

XIV. At hostes sine fide tempus atque occasionem fraudis ac doli quaerunt interiectisque aliquot diebus, nostris languentibus atque animo remissis subito meridiano tempore, cum alius discessisset, alius ex diutino labore in ipsis operibus quieti se dedisset, arma vero omnia reposita contectaque essent, portis se foras erumpunt, secundo magnoque vento ignem operibus inferunt. Hunc sic distulit ventus, uti uno tempore agger, plutei, testudo, turris, tormenta flammam conciperent et prius haec omnia consumerentur, quam quemadmodum accidisset animadverti posset. Nostri repentina fortuna permoti arma, quae possunt, arripiunt; alii ex castris sese incitant. Fit in hostis impetus eorum, sed muro sagittis tormentisque fugientes persequi prohibentur. Illi sub murum se recipiunt ibique musculum turrimque latericiam libere incendunt. Ita multorum mensium labor hostium perfidia et vi tempestatis puncto temporis interiit. Temptaverunt hoc idem Massilienses postero die. Eandem nacti tempestatem maiore cum fiducia ad alteram turrim aggeremque eruptione pugnaverunt multumque ignem intulerunt. Sed ut superioris temporis contentionem nostri omnem remiserant, ita proximi diei casu admoniti omnia ad defensionem paraverant. Itaque multis interfectis reliquos infecta re in oppidum repulerunt.

XV. Trebonius ea quae sunt amissa multo maiore militum studio administrare et reficere instituit. Nam ubi tantos suos labores et apparatus male cecidisse viderunt indutiisque per scelus violatis suam virtutem irrisui fore

perdoluerunt, quod, unde agger omnino comportari posset, nihil erat reliquum: omnibus arboribus longe lateque in finibus Massiliensium excisis et convectis, aggerem novi generis atque inauditum ex latericiis duobus muris, senum pedum crassitudine atque eorum murorum contignatione facere instituerunt, aequa fere altitudine atque ille congesticius ex materia fuerat agger. Ubi aut spatium inter muros aut inbecillitas materiae postulare videretur, pilae interponuntur, traversaria tigna iniciuntur, quae firmamento esse possint, et quidquid est contignatum cratibus consternitur, crates luto integuntur. Sub tecto miles dextra ac sinistra muro tectus, adversus plutei obiectu operi quaecumque sunt usui sine periculo supportat. Celeriter res administratur; diuturni laboris detrimentum solertia et virtute militum brevi reconciliatur. Portae quibus locis videtur eruptionis causa in muro relinquuntur.

XVI. Quod ubi hostes viderunt ea quae diu longoque spatio refici non posse sperassent paucorum dierum opera et labore ita refecta, ut nullus perfidiae neque eruptioni locus esset nec quicquam omnino relinqueretur, qua aut vi militibus aut igni operibus noceri posset, eodemque exemplo sentiunt totam urbem, qua sit aditus ab terra, muro turribusque circummuniri posse, sic ut ipsis consistendi in suis munitionibus locus non esset, cum paene inaedificata in muris ab exercitu nostro moenia viderentur ac telum manu coniceretur, suorumque tormentorum usum, quibus ipsi magna speravissent, spatio propinquitatis interire, parique condicione ex muro ac turribus bellandi data se virtute nostris adaequare non posse intellegunt, ad easdem deditionis condiciones recurrunt.

XVII. M. Varro in ulteriore Hispania initio cognitis iis rebus, quae sunt in Italia gestae, diffidens Pompeianis rebus, amicissime de Caesare loquebatur: praeoccupatum sese legatione ab Cn. Pompeio, teneri obstrictum fide; necessitudinem quidem sibi nihilo minorem cum Caesare intercedere, neque se ignorare, quod esset officium legati, qui fiduciariam operam obtineret, quae vires suae,

quae voluntas erga Caesarem totius provinciae. Haec omnibus ferebat sermonibus neque se in ullam partem movebat. Postea vero, cum Caesarem ad Massiliam detineri cognovit, copias Petrei cum exercitu Afranii esse coniunctas, magna auxilia convenisse, magna esse in spe atque expectari et consentire omnem citeriorem provinciam, quaeque postea acciderant, de angustiis ad Ilerdam rei frumentariae, accepit, atque haec ad eum latius atque inflatius Afranius perscribebat, se quoque ad motus fortunae movere coepit.

XVIII. Delectum habuit tota provincia, legionibus completis duabus cohortes circiter triginta alarias addidit. Frumenti magnum numerum coëgit, quod Massiliensibus, item quod Afranio Petreioque mitteret. Naves longas decem Gaditanis ut facerent imperavit, complures praeterea in Hispali faciendas curavit. Pecuniam omnem omniaque ornamenta ex fano Herculis in oppidum Gadis contulit; eo sex cohortes praesidii causa ex provincia misit Gaiumque Gallonium, equitem Romanum, familiarem Domitii, qui eo procurandae hereditatis causa venerat missus a Domitio, oppido Gadibus praefecit; arma omnia privata ac publica in domum Galloni contulit. Ipse habuit graves in Caesarem contiones. Saepe ex tribunali praedicavit adversa Caesarem proelia fecisse, magnum numerum ab eo militum ad Afranium perfugisse: haec se certis nuntiis, certis auctoribus comperisse. Quibus rebus perterritos civis Romanos eius provinciae sibi ad rempublicam administrandam HS CLXXX et argenti pondo XX milia, tritici modios CXX milia polliceri coëgit. Quas Caesari esse amicas civitates arbitrabatur, his graviora onera iniungebat praesidiaque eo deducebat et iudicia in privatos reddebat; qui verba atque orationem adversus rempublicam habuissent, eorum bona in publicum addicebat. Provinciam omnem in sua et Pompei verba iusiurandum adigebat. Cognitis iis rebus, quae sunt gestae in citeriore Hispania, bellum parabat. Ratio autem haec erat belli, ut se cum duabus legionibus Gadis conferret, naves frumentumque omne *ibi contineret*: provinciam enim omnem Caesaris

rebus favere cognoverat. In insula frumento navibusque comparatis bellum duci non difficile existimabat. Caesar, etsi multis necessariisque rebus in Italiam revocabatur, tamen constituerat nullam partem belli in Hispaniis relinquere, quod magna esse Pompei beneficia et magnas clientelas in citeriore provincia sciebat.

XIX. Itaque duabus legionibus missis in ulteriorem Hispaniam cum Q. Cassio, tribuno plebis, ipse sexcentis equitibus magnis itineribus progreditur edictumque praemittit, ad quam diem magistratus principesque omnium civitatum sibi esse praesto Cordubae vellet. Quo edicto tota provincia pervulgato nulla fuit civitas, quin ad id tempus partem senatus Cordubam mitteret, non civis Romanus paulo notior, quin ad diem conveniret. Simul ipse Cordubae conventus per se portas Varroni clausit, custodias vigiliasque in turribus muroque disposuit, cohortes duas, quae colonicae appellabantur, cum eo casu venissent, tuendi oppidi causa apud se retinuit. Isdem diebus Carmonenses, quae est longe firmissima totius provinciae civitas, deductis tribus in arcem oppidi cohortibus a Varrone praesidio per se cohortes eiecit portasque praeclusit.

XX. Hoc vero magis properare Varro, ut cum legionibus quam primum Gadis contenderet, ne itinere aut traiectu intercluderetur: tanta ac tam secunda in Caesarem voluntas provinciae reperiebatur. Progresso ei paulo longius litterae a Gadibus redduntur, simulatque sit cognitum de edicto Caesaris, consensisse Gaditanos principes cum tribunis cohortium, quae essent ibi in praesidio, ut Gallonium ex oppido expellerent, urbem insulamque Caesari servarent. Hoc inito consilio denuntiavisse Gallonio, ut sponte sua, dum sine periculo liceret, excederet Gadibus; si id non fecisset, sibi consilium capturos. Hoc timore adductum Gallonium Gadibus excessisse. His cognitis rebus altera ex duabus legionibus, quae vernacula appellabatur, ex castris Varronis adstante et inspectante ipso signa sustulit seseque Hispalim recepit atque in foro et porticibus sine maleficio consedit. Quod factum

adeo eius conventus cives Romani comprobaverunt, ut domum ad se quisque hospitio cupidissime reciperet. Quibus rebus perterritus Varro, cum itinere converso sese Italicam venturum praemisisset, certior ab suis factus est praeclusas esse portas. Tum vero omni interclusus itinere ad Caesarem mittit, paratum se esse legionem, cui iusserit, tradere. Ille ad eum Sextum Caesarem mittit atque huic tradi iubet. Tradita legione Varro Cordubam ad Caesarem venit; relatis ad eum publicis cum fide rationibus quod penes eum est pecuniae tradit et quid ubique habeat frumenti et navium ostendit.

XXI. Caesar contione habita Cordubae omnibus generatim gratias agit: civibus Romanis, quod oppidum in sua potestate studuissent habere, Hispanis, quod praesidia expulissent, Gaditanis, quod conatus adversariorum infregissent seseque in libertatem vindicassent, tribunis militum centurionibusque, qui eo praesidii causa venerant, quod eorum consilia sua virtute confirmassent. Pecunias, quas erant in publicum Varroni cives Romani polliciti, remittit; bona restituit iis, quos liberius locutos hanc poenam tulisse cognoverat. Tributis quibusdam publicis privatisque praemiis reliquos in posterum bona spe complet biduumque Cordubae commoratus Gadis proficiscitur: pecunias monimentaque, quae ex fano Herculis collata erant in privatam domum, referri in templum iubet. Provinciae Q. Cassium praeficit: huic quattuor legiones attribuit. Ipse iis navibus, quas M. Varro quasque Gaditani iussu Varronis fecerant, Tarraconem paucis diebus pervenit. Ibi totius fere citerioris provinciae legationes Caesaris adventum expectabant. Eadem ratione privatim ac publice quibusdam civitatibus habitis honoribus Tarracone discedit pedibusque Narbonem atque inde Massiliam pervenit. Ibi legem de dictatore latam seseque dictatorem dictum a M. Lepido praetore cognoscit.

XXII. Massilienses omnibus defessi malis, rei frumentariae ad summam inopiam adducti, bis navali proelio superati, crebris eruptionibus fusi, gravi etiam pestilentia conflictati ex diutina conclusione et mutatione victus —

panico enim vetere atque ordeo corrupto omnes alebantur, quod ad huiusmodi casus antiquitus paratum in publicum contulerant — deiecta turri, labefacta magna parte muri, auxiliis provinciarum et exercituum desperatis, quos in Caesaris potestatem venisse cognoverant, sese dedere sine fraude constituunt. Sed paucis ante diebus L. Domitius cognita Massiliensium voluntate navibus tribus comparatis, ex quibus duas familiaribus suis attribuerat, unam ipse conscenderat, nactus turbidam tempestatem profectus est. Hunc conspicatae naves, quae missu Bruti consuetudine cotidiana ad portum excubabant, sublatis ancoris sequi coeperunt. Ex his unum ipsius navigium contendit et fugere perseveravit auxilioque tempestatis ex conspectu abiit, duo perterrita concursu nostrarum navium sese in portum receperunt. Massilienses arma tormentaque ex oppido, ut est imperatum, proferunt, navis ex portu navalibusque educunt, pecuniam ex publico tradunt. Quibus rebus confectis Caesar magis eos pro nomine et vetustate quam pro meritis in se civitatis conservans duas ibi legiones praesidio reliquit, ceteras in Italiam mittit; ipse ad urbem proficiscitur.

XXIII. Isdem temporibus C. Curio in Africam profectus ex Sicilia et iam ab initio copias P. Atti Vari despiciens duas legiones ex quattuor, quas a Caesare acceperat, quingentos equites transportabat biduoque et noctibus tribus navigatione consumptis adpulit ad eum locum, qui appellatur Aquilaria. Hic locus abest a Clupeis passuum xxii milia habetque non incommodam aestate stationem et duobus eminentibus promuntoriis continetur. Huius adventum L. Caesar filius cum decem longis navibus ad Clupeam praestolans, quas naves Uticae ex praedonum bello subductas P. Attius reficiendas huius belli causa curaverat, veritus navium multitudinem ex alto refugerat, adpulsaque ad proximum litus trireme constrata et in litore relicta pedibus Adrumetum perfugerat. Id oppidum C. Considius Longus unius legionis praesidio tuebatur. Reliquae Caesaris naves eius fuga se Adrumetum receperunt. Hunc secutus Marcius Rufus quaestor

navibus duodecim, quas praesidio onerariis navibus Curio ex Sicilia eduxerat, postquam in litore relictam navem conspexit, hanc remulco abstraxit; ipse ad Curionem cum classe redit.

XXIV. Curio Marcium Uticam navibus praemittit; ipse eodem cum exercitu proficiscitur biduique iter progressus ad flumen Bagradam pervenit. Ibi C. Caninium Rebilum legatum cum legionibus reliquit; ipse cum equitatu antecedit ad castra exploranda Corneliana, quod is locus peridoneus castris habebatur. Id autem est iugum directum, eminens in mare, utraque ex parte praeruptum atque asperum, sed tamen paulo leniore fastigio ab ea parte, quae ad Uticam vergit. Abest directo itinere ab Utica paulo amplius passuum mille. Sed hoc itinere est fons, quo mare succedit longius, lateque is locus restagnat: quem si qui vitare voluerit, sex milium circuitu in oppidum pervenit.

XXV. Hoc explorato loco Curio castra Vari conspicit muro oppidoque coniuncta ad portam, quae appellatur bellica, admodum munita natura loci, una ex parte ipso oppido Utica, altera a theatro, quod est ante oppidum, substructionibus eius operis maximis, aditu ad castra difficili et angusto. Simul animadvertit multa undique portari atque agi plenissimis viis, quae repentini tumultus timore ex agris in urbem conferantur. Huc equitatum mittit, ut diriperet atque haberet loco praedae; eodemque tempore his rebus subsidio sexcenti equites Numidae ex oppido peditesque quadringenti mittuntur a Varo, quos auxilii causa rex Iuba paucis diebus ante Uticam miserat. Huic et paternum hospitium cum Pompeio et simultas cum Curione intercedebat, quod tribunus plebis legem promulgaverat, qua lege regnum Iubae publicaverat. Concurrunt equites inter se; neque vero primum impetum nostrorum Numidae ferre potuerunt, sed interfectis circiter cxx reliqui se in castra ad oppidum receperunt. Interim adventu longarum navium Curio pronuntiare onerariis navibus iubet, quae stabant ad Uticam numero circiter ducentae, se in hostium habiturum loco, qui non

e vestigio ad castra Corneliana vela direxisset. Qua pronuntiatione facta, temporis puncto sublatis ancoris omnes Uticam relinquunt et quo imperatum est transeunt. Quae res omnium rerum copia complevit exercitum.

XXVI. His rebus gestis Curio se in castra ad Bagradam recipit atque universi exercitus conclamatione imperator appellatur posteroque die exercitum Uticam ducit et prope oppidum castra ponit. Nondum opere castrorum perfecto equites ex statione nuntiant magna auxilia equitum peditumque ab rege missa Uticam venire; eodemque tempore vis magna pulveris cernebatur, et vestigio temporis primum agmen erat in conspectu. Novitate rei Curio permotus praemittit equites, qui primum impetum sustineant ac morentur; ipse celeriter ab opere deductis legionibus aciem instruit. Equitesque committunt proelium et, priusquam plane legiones explicari et consistere possent, tota auxilia regis impedita ac perturbata, quod nullo ordine et sine timore iter fecerant, in fugam coniciunt equitatuque omni fere incolumi, quod se per litora celeriter in oppidum recepit, magnum peditum numerum interficiunt.

XXVII. Proxima nocte centuriones Marsi duo ex castris Curionis cum manipularibus suis duobus et viginti ad Attium Varum perfugiunt. Hi sive vere quam habuerant opinionem ad eum perferunt, sive etiam auribus Vari serviunt (nam quae volumus, et credimus libenter, et quae sentimus ipsi, reliquos sentire speramus), confirmant quidem certe totius exercitus animos alienos esse a Curione maximeque opus esse in conspectum exercitum venire et colloquendi dare facultatem. Qua opinione adductus Varus postero die mane legiones ex castris educit. Facit idem Curio, atque una valle non magna interiecta suas uterque copias instruit.

XXVIII. Erat in exercitu Vari Sextus Quintilius Varus, quem fuisse Corfini supra demonstratum est. Hic dimissus a Caesare in Africam venerat, legionesque eas traduxerat Curio, quas superioribus temporibus Corfinio receperat Caesar, adeo ut paucis mutatis centurionibus

idem ordines manipulique constarent. Hanc nactus appellationis causam Quintilius circuire aciem Curionis atque obsecrare milites coepit, ne primi sacramenti, quod apud Domitium atque apud se quaestorem dixissent, memoriam deponerent neu contra eos arma ferrent, qui eadem essent usi fortuna eademque in obsidione perpessi, neu pro his pugnarent, a quibus cum contumelia perfugae appellarentur. Huc pauca ad spem largitionis addidit, quae ab sua liberalitate, si se atque Attium secuti essent, expectare deberent. Hac habita oratione nullam in partem ab exercitu Curionis fit significatio, atque ita suas uterque copias reducit.

XXIX. Atque in castris Curionis magnus omnium incessit timor. Nam is variis hominum sermonibus celeriter augetur. Unusquisque enim opiniones fingebat et ad id, quod ab alio audierat, sui aliquid timoris addebat. Hoc ubi uno auctore ad plures permanaverat atque alius alii tradiderat, plures auctores eius rei videbantur. Civile bellum; genus hominum, cui liceret libere facere et sequi quod vellet; legiones eae, quae paulo ante apud adversarios fuerant (nam etiam Caesaris beneficium mutaverat consuetudo, qua offerrentur munera); municipia etiam diversis partibus coniuncta (aeque enim ex Marsis Pelignisque veniebant, ut qui superiore nocte in contuberniis; commilitesque nonnulli graviora). Sermones militum dubii durius accipiebantur, nonnulli etiam ab iis, qui diligentiores videri volebant, fingebantur.

XXX. Quibus de causis consilio convocato de summa rerum deliberare incipit. Erant sententiae, quae conandum omnibus modis castraque Vari oppugnanda censerent, quod huiusmodi militum consiliis otium maxime contrarium esse arbitrarentur: postremo praestare dicebant, per virtutem in pugna belli fortunam experiri, quam desertos et circumventos ab suis gravissimum supplicium perpeti. Erant qui censerent de tertia vigilia in castra Cornelia recedendum, ut maiore spatio temporis interiecto militum mentes sanarentur, simul, si quid graviu-

accidisset, magna multitudine navium et tutius et facilius in Siciliam receptus daretur.

XXXI. Curio utrumque improbans consilium, quantum alteri sententiae deesset animi, tantum alteri superesse dicebat: hos turpissimae fugae rationem habere, illos etiam iniquo loco dimicandum putare. *Qua enim*, inquit, *fiducia et opere et natura loci munitissima castra expugnari posse confidimus? Aut vero quid proficimus, si accepto magno detrimento ab oppugnatione castrorum discedimus? Quasi non felicitas rerum gestarum exercitus benevolentiam imperatoribus et res adversae odia colligant! Castrorum autem mutatio quid habet nisi turpem fugam et desperationem omnium et alienationem exercitus? Nam neque pudentes suspicari oportet sibi parum credi, neque improbos scire sese timeri, quod illis licentiam timor augeat noster, his studia deminuat. Quod si iam*, inquit, *haec explorata habeamus, quae de exercitus alienatione dicuntur, quae quidem ego aut omnino falsa aut certe minora opinione esse confido, quanto haec dissimulare et occultari, quam per nos confirmari praestet? An non, uti corporis vulnera, ita exercitus incommoda sunt tegenda, ne spem adversariis augeamus? At etiam, ut media nocte proficiscamur, addunt, quo maiorem, credo, licentiam habeant, qui peccare conentur. Namque huiusmodi res aut pudore aut metu tenentur, quibus rebus nox maxime adversaria est. Quare neque tanti sum animi, ut sine spe castra oppugnanda censeam, neque tanti timoris, ut ipse deficiam, atque omnia prius experienda arbitror magnaque ex parte iam me una vobiscum de re iudicium facturum confido.*

XXXII. Dimisso consilio contionem advocat militum. Commemorat, quo sit eorum usus studio ad Corfinium Caesar, ut magnam partem Italiae beneficio atque auctoritate eorum suam fecerit. *Vos enim vestrumque factum omnia*, inquit, *deinceps municipia sunt secuta, neque sine causa et Caesar amicissime de vobis et illi gravissime iudicaverunt. Pompeius enim nullo proelio pulsus vestri facti praeiudicio demotus Italia excessit; Caesar me, quem sibi carissimum habuit, provinciam Siciliam atque Africam, sine*

quibus urbem atque Italiam tueri non potest, vestrae fidei commisit. Adsunt qui vos hortentur, ut a nobis desciscatis. Quid enim est illis optatius, quam uno tempore et nos circumvenire et vos nefario scelere obstringere? aut quid irati gravius de vobis sentire possunt, quam ut eos prodatis, qui se vobis omnia debere iudicant, in eorum potestatem veniatis, qui se per vos perisse existimant? An vero in Hispania res gestas Caesaris non audistis? duos pulsos exercitus? duos superatos duces? duas receptas provincias? haec acta diebus quadraginta, quibus in conspectum adversariorum venerit Caesar? An, qui incolumes resistere non potuerunt, perditi resistant? vos autem incerta victoria Caesarem secuti diiudicata iam belli fortuna victum sequamini, cum vestri officii praemia percipere debeatis? Desertos enim se ac proditos a vobis dicunt et prioris sacramenti mentionem faciunt. Vosne vero L. Domitium, an vos Domitius deseruit? Nonne extremam pati fortunam paratos proiecit ille? nonne sibi clam vobis salutem fuga petivit? nonne proditi per illum Caesaris beneficio estis conservati? Sacramento quidem vos tenere qui potuit, cum proiectis fascibus et deposito imperio privatus et captus ipse in alienam venisset potestatem? Relinquitur nova religio, ut eo neglecto sacramento, quo tenemini, respiciatis illud, quod deditione ducis et capitis deminutione sublatum est. At, credo, si Caesarem probatis, in me offenditis. Qui de meis in vos meritis praedicaturus non sum, quae sunt adhuc et mea voluntate et vestra expectatione leviora; sed tamen sui laboris milites semper eventu belli praemia petiverunt, qui qualis sit futurus, ne vos quidem dubitatis: diligentiam quidem nostram, aut quem ad finem adhuc res processit, fortunam cur praeteream? An paenitet vos, quod salvum atque incolumem exercitum nulla omnino nave desiderata traduxerim? quod classem hostium primo impetu adveniens profligaverim? quod bis per biduum equestri proelio superaverim? quod ex portu sinuque adversariorum ducentas naves onerarias abduxerim eoque illos compulerim, ut neque pedestri itinere neque navibus commeatu iuvari possint? Hac vos fortuna atque his ducibus repudiatis Corfiniensem ignominiam, Italiae fugam,

Hispaniarum deditionem, Africi belli praeiudicia sequimini! Equidem me Caesaris militem dici volui, vos me imperatoris nomine appellavistis. Cuius si vos paenitet, vestrum vobis beneficium remitto, mihi meum nomen restituite, ne ad contumeliam honorem dedisse videamini.

XXXIII. Qua oratione permoti milites crebro etiam interpellabant, ut magno cum dolore infidelitatis suspicionem sustinere viderentur, discedentem vero ex contione universi cohortantur, magno sit animo, necubi dubitet proelium committere et suam fidem virtutemque experiri. Quo facto commutata omnium et voluntate et opinione consensu summo constituit Curio, cum primum sit data potestas, proelio rem committere, posteroque die productos eodem loco, quo superioribus diebus constiterat, in acie collocat. Ne Varus quidem Attius dubitat copias producere, sive sollicitandi milites sive aequo loco dimicandi detur occasio, ne facultatem praetermittat.

XXXIV. Erat vallis inter duas acies, ut supra demonstratum est, non ita magna, at difficili et arduo ascensu. Hanc uterque, si adversariorum copiae transire conarentur, expectabat, quo aequiore loco proelium committeret. Simul ab sinistro cornu P. Attii equitatus omnis et una levis armaturae interiecti complures, cum se in vallem demitterent, cernebantur. Ad eos Curio equitatum et duas Marrucinorum cohortis mittit; quorum primum impetum equites hostium non tulerunt, sed admissis equis ad suos refugerunt: relicti ab his qui una procurrerant levis armaturae circumveniebantur atque interficiebantur ab nostris. Huc tota Vari conversa acies suos fugere et concidi videbat. Tunc Rebilus, legatus Caesaris, quem Curio secum ex Sicilia duxerat, quod magnum habere usum in re militari sciebat, *Perterritum*, inquit, *hostem vides, Curio: quid dubitas uti temporis opportunitate?* Ille unum elocutus, ut memoria tenerent milites ea, quae pridie confirmassent, sequi sese iubet et praecurrit ante omnes. Adeoque erat impedita vallis, ut in ascensu nisi sublevati a suis primi non facile eniterentur. Sed praeoccupatus animus Attianorum militum timore et fuga et caede

suorum nihil de resistendo cogitabat, omnesque se iam ab equitatu circumveniri arbitrabantur. Itaque priusquam telum abici posset aut nostri propius accederent, omnis Vari acies terga vertit seque in castra recepit.

XXXV. Qua in fuga Fabius Pelignus quidam ex infimis ordinibus de exercitu Curionis primum agmen fugientium consecutus magna voce Varum nomine appellans requirebat, uti unus esse ex eius militibus et monere velle aliquid ac dicere videretur. Ubi ille saepius appellatus aspexit ac restitit et, quis esset aut quid vellet, quaesivit, humerum apertum gladio appetit paulumque afuit quin Varum interficeret; quod ille periculum sublato ad eius conatum scuto vitavit. Fabius a proximis militibus circumventus interficitur. Hac fugientium multitudine ac turba portae castrorum occupantur atque iter impeditur, pluresque in eo loco sine vulnere quam in proelio aut fuga intereunt, neque multum afuit, quin etiam castris expellerentur, ac nonnulli protinus eodem cursu in oppidum contenderunt. Sed cum loci natura et munitio castrorum aditum prohibebant, tum quod ad proelium egressi Curionis milites iis rebus indigebant, quae ad oppugnationem castrorum erant usui. Itaque Curio exercitum in castra reducit, suis omnibus praeter Fabium incolumibus, ex numero adversariorum circiter sexcentis interfectis ac mille vulneratis; qui omnes discessu Curionis multique praeterea per simulationem vulnerum ex castris in oppidum propter timorem sese recipiunt. Qua re animadversa Varus et terrore exercitus cognito, bucinatore in castris et paucis ad speciem tabernaculis relictis, de tertia vigilia silentio exercitum in oppidum reducit.

XXXVI. Postero die Curio obsidere Uticam et vallo circummunire instituit. Erat in oppido multitudo insolens belli diuturnitate otii, Uticenses pro quibusdam Caesaris in se beneficiis illi amicissimi, conventus is, qui ex variis generibus constaret, terror ex superioribus proeliis magnus. Itaque de deditione omnes palam loquebantur et cum P. Attio agebant, ne sua pertinacia omnium fortunas perturbari vellet. Haec cum agerentur, nuntii praemissi

ab rege Iuba venerunt, qui illum adesse cum magnis copiis dicerent et de custodia ac defensione urbis hortarentur. Quae res eorum perterritos animos confirmavit.

XXXVII. Nuntiabantur haec eadem Curioni, sed aliquamdiu fides fieri non poterat: tantum habebat suarum rerum fiduciam. Iamque Caesaris in Hispania res secundae in Africam nuntiis et litteris perferebantur. Quibus rebus omnibus sublatus nihil contra se regem ausurum existimabat. Sed ubi certis auctoribus comperit minus quinque et viginti milibus longe ab Utica eius copias abesse, relictis munitionibus sese in castra Cornelia recepit. Huc frumentum comportare, castra munire, materiam conferre coepit statimque in Siciliam misit, uti duae legiones reliquusque equitatus ad se mitteretur. Castra erant ad bellum ducendum aptissima natura loci et munitione et maris propinquitate et aquae et salis copia, cuius magna vis iam ex proximis erat salinis eo congesta. Non materia multitudine arborum, non frumentum, cuius erant plenissimi agri, deficere poterat. Itaque omnium suorum consensu Curio reliquas copias expectare et bellum ducere parabat.

XXXVIII. His constitutis rebus probatisque consiliis ex perfugis quibusdam oppidanis audit Iubam revocatum finitimo bello et controversiis Leptitanorum restitisse in regno, Saburram, eius praefectum, cum mediocribus copiis missum Uticae appropinquare. His auctoribus temere credens consilium commutat et proelio rem committere constituit. Multum ad hanc rem probandam adiuvat adulescentia, magnitudo animi, superioris temporis proventus, fiducia rei bene gerendae. His rebus inpulsus equitatum omnem prima nocte ad castra hostium mittit, ad flumen Bagradam; quibus praeerat Saburra, de quo ante erat auditum, sed rex omnibus copiis insequebatur et sex milium passuum intervallo a Saburra consederat. Equites missi nocte iter conficiunt, inprudentis atque inopinantis hostes aggrediuntur. Numidae enim quadam barbara consuetudine nullis ordinibus passim consederant. Hos oppressos somno et dispersos adorti magnum

orum numerum interficiunt; multi perterriti profugiunt. Quo facto ad Curionem equites revertuntur captivosque ad eum reducunt.

XXXIX. Curio cum omnibus copiis quarta vigilia exierat cohortibus quinque castris praesidio relictis. Progressus milia passuum sex equites convenit, rem gestam cognovit; e captivis quaerit, quis castris ad Bagradam praesit: respondent Saburram. Reliqua studio itineris conficiendi quaerere praetermittit proximaque respiciens signa, *Videtisne*, inquit, *milites, captivorum orationem cum perfugis convenire? abesse regem, exiguas esse copias missas, quae paucis equitibus pares esse non potuerint? Proinde ad praedam, ad gloriam properate, ut iam de praemiis vestris et de referenda gratia cogitare incipiamus.* Erant per se magna, quae gesserant equites, praesertim cum eorum exiguus numerus cum tanta multitudine Numidarum conferretur. Haec tamen ab ipsis inflatius commemorabantur, ut de suis homines laudibus libenter praedicant. Multa praeterea spolia praeferebantur, capti homines equique producebantur, ut, quidquid intercederet temporis, hoc omne victoriam morari videretur. Ita spei Curionis militum studia non deerant. Equites sequi iubet sese iterque accelerat, ut quam maxime ex fuga perterritos adoriri posset. At illi itinere totius noctis confecti subsequi non poterant, atque alii alio loco resistebant. Ne haec quidem Curionem ad spem morabantur.

XL. Iuba certior factus a Suburra de nocturno proelio duo milia Hispanorum et Gallorum equitum, quos suae custodiae causa circum se habere consuerat, et peditum eam partem, cui maxime confidebat, Saburrae summisit; ipse cum reliquis copiis elephantisque sexaginta lentius subsequitur. Suspicatus praemissis equitibus ipsum affore Curionem Saburra copias equitum peditumque instruit atque his imperat, ut simulatione timoris paulatim cedant ac pedem referant: sese, cum opus esset, signum proelii daturum et quod rem postulare cognovisset imperaturum. Curio, ad superiorem spem addita praesentis temporis

opinione hostes fugere arbitratus copias ex locis superioribus in campum ducit.

XLI. Quibus ex locis cum longius esset progressus, confecto iam labore exercitu sedecim milium spatio constitit. Dat suis signum Saburra, aciem constituit et circumire ordines atque hortari incipit; sed peditatu duntaxat procul ad speciem utitur, equites in aciem mittit. Non deest negotio Curio suosque hortatur, ut spem omnem in virtute reponant. Ne militibus quidem, ut defessis, neque equitibus, ut paucis et labore confectis, studium ad pugnandum virtusque deerat; sed hi erant numero ducenti, reliqui in itinere substiterant. Hi, quamcumque in partem impetum fecerant, hostes loco cedere cogebant, sed neque longius fugientes prosequi nec vehementius equos incitare poterant. At equitatus hostium ab utroque cornu circuire aciem nostram et aversos proterere incipit. Cum cohortes ex acie procucurrissent, Numidae integri celeritate impetum nostrorum effugiebant, rursusque ad ordines suos se recipientes circuibant et ab acie excludebant. Sic neque in loco manere ordinesque servare neque procurrere et casum subire tutum videbatur. Hostium copiae summissis ab rege auxiliis crebro augebantur; nostros vires lassitudine deficiebant, simul ii, qui vulnera acceperant, neque acie excedere neque in locum tutum referri poterant, quod tota acies equitatu hostium circumdata tenebatur. Hi de sua salute desperantes, ut extremo vitae tempore homines facere consuerunt, aut suam mortem miserabantur aut parentes suos commendabant, si quos ex eo periculo fortuna servare potuisset. Plena erant omnia timoris et luctus.

XLII. Curio, ubi perterritis omnibus neque cohortationes suas neque preces audiri intellegit, unam, ut in miseris rebus, spem reliquam salutis esse arbitratus, proximos colles capere universos atque eo signa inferri iubet. Hos quoque praeoccupat missus a Saburra equitatus. Tum vero ad summam desperationem nostri perveniunt et partim fugientes ab equitatu interficiuntur, partim integri procumbunt. Hortatur Curionem Cn. Domitius,

praefectus equitum, cum paucis equitibus circumsistens, ut fuga salutem petat atque in castra contendat, et se ab eo non discessurum pollicetur. At Curio numquam se amisso exercitu, quem a Caesare fidei commissum acceperit, in eius conspectum reversurum confirmat atque ita proelians interficitur. Equites ex proelio perpauci se recipiunt; sed ii, quos ad novissimum agmen equorum reficiendorum causa substitisse demonstratum est, fuga totius exercitus procul animadversa sese incolumes in castra conferunt. Milites ad unum omnes interficiuntur.

XLIII. His rebus cognitis Marcius Rufus quaestor in castris relictus a Curione cohortatur suos, ne animo deficiant. Illi orant atque obsecrant, ut in Siciliam navibus reportentur. Pollicetur magistrisque imperat navium, ut primo vespere omnes scaphas ad litus adpulsas habeant. Sed tantus fuit omnium terror, ut alii adesse copias Iubae dicerent, alii cum legionibus instare Varum iamque se pulverem venientium cernere (quarum rerum nihil omnino acciderat), alii classem hostium celeriter advolaturam suspicarentur. Itaque perterritis omnibus sibi quisque consulebat. Qui in classe erant, proficisci properabant. Horum fuga navium onerariarum magistros incitabat: pauci lenunculi ad officium imperiumque conveniebant. Sed tanta erat completis litoribus contentio, qui potissimum ex magno numero conscenderent, ut multitudine atque onere nonnulli deprimerenter, reliqui hoc timore propius adire tardarentur.

XLIV. Quibus rebus accidit ut pauci milites patresque familiae, qui aut gratia aut misericordia valerent aut naves adnare possent, recepti in Siciliam incolumes pervenirent. Reliquae copiae missis ad Varum noctu legatorum numero centurionibus sese ei dediderunt. Quarum cohortium milites postero die ante oppidum Iuba conspicatus suam esse praedicans praedam magnam partem eorum interfici iussit, paucos electos in regnum remisit, cum Varus suam fidem ab eo laedi quereretur neque resistere auderet. Ipse equo in oppidum vectus prosequentibus compluribus senatoribus, quo in numero erat

Ser. Sulpicius et Licinius Damasippus, paucis quae fieri vellet Uticae constituit atque imperavit diebusque post paucis se in regnum cum omnibus copiis recepit.

LIBER III.

ARGUMENTUM.

Caesar rebus urbanis ordinatis 1. consul Brundisium abit 2. Pompeius ex oriente magnam vim colligit 3—5. Caesar parte classis amissa in Graeciam traicit Bibulo incassum obstante 6—8. M. Octavius, Pompei legatus, frustra Salonas oppugnat 9. Caesar pacem temptat 10. Captis Orico et Apollonia ad Apsum castra ponit. Pompeius Dyrrhachium occupat 11—13. Bibulus mari portibusque Caesarem, hic illum terra prohibet 14—15. Bibulus moritur 16—18. Labienus ad Pompeium transfuga nisi Caesaris capite relato componi pacem posse negat 19. In urbe Caelii et Milonis motus horum caede sedantur 20—22. Libo, Pompei legatus, Brundisinum portum frustra aliquamdiu obsidet 23. 24. Antonius et Calenus cum subsidiis ex Italia advenientes cum Caesare iunguntur 25—30. Scipio detrimentis circa Amanum acceptis ad Pompeium adducit exercitum quem largitionibus et rapinis et vexatione Graecorum in officio tenet. Ephesias pecunias aegre servat Caesar 31—33. Cassium in Thessaliam, Calvisium in Aetoliam, Domitium in Macedoniam mittit 34. 35. Huic oppositus Scipio male rem gerit 36—38. Pompei filius Oricum et Lissum temptat 39. 40. Pompeius a Caesare ad Dyrrhachium obsessus 41—51. Pluribus proeliis Pompeio devicto Caesar per Fufium Aetoliam, Acarnaniam, Boeotiam occupat, Achaiae inhiat, quam Rutilius Lupus tuetur 52—56. Caesar denuo cum Scipione de pace agit, sed frustra; pabuli inopia Pompeium premit 57. 58. Ad hunc Allobroges duo fratres relicto Caesare transeunt, huius consilia Pompeio produnt, qui duplici clade Caesarem ad Dyrrhachium adficit. Labienus captivos trucidari iubet 59—71. Pompeianis magna fiducia accedit 72. Fugiens Caesar cum Domitio coniunctus Thessaliam occupat 73—81. sequitur Pompeius. Victoriae quasi certi Pompeiani de praemiis et honoribus et de persequendis inimicitiis agunt 82. 83. Caesar pugnandi facultatem nactus ad Pharsalum Pompeium fundit 84—99. castra eius a Caesare capta, Domitius caesus, ipse Pompeius fuga elabitur 100. Laelius interea Brundisinum portum obsidet et Cassius classem Caesaris in Sicilia incendit 101. Fugientem Pompeium persequitur Caesar 102 Iste in

Aegypto ab Achilla, regio praefecto, et Septimio, trib. mil., interficitur 103. 104. Caesar Alexandriam usque eum insecutus controversias Ptolemaei et Cleopatrae dirimere parat 106—108. excitatur ab Achilla tumultus. Is Dioscoridem et Serapionem, regis legatos, interfici iubet; rege potitur Caesar 109., qui novo ibi bello intricatur 110—112. Inde belli Alexandrini initia.

I. Dictatore habente comitia Caesare consules creantur Iulius Caesar et P. Servilius: is enim erat annus, quo per leges ei consulem fieri liceret. His rebus confectis, cum fides tota Italia esset angustior neque creditae pecuniae solverentur, constituit, ut arbitri darentur; per eos fierent aestimationes possessionum et rerum, quanti quaeque earum ante bellum fuisset, atque hae creditoribus traderentur. Hoc et ad timorem novarum tabularum tollendum minuendumque, qui fere bella et civiles dissensiones sequi consuevit, et ad debitorum tuendam existimationem esse aptissimum existimavit. Itemque praetoribus tribunisque plebis rogationes ad populum ferentibus nonnullos ambitus Pompeia lege damnatos illis temporibus, quibus in urbe praesidia legionum Pompeius habuerat, quae iudicia aliis audientibus iudicibus, aliis sententiam ferentibus, singulis diebus erant perfecta, in integrum restituit, qui se illi initio civilis belli obtulerant, si sua opera in bello uti vellet, proinde aestimans ac si usus esset, quoniam sui fecissent potestatem. Statuerat enim prius hos iudicio populi debere restitui quam suo beneficio videri receptos, ne aut ingratus in referenda gratia aut arrogans in praeripiendo populi beneficio videretur.

II. His rebus et feriis Latinis comitiisque omnibus perficiendis undecim dies tribuit dictaturaque se abdicat et ab urbe proficiscitur Brundisiumque pervenit. Eo legiones duodecim, equitatum omnem venire iusserat. Sed tantum navium reperit, ut anguste xv milia legionariorum militum, DC equites transportare possent. Hoc unum Caesari ad celeritatem conficiendi belli defuit. Atque hae ipsae copiae hoc infrequentiores imponuntur, quod multi Gallicis tot bellis defecerant, longumque iter ex Hispan'

magnum numerum deminuerat, et gravis autumnus in Apulia circumque Brundisium ex saluberrimis Galliae et Hispaniae regionibus omnem exercitum valetudine temptaverat.

III. Pompeius annuum spatium ad comparandas copias nactus, quod vacuum a bello atque ab hoste otiosum fuerat, magnam ex Asia Cycladibusque insulis, Corcyra, Athenis, Ponto, Bithynia, Syria, Cilicia, Phoenice, Aegypto classem coëgerat, magnam omnibus locis aedificandam curaverat, magnam imperatam Asiae, Syriae regibusque omnibus et dynastis et tetrarchis et liberis Achaiae populis pecuniam exegerat, magnam societates earum provinciarum, quas ipse obtinebat, sibi numerare coëgerat.

IV. Legiones effecerat civium Romanorum novem. quinque ex Italia, quas traduxerat: unam ex Cilicia veteranam, quam factam ex duabus gemellam appellabat; unam ex Creta et Macedonia ex veteranis militibus, qui dimissi a superioribus imperatoribus in his provinciis consederant; duas ex Asia, quas Lentulus consul conscribendas curaverat. Praeterea magnum numerum ex Thessalia, Boeotia, Achaia Epiroque supplementi nomine in legiones distribuerat: his Antonianos milites admiscuerat. Praeter has expectabat cum Scipione ex Syria legiones duas. Sagittarios ex Creta, Lacedaemone, ex Ponto atque Syria reliquisque civitatibus tria milia numero habebat, funditorum cohortes sexcenarias duas, equitum septem milia. Ex quibus sexcentos Gallos Deiotarus adduxerat, quingentos Ariobarzanes ex Cappadocia; ad eundem numerum Cotys ex Thracia dederat et Sadalam filium miserat; ex Macedonia ducenti erant, quibus Rhascypolis praeerat, excellenti virtute; quingentos ex Gabinianis Alexandria, Gallos Germanosque, quos ibi A. Gabinius praesidii causa apud regem Ptolemaeum reliquerat, Pompeius filius cum classe adduxerat; octingentos ex servis suis pastorumque suorum coëgerat; trecentos Tarcondarius Castor et Donnilaus ex Gallograecia dederant (horum alter una venerat, alter filium miserat);

ducenti ex Syria a Commageno Antiocho, cui magna Pompeius praemia tribuit, missi erant; in his plerique hippotoxotae. Huc Dardanos, Bessos partim mercenarios, partim imperio aut gratia comparatos, item Macedones, Thessalos ac reliquarum gentium et civitatum adiecerat atque eum, quem supra demonstravimus, numerum expleverat.

V. Frumenti vim maximam ex Thessalia, Asia, Aegypto, Creta, Cyrenis reliquisque regionibus comparaverat, hiemare Dyrrhachii, Apolloniae omnibusque oppidis maritimis constituerat, ut mare transire Caesarem prohiberet, eiusque rei causa omni ora prituma classem disposuerat. Praeerat Aegyptiis navibus Pompeius filius, Asiaticis D. Laelius et C. Triarius, Syriacis C. Cassius, Rhodiis C. Marcellus cum C. Coponio, Liburnicae atque Achaicae classi Scribonius Libo et M. Octavius. Toti tamen officio maritumo M. Bibulus praepositus cuncta administrabat: ad hunc summa imperii respiciebat.

VI. Caesar, ut Brundisium venit, contionatus apud milites, quoniam prope ad finem laborum ac periculorum esset perventum, aequo animo mancipia atque impedimenta in Italia relinquerent, ipsi expediti naves conscenderent, quo maior numerus militum posset imponi omniaque ex victoria et ex sua liberalitate sperarent, conclamantibus omnibus, imperaret quod vellet, quodcumque imperavisset se aequo animo esse facturos, II Non. Ian. naves solvit. Impositae, ut supra demonstratum est, legiones sex. Postridie terram attigit Germiniorum. Saxa inter et alia loca periculosa quietam nactus stationem et portus omnes timens, quod teneri ab adversariis arbitrabantur, ad eum locum, qui appellabatur Palaeste, omnibus navibus ad unam incolumibus milites exposuit.

VII. Erant Orici Lucretius Vespillo et Minucius Rufus cum Asiaticis navibus duodeviginti, quibus iussu D. Laelii praeerant, M. Bibulus cum navibus cx Corcyrae. Sed neque illi sibi confisi ex portu prodire sunt ausi, cum Caesar omnino duodecim naves longas praesidio duxisset, in quibus erant constratae quattuor, neque Bi-

bulus impeditis navibus dispersisque remigibus satis mature occurrit, quod prius ad continentem visus est Caesar, quam de eius adventu fama omnino in eas regiones perferretur.

VIII. Expositis militibus naves eadem nocte Brundisium a Caesare remittuntur, ut reliquae legiones equitatusque transportari possent. Huic officio praepositus erat Fufius Calenus legatus, qui celeritatem in transportandis legionibus adhiberet. Sed serius a terra provectae naves neque usae nocturna aura in redeundo offenderunt. Bibulus enim Corcyrae certior factus de adventu Caesaris sperans alicui se parti onustarum navium occurrere posse inanibus occurrit et nactus circiter triginta in eas indiligentiae suae ac doloris iracundiam erupit omnesque incendit eodemque igne nautas dominosque navium interfecit magnitudine poenae reliquos terreri sperans. Hoc confecto negotio a Salonis ad Orici portum stationes litoraque omnia longe lateque classibus occupavit custodiasque diligentius disposuit, ipse gravissima hieme in navibus excubans neque ullum laborem aut munus despiciens, ne quod subsidium expectanti Caesari in conspectum venire posset.

IX. Discessu Liburnarum ex Illyrico M. Octavius cum iis, quas habebat, navibus Salonas pervenit. Ibi concitatis Dalmatis reliquisque barbaris Issam a Caesaris amicitia avertit; conventum Salonis cum neque pollicitationibus neque denuntiatione periculi permovere posset, oppidum oppugnare instituit. Est autem oppidum et loci natura et vallo munitum. Sed celeriter cives Romani ligneis effectis turribus his sese munierunt et, cum essent infirmi ad resistendum propter paucitatem hominum crebris confecti vulneribus, ad extremum auxilium descenderunt servosque omnes puberes liberaverunt et praesectis omnium mulierum crinibus tormenta effecerunt. Quorum cognita sententia Octavius quinis castris oppidum circumdedit atque uno tempore obsidione et oppugnationibus eos premere coepit. Illi omnia perpeti parati maxime a re frumentaria laborabant. Cui rei missis ad Cae-

sarem legatis auxilium ab eo petebant; reliqua, ut poterant, incommoda per se sustinebant. Et longo interposito spatio cum diuturnitas oppugnationis neglegentiores Octavianos effecisset, nacti occasionem meridiani temporis discessu eorum pueris mulieribusque in muro dispositis, ne quid cotidianae consuetudinis desideraretur, ipsi manu facta cum iis, quos nuperrime liberaverant, in proxima Octavi castra inruperunt. His expugnatis eodem impetu altera sunt adorti, inde tertia et quarta et deinceps reliqua omnibusque eos castris expulerunt et magno numero interfecto reliquos atque ipsum Octavium in naves confugere coëgerunt. Hic fuit oppugnationis exitus. Iamque hiems adpropinquabat, et tantis detrimentis receptis Octavius desperata oppugnatione oppidi Dyrrhachium sese ad Pompeium recepit.

X. Demonstravimus L. Vibullium Rufum, Pompei praefectum, bis in potestatem pervenisse Caesaris atque ab eo esse dimissum, semel ad Corfinium, iterum in Hispania. Hunc pro suis beneficiis Caesar idoneum iudicaverat, quem cum mandatis ad Cn. Pompeium mitteret, eundemque apud Cn. Pompeium auctoritatem habere intellegebat. Erat autem haec summa mandatorum: debere utrumque pertinaciae finem facere et ab armis discedere neque amplius fortunam periclitari: satis esse magna utrimque incommoda accepta, quae pro disciplina et praeceptis habere possent, ut reliquos casus timerent: illum Italia expulsum amissa Sicilia et Sardinia duabusque Hispaniis et cohortibus in Italia atque Hispania civium Romanorum centum atque triginta; se morte Curionis et detrimento Africani exercitus tanto militumque deditione ad Corcyram. Proinde sibi ac reipublicae parcerent; quantum in bello fortuna posset, iam ipsi incommodis suis satis essent documento. Hoc unum esse tempus de pace agendi, dum sibi uterque confideret et pares ambo viderentur; si vero alteri paulum modo tribuisset fortuna, non esse usurum condicionibus pacis eum, qui superior videretur, neque fore aequa parte contentum, qui se omnia habiturum confideret. Condiciones

pacis, quoniam antea convenire non potuissent, Romae ab senatu et a populo peti debere. Interea et reipublicae et ipsis placere oportere, si uterque in contione statim iuravisset se triduo proximo exercitum dimissurum. Depositis armis auxiliisque, quibus nunc confiderent, necessario populi senatusque iudicio fore utrumque contentum. Haec quo facilius Pompeio probari possent, omnes suas terrestres urbiumque copias dimissurum.

XI. Vibullius his expositis non minus necessarium esse existimavit de repentino adventu Caesaris Pompeium fieri certiorem, uti ad id consilium capere posset, antequam de mandatis agi inciperet, atque ideo continuato nocte ac die itinere atque mutatis ad celeritatem iumentis ad Pompeium contendit, ut adesse Caesarem nuntiaret. Pompeius erat eo tempore in Candavia iterque ex Macedonia in hiberna Apolloniam Dyrrhachiumque habebat. Sed re nova perturbatus maioribus itineribus Apolloniam petere coepit, ne Caesar orae maritumae civitates occuparet. At ille expositis militibus eodem die Oricum proficiscitur. Quo cum venisset, L. Torquatus, qui iussu Pompei oppido praeerat praesidiumque ibi Parthinorum habebat, conatus portis clausis oppidum defendere, cum Graecos murum ascendere atque arma capere iuberet, illi autem se contra imperium populi Romani pugnaturos esse negarent, oppidani autem etiam sua sponte Caesarem recipere conarentur, desperatis omnibus auxiliis portas aperuit et se atque oppidum Caesari dedidit incolumisque ab eo conservatus est.

XII. Recepto Caesar Orico nulla interposita mora Apolloniam proficiscitur. Cuius adventu audito L. Staberius, qui ibi praeerat, aquam comportare in arce atque eam munire obsidesque ab Apolloniatibus exigere coepit. Illi vero daturos se negare neque portas consuli praeclusuros neque sibi iudicium sumpturos contra atque omnis Italia populusque Romanus iudicavisset. Quorum cognita voluntate clam profugit Apollonia Staberius. Illi ad Caesarem legatos mittunt oppidoque recipiunt. Hos sequuntur Bullidenses, Amantini et reliquae finitimae ci-

vitates totaque Epiros et legatis ad Caesarem missis quae imperaret facturos pollicentur.

XIII. At Pompeius cognitis his rebus, quae erant Orici atque Apolloniae gesta, Dyrrhachio timens diurnis eo nocturnisque itineribus contendit. Simul Caesar appropinquare dicebatur, tantusque terror incidit eius exercitui, quod properans noctem diei coniunxerat neque iter intermiserat, ut paene omnes ex Epiro finitimisque regionibus signa relinquerent, complures arma proicerent ac fugae simile iter videretur. Sed cum prope Dyrrhachium Pompeius constitisset castraque metari iussisset, perterrito etiam tum exercitu princeps Labienus procedit iuratque se eum non deserturum eundemque casum subiturum, quemcumque ei fortuna tribuisset. Hoc idem reliqui iurant legati; tribuni militum centurionesque sequuntur, atque idem omnis exercitus iurat. Caesar praeoccupato itinere ad Dyrrhachium finem properandi facit castraque ad flumen Apsum ponit in finibus Apolloniatium, ut castellis vigiliisque bene meritae civitates tutae essent praesidio, ibique reliquarum ex Italia legionum adventum expectare et sub pellibus hiemare constituit. Hoc idem Pompeius fecit et trans flumen Apsum positis castris eo copias omnes auxiliaque conduxit.

XIV. Calenus legionibus equitibusque Brundisi in naves impositis, ut erat praeceptum a Caesare, quantum navium facultatem habebat, naves solvit paulumque a portu progressus litteras a Caesare accipit, quibus est certior factus, portus litoraque omnia classibus adversariorum teneri. Quo cognito se in portum recipit navesque omnes revocat. Una ex his, quae perseveravit neque imperio Caleni obtemperavit, quod erat sine militibus privatoque consilio administrabatur, delata Oricum atque a Bibulo expugnata est; qui de servis liberisque omnibus ad impuberes supplicium sumit et ad unum interficit. Ita exiguo tempore magnoque casu totius exercitus salus constitit.

XV. Bibulus, ut supra demonstratum est, erat cum classe ad Oricum et, sicuti mari portibusque Caesarem

prohibebat, ita ipse omni terra earum regionum prohibebatur: praesidiis enim dispositis omnia litora a Caesare tenebantur, neque lignandi atque aquandi neque naves ad terram religandi potestas fiebat. Erat res in magna difficultate summisque angustiis rerum necessariarum premebantur, adeo ut cogerentur sicuti reliquum commeatum ita ligna atque aquam Corcyra navibus onerariis supportare, atque etiam uno tempore accidit, ut difficilioribus usi tempestatibus ex pellibus, quibus erant tectae naves, nocturnum excipere rorem cogerentur; quas tamen difficultates patienter atque aequo animo ferebant neque sibi nudanda litora et relinquendos portus existimabant. Sed cum essent in quibus demonstravi angustiis ac se Libo cum Bibulo coniunxisset, loquuntur ambo ex navibus cum M'. Acilio et Statio Murco legatis; quorum alter oppidi muris, alter praesidiis terrestribus praeerat, velle se de maximis rebus cum Caesare loqui, si eis facultas detur. Huc addunt pauca rei confirmandae causae, ut de compositione acturi viderentur. Interim postulant, ut sint indutiae, atque ab iis impetrant. Magnum enim, quod adferebant, videbatur, et Caesarem id summe sciebant cupere, et profectum aliquid Vibullii mandatis existimabatur.

XVI. Caesar eo tempore cum legione una profectus ad recipiendas ulteriores civitates et rem frumentariam expediendam, qua anguste utebatur, erat ad Buthrotum, oppositum Corcyrae. Ibi certior ab Acilio et Murco per litteras factus de postulatis Libonis et Bibuli legionem relinquit; ipse Oricum revertitur. Eo cum venisset, evocantur illi ad colloquium. Prodit Libo atque excusat Bibulum, quod is iracundia summa erat inimicitiasque habebat etiam privatas cum Caesare ex aedilitate et praetura conceptas: ob eam causam colloquium vitasse, ne res maximae spei maximaeque utilitatis eius iracundia impedirentur. Pompei summam esse ac fuisse semper voluntatem, ut componeretur atque ab armis discederetur, sed potestatem eius rei nullam habere, propterea quod de consilii sententia summam belli rerumque omnium

Pompeio permiserint. Sed postulatis Caesaris cognitis missuros ad Pompeium, atque illum reliqua per se acturum hortantibus ipsis. Interea manerent indutiae, dum ab illo rediri posset, neve alter alteri noceret. Huc addit pauca de causa et de copiis auxiliisque suis.

XVII. Quibus rebus neque tum respondendum Caesar existimavit, neque nunc, ut memoriae prodantur, satis causae putamus. Postulabat Caesar, ut legatos sibi ad Pompeium sine periculo mittere liceret, idque ipsi fore reciperent aut acceptos per se ad eum perducerent. Quod ad indutias pertineret, sic belli rationem esse divisam, ut illi classe naves auxiliaque sua impedirent, ipse ut aqua terraque eos prohiberet. Si hoc sibi remitti vellent, remitterent ipsi de maritumis custodiis; si illud tenerent, se quoque id retenturum. Nihilo minus tamen agi posse de compositione, ut haec non remitterentur, neque hanc rem esse impedimenti loco. Ille neque legatos Caesaris recipere neque periculum praestare eorum, sed totam rem ad Pompeium reicere: unum instare de indutiis vehementissimeque contendere. Quem ubi Caesar intellexit praesentis periculi atque inopiae vitandae causa omnem orationem instituisse neque ullam spem aut condicionem pacis afferre, ad reliquam cogitationem belli sese recepit.

XVIII. Bibulus multos dies terra prohibitus et graviore morbo ex frigore ac labore inplicitus cum neque curari posset neque susceptum officium deserere vellet, vim morbi sustinere non potuit. Eo mortuo ad neminem unum summa imperii redit, sed separatim suam quisque classem ad arbitrium suum administrabat. Vibullius sedato tumultu, quem repentinus Caesaris adventus concitaverat, uti primum rursus adhibito Libone et L. Lucceio et Theophane, quibuscum communicare de maximis rebus Pompeius consueverat, de mandatis Caesaris agere instituit. Quem ingressum in sermonem Pompeius interpellavit et loqui plura prohibuit. *Quid mihi*, inquit, *aut vita aut civitate opus est, quam beneficio Caesaris habere videbor? cuius rei opinio tolli non poterit, cum in Italiam, ex qua profectus sum, reductus existimabor*. Bello perfecto

ab iis Caesar haec facta cognovit, qui sermoni interfuerunt; conatus tamen nihilo minus est aliis rationibus, per colloquia, de pace agere.

XIX. Inter bina castra Pompei atque Caesaris unum flumen tantum intererat Apsus, crebraque inter se colloquia milites habebant, neque ullum interim telum per pactiones loquentium traiciebatur. Mittit P. Vatinium legatum ad ripam ipsam fluminis, qui ea, quae maxime ad pacem pertinere viderentur, ageret et crebro magna voce pronuntiaret, liceretne civibus ad cives de pace legatos mittere, quod etiam fugitivis ab saltu Pyrenaeo praedonibusque licuisset, praesertim cum id agerent, ne cives cum civibus armis decertarent? Multa suppliciter locutus est, ut de sua atque omnium salute debebat, silentioque ab utrisque militibus auditus. Responsum est ab altera parte A. Varronem profiteri se altera die ad conloquium venturum atque visurum, quemadmodum tuto legati venire et quae vellent exponere possent, certumque ei rei tempus constituitur. Quo cum esset postero die ventum, magna utrimque multitudo convenit, magnaque erat expectatio eius rei, atque omnium animi intenti esse ad pacem videbantur. Qua ex frequentia T. Labienus prodit, summissa oratione loqui de pace atque altercari cum Vatinio incipit. Quorum mediam orationem interrumpunt subito undique tela inmissa; quae ille obtectus armis militum vitavit: vulnerantur tamen complures, in his Cornelius Balbus, M. Plotius, L. Tiburtius, centuriones militesque nonnulli. Tum Labienus: *Desinite ergo de compositione loqui: nam nobis nisi Caesaris capite relato pax esse nulla potest.*

XX. Isdem temporibus M. Coelius Rufus praetor causa debitorum suscepta initio magistratus tribunal suum iuxta C. Treboni, praetoris urbani, sellam collocavit et, si quis appellavisset de aestimatione et de solutionibus, quae per arbitrum fierent, ut Caesar praesens constituerat, fore auxilio pollicebatur. Sed fiebat aequitate decreti et humanitate Treboni, qui his temporibus clementer et moderate ius dicendum existimabat, ut reperiri

non possent, a quibus initium appellandi nasceretur. Nam fortasse inopiam excusare et calamitatem aut propriam suam aut temporum queri et difficultates auctionandi proponere etiam mediocris est animi; integras vero tenere possessiones, qui se debere fateantur, cuius animi aut cuius inpudentiae est? Itaque, hoc qui postularet, reperiebatur nemo. Atque ipsis, ad quorum commodum pertinebat, durior inventus est Coelius et ab hoc profectus initio, ne frustra ingressus turpem causam videretur, legem promulgavit, ut sexenni die sine usuris creditae pecuniae solvantur.

XXI. Cum resisteret Servilius consul reliquique magistratus et minus opinione sua efficeret, ad hominum excitanda studia sublata priore lege duas promulgavit: unam, qua mercedes habitationum annuas conductoribus donavit, aliam tabularum novarum, impetuque multitudinis in C. Trebonium facto et nonnullis vulneratis eum de tribunali deturbavit. De quibus rebus Servilius consul ad senatum retulit, senatusque Coelium ab republica removendum censuit. Hoc decreto eum consul senatu prohibuit et contionari conantem de rostris deduxit. Ille ignominia et dolore permotus palam se proficisci ad Caesarem simulavit; clam nuntiis ad Milonem missis, qui Clodio interfecto eo nomine erat damnatus, atque eo in Italiam evocato, quod magnis muneribus datis gladiatoriae familiae reliquias habebat, sibi coniunxit atque eum in Thurinum ad sollicitandos pastores praemisit. Ipse cum Casilinum venisset unoque tempore signa eius militaria atque arma Capuae essent comprensa et familia Neapoli, vis atque proditio oppidi appareret, patefactis consiliis exclusus Capua et periculum veritus, quod conventus arma ceperat atque eum hostis loco habendum existimabat, consilio destitit atque eo itinere sese avertit.

XXII. Interim Milo dimissis circum municipia litteris, ea, quae faceret, iussu atque imperio facere Pompei, quae mandata ad se per Vibullium delata essent, quos ex aere alieno laborare arbitrabatur, sollicitabat. Apud quos cum proficere nihil posset, quibusdam solutis erga-

stulis Cosam in agro Thurino oppugnare coepit Eo cum a Q. Pedio praetore cum legione **, lapide ictus ex muro periit. Et Coelius profectus, ut dictitabat, ad Caesarem pervenit Thurios. Ubi cum quosdam eius municipii sollicitaret equitibusque Caesaris Gallis atque Hispanis, qui eo praesidii causa missi erant, pecuniam polliceretur, ab his est interfectus. Ita magnarum initia rerum, quae occupatione magistratuum et temporum sollicitam Italiam habebant, celerem et facilem exitum habuerunt.

XXIII. Libo profectus ab Orico cum classe, cui praeerat, navium quinquaginta Brundisium venit insulamque, quae contra portum Brundisinum est, occupavit, quod praestare arbitrabatur unum locum, qua necessarius nostris erat egressus, quam omnia litora ac portus custodia clausos teneri. Hic repentino adventu naves onerarias quasdam nactus incendit et unam frumento onustam abduxit magnumque nostris terrorem iniecit et noctu militibus ac sagittariis in terram expositis praesidium equitum deiecit et adeo loci opportunitate profecit, uti ad Pompeium litteras mitteret, naves reliquas, si vellet, subduci et refici iuberet: sua classe auxilia sese Caesaris prohibiturum.

XXIV. Erat eo tempore Antonius Brundisii, qui virtute militum confisus scaphas navium magnarum circiter sexaginta cratibus pluteisque contexit eoque milites delectos inposuit atque eas in litore pluribus locis separatim disposuit navesque triremes duas, quas Brundisi faciendas curaverat, per causam exercendorum remigum ad fauces portus prodire iussit. Has cum audacius progressas Libo vidisset, sperans intercipi posse quadriremes quinque ad eas misit. Quae cum navibus nostris propinquassent, nostri veterani in portum refugiebant: illi studio incitati incautius sequebantur. Iam ex omnibus partibus subito Antonianae scaphae signo dato se in hostes incitaverunt primoque impetu unam ex his quadriremem cum remigibus defensoribusque suis ceperunt, reliquas turpiter refugere coëgerunt. Ad hoc detrimentum accessit, ut equitibus per oram maritumam ab Antonio

dispositis aquari prohiberentur. Qua necessitate et ignominia permotus Libo discessit a Brundisio obsessionemque nostrorum omisit.

XXV. Multi iam menses erant et hiems praecipitaverat, neque Brundisio naves legionesque ad Caesarem veniebant. Ac nonnullae eius rei praetermissae occasiones Caesari videbantur, quod certe saepe flaverant venti, quibus necessario committendum existimabat. Quantoque eius amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias qui classibus praeerant maioremque fiduciam prohibendi habebant, et crebris Pompei litteris castigabantur, quoniam primo venientem Caesarem non prohibuissent, ut reliquos eius exercitus impedirent; duriusque cotidie tempus ad transportandum lenioribus ventis expectabant. Quibus rebus permotus Caesar Brundisium ad suos severius scripsit, nacti idoneum ventum ne occasionem navigandi dimitterent, si vel ad litora Apolloniatium cursum dirigere atque eo naves eicere possent. Haec a custodiis classium loca maxime vacabant, quod se longius a portibus committere non auderent

XXVI. Illi adhibita audacia et virtute administrantibus M. Antonio et Fufio Caleno, multum ipsis militibus hortantibus neque ullum periculum pro salute Caesaris recusantibus nacti austrum naves solvunt atque altero die Apolloniam praetervehuntur. Qui cum essent ex continenti visi, Coponius, qui Dyrrhachi classi Rhodiae praeerat, naves ex portu educit, et cum iam nostris remissiore vento adpropinquasset, idem auster increbuit nostrisque praesidio fuit. Neque vero ille ob eam causam conatu desistebat, sed labore et perseverantia nautarum et vim tempestatis superari posse sperabat, praetervectosque Dyrrhachium magna vi venti nihilo secius sequebatur. Nostri usi fortunae beneficio tamen impetum classis timebant, si forte ventus remisisset. Nacti portum, qui appellatur Nymphaeum, ultra Lissum milia passuum tria, eo naves introduxerunt — qui portus ab Africo tegebatur, ab austro non erat tutus — leviusque tempestatis quam classis *periculum aestimaverunt*. Quo simulatque intro

est itum, incredibili felicitate auster, qui per biduum flaverat, in Africum se vertit.

XXVII. Hic subitam commutationem fortunae videre licuit. Qui modo sibi timuerant, hos tutissimus portus recipiebat; qui nostris navibus periculum intulerant, de suo timere cogebantur. Itaque tempore commutato tempestas et nostros texit et naves Rhodias afflixit, ita ut ad unam omnes constratae numero sedecim eliderentur et naufragio interirent, et ex magno remigum propugnatorumque numero pars ad scopulos adlisa interficeretur, pars ab nostris detraheretur; quos omnes conservatos Caesar domum remisit.

XXVIII. Nostrae naves duae tardius cursu confecto in noctem coniectae, cum ignorarent quem locum reliquae cepissent, contra Lissum in ancoris constiterunt. Has scaphis minoribusque navigiis compluribus summissis Otacilius Crassus, qui Lissi praeerat, expugnare parabat: simul de deditione eorum agebat et incolumitatem deditis pollicebatur. Harum altera navis ducentos viginti e legione tironum sustulerat, altera ex veterana paulo minus cc. His cognosci licuit, quantum esset hominibus praesidii in animi firmitudine. Tirones enim multitudine navium perterriti et salo nauseaque confecti iureiurando accepto, nihil iis nocituros hostes, se Otacilio dediderunt; qui omnes ad eum perducti contra religionem iurisiurandi in eius conspectu crudelissime interficiuntur. At veteranae legionis milites, item conflictati et tempestatis et sentinae vitiis, neque ex pristina virtute remittendum aliquid putaverunt, sed tractandis condicionibus et simulatione deditionis extracto primo noctis tempore gubernatorem in terram navem eicere cogunt, ipsi idoneum locum nacti reliquam noctis partem ibi confecerunt et luce prima missis ad eos ab Otacilio equitibus, qui eam partem orae maritumae adservabant, circiter cccc quique eos armati ex praesidio secuti sunt se defenderunt et nonnullis eorum interfectis incolumes se ad nostros receperunt.

XXIX. Quo facto conventus civium Romanorum, *qui Lissum* obtinebant, quod oppidum iis antea Caesar

adtribuerat muniendumque curaverat, Antonium recipit omnibusque rebus iuvit. Otacilius sibi timens ex oppido fugit et ad Pompeium pervenit. Expositis copiis Antonius, quarum erat summa veteranarum trium legionum uniusque tironum et equitum octingentorum, plerasque naves in Italiam remittit ad reliquos milites equitesque transportandos, pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lissi relinquit, hoc consilio, ut si forte Pompeius vacuam existimans Italiam eo traiecisset exercitum, quae opinio erat edita in vulgus, aliquam Caesar ad insequendum facultatem haberet, nuntiosque ad eum celeriter mittit, quibus regionibus exercitum exposuisset et quid militum transvexisset.

XXX. Haec eodem fere tempore Caesar atque Pompeius cognoscunt. Nam praetervectas Apolloniam Dyrrhachiumque naves viderant, ipsi iter secundum eas terra direxerant, sed quo essent eae delatae, primis diebus ignorabant. Cognitaque re diversa sibi ambo consilia capiunt: Caesar, ut quam primum se cum Antonio coniungeret; Pompeius, ut venientibus in itinere se opponeret, si imprudentes ex insidiis adoriri posset, eodemque die uterque eorum ex castris stativis a flumine Apso exercitum educunt: Pompeius clam et noctu, Caesar palam atque interdiu. Sed Caesari circuitu maiore iter erat longius, adverso flumine, ut vado transire posset: Pompeius, quia expedito itinere flumen ei transeundum non erat, magnis itineribus ad Antonium contendit atque eum ubi appropinquare cognovit, idoneum locum nactus ibi copias collocavit suosque omnes in castris continuit ignesque fieri prohibuit, quo occultior esset eius adventus. Haec ad Antonium statim per Graecos deferuntur. Ille missis ad Caesarem nuntiis unum diem sese castris tenuit; altero die ad eum pervenit Caesar. Cuius adventu cognito Pompeius, ne duobus circumcluderetur exercitibus, ex eo loco discedit omnibusque copiis ad Asparagium Dyrrhachinorum pervenit atque ibi idoneo loco castra ponit.

XXXI. His temporibus Scipio detrimentis quibusdam circa montem Amanum acceptis imperatorem se ap-

pellaverat. Quo facto civitatibus tyrannisque magnas imperaverat pecunias, item ab publicanis suae provinciae debitam biennii pecuniam exegerat et ab isdem insequentis anni mutuam praeceperat equitesque toti provinciae imperaverat. Quibus coactis finitimis hostibus Parthis post se relictis, qui paulo ante M. Crassum imperatorem interfecerant et M. Bibulum in obsidione habuerant, legiones equitesque ex Syria deduxerat. Summamque in sollicitudinem ac timorem Parthici belli provincia cum venisset, ac nonnullae militum voces cum audirentur, sese, contra hostem si ducerentur, ituros, contra civem et consulem arma non laturos, deductis Pergamum atque in locupletissimas urbes in hiberna legionibus maximas largitiones fecit et confirmandorum militum causa diripiendas his civitates dedit.

XXXII. Interim acerbissime imperatae pecuniae tota provincia exigebantur. Multa praeterea generatim ad avaritiam excogitabantur. In capita singula servorum ac liberorum tributum inponebatur; columnaria, ostiaria, frumentum, milites, arma, remiges, tormenta, vecturae imperabantur; cuius modo rei nomen reperiri poterat, hoc satis esse ad cogendas pecunias videbatur. Non solum urbibus sed paene vicis castellisque singulis singuli cum imperio praeficiebantur. Qui horum quid acerbissime crudelissimeque fecerat, is et vir et civis optimus habebatur. Erat plena lictorum et imperiorum provincia, differta praefectis atque exactoribus, qui praeter imperatas pecunias suo etiam privato compendio serviebant: dictitabant enim se domo patriaque expulsos omnibus necessariis egere rebus, ut honesta praescriptione rem turpissimam tegerent. Accedebant ad haec gravissimae usurae, quod in bello plerumque accidere consuevit, universis imperatis pecuniis; quibus in rebus prolationem diei donationem esse dicebant. Itaque aes alienum provinciae eo biennio multiplicatum est. Neque minus ob eam causam civibus Romanis eius provinciae, sed in singulos conventus singulasque civitates certae pecuniae imperabantur, mutuasque illas ex senatusconsulto exigi

dictitabant; publicanis, ut in Syria fecerant, insequentis anni vectigal promutuum.

XXXIII. Praeterea Ephesi a fano Dianae depositas antiquitus pecunias Scipio tolli iubebat. Certaque eius rei die constituta cum in fanum ventum esset adhibitis compluribus senatorii ordinis, quos advocaverat Scipio, litterae ei redduntur a Pompeio, mare transisse cum legionibus Caesarem: properaret ad se cum exercitu venire omniaque posthaberet. His litteris acceptis quos advocaverat dimittit; ipse iter in Macedoniam parare incipit paucisque post diebus est profectus. Haec res Ephesiae pecuniae salutem attulit.

XXXIV. Caesar Antoni exercitu coniuncto deducta Orico legione, quam tuendae orae maritumae causa posuerat, temptandas sibi provincias longiusque procedendum existimabat et, cum ad eum ex Thessalia Aetoliaque legati venissent, qui praesidio misso pollicerentur earum gentium civitates imperata facturas, L. Cassium Longinum cum legione tironum, quae appellabatur vigesima septima, atque equitibus ducentis in Thessaliam, C. Calvisium Sabinum cum cohortibus quinque paucisque equitibus in Aetoliam misit; maxime eos, quod erant propinquae regiones, de re frumentaria ut providerent hortatus est. Cn. Domitium Calvinum cum legionibus duabus, undecima et duodecima, et equitibus quingentis in Macedoniam proficisci iussit; cuius provinciae ab ea parte, quae Libera appellabatur, Menedemus, princeps earum regionum, missus legatus, omnium suorum excellens studium profitebatur.

XXXV. Ex his Calvisius primo adventu summa omnium Aetolorum receptus voluntate a praesidiis adversariorum Calydone et Naupacto relictis omni Aetolia potitus est. Cassius in Thessaliam cum legione pervenit. Hic cum essent factiones duae, varia voluntate civitatum utebatur: Hegesaretos, veteris homo potentiae, Pompeianis rebus studebat; Petraeus, summae nobilitatis adulescens, suis ac suorum opibus Caesarem enixe iuvabat.

XXXVI. *Eodemque* tempore Domitius in Macedo

niam venit; et cum ad eum frequentes civitatum legationes convenire coepissent, nuntiatum est adesse Scipionem cum legionibus, magna opinione et fama omnium: nam plerumque in novitate rem fama antecedit. Hic nullo in loco Macedoniae moratus magno impetu tetendit ad Domitium et, cum ab eo milia passuum viginti afuisset, subito se ad Cassium Longinum in Thessaliam convertit. Hoc adeo celeriter fecit, ut simul abisse et venire nuntiaretur, et quo iter expeditius faceret, M. Favonium ad flumen Aliacmonem, quod Macedoniam a Thessalia dividit, cum cohortibus octo praesidio impedimentis legionum reliquit castellumque ibi muniri iussit. Eodem tempore equitatus regis Cotyis ad castra Cassi advolavit, qui circum Thessaliam esse consuerat. Tum timore perterritus Cassius cognito Scipionis adventu visisque equitibus, quos Scipionis esse arbitrabatur, ad montes se convertit qui Thessaliam cingunt, atque ex his locis Ambraciam versus iter facere coepit. At Scipionem properantem sequi litterae sunt consecutae a M. Favonio, Domitium cum legionibus adesse neque se praesidium, ubi constitutus esset, sine auxilio Scipionis tenere posse. Quibus litteris acceptis consilium Scipio iterque commutat; Cassium sequi desistit, Favonio auxilium ferre contendit. Itaque die ac nocte continuato itinere ad eum pervenit, tam opportuno tempore, ut simul Domitiani exercitus pulvis cerneretur et primi antecursores Scipionis viderentur. Ita Cassio industria Domitii, Favonio Scipionis celeritas salutem attulit.

XXXVII. Scipio biduum castris stativis moratus ad flumen, quod inter eum et Domitii castra fluebat, Aliacmonem, tertio die prima luce exercitum vado traducit et castris positis postero die mane copias ante frontem castrorum instruit. Domitius tum quoque sibi dubitandum non putavit, quin productis legionibus proelio decertaret. Sed cum esset inter bina castra campus circiter milium passuum sex, Domitius castris Scipionis aciem suam subiecit; ille a vallo non discedere perseveravit. Attamen aegre retentis Domitianis militibus est factum, ne proelio

contenderetur, et maxime, quod rivus difficilibus ripis subiectus castris Scipionis progressus nostrorum impediebat. Quorum studium alacritatemque pugnandi cum cognovisset Scipio, suspicatus fore ut postero die aut invitus dimicare cogeretur aut magna cum infamia castris se contineret, qui magna cum expectatione venisset, temere progressus turpem habuit exitum et noctu ne conclamatis quidem vasis flumen transit atque in eandem partem, ex qua venerat, redit ibique prope flumen edito natura loco castra posuit. Paucis diebus interpositis noctu insidias equitum collocavit, quo in loco superioribus fere diebus nostri pabulari consuerant; et cum cotidiana consuetudine Q. Varus, praefectus equitum Domitii, venisset, subito illi ex insidiis consurrexerunt. Sed nostri fortiter impetum eorum tulerunt celeriterque ad suos quisque ordines redit atque ultro universi in hostes impetum fecerunt. Ex his circiter octoginta interfectis, reliquis in fugam coniectis duobus amissis in castra se receperunt.

XXXVIII. His rebus gestis Domitius sperans Scipionem ad pugnam elici posse simulavit sese angustiis rei frumentariae adductum castra movere vasisque militari more conclamatis progressus milia passuum tria loco idoneo et occulto omnem exercitum equitatumque collocavit. Scipio ad sequendum paratus equitum magnam partem ad explorandum iter Domitii et cognoscendum praemisit. Qui cum essent progressi primaeque turmae insidias intravissent, ex fremitu equorum inlata suspicione ad suos se recipere coeperunt, quique hos sequebantur celerem eorum receptum conspicati restiterunt. Nostri cognitis insidiis, ne frustra reliquos expectarent, duas nacti turmas exceperunt — in his fuit M. Opimius, praefectus equitum —, reliquos omnes earum turmarum aut interfecerunt aut captos ad Domitium deduxerunt.

XXXIX. Deductis orae maritimae praesidiis Caesar, ut supra demonstratum est, tres cohortes Orici oppidi tuendi causa reliquit isdemque custodiam navium longarum tradidit, quas ex Italia traduxerat. Huic officio oppidoque Manius Acilius legatus praeerat. Is naves nc

stras interiorem in portum post oppidum reduxit et ad terram deligavit faucibusque portus navem onerariam submersam obiecit et huic alteram coniunxit, super quas turrim effectam ad ipsum introitum portus opposuit et militibus complevit tuendamque ad omnes repentinos casus tradidit.

XL. Quibus cognitis rebus Cn. Pompeius filius, qui classi Aegyptiae praeerat, ad Oricum venit submersamque navim remulco multisque contendens funibus adduxit atque alteram navem, quae erat ad custodiam ab Acilio posita, pluribus adgressus navibus, in quibus ad libram fecerat turres, ut ex superiore pugnans loco integrosque semper defatigatis summittens et reliquis partibus simul ex terra scalis et classe moenia oppidi temptans, uti adversariorum manus diduceret, labore et multitudine telorum nostros vicit, deiectisque defensoribus, qui omnes scaphis excepti refugerant, eam navem expugnavit eodemque tempore ex altera parte molem tenuit naturalem obiectam, quae paene insulam oppidum effecerat, quattuor biremes subiectis suculis inpulsas vectibus in interiorem partem traduxit. Ita ex utraque parte naves longas adgressus, quae erant deligatae ad terram atque inanes, quattuor ex his abduxit, reliquas incendit. Hoc confecto negotio D. Laelium ab Asiatica classe abductum reliquit, qui commeatus Bullide atque Amantia inportari in oppidum prohibebat. Ipse Lissum profectus naves onerarias triginta a M. Antonio relictas intra portum aggressus omnes incendit; Lissum expugnare conatus defendentibus civibus Romanis, qui eius conventus erant, militibusque, quos praesidii causa miserat Caesar, triduum moratus paucis in oppugnatione amissis re infecta inde discessit.

XLI. Caesar, postquam Pompeium ad Asparagium esse cognovit, eodem cum exercitu profectus expugnato in itinere oppido Parthinorum, in quo Pompeius praesidium habebat, tertio die in Macedoniam ad Pompeium pervenit iuxtaque eum castra posuit et postridie eductis omnibus copiis acie instructa decernendi potestatem Pom-

peio fecit. Ubi illum suis locis se tenere animadvertit, reducto in castra exercitu aliud sibi consilium capiendum existimavit. Itaque postero die omnibus copiis magno circuitu difficili angustoque itinere Dyrrhachium profectus est sperans Pompeium aut Dyrrhachium compelli aut ab eo intercludi posse, quod omnem commeatum totiusque belli apparatum eo contulisset, ut accidit. Pompeius enim primo ignorans eius consilium, quod diverso ab ea regione itinere profectum videbat, angustiis rei frumentariae compulsum discessisse existimabat; postea per exploratores certior factus postero die castra movit breviore itinere se occurrere ei posse sperans. Quod fore suspicatus Caesar militesque adhortatus, ut aequo animo laborem ferrent, parva parte noctis itinere intermisso mane Dyrrhachium venit, cum primum agmen Pompei procul cerneretur, atque ibi castra posuit.

XLII. Pompeius interclusus Dyrrhachio, ubi propositum tenere non potuit, secundo usus consilio edito loco, qui appellatur Petra aditumque habet navibus mediocrem atque eas a quibusdam protegit ventis, castra communit. Eo partem navium longarum convenire, frumentum commeatumque ab Asia atque omnibus regionibus, quas tenebat, comportari imperat. Caesar longius bellum ductum iri existimans et de Italicis commeatibus desperans, quod tanta diligentia omnia litora a Pompeianis tenebantur classesque ipsius, quas hieme in Sicilia, Gallia, Italia fecerat, morabantur, in Epirum rei frumentariae causa Q. Tillium et L. Canuleium legatum misit, quodque hae regiones aberant longius, locis certis horrea constituit vecturasque frumenti finitimis civitatibus descripsit. Item Lisso Parthinisque et omnibus castellis quod esset frumenti conquiri iussit. Id erat perexiguum cum ipsius agri natura, quod sunt loca aspera et montuosa, ac plerumque frumento utuntur inportato, tum quod Pompeius haec providerat et superioribus diebus praedae loco Parthinos habuerat frumentumque omne conquisitum spoliatis effossisque eorum domibus per equites comportarat.

XLIII. *Quibus* rebus cognitis Caesar consilium capit

ex loci natura. Erant enim circum castra Pompei permulti editi atque asperi colles. Hos primum praesidiis tenuit castellaque ibi communit. Inde, ut loci cuiusque natura ferebat, ex castello in castellum perducta munitione circumvallare Pompeium instituit, haec spectans, quod angusta re frumentaria utebatur, quodque Pompeius multitudine equitum valebat, quo minore periculo undique frumentum commeatumque exercitui supportare posset, simul, uti pabulatione Pompeium prohiberet equitatumque eius ad rem gerendam inutilem efficeret, tertio, ut auctoritatem, qua ille maxime apud exteras nationes niti videbatur, minueret, cum fama per orbem terrarum percrebuisset illum a Caesare obsideri neque audere proelio dimicare.

XLIV. Pompeius neque a mari Dyrrhachioque discedere volebat, quod omnem apparatum belli, tela, arma, tormenta ibi collocaverat frumentumque exercitui navibus supportabat, neque munitiones Caesaris prohibere poterat, nisi proelio decertare vellet; quod eo tempore statuerat non esse faciendum. Relinquebatur ut extremam rationem belli sequens quam plurimos colles occuparet et quam latissimas regiones praesidiis teneret Caesarisque copias quam maxime posset distineret; idque accidit. Castellis enim quattuor et viginti effectis quindecim milia passuum circuitu amplexus hoc spatio pabulabatur; multaque erant intra eum locum manu sata, quibus interim iumenta pasceret. Atque ut nostri perpetuas munitiones exhibebant perductas ex castellis in proxima castella (ne quo loco erumperent Pompeiani et nostros post tergum adorirentur timebant), ita illi interiore spatio perpetuas munitiones efficiebant, ne quem locum nostri intrare atque ipsos a tergo circumvenire possent. Sed illi operibus vincebant, quod et numero militum praestabant et interiore spatio minorem circuitum habebant. Quae cum erant loca Caesari capienda, etsi prohibere Pompeius totis copiis et dimicare non constituerat, tamen suis locis sagittarios funditoresque mittebat, quorum magnum habebat numerum, multique ex nostris vulnerabantur ma-

gnusque incesserat timor sagittarum, atque omnes fere milites aut ex coactis aut ex centonibus aut ex coriis tunicas aut tegimenta fecerant, quibus tela vitarent.

XLV. In occupandis praesidiis magna vi uterque nitebatur: Caesar, ut quam angustissime Pompeium contineret; Pompeius, ut quam plurimos colles quam maximo circuitu occuparet, crebraque ob eam causam proelia fiebant. In his cum legio Caesaris nona praesidium quoddam occupavisset et munire coepisset, huic loco propinquum et contrarium collem Pompeius occupavit nostrosque opere prohibere coepit, et cum una ex parte prope aequum aditum haberet, primum sagittariis funditoribusque circumiectis, postea levis armaturae magna multitudine missa tormentisque prolatis munitiones impediebat; neque erat facile nostris uno tempore propugnare et munire. Caesar cum suos ex omnibus partibus vulnerari videret, recipere se iussit et loco excedere. Erat per declive receptus. Illi autem hoc acrius instabant neque regredi nostros patiebantur, quod timore adducti locum relinquere videbantur. Dicitur eo tempore glorians apud suos Pompeius dixisse: non recusare se, quin nullius usus imperator existimaretur, si sine maximo detrimento legiones Caesaris sese recepissent inde, quo temere essent progressae.

XLVI. Caesar receptui suorum timens crates ad extremum tumulum contra hostem proferri et adversas locari, intra has mediocri latitudine fossam tectis militibus obduci iussit locumque in omnes partes quam maxime impediri. Ipse idoneis locis funditores instruxit, ut praesidio nostris se recipientibus essent. His rebus completis legionem reduci iussit. Pompeiani hoc insolentius atque audacius nostros premere et instare coeperunt cratesque pro munitione obiectas propulerunt, ut fossas transcenderent. Quod cum animadvertisset Caesar, veritus, ne non reducti, sed reiecti viderentur, maiusque detrimentum caperetur, a medio fere spatio suos per Antonium, qui ei legioni praeerat, cohortatus tuba signum dari atque in hostes impetum fieri iussit. Milites legionis nonae subito

conspirati pila coniecerunt et ex inferiore loco adversus clivum incitati cursu praecipites Pompeianos egerunt et terga vertere coëgerunt; quibus ad recipiendum crates directae longuriique obiecti et institutae fossae magno impedimento fuerunt. Nostri vero, qui satis habebant sine detrimento discedere, compluribus interfectis quinque omnino suorum amissis quietissime se receperunt pauloque citra eum locum morati aliis comprehensis collibus munitiones perfecerunt.

XLVII. Erat nova et inusitata belli ratio cum tot castellorum numero tantoque spatio et tantis munitionibus et toto obsidionis genere, tum etiam reliquis rebus. Nam quicumque alterum obsidere conati sunt, perculsos atque infirmos hostes adorti aut proelio superatos aut aliqua offensione permotos continuerunt, cum ipsi numero equitum militumque praestarent; causa autem obsidionis haec fere esse consuevit, ut frumento hostes prohiberent. At tum integras atque incolumes copias Caesar inferiore militum numero continebat, cum illi omnium rerum copia abundarent; cotidie enim magnus undique navium numerus conveniebat, quae commeatum supportarent, neque ullus flare ventus poterat, quin aliqua ex parte secundum cursum haberent. Ipse autem consumptis omnibus longe lateque frumentis summis erat in angustiis. Sed tamen haec singulari patientia milites ferebant. Recordabantur enim eadem se superiore anno in Hispania perpessos labore et patientia maximum bellum confecisse, meminerant ad Alesiam magnam se inopiam perpessos, multo etiam maiorem ad Avaricum maximarum se gentium victores discessisse. Non, illis ordeum cum daretur, non legumina recusabant; pecus vero, cuius rei summa erat ex Epiro copia, magno in honore habebant.

XLVIII. Est etiam genus radicis inventum ab iis, qui fuerant * valeribus, quod appellatur chara, quod admixtum lacte multum inopiam levabat. Id ad similitudinem panis efficiebant. Eius erat magna copia. Ex hoc effectos panes, cum in colloquiis Pompeiani famem nostris

obiectarent, vulgo in eos iaciebant, ut spem eorum minuerent.

XLIX. Iamque frumenta maturescere incipiebant, atque ipsa spes inopiam sustentabat, quod celeriter se habituros copiam confidebant; crebraeque voces militum in vigiliis colloquiisque audiebantur, prius se cortice ex arboribus victuros quam Pompeium e manibus dimissuros. Libenter etiam ex perfugis cognoscebant, equos eorum tolerari, reliqua vero iumenta interisse; uti autem ipsos valetudine non bona, cum angustiis loci et odore taetro ex multitudine cadaverum et cotidianis laboribus insuetos operum tum aquae summa inopia adfectos. Omnia enim flumina atque omnes rivos, qui ad mare pertinebant, Caesar aut averterat aut magnis operibus obstruxerat, atque ut erant loca montuosa et ad specus angustiae vallium, has sublicis in terram demissis praesepserat terramque adiecerat, ut aquam contineret. Itaque illi necessario loca sequi demissa ac palustria et puteos fodere cogebantur atque hunc laborem ad cotidiana opera addebant; qui tamen fontes a quibusdam praesidiis aberant longius et celeriter aestibus exarescebant. At Caesaris exercitus optima valetudine summaque aquae copia utebatur, tum commeatus omni genere praeter frumentum abundabat sibique cotidie melius succedere tempus maioremque spem maturitate frumentorum proponi videbant.

L. In novo genere belli novae ab utrisque bellandi rationes reperiebantur. Illi, cum animadvertissent ex ignibus nocte cohortes nostras ad munitiones excubare, silentio adgressi universi intra multitudinem sagittas coniciebant et se confestim ad suos recipiebant. Quibus rebus nostri usu docti haec reperiebant remedia, ut alio loco ignes facerent.

LI. Interim certior factus P. Sulla, quem discedens castris praefecerat Caesar, auxilio cohorti venit cum legionibus duabus; cuius adventu facile sunt repulsi Pompeiani. Neque vero conspectum aut impetum nostrorum tulerunt, primisque deiectis reliqui se verterunt et loco cesserunt. Sed insequentes nostros, ne longius prose-

querentur, Sulla revocavit. At plerique existimant, si acrius insequi voluisset, bellum eo die potuisse finire. Cuius consilium reprehendendum non videtur. Aliae enim sunt legati partes atque imperatoris: alter omnia agere ad praescriptum, alter libere ad summam rerum consulere debet. Sulla a Caesare castris relictus liberatis suis hoc fuit contentus neque proelio decertare voluit, quae res tamen fortasse aliquem reciperet casum, ne imperatorias sibi partes sumpsisse videretur. Pompeianis magnam res ad receptum difficultatem adferebat. Nam ex iniquo progressi loco in summo constiterant: si per declive sese reciperent, nostros ex superiore insequentes loco verebantur; neque multum ad solis occasum temporis supererat: spe enim conficiendi negotii prope in noctem rem duxerant. Ita necessario atque ex tempore capto consilio Pompeius tumulum quendam occupavit, qui tantum aberat a nostro castello, ut telum tormento missum adigi non posset. Hoc consedit loco atque eum communivit omnesque ibi copias continuit.

LII. Eodem tempore duobus praeterea locis pugnatum est: nam plura castella Pompeius pariter distinendae manus causa temptaverat, ne ex proximis praesidiis succurri posset. Uno loco Volcatius Tullus impetum legionis sustinuit cohortibus tribus atque eam loco depulit; altero Germani munitiones nostras egressi compluribus interfectis sese ad suos incolumes receperunt.

LIII. Ita uno die sex proeliis factis, tribus ad Dyrrhachium, tribus ad munitiones, cum horum omnium ratio haberetur, ad duo milia numero ex Pompeianis cecidisse reperiebamus, evocatos centurionesque complures (in eo fuit numero Valerius Flaccus, L. filius, eius, qui praetor Asiam obtinuerat); signaque sunt militaria sex relata. Nostri non amplius viginti omnibus sunt proeliis desiderati. Sed in castello nemo fuit omnino militum, quin vulneraretur, quattuorque ex una cohorte centuriones oculos amiserunt. Et cum laboris sui periculique testimonium adferre vellent, milia sagittarum circiter triginta in castellum coniecta Caesari renumeraverunt scutoque ad eum

relato Scaevae centurionis inventa sunt in eo foramina cxx. Quem Caesar, ut erat de se meritus et de republica, donatum milibus ducentis, atque ab octavis ordinibus ad primipilum se traducere pronuntiavit (eius enim opera castellum magna ex parte conservatum esse constabat) cohortemque postea duplici stipendio, frumento atque cibariis militaribusque donis amplissime donavit.

LIV. Pompeius noctu magnis additis munitionibus reliquis diebus turres extruxit et in altitudinem pedum quindecim effectis operibus vineis eam partem castrorum obtexit et quinque intermissis diebus alteram noctem subnubilam nactus obstructis omnibus castrorum portis et ad impediendum obiectis tertia inita vigilia silentio exercitum eduxit et se in antiquas munitiones recepit.

LV. Aetolia, Acarnania, Amphilochis per Cassium Longinum et Calvisium Sabinum, ut demonstravimus, receptis temptandam sibi Achaiam ac paulo longius progrediendum existimabat Caesar. Itaque eo Calenum misit eique Sabinum et Cassium cum cohortibus adiungit. Quorum cognito adventu Rutilius Lupus, qui Achaiam missus a Pompeio obtinebat, Isthmum praemunire instituit, ut Achaia Fufium prohiberet. Calenus Delphos, Thebas, Orchomenum voluntate ipsarum civitatum recepit, nonnullas urbes per vim expugnavit, reliquas civitates circummissis legationibus amicitia Caesari conciliare studebat. In his rebus fere erat Fufius occupatus.

LVI. Omnibus deinceps diebus Caesar exercitum in aciem aequum in locum produxit, si Pompeius proelio decertare vellet, ut paene castris Pompei legiones subiceret; tantumque a vallo eius prima acies aberat, uti ne telo tormentove adici posset. Pompeius autem ut famam opinionemque hominum teneret, sic pro castris exercitum constituebat, ut tertia acies vallum contingeret, omnis quidem instructus exercitus telis ex vallo abiectis protegi posset.

LVII. Haec cum in Achaia atque apud Dyrrhachium gererentur Scipionemque in Macedoniam venisse constaret, non oblitus pristini instituti Caesar mittit ad eum

A. Clodium, suum atque illius familiarem, quem ab illo traditum initio et commendatum in suorum necessariorum numero habere instituerat. Huic dat litteras mandataque ad eum; quorum haec erat summa: Sese omnia de pace expertum nihil adhuc arbitrari vitio factum eorum, quos esse auctores eius rei voluisset, quod sua mandata perferre non opportuno tempore ad Pompeium vererentur. Scipionem ea esse auctoritate, ut non solum libere quae probasset exponere, sed etiam ex magna parte compellere atque errantem regere posset; praeesse autem suo nomine exercitui, ut praeter auctoritatem vires quoque ad coërcendum haberet. Quod si fecisset, quietem Italiae, pacem provinciarum, salutem imperii uni omnes acceptam relaturos. Haec ad eum mandata Clodius refert ac primis diebus, ut videbatur, libenter auditus reliquis ad colloquium non admittitur castigato Scipione a Favonio, ut postea confecto bello reperiebamus, infectaque re sese ad Caesarem recepit.

LVIII. Caesar, quo facilius equitatum Pompeianum ad Dyrrhachium contineret et pabulatione prohiberet, aditus duos, quos esse angustos demonstravimus, magnis operibus praemunivit castellaque his locis posuit. Pompeius, ubi nihil profici equitatu cognovit, paucis intermissis diebus rursum eum navibus ad se intra munitiones recipit. Erat summa inopia pabuli, adeo ut foliis ex arboribus strictis et teneris harundinum radicibus contusis equos alerent (frumenta enim, quae fuerant intra munitiones sata, consumpserant); cogebantur Corcyra atque Acarnania longo interiecto navigationis spatio pabulum supportare, quoque erat eius rei minor copia, hordeo adaugere atque his rationibus equitatum tolerare. Sed postquam non modo hordeum pabulumque omnibus locis herbaeque desectae, sed etiam fructus ex arboribus deficiebat, corruptis equis macie conandum sibi aliquid Pompeius de eruptione existimavit.

LIX. Erant apud Caesarem in equitum numero Allobroges duo fratres, Raucillus et Egus, Adbucilli filii, qui principatum in civitate multis annis obtinuerat, singu-

lari virtute homines, quorum opera Caesar omnibus Gallicis bellis optima fortissimaque erat usus. His domi ob has causas amplissimos magistratus mandaverat atque eos extra ordinem in senatum legendos curaverat agrosque in Gallia ex hostibus captos praemiaque rei pecuniariae magna tribuerat locupletesque ex egentibus fecerat. Hi propter virtutem non solum apud Caesarem in honore erant, sed etiam apud exercitum cari habebantur; sed freti amicitia Caesaris et stulta ac barbara arrogantia elati despiciebant suos stipendiumque equitum fraudabant et praedam omnem domum avertebant. Quibus illi rebus permoti universi Caesarem adierunt palamque de eorum iniuriis sunt questi et ad cetera addiderunt falsum ab his equitum numerum deferri, quorum stipendium averterent.

LX. Caesar neque tempus illud animadversionis esse existimans et multa virtuti eorum concedens rem totam distulit; illos secreto castigavit, quod quaestui equites haberent, monuitque, ut ex sua amicitia omnia expectarent et ex praeteritis suis officiis reliqua sperarent. Magnam tamen haec res illis offensionem et contemptionem ad omnes attulit, idque ita esse cum ex aliorum obiectationibus tum etiam ex domestico iudicio atque animi conscientia intellegebant. Quo pudore adducti et fortasse non se liberari, sed in aliud tempus reservari arbitrati discedere a nobis et novam temptare fortunam novasque amicitias experiri constituerunt. Et cum paucis collocuti clientibus suis, quibus tantum facinus committere audebant, primum conati sunt praefectum equitum C. Volusenum interficere, ut postea bello confecto cognitum est, ut cum munere aliquo perfugisse ad Pompeium viderentur; postquam id difficilius visum est neque facultas perficiendi dabatur, quam maximas potuerunt pecunias mutuati, proinde ac suis satisfacere et fraudata restituere vellent, multis coëmptis equis ad Pompeium transierunt cum iis, quos sui consilii participes habebant.

LXI. Quos Pompeius, quod erant honesto loco nati et instructi liberaliter magnoque comitatu et multis iumentis venerant virique fortes habebantur et in honore apud

Caesarem fuerant quodque novum et praeter consuetudinem acciderat, omnia sua praesidia circumduxit atque ostentavit. Nam ante id tempus nemo aut miles aut eques a Caesare ad Pompeium transierat, cum paene cotidie a Pompeio ad Caesarem perfugerent, vulgo vero universi in Epiro atque Aetolia conscripti milites earumque regionum omnium, quae a Caesare tenebantur. Sed hi cognitis omnibus rebus, seu quid in munitionibus perfectum non erat, seu quid a peritioribus rei militaris desiderari videbatur, temporibusque rerum et spatiis locorum in custodiarum viribus ac diligentia animadversa, prout cuiusque eorum, qui negotiis praeerant, aut natura aut studium ferebat, haec ad Pompeium omnia detulerunt.

LXII. Quibus ille cognitis eruptionisque iam ante capto consilio, ut demonstratum est, tegimenta galeis milites ex viminibus facere atque aggerem iubet comportare. His paratis rebus magnum numerum levis armaturae et sagittariorum aggeremque omnem noctu in scaphas et naves actuarias inponit et de media nocte cohortes sexaginta ex maximis castris praesidiisque deductas ad eam partem munitionum ducit, quae pertinebat ad mare longissimeque a maximis castris Caesaris aberat. Eodem naves, quas demonstravimus aggere et levis armaturae militibus completas, quasque ad Dyrrhachium naves longas habebat, mittit et quid a quoque fieri velit praecipit. Ad eas munitiones Caesar Lentulum Marcellinum quaestorem cum legione nona positum habebat. Huic, quod valetudine minus commoda utebatur, Fulvium Postumum adiutorem summiserat.

LXIII. Erat eo loco fossa pedum quindecim et vallum contra hostem in altitudinem pedum decem, tantundemque eius valli agger in latitudinem patebat: ab eo intermisso spatio pedum sexcentorum alter conversus in contrariam partem erat vallus humiliore paulo munitione. Hoc enim superioribus diebus timens Caesar, ne navibus nostri circumvenirentur, duplicem eo loco fecerat vallum, ut, si ancipiti proelio dimicaretur, posset resisti. Sed operum magnitudo et continens omnium dierum labor,

quod milia passuum in circuitu munitione septemdecim erat complexus, perficiendi spatium non dabat. Itaque contra mare transversum vallum, qui has duas munitiones contingeret, nondum perfecerat. Quae res nota erat Pompeio delata per Allobrogas perfugas, magnumque nostris attulerat incommodum. Nam ut ad mare nostrae cohortes nonae legionis excubuerant, accessere subito prima luce Pompeiani. Et percitus adventus extitit. Simul navibus circumvecti milites in exteriorem vallum tela iaciebant, fossaeque aggere complebantur, et legionarii interioris munitionis defensores scalis admotis tormentis cuiusque generis telisque terrebant, magnaque multitudo sagittariorum ab utraque parte circumfundebatur. Multum autem ab ictu lapidum, quod unum nostris erat telum, viminea tegimenta galeis inposita defendebant. Itaque cum omnibus rebus nostri premerentur atque aegre resisterent, animadversum est vitium munitionis, quod supra demonstratum est, atque inter duos vallos, qua perfectum opus non erat, per mare navibus expositi in aversos nostros impetum fecerunt atque ex utraque munitione deiectos terga vertere coëgerunt.

LXIV. Hoc tumultu nuntiato Marcellinus cohortes subsidio nostris laborantibus submittit ex castris, quae fugientes conspicatae neque illos suo adventu confirmare potuerunt neque ipsae hostium impetum tulerunt. Itaque quodcumque addebatur subsidio, id corruptum timore fugientium terrorem et periculum augebat: hominum enim multitudine receptus impediebatur. In eo proelio cum gravi vulnere esset affectus aquilifer et a viribus deficeretur, conspicatus equites nostros, *Hanc ego*, inquit, *et vivus multos per annos magna diligentia defendi et nunc moriens eadem fide Caesari restituo. Nolite, obsecro, committere, quod ante in exercitu Caesaris non accidit, ut rei militaris dedecus admittatur, incolumemque ad eum deferte.* Hoc casu aquila conservatur omnibus primae cohortis centurionibus interfectis praeter principem priorem.

LXV. Iamque Pompeiani magna caede nostrorum castris Marcellini adpropinquabant non mediocri terrore

inlato reliquis cohortibus, et M. Antonius, qui proximum locum praesidiorum tenebat, ea re nuntiata cum cohortibus duodecim descendens ex loco superiore cernebatur. Cuius adventus Pompeianos compressit nostrosque firmavit, ut se ex maximo timore colligerent. Neque multo post Caesar significatione per castella fumo facta, ut erat superioris temporis consuetudo, deductis quibusdam cohortibus ex praesidiis eodem venit. Qui cognito detrimento cum animadvertisset Pompeium extra munitiones egressum, ut libere pabulari posset nec minus aditum navibus haberet, commutata ratione belli, quoniam propositum non tenuerat, castra secundum mare iuxta Pompeium munire iussit.

LXVI. Qua perfecta munitione animadversum est a speculatoribus Caesaris cohortes quasdam, quod instar legionis videretur, esse post silvam et in vetera castra duci. Castrorum hic situs erat. Superioribus diebus nona Caesaris legio cum se obiecisset Pompeianis copiis atque opere, ut demonstravimus, circummuniret, castra eo loco posuit. Haec silvam quandam contingebant neque longius a mari passibus trecentis aberant. Post mutato consilio quibusdam de causis Caesar paulo ultra eum locum castra transtulit, paucisque intermissis diebus eadem Pompeius occupaverat et, quod eo loco plures erat legiones habiturus, relicto interiore vallo maiorem adiecerat munitionem. Ita minora castra inclusa maioribus castelli atque arcis locum obtinebant. Item ab angulo castrorum sinistro munitionem ad flumen perduxerat, circiter passus quadringentos, quo liberius a periculo milites aquarentur. Sed is quoque mutato consilio quibusdam de causis, quas commemorari necesse non est, eo loco excesserat. Ita complures dies manserant castra; munitiones quidem omnes integrae erant.

LXVII. Eo signo legionis inlato speculatores Caesari rem nuntiarunt. Hoc idem visum ex superioribus quibusdam castellis confirmaverant. Is locus aberat a novis Pompei castris circiter passus quingentos. Hanc legionem sperans Caesar se opprimere posse et cupiens eius

diei detrimentum sarcire, reliquit in opere cohortes duas, quae speciem munitionis praeberent: ipse diverso itinere quam potuit occultissime reliquas cohortes, numero tres et triginta, in quibus erat legio nona multis amissis centurionibus deminutoque militum numero, ad legionem Pompei castraque minora duplici acie eduxit. Neque eum prima opinio fefellit. Nam et pervenit priusquam Pompeius sentire posset, et tametsi erant munitiones castrorum magnae, tamen sinistro cornu, ubi erat ipse, celeriter adgressus Pompeianos ex vallo deturbavit. Erat obiectus portis ericius. Hic paulisper est pugnatum, cum inrumpere nostri conarentur, illi castra defenderent fortissime T. Pulione, cuius opera proditum exercitum C. Antoni demonstravimus, e loco propugnante. Sed tamen nostri virtute vicerunt excisoque ericio primo in maiora castra, post etiam in castellum, quod erat inclusum maioribus castris, inruperunt et, quod eo pulsa legio sese receperat, nonnullos ibi repugnantes interfecerunt.

LXVIII. Sed fortuna, quae plurimum potest cum in reliquis rebus tum praecipue in bello, parvis momentis magnas rerum commutationes efficit; ut tum accidit. Munitionem, quam pertinere a castris ad flumen supra demonstravimus, dextri Caesaris cornu cohortes ignorantia loci sunt secutae, cum portam quaererent castrorumque eam munitionem esse arbitrarentur. Quod cum esset animadversum coniunctam esse flumini, prorutis munitionibus defendente nullo transcenderunt, omnisque noster equitatus eas cohortes est secutus.

LXIX. Interim Pompeius hac satis longa interiecta mora et re nuntiata v legiones ab opere deductas subsidio suis duxit; eodemque tempore equitatus eius nostris equitibus adpropinquabat, et acies instructa a nostris, qui castra occupaverant, cernebatur, omniaque sunt subito mutata. Legio Pompeiana celeris spe subsidii confirmata ab decumana porta resistere conabatur atque ultro in nostros impetum faciebat. Equitatus Caesaris, quod angusto itinere per aggeres ascendebat, receptui suo timens initium fugae faciebat. Dextrum cornu, quod erat

a sinistro seclusum, terrore equitum animadverso, ne intra munitionem opprimeretur, ea parte, quam proruerat, sese recipiebat, ac plerique ex his, ne in angustias inciderent, de decem pedum munitione se in fossas praecipitabant, primisque oppressis reliqui per horum corpora salutem sibi atque exitum pariebant. Sinistro cornu milites, cum ex vallo Pompeium adesse et suos fugere cernerent, veriti ne angustiis intercluderentur, cum extra et intus hostem haberent, eodem quo venerant receptu sibi consulebant, omniaque erant tumultus, timoris, fugae plena, adeo ut, cum Caesar signa fugientium manu prenderet et consistere iuberet, alii demissis signis eundem cursum confugerent, alii ex metu etiam signa dimitterent, neque quisquam omnino consisteret.

LXX. His tantis malis haec subsidia succurrebant, quo minus omnis deleretur exercitus, quod Pompeius insidias timens, credo, quod haec praeter spem acciderant eius, qui paulo ante ex castris fugientes suos conspexerat, munitionibus adpropinquare aliquamdiu non audebat, equitesque eius angustis portis atque his ab Caesaris militibus occupatis ad insequendum tardabantur. Ita parvae res magnum in utramque partem momentum habuerunt. Munitiones enim a castris ad flumen perductae expugnatis iam castris Pompei propriam expeditamque Caesaris victoriam interpellaverunt, eadem res celeritate insequentium tardata nostris salutem attulit.

LXXI. Duobus his unius diei proeliis Caesar desideravit milites DCCCCLX et notos equites Romanos, *Tudicanum Gallum, senatoris filium, C. Fleginatem Placentia, A. Granium Puteolis, M. Sacrativirum Capua; tribunos militum et centuriones XXXII. Sed horum omnium pars magna in fossis munitionibusque et fluminis ripis oppressa suorum in terrore ac fuga sine ullo vulnere interiit, signaque sunt militaria amissa XXXII. Pompeius eo proelio imperator est appellatus. Hoc nomen obtinuit atque ita se postea salutari passus neque in litteris, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laureae praetulit. At Labienus, cum ab eo impetravisset, ut sibi

captivos tradi iuberet, omnes productos ostentationis, ut videatur, causa, quo maior perfugae fides haberetur, commilitones appellans et magna verborum contumelia interrogans, solerentne veterani milites fugere, in omnium conspectu interfecit.

LXXII. His rebus tantum fiduciae ac spiritus Pompeianis accessit, ut non de ratione belli cogitarent, sed vicisse iam viderentur. Non illi paucitatem nostrorum militum, non iniquitatem loci atque angustias praeoccupatis castris et ancipitem terrorem intra extraque munitiones, non abscisum in duas partes exercitum, cum altera alteri auxilium ferre non posset, causae fuisse cogitabant. Non ad haec addebant, non ex concursu acri facto, non proelio dimicatum, sibique ipsos multitudine atque angustiis maius attulisse detrimentum quam ab hoste accepissent. Non denique communis belli casus recordabantur, quam parvulae saepe causae vel falsae suspicionis vel terroris repentini vel obiectae religionis magna detrimenta intulissent, quotiens vel culpa ducis vel tribuni vitio in exercitu esset offensum; sed proinde ac si virtute vicissent neque ulla commutatio rerum posset accidere, per orbem terrarum fama ac litteris victoriam eius diei concelebrabant.

LXXIII. Caesar a superioribus consiliis depulsus omnem sibi commutandam belli rationem existimavit. Itaque uno tempore praesidiis omnibus deductis et oppugnatione dimissa coactoque in unum locum exercitu contionem apud milites habuit hortatusque est, ne ea, quae accidissent, graviter ferrent, neve his rebus terrerentur multisque secundis proeliis unum adversum et id mediocre opponerent. Habendam fortunae gratiam, quod Italiam sine aliquo vulnere cepissent, quod duas Hispanias bellicosissimorum hominum peritissimis atque exercitatissimis ducibus pacavissent, quod finitimas frumentariasque provincias in potestatem redegissent; denique recordari debere, qua felicitate inter medias hostium classes oppletis non solum portibus sed etiam litoribus omnes incolumes essent transportati. Si non omnia

caderent secunda, fortunam esse industria sublevandam. Quod esset acceptum detrimenti, cuiusvis potius quam suae culpae debere tribui. Locum se aequum ad dimicandum dedisse, potitum esse hostium castris, expulisse ac superasse pugnantes. Sed sive ipsorum perturbatio sive error aliquis sive etiam fortuna partam iam praesentemque victoriam interpellavisset, dandam omnibus operam, ut acceptum incommodum virtute sarciretur. Quod si esset factum, detrimentum in bonum verteret, uti ad Gergoviam accidisset, atque ei, qui ante dimicare timuissent, ultro se proelio offerrent.

LXXIV. Hac habita contione nonnullos signiferos ignominia notavit ac loco movit. Exercitui quidem omni tantus incessit ex incommodo dolor tantumque studium infamiae sarciendae, ut nemo aut tribuni aut centurionis imperium desideraret et sibi quisque etiam poenae loco graviores inponeret labores simulque omnes arderent cupiditate pugnandi, cum superioris etiam ordinis nonnulli ratione permoti manendum eo loco et rem proelio committendam existimarent. Contra ea Caesar neque satis militibus perterritis confidebat spatiumque interponendum ad recreandos animos putabat et relictis munitionibus magnopere rei frumentariae timebat.

LXXV. Itaque nulla interposita mora sauciorum modo et aegrorum habita ratione impedimenta omnia silentio prima nocte ex castris Apolloniam praemisit. Haec conquiescere ante iter confectum vetuit. His una legio missa praesidio est. His explicitis rebus duas in castris legiones retinuit, reliquas de quarta vigilia compluribus portis eductas eodem itinere praemisit parvoque spatio intermisso, ut et militare institutum servaretur et quam serissime eius profectio cognosceretur, conclamari iussit statimque egressus et novissimum agmen consecutus celeriter ex conspectu castrorum discessit. Neque vero Pompeius cognito consilio eius moram ullam ad insequendum intulit; sed eadem spectans, si itinere impeditos perterritos deprehendere posset, exercitum e castris eduxit equitatumque praemisit ad novissimum agmen

demorandum neque consequi potuit, quod multum expedito itinere antecesserat Caesar. Sed cum ventum esset ad flumen Genusum, quod ripis erat impeditis, consecutus equitatus novissimos proelio detinebat. Huic suos Caesar equites opposuit expeditosque antesignanos admiscuit quadringentos, qui tantum profecerunt, ut equestri proelio commisso pellerent omnes compluresque interficerent ipsique incolumes se ad agmen reciperent.

LXXVI. Confecto iusto itinere eius diei, quod proposuerat Caesar, traductoque exercitu flumen Genusum in veteribus suis castris contra Asparagium consedit militesque omnes intra castrorum munitionem continuit equitatumque per causam pabulandi emissum confestim decumana porta in castra se recipere iussit. Simili ratione Pompeius confecto eiusdem diei itinere in suis veteribus castris ad Asparagium consedit. Eius milites, quod ab opere integris munitionibus vacabant, alii lignandi pabulandique causa longius progrediebantur, alii, quod subito consilium profectionis ceperant magna parte impedimentorum et sarcinarum relicta, ad haec repetenda invitati propinquitate superiorum castrorum depositis in contubernio armis vallum relinquebant. Quibus ad sequendum inpeditis Caesar, quod fore providerat, meridiano fere tempore signo profectionis dato exercitum educit duplicatoque eius diei itinere octo milia passuum ex eo loco procedit; quod facere Pompeius discessu militum non potuit.

LXXVII. Postero die Caesar similiter praemissis prima nocte impedimentis de quarta vigilia ipse egreditur, ut, si qua esset imposita dimicandi necessitas, subitum casum expedito exercitu subiret. Hoc idem reliquis fecit diebus. Quibus rebus perfectum est, ut altissimis fluminibus atque impeditissimis itineribus nullum acciperet incommodum. Pompeius enim primi diei mora inlata et reliquorum dierum frustra labore suscepto cum se magnis itineribus extenderet et praegressos consequi cuperet, quarto die finem sequendi fecit atque aliud sibi consilium capiendum existimavit.

LXXVIII. Caesari ad saucios deponendos, stipen-

dium exercitui dandum, socios confirmandos, praesidium urbibus relinquendum necesse erat adire Apolloniam. Sed his rebus tantum temporis tribuit, quantum erat properanti necesse: timens Domitio, ne adventu Pompei praeoccuparetur, ad eum omni celeritate et studio incitatus ferebatur. Totius autem rei consilium his rationibus explicabat, ut, si Pompeius eodem contenderet, abductum illum a mari atque ab iis copiis, quas Dyrrhachii comparaverat, frumento ac commeatu abstractum pari condicione belli secum decertare cogeret; si in Italiam transiret, coniuncto exercitu cum Domitio per Illyricum Italiae subsidio proficisceretur; si Apolloniam Oricumque oppugnare et se omni maritima ora excludere conaretur, obsesso Scipione, necessario illum suis auxilium ferre cogeret. Itaque praemissis nuntiis ad Cn. Domitium Caesar scripsit et, quid fieri vellet, ostendit praesidioque Apolloniae cohortibus quattuor, Lissi una, tribus Orici relictis quique erant ex vulneribus aegri depositis per Epirum atque Athamaniam iter facere coepit. Pompeius quoque de Caesaris consilio coniectura iudicans ad Scipionem properandum sibi existimabat: si Caesar iter illo haberet, ut subsidium Scipioni ferret; si ab ora maritima Oricoque discedere nollet, quod legiones equitatumque ex Italia expectaret, ipse ut omnibus copiis Domitium adgrederetur.

LXXIX. His de causis uterque eorum celeritati studebat, et suis ut esset auxilio, et ad opprimendos adversarios ne occasioni temporis deesset. Sed Caesarem Apollonia a directo itinere averterat; Pompeius per Candaviam iter in Macedoniam expeditum habebat. Accessit etiam ex improviso aliud incommodum, quod Domitius, qui dies complures castris Scipionis castra collata habuisset, rei frumentariae causa ab eo discesserat et Heracliam, quae est subiecta Candaviae, iter fecerat, ut ipsa fortuna illum obicere Pompeio videretur. Haec ad id tempus Caesar ignorabat. Simul a Pompeio litteris per omnes provincias civitatesque dimissis proelio ad Dyrrhachium facto latius inflatiusque multo, quam res erat gesta, fama percrebuerat pulsum fugere Caesarem paene

omnibus copiis amissis. Haec itinera infesta reddiderat, haec civitates nonnullas ab eius amicitia avertebat. Quibus accidit rebus, ut pluribus dimissi itineribus a Caesare ad Domitium et a Domitio ad Caesarem nulla ratione iter conficere possent. Sed Allobroges, Raucilli atque Egi familiares, quos perfugisse ad Pompeium demonstravimus, conspicati in itinere exploratores Domitii, seu pristina sua consuetudine, quod una in Gallia bella gesserant, seu gloria elati cuncta, ut erant acta, exposuerunt et Caesaris profectionem et adventum Pompei docuerunt. A quibus Domitius certior factus vix quattuor horarum spatio antecedens hostium beneficio periculum vitavit et ad Aeginium, quod est oppidum oppositumque Thessaliae, Caesari venienti occurrit.

LXXX. Coniuncto exercitu Caesar Gomphos pervenit, quod est oppidum primum Thessaliae venientibus ab Epiro; quae gens paucis ante mensibus ultro ad Caesarem legatos miserat, ut suis omnibus facultatibus uteretur, praesidiumque ab eo militum petierat. Sed eo fama iam praecurrerat, quam suprà docuimus, de proelio Dyrrhachino, quod multis auxerat partibus. Itaque Androsthenes, praetor Thessaliae, cum se victoriae Pompei comitem esse mallet quam socium Caesaris in rebus adversis, omnem ex agris multitudinem servorum ac liberorum in oppidum cogit portasque praecludit et ad Scipionem Pompeiumque nuntios mittit, ut sibi subsidio veniant: se confidere munitionibus oppidi, si celeriter succurratur; longinquam oppugnationem sustinere non posse. Scipio discessu exercituum ab Dyrrhachio cognito Larisam legiones adduxerat; Pompeius nondum Thessaliae adpropinquabat. Caesar castris munitis scalas musculosque ad repentinam oppugnationem fieri et crates parari iussit. Quibus rebus effectis cohortatus milites docuit, quantum usum haberet ad sublevandam omnium rerum inopiam potiri oppido pleno atque opulento, simul reliquis civitatibus huius urbis exemplo inferre terrorem et id fieri celeriter, priusquam auxilia concurrerent. Itaque usus singulari militum studio eodem quo venerat die post horam

nonam oppidum altissimis moenibus oppugnare adgressus ante solis occasum expugnavit et ad diripiendum militibus concessit statimque ab oppido castra movit et Metropolim venit, sic ut nuntios expugnati oppidi famamque antecederet.

LXXXI. Metropolitae primum eodem usi consilio isdem permoti rumoribus portas clauserunt murosque armatis compleverunt; sed postea casu civitatis Gomphensis cognito ex captivis, quos Caesar ad murum producendos curaverat, portas aperuerunt. Quibus diligentissime conservatis collata fortuna Metropolitum cum casu Gomphensium nulla Thessaliae fuit civitas praeter Larisaeos, qui magnis exercitibus Scipionis tenebantur, quin Caesari parerent atque imperata facerent. Ille idoneum locum in agris nactus, qua prope iam maturuerant, ibi adventum expectare Pompei eoque omnem belli rationem conferre constituit.

LXXXII. Pompeius paucis post diebus in Thessaliam pervenit contionatusque apud cunctum exercitum suis agit gratias, Scipionis milites cohortatur, ut parta iam victoria praedae ac praemiorum velint esse participes, receptisque omnibus in una castra legionibus suum cum Scipione honorem partitur classicumque apud eum cani et alterum illi iubet praetorium tendi. Auctis copiis Pompei duobusque magnis exercitibus coniunctis pristina omnium confirmatur opinio et spes victoriae augetur, adeo ut, quidquid intercederet temporis, id morari reditum in Italiam videretur, et si quando quid Pompeius tardius aut consideratius faceret, unius esse negotium diei, sed illum delectari imperio et consulares praetoriosque servorum habere numero dicerent. Iamque inter se palam de praemiis ac sacerdotiis contendebant in annosque consulatum definiebant, alii domos bonaque eorum, qui in castris erant Caesaris, petebant; magnaque inter eos in consilio fuit controversia, oporteretne Lucili Hirri, quod is a Pompeio ad Parthos missus esset, proximis comitiis praetoriis absentis rationem haberi, cum eius necessarii fidem implorarent Pompei, praestaret, quod pro

sciscenti recepisset, ne per eius auctoritatem deceptus videretur, reliqui, in labore pari ac periculo ne unus omnes antecederet, recusarent.

LXXXIII. Iam de sacerdotio Caesaris Domitius, Scipio Spintherque Lentulus cotidianis contentionibus ad gravissimas verborum contumelias palam descenderunt, cum Lentulus aetatis honorem ostentaret, Domitius urbanam gratiam dignitatemque iactaret, Scipio adfinitate Pompei confideret. Postulavit etiam L. Afranium proditionis exercitus Acutius Rufus apud Pompeium, quod gestum in Hispania diceret. Et L. Domitius in consilio dixit placere sibi bello confecto ternas tabellas dari ad iudicandum iis, qui ordinis essent senatorii belloque una cum ipsis interfuissent sententiasque de singulis ferrent, qui Romae remansissent quique intra praesidia Pompei fuissent neque operam in re militari praestitissent: unam fore tabellam, qui liberandos omni periculo censerent; alteram, qui capitis damnarent; tertiam, qui pecunia multarent. Postremo omnes aut de honoribus suis aut de praemiis pecuniae aut de persequendis inimicitiis agebant nec, quibus rationibus superare possent, sed, quemadmodum uti victoria deberent, cogitabant.

LXXXIV. Re frumentaria praeparata confirmatisque militibus et satis longo spatio temporis a Dyrrhachinis proeliis intermisso, quo satis perspectum habere militum animum videretur, temptandum Caesar existimavit, quidnam Pompeius propositi aut voluntatis ad dimicandum haberet. Itaque ex castris exercitum eduxit aciemque instruxit, primo suis locis pauloque a castris Pompei longius, continentibus vero diebus, ut progrederetur a castris suis collibusque Pompeianis aciem subiceret. Quae res in dies confirmatiorem eius exercitum efficiebat. Superius tamen institutum in equitibus, quod demonstravimus, servabat, ut, quoniam numero multis partibus esset inferior, adulescentes atque expeditos ex antesignanis electis milites ad pernicitatem armis inter equites proeliari iuberet, qui cotidiana consuetudine usum quoque eius generis proeliorum perciperent. His erat rebus effectum,

ut equitum mille etiam apertioribus locis septem milium Pompeianorum inpetum, cum adesset usus, sustinere auderent neque magnopere eorum multitudine terrerentur. Namque etiam per eos dies proelium secundum equestre fecit atque unum Allobrogem ex duobus, quos perfugisse ad Pompeium supra docuimus, cum quibusdam interfecit.

LXXXV. Pompeius, qui castra in colle habebat, ad infimas radices montis aciem instruebat semper, ut videbatur, expectans, si iniquis locis Caesar se subiceret. Caesar nulla ratione ad pugnam elici posse Pompeium existimans, hanc sibi commodissimam belli rationem iudicavit, uti castra ex eo loco moveret semperque esset in itineribus, hoc sperans ut movendis castris pluribusque adeundis locis commodiore re frumentaria uteretur, simulque in itinere ut aliquam occasionem dimicandi nancisceretur et insolitum ad laborem Pompei exercitum cotidianis itineribus defatigaret. His constitutis rebus, signo iam profectionis dato tabernaculisque detensis animadversum est paulo ante extra cotidianam consuetudinem longius a vallo esse aciem Pompei progressam, ut non iniquo loco posse dimicari videretur. Tunc Caesar apud suos, cum iam esset agmen in portis, *Differendum est*, inquit, *iter in praesentia nobis et de proelio cogitandum*, *sicut semper depoposcimus. Animo simus ad dimicandum parati: non facile occasionem postea reperiemus:* confestimque expeditas copias educit.

LXXXVI. Pompeius quoque, ut postea cognitum est, suorum omnium hortatu statuerat proelio decertare. Namque etiam in consilio superioribus diebus dixerat, priusquam concurrerent acies, fore uti exercitus Caesaris pelleretur. Id cum essent plerique admirati, *Scio me*, inquit, *paene incredibilem rem polliceri; sed rationem consilii mei accipite, quo firmiore animo in proelium prodeatis. Persuasi equitibus nostris* (*idque mihi facturos confirmaverunt*) *ut, cum propius sit accessum, dextrum Caesaris cornu ab latere aperto adgrederentur et circumventa ab tergo acie prius perturbatum exercitum pellerent, quam a nobis telum in hostem iaceretur. Ita sine periculo legionum et paene sine vul-*

re bellum conficiemus. Id autem difficile non est, cum ntum equitatu valeamus. Simul denuntiavit, ut essent ıimo parati in posterum et, quoniam fieret dimicandi ›testas, ut saepe cogitavissent, ne usu manuque reliquom opinionem fallerent.

LXXXVII. Hunc Labienus excepit et, cum Caesaris ıpias despiceret, Pompei consilium summis laudibus efrret, *Noli*, inquit, *existimare, Pompei, hunc esse exercim, qui Galliam Germaniamque devicerit. Omnibus interi proeliis neque temere incognitam rem pronuntio. Perigua pars illius exercitus superest; magna pars deperiit, iod accidere tot proeliis fuit necesse, multos autumni pelentia in Italia consumpsit, multi domum discesserunt, ulti sunt relicti in continenti. An non audistis ex iis, qui per usam valetudinis remanserunt, cohortes esse Brundisi faas? Hae copiae, quas videtis, ex delectibus horum annoım in citeriore Gallia sunt refectae, et plerique sunt ex coniis Transpadanis. Ac tamen quod fuit roboris duobus oeliis Dyrrhachinis interiit.* Haec cum dixisset, iuravit : nisi victorem in castra non reversurum reliquosque, idem facerent, hortatus est. Hoc laudans Pompeius em iuravit; nec vero ex reliquis fuit quisquam, qui iure dubitaret. Haec cum facta sunt in consilio, magna ıe et laetitia omnium discessum est; ac iam animo vioriam praecipiebant, quod de re tanta et a tam perito ıperatore nihil frustra confirmari videbatur.

LXXXVIII. Caesar cum Pompei castris adpropinıasset, ad hunc modum aciem eius instructam animadırtit. Erant in sinistro cornu legiones duae traditae a ıesare initio dissensionis ex senatusconsulto; quarum ıa prima, altera tertia appellabatur. In eo loco ipse ·at Pompeius. Mediam aciem Scipio cum legionibus Syacis tenebat. Ciliciensis legio coniuncta cum cohortiıs Hispanis, quas traductas ab Afranio docuimus, in ıxtro cornu erant collocatae. Has firmissimas se habere ompeius existimabat. Reliquas inter aciem mediam coraque interiecerat numeroque cohortes CX expleverat. aec erant milia XLV, evocatorum circiter duo, quae ex

beneficiariis superiorum exercituum ad eum convenerant; quae tota acie disperserat. Reliquas cohortis septem in castris propinquisque castellis praesidio disposuerat. Dextrum cornu eius rivus quidam impeditis ripis muniebat; quam ob causam cunctum equitatum, sagittarios funditoresque omnes in sinistro cornu obiecerat.

LXXXIX. Caesar superius institutum servans decimam legionem in dextro cornu, nonam in sinistro collocaverat, tametsi erat Dyrrhachinis proeliis vehementer adtenuata, et huic sic adiunxit octavam, ut paene unam ex duabus efficeret, atque alteram alteri praesidio esse iusserat. Cohortes in acie LXXV constitutas habebat, quae summa erat milium XXII; cohortes duas castris praesidio reliquerat. Sinistro cornu Antonium, dextro P. Sullam, media acie Cn. Domitium praeposuerat. Ipse contra Pompeium constitit. Simul his rebus animadversis, quas demonstravimus, timens, ne a multitudine equitum dextrum cornu circumveniretur, celeriter ex tertia acie singulas cohortes detraxit atque ex his quartam instituit equitatuique opposuit et, quid fieri vellet, ostendit monuitque eius diei victoriam in earum cohortium virtute constare. Simul tertiae aciei totique exercitui imperavit, ne iniussu suo concurreret: se, cum id fieri vellet, vexillo signum daturum.

XC. Exercitum cum militari more ad pugnam cohortaretur suaque in eum perpetui temporis officia praedicaret, inprimis commemoravit, testibus se militibus uti posse, quanto studio pacem petisset; quae per Vatinium in colloquiis, quae per A. Clodium cum Scipione egisset, quibus modis ad Oricum cum Libone de mittendis legatis contendisset. Neque se umquam abuti militum sanguine neque rempublicam alterutro exercitu privare voluisse. Hac habita oratione exposcentibus militibus et studio pugnae ardentibus tuba signum dedit.

XCI. Erat Crastinus evocatus in exercitu Caesaris, qui superiore anno apud eum primum pilum in legione decima duxerat, vir singulari virtute. Hic signo dato, *Sequimini me*, inquit, *manipulares mei qui fuistis, et vestro*

imperatori quam constituistis operam date. Unum hoc proelium superest; quo confecto et ille suam dignitatem et nos nostram libertatem recuperabimus. Simul respiciens Caesarem, *Faciam*, inquit, *hodie*, *imperator*, *ut aut vivo mihi aut mortuo gratias agas.* Haec cum dixisset, primus ex dextro cornu procucurrit, atque eum electi milites circiter centum et viginti voluntarii eiusdem centuriae sunt prosecuti.

XCII. Inter duas acies tantum erat relictum spatii, ut satis esset ad concursum utriusque exercitus. Sed Pompeius suis praedixerat, ut Caesaris impetum exciperent neve se loco moverent aciemque eius distrahi paterentur; idque admonitu C. Triarii fecisse dicebatur, ut primus excursus visque militum infringeretur aciesque distenderetur atque in suis ordinibus dispositi dispersos adorirentur; leviusque casura pila sperabat in loco retentis militibus, quam si ipsi inmissis telis occucurrissent, simul fore ut duplicato cursu Caesaris milites exanimarentur et lassitudine conficerentur. Quod nobis quidem nulla ratione factum a Pompeio videtur, propterea quod est quaedam animi incitatio atque alacritas naturaliter innata omnibus, quae studio pugnae incenditur. Hanc non reprimere, sed augere imperatores debent; neque frustra antiquitus institutum est, ut signa undique concinerent clamoremque universi tollerent; quibus rebus et hostes terreri et suos incitari existimaverunt.

XCIII. Sed nostri milites dato signo cum infestis pilis procucurrissent atque animadvertissent non concurri a Pompeianis, usu periti ac superioribus pugnis exercitati sua sponte cursum represserunt et ad medium fere spatium constiterunt, ne consumptis viribus adpropinquarent, parvoque intermisso temporis spatio ac rursus renovato cursu pila miserunt celeriterque, ut erat praeceptum a Caesare, gladios strinxerunt. Neque vero Pompeiani huic rei defuerunt. Nam et tela missa exceperunt et impetum legionum tulerunt et ordines conservaverunt pilisque missis ad gladios redierunt. Eodem tempore equites ab sinistro Pompei cornu, ut erat imperatum, uni-

versi procucurrerunt, omnisque multitudo sagittariorum se profudit; quorum impetum noster equitatus non tulit, sed paulatim loco motus cessit: equitesque Pompei hoc acrius instare et se turmatim explicare aciemque nostram a latere aperto circumire coeperunt. Quod ubi Caesar animadvertit, quartae aciei, quam instituerat sex cohortium, dedit signum. Illi celeriter procucurrerunt infestisque signis tanta vi in Pompei equites impetum fecerunt, ut eorum nemo consisteret omnesque conversi non solum loco excederent, sed protinus incitati fuga montes altissimos peterent. Quibus submotis omnes sagittarii funditoresque destituti inermes sine praesidio interfecti sunt. Eodem impetu cohortes sinistrum cornu pugnantibus etiam tum ac resistentibus in acie Pompeianis circumierunt eosque a tergo sunt adorti.

XCIV. Eodem tempore tertiam aciem Caesar, quae quieta fuerat et se ad id tempus loco tenuerat, procurrere iussit. Ita cum recentes atque integri defessis successissent, alii autem a tergo adorirentur, sustinere Pompeiani non potuerunt atque universi terga verterunt. Neque vero Caesarem fefellit, quin ab iis cohortibus, quae contra equitatum in quarta acie collocatae essent, initium victoriae oriretur, ut ipse in cohortandis militibus pronuntiaverat. Ab his enim primum equitatus est pulsus, ab isdem factae caedes sagittariorum ac funditorum, ab isdem acies Pompeiana a sinistra parte erat circumita atque initium fugae factum. Sed Pompeius, ut equitatum suum pulsum vidit atque eam partem, cui maxime confidebat, perterritam animadvertit, aliis quoque diffisus acie excessit protinusque se in castra equo contulit et iis centurionibus, quos in statione ad praetoriam portam posuerat, clare, ut milites exaudirent, *Tuemini*, inquit, *castra et defendite diligenter, si quid durius acciderit. Ego reliquas portas circumeo et castrorum praesidia confirmo.* Haec cum dixisset, se in praetorium contulit, summae rei diffidens et tamen eventum expectans.

XCV. Caesar Pompeianis ex fuga intra vallum compulsis nullum spatium perterritis dare oportere existi-

mans milites cohortatus est, ut beneficio fortunae uterentur castraque oppugnarent. Qui, etsi magno aestu — nam ad meridiem res erat perducta — tamen ad omnem laborem animo parati imperio paruerunt. Castra a cohortibus, quae ibi praesidio erant relictae, industrie defendebantur, multo etiam acrius a Thracibus barbarisque auxiliis. Nam qui acie refugerant milites, et animo perterriti et lassitudine confecti, missis plerique armis signisque militaribus magis de reliqua fuga quam de castrorum defensione cogitabant. Neque vero diutius qui in vallo constiterant multitudinem telorum sustinere potuerunt, sed confecti vulneribus locum reliquerunt protinusque omnes ducibus usi centurionibus tribunisque militum in altissimos montes, qui ad castra pertinebant, confugerunt.

XCVI. In castris Pompei videre licuit trichilas structas, magnum argenti pondus expositum, recentibus cespitibus tabernacula constrata, Lucii etiam Lentuli et nonnullorum tabernacula protecta edera multaque praeterea, quae nimiam luxuriam et victoriae fiduciam designarent, ut facile existimari posset nihil eos de eventu eius diei timuisse, qui non necessarias conquirerent voluptates. At hi miserrimo ac patientissimo exercitu Caesaris luxuriem obiciebant, cui semper omnia ad necessarium usum defuissent. Pompeius, iam cum intra vallum nostri versarentur, equum nactus detractis insignibus imperatoris decumana porta se ex castris eiecit protinusque equo citato Larisam contendit. Neque ibi constitit, sed eadem celeritate paucos suos ex fuga nactus nocturno itinere non intermisso comitatu equitum triginta ad mare pervenit navemque frumentariam conscendit saepe, ut dicebatur, querens tantum se opinionem fefellisse, ut, a quo genere hominum victoriam sperasset, ab eo initio fugae facto paene proditus videretur.

XCVII. Caesar castris potitus a militibus contendit, ne in praeda occupati reliqui negotii gerendi facultatem dimitterent. Qua re impetrata montem opere circummunire instituit. Pompeiani, quod is mons erat sine aqua, diffisi ei *loco relicto* monte universi iugis eius Larisam

versus se recipere coeperunt. Qua re animadversa Caesar copias suas divisit partemque legionum in castris Pompei remanere iussit, partem in sua castra remisit, quattuor secum legiones duxit commodioreque itinere Pompeianis occurrere coepit et progressus milia passuum sex aciem instruxit. Qua re animadversa Pompeiani in quodam monte constiterunt. Hunc montem flumen subluebat. Caesar milites cohortatus, etsi totius diei continenti labore erant confecti noxque iam suberat, tamen munitione flumen a monte seclusit, ne noctu aquari Pompeiani possent. Quo perfecto opere illi de deditione missis legatis agere coeperunt. Pauci ordinis senatorii, qui se cum iis coniunxerant, nocte fuga salutem petiverunt.

XCVIII. Caesar prima luce omnes eos, qui in monte consederant, ex superioribus locis in planiciem descendere atque arma proicere iussit. Quod ubi sine recusatione fecerunt passisque palmis proiecti ad terram flentes ab eo salutem petiverunt, consolatus consurgere iussit et pauca apud eos de lenitate sua locutus, quo minore essent timore, omnes conservavit militibusque suis commendavit, ne qui eorum violarentur, neu quid sui desiderarent. Hac adhibita diligentia ex castris sibi legiones alias occurrere et eas, quas secum duxerat, in vicem requiescere atque in castra reverti iussit eodemque die Larisam pervenit.

XCIX. In eo proelio non amplius ducentos milites desideravit, sed centuriones, fortes viros, circiter triginta amisit. Interfectus est etiam fortissime pugnans Crastinus, cuius mentionem supra fecimus, gladio in os adversum coniecto. Neque id fuit falsum, quod ille in pugnam proficiscens dixerat. Sic enim Caesar existimabat, eo proelio excellentissimam virtutem Crastini fuisse, optimeque eum de se meritum iudicabat. Ex Pompeiano exercitu circiter milia quindecim cecidisse videbantur, sed in deditionem venerunt amplius milia quattuor et viginti — namque etiam cohortes, quae praesidio in castellis fuerant, sese Sullae dediderunt, multi praeterea in finitimas civitates refugerunt — signaque militaria ex proelio ad Cae-

rem sunt relata CLXXX et aquilae novem. L. Domitius : castris in montem refugiens, cum vires eum lassitudine ifecissent, ab equitibus est interfectus.

C. Eodem tempore D. Laelius cum classe ad Brunsium venit eademque ratione, qua factum a Libone ana demonstravimus, insulam obiectam portui Brundisino ouit. Similiter Vatinius, qui Brundisio praeerat, tectis structisque scaphis elicuit naves Laelianas atque ex his ngius productam unam quinqueremem et minores duas angustiis portus cepit, itemque per equites dispositos ua prohibere classiarios instituit. Sed Laelius tempore mi commodiore usus ad navigandum onerariis navibus ›rcyra Dyrrhachioque aquam suis supportabat neque a 'oposito deterrebatur neque ante proelium in Thessalia ctum cognitum aut ignominia amissarum navium aut ;cessariarum rerum inopia ex portu insulaque expelli ›tuit.

CI. Isdem fere temporibus Cassius cum classe Syrum et Phoenicum et Cilicum in Siciliam venit, et cum set Caesaris classis divisa in duas partes, dimidiae irti praeesset P. Sulpicius praetor Vibone ad fretum, midiae M. Pomponius ad Messanam, prius Cassius ad essanam navibus advolavit quam Pomponius de eius lventu cognosceret, perturbatumque eum nactus nullis ıstodiis neque ordinibus certis magno vento et secundo ımpletas onerarias naves taeda et pice et stupa reliquisıe rebus, quae sunt ad incendia, in Pomponianam classm inmisit atque omnes naves incendit XXXV; e quibus ant viginti constratae. Tantusque eo facto timor incess, ut, cum esset legio praesidio Messanae, vix oppidum :fenderetur, et nisi eo ipso tempore quidam nuntii de ıesaris victoria per dispositos equites essent allati, existimabant plerique futurum fuisse, uti amitteretur. Sed ›portunissime nuntiis adlatis oppidum fuit defensum; ıssiusque ad Sulpicianam inde classem profectus est bonem, adplicatisque nostris ad terram navibus propter ndem timorem pari atque antea ratione secundum naus ventum onerarias naves circiter quadraginta prae-

paratas ad incendium inmisit, et flamma ab utroque cornu comprensa naves sunt combustae quinque. Cumque ignis magnitudine venti latius serperet, milites, qui ex veteribus legionibus erant relicti praesidio navibus ex numero aegrorum, ignominiam non tulerunt, sed sua sponte naves conscenderunt et a terra solverunt impetuque facto in Cassianam classem quinqueremis duas, in quarum altera erat Cassius, ceperunt; sed Cassius exceptus scapha refugit; praeterea duae sunt depressae triremes. Neque multo post de proelio facto in Thessalia cognitum est, ut ipsis Pompeianis fides fieret: nam ante id tempus fingi a legatis amicisque Caesaris arbitrabantur. Quibus rebus cognitis ex his locis Cassius cum classe discessit.

CII. Caesar omnibus rebus relictis persequendum sibi Pompeium existimavit, quascumque in partes se ex fuga recepisset, ne rursus copias comparare alias et bellum renovare posset, et quantumcumque itineris equitatu efficere poterat cotidie progrediebatur legionemque unam minoribus itineribus subsequi iussit. Erat edictum Pompei nomine Amphipoli propositum, uti omnes eius provinciae iuniores, Graeci civesque Romani, iurandi causa convenirent. Sed utrum avertendae suspicionis causa Pompeius proposuisset, ut quam diutissime longioris fugae consilium occultaret, an novis delectibus, si nemo premeret, Macedoniam tenere conaretur, existimari non poterat. Ipse ad ancoram una nocte constitit et vocatis ad se Amphipoli hospitibus et pecunia ad necessarios sumptus corrogata cognito Caesaris adventu ex eo loco discessit et Mytilenas paucis diebus venit. Biduum tempestate retentus navibusque aliis additis actuariis in Ciliciam atque inde Cyprum pervenit. Ibi cognoscit consensu omnium Antiochensium civiumque Romanorum, qui illic negotiarentur, arcem captam esse excludendi sui causa nuntiosque dimissos ad eos, qui se ex fuga in finitimas civitates recepisse dicerentur, ne Antiochiam adirent: id si fecissent, magno eorum capitis periculo futurum. Idem hoc L. Lentulo, qui superiore anno consul fuerat, et P. Lentulo consulari ac nonnullis aliis acciderat Rhodi; qui

cum ex fuga Pompeium sequerentur atque in insulam venissent, oppido ac portu recepti non erant missisque ad eos nuntiis, ut ex his locis discederent, contra voluntatem suam naves solverunt. Iamque de Caesaris adventu fama ad civitates perferebatur.

CIII. Quibus cognitis rebus Pompeius deposito adeundae Syriae consilio pecunia societatis sublata et a quibusdam privatis sumpta et aeris magno pondere ad militarem usum in naves inposito duobusque milibus hominum armatis, partim quos ex familiis societatum delegerat, partim a negotiatoribus coëgerat, quosque ex suis quisque ad hanc rem idoneos existimabat, Pelusium pervenit. Ibi casu rex erat Ptolemaeus, puer aetate, magnis copiis cum sorore Cleopatra bellum gerens, quam paucis ante mensibus per suos propinquos atque amicos regno expulerat; castraque Cleopatrae non longo spatio ab eius castris distabant. Ad eum Pompeius misit, ut pro hospitio atque amicitia patris Alexandria reciperetur atque illius opibus in calamitate tegeretur. Sed qui ab eo missi erant, confecto legationis officio liberius cum militibus regis colloqui coeperunt eosque hortari, ut suum officium Pompeio praestarent neve eius fortunam despicerent. In hoc erant numero complures Pompei milites, quos ex eius exercitu acceptos in Syria Gabinius Alexandriam traduxerat belloque confecto apud Ptolemaeum, patrem pueri, reliquerat.

CIV. His tunc cognitis rebus amici regis, qui propter aetatem eius in curatione erant regni, sive timore adducti, ut postea praedicabant, sollicitato exercitu regio ne Pompeius Alexandriam Aegyptumque occuparet, sive despecta eius fortuna, ut plerumque in calamitate ex amicis inimici existunt, his, qui erant ab eo missi, palam liberaliter responderunt eumque ad regem venire iusserunt. Ipsi clam consilio inito Achillam, praefectum regium, singulari hominem audacia, et L. Septimium, tribunum militum, ad interficiendum Pompeium miserunt. Ab his liberaliter ipse appellatus et quadam notitia Septimii productus, quod bello praedonum apud eum ordinem duxerat,

naviculam parvulam conscendit cum paucis suis: ibi ab Achilla et Septimio interficitur. Item L. Lentulus comprehenditur ab rege et in custodia necatur.

CV. Caesar, cum in Asiam venisset, reperiebat T. Ampium conatum esse pecunias tollere Epheso ex fano Dianae eiusque rei causa senatores omnes ex provincia evocasse, ut his testibus in summa pecuniae uteretur, sed interpellatum adventu Caesaris profugisse. Ita duobus temporibus Ephesiae pecuniae Caesar auxilium tulit. Item constabat Elide in templo Minervae repetitis atque enumeratis diebus, quo die proelium secundum Caesar fecisset, simulacrum Victoriae, quod ante ipsam Minervam conlocatum esset et ante ad simulacrum Minervae spectavisset, ad valvas se templi limenque convertisse. Eodemque die Antiochiae in Syria bis tantus exercitus clamor et signorum sonus exauditus est, ut in muris armata civitas discurreret. Hoc idem Ptolemaide accidit. Pergami in occultis ac reconditis templi, quo praeter sacerdotes adire fas non est, quae Graeci *ἄδυτα* appellant, tympana sonuerunt. Item Trallibus in templo Victoriae, ubi Caesaris statuam consecraverant, palma per eos dies in tectum inter coagmenta lapidum ex pavimento extitisse ostendebatur.

CVI. Caesar paucos dies in Asia moratus cum audisset Pompeium Cypri visum, coniectans eum Aegyptum iter habere, propter necessitudines regni reliquasque eius loci opportunitates cum legione una, quam se ex Thessalia sequi iusserat, et altera, quam ex Achaia a Q. Fufio legato evocaverat, equitibusque octingentis et navibus longis Rhodiis decem et Asiaticis paucis Alexandriam pervenit. In his erant legionibus hominum milia tria cc; reliqui vulneribus ex proeliis et labore ac magnitudine itineris confecti consequi non potuerant. Sed Caesar confisus fama rerum gestarum infirmis auxiliis proficisci non dubitaverat aeque omnem sibi locum tutum fore existimans. Alexandriae de Pompei morte cognoscit atque ibi primum e nave egrediens clamorem militum audit, quos rex in oppido praesidii causa reliquerat, et concur-

sum ad se fieri videt, quod fasces anteferrentur. In hoc omnis multitudo maiestatem regiam minui praedicabat. Hoc sedato tumultu crebrae continuis diebus ex concursu multitudinis concitationes fiebant compluresque milites huius urbis omnibus partibus interficiebantur.

CVII. Quibus rebus animadversis legiones sibi alias ex Asia adduci iussit, quas ex Pompeianis militibus confecerat. Ipse enim necessario etesiis tenebatur, qui navigantibus Alexandria sunt adversissimi venti. Interim controversias regum ad populum Romanum et ad se, quod esset consul, pertinere existimans atque eo magis officio suo convenire, quod superiore consulatu cum patre Ptolemaeo et lege et senatusconsulto societas erat facta, ostendit sibi placere regem Ptolemaeum atque eius sororem Cleopatram exercitus, quos haberent, dimittere et de controversiis iure apud se potius quam inter se armis disceptare.

CVIII. Erat in procuratione regni propter aetatem pueri nutricius eius, eunuchus nomine Pothinus. Is primum inter suos queri atque indignari coepit regem ad causam dicendam evocari; deinde adiutores quosdam consili sui nactus ex regis amicis exercitum a Pelusio clam Alexandriam evocavit atque eundem Achillam, cuius supra meminimus, omnibus copiis praefecit. Hunc incitatum suis et regis inflatum pollicitationibus, quae fieri vellet, litteris nuntiisque edocuit. In testamento Ptolemaei patris heredes erant scripti ex duobus filiis maior et ex duabus filiabus ea, quae aetate antecedebat. Haec uti fierent, per omnes deos perque foedera, quae Romae fecisset, eodem testamento Ptolemaeus populum Romanum obtestabatur. Tabulae testamenti unae per legatos eius Romam erant allatae, ut in aerario ponerentur — hae, cum propter publicas occupationes poni non potuissent, apud Pompeium sunt depositae —, alterae eodem exemplo relictae atque obsignatae Alexandriae proferebantur.

CIX. De his rebus cum ageretur apud Caesarem isque maxime vellet pro communi amico atque arbitro controversias regum componere, subito exercitus regius

equitatusque omnis venire Alexandriam nuntiatur. Caesaris copiae nequaquam erant tantae, ut eis extra oppidum, si esset dimicandum, confideret. Relinquebatur, ut se suis locis oppido teneret consiliumque Achillae cognosceret. Milites tamen omnes in armis esse iussit regemque hortatus est, ut ex suis necessariis quos haberet maximae auctoritatis legatos ad Achillam mitteret et quid esset suae voluntatis ostenderet. A quo missi Dioscorides et Serapion, qui ambo legati Romae fuerant magnamque apud patrem Ptolemaeum auctoritatem habuerant, ad Achillam pervenerunt. Quos ille, cum in conspectum eius venissent, priusquam audiret aut, cuius rei causa missi essent, cognosceret, corripi atque interfici iussit; quorum alter accepto vulnere occupatus per suos pro occiso sublatus, alter interfectus est. Quo facto regem ut in sua potestate haberet, Caesar efficit magnam regium nomen apud suos auctoritatem habere existimans et ut potius privato paucorum et latronum quam regio consilio susceptum bellum videretur.

CX. Erant cum Achilla copiae, ut neque numero neque genere hominum neque usu rei militaris contemnendae viderentur. Milia enim viginti in armis habebat. Haec constabant ex Gabinianis militibus, qui iam in consuetudinem Alexandrinae vitae ac licentiae venerant et nomen disciplinamque populi Romani dedidicerant uxoresque duxerant, ex quibus plerique liberos habebant. Huc accedebant collecti ex praedonibus latronibusque Syriae Ciliciaeque provinciae finitimarumque regionum. Multi praeterea capitis damnati exulesque convenerant: fugitivis omnibus nostris certus erat Alexandriae receptus certaque vitae condicio, ut dato nomine militum essent numero; si quis a domino prehenderetur, consensu militum eripiebatur, qui vim suorum, quod in simili culpa versabantur, ipsi pro suo periculo defendebant. Hi regum amicos ad mortem deposcere, hi bona locupletum diripere, stipendii augendi causa regis domum obsidere, regno expellere, alios arcessere vetere quodam Alexandrini exercitus instituto consuerant. Erant praeterea

equitum milia duo. Inveteraverant hi omnes compluribus Alexandriae bellis; Ptolemaeum patrem in regnum reduxerant, Bibuli filios duos interfecerant, bella cum Aegyptiis gesserant. Hunc usum rei militaris habebant.

CXI. His copiis fidens Achillas paucitatemque militum Caesaris despiciens occupabat Alexandriam praeter eam oppidi partem, quam Caesar cum militibus tenebat, primo impetu domum eius inrumpere conatus; sed Caesar dispositis per vias cohortibus impetum eius sustinuit. Eodemque tempore pugnatum est ad portum ac longe maximam ea res attulit dimicationem. Simul enim diductis copiis pluribus viis pugnabatur, et magna multitudine navis longas occupare hostes conabantur; quarum erant quinquaginta auxilio missae ad Pompeium proelioque in Thessalia facto domum redierant, illae triremes omnes et quinqueremes aptae instructaeque omnibus rebus ad navigandum, praeter has duae et viginti, quae praesidii causa Alexandriae esse consuerant, constratae omnes; quas si occupavissent, classe Caesari erepta portum ac mare totum in sua potestate haberent, commeatu auxilisque Caesarem prohiberent. Itaque tanta est contentione actum, quanta agi debuit, cum illi celerem in ea re victoriam, hi salutem suam consistere viderent. Sed rem obtinuit Caesar omnesque eas naves et reliquas, quae erant in navalibus, incendit, quod tam late tueri parva manu non poterat, confestimque ad Pharum navibus milites exposuit.

CXII. Pharus est in insula turris magna altitudine, mirificis operibus extructa; quae nomen ab insula accepit. Haec insula obiecta Alexandriae portum efficit; sed a superioribus regionibus in longitudinem passuum nongentorum in mare iactis molibus angusto itinere et ponte cum oppido coniungitur. In hac sunt insula domicilia Aegyptiorum et vicus oppidi magnitudine; quaeque ibi naves inprudentia aut tempestate paulum suo cursu decesserunt, has more praedonum diripere consuerunt. Iis autem invitis, a quibus Pharus tenetur, non potest esse propter angustias navibus introitus in portum. Hoc tum veritus

Caesar hostibus in pugna occupatis militibusque expositis Pharum prehendit atque ibi praesidium posuit. Quibus est rebus effectum, ut tuto frumentum auxiliaque navibus ad eum supportari possent. Dimisit enim circum omnes propinquas provincias atque inde auxilia evocavit. Reliquis oppidi partibus sic est pugnatum, ut aequo proelio discederetur et neutri pellerentur — id efficiebant angustiae loci — paucisque utrimque interfectis Caesar loca maxime necessaria complexus noctu praemuniit. Haec tractu oppidi pars erat regiae exigua, in quam ipse habitandi causa initio erat inductus, et theatrum coniunctum domui, quod arcis tenebat locum aditusque habebat ad portum et ad reliqua navalia. Has munitiones insequentibus auxit diebus, ut pro muro obiectas haberet neu dimicare invitus cogeretur. Interim filia minor Ptolemaei regis vacuam possessionem regni sperans ad Achillam sese ex regia traiecit unaque bellum administrare coepit. Sed celeriter est inter eos de principatu controversia orta; quae res apud milites largitiones auxit: magnis enim iacturis sibi quisque eorum animos conciliabat. Haec dum apud hostes geruntur, Pothinus, nutricius pueri et pro curator regni, in parte Caesaris, cum ad Achillam nuntios mitteret hortareturque, ne negotio desisteret neve animo deficeret, indicatis deprehensisque internuntiis a Caesare est interfectus. Haec initia belli Alexandrini fuerunt.

BELLUM ALEXANDRINUM.

ARGUMENTUM.

Belli Alexandrini historia continuata. 10. Proeliis aliquot navalibus victor Caesar 17. castella ad portum constructa quaedam occupat, quaedam frustra temptans 21. natando periculum evadit. 24. Ptolemaeum regem ad suos remissum hostemque factum 28. Caesar coniunctis cum Mithridate Pergameno copiis profligat. 31. Ipse rex mergitur. 34. Interea Domitius Calvinus in Ponto parum prospere rem gerit 42. et Illyricum varia aliquamdiu fortuna iactatum tandem Vatinii virtute 47. Caesari restituitur. 48. Sub idem tempus turbae in Hispania ulteriore ob extorsiones Cassii Longini exortae 65. interventu Lepidi et morte Cassii paulum sedantur. 77. Caesar summa felicitate victo Pharnace celerrimeque Pontico bello confecto et provinciis pacatis in Italiam revertitur.

I. Bello Alexandrino conflato Caesar Rhodo atque ex Syria Ciliciaque omnem classem arcessit; Creta sagittarios, equites ab rege Nabataeorum Malcho evocat; tormenta undique conquiri et frumentum mitti, auxilia adduci iubet. Interim munitiones cotidie operibus augentur atque omnes oppidi partes, quae minus esse firmae videntur, testudinibus ac musculis temptantur; ex aedificiis autem per foramina in proxima aedificia arietes inmittuntur, quantumque aut ruinis deicitur aut per vim recipitur loci, in tantum munitiones proferuntur. Nam incendio fere tuta est Alexandria, quod sine contignatione ac materia sunt aedificia et structuris ac fornicibus continentur tectaque sunt rudere aut pavimentis. Caesar maxime studebat, ut, quam angustissimam partem oppidi palus a meridie interiecta efficiebat, hanc operibus vineisque agendis ab reliqua parte urbis excluderet, illud spectans, primum, ut, cum in duas partes esset urbs divisa, acies uno consilio atque imperio administraretur, deinde, ut laboranti-

bus succurri atque ex altera oppidi parte auxilium ferri posset, inprimis vero, ut aqua pabuloque abundaret, quarum alterius rei copiam exiguam, alterius nullam omnino facultatem habebat; quod utrumque large palus praebere poterat.

II. Neque vero Alexandrinis in gerendis negotiis cunctatio ulla aut mora inferebatur. Nam in omnes partes, per quas fines Aegypti regnumque pertinet, legatos conquisitoresque delectus habendi causa miserant magnumque numerum in oppidum telorum atque tormentorum convexerant et innumerabilem multitudinem adduxerant. Nec minus in urbe maximae armorum erant institutae officinae. Servos praeterea puberes armaverant; quibus domini locupletiores victum cotidianum stipendiumque praebebant. Hac multitudine disposita munitiones semotarum partium tuebantur; veteranas cohortes vacuas in celeberrimis urbis locis habebant, ut, quacumque regione pugnaretur, integris viribus ad auxilium ferendum opponi possent. Omnibus viis atque angiportis triplicem vallum obduxerant (erat autem quadrato extructus saxo neque minus quadraginta pedes altitudinis habebat), quaeque partes urbis inferiores erant, has altissimis turribus denorum tabulatorum munierant. Praeterea alias ambulatorias totidem tabulatorum confixerant subiectisque eas rotis funibus iumentisque obiectis directis plateis in quamcumque erat visum partem movebant.

III. Urbs fertilissima et copiosissima omnium rerum apparatus suggerebat. Ipsi homines ingeniosissimi atque acutissimi, quae a nostris fieri viderant, ea solertia efficiebant, ut nostri illorum opera imitati viderentur: et sua sponte multa reperiebant unoque tempore et nostras munitiones infestabant et suas defendebant. Atque haec principes in consiliis contionibusque agitabant: Populum Romanum paulatim in consuetudinem eius regni occupandi venire. Paucis annis antea Gabinium cum exercitu fuisse in Aegypto; Pompeium se ex fuga eodem recepisse; Caesarem venisse cum copiis; neque morte Pompei quicquam profectum, quo minus apud se Caesar commoraretur.

Quem si non expulissent, futuram ex regno provinciam; idque agendum mature: namque eum interclusum tempestatibus propter anni tempus recipere transmarina auxilia non posse.

IV. Interim dissensione orta inter Achillan, qui veterano exercitui praeerat, et Arsinoën, regis Ptolemaei minorem filiam, ut supra demonstratum est, cum uterque utrique insidiaretur et summam imperii ipse obtinere vellet, praeoccupat Arsinoë per Ganymeden eunuchum, nutricium suum, atque Achillan interficit. Hoc occiso sine ullo socio et custode ipsa omne imperium obtinebat; exercitus Ganymedi traditur. Is suscepto officio largitionem in milites auget et reliqua pari diligentia administrat.

V. Alexandria est fere tota suffossa specusque habet a Nilo pertinentes, quibus aqua in privatas domus inducitur, quae paulatim spatio temporis liquescit ac subsidit. Hac uti domini aedificiorum atque eorum familiae consuerunt: nam quae flumine Nilo fertur, adeo est limosa ac turbida, ut multos variosque morbos efficiat: sed ea plebes ac multitudo contenta est necessario, quod fons urbe tota nullus est. Hoc tamen flumen in ea parte erat urbis, quae ab Alexandrinis tenebatur. Quo facto est admonitus Ganymedes posse nostros aqua intercludi; qui distributi munitionum tuendarum causa vicatim ex privatis aedificiis specubus ac puteis extracta aqua utebantur.

VI. Hoc probato consilio magnum ac difficile opus adgreditur. Interseptis enim specubus atque omnibus urbis partibus exclusis, quae ab ipso tenebantur, aquae magnam vim ex mari rotis ac machinationibus exprimere contendit: hanc locis superioribus fundere in partem Caesaris non intermittebat. Quam ob causam salsior paulo praeter consuetudinem aqua trahebatur ex proximis aedificiis magnamque hominibus admirationem praebebat, quam ob rem id accidisset; nec satis sibi ipsi credebant, cum se inferiores eiusdem generis ac saporis aqua dicerent uti atque ante consuessent, vulgoque inter se conferebant et degustando, quantum inter se differrent aquae, cognoscebant. Parvo vero temporis spatio haec propior bibi omni-

no non poterat, illa inferior corruptior iam salsiorque reperiebatur.

VII. Quo facto dubitatione sublata tantus incessit timor, ut ad extremum casum periculi omnes deducti viderentur atque alii morari Caesarem dicerent, quin naves conscendere iuberet, alii multo gravius extimescerent, quod neque celari Alexandrini possent in apparanda fuga, cum tam parvo spatio distarent ab ipsis, neque illis inminentibus atque insequentibus ullus in naves receptus daretur. Erat autem magna multitudo oppidanorum in parte Caesaris, quam domiciliis ipsorum non moverat, quod ea se fidelem palam nostris esse simulabat et descivisse a suis videbatur: ut mihi defendendi essent Alexandrini, neque fallaces esse neque temerarii, multaque oratio frustra absumeretur; cum vero uno tempore et natio eorum et natura cognoscatur, aptissimum esse hoc genus ad proditionem dubitare nemo potest.

VIII. Caesar suorum timorem consolatione et ratione minuebat. Nam puteis fossis aquam dulcem reperiri posse adfirmabat. Omnia litora naturaliter aquae dulcis venas habere. Quod si alia esset litoris Aegyptii natura atque omnium reliquorum, tamen, quoniam mare libere tenerent neque hostes classem haberent, prohiberi sese non posse, quo minus cotidie navibus aquam peterent vel a sinistra parte a Paraetonio vel a dextra ab insula; quae diversae navigationes numquam uno tempore adversis ventis praecluderentur. Fugae vero nullum esse consilium non solum iis, qui primam dignitatem haberent, sed ne iis quidem, qui nihil praeterquam de vita cogitarent. Magno negotio impetus hostium adversos munitionibus sustineri; quibus relictis nec loco nec numero pares esse posse: magnam autem moram et difficultatem ascensum in naves habere, praesertim ex scaphis; summam esse contra in Alexandrinis velocitatem locorumque et aedificiorum notitiam. Hos praecipue in victoria insolentes praecursuros et loca excelsiora atque aedificia occupaturos; ita tamen fuga navibusque nostros prohibituros

Proinde eius consilii obliviscerentur atque omni ratione esse vincendum cogitarent.

IX. Hac oratione apud suos habita atque omnium mentibus excitatis dat centurionibus negotium, ut reliquis operibus intermissis ad fodiendos puteos animum conferant neve quam partem nocturni temporis intermittant. Quo suscepto negotio atque omnium animis ad laborem incitatis magna una nocte vis aquae dulcis inventa est. Ita operosis Alexandrinorum machinationibus maximisque conatibus non longi temporis labore occursum est. Eo biduo legio xxxvii ex dediticiis Pompeianis militibus cum frumento, armis, telis, tormentis inposita in naves a Domitio Calvino ad litora Africae paulo ultra Alexandriam delata est. Hae naves Euro, qui multos dies continenter flabat, portum capere prohibebantur; sed loca sunt egregia omni illa regione ad tenendas ancoras. Hi cum diu retinerentur atque aquae inopia premerentur, navigio actuario Caesarem faciunt certiorem.

X. Caesar, ut per se consilium caperet, quid faciendum videretur, navem conscendit atque omnem classem se sequi iussit nullis nostris militibus impositis, quod, cum longius paulo discederet, munitiones nudare nolebat. Cumque ad eum locum accessisset, qui appellatur Chersonesus, aquandique causa remiges in terram exposuisset, nonnulli ex eo numero, cum longius a navibus praedatum processissent, ab equitibus hostium sunt excepti. Ex his cognoverunt Caesarem ipsum in classe venisse neque ullos milites in navibus habere. Qua re comperta magnam sibi facultatem fortunam obtulisse bene gerendae rei crediderunt. Itaque naves omnes, quas paratas habuerant ad navigandum, propugnatoribus instruxerunt Caesarique redeunti cum classe occurrerunt. Qui duabus de causis eo die dimicare nolebat, quod et nullos milites in navibus habebat et post horam decimam diei res agebatur; nox autem allatura videbatur maiorem fiduciam illis, qui locorum notitia confidebant: sibi etiam hortandi suos auxilium defuturum, quod nulla satis idonea esset hortatio, quae neque virtutem posset notare neque inertiam. Quibus de

causis naves quas potuit Caesar ad terram detrahit: quem in locum illos successuros non existimabat.

XI. Erat una navis Rhodia in dextro Caesaris cornu longe ab reliquis collocata. Hanc conspicati hostes non tenuerunt sese magnoque impetu quattuor ad eam constratae naves et complures apertae contenderunt. Cui coactus est Caesar ferre subsidium, ne turpem in conspectu contumeliam acciperet, quamquam, si quid gravius illis accidisset, merito casurum iudicabat. Proelium commissum est magna contentione Rhodiorum; qui cum in omnibus dimicationibus et scientia et virtute praestitissent, tum maxime illo tempore totum onus sustinere non recusabant, ne quod suorum culpa detrimentum acceptum videretur. Ita proelium secundissimum est factum. Capta est una hostium quadriremis, depressa est altera, duae omnibus epibatis nudatae; magna praeterea multitudo in reliquis navibus propugnatorum est interfecta. Quod nisi nox proelium diremisset, tota classe hostium Caesar potitus esset. Hac calamitate perterritis hostibus adverso vento leniter flante naves onerarias Caesar remulco victricibus suis navibus Alexandriam deducit.

XII. Eo detrimento adeo sunt fracti Alexandrini, cum iam non virtute propugnatorum, sed scientia classiariorum se victos viderent, ** quibus et superioribus locis sublevabantur, ut ex aedificiis defendi possent, et materiam cunctam obicerent, quod nostrae classis oppugnationem etiam ad terram verebantur. Idem, posteaquam Ganymedes in concilio confirmavit sese et eas, quae essent amissae, restituturum et numerum adaucturum, magna spe et fiducia veteres reficere naves accuratiusque huic rei studere atque inservire instituerunt. Ac tametsi amplius cx navibus longis in portu navalibusque amiserant, tamen reparandae classis cogitationem non deposuerunt. Videbant enim non auxilia Caesari, non commeatus supportari posse, si classe ipsi valerent. Praeterea nautici homines urbis et regionis maritimae cotidianoque usu a pueris exercitati ad naturale ac domesticum bonum refugere cupiebant; et quantum parvulis

navigiis profecissent sentiebant: itaque omni studio ad parandam classem incubuerunt.

XIII. Erant omnibus ostiis Nili custodiae exigendi portorii causa dispositae. Naves veteres erant in occultis regiae navalibus, quibus multis annis ad navigandum non erant usi. Has reficiebant, illas Alexandriam revocabant. Deerant remi: porticus, gymnasia, publica aedificia detegebant; asseres remorum usum obtinebant: aliud naturalis solertia, aliud urbis copia subministrabat. Postremo non longam navigationem parabant, sed praesentis temporis necessitati serviebant et in ipso portu confligendum videbant. Itaque paucis diebus contra omnium opinionem quadriremes duas et viginti, quinqueremes quinque confecerunt; ad has minores apertasque complures adiecerunt, et in portu periclitati remigio, quid quaeque earum efficere posset, idoneos milites imposuerunt seque ad confligendum omnibus rebus paraverunt. Caesar Rhodias naves novem habebat — nam decem missis una in cursu litore Aegyptio defecerat — Ponticas octo, Lycias quinque, ex Asia duodecim. Ex his erant quinqueremes et quadriremes decem, reliquae infra hanc magnitudinem et pleraeque apertae. Tamen virtute militum confisus cognitis hostium copiis se ad dimicandum parabat.

XIV. Postquam eo ventum est, ut sibi uterque confideret, Caesar Pharon classe circumvehitur adversasque naves hostibus constituit: in dextro cornu Rhodias collocat, in sinistro Ponticas. Inter has spatium quadringentorum passuum relinquit, quod satis esse ad explicandas naves videbatur. Post hunc ordinem reliquas naves subsidio distribuit; quae quamque earum sequatur et cui subveniat, constituit atque imperat. Non dubitanter Alexandrini classem producunt atque instruunt: in fronte collocant duas et viginti, reliquas subsidiarias in secundo ordine constituunt. Magnum praeterea numerum minorum navigiorum et scapharum producunt cum malleolis ignibusque, si quid ipsa multitudo et clamor et flamma nostris terroris adferre possent. Erant inter duas

classes vada transitu angusto, quae pertinent ad regionem Africae — sic enim praedicant, partem esse Alexandriae dimidiam Africae — satisque diu inter ipsos est expectatum, ab utris fieret transeundi initium, propterea quod ei qui intrassent, et ad explicandam classem et ad receptum, si durior accidisset casus, impeditiores fore videbantur.

XV. Rhodiis navibus praeerat Euphranor, animi magnitudine ac virtute magis cum nostris hominibus quam cum Graecis comparandus. Hic ob notissimam scientiam atque animi magnitudinem delectus est ab Rhodiis, qui imperium classis obtineret. Qui ubi Caesaris animum advertit, *Videris mihi*, inquit, *Caesar*, *vereri*, *si haec vada primis navibus intraris, ne prius dimicare cogaris quam reliquam classem potueris explicare. Nobis rem committe: nos proelium sustinebimus* (*neque tuum iudicium fallemus*), *dum reliqui subsequantur. Hos quidem diutius in nostro conspectu gloriari*, *magno nobis et dedecori et dolori est.* Caesar illum adhortatus atque omnibus laudibus prosecutus dat signum pugnae. Progressas ultra vadum quattuor Rhodias naves circumsistunt Alexandrini atque in eas impetum faciunt. Sustinent illi atque arte solertiaque se explicant; ac tantum doctrina potuit, ut in dispari numero nulla transversa hosti obiceretur, nullius remi detergerentur, sed semper venientibus adversae occurrerent. Interim sunt reliquae subsecutae. Tum necessario discessum ab arte est propter angustias loci, atque omne certamen in virtute constitit. Neque vero Alexandriae fuit quisquam aut nostrorum aut oppidanorum, qui aut in opere aut in pugna occupatum animum haberent, quin altissima tecta peteret atque ex omni prospectu locum spectaculo caperet precibusque et votis victoriam suis ab diis inmortalibus exposceret.

XVI. Minime autem par erat proelii certamen. Nostris enim neque terra neque mari effugium dabatur victis, omniaque victoribus erant futura in incerto: illi, si superassent navibus, omnia tenerent; si inferiores fuissent, reliquam tamen fortunam periclitarentur. Simul illud grave ac miserum videbatur, perpaucos de summa re-

tum ac de salute omnium decertare; quorum si qui aut animo aut virtute cessisset, reliquis etiam esset cadendum, quibus pro se pugnandi facultas non fuisset. Haec superioribus diebus saepenumero Caesar suis exposuerat, ut hoc maiore animo contenderent, quod omnium salutem sibi commendatam viderent. Eadem suum quisque contubernalem, amicum, notum prosequens erat obtestatus, ne suam atque omnium falleret opinionem, quorum iudicio delectus ad pugnam proficisceretur. Itaque hoc animo est decertatum, ut neque maritimis nauticisque solertia atque ars praesidium ferret neque numero navium praestantibus multitudo prodesset neque flexi ad virtutem e tanta multitudine viri virtuti nostrorum possent adaequare. Capitur hoc proelio quinqueremis una et biremis cum defensoribus remigibusque, et deprimuntur tres nostris incolumibus omnibus. Reliquae propinquam fugam ad oppidum capiunt; quas protexerunt ex molibus atque aedificiis inminentibus et nostros adire propius prohibuerunt.

XVII. Hoc ne sibi saepius accidere posset, omni ratione Caesar contendendum existimavit, ut insulam molemque ad insulam pertinentem in suam redigeret potestatem. Perfectis enim magna ex parte munitionibus in oppido etiam illa urbem uno tempore temptari posse confidebat. Quo capto consilio cohortes decem et levis armaturae electos, quosque idoneos ex equitibus Gallis arbitrabatur, in navigia minora scaphasque inponit; alteram insulae partem distinendae manus causa constratis navibus adgreditur praemiis magnis propositis, qui primus insulam cepisset. Ac primum impetum nostrorum pariter sustinuerunt. Uno enim tempore et ex tectis aedificiorum propugnabant et litora armati defendebant, quo propter asperitatem loci non facilis nostris aditus dabatur, et scaphis navibusque longis quinque mobiliter et scienter angustias loci tuebantur. Sed ubi primum locis cognitis vadisque pertemptatis pauci nostri in litore constiterunt atque hos sunt alii subsecuti constanterque in eos, qui in litore aequo institerant, impetum fecerunt, omnes Phari-

tae terga verterunt. His pulsis custodiae portus relicti naves ad litora et vicum adplicarunt seque ex navibus ad tuenda aedificia eiecerunt.

XVIII. Neque vero diutius ea munitione se continere potuerunt, etsi erat non dissimile atque Alexandriae genus aedificiorum, ut minora maioribus conferantur, turresque editae et coniunctae muri locum obtinebant, neque nostri aut scalis aut cratibus aut reliquis rebus parati venerant ad oppugnandum. Sed terror hominibus mentem consiliumque eripit et membra debilitat; ut tunc accidit. Qui se in aequo loco ac plano pares esse confidebant, idem perterriti fuga suorum et caede paucorum triginta pedum altitudine in aedificiis consistere ausi non sunt seque per molem in mare praecipitaverunt et octingentorum passuum intervallum ad oppidum enataverunt. Multi tamen ex his capti interfectique sunt; sed numerus captivorum omnino fuit sexcenti.

XIX. Caesar praeda militibus concessa aedificia diripi iussit castellumque ad pontem, qui propior erat Pharo, communivit atque ibi praesidium posuit. Hunc fuga Pharitae reliquerant; certiorem illum propioremque oppido Alexandrini tuebantur. Sed eum postero die simili ratione adgreditur, quod his obtentis duobus omnem navigiorum excursum et repentina latrocinia sublatum iri videbat. Iamque eos, qui praesidio eum locum tenebant, tormentis ex navibus sagittisque depulerat atque in oppidum redegerat et cohortium trium instar in terram exposuerat (non enim plures consistere angustiae loci patiebantur); reliquae copiae in navibus stationem obtinebant. Quo facto imperat pontem adversus hostem praevallari et, qua exitus navibus erat fornice exstructo, quo pons sustinebatur, lapidibus oppleri atque obstrui. Quorum altero opere effecto, ut nulla omnino scapha egredi posset, altero instituto omnes Alexandrinorum copiae ex oppido se eiecerunt et contra munitiones pontis latiore loco constiterunt, eodemque tempore quae consueverant navigia per pontes ad incendia onerariarum emittere ad molem constituerunt. Pugnabatur a nostris ex ponte, ex mole;

ab illis ex area, quae erat adversus pontem, et ex navibus contra molem.

XX. In his rebus occupato Caesare militesque hortante remigum magnus numerus et classiariorum ex longis navibus nostris in molem se eiecit. Pars eorum studio spectandi ferebatur, pars etiam cupiditate pugnandi. Hi primum navigia hostium lapidibus ac fundis a mole repellebant ac multum proficere multitudine telorum videbantur. Sed postquam ultra eum locum ab latere eorum aperto ausi sunt egredi ex navibus Alexandrini pauci, ut sine signis certisque ordinibus, sine ratione prodierant, sic temere in naves fugere coeperunt. Quorum fuga incitati Alexandrini plures ex navibus egrediebantur nostrosque acrius perturbatos insequebantur. Simul, qui in navibus longis remanserant, scalas rapere navesque a terra repellere properabant, ne hostes navibus potirentur. Quibus omnibus rebus perturbati milites nostri cohortium trium, quae in ponte ac prima mole constiterant, cum post se clamorem exaudirent, fugam suorum viderent, magnam vim telorum adversi sustinerent, veriti, ne ab tergo circumvenirentur et discessu navium omnino reditu intercluderentur, munitionem in ponte institutam reliquerunt et magno cursu incitati ad naves contenderunt. Quorum pars proximas nacta naves multitudine hominum atque onere depressa est, pars resistens et dubitans, quid esset capiendum consilii, ab Alexandrinis interfecta est; nonnulli feliciore exitu expeditas ad ancoram naves consecuti incolumes discesserunt, pauci adlevatis scutis et animo ad conandum nisi ad proxima navigia adnatarunt.

XXI. Caesar, quoad potuit cohortando suos ad pontem ac munitiones continere, eodem in periculo versatus est; postquam universos cedere animadvertit, in suum navigium se recepit. Quo multitudo hominum insecuta cum inrumperet neque administrandi neque repellendi a terra facultas daretur, fore, quod accidit, suspicatus sese ex navigio eiecit atque ad eas, quae longius constiterant, naves adnatavit. Hinc suis laborantibus subsidio scaphas mittens nonnullos conservavit. Navigium quidem eius

multitudine depressum militum una cum hominibus interiit. Hoc proelio desiderati sunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti et paulo ultra eum numerum classiarii et remiges. Alexandrini eo loco castellum magnis munitionibus multisque tormentis confirmaverunt atque egestis ex mari lapidibus libere sunt usi postea ad mittenda navigia.

XXII. Hoc detrimento milites nostri tantum afuerunt ut perturbarentur, ut incensi atque incitati magnas accessiones fecerint in operibus hostium expugnandis in proeliis cotidianis, quandocumque fors obtulerat procurrentibus et erumpentibus Alexandrinis manu compresserint. Multum operantibus et ardentibus studiis militum nec divulgata Caesaris hortatio subsequi legionum aut laborem aut pugnandi poterat cupiditatem, ut magis deterrendi et continendi a periculosissimis essent dimicationibus quam incitandi ad pugnandum.

XXIII. Alexandrini, cum Romanos et secundis rebus confirmari et adversis incitari viderent neque ullum belli tertium casum nossent, quo possent esse firmiores, ut coniectura consequi possumus, aut admoniti a regis amicis, qui in Caesaris erant praesidiis, aut suo priore consilio per occultos nuntios regi probato legatos ad Caesarem miserunt, ut dimitteret regem transireque ad suos pateretur: paratam enim multitudinem esse, confectam taedio puellae fiduciaria dominatione crudelissima Ganymedis facere id quod rex imperasset; quo si auctore in Caesaris fidem amicitiamque venturi essent, nullius periculi timorem multitudini fore impedimento, quo minus se dederent.

XXIV. Caesar, etsi fallacem gentem semperque alia cogitantem, alia simulantem bene cognitam habebat, tamen petentibus dare veniam utile esse statuit, quod, si quo pacto sentirent ea, quae postularent, mansurum in fide dimissum regem credebat, sin, id quod magis illorum naturae conveniebat, ducem ad bellum gerendum regem habere vellent, splendidius atque honestius se contra regem quam contra convenarum ac fugitivorum manum bellum esse gesturum. Itaque regem cohortatus,

ut consueret regno paterno, parceret praeclarissimae patriae, quae turpibus incendiis et ruinis esset deformata, cives suos primum ad sanitatem revocaret, deinde conservaret, fidem populo Romano sibique praestaret, cum ipse tantum ei crederet, ut ad hostes armatos eum mitteret, dextra dextram tenens dimittere coepit adulta iam aetate puerum. At regius animus disciplinis fallacissimis eruditus, ne a gentis suae moribus degeneraret, flens orare contra Caesarem coepit, ne se dimitteret: non enim sibi regnum ipsum conspectu Caesaris esse iucundius. Compressis pueri lacrimis Caesar ipse commotus celeriter, si illa sentiret, fore eum secum adfirmans ad suos dimisit. Ille ut ex carceribus in liberum cursum emissus adeo contra Caesarem acriter bellum gerere coepit, ut lacrimas, quas in colloquio proiecerat, gaudio videretur profudisse. Accidisse hoc complures Caesaris legati, amici, centuriones militesque laetabantur, quod nimia bonitas eius fallaciis pueri elusa esset. Quasi vero id Caesar bonitate tantum adductus ac non prudentissimo consilio fecisset.

XXV. Cum duce adsumpto Alexandrini nihilo se firmiores factos aut languidiores Romanos animadverterent eludentibusque militibus regis aetatem atque infirmitatem magnum dolorem acciperent neque se quicquam proficere viderent rumoresque existerent, magna Caesari praesidia terrestri itinere Syria Ciliciaque adduci, quod nondum auditum Caesari erat, commeatum, qui mari nostris supportabatur, intercipere statuerunt. Itaque expeditis navigiis locis idoneis ad Canopum in statione dispositis navibus insidiabantur nostris commeatibus. Quod ubi Caesari nuntiatum est, suam classem iubet expediri atque instrui. Praeficit huic Tib. Neronem. Proficiscuntur in ea classe Rhodiae naves atque in his Euphranor, sine quo nulla umquam dimicatio marituma, nulla etiam parum feliciter confecta erat. At fortuna, quae plerumque eos, quos plurimis beneficiis ornavit, ad duriorem casum reservat, superiorum temporum dissimilis Euphranorem prosequebatur. Nam cum ad Canopum ventum esset in-

structaque utrimque classis conflixisset et sua consuetudine Euphranor primus proelium commisisset et illico triremem hostium perforasset ac demersisset, proximam longius insecutus parum celeriter insequentibus reliquis circumventus ab Alexandrinis est. Cui subsidium nemo tulit, sive quod in ipso satis praesidii pro virtute ac felicitate eius putarent esse, sive quod ipsi sibi timebant. Ita qui unus ex omnibus eo proelio bene rem gessit, solus cum sua quadriremi victrice perit.

XXVI. Sub idem tempus Mithridates Pergamenus, magnae nobilitatis domi scientiaeque in bello et virtutis, fidei dignitatisque in amicitia Caesaris, missus in Syriam Ciliciamque initio belli Alexandrini ad auxilia arcessenda cum magnis copiis, quas celeriter et propensissima civitatum voluntate et sua diligentia confecerat, itinere pedestri, quo coniungitur Aegyptus Syriae, Pelusium adducit idque oppidum firmo praesidio occupatum Achillae propter opportunitatem loci — namque tota Aegyptos maritumo accessu Pharo, pedestri Pelusio velut claustris munita existimatur — repente magnis circumdatum copiis multiplici praesidio pertinaciter propugnantibus et copiarum magnitudine, quas integras vulneratis defessisque subiciebat, et perseverantia constantiaque oppugnandi, quo die est adgressus, in suam redegit potestatem praesidiumque ibi suum collocavit. Inde re bene gesta Alexandream ad Caesarem contendit omnesque eas regiones, per quas iter faciebat, auctoritate ea, quae plerumque adest victori, pacarat atque in amicitiam Caesaris redegerat.

XXVII. Locus est fere regionum illarum nobilissimus non ita longe ab Alexandrea qui nominatur Delta; quod nomen a similitudine litterae accepit: nam pars quaedam fluminis Nili derivata inter se duobus itineribus paulatim medium inter se spatium relinquens diversissimo ad litus intervallo mari coniungitur. Cui loco cum adpropinquare Mithridaten rex cognovisset et transeundum ei flumen sciret, magnas adversus eum copias misit, quibus vel superari delerique Mithridaten vel sine dubio

retineri posse credebat. Quemadmodum autem optabat eum vinci, sic satis habebat interclusum a Caesare a se retineri. Quae primae copiae flumen a Delta transire et Mithridati occurrere potuerunt, proelium commiserunt festinantes praeripere subsequentibus victoriae societatem. Quorum impetum Mithridates magna cum prudentia ac constantia, quae militum est Alexandrinorum inprudentia, consuetudine nostra castris vallatis sustinuit: cum vero incaute atque insolenter succedere eos munitionibus videret, eruptione undique facta magnum numerum eorum interfecit. Quod nisi locorum notitia reliqui se texissent partimque in naves, quibus flumen transierant, recepissent, funditus deleti essent. Qui ut paulum ab illo timore se recrearunt, adiuncti his qui subsequebantur rursus oppugnare Mithridaten coeperunt.

XXVIII. Mittitur a Mithridate nuntius Caesari, qui rem gestam perferret. Cognoscit ex suis eadem haec accidisse rex. Ita paene sub idem tempus et rex ad opprimendum Mithridaten proficiscitur et Caesar ad recipiendum. Celeriore fluminis Nili navigatione rex est usus, in quo magnam et paratam classem habebat. Caesar eodem itinere uti noluit, ne navibus in flumine dimicaret, sed circumvectus est eo mari, quod Africae partis esse dicitur, sicuti supra demonstravimus; prius tamen regis copiis occurrit, quam is Mithridaten adgredi posset, eumque ad se victorem incolumi exercitu recepit. Consederat cum copiis rex loco natura munito, quod erat ipse excelsior planicie ex omnibus partibus subiecta; tribus autem ex lateribus varii generis munitionibus tegebatur: unum latus erat adiectum flumini Nilo, alterum editissimo loco ductum, ut partem castrorum obtineret, tertium palude cingebatur.

XXIX. Inter castra regis et Caesaris iter flumen intercedebat angustum, altissimis ripis, quod in Nilum influebat, aberat autem ab regis castris milia passuum circiter septem. Rex cum hoc itinere venire Caesarem comperisset, equitatum omnem expeditosque delectos pedites

ad id flumen misit, qui transitu Caesarem prohiberent et eminus ex ripis proelium impar inirent: nullum enim processum virtus habebat aut periculum ignavia subibat. Quae res incendit dolore milites equitesque nostros, quod tam diu pari proelio cum Alexandrinis certaretur. Itaque eodem tempore equites Germani dispersi vada quaerentes, partim demissioribus ripis flumen tranarunt, et legionarii magnis arboribus excisis, quae longitudine utramque ripam contingerent, proiectis repentinoque aggere iniecto flumen transierunt. Quorum impetum adeo pertimuerunt hostes, ut in fuga spem salutis collocarent: sed id frustra: namque ex fuga pauci ad regem refugerunt paene omni reliqua multitudine interfecta.

XXX. Caesar re praeclarissime gesta cum subitum adventum suum iudicaret magnum terrorem Alexandrinis iniecturum, protinus victor ad castra regis pertendit. Haec cum et opere magno vallata et loci natura munita animadverteret confertamque armatorum multitudinem collocatam in vallo videret, lassos itinere ac proeliando milites ad oppugnanda castra succedere noluit. Itaque non magno intervallo relicto ab hoste castra posuit. Postero die castellum, quod rex in proximo vico non longe a suis castris munierat brachiisque cum opere castrorum coniunxerat vici obtinendi causa, Caesar adgressus omnibus copiis expugnat, non quod minore numero militum consequi difficile factu putaret, sed ut ab ea victoria perterritis Alexandrinis protinus castra regis oppugnaret. Itaque eo cursu, quo refugientes Alexandrinos ex castello in castra sunt milites insecuti, munitionibus successerunt acerrimeque eminus proeliari coeperunt. Duabus ex partibus aditus oppugnationis nostris dabatur: una, quam liberum accessum habere demonstravi; altera, quae mediocre intervallum inter castra et flumen Nilum habebat. Maxima et electissima Alexandrinorum multitudo defendebat eam partem, quae facillimum aditum habebat; plurimum proficiebant in repellendis vulnerandisque nostris, qui regione fluminis Nili propugnabant: diversis enim telis nostri figebantur, adversi ex

vallo castrorum, aversi ex flumine, in quo multae naves instructae funditoribus et sagittariis nostros inpugnabant.

XXXI. Caesar, cum videret milites acrius proeliari non posse nec tamen multum profici propter locorum difficultatem cumque animum adverteret excelsissimum locum castrorum relictum esse ab Alexandrinis, quod et per se munitus esset, et studio partim pugnandi partim spectandi decucurrissent in eum locum, in quo pugnabatur, cohortes illo circumire castra et summum locum adgredi iussit iisque Carfulenum praefecit, et animi magnitudine et rei militaris scientia virum praestantem. Quo ut ventum est, paucis defendentibus munitionem, nostris contra militibus acerrime pugnantibus diverso clamore et proelio perterriti Alexandrini trepidantes in omnes partes castrorum discurrere coeperunt. Quorum perturbatione nostrorum animi adeo sunt incitati, ut paene eodem tempore ex omnibus partibus, primi tamen editissimum castrorum locum caperent; ex quo decurrentes magnam multitudinem hostium in castris interfecerunt. Quod periculum plerique Alexandrini fugientes acervatim se de vallo praecipitarunt in eam partem, quae flumini erat adiuncta. Horum primis in ipsa fossa munitionis magna ruina oppressis ceteri faciliorem fugam habuerunt. Constat fugisse ex castris regem ipsum receptumque in navem multitudine eorum, qui ad proximas naves adnatabant, demerso navigio perisse.

XXXII. Re felicissime celerrimeque gesta Caesar magnae victoriae fiducia proximo terrestri itinere Alexandream cum equitibus contendit atque ea parte oppidi victor introiit, quae praesidio hostium tenebatur. Neque eum consilium suum fefellit, quin hostes eo proelio audito nihil iam de bello essent cogitaturi. Dignum adveniens fructum virtutis et animi magnitudinis tulit. Omnis enim multitudo oppidanorum armis proiectis munitionibusque suis relictis veste ea sumpta, qua supplices dominantes deprecari consuerunt, sacrisque omnibus prolatis, quorum religione precari offensos iratosque animos regum erant soliti, advenienti Caesari occurrerunt seque

ei dediderunt. Caesar in fidem receptos consolatus per hostium munitiones in suam partem oppidi magna gratulatione venit suorum; qui non tantum bellum ipsum ac dimicationem, sed etiam talem adventum eius felicem fuisse laetabantur.

XXXIII. Caesar Aegypto atque Alexandria potitus reges constituit, quos Ptolemaeus testamento scripserat atque obtestatus erat populum Romanum, ne mutarentur. Nam maiore ex duobus pueris, rege, amisso minori tradidit regnum maiorique ex duabus filiis, Cleopatrae, quae manserat in fide praesidiisque eius: minorem, Arsinoēn, cuius nomine diu regnasse inpotenter Ganymeden docuimus, deducere ex regno statuit, ne qua rursus nova dissensio, priusquam diuturnitate confirmarentur regum imperia, per homines seditiosos nasceretur. Legiones ibi veterana sexta secum reducta ceteras reliquit, quo firmius esset eorum regum imperium, qui neque amorem suorum habere poterant, quod fideliter permanserant in Caesaris amicitia, neque vetustatis auctoritatem paucis diebus reges constituti. Simul ad imperii nostri dignitatem utilitatemque publicam pertinere existimabat, si permanerent in fide reges, praesidiis eos nostris esse tutos; si essent ingrati, posse isdem praesidiis coërceri. Sic rebus omnibus confectis et collocatis ipse profectus est in Syriam.

XXXIV. Dum haec in Aegypto geruntur, rex Deiotarus ad Domitium Calvinum, cui Caesar Asiam finitimasque provincias administrandas tradiderat, venit oratum, ne Armeniam minorem, regnum suum, neve Cappadociam, regnum Ariobarzanis, possideri vastarique pateretur a Pharnace; quo malo nisi liberarentur, imperata se facere pecuniamque promissam Caesari non posse persolvere. Domitius non tantum ad explicandos sumptus rei militaris cum pecuniam necessariam esse iudicaret, sed etiam turpe populo Romano et C. Caesari victori sibique infame esse statueret, regna sociorum atque amicorum ab externo rege occupari, nuntios confestim ad

Pharnacem misit, Armenia Cappadociaque decederet neve occupatione belli civilis populi Romani ius maiestatemque temptaret. Hanc denuntiationem cum maiorem vim habituram existimaret, si propius eas regiones cum exercitu accessisset, ad legiones profectus unam ex tribus, tricesimam sextam, secum ducit, duas in Aegyptum ad Caesarem mittit litteris eius evocatas; quarum altera in bello Alexandrino non occurrit, quod itinere terrestri per Syriam erat missa. Adiungit Domitius legioni tricesimae sextae duas ab Deiotaro, quas ille disciplina atque armatura nostra complures annos constitutas habebat, equitesque centum totidemque ab Ariobarzane sumit. Mittit P. Sestium ad C. Plaetorium quaestorem, ut legionem adduceret, quae ex tumultuariis militibus in Ponto confecta erat, Quintumque Patisium in Ciliciam ad auxilia arcessenda. Quae copiae celeriter omnes iussu Domitii Comana convenerunt.

XXXV. Interim legati a Pharnace responsa referunt Cappadocia se decessisse, Armeniam minorem recepisse, quam paterno nomine iure obtinere deberet. Denique eius regni causa integra Caesari servaretur: paratum enim se facere, quod is statuisset. Domitius, cum animadverteret eum Cappadocia decessisse non voluntate adductum, sed necessitate, quod facilius Armeniam defendere posset subiectam regno suo quam Cappadociam longius remotam, quodque omnes tres legiones adducturum Domitium putasset; ex quibus cum duas ad Caesarem missas audisset, audacius in Armenia substitisse, perseverare coepit, ut eo quoque regno decederet: neque enim aliud ius esse Cappadociae atque Armeniae, nec iuste eum postulare, ut in Caesaris adventum res integra differretur: id enim esse integrum, quod ita esset, ut fuisset. His responsis datis cum iis copiis, quas supra scripsi, profectus est in Armeniam locisque superioribus iter facere instituit: nam ex Ponto a Comanis iugum editum silvestre est, pertinens in Armeniam minorem, quo Cappadocia finitur ab Armenia; cuius itineris has esse certas opportunitates, quod in locis superioribus nullus

impetus repentinus accidere hostium poterat, et quod Cappadocia his iugis subiecta magnam commeatus copiam erat subministratura.

XXXVI. Complures interim legationes Pharnaces ad Domitium mittit, quae de pace agerent regiaque munera Domitio ferrent. Ea constanter omnia aspernabatur nec sibi quicquam fore antiquius quam dignitatem populi Romani et regna sociorum reciperare legatis respondebat. Magnis et continuis itineribus confectis cum adventaret ad Nicopolim, quod oppidum positum in Armenia minore est plano ipsum loco montibus tamen altis ab duobus lateribus obiectis satis magno intervallo ab oppido remotis, castra posuit longe a Nicopoli circiter milia passuum septem. Quibus ex castris cum locus angustus atque impeditus esset transeundus, Pharnaces in insidiis delectos pedites omnesque paene disposuit equites, magnam autem multitudinem pecoris intra eas fauces dissipari iussit paganosque et oppidanos in his locis obversari: ut sive amicus sive inimicus Domitius eas angustias transiret, nihil de insidiis suspicaretur, cum in agris et pecora et homines animadverteret versari tamquam amicorum adventu; si ut in hostium fines veniret, praeda diripienda milites dissiparentur dispersique caederentur.

XXXVII. Haec cum administraret, numquam tamen intermittebat legatos de pace atque amicitia mittere ad Domitium, cum hoc ipso crederet facilius eum decipi posse. At contra spes pacis Domitio in eisdem castris morandi attulit causam. Ita Pharnaces amissa proximi temporis occasione cum vereretur, ne cognoscerentur insidiae, suos in castra revocavit. Domitius postero die propius Nicopolim accessit castraque oppido contulit. Quae dum muniunt nostri, Pharnaces aciem instruxit suo more atque instituto. In fronte enim simplici directa acie cornua trinis firmabantur subsidiis: eadem ratione haec media collocabantur acie duobus dextra sinistraque intervallis simplicibus ordinibus instructis. Perfecit inceptum castrorum opus Domitius parte copiarum pro vallo instituta.

XXXVIII. Proxima nocte Pharnaces interceptis ta-

bellariis, qui de Alexandrinis rebus litteras ad Domitium ferebant, cognoscit Caesarem magno in periculo versari flagitarique ab Domitio, ut quam primum Caesari subsidia mitteret propiusque ipse Alexandriam per Syriam accederet. Qua cognita re Pharnaces victoriae loco ducebat, si trahere tempus posset, cum discedendum Domitio celeriter putaret. Itaque ab oppido, qua facillimum accessum et aequissimum ad dimicandum nostris videbat, fossas duas directas non ita magno medio intervallo relicto quattuor pedum altitudinis in eum locum deduxit, quo longius constituerat suam non producere aciem. Inter has fossas aciem semper instruebat, equitatum autem omnem ab lateribus extra fossam collocabat; qui neque aliter utilis esse poterat et multum numero anteibat nostrum equitatum.

XXXIX. Domitius autem, cum Caesaris magis periculo quam suo commoveretur neque se tuto discessurum arbitraretur, si condiciones, quas reiecerat, rursus adpeteret aut sine causa discederet, ex propinquis castris in aciem exercitum eduxit; tricesimam sextam legionem in dextro cornu collocavit, Ponticam in sinistro, Deiotari legiones in mediam aciem contulit, quibus tamen angustissimum intervallum frontis reliquit reliquis cohortibus in subsidiis collocatis. Sic utrimque acie instructa processum est ad dimicandum.

XL. Signo sub idem tempus ab utroque dato concurritur: acriter varieque pugnatur. Nam tricesima sexta legio, cum extra fossam in equites regis impetum fecisset, adeo secundum proelium fecit, ut moenibus oppidi succederet fossamque transiret aversosque hostes adgrederetur. At Pontica ex altera parte legio, cum paulum aversa hostibus cessisset, fossam autem circumire acie excedendo conata esset, ut aperto latere adgrederetur hostem, in ipso transitu fossae confixa et oppressa est. Deiotari vero legiones vix impetum sustinuerunt. Ita victrices regiae copiae cornu suo dextro mediaque acie converterunt se ad tricesimam sextam legionem. Quae tamen fortiter vincentium impetum sustinuit, magnis co-

piis hostium circumdata praesentissimo animo pugnans in orbem se recepit ad radices montium; quo Pharnaces insequi propter iniquitatem loci noluit. Ita Pontica legione paene tota amissa, magna parte Deiotari militum interfecta tricesima sexta legio in loca se superiora contulit non amplius ducentis et quinquaginta desideratis. Ceciderunt eo proelio splendidi atque inlustres viri nonnulli, equites Romani. Quo tamen incommodo Domitius accepto reliquias exercitus dissipati collegit itineribusque tutis per Cappadociam se in Asiam recepit.

XLI. Pharnaces rebus secundis elatus cum de Caesare ea quae optabat speraret, Pontum omnibus copiis occupavit ibique et victor et crudelissimus rex, cum sibi fortunam paternam feliciore eventu destinaret, multa oppida expugnavit, bona civium Romanorum Ponticorumque diripuit, supplicia constituit in eos, qui aliquam formae atque aetatis commendationem habebant, ea, quae morte essent miseriora, Pontumque nullo defendente paternum regnum glorians se recepisse obtinebat.

XLII. Sub idem tempus in Illyrico est incommodum acceptum; quae provincia superioribus mensibus retenta non tantum sine ignominia, sed etiam cum laude erat. Namque eo missus aestate cum duabus legionibus Q. Cornificius, Caesaris quaestor, pro praetore, quamquam erat provincia minime copiosa ad exercitus alendos et finitimo bello ac dissensionibus confecta et vastata, tamen prudentia ac diligentia sua, quod magnam curam suscipiebat, ne quo temere progrederetur, et recepit et defendit. Namque et castella complura locis editis posita, quorum opportunitas castellanos impellebat ad decursiones faciendas et bellum inferendum, expugnavit eaque praeda milites donavit, quae etsi erat tenuis, tamen in tanta provinciae desperatione erat grata praesertim virtute parta, et cum Octavius ex fuga Pharsalici proelii magna classe in illum se sinum contulisset, paucis navibus Iadertinorum, quorum semper in rempublicam singulare constiterat officium, dispersis Octavianis navibus erat potitus, ut vel classe dimicare posset adiunctis captivis navibus

sociorum. Cum diversissima parte orbis terrarum Cn. Pompeium Caesar victor sequeretur compluresque adversarios in Illyricum propter Macedoniae propinquitatem se reliquiis ex fuga collectis contulisse audiret, litteras ad Gabinium mittit, uti cum legionibus tironum, quae nuper erant conscriptae, proficisceretur in Illyricum coniunctisque copiis cum Q. Cornificio, si quod periculum provinciae inferretur, depelleret; sin ea non magnis copiis tuta esse posset, in Macedoniam legiones adduceret: omnem enim illam partem regionemque vivo Cn. Pompeio bellum instauraturam esse credebat.

XLIII. Gabinius, ut in Illyricum venit, hiberno tempore anni ac difficili, sive copiosiorem provinciam existimans sive multum fortunae victoris Caesaris tribuens sive virtute et scientia sua confisus, quam saepe in bellis periclitatus magnas res et secundas ductu ausuque suo gesserat, neque provinciae facultatibus sublevabatur, quae partim erat exinanita partim infidelis, neque navibus intercluso mari tempestatibus commeatus supportari poterat magnisque difficultatibus coactus non ut volebat, sed ut necesse erat bellum gerebat. Ita cum durissimis tempestatibus propter inopiam castella aut oppida expugnare cogeretur, crebro incommoda accipiebat adeoque est a barbaris contemptus, ut Salonam se recipiens in oppidum maritumum, quod cives Romani fortissimi fidelissimique incolebant, in agmine dimicare sit coactus. Quo proelio duobus milibus militum amplius amissis, centurionibus duodequadraginta, tribunis quattuor, cum reliquis copiis Salonam se recepit summaque ibi difficultate rerum omnium pressus paucis mensibus morbo periit. Cuius et infelicitas vivi et subita mors in magnam spem Octavium adduxit provinciae potiundae; quem tamen diutius in rebus secundis et fortuna, quae plurimum in bellis potest, diligentiaque Cornificii et virtus Vatini versari passa non est.

XLIV. Vatinius Brundisii cum esset, cognitis rebus, quae gestae erant in Illyrico, cum crebris litteris Cornificii ad auxilium provinciae ferendum evocaretur et M. Octavium audiret cum barbaris foedera percussisse compluri-

busque locis nostrorum militum oppugnare praesidia partim classe per se partim pedestribus copiis per barbaros, etsi gravi valetudine adfectus vix corporis viribus animum sequebatur, tamen virtute vicit incommodum naturae difficultatesque et hiemis et subitae praeparationis. Nam cum ipse paucas in portu naves longas haberet, litteras in Achaiam ad Q. Calenum misit, uti sibi classem mitteret. Quod cum tardius fieret, quam periculum nostrorum flagitabat, qui sustinere impetum Octavi non poterant, navibus actuariis, quarum numerus erat satis magnus magnitudine quamquam non satis iusta ad proeliandum, rostra imposuit. His adiunctis navibus longis et numero classis aucto militibus veteranis impositis, quorum magnam copiam habebat ex omnibus legionibus, qui numero aegrorum relicti erant Brundisii, cum exercitus in Graeciam transportaretur, profectus est in Illyricum, maritumas nonnullas civitates, quae defecerant Octavioque se tradiderant, partim recipiebat, partim remanentes in suo consilio praetervehebatur nec sibi ullius rei moram necessitatemque iniungebat, quin quam celerrime posset ipsum Octavium persequeretur. Hunc oppugnantem Epidaurum terra marique, ubi nostrum erat praesidium, adventu suo discedere ab oppugnatione coëgit praesidiumque nostrum recepit.

XLV. Octavius, cum Vatinium classem magna ex parte confectam ex naviculis actuariis habere cognosset, confisus sua classe substitit ad insulam Tauridem; qua regione Vatinius insequens navigabat, non quo Octavium ibi restitisse sciret, sed quod eum longius progressum insequi decreverat. Cum propius Tauridem accessisset dispersis suis navibus, quod et tempestas erat turbulenta et nulla suspicio hostis, repente adversam ad se venientem navem antemnis ad medium malum demissis instructam propugnatoribus animadvertit. Quod ubi conspexit, celeriter vela subduci demittique antemnas iubet et milites armari et vexillo sublato, quo pugnandi dabat signum, quae primae naves subsequebantur idem ut facerent significabat. Parabant se Vatiniani repente oppressi; parati

deinceps Octaviani ex portu procedebant. Instruitur utrimque acies, ordine disposita magis Octaviana, paratior militum animis Vatiniana.

XLVI. Vatinius, cum animum adverteret neque navium se magnitudine neque numero parem esse, fortunae rem committere noluit. Itaque primus sua quinqueremi in quadriremem ipsius Octavi impetum fecit. Celerrime fortissimeque contra illo remigante naves adversae rostris concurrerunt adeo vehementer, ut navis Octaviana rostro discusso ligno contineretur. Committitur acriter reliquis locis proelium concurriturque ad duces maxime: nam cum suo quisque auxilium ferret, magnum comminus in angusto mari proelium factum est. Quantoque coniunctis magis navibus confligendi potestas dabatur, tanto superiores erant Vatiniani; qui admiranda virtute ex suis navibus in hostium naves transilire non dubitabant, et dimicatione aequata longe superiores virtute rem feliciter gerebant. Deprimitur ipsius Octavi quadriremis, multae praeterea capiuntur aut rostris perforatae merguntur; propugnatores Octaviani partim in navibus iugulantur, partim in mare praecipitantur. Ipse Octavius se in scapham confert; in quam plures cum confugerent, depressa scapha vulneratus tamen adnatat ad suum myoparonem. Eo receptus, cum proelium nox dirimeret, tempestate magna velis profugit. Sequuntur hunc suae naves nonnullae, quas casus ab illo periculo vindicarat.

XLVII. At Vatinius re bene gesta receptui cecinit suisque omnibus incolumibus in eum se portum victor recepit, quo ex portu classis Octavi ad dimicandum processerat. Capit ex eo proelio penterem unam, triremes duas, dicrotas octo compluresque remiges Octavianos posteroque ibi die, dum suas captivasque naves reficeret, consumpto, post diem tertium contendit in insulam Issam, quod eo se recepisse ex fuga credebat Octavium. Erat in ea nobilissimum regionum earum oppidum coniunctissimumque Octavio. Quo ut venit, oppidani supplices se Vatinio dediderunt comperitque ipsum Octavium parvis paucisque navigiis vento secundo regionem Graeciae pe-

tisse, inde ut Siciliam, deinde Africam caperet. Ita brevissimo spatio re praeclarissime gesta provincia recepta et Cornificio reddita, classe adversariorum ex illo toto sinu expulsa victor se Brundisium incolumi exercitu et classe recepit.

XLVIII. Iis autem temporibus, quibus Caesar ad Dyrrhachium Pompeium obsidebat et Palaepharsali rem feliciter gerebat Alexandriaeque cum periculo magno tum etiam maiore periculi fama dimicabat, Q. Cassius Longinus in Hispania pro praetore provinciae ulterioris obtinendae causa relictus sive consuetudine naturae suae sive odio, quod in illam provinciam susceperat quaestor ex insidiis ibi vulneratus, magnas odii sui fecerat accessiones, quod vel ex conscientia sua, cum de se mutuo sentire provinciam crederet, vel multis signis et testimoniis eorum, qui difficulter odia dissimulabant, animum advertere poterat, et compensare offensionem provinciae exercitus amore cupiebat. Itaque, cum primum in unum locum exercitum conduxit, sestertios centenos militibus est pollicitus nec multo post, cum in Lusitania Medobregam oppidum montemque Herminium expugnasset, quo Medobregenses confugerant, ibique imperator esset appellatus, sestertiis centenis milites donavit. Multa praeterea et magna praemia singulis concedebat; quae speciosum reddebant praesentem exercitus amorem, paulatim tamen et occulte militarem disciplinam severitatemque minuebant.

XLIX. Cassius legionibus in hiberna dispositis ad ius dicendum Cordubam se recepit contractumque in ea aes alienum gravissimis oneribus provinciae constituit exsolvere; et ut largitionis postulat consuetudo, per causam liberalitatis speciosam plura largitori quaerebantur. Pecuniae locupletibus imperabantur, quas Longinus sibi expensas ferri non tantum patiebatur, sed etiam cogebat, in gregem locupletium simultatium causa tenues conieciebantur. neque ullum genus quaestus aut magni et evidentis aut minimi et sordidi praetermittebatur, quo domus et tribunal imperatoris vacaret. Nemo erat, qui modo aliquam iacturam facere posset, quin aut vadimonio teneretur aut

in reos referretur. Ita magna etiam sollicitudo periculorum ad iacturas et detrimenta rei familiaris adiungebatur.

L. Quibus de causis accidit, ut, cum Longinus imperator eadem faceret, quae fecerat quaestor, similia rursus de morte eius provinciales consilia inirent. Horum odium confirmabant nonnulli familiares eius; qui, cum in illa societate versarentur rapinarum, nihilo minus oderant eum, cuius nomine peccabant, sibique quod rapuerant acceptum referebant, quod interciderat aut erat interpellatum, Cassio adsignabant. Quintam legionem conscribit novam. Augetur odium et ex ipso delectu et sumptu additae legionis. Complentur equitum tria milia maximisque ornantur inpensis; nec provinciae datur ulla requies.

LI. Interim litteras accepit a Caesare, ut in Africam exercitum traiceret perque Mauritaniam ad fines Numidiae perveniret, quod magna Cn. Pompeio Iuba miserat auxilia maioraque missurus existimabatur. Quibus litteris acceptis insolenti voluptate efferebatur, quod sibi novarum provinciarum et fertilissimi regni tanta oblata esset facultas. Itaque ipse in Lusitaniam proficiscitur ad legiones arcessendas auxiliaque adducenda; certis hominibus dat negotium, ut frumentum navesque centum praepararentur pecuniaeque describerentur atque imperarentur, ne qua res, cum redisset, moraretur. Reditus eius fuit celerior omnium opinione: non enim labor aut vigilantia cupienti praesertim aliquid Cassio deerat.

LII. Exercitu coacto in unum locum castris ad Cordubam positis pro contione militibus exponit, quas res Caesaris iussu gerere deberet, polliceturque iis, cum in Mauritaniam traiecisset, sestertios centenos se daturum; quintam fore in Hispania legionem. Ex contione se Cordubam recepit eoque ipso die tempore postmeridiano, cum in basilicam iret, quidam Minucius Silo, cliens L. Racili, libellum, quasi aliquid ab eo postularet, ut miles ei tradidit, deinde post Racilium (nam is latus Cassi tegebat), quasi responsum peteret, celeriter dato loco cum se insinuasset, sinistra corripit versum dextraque bis ferit pugione. Clamore sublato fit a coniuratis impetus univer-

sis. Munatius Flaccus proximum gladio traicit lictorem; hoc interfecto Q. Cassium legatum vulnerat. Ibi T. Vasius et L. Mergilio simili confidentia Flaccum, municipem suum, adiuvant: erant enim omnes Italicenses. At ipsum Longinum L. Licinius Squillus involat iacentemque levibus sauciat plagis.

LIII. Concurritur ad Cassium defendendum: semper enim Berones compluresque evocatos cum telis secum habere consuerat. A quibus ceteri intercluduntur, qui ad caedem faciendam subsequebantur; quo in numero fuit Calpurnius Salvianus et Manilius Tusculus. Minucius inter saxa, quae iacebant in itinere, fugiens opprimitur et relato domum Cassio ad eum deducitur. Racilius in proximam se domum familiaris sui confert, dum certum cognosceret, confectusne Cassius esset. L. Laterensis cum id non dubitaret, adcurrit laetus in castra militibusque vernaculis et secundae legionis, quibus odio sciebat praecipue Cassium esse, gratulatur; tollitur a multitudine in tribunal, praetor appellatur. Nemo enim aut in provincia natus ut vernaculae legionis miles, aut diuturnitate iam factus provincialis, quo in numero erat secunda legio, non cum omni provincia consenserat in odio Cassi: nam legiones tricesimam et vicesimam primam paucis mensibus in Italia scriptas Caesar adtribuerat Longino, quinta legio nuper erat ibi confecta.

LIV. Interim nuntiatur Laterensi vivere Cassium. Quo nuntio dolore magis permotus quam animo perturbatus reficit se celeriter et ad Cassium visendum proficiscitur. Re cognita tricesima legio signa Cordubam infert ad auxilium ferendum imperatori suo. Facit hoc idem vicesima prima. Subsequitur has quinta. Cum duae legiones reliquae essent in castris, secundani veriti, ne soli relinquerentur atque ex eo, quid sensissent, iudicaretur, secuti sunt factum superiorum. Permansit in sententia legio vernacula nec ullo timore de gradu deiecta est.

LV. Cassius eos, qui nominati erant conscii caedis, iubet comprehendi; legionem quintam in castra remittit cohortibus triginta retentis. Indicio Minuci cognoscit L.

Racilium et L. Laterensem et Annium Scapulam, maximae dignitatis et gratiae provincialem hominem sibique tam familiarem quam Laterensem et Racilium, in eadem fuisse coniuratione nec diu moratur dolorem suum, quin eos interfici iubeat. Minucium libertis tradit excruciandum, item Calpurnium Salvianum, qui profitetur indicium coniuratorumque numerum auget, vere, ut quidam existimant, ut nonnulli queruntur, coactus. Isdem cruciatibus adfectus L. Mergilio, sicut ille, nominat plures; quos Cassius interfici iubet, exceptis iis, qui se pecunia redemerunt. Nam palam HS LX cum Calpurnio paciscitur et cum Q Sestio L. Qui si maxime nocentes sunt multati, tamen periculum vitae dolorque vulnerum pecuniae remissus crudelitatem cum avaritia certasse significabat.

LVI. Aliquot post diebus litteras a Caesare missas accipit, quibus cognoscit Pompeium in acie victum amissis copiis fugisse. Qua re cognita mixtam dolore voluptatem capiebat. Victoriae nuntius laetitiam exprimebat; confectum bellum licentiam temporum intercludebat. Sic erat dubius animi, utrum nihil timere an omnia licere mallet. Sanatis vulneribus arcessit omnes, qui sibi pecunias expensas tulerant, acceptasque eas iubet referri; quibus parum videbatur inposuisse oneris, ampliorem pecuniam imperat. Equitum autem Romanorum delectum instituit; quos ex omnibus conventibus coloniisque conscriptos transmarina militia perterritos ad sacramenti redemptionem vocabat. Magnum hoc fuit vectigal, maius tamen creabat odium. His rebus confectis totum exercitum lustrat. Legiones, quas in Africam ducturus erat, et auxilia mittit ad traiectum. Ipse classem, quam parabat, ut inspiceret, Hispalim accedit ibique moratur, propterea quod edictum tota provincia proposuerat, quibus pecunias imperasset neque contulissent, se adirent. Quae evocatio vehementer omnes turbavit.

LVII. Interim L. Titius, qui eo tempore tribunus militum in legione vernacula fuerat, nuntiat eam a legione tricesima, quam Q. Cassius legatus simul ducebat, cum

ad oppidum Leptim castra haberet, seditione facta centurionibus aliquot occisis, qui signa tolli non patiebantur, discessisse et ad secundam legionem contendisse, quae ad fretum alio itinere ducebatur. Cognita re noctu cum quinque cohortibus unetvicesimanorum egreditur, mane pervenit. Ibi eum diem, ut, quid ageretur, perspiceret, moratus Carmonem contendit. Hic cum legio xxx et xxi et cohortes quattuor ex quinta legione totusque convenisset equitatus, audit quattuor cohortes a vernaculis oppressas ad Obuculum cum his ad secundam pervenisse omnesque ibi se coniunxisse et T. Thorium Italicensem ducem delegisse. Celeriter habito consilio Marcellum Cordubam, ut eam in potestate retineret, Q. Cassium legatum Hispalim mittit. Paucis ei diebus affertur conventum Cordubensem ab eo defecisse Marcellumque aut voluntate aut necessitate abductum (namque id varie nuntiabatur) consentire cum Cordubensibus; duas cohortes legionis quintae, quae fuerant Cordubae in praesidio, idem facere. Cassius his rebus incensus movet castra et postero die Segoviam ad flumen Siciliense venit. Ibi habita contione militum temptat animos; quos cognoscit non sua, sed Caesaris absentis causa sibi fidissimos esse nullumque periculum deprecaturos, dum per eos Caesari provincia restitueretur.

LVIII. Interim Thorius ad Cordubam veteres legiones adducit, ac ne dissensionis initium natum seditiosa militum suaque natura videretur, simul ut contra Q. Cassium, qui Caesaris nomine maioribus viribus uti videbatur, aeque potentem opponeret dignitatem, Cn. Pompeio se provinciam reciperare velle palam dictitabat. Et forsitan etiam hoc fecerit odio Caesaris et amore Pompei, cuius nomen multum poterat apud eas legiones, quas M. Varro obtinuerat. Sed id, qua mente, communis erat coniectura: certe hoc prae se Thorius ferebat; milites adeo fatebantur, ut Cn. Pompei nomen in scutis inscriptum haberent. Frequens legionibus conventus obviam prodit, neque tantum virorum, sed etiam matrum familias ac praetextatorum deprecaturque, ne hostili adventu Cordu-

bam diriperent: nam se contra Cassium sentire cum omnibus; contra Caesarem ne facerent, orare.

LIX. Tantae multitudinis precibus et lacrimis exercitus commotus cum videret ad Cassium persequendum nihil opus esse Cn. Pompei nomine et memoria, tamque omnibus Caesarianis quam Pompeianis Longinum esse in odio, neque se conventum neque M. Marcellum contra Caesaris causam posse perducere, nomen Pompei ex scuis detraxerunt, Marcellum, qui se Caesaris causam de'ensurum profitebatur, ducem adsciverunt praetoremque ıppellarunt et conventum sibi adiunxerunt castraque ad Cordubam posuerunt. Cassius eo biduo circiter quattuor nilia passuum a Corduba citra flumen Baetim in oppidi conspectu loco excelso facit castra; litteras ad regem Bogudem in Mauritaniam et M. Lepidum proconsulem n Hispaniam citeriorem mittit, subsidio sibi provinciaeque Caesaris causa quam primum veniret. Ipse hostili nodo Cordubensium agros vastat, aedificia incendit.

LX. Cuius rei deformitate atque indignitate legioıes, quae Marcellum sibi ducem ceperant, ad eum con:urrerunt, ut in aciem educerentur priusque confligendi ibi potestas fieret, quam cum tanta contumelia nobilissinae carissimaeque possessiones Cordubensium in conpectu suo rapinis, ferro flammaque consumerentur. Marellus, cum confligere miserrimum putaret, quod et victois et victi detrimentum ad eundem Caesarem esset redındaturum, neque suae potestatis esset, legiones Baetim raducit aciemque instruit. Cum Cassium contra pro suis astris aciem instruxisse loco superiore videret, causa inerposita, quod is in aequum non descenderet, Marcellus nilitibus persuadet, ut se reciperent in castra. Itaque coias reducere coepit. Cassius, quo bono valebat Marcelumque infirmum esse sciebat, adgressus equitatu legioıarios se recipientes complures novissimos in fluminis ipis interfecit. Cum hoc detrimento, quid transitus flu ninis viti difficultatisque haberet, cognitum esset, Marcelus castra Baetim transfert, crebroque uterque legiones

in aciem educit; neque tamen confligitur propter locorum difficultates.

LXI. Erat copiis pedestribus multo firmior Marcellus: habebat enim veteranas multisque proeliis expertas legiones. Cassius fidei magis quam virtuti legionum confidebat. Itaque cum castra castris collata essent et Marcellus locum idoneum castello cepisset, quo prohibere aqua Cassianos posset, Longinus veritus, ne genere quodam obsidionis clauderetur in regionibus alienis sibique infestis, noctu silentio ex castris proficiscitur celerique itinere Uliam contendit, quod sibi fidele esse oppidum credebat. Ibi adeo coniuncta ponit moenibus castra, ut et loci natura — namque Ulia in edito monte posita est — et ipsa munitione urbis undique ab oppugnatione tutus esset. Hunc Marcellus insequitur et quam proxime potest Uliam castra castris confert locorumque cognita natura, quo maxime rem deducere volebat, necessitate est deductus, ut neque confligeret — cuius si rei facultas esset, resistere incitatis militibus non poterat — neque vagari Cassium latius pateretur, ne plures civitates ea paterentur, quae passi erant Cordubenses. Castellis idoneis locis collocatis operibusque in circuitu oppidi continuatis Uliam Cassiumque munitionibus clausit. Quae priusquam perficerentur, Longinus omnem suum equitatum emisit; quem sibi usui fore credebat, si pabulari frumentarique Marcellum non pateretur, magno autem fore impedimento, si clausus obsidione et inutilis necessarium consumeret frumentum.

LXII. Paucisque diebus Cassi litteris acceptis rex Bogud cum copiis venit adiungitque ei legioni, quam secum adduxerat, complures cohortes auxiliarias Hispanorum. Namque, ut in civilibus dissensionibus accidere consuevit, ita temporibus illis in Hispania nonnullae civitates rebus Cassi studebant, plures Marcellum fovebant. Accedit cum copiis Bogud ad exteriores Marcelli munitiones. Pugnatur utrimque acriter, crebroque id accidit fortuna saepe ad utrumque victoriam transferente; nec tamen umquam ab operibus depellitur Marcellus.

LXIII. Interim Lepidus ex citeriore provincia cum cohortibus legionariis xxxv magnoque numero equitum et reliquorum auxiliorum venit ea mente Uliam, ut sine ullo studio contentiones Cassi Marcellique componeret. Huic venienti sine dubitatione Marcellus se credit atque offert; Cassius contra suis se tenet praesidiis, sive eo, quod plus sibi iuris deberi quam Marcello existimabat, sive eo, quod, ne praeoccupatus animus Lepidi esset obsequio adversari, verebatur. Ponit ad Uliam castra Lepidus neque habet a Marcello quicquam divisi. Ne pugnetur, interdicit; ad exeundum Cassium invitat fidemque suam in re omni interponit. Cum diu dubitasset Cassius, quid sibi faciendum quidve Lepido esset credendum, neque ullum exitum consilii sui reperiret, si permaneret in sententia, postulat, uti munitiones disicerentur sibique liber exitus daretur. Non tantum indutiis factis, sed prope iam pace constituta opera cum complanarent custodiaeque munitionum essent deductae, auxilia regis in id castellum Marcelli, quod proximum erat regis castris, neque opinantibus omnibus — si tamen in omnibus fuit Cassius; nam de huius conscientia dubitabatur — impetum fecerunt compluresque ibi milites oppresserunt. Quod nisi celeriter indignatione et auxilio Lepidi proelium esset diremptum, maior calamitas esset accepta.

LXIV. Cum iter Cassio patefactum esset, castra Marcellus cum Lepido coniungit. Lepidus eodem tempore Marcellusque Cordubam cum suis, Cassius proficiscitur Carmonam. Sub idem tempus Trebonius proconsul ad provinciam obtinendam venit. De cuius adventu ut cognovit Cassius, legiones, quas secum habuerat, equitatumque in hiberna distribuit; ipse omnibus suis rebus celeriter correptis Malacam contendit ibique adverso tempore navigandi navis conscendit, ut ipse praedicabat, ne se Lepido et Trebonio et Marcello committeret; ut amici eius dictitabant, ne per eam provinciam minore cum dignitate iter faceret, cuius magna pars ab eo defecerat; ut ceteri existimabant, ne pecunia illa ex infinitis rapinis confecta in potestatem cuiusquam veniret. Pro-

gressus secunda ut hiberna tempestate cum in Hiberum flumen noctis vitandae causa se contulisset, inde paulo vehementiore tempestate nihilo periculosius se navigaturum credens profectus adversis fluctibus occurrentibus ostio fluminis in ipsis faucibus, cum neque flectere navim propter vim fluminis neque directam tantis fluctibus tenere posset, demersa nave periit.

LXV. Cum in Syriam Caesar ex Aegypto venisset atque ab iis, qui Roma venerant ad eum, cognosceret litterisque urbanis animadverteret multa Romae male et inutiliter administrari neque ullam partem reipublicae satis commode geri, quod et contentionibus tribuniciis perniciosae seditiones orerentur, et ambitione atque indulgentia tribunorum militum et qui legionibus praeerant multa contra morem consuetudinemque militarem fierent, quae dissolvendae disciplinae severitatisque essent, eaque omnia flagitare adventum suum videret, tamen praeferendum existimavit, quas in provincias regionesque venisset, eas ita relinquere constitutas, ut domesticis dissensionibus liberarentur, iura legesque acciperent, externorum hostium metum deponerent. Haec in Syria, Cilicia, Asia celeriter se confecturum sperabat, quod hae provinciae nullo bello premebantur; in Bithynia ac Ponto plus oneris videbat sibi impendere. Non excessisse enim Ponto Pharnacem audiebat neque excessurum putabat, cum secundo proelio vehementer esset inflatus, quod contra Domitium Calvinum fecerat. Commoratus fere in omnibus civitatibus, quae maiore sunt dignitate, praemia bene meritis et viritim et publice tribuit, de controversiis veteribus cognoscit ac statuit; reges, tyrannos, dynastas provinciae finitimos, qui omnes ad eum concurrerant, receptos in fidem condicionibus inpositis provinciae tuendae ac defendendae dimittit et sibi et populo Romano amicissimos.

LXVI. Paucis diebus in ea provincia consumptis Sextum Caesarem, amicum et necessarium suum, legionibus Syriaeque praefecit; ipse eadem classe, qua venerat, proficiscitur in Ciliciam. Cuius provinciae civitates

ınes evocat Tarsum, quod oppidum fere totius Ciliciae bilissimum fortissimumque est. Ibi rebus omnibus proıciae et finitimarum civitatum constitutis cupiditate proiscendi ad bellum gerendum non diutius moratur maisque itineribus per Cappadociam confectis biduum Macae commoratus Comana venit, vetustissimum et san ssimum in Cappadocia Bellonae templum, quod tanta ligione colitur, ut sacerdos eius deae maiestate, impe-ı, potentia secundus a rege consensu gentis illius haatur. Id homini nobilissimo Lycomedi Bithynio adiu-:avit; qui regio Cappadocum genere ortus propter adrsam fortunam maiorum suorum mutationemque gene-ı iure minime dubio vetustate tamen intermisso sacertium id repetebat Fratri autem Ariobarzanis Ariarathi, m bene meritus uterque eorum de republica esset, ne t regni hereditas Ariarathen sollicitaret aut heres regni тeret Ariobarzanen, adtribuit quod sub eius imperio ac :ione esset. Ipse iter inceptum simili velocitate confire coepit.

LXVII. Cum propius Pontum finesque Gallograeıe accessisset, Deiotarus, tetrarches Gallograeciae tunc idem paene totius, quod ei neque legibus neque moris concessum esse ceteri tetrarchae contendebant, sine bio autem rex Armeniae minoris ab senatu appellatus, positis regiis insignibus, neque tantum privato vestitu, d etiam reorum habitu supplex ad Caesarem venit oran, ut sibi ignosceret, quod in ea parte positus terrarum, ae nulla praesidia Caesaris habuisset, exercitibus impesque in Cn. Pompei castris fuisset: neque enim se de isse iudicem esse controversiarum populi Romani, sed rere praesentibus imperiis.

LXVIII Contra quem Casar cum plurima sua com:morasset officia, quae consul ei decretis publicis triisset, cumque defectionem eius nullam posse excusanem imprudentiae recipere coarguisset, quod homo ıtae prudentiae ac diligentiae scire potuisset, quis urm Italiamque teneret, ubi senatus populusque Romas, ubi respublica esset, qui denique post L. Lentulum,

C. Marcellum consules, tamen se concedere id factum superioribus suis beneficiis, veteri hospitio atque amicitiae, dignitati aetatique hominis, precibus eorum, qui frequentes concurrissent hospites atque amici Deiotari ad deprecandum, de controversiis tetrarcharum postea se cogniturum esse dixit, regium vestitum ei restituit. Legionem autem eam, quam ex genere civium suorum Deiotarus armatura disciplinaque nostra constitutam habebat, equitatumque omnem ad bellum gerendum adducere iussit.

LXIX. Cum in Pontum venisset copiasque omnes in unum locum coëgisset, quae numero atque exercitatione bellorum mediocres erant — excepta enim legione sexta, quam secum adduxerat Alexandria veteranam multis laboribus periculisque functam multisque militibus partim difficultate itinerum ac navigationum partim crebritate bellorum adeo deminutam, ut minus mille hominibus in ea esset, reliquae erant tres legiones, una Deiotari, duae, quae in eo proelio, quod Cn. Domitium fecisse cum Pharnace scripsimus, fuerant, — legati a Pharnace missi Caesarem adeunt atque inprimis deprecantur, ne eius adventus hostilis esset: facturum enim omnia Pharnacen, quae imperata essent. Maximeque commemorabant nulla Pharnacem auxilia contra Caesarem Pompeio dare voluisse, cum Deiotarus, qui dedisset, tamen ei satisfecisset.

LXX. Caesar respondit se fore aequissimum Pharnaci, si, quae polliceretur, repraesentaturus esset. Monuit autem, ut solebat, mitibus verbis legatos, ne aut Deiotarum sibi obicerent, aut nimis eo gloriarentur beneficio, quod auxilia Pompeio non misissent. Nam se neque libentius facere quicquam quam supplicibus ignoscere, neque provinciarum publicas iniurias condonare iis posse, qui fuissent in se officiosi. Quin id ipsum, quod commemorarent, officium fuisse utilius Pharnaci, qui providisset, ne vinceretur, quam sibi, cui dii inmortales victoriam tribuissent. Itaque magnas et graves iniurias civium Romanorum, qui in Ponto negotiati essent, quoniam in integrum restituere non posset, concedere Pharnaci. Nam neque interfectis amissam vitam neque exsectis virilitatem resti

tuere posse; quod quidem supplicium gravius morte cives Romani subissent. Ponto vero decederet confestim familiasque publicanorum remitteret ceteraque restitueret sociis civibusque Romanis, quae penes eum essent. Si fecisset, iam tunc sibi mitteret munera ac dona, quae bene rebus gestis imperatores ab amicis accipere consuessent. Miserat enim Pharnaces coronam auream. His responsis datis legatos remisit.

LXXI. At Pharnaces liberaliter omnia pollicitus, cum festinantem ac properantem Caesarem speraret libentius etiam crediturum suis promissis, quam res pateretur, quo celerius honestiusque ad res magis necessarias proficisceretur — nemini enim erat ignotum plurimis de causis ad urbem Caesarem revocari —, lentius agere, decedendi diem postulare longiorem, pactiones interponere, in summa frustrari coepit. Caesar cognita calliditate hominis, quod aliis temporibus natura facere consuerat, tunc necessitate fecit adductus, ut celerius omnium opinione manum consereret.

LXXII. Zela est oppidum in Ponto, positum ipsum ut in plano loco satis munito: tumulus enim naturalis, veluti manu factus, excelsiore undique fastigio sustinet murum. Circumpositi sunt huic oppido magni multique intercisi vallibus colles; quorum editissimus unus, qui propter victoriam Mithridatis et infelicitatem Triari detrimentumque exercitus nostri superioribus locis atque itineribus paene coniunctus oppido magnam in illis partibus habet nobilitatem nec multo longius milibus passuum tribus abest ab Zela. Hunc locum Pharnaces veteribus paternorum felicium castrorum refectis operibus copiis suis omnibus occupavit.

LXXIII. Caesar cum ab hoste milia passuum quinque castra posuisset videretque eas valles, quibus regia castra munirentur, eodem intervallo sua castra munituras, si modo ea loca hostes priores non cepissent, quae multo erant propiora regis castris, aggerem comportari iubet intra munitiones. Quo celeriter collato proxima nocte vigilia quarta legionibus omnibus expeditis impedi-

mentisque in castris relictis prima luce neque opinantibus hostibus eum ipsum locum cepit, in quo Mithridates secundum proelium adversus Triarium fecerat. Huc omnem comportatum aggerem ex castris servitia agerent iussit ne quis ab opere miles discederet, cum spatio non amplius passuum mille intercisa valles castra hostium divideret ab opere incepto Caesaris castrorum.

LXXIV. Pharnaces, cum id repente prima luce animadvertisset, copias suas omnes pro castris instruxit. Quas interposita tanta locorum iniquitate consuetudine magis pervulgata militari credebat instrui Caesar vel ad opus suum tardandum, quo plures in armis tenerentur, vel ad ostentationem regiae fiduciae, ne munitione magis quam manu defendere locum Pharnaces videretur. Itaque deterritus non est, quo minus prima acie pro vallo instructa reliqua pars exercitus opus faceret. At Pharnaces inpulsus sive loci felicitate sive auspiciis et religionibus inductus, quibus obtemperasse eum postea audiebamus, sive paucitate nostrorum, qui in armis erant, comperta, cum more operis cotidiani magnam illam servorum multitudinem, quae aggerem portabat, militum esse credidisset, sive etiam fiducia veterani exercitus sui, quem viciens et bis in acie conflixisse et vicisse legati eius gloriabantur, simul contemptu exercitus nostri, quem pulsum a se Domitio duce sciebat, inito consilio dimicandi, descendere praerupta valle coepit. Cuius aliquamdiu Caesar inridebat inanem ostentationem et eo loco militum coartationem, quem in locum nemo sanus hostis subiturus esset: cum interim Pharnaces eodem gradu, quo in proclivem descenderat vallem, ascendere adversus arduum collem instructis copiis coepit.

LXXV. Caesar incredibili eius vel temeritate vel fiducia commotus neque opinans imparatusque oppressus eodem tempore milites ab opere vocat, arma capere iubet, legiones opponit aciemque instruit; cuius rei subita trepidatio magnum terrorem attulit nostris. Nondum ordinibus instructis falcatae regiae quadrigae permixtos milites perturbant; quae tamen celeriter multitudine telo-

rum opprimuntur. Insequitur has acies hostium, et clamore sublato confligitur multum adiuvante natura loci, plurimum deorum inmortalium benignitate; qui cum omnibus casibus belli intersunt, tum praecipue quibus nihil ratione potuit administrari.

LXXVI. Magno atque acri proelio comminus facto dextro cornu, quo veterana legio sexta erat collocata, initium victoriae natum est. Ab ea parte cum proclivi detruderentur hostes, multo tardius sed tamen eisdem diis adiuvantibus sinistro cornu mediaque acie totae profligantur copiae regis. Quae quam facile subierant iniquum locum, tam celeriter gradu pulsae premebantur loci iniquitate. Itaque multis militibus partim interfectis partim suorum ruina oppressis qui velocitate effugere poterant armis tamen proiectis vallem transgressi nihil ex loco superiore inermi proficere poterant At nostri victoria elati subire iniquum locum munitionesque adgredi non dubitarunt. Defendentibus autem iis cohortibus castra, quas Pharnaces praesidio reliquerat, celeriter castris hostium sunt potiti. Interfecta multitudine omni suorum aut capta Pharnaces cum paucis equitibus profugit; cui nisi castrorum oppugnatio facultatem attulisset liberius profugiendi, vivus in Caesaris potestatem adductus esset.

LXXVII. Tali victoria totiens victor Caesar incredibili est laetitia adfectus, quod maximum bellum tanta celeritate confecerat, quoque subiti periculi recordatio est laetior, quod victoria facilis ex difficillimis rebus acciderat. Ponto recepto praeda omni regia militibus condonata postero die cum expeditis equitibus ipse proficiscitur, legionem sextam decedere ad praemia atque honores accipiendos in Italiam iubet, auxilia Deiotari domum remittit; duas legiones cum Coelio Viniciano in Ponto reliquit.

LXXVIII. Ita per Gallograeciam Bithyniamque in Asiam iter facit omniumque earum provinciarum de controversiis cognoscit et statuit; iura in tetrarchas, reges, civitates distribuit. Mithridaten Pergamenum, a quo rem feliciter celeriterque gestam in Aegypto supra scripsimus

regio genere ortum, disciplinis etiam regiis educatum — nam Mithridates, rex Asiae totius, propter nobilitatem Pergamo secum parvulum asportaverat in castra multosque tenuerat annos — regem Bospori constituit, quoad sub imperio Pharnacis fuerat, provinciasque populi Romani a barbaris atque inimicis regibus interposito amicissimo rege munivit. Eidem tetrarchian legibus Gallograecorum iure gentis et cognationis adiudicavit, occupatam et possessam paucis ante annis a Deiotaro. Neque tamen usquam diutius moratus est, quam necessitas urbanarum seditionum pati videbatur. Rebus felicissime celerrimeque confectis in Italiam celerius omnium opinione venit.

BELLUM AFRICAE.

ARGUMENTUM.

Caesar in Africam proficiscitur 7. Leptique oppido occupato auxilia eo convocat, 12. et ibidem cum Labieno aliquotiens conflictatur. 24. Rex Iuba auxilio Scipioni profectus ad tuendum contra Bogudem regnum revocatur. 26. Bellum exinde varia fortuna diu ductum, oppida capta, velitatum saepius, naves interceptae, plus tamen Caesari faventibus fatis. 81. Tandem iusto proelio res Scipionis profligatae 88. insecutaeque M. Catonis, 94. Iubae, Petrei, 96. ipsius Scipionis ac plurium illustrium virorum caedes.

I. Caesar itineribus iustis confectis nullo die intermisso a. d. XIIII Kal. Ian. Lilybaeum pervenit statimque ostendit sese naves velle conscendere, cum non amplius legionem tironum haberet unam, equites vix sexcentos. Tabernaculum secundum litus ipsum constituit, ut prope fluctus verberaret. Hoc eo consilio fecit, ne quis sibi morae quicquam fore speraret, et ut omnes in dies horasque parati essent. Incidit per id tempus, ut tempestates ad navigandum idoneas non haberet. Nihilo tamen minus in navibus remiges militesque continere et nullam praetermittere occasionem profectionis: cum praesertim ab incolis eius provinciae nuntiarentur adversariorum copiae, equitatus infinitus, legiones regiae quattuor, levis armaturae magna vis, Scipionis legiones decem, elephanti CXX classesque esse complures, tamen non deterrebatur animoque et spe confidebat. Interim in dies et naves longae adaugeri et onerariae complures eodem concurrere et legiones tirorum convenire, in his veterana legio quinta, equitum ad duo milia.

II. Legionibus collectis sex et equitum duobus milibus, ut quaeque prima legio venerat, in naves longas

imponebatur, equites autem in onerarias. Ita maiorem partem navium antecedere iussit et insulam petere Aponianam, quae abest a Lilybaeo * ipse parum commoratus bona paucorum publice vendit, deinde Alieno praetori, qui Siciliam obtinebat, de omnibus rebus praecipit et de reliquo exercitu celeriter inponendo. Datis mandatis ipse navem conscendit a. d. VI Kal. Ian. et reliquas naves statim est consecutus. Ita vento certo celerique navigio vectus post diem quartum cum longis paucis navibus in conspectum Africae venit: namque onerariae reliquae praeter paucas vento dispersae atque errabundae diversa loca petierunt. Clupeam classe praetervehitur, dein Neapolim; complura praeterea castella et oppida non longe a mari reliquit.

III. Postquam Adrumetum accessit, ubi praesidium erat adversariorum, cui praeerat C. Considius, et a Clupeis secundum oram maritumam cum equitatu Adrumetum Cn. Piso, cum Maurorum circiter tribus milibus, apparuit, ibi paulisper Caesar ante portum commoratus, dum reliquae naves convenirent, exponit exercitum, cuius numerus in praesentia fuit peditum III milia, equites CL, castrisque ante oppidum positis sine iniuria cuiusquam consedit cohibetque omnes a praeda. Oppidani interim muros armatis complent, ante portam frequentes considunt ad se defendendum; quorum numerus duarum legionum intus erat. Caesar circum oppidum vectus natura loci perspecta rediit in castra. Nonnemo culpae eius inprudentiaeque adsignabat, quod neque certum locum gubernatoribus praefectisque, quem peterent, praeceperat, neque, ut more ipsius consuetudo superioribus temporibus fuerat, tabellas signatas dederat, ut in tempore his perlectis locum certum peterent universi. Quod minime Caesarem fefellerat. Namque nullum portum terrae Africae, quo classes decurrerent, pro certo tutum ab hostium praesidio fore suspicabatur, sed fortuito oblatam occasionem egressus aucupabatur.

IV. L. Plancus interim legatus petit a Caesare, uti sibi daret potestatem cum Considio agendi, si posset ali-

qua ratione perduci ad sanitatem. Itaque data facultate litteras conscribit et eas captivo dat perferendas in oppidum ad Considium. Quo simulatque captivus cum pervenisset litterasque, ut erat mandatum, Considio porrigere coepisset, priusquam acciperet ille, *Unde*, inquit, *istas?* Tum captivus: *imperatore a Caesare*. Tunc Considius, *Unus est*, inquit, *Scipio imperator hoc tempore populi Romani;* deinde in conspectu suo statim captivum interfici iubet litterasque nondum perlectas, sicut erant signatae, dat homini certo ad Scipionem perferendas.

V. Postquam una nocte et die ad oppidum consumpta neque responsum ullum a Considio dabatur, neque ei reliquae copiae succurrebant, neque equitatu abundabat et ad oppidum oppugnandum non satis copiarum habebat et eas tironum neque primo adventu convulnerari exercitum volebat, et oppidi egregia munitio et difficilis ad oppugnandum erat accessus, et nuntiabatur auxilia magna equitatus oppidanis suppetias venire, non est visa ratio ad oppugnandum oppidum commorandi, ne, dum in ea re Caesar est occupatus, circumventus a tergo ab equitatu hostium laboraret.

VI. Itaque castra cum movere vellet, subito ex oppido erupit multitudo, atque equitatus subsidio uno tempore eis casu succurrit, qui erat missus a Iuba ad stipendium accipiendum, castraque, unde Caesar egressus iter facere coeperat, occupant et eius agmen extremum insequi coeperunt. Quae res cum animadversa esset, subito legionarii consistunt, et equites, quamquam erant pauci, tamen contra tantam multitudinem audacissime concurrunt. Accidit res incredibilis, ut equites minus triginta Galli Maurorum equitum duo milia loco pellerent fugarentque in oppidum. Postquam repulsi et coniecti erant intra munitiones, Caesar iter constitutum ire contendit. Quod cum saepius facerent et modo insequerentur, modo rursus ab equitibus in oppidum repellerentur, cohortibus paucis ex veteranis, quas secum habebat, in extremo agmine collocatis et parte equitatus iter leniter cum reliquis facere coepit. Ita quanto longius ab oppido disce-

debatur, tanto tardiores ad insequendum erant Numidae. Interim in itinere ex oppidis et castellis legationes venire et polliceri frumentum paratosque esse quae imperasset facere. Itaque eo die castra posuit ad oppidum Ruspinam, Kalendis Ianuariis.

VII. Inde movit et pervenit ad oppidum Leptin, liberam civitatem et inmunem. Legati ex oppido obviam veniunt, libenter se omnia facturos, quae vellet, pollicentur. Itaque centurionibus ad portas oppidi et custodiis impositis, ne quis miles in oppidum introiret aut iniuriam faceret cuipiam incolae, non longe ab oppido secundum litus facit castra. Eodemque naves onerariae et longae nonnullae casu advenerunt; reliquae, ut est ei nuntiatum, incertae locorum Uticam versus petere visae sunt. Interim Caesar a mari non digredi neque mediterranea petere propter navium errorem equitatumque in navibus omnem continere, ut arbitror, ne agri vastarentur; aquam in naves iubet comportari. Remiges interim, qui aquatum e navibus exierant, subito equites Mauri neque opinantibus Caesarianis adorti multos iaculis convulnerarunt, nonnullos interfecerunt. Latent enim in insidiis cum equis inter convalles et subito existunt, non ut in campo comminus depugnent.

VIII. Caesar interim in Sardiniam nuntios cum litteris et in reliquas provincias finitimas dimisit, ut sibi auxilia, commeatus, frumentum, simulatque litteras legissent, mittenda curarent, exoneratisque partim navibus longis Rabirium Postumum in Siciliam ad secundum commeatum arcessendum mittit. Interim cum decem navibus longis ad reliquas naves onerarias conquirendas, quae deerrassent, et simul mare tuendum ab hostibus iubet proficisci Item C Sallustium Crispum praetorem ad Cercinam insulam versus, quam adversarii tenebant, cum parte navium ire iubet, quod ibi magnum numerum frumenti esse audiebat. Haec ita imperabat unicuique, ita praecipiebat, uti fieri non posse neque locum excusatio ullum haberet nec moram tergiversatio. Ipse interea ex perfugis et incolis cognitis condicionibus Scipionis et qui cum

bellum contra se gerebant miserari — regium enim uitatum Scipio ex provincia Africa alebat — tanta hoines esse dementia, ut malint regis esse vectigales iam cum civibus in patria in suis fortunis esse incomes.

IX. Caesar a. d. III Non. Ian. castra movet; Lepti x cohortium praesidio cum Saserna relicto ipse rursus, ide pridie venerat, Ruspinam cum reliquis copiis conrtit ibique sarcinis exercitus relictis ipse cum expeta manu proficiscitur circum villas frumentatum oppinisque imperat, ut plostra iumentaque omnia sequanr. Itaque magno numero frumenti invento Ruspinam dit. Huc eum idcirco existimo recepisse, ut marituma pida post se ne vacua relinqueret praesidioque firmata classim receptacula muniret.

X. Itaque ibi relicto P. Saserna, fratre eius quem pti proximo oppido reliquerat, cum legione iubet comrtari ligna in oppidum quam plurima; ipse cum cohorus septem, quae ex veteranis legionibus in classe cum lpicio et Vatinio rem gesserant, ex oppido Ruspina ressus proficiscitur ad portum, qui abest ab oppido mi passuum duo, ibique classem sub vesperum cum ea pia conscendit. Omnibus in exercitu insciis et requiitibus imperatoris consilium magno metu ac tristimonia llicitabantur. Parva enim cum copia et ea tironum nee omni exposita in Africa contra magnas copias et idiosae nationis equitatumque innumerabilem se expoos videbant neque quicquam solacii in praesentia nee auxilium in suorum consilio animum advertebant, si in ipsius imperatoris vultu, vigore mirabilique hilaate: animum enim altum et erectum prae se gerebat. ic adquiescebant homines et in eius scientia et consi omnia sibi proclivia omnes fore sperabant.

XI. Caesar una nocte in navibus consumpta iam elo albente cum proficisci conaretur, subito navium rs, de qua timebat, ex errore eodem conferebatur. Hac cognita Caesar celeriter de navibus imperat omnes redi atque in litore armatos reliquos advenientis mili-

tes expectare. Itaque sine mora navibus eis in portum receptis et advectis militum equitumque copiis rursus ad oppidum Ruspinam redit atque ibi castris constitutis ipse cum cohortibus expeditis triginta frumentatum est profectus. Ex eo est cognitum Caesaris consilium, illum cum classe navibus onerariis, quae deerrassent, subsidio ire clam hostibus voluisse, ne casu inprudentes suae naves in classem adversariorum inciderent, neque eam rem eos voluisse scire, qui in praesidiis relicti sui milites fuissent, ne hi propter suorum paucitatem et hostium multitudinem metu deficerent.

XII. Interim cum iam Caesar progressus esset a castris circiter milia passuum tria, per speculatores et antecessores equites nuntiatur ei copias hostium haud longe ab sese visas. Et hercule cum eo nuntio pulvis ingens conspici coeptus est. Hac re cognita Caesar celeriter iubet equitatum universum, cuius copiam habuit in praesentia non magnam, et sagittarios, quorum parvus numerus, ex castris arcessiri atque ordinatim signa se leniter consequi; ipse antecedere cum paucis armatis. Iamque cum procul hostis conspici posset, milites in campo iubet galeari et ad eam pugnam parari; quorum omnino numerus fuit triginta cohortium cum equitibus quadringentis, sagittariis CL.

XIII. Hostes interim, quorum dux erat Labienus et duo Pacidii, aciem dirigunt mirabili longitudine, non peditum, sed equitum confertam et inter eos levis armaturae Numidas et sagittarios pedites interposuerant et ita condensaverant, ut procul Caesariani pedestres copias arbitrarentur, dextrum ac sinistrum cornu magnis equitum copiis firmaverant. Interim Caesar aciem dirigit simplicem, ut poterat propter paucitatem; sagittarios ante aciem constituit, equites dextro sinistroque cornu opponit et ita praecipit, ut providerent, ne multitudine equitatus hostium circumvenirentur: existimabat enim se acie instructa cum pedestribus copiis dimicaturum.

XIV. Cum utrimque expectatio fieret neque Caesar sese moveret et cum suorum paucitate contra magnam

vim hostium artificio magis quam viribus decernendum videret, subito adversariorum equitatus sese extendere et in latitudinem promovere collesque complecti et Caesaris equitatum extenuare simulque ad circumeundum comparare se coeperunt. Caesariani equites eorum multitudinem aegre sustinebant. Acies interim mediae cum concurrere conarentur, subito ex condensis turmis pedites Numidae levis armaturae cum equitibus procurrunt et inter legionarios iacula coniciunt. Hic cum Caesariani in eos impetum fecissent, illorum equites refugiebant; pedites interim resistebant, dum equites rursus cursu renovato peditibus suis succurrerent.

XV. Caesar novo genere pugnae oblato cum animum adverteret ordines suorum in procurrendo turbari — pedites enim, dum equites longius ab signis persequuntur, latere nudato a proximis Numidis iaculis vulnerabantur; equites autem hostium pilum militis cursu facile vitabant — edicit per ordines, ne quis miles ab signis quattuor pedes longius procederet. Equitatus interim Labieni suorum multitudine confisus Caesaris paucitatem circuire non moratur: equites Iuliani pauci multitudine hostium defessi equis convulneratis paulatim cedere; hostis magis magisque instare. Ita puncto temporis omnibus legionariis ab hostium equitatu circumventis Caesarisque copiis in orbem compulsis intra cancellos omnes coniecti pugnare cogebantur.

XVI. Labienus in equo capite nudo versari in prima acie; simul suos cohortari, nonnumquam legionarios Caesaris ita appellare: *Quid tu*, inquit, *miles tiro? Tam feroculus es? Vos quoque iste verbis infatuavit? In magnum mehercule vos periculum impulit. Misereor vestri.* Tum miles, *Non sum*, inquit, *tiro, Labiene, sed de legione* X *veteranus.* Tum Labienus, *Non agnosco*, inquit, *signa decumanorum.* Tum miles: *Iam me, qui sim, intelleges;* simul cassidem de capite deiecit, ut cognosci ab eo posset, atque ita pilum viribus contortum, dum in Labienum mittere contendit, equi graviter adverso pectori adfixit et ait: *Labiene, decumanum militem, qui te petit, scito esse.* Omnium

tamen animi in terrorem coniecti et maxime tironum: circumspicere enim Caesarem neque amplius facere nisi hostium iacula vitare.

XVII. Caesar interim consilio hostium cognito iubet aciem in longitudinem quam maximam porrigi et alternis conversis cohortibus, ut una post, altera ante signa tenderet, ita coronam hostium dextro sinistroque cornu mediam dividit et unam partem ab altera exclusam equitibus intrinsecus adortus cum peditatu telis coniectis in fugam vertit neque longius progressus veritus insidias se ad suos recipit. Idem altera pars equitum peditumque Caesaris facit. His rebus gestis ac procul hostibus repulsis convulneratisque ad sua praesidia sese, sicut erat instructus, recipere coepit.

XVIII. Interim M. Petreius et Cn. Piso cum equitibus Numidis MDC electis peditatuque eiusdem generis satis grandi ex itinere recta subsidio suis occurrunt. Atque hostes suis ex terrore firmatis rursusque renovatis animis legionarios conversis equitibus recipientes novissimos adoriri et impedire coeperunt, quo minus in castra se reciperent. Hac re animadversa Caesar iubet signa converti et medio campo redintegrari proelium. Cum ab hostibus eodem modo pugnaretur nec comminus ad manus rediretur, Caesarisque equites iumenta ex nausea recenti, siti, languore, paucitate, vulneribus defatigata ad insequendum hostem perseverandumque cursum tardiora haberent, dieique pars exigua iam reliqua esset, cohortibus equitibus circumdatis cohortatur, ut uno ictu contenderent neque remitterent, donec ultra ultimos colles hostes repulissent atque eorum essent potiti. Itaque signo dato in hostes languide tela neglegenterque mittentes subito immittit cohortes turmasque suorum; atque puncto temporis hostibus nullo negotio campo pulsis, post collem deiectis nacti locum atque ibi paulisper commorati, ita uti erant instructi, leniter se ad suas recipiunt munitiones. Itemque adversarii male accepti tum demum se ad sua praesidia contulerunt.

XIX. Interim ea re gesta et proelio dirempto ex ad-

versariis perfugere plures ex omni genere hominum, et praeterea intercepti complures equites peditesque. Ex quibus cognitum est consilium hostium, eos hac mente et conatu venisse, uti novo atque inusitato genere proelii tirones legionarii paucique perturbati Curionis exemplo ab equitatu circumventi opprimerentur, et ita Labienum dixisse pro contione, tantam sese multitudinem auxiliorum adversariis subministraturum, ut etiam caedendo in ipsa victoria defatigati vincerentur atque a suis superarentur, quippe qui in illa re sibi confideret, primum, quod audierat Romae legiones veteranas dissentire neque in Africam velle transire; deinde, quod triennio in Africa suos milites consuetudine retentos fideles sibi iam effecisset, maxima autem auxilia haberet Numidarum equitum levisque armaturae, praeterea ex fuga proelioque Pompeiano quos secum a Brundisio transportaverat equites Germanos Gallosque ibique postea ex hibridis, libertinis servisque conscripserat, armaverat, uti frenatos constituerat, praeterea regia auxilia elephantis centum et viginti equitatusque innumerabilis, deinde legiones conscriptas ex cuiusquemodi generis amplius duodecim milibus. Hac spe atque audacia inflammatus Labienus cum equitibus Gallis Germanisque MDC, Numidarum sine frenis septem milibus, praeterea Petreiano auxilio adhibito equitibus MDC, peditum ac levis armaturae quartum tanto, sagittariis ac funditoribus hippotoxotisque compluribus, his copiis II d. Non. Ian. post diem sextum, quam Africam attigit, in campis planissimis purissimisque ab hora diei quinta usque ad solis occasum est decertatum. In eo proelio Petreius graviter ictus ex acie recessit.

XX. Caesar interim castra munire diligentius, praesidia firmare copiis maioribus vallumque ab oppido Ruspina usque ad mare ducere et a castris alterum eodem, quo tutius ultro citroque commeare auxiliaque sine periculo sibi succurrere possent, tela tormentaque ex navibus in castra comportare, remigum partem ex classe, Gallorum, Rhodiorum epibatarumque armare et in castra evocare, uti, si posset, eadem ratione, qua adversarii, le-

vis armatura interiecta inter equites suos interponeretur, sagittariisque ex omnibus navibus Ityreis, Syris et cuiusque generis ductis in castra compluribus frequentabat suas copias — audiebat enim Scipionem post diem tertium eius diei, quo proelium factum erat, adpropinquare, copias suas cum Labieno et Petreio coniungere; cuius copiae legionum octo et equitum trium milium esse nuntiabantur —, officinas ferrarias instruere, sagittas telaque uti fierent complura curare, glandes fundere, sudes comparare, litteras in Siciliam nuntiosque mittere, ut sibi crates materiemque congererent ad arietes, cuius inopia in Africa esset, praeterea ferrum, plumbum mitteretur. Etiam animadvertebat frumento se in Africa nisi inportato uti non posse: priore enim anno propter adversariorum delectus, quod stipendiarii aratores milites essent facti, messem non esse factam; praeterea ex omni Africa frumentum adversarios in pauca oppida et bene munita comportasse omnemque regionem Africae exinanisse frumento, oppida praeter ea pauca, quae ipsi suis praesidiis tueri poterant, reliqua dirui atque deleri, et eorum incolas intra sua praesidia coëgisse commigrare, agros desertos ac vastatos esse.

XXI. Hac necessitate Caesar coactus privatos ambiendo et blande appellando aliquantum numerum frumenti in sua praesidia congesserat et eo parce utebatur. Opera interim ipse cotidie circuire et ad ternas cohortis in statione habere propter hostium multitudinem. Labienus saucios suos, quorum maximus numerus fuit, iubet in plostris deligatos Adrumetum deportari. Naves interim Caesaris onerariae errabundae male vagabantur incertae locorum atque castrorum suorum; quas singulas scaphae adversariorum complures adortae incendebant atque expugnabant. Hac re nuntiata Caesar classes circum insulas portusque disposuit, quo tutius commeatus supportari posset.

XXII. M. Cato interim, qui Uticae praeerat, Cn. Pompeium filium multis verbis assidueque obiurgare non desistebat. *Tuus*, inquit, *pater istuc aetatis cum esset et ani-*

ıdvertisset rempublicam ab audacibus sceleratisque civi- 's oppressam bonosque aut interfectos aut exilio multatos ıtria civitateque carere, gloria et animi magnitudine ela- s privatus atque adulescentulus paterni exercitus reliquiis llectis paene oppressam funditusque deletam Italiam ur- mque Romanam in libertatem vindicavit, idemque Siciliam, fricam, Numidiam, Mauritaniam mirabili celèritate armis cepit. Quibus ex rebus sibi eam dignitatem, quae est per ntes clarissima notissimaque, conciliavit adulescentulus- ıe atque eques Romanus triumphavit. Atque ille non ita ıplis rebus patris gestis neque tam excellenti maiorum di- ıitate parta neque tantis clientelis nominisque claritate 'aeditus in rempublicam est ingressus. Tu contra et patris ıbilitate et dignitate et per te ipse satis animi magnitudine ligentiaque praeditus nonne eniteris et proficisceris ad pa- 'nas clientelas auxilium tibi reique publicae atque optimo ıique efflagitatum? .

XXIII. His verbis hominis gravissimi incitatus adu- scentulus cum naviculis cuiusquemodi generis triginta, ibi paucis rostratis, profectus ab Utica in Mauritaniam gnumque Bogudis est ingressus expeditoque exercitu ımero servorum, liberorum duorum milium, cuius par- m inermem, partem armatam habuerat, ad oppidum scurum accedere coepit; in quo oppido praesidium fuit gium. Pompeio adveniente oppidani usque eo passi 'opius accedere, donec ad ipsas portas ac murum ad- 'opinquaret, subito eruptione facta prostratos perterri- sque Pompeianos in mare navesque passim compule- ınt. Ita re male gesta Gneus Pompeius filius naves inde 'ertit neque postea litus adtigit classemque ad insulas aleares versus convertit.

XXIV. Scipio interim cum iis copiis, quas paulo ıte demonstravimus, Uticae grandi praesidio relicto pro- ıctus primum Adrumeti castra ponit, deinde ibi paucos ies commoratus noctu itinere facto cum Labieni et Pe- ei copiis se coniungit, atque unis castris factis tria mi- a passuum longe considunt. Equitatus interim eorum ircum Caesaris munitiones vagari atque eos, qui pabu-

ᵢandi aut aquandi gratia extra vallum progressi essent, excipere; ita omnes adversarios intra munitiones continere. Qua re Caesariani gravi annona sunt conflictati, ideo quod nondum neque ab Sicilia neque ab Sardinia commeatus supportatus erat, neque per anni tempus in mari classes sine periculo vagari poterant; neque amplius milia passuum sex terrae Africae quoque versus tenebant pabulique inopia premebantur. Qua necessitate coacti veterani milites equitesque, qui multa terra marique bella confecissent et periculis inopiaque tali saepe essent conflictati, alga e litore collecta et aqua dulci eluta et ita iumentis esurientibus data vitam eorum producebant.

XXV. Cum haec ita fierent, rex Iuba cognitis Caesaris difficultatibus copiarumque paucitate non est visum dari spatium convalescendi augendarumque eius opum. Itaque comparatis equitum magnis peditumque copiis subsidio suis egressus e regno ire contendit. P. Sittius interim et rex Bocchus coniunctis suis copiis cognito regis Iubae egressu propius eius regnum copias suas admovere Cirtamque, oppidum opulentissimum eius regni, adortus paucis diebus pugnando capit et praeterea duo oppida Gaetulorum; quibus cum condicionem ferret, ut oppido excederent idque sibi vacuum traderent, condicionemque repudiassent, postea ab eo capti interfectique sunt omnes. Inde progressus agros oppidaque vexare non destitit. Quibus rebus cognitis Iuba, cum iam non longe ab Scipione atque eius ducibus abesset, capit consilium, satius esse sibi suoque regno subsidio ire, quam, dum alios adiuturus proficisceretur, ipse suo regno expulsus forsitan utraque re expelleretur. Itaque rursus se recipere, atque auxilia etiam ab Scipione abduxit sibi suisque rebus timens elephantisque triginta relictis suis finibus oppidisque suppetias profectus est.

XXVI. Caesar interim, cum de suo adventu dubitatio in provincia esset neque quisquam crederet ipsum, sed aliquem legatum in Africam cum copiis venisse, conscriptis litteris circum provinciam omnes civitates facit

de suo adventu certiores. Interim nobiles homines ex suis oppidis profugere et in castra Caesaris devenire et de adversariorum eius crudelitate acerbitateque commemorare coeperunt. Quorum lacrimis querelisque Caesar commotus cum antea constituisset e stativis castris aestate inita cunctis copiis auxiliisque accitis bellum cum suis adversariis gerere, litteris celeriter in Siciliam ad Alienum et Rabirium Postumum conscriptis per catascopum mittit, ut sine mora ac nulla excusatione hiemis ventorumque quam celerrime exercitus sibi transportaretur: Africam provinciam perire funditusque everti ab suis inimicis; quod nisi celeriter sociis foret subventum, praeter ipsam Africam terram nihil, ne tectum quidem, quo se reciperent, ab illorum scelere insidiisque reliquum futurum. Atque ipse in tanta erat festinatione et expectatione, ut postero die, quam misisset litteras nuntiumque, classem exercitumque morari diceret, dies noctesque oculos mentemque ad mare dispositos directosque haberet. Nec mirum. Animadvertebat enim villas exuri, agros vastari, pecus diripi, trucidari, oppida castellaque dirui deserique, principes civitatum aut interfici aut in catenis teneri, liberos eorum obsidum nomine in servitutem abripi; iis se in miseriis suamque fidem implorantibus auxilio propter copiarum paucitatem esse non posse. Milites interim in opere exercere atque castra munire, turres, castella facere molesque iacere in mare non intermittere.

XXVII. Scipio interim elephantos hoc modo condocefacere instituit. Duas instruxit acies, unam funditorum contra elephantos, quae quasi adversariorum locum obtineret et contra eorum frontem adversam lapillos minutos mitteret; deinde in ordinem elephantos constituit, post illos autem suam aciem instruxit, ut, cum ab adversariis lapides mitti coepissent et elephanti perterriti se ad suos convertissent, rursus ab sua acie lapidibus missis eos converterent adversus hostem; quod aegre tardeque fiebat. Rudes enim elephanti multorum annorum doctrina usuque vetusto vix edocti tamen communi periculo in aciem producuntur.

XXVIII. Dum haec ad Ruspinam ab utrisque ducibus administrantur, C. Vergilius praetorius, qui Thapsi, oppido maritumo, praeerat, cum animadverteret naves singulas cum exercitu Caesaris incertas locorum atque castrorum suorum vagari, occasionem nactus navem quam ibi habuit actuariam complet militibus et sagittariis et eisdem scaphas de navibus adiungit ac singulas naves Caesarianas consectari coepit. Et cum plures adortus esset, pulsus fugatusque inde discessisset nec tamen desisteret periclitari, forte incidit in navem, in qua erant duo Titii, Hispani adulescentes, tribuni legionis quintae, quorum patrem Caesar in senatum legerat, et cum his T. Salienus, centurio legionis eiusdem, qui M. Messalam legatum obsederat Messanae seditiosissima oratione apud eum usus, idemque pecuniam et ornamenta triumphi Caesaris retinenda et custodienda curarat et ob has causas sibi timebat. Hic propter conscientiam peccatorum suorum persuasit adulescentibus, ne repugnarent seseque Vergilio traderent. Itaque deducti a Vergilio ad Scipionem custodibus sunt traditi et post diem tertium interfecti. Qui cum ducerentur ad necem, petisse dicitur maior Titius a centurionibus, uti se priorem quam fratrem interficerent, idque ab eis facile impetrasse, atque ita esse interfectos.

XXIX. Turmae interim equitum, quae pro vallo in stationibus esse solebant, cotidie minutis proeliis inter se depugnare non intermittunt; nonnumquam etiam Germani Gallique Labieniani cum Caesaris equitibus fide data inter se colloquebantur. Labienus interim cum parte equitatus Leptim oppidum, cui praeerat Saserna cum cohortibus sex, oppugnare ac vi inrumpere conabatur; quod ab defensoribus propter egregiam munitionem oppidi et multitudinem tormentorum facile et sine periculo defendebatur. Quod ubi saepius eius equitatus facere non intermittebat, cum forte ante portam turma densa adstitisset, scorpione accuratius misso atque eorum decurione percusso et ad equum defixo reliqui perterriti fuga se in castra recipiunt. Quo facto postea sunt deterriti oppidum temptare.

XXX. Scipio interim fere cotidie non longe a suis castris, passibus ccc, instruere aciem ac maiore parte diei consumpta rursus in castra se recipere. Quod cum saepius fieret neque ex Caesaris castris quisquam prodiret neque propius eius copias accederet, despecta patientia Caesaris exercitusque eius, universis copiis productis elephantisque turritis triginta ante aciem instructis quam latissime potuit porrecta equitum peditumque multitudine uno tempore progressus haud ita longe a Caesaris castris constitit in campo.

XXXI. Quibus rebus cognitis Caesar iubet milites, qui extra munitiones processerant quique pabulandi aut lignandi aut etiam muniendi gratia vallum petierant quaeque ad eam rem opus erant, omnes intra munitiones minutatim modesteque sine tumultu aut terrore se recipere atque in opere consistere. Equitibus autem, qui in statione fuerant, praecipit, ut usque eo locum obtinerent, in quo paulo ante constitissent, donec ab hoste telum missum ad se perveniret; quod si propius accederetur, quam honestissime se intra munitiones reciperent. Alii quoque equitatui edicit, uti suo quisque loco paratus armatusque praesto esset. At haec non ipse per se coram, cum de vallo prospecularetur, sed mirabili peritus scientia bellandi in praetorio sedens per speculatores et nuntios imperabat, quae fieri volebat. Animadvertebat enim, quamquam magnis essent copiis adversarii freti, tamen saepe a se fugatis, pulsis perterritisque et concessam vitam et ignota peccata; quibus rebus numquam tanta suppeteret ex ipsorum inertia conscientiaque animi victoriae fiducia, ut castra sua adoriri auderent. Praeterea ipsius nomen auctoritasque magna ex parte eorum exercitus minuebat audaciam. Tum egregiae munitiones castrorum atque valli fossarumque altitudo et extra vallum stili caeci mirabilem in modum consiti vel sine defensoribus aditum adversariis prohibebant: scorpionum, catapultarum ceterorumque telorum, quae ad defendendum solent parari, magnam copiam habebat. Atque haec propter exercitus sui praesentis paucitatem et tirocinium praeparaverat, non ho-

stium vi et metu commotus patientem se timidumque hostium opinioni praebebat. Neque idcirco copias, quamquam erant paucae tironumque, non educebat in aciem, quod victoriae suorum diffideret; sed referre arbitrabatur, cuiusmodi victoria esset futura: turpe enim sibi existimabat tot rebus gestis tantisque exercitibus devictis, tot tam claris victoriis partis ab reliquis copiis adversariorum suorum ex fuga collectis se cruentam adeptum existimari victoriam. Itaque constituerat gloriam exultationemque eorum pati, donec sibi veteranarum legionum pars aliqua in secundo commeatu occurrisset.

XXXII. Scipio interim paulisper, ut antea dixi, in eo loco commoratus, ut quasi despexisse Caesarem videretur, paulatim reducit suas copias in castra et contione advocata de terrore suo desperationeque exercitus Caesaris facit verba et cohortatus suos victoriam propriam se eis brevi daturum pollicetur. Caesar iubet milites rursus ad opus redire et per causam munitionum tirones in labore defatigare non intermittit. Interim Numidae Gaetulique diffugere cotidie ex castris Scipionis et partim in regnum se conferre, partim, quod ipsi maioresque eorum beneficio C. Mari usi fuissent Caesaremque eius adfinem esse audiebant, in eius castra perfugere catervatim non intermittunt. Quorum ex numero electis hominibus illustrioribus et litteris ad suos cives datis cohortatus, uti manu facta se suosque defenderent, ne suis inimicis adversariisque dicto audientes essent, mittit.

XXXIII. Dum haec ad Ruspinam fiunt, legati ex Acilla, civitate libera et inmuni, ad Caesarem veniunt seque paratos quaecumque imperasset et libenti animo facturos pollicentur; tantum orare et petere ab eo, ut sibi praesidium daret, quo tutius id et sine periculo facere possent; se et frumentum et quaecumque res eis suppeteret communis salutis gratia subministraturos. Quibus rebus facile a Caesare impetratis praesidioque dato C. Messium, aedilicia functum potestate, Acillam iubet proficisci. Quibus rebus cognitis Considius Longus, qui Adrumeti cum duabus legionibus et equitibus septingen-

tis praeerat, celeriter ibi parte praesidii relicta cum octo cohortibus ad Acillam ire contendit. Messius celerius itinere confecto prior Acillam cum cohortibus pervenit. Considius interim, cum ad urbem cum copiis accessisset et animadvertisset praesidium Caesaris ibi esse, non ausus periculum suorum facere nulla re gesta pro multitudine hominum rursus se Adrumetum recepit; deinde paucis post diebus equestribus copiis ab Labieno adductis rursus Acillitanos castris positis obsidere coepit.

XXXIV. Per id tempus C. Sallustius Crispus, quem paucis ante diebus missum a Caesare cum classe demonstravimus, Cercinam pervenit. Cuius adventu C. Decimius quaestorius, qui ibi cum grandi familia praeerat praesidio commeatui, parvulum navigium nactus conscendit ac se fugae commendat. Sallustius interim praetor a Cercinitanis receptus magno numero frumenti invento naves onerarias, quarum ibi satis magna copia fuit, complet atque in castra ad Caesarem mittit. Alienus interim proconsul Lilybaeo in navis onerarias inponit legiones XIII et XIIII et equites Gallos DCCC, funditorum sagittariorumque mille ac secundum commeatum in Africam mittit ad Caesarem. Quae naves ventum secundum nactae quarto die in portum ad Ruspinam, ubi Caesar castra habuerat, incolumes pervenerunt. Ita Caesar duplici laetitia ac voluptate uno tempore auctus, frumento auxiliisque, tandem suis exhilaratis annonaque levata sollicitudinem deponit, legiones equitesque ex navibus egressos iubet ex languore nauseaque reficere, dimissos in castella munitionesque disponit.

XXXV. Quibus rebus Scipio quique cum eo essent comites mirari et requirere: C. Caesarem, qui ultro consuesset bellum inferre ac lacessere proelio, subito commutatum non sine magno consilio suspicabantur. Itaque ex eius patientia in magnum timorem coniecti ex Gaetulis duos, quos arbitrabantur suis rebus amicissimos, magnis praemiis pollicitationibusque propositis pro perfugis speculandi gratia in Caesaris castra mittunt. Qui simul ad eum sunt deducti, petierunt, ut sibi liceret verba

sine periculo proloqui. Potestate facta, *Saepenumero*, inquiunt, *imperator, complures Gaetuli, qui sumus clientes C. Mari, et propemodum omnes cives Romani, qui sunt in legione quarta et sexta, ad te voluimus in tuaque praesidia confugere; sed custodiis equitum Numidarum, quo id sine periculo minus faceremus, impediebamur. Nunc data facultate pro speculatoribus missi a Scipione ad te cupidissime venimus, ut perspiceremus, num quae fossae aut insidiae elephantis ante castra portasque valli factae essent, simulque consilia vestra contra easdem bestias comparationemque pugnae cognosceremus atque iis renuntiaremus.* Qui collaudati a Caesare stipendioque donati ad reliquos perfugas deducuntur. Quorum orationem celeriter veritas comprobavit: namque postero die ex legionibus his, quas Gaetuli nominarunt, milites legionarii complures ab Scipione in castra Caesaris perfugerunt.

XXXVI. Dum haec ad Ruspinam geruntur, M. Cato, qui Uticae praeerat, delectus cotidie libertinorum, Afrorum, servorum denique et cuiusquemodi generis hominum, qui modo per aetatem arma ferre poterant, habere atque sub manum Scipioni in castra summittere non intermittit. Legati interim ex oppido Thisdra, in quo tritici modium milia ccc comportata fuerant a negotiatoribus Italicis aratoribusque, ad Caesarem venere quantaque copia frumenti apud se sit docent simulque orant, ut sibi praesidium mittat, quo facilius et frumentum et copiae suae conserventur. Quibus Caesar in praesentia gratias egit praesidiumque brevi tempore se missurum dixit cohortatusque ad suos cives iubet proficisci. P. Sittius interim cum copiis Numidiae fines ingressus castellum in montis loco munito locatum, in quod Iuba belli gerendi gratia et frumentum et res ceteras, quae ad bellum usui solent esse, comportaverat, vi expugnando est potitus.

XXXVII. Caesar postquam legionibus veteranis duabus, equitatu levique armatura copias suas ex secundo commeatu auxerat, naves [sex] onerarias statim iubet Lilybaeum ad reliquum exercitum transportandum proficisci; ipse vi Kal. Febr. circiter vigilia prima imperat,

speculatores apparitoresque omnes ut sibi praesto essent. Itaque omnibus insciis neque suspicantibus vigilia tertia iubet omnes legiones ex castris educi atque se consequi ad oppidum Ruspinam versus, in quo ipse praesidium habuit et quod primum ad amicitiam eius accessit. Inde parvulam proclivitatem degressus sinistra parte campi propter mare legiones ducit. Hic campus mirabili planicie patet milia passuum duodecim; quem iugum cingens a mari ortum neque ita praealtum velut theatri efficit speciem. In hoc iugo colles sunt excelsi pauci, in quibus singulae turres speculaeque singulae perveteres erant collocatae, quarum apud ultimam praesidium et statio fuit Scipionis.

XXXVIII. Post Caesar ad iugum, de quo docui, ascendit atque in unumquemque collem turremque castella facere coepit atque ea minus semihora efficit. Postquam non ita longe ab ultimo colle turrique fuit, quae proxima fuit castris adversariorum, in qua docui esse praesidium stationemque Numidarum, Caesar paulisper commoratus perspectaque natura loci equitatu in statione disposito legionibus opus adtribuit brachiumque medio iugo ab eo loco, ad quem pervenerat, usque ad eum, unde egressus erat, iubet dirigi ac muniri. Quod postquam Scipio Labienusque animadverterunt, equitatu omni ex castris educto acieque equestri instructa a suis munitionibus circiter passus mille progrediuntur pedestremque copiam in secunda acie minus cccc passus constituunt.

XXXIX. Caesar in opere milites adhortari neque adversariorum copiis moveri. Iam cum non amplius passus MD inter hostium aciem suasque munitiones esse animadvertisset intellexissetque ad impediendos milites suos et ab opere depellendos hostem propius accedere necesseque haberet legiones a munitionibus deducere, imperat turmae Hispanorum, ad proximum collem propere occurrerent praesidiumque inde deturbarent locumque caperent, eodemque iubet levis armaturae paucos consequi subsidio. Qui missi celeriter Numidas adorti partim vivos capiunt, nonnullos equites fugientes convulneravere

runt locumque sunt potiti. Postquam id Labienus animadvertit, quo celerius iis auxilium ferret, ex acie instructa equitatus sui prope totum dextrum cornu avertit atque suis fugientibus suppetias ire contendit. Quod ubi Caesar conspexit, Labienum ab suis copiis longius iam abscessisse, equitatus sui alam sinistram ad intercludendos hostes immisit.

XL. Erat in eo campo, ubi ea res gerebatur, villa permagna turribus quattuor extructa; quae Labieni prospectum impediebat, ne posset animum advertere ab equitatu Caesaris se intercludi. Itaque non prius vidit turmas Iulianas, quam suos caedi a tergo sensit. Ex qua re subito in terrorem converso equitatu Numidarum recta in castra fugere contendit. Galli Germanique, qui restiterant, ex superiore loco et post tergum circumventi fortiterque restantes conciduntur universi. Quod ubi legiones Scipionis, quae pro castris erant instructae, animum adverterunt, metu ac terrore obcaecatae omnibus portis in sua castra fugere coeperunt. Postquam Scipione eiusque copiis campo collibusque exturbatis atque in castra compulsis cum receptui Caesar cani iussisset equitatumque omnem intra suas munitiones recepisset, campo purgato animadvertit mirifica corpora Gallorum Germanorumque; qui partim eius auctoritatem erant ex Gallia secuti, partim pretio pollicitationibusque adducti ad eum se contulerant, nonnulli, qui ex Curionis proelio capti conservatique parem gratiam in fide servanda praestare voluerant. Horum corpora mirifica specie amplitudineque caesa toto campo ac prostrata diverse iacebant.

XLI. His rebus gestis Caesar postero die ex omnibus praesidiis cohortes deduxit atque omnes suas copias in campo instruxit. Scipio suis male acceptis, occisis convulneratisque intra suas continere se munitiones coepit. Caesar instructa acie secundum infimas iugi radices propius munitiones accessit leniter. Iamque minus mille passuum ab oppido Uzitta, quod Scipio tenebat, aberant legiones Iulianae, cum Scipio veritus, ne oppidum amitteret, unde aquari reliquisque rebus sublevari eius exer-

citus consuerat, eductis omnibus copiis quadruplici acie instructa ex instituto suo, prima equestri turmatim directa elephantisque turritis interpositis armatisque, suppetias ire contendit (quod ubi Caesar animadvertit, arbitratus Scipionem ad dimicandum paratum ad se certo animo venire in eo loco, quo paulo ante commemoravi, ante oppidum constitit) suamque aciem mediam eo oppido texit; dextrum sinistrumque cornu, ubi elephanti erant, in conspectu patenti adversariorum constituit.

XLII. Cum iam prope solis occasum Caesar expectavisset neque ex eo loco, quo constiterat, Scipionem progredi propius se animadvertisset locoque se magis defendere, si res coëgisset, quam in campo comminus consistere audere, non est visa ratio propius accedendi eo die ad oppidum, quoniam ibi praesidium grande Numidarum esse cognoverat hostesque mediam aciem suam oppido texisse et sibi difficile factu esse intellexit simul et oppidum uno tempore oppugnare et in acie in cornu dextro ac sinistro ex iniquiore loco pugnare, praesertim cum milites a mane diei ieiuni sub armis stetissent defatigati. Itaque reductis suis copiis in castra postero die propius eorum aciem instituit exporrigere munitiones.

XLIII. Interim Considius, qui Acillam* et octo cohortibus stipendiariis Numidis Gaetulisque obsidebat, ubi C. Messius cohortibus praeerat, diu multumque expertus magnisque operibus saepe admotis et his ab oppidanis incensis cum proficeret nihil, subito nuntio de equestri proelio allato commotus frumento, cuius in castris copiam habuerat, incenso, vino, oleo ceterisque rebus, quae ad victum parari solent, corruptis Acillam, quam obsidebat, deseruit, atque itinere per regnum Iubae facto copias cum Scipione partitus Adrumetum se recepit.

XLIV. Interea ex secundo commeatu, quem a Sicilia miserat Alienus, navis una, in qua fuerat Q. Cominius et L. Ticida, eques Romanus, ab residua classe cum erravisset delataque esset vento ad Thapson, a Vergilio scaphis naviculisque actuariis excepta est et abducta. Item altera *navis trieris* ex eadem classe errabunda ac tem

pestate delata ad Aegimurum a classe Vari et M. Octavi est capta, in qua milites veterani cum uno centurione et nonnulli tirones fuerunt; quos Varus adservatos sine contumelia deducendos curavit ad Scipionem. Qui postquam ad eum pervenerunt et ante suggestum constiterunt, *Non vestra*, inquit, *sponte vos certo scio, sed illius scelerati vestri imperatoris inpulsu et imperio coactos cives et optimum quemque nefarie consectari. Quos quoniam fortuna in nostram detulit potestatem, si, id quod facere debetis, rempublicam cum optimo quoque defendetis, certum est vobis vitam et pecuniam donare. Quapropter, quid sentiatis, proloquimini.*

XLV. Hac habita oratione Scipio, cum existimasset pro suo beneficio sine dubio ab his gratias sibi actum iri, potestatem iis dicendi fecit. Ex eis centurio legionis quartae decimae, *Pro tuo*, inquit, *summo beneficio, Scipio, tibi gratias ago — non enim imperatorem te appello —, quod mihi vitam incolumitatemque belli iure capto polliceris, et forsan uterer isto beneficio, si non ei summum scelus adiungeretur. Egone contra Caesarem, imperatorem meum, apud quem ordinem duxi, eiusque exercitum, pro cuius dignitate victoriaque amplius* XXXVI* *annis depugnavi, adversus armatusque consistam? Neque ego istud facturus sum, et te magnopere, ut de negotio desistas, adhortor. Contra cuius enim copias contendas, si minus antea expertus es, licet nunc cognoscas. Elige ex tuis cohortem unam, quam putas esse firmissimam, et constitue contra me; ego autem ex meis commilitonibus, quos nunc in tua potestate tenes, non amplius decem sumam. Tunc intelleges ex virtute nostra, quid ex tuis copiis sperare debeas.*

XLVI. Postquam haec centurio praesenti animo adversus opinionem eius est locutus, ira percitus Scipio atque animi dolore incensus annuit centurionibus, quid fieri vellet, atque ante pedes centurionem interfecit reliquosque veteranos a tironibus iubet secerni. *Abducite istos*, inquit, *nefario scelere contaminatos et caede civium saginatos.* Sic extra vallum deducti sunt et cruciabiliter interfecti. Tirones autem iubet inter legiones dispertiri et

Cominium cum Ticida in conspectum suum prohibet adduci. Qua ex re Caesar commotus eos, quos in stationibus cum longis navibus apud Thapsum custodiae causa in salo esse iusserat, ut suis onerariis longisque navibus praesidio essent, ob neglegentiam ignominiae causa dimittendos ab exercitu gravissimumque in eos edictum proponendum curavit.

XLVII. Per id tempus fere Caesaris exercitui res accidit incredibilis auditu. Namque vergiliarum signo confecto circiter vigilia secunda noctis nimbus cum saxea grandine subito est exortus ingens. Ad hoc autem incommodum accesserat, quod Caesar non more superiorum temporum in hibernis exercitum continebat, sed in tertio quartoque die procedendo propiusque hostem accedendo castra communiebat, opereque faciendo milites se circumspiciendi non habebant facultatem. Praeterea ita ex Sicilia exercitum transportabat, ut praeter ipsum militem et arma nec vas nec mancipium neque ullam rem, quae usui militi esse consuevit, in naves inponi pateretur. In Africa autem non modo sibi quicquam non adquisierant aut paraverant, sed etiam propter annonae caritatem ante parta consumpserant. Quibus rebus attenuati oppido perquam pauci sub pellibus adquiescebant; reliqui ex vestimentis tentoriolis factis atque arundinibus scopisque contextis permanebant. Itaque subito imbre grandineque consecuta gravatis pondere tentoriis aquaque subrutis disiectisque nocte intempesta ignibus extinctis, rebus quae ad victum pertinent omnibus corruptis per castra passim vagabantur scutisque capita contegebant. Eadem nocte quintae legionis pilorum cacumina sua sponte arserunt.

XLVIII. Rex interim Iuba de equestri proelio Scipionis certior factus evocatusque ab eodem litteris praefecto Saburra cum parte exercitus contra Sittium relicto, ut secum ipse aliquid auctoritatis adderet exercitui Scipionis ac terrorem Caesaris, cum tribus legionibus equitibusque frenatis octingentis, Numidis sine frenis peditibusque levis armaturae grandi numero elephantisque tri-

ginta egressus e regno ad Scipionem est profectus. Postquam ad eum pervenit, castris regiis seorsum positis cum eis copiis, quas commemoravi, haud ita longe ab Scipione consedit. Erat in castris Caesaris superiore tempore magnus terror, et expectatione copiarum regiarum exercitus eius magis suspensiore animo ante adventum Iubae commovebatur; postquam vero castra castris contulit, despectis eius copiis omnem timorem deponit. Ita quam antea absens habuerat auctoritatem, eam omnem praesens dimiserat. Quo facto cuivis facile fuit intellectu Scipioni additum animum fiduciamque regis adventu. Nam postero die universas suas regisque copias cum elephantis sexaginta productas in aciem quam speciosissime potuit instruxit ac paulo longius progressus ab suis munitionibus haud ita diu commoratus se recipit in castra.

XLIX. Caesar, postquam animadvertit Scipioni auxilia fere, quae expectasset, omnia convenisse neque moram pugnandi ullam fore, per iugum summum cum copiis progredi coepit et brachia protinus ducere et castella munire propiusque Scipionem capiendo loca excelsa occupare contendit, ne adversarii magnitudine copiarum confisi proximum collem occuparent atque ita longius sibi progrediendi eriperent facultatem. Eiusdem collis occupandi [gratia] Labienus consilium ceperat et, quo propiore loco fuerat, eo celerius occurrerat.

L. Erat convallis satis magna latitudine, altitudine praerupta, crebris locis speluncae in modum subrutis, quae erat transgredienda Caesari, antequam ad eum collem, quem capere volebat, perveniretur; ultraque eam convallem olivetum vetus crebris arboribus condensum. Hic cum Labienus animadvertisset Caesarem, si vellet eum locum occupare, prius necesse esse convallem olivetumque transgredi, eorum locorum peritus in insidiis cum parte equitatus levique armatura consedit et praeterea post montem equites in occulto collocaverat, ut, cum ipse ex improviso legionarios adortus esset, ex colle se equitatus ostenderet, et re duplici perturbatus Caesar eiusque exercitus neque retro regrediundi neque ultra

procedendi oblata facultate circumventus concideretur. Caesar postquam equitatu ante praemisso inscius insidiarum cum ad eum locum venisset, abusi sive obliti praeceptorum Labieni sive veriti, ne in fossa ab equitibus opprimerentur, rari ac singuli de rupe prodire et summa petere collis. Quos Caesaris equites consecuti partim interfecerunt, partim vivorum sunt potiti; deinde protinus collem petere contenderunt atque eum decusso Labieni praesidio celeriter occupaverunt. Labienus cum parte equitum vix fuga sibi peperit salutem.

LI. Hac re per equites gesta Caesar legionibus opera distribuit atque in eo colle, quo erat potitus, castra munivit. Deinde ab suis maximis castris per medium campum e regione oppidi Uzittae, quod inter sua castra et Scipionis in planicie positum erat tenebaturque a Scipione, duo brachia instituit duci et ita dirigere, ut ad angulum dextrum sinistrumque eius oppidi convenirent. Id hac ratione opus instruebat, ut, cum propius oppidum copias admovisset oppugnareque coepisset, tecta latera suis munitionibus haberet, ne ab equitatus multitudine circumventus ab oppugnatione deterreretur, praeterea, quo facilius conloquia fieri possent, et si qui perfugere vellent, id quod antea saepe accidebat magno cum eorum periculo, tum facile et sine periculo fieret. Voluit etiam experiri, cum propius hostem accessisset, haberetne in animo dimicare. Accedebat etiam ad reliquas causas, quod is locus depressus erat puteique ibi fieri conplures poterant: aquatione enim longa et angusta utebatur. Dum haec opera, quae ante dixi, fiebant a legionibus, interim pars acie ante opus instructa sub hoste stabat; equites barbari levisque armaturae proeliis minutis comminus dimicabant.

LII. Caesar ab eo opere cum iam sub vesperum copias in castra reduceret, magno incursu cum omni equitatu levique armatura Iuba, Scipio, Labienus in legionarios impetum fecerunt. Equites Caesariani vi universae subitaeque hostium multitudinis pulsi parumper cesserunt. Quae res aliter adversariis cecidit. Namque Cae-

sar ex medio itinere copiis reductis equitibus suis auxilium tulit; equites autem adventu legionum animo addito conversis equis in Numidas cupide insequentes dispersosque impetum fecerunt atque eos convulneratos usque in castra regia repulerunt multosque ex iis interfecerunt. Quod nisi in noctem proelium esset coniectum pulvisque vento flatus omnium prospectu offecisset, Iuba cum Labieno capti in potestatem Caesaris venissent, equitatusque cum levi armatura funditus ad internecionem deletus esset. Interim incredibiliter ex legionibus quarta et sexta Scipionis milites diffugere partim in castra Caesaris, partim in quas quisque poterat regiones pervenire; itemque equites Curioniani diffisi Scipioni eiusque copiis complures se eodem conferebant.

LIII. Dum haec circum Uzittam ab utrisque ducibus administrantur, legiones duae, decima et nona, ex Sicilia navibus onerariis profectae, cum iam non longe a portu Ruspinae abessent, conspicatae Caesarianas naves, quae in statione apud Thapsum stabant, veriti, ne in adversariorum ut insidiandi gratia ibi commorantium classem inciderent, inprudentes vela in altum dederunt ac diu multumque iactati tandem multis post diebus siti inopiaque confecti ad Caesarem perveniunt.

LIV. Quibus legionibus expositis memor in Italia pristinae licentiae militaris ac rapinarum certorum hominum parvulam modo causulam nactus Caesar, quod C. Avienus, tribunus militum decimae legionis, navem commeatu, familia sua atque iumentis, occupavisset neque militem unum ab Sicilia sustulisset, postero die de suggestu convocatis omnium legionum tribunis centurionibusque, *Maxime vellem*, inquit, *homines suae petulantiae nimiaeque libertatis aliquando finem fecissent meaeque lenitatis, modestiae patientiaeque rationem habuissent. Sed quoniam ipsi sibi neque modum neque terminum constituunt, quo ceteri dissimiliter se gerant, egomet ipse documentum more militari constituam. C. Aviene, quod in Italia milites populi Romani contra rempublicam instigasti rapinasque per mu-*

nicipia fecisti quodque mihi reique publicae inutilis fuisti et pro militibus tuam familiam iumentaque in naves inposuisti, tuaque opera militibus tempore necessario respublica caret, ob eas res ignominiae causa ab exercitu meo te removeo hodieque ex Africa abesse et quantum pote proficisci iubeo. Itemque te, A. Fontei, quod tribunus militum seditiosus malusque civis fuisti, te ab exercitu dimitto. T. Saliene, M. Tiro, C. Clusinas, cum ordines in meo exercitu beneficio non virtute consecuti ita vos gesseritis, ut neque bello fortes neque pace boni aut utiles fueritis et magis in seditione concitandisque militibus adversum vestrum imperatorem quam pudoris modestiaeque fueritis studiosiores, indignos vos esse arbitror, qui in meo exercitu ordines ducatis, missosque facio et quantum pote abesse ex Africa iubeo. Itaque tradit eos centurionibus et singulis non amplius singulos additos servos in navem inponendos separatim curavit.

LV. Gaetuli interim perfugae, quos cum litteris mandatisque a Caesare missos supra docuimus, ad suos cives perveniunt. Quorum auctoritate facile adducti Caesarisque nomine persuasi a rege Iuba desciscunt celeriterque cuncti arma capiunt contraque regem facere non dubitant. Quibus rebus cognitis Iuba distentus triplici bello necessitateque coactus de suis copiis, quas contra Caesarem adduxerat, sex cohortes in fines regni sui mittit, quae essent praesidio contra Gaetulos.

LVI. Caesar brachiis perfectis promotisque usque eo, quo telum ex oppido adici non posset, castra munit, ballistis scorpionibusque crebris ante frontem castrorum contra oppidum collocatis, defensores muri deterrere non intermittit eoque quinque legiones ex superioribus castris deducit. Qua facultate oblata inlustriores notissimique conspectum amicorum propinquorumque efflagitabant atque inter se colloquebantur. Quae res quid utilitatis haberet, Caesarem non fallebat. Namque Gaetuli ex equitatu regio nobiliores equitumque praefecti, quorum patres cum Mario ante meruerant eiusque beneficio agris finibusque donati post Sullae victoriam sub Hiempsalis regis erant dati potestatem, occasione capta nocte iam

luminibus accensis cum equis calonibusque suis circiter mille perfugiunt in Caesaris castra, quae erant in campo proxime locum Uzittae locata.

LVII. Quod postquam Scipio quique cum eo erant cognoverunt, cum commoti ex tali incommodo essent, fere per id tempus M. Aquinum cum C. Saserna conloquentem viderunt. Scipio mittit ad Aquinum: nihil adtinere eum cum adversariis colloqui. Cum nihilo minus eius sermonem nuntius ad se referret: sed restare, ut reliqua, quae vellet, perageret, viator praeterea ab Iuba ad eum est missus, qui diceret audiente Saserna: *Vetat te rex conloqui.* Quo nuntio perterritus discessit et dicto audiens fuit regi. Usu venisse hoc civi Romano et ei, qui ab populo Romano honores accepisset, incolumi patria fortunisque omnibus Iubae barbaro potius obedientem fuisse quam aut Scipionis obtemperasse nuntio aut caesis eiusdem partis civibus incolumem reverti malle! Atque etiam superbius Iubae factum non in M. Aquinum, hominem novum parvumque senatorem, sed in Scipionem, hominem illa familia, dignitate, honoribus praestantem. Namque cum Scipio sagulo purpureo ante regis adventum uti solitus esset, dicitur Iuba cum eo egisse, non oportere illum eodem uti vestitu atque ipse uteretur. Itaque factum est, ut Scipio ad album sese vestitum transferret et Iubae, homini superbissimo inertissimoque, obtemperaret.

LVIII. Postero die universas omnium copias de castris omnibus educunt et supercilium quoddam excelsum nacti non longe a Caesaris castris aciem constituunt atque ibi consistunt. Caesar item producit copias celeriterque iis instructis ante suas munitiones, quae erant in campo, constituit sine dubio existimans ultro adversarios, cum tam magnis copiis auxiliisque regis essent praediti promptiusque prosiluissent, ante se concursuros propiusque se accessuros. Equo circumvectus legionesque cohortatus signo dato accessum hostium aucupabatur. Ipse enim a suis munitionibus longius non sine ratione non procedebat, quod in oppido Uzittae, quod Scipio tenebat, hostium erant cohortes armatae; eidem autem oppido ad dextrum

latus eius cornu erat oppositum verebaturque, ne, si praetergressus esset, ex cppido eruptione facta ab latere eum adorti conciderent. Praeterea haec quoque eum causa tardavit, quod erat locus quidam perimpeditus ante aciem Scipionis, quem suis impedimento ad ultra occurrendum fore existimabat.

LIX. Non arbitror esse praetermittendum, quemadmodum exercitus utriusque fuerint in aciem instructi. Scipio hoc modo aciem direxit. Collocabat in fronte suas et Iubae legiones, post eas autem Numidas in subsidiaria acie ita extenuatos et in longitudinem directos, ut procul simplex esse acies media ab legionariis militibus videretur [in cornibus autem duplex esse existimabatur]. Elephantos dextro sinistroque cornu collocaverat aequalibus inter eos intervallis interiectis, post autem elephantos armaturas leves Numidasque auxiliares substituerat. Equitatum frenatum universum in suo dextro cornu disposuerat: sinistrum enim cornu oppido Uzitta claudebatur, neque erat spatium equitatus explicandi. Praeterea Numidas levisque armaturae infinitam multitudinem ad dextram partem suae aciei opposuerat fere interiecto non minus mille passuum spatio et ad collis radices magis adpulerat longiusque ab adversariorum suisque copiis promovebat, id hoc consilio, ut, cum acies duae inter se concucurrissent, initio certaminis paulo longius eius equitatus circumvectus ex inproviso clauderet multitudine sua exercitum Caesaris atque perturbatum iaculis configeret. Haec fuit ratio Scipionis eo die proeliandi.

LX. Caesaris autem acies hoc modo fuit collocata, ut ab sinistro eius cornu ordiar et ad dextrum perveniam. Habuit legionem x, viiii in sinistro cornu, xxv, xxviii, xiii, xiiii, xxviiii, xxvi in media acie. In suo autem dextro cornu e secunda acie veteranarum legionum partem cohortium collocaverat, praeterea ex tironum paucas adiecerat. Tertiam autem aciem in sinistrum suum cornu contulerat et usque ad aciei suae mediam legionem porrexerat et ita conlocaverat, uti sinistrum suum cornu triplex esset. Id eo consilio fecerat, quod suum dextrum latus munitionibus

adiuvabatur, sinistrum autem, equitatus hostium multitudini uti resisti posset, laborabat, eodemque suum omnem equitatum contulerat et, quod ei parum confidebat, praesidio his equitibus legionem quintam praemiserat levemque armaturam inter equites interposuerat. Sagittarios varie passimque locis certis maximeque in cornibus collocaverat.

LXI. Sic utrorumque exercitus instructi non plus passuum trecentorum interiecto spatio, quod forsitan ante id tempus acciderit numquam, quin dimicaretur, a mane usque ad horam decimam die perstiterunt. Iamque Caesar cum exercitum intra munitiones suas reducere coepisset, subito universus equitatus ulterior Numidarum Gaetulorumque sine frenis ab dextra parte se movere propiusque Caesaris castra, quae erant in colle, se conferre coepit, frenatus autem Labieni eques in loco permanere legionesque distinere: cum subito pars equitatus Caesaris cum levi armatura contra Gaetulos iniussu ac temere longius progressi paludemque transgressi multitudinem hostium pauci sustinere non potuerunt, levique armatura deserta pulsi convulneratique uno equite amisso, multis equis sauciis, levis armaturae xxvii occisis ad suos refugerunt. Quo secundo equestri proelio facto Scipio in castra laetus nocte copias reduxit. Quod proprium gaudium [bellantibus] fortuna tribuere non decrevit. Namque postero die Caesar cum partem equitatus sui Leptim misisset, in itinere praedatores equites Numidas Gaetulosque ex inproviso adorti circiter centum partim occiderunt partim vivorum potiti sunt. Caesar interim cotidie legiones in campum deducere atque opus facere vallumque et fossam per medium campum ducere adversariorumque excursionibus iter officere non intermittit. Scipio item munitiones contra facere et, ne iugo a Caesare excluderetur, adproperare. Ita duces utrique et in operibus occupati esse, et nihilo minus equestribus proeliis inter se cotidie dimicabant.

LXII. Interim Varus classem, quam antea Uticae hiemis gratia subduxerat, cognito legionis xiii et xiiii ex Sicilia adventu celeriter deducit ibique Gaetulis remigi-

bus epibatisque complet insidiandique gratia progressus Adrumetum cum LV navibus pervenit. Cuius adventus inscius Caesar L. Cispium cum classe XXVII navium ad Thapsum versus in stationem praesidii gratia commeatus sui mittit, itemque Q. Aquilam cum XIII navibus longis Adrumetum eadem de causa praemittit. Cispius quo erat missus celeriter pervenit. Aquila tempestate iactatus promuntorium superare non potuit atque angulum quendam tutum a tempestate nactus cum classe se longius a prospectu removit. Reliqua classis in salo ad Leptim egressis remigibus passimque in litore vagantibus, partim in oppidum victus sui mercandi gratia progressis vacua a defensoribus stabat. Quibus rebus Varus ex perfugis cognitis occasionem nactus vigilia secunda Adrumeto ex cothone egressus cum primo mane Leptim universa classe vectus naves onerarias, quae longius a portu in salo stabant, incendit et penteres duas vacuas a defensoribus nullo repugnante cepit.

LXIII. Caesar interim celeriter per nuntios in castris, cum opera circumiret, certior factus, quae aberant a portu milia passuum sex, equo admisso omissis omnibus rebus celeriter pervenit Leptim ibique hortatur, omnes ut se naves consequerentur; postea ipse parvulum navigiolum conscendit, in cursu Aquilam multitudine navium perterritum atque trepidantem nactus hostium classem sequi coepit. Interim Varus celeritate Caesaris audaciaque commotus cum universa classe conversis navibus Adrumetum versus fugere contendit. Quem Caesar in milibus passuum quattuor consecutus reciperata quinqueremi cum suis omnibus epibatis atque etiam hostium custodibus CXXX in ea nave captis triremem hostium proximam, quae in repugnando erat commorata, onustam remigum epibatarumque cepit. Reliquae naves hostium promuntorium superarunt atque Adrumetum in cothonem se universae contulerunt. Caesar eodem vento promuntorium superare non potuit atque in salo in ancoris ea nocte commoratus prima luce Adrumetum accedit ibique navibus onerariis, quae erant extra cothonem, incensis omni-

busque reliquis ab iis aut subductis aut in cothonem compulsis paulisper commoratus, si forte vellent classe dimicare, rursus se recepit in castra.

LXIV. In ea nave captus est P. Vestrius, eques Romanus, et P. Ligarius Afranianus, quem Caesar in Hispania cum reliquis dimiserat, et postea se ad Pompeium contulerat, inde ex proelio effugerat in Africamque ad Varum venerat; quem ob periurii perfidiam Caesar iussit necari. P. Vestrio autem, quod eius frater Romae pecuniam imperatam numeraverat, et quod ipse suam causam probaverat Caesari, se a Nasidi classe captum, cum ad necem duceretur, beneficio Vari esse servatum, postea sibi facultatem nullam datam transeundi, ignovit.

LXV. Est in Africa consuetudo incolarum, ut in agris et in omnibus fere villis sub terra specus frumenti condendi gratia clam habeant atque id propter bella maxime hostiumque subitum adventum praeparent. Qua de re Caesar per indicem certior factus tertia vigilia legiones duas cum equitatu mittit ab castris suis milia passuum decem atque inde magno numero frumenti onustos recipit in castra. Quibus rebus cognitis Labienus progressus a suis castris milia passuum septem per iugum et collem, per quem Caesar pridie iter fecerat, ibi castra duarum legionum facit atque ipse cotidie existimans Caesarem eadem saepe frumentandi gratia commeaturum cum magno equitatu levique armatura insidiaturus locis idoneis considit.

LXVI. Caesar interim de insidiis Labieni ex perfugis certior factus paucos dies illic moratus, dum hostes cotidiano instituto saepe idem faciendo in neglegentiam adducerentur, subito mane imperat porta decumana legiones se * octo veteranas cum parte equitatus sequi atque equitibus praemissis neque opinantes insidiatores subito in convallibus latentes ex levi armatura concidit circiter quingentos, reliquos in fugam turpissimam coniecit. Interim Labienus cum universo equitatu fugientibus suis suppetias occurrit. Cuius vim multitudinis cum equites pauci Caesariani iam sustinere non possent, Caesar instru-

ctas legiones hostium copiis ostendit. Quo facto perterrito Labieno ac retardato suos equites recepit incolumes. Postero die Iuba Numidas eos, qui loco amisso fuga se receperant in castra, in cruce omnes suffixit.

LXVII. Caesar interim, quoniam inopia frumenti premebatur, copias omnes in castra conducit atque praesidio Lepti, Ruspinae, Acillae relicto, Cispio Aquilaeque classe tradita, ut alter Adrumetum, alter Thapsum mari obsiderent, ipse castris incensis quarta noctis vigilia acie instructa impedimentis in sinistra parte conlocatis ex eo loco proficiscitur et pervenit ad oppidum Aggar; quod a Gaetulis saepe antea oppugnatum summaque vi per ipsos oppidanos erat defensum. Ibi in campo castris unis positis ipse frumentatum circum villas cum parte exercitus profectus magno invento ordei, olei, vini, fici numero, pauco tritici atque recreato exercitu redit in castra. Scipio interim cognito Caesaris discessu cum universis copiis per iugum Caesarem subsequi coepit atque ab eius castris milia passuum sex longe trinis castris dispertitis copiis consedit.

LXVIII. Oppidum erat Zeta, quod aberat a Scipione milia passuum decem, ad eius regionem et partem castrorum collocatum, a Caesare autem diversum ac remotum, quod erat ab eo longe milia passuum XIIII. Huc Scipio legiones duas frumentandi gratia misit. Quod postquam Caesar ex perfuga cognovit, castris ex campo in collem ac tutiora loca collatis atque ibi praesidio relicto ipse quarta vigilia egressus praeter hostium castra proficiscitur cum copiis et oppidum potitur. Legiones Scipionis comperit longius in agris frumentari et, cum eo contendere conaretur, animadvertit copias hostium his legionibus occurrere suppetias. Quae res eius impetum retardavit. Itaque capto C. Minucio Regino, equite Romano, Scipionis familiarissimo, qui ei oppido praeerat, et P. Atrio, equite Romano de conventu Uticensi, et camelis duobus et viginti regis abductis praesidio ibi cum Oppio legato relicto ipse se recipere coepit ad castra.

LXIX. *Cum iam* non longe a castris Scipionis abes-

set, quae eum necesse erat praetergredi, Labienus Afraniusque cum omni equitatu levique armatura ex insidiis adorti agmini eius extremo se offerunt atque ex collibus primis existunt. Quod postquam Caesar animadvertit, equitibus suis hostium vi oppositis sarcinas legionarios in acervum iubet conportare atque celeriter signa hostibus inferre. Quod postquam coeptum est fieri, primo impetu legionum equitatus et levis armatura hostium nullo negotio loco pulsa et deiecta est de colle. Cum iam Caesar existimasset hostes pulsos deterritosque finem lacessendi facturos et iter coeptum pergere coepisset, iterum celeriter ex proximis collibus erumpunt atque eadem ratione, qua ante dixi, in Caesaris legionarios impetum faciunt Numidae levisque armaturae, mirabili velocitate praediti, qui inter equites pugnabant et una pariterque cum equitibus accurrere et refugere consueverant. Cum hoc saepius facerent et proficiscentes Iulianos insequerentur, refugerent instantes, propius non accederent et singulari genere pugnae uterentur eosque iaculis convulnerare satis esse existimarent, Caesar intellexit nihil aliud eos conari, nisi ut se cogerent castra eo loco ponere, ubi omnino aquae nihil esset, ut exercitus eius ieiunus, qui a quarta vigilia usque ad horam decimam diei nihil gustasset, ac iumenta siti perirent.

LXX. Cum iam ad solis occasum esset et non totos centum passus in horam esset progressus, equitatu suo propter equorum interitum extremo agmine remoto, legiones in vicem ad extremum agmen evocabat. Ita vim hostium placide leniterque procedens per legionarium militem commodius sustinebat. Interim equitum Numidarum copiae dextra sinistraque per colles praecurrere coronaeque in modum cingere multitudine sua Caesaris copias, pars agmen extremum insequi. Caesaris autem non amplius tres aut quattuor milites veterani si se convertissent et pila viribus contorta in Numidas infestos coniecissent, amplius duum milium numero ad unum terga vertebant ac rursus ad aciem passim conversis equis se colligebant atque in spatio consequebantur et iacula in

egionarios coniciebant. Ita Caesar modo procedendo modo resistendo tardius itinere confecto noctis hora prima omnes suos ad unum in castra incolumes sauciis decem factis reduxit. Labienus circiter trecentis amissis, multis vulneratis ac defessis instando omnibus ad suos se recepit. Scipio interim legiones productas cum elephantis, quos ante castra in acie terroris gratia in conspectu Caesaris conlocaverat, reducit in castra.

LXXI. Caesar contra eiusmodi hostium genera copias suas non ut imperator exercitum veteranum victoremque maximis rebus gestis, sed ut lanista tirones gladiatores condocefacere; quo pede se reciperent ab hoste et quemadmodum obversi adversariis et in quantulo spatio resisterent, modo procurrerent modo recederent comminarenturque impetum, ac prope quo loco et quemadmodum tela mitterent praecipere. Mirifice enim hostium levis armatura anxium exercitum nostrum atque sollicitum habebat, quia et equites deterrebat proelium inire propter equorum interitum, quod eos iaculis interficiebat, et legionarium militem defatigabat propter velocitatem: gravis enim armaturae miles simulatque ab iis insectatus constiterat in eosque impetum fecerat, illi veloci cursu periculum facile vitabant.

LXXII. Quibus ex rebus Caesar vehementer commovebatur, quia, quodcumque proelium quotiens erat commissum, equitatu suo sine legionario milite hostium equitatui levique armaturae eorum nullo modo par esse poterat. Sollicitabatur autem his rebus, quod nondum legiones hostium cognoverat et quonam modo sustinere se posset ab eorum equitatu levique armatura, quae erat mirifica, si legiones quoque accessissent. Accedebat etiam haec causa quod elephantorum magnitudo multitudoque animos militum detinebat in terrore. Cui uni rei tamen invenerat remedium. Namque elephantos ex Italia transportari iusserat, quo et miles noster speciemque et virtutem bestiae cognosceret, et cui parti corporis eius telum facile adigi posset, ornatusque ac loricatus cum esset elephantus, quae pars eius corporis sine tegmine

nuda relinqueretur, ut eo tela conicerentur; praeterea, ut iumenta bestiarum odorem stridoremque et speciem consuetudine capta non reformidarent. Quibus ex rebus largiter erat consecutus. Nam et milites bestias manibus pertractabant earumque tarditatem cognoscebant, equitesque in eos pila praepilata coniciebant, atque in consuetudinem equos patientia bestiarum adduxerat.

LXXIII. Ob has causas, quas supra commemoravi, sollicitabatur Caesar tardiorque et consideratior erat factus et ex pristina bellandi consuetudine celeritateque excesserat. Nec mirum. Copias enim habebat in Gallia bellare consuetas locis campestribus et contra Gallos, homines apertos minimeque insidiosos, qui per virtutem, non per dolum dimicare consuerunt; tum autem erat ei laborandum, ut consuefaceret milites hostium dolos, insidias, artificia cognoscere et quid sequi, quid vitare conveniret. Itaque, quo haec celerius conciperent, dabat operam, ut legiones non in uno loco contineret, sed per causam frumentandi huc atque illuc raptaret, ideo quod hostium copias ab se suoque vestigio non discessuras existimabat. Atque post diem tertium productas accuratius suas copias sicut instruxerat, propter hostium castra praetergressus aequo loco invitat ad dimicandum. Postquam abhorrere eos videt, reducit sub vesperum legiones in castra.

LXXIV. Legati interim ex oppido Vaga, quod finitimum fuit Zetae, cuius Caesarem potitum esse demonstravimus, veniunt; petunt et obsecrant, ut sibi praesidium mittat: se res complures, quae utiles bello sint, administraturos. Per idem tempus deorum voluntate studioque erga Caesarem transfuga suos cives facit certiores Iubam regem celeriter cum copii suis, antequam Caesaris praesidium eo perveniret, ad oppidum adcucurrisse atque advenientem multitudine circumdata eo potitum omnibusque eius oppidi incolis ad unum interfectis dedisse oppidum diripiendum delendumque militibus.

LXXV. Caesar interim lustrato exercitu a. d. XII Kal. Apriles postero die productis universis copiis progressus

ab suis castris milia passuum quinque a Scipionis circiter duum milium interiecto spatio in acie constitit. Postquam satis diuque adversarios ab se ad dimicandum invitatos supersedere pugnae animadvertit, reducit copias posteroque die castra movet atque ad oppidum Sarsuram, ubi Scipio Numidarum habuerat praesidium frumentumque comportaverat, ire contendit. Quod ubi Labienus animadvertit, cum equitatu levique armatura agmen eius extremum carpere coepit atque ita lixarum mercatorumque, qui plostris merces portabant, interceptis sarcinis addito animo propius audaciusque accedit ad legiones, quod existimabat milites sub onere ac sub sarcinis defatigatos pugnare non posse. Quae res Caesarem non fefellerat: namque expeditos ex singulis legionibus tricenos milites esse iusserat. Itaque eos in equitatum Labieni inmissos turmis suorum suppetias mittit. Tum Labienus conversis equis signorum conspectu perterritus turpissime fugere contendit. Multis eius occisis, compluribus vulneratis milites legionarii ad sua se recipiunt signa atque iter inceptum ire coeperunt. Labienus per iugum summum collis dextrorsus procul subsequi non desistit.

LXXVI. Postquam Caesar ad oppidum Sarsuram venit, inspectantibus adversariis interfecto praesidio Scipionis, cum suis auxilium ferre non auderent, fortiter repugnante P. Cornelio, evocato Scipionis, qui ibi praeerat, atque a multitudine circumvento interfectoque oppido potitur atque ibi frumento exercitui dato postero die ad oppidum Thisdram pervenit; in quo Considius per id tempus fuerat cum grandi praesidio cohorteque sua gladiatorum. Caesar oppidi natura perspecta aquae inopia ab oppugnatione eius deterritus protinus profectus circiter milia passuum quattuor ad aquam facit castra atque inde die quarto egressus redit rursus ad ea castra, quae ad Aggar habuerat. Idem facit Scipio atque in antiqua castra copias reducit.

LXXVII. Thabenenses interim, qui sub dicione et potestate Iubae esse consuessent, in extrema eius regni regione marituma locati interfecto regio praesidio legatos

ad Caesarem mittunt, rem a se gestam docent, petunt orantque, ut suis fortunis populus Romanus, cum bene meriti essent, auxilium ferret. Caesar eorum consilio probato Marcium Crispum tribunum cum cohortibus tribus et sagittariis tormentisque compluribus praesidio Thabenam mittit. Eodem tempore ex legionibus omnibus milites, qui aut morbo impediti aut commeatu dato cum signis non potuerant ante transire in Africam, ad milia IIII, equites CCCC, funditores sagittariique mille uno commeatu Caesari occurrerunt. Itaque cum his copiis et omnibus legionibus eductis, sicut erat instructus, quinque milibus passuum ab suis castris, ab Scipionis vero duobus mili bus passuum longe constitit in campo.

LXXVIII. Erat oppidum infra castra Scipionis nomine Tegea, ubi praesidium equestre circiter duorum milium numero habere consuerat. Eo equitatu dextra sinistra directo ab oppidi lateribus ipse legiones ex castris eductas atque in iugo inferiore instructas non longius fere mille passus ab suis munitionibus progressus in acie constituit. Postquam diutius in uno loco Scipio commorabatur et tempus diei in otio consumebatur, Caesar equitum turmas suorum iubet in hostium equitatum, qui ad oppidum in statione erant, facere inpressionem levemque armaturam, sagittarios funditoresque eodem summittit. Quod ubi coeptum est fieri et equis concitatis Iuliani impetum fecissent, Pacidius suos equites exporrigere coepit in longitudinem, ut haberent facultatem turmas Iulianas circumfundi, et nihilo minus fortissime acerrimeque pugnare. Quod ubi Caesar animadvertit, trecentos, quos ex legionibus habere expeditos consuerat, ex proxima legione, quae ei proelio in acie constiterat, iubet equitatui succurrere. Labienus interim suis equitibus auxilia equestria summittere sauciisque ac defatigatis integros recentioribusque viribus equites subministrare. Postquam equites Iuliani CCCC vim hostium ad quattuor milia numero sustinere non poterant et a levi armatura Numidarum vulnerabantur minutatimque cedebant, Caesar alteram alam mittit, qui satagentibus celeriter succurrerent. Quo facto

sui sublati universi in hostes inpressione facta in fugam adversarios dederunt; multis occisis, compluribus vulneratis insecuti per tria milia passuum usque ad colles hostibus adactis se ad suos recipiunt. Caesar in horam decimam commoratus, sicut erat instructus, se ad sua castra recepit omnibus incolumibus. In quo proelio Pacidius graviter pilo per cassidem caput ictus compluresque duces ac fortissimus quisque interfecti vulneratique sunt.

LXXIX. Postquam nulla condicione cogere adversarios poterat, ut in aequum locum descenderent legionumque periculum facerent, neque ipse propius hostem castra ponere propter aquae penuriam se posse animadvertebat, adversarios non virtute eorum confidere, sed aquarum inopia fretos despicere se intellexit, II Non. Apr. tertia vigilia egressus ab Aggar XVI milia nocte progressus ad Thapsum, ubi Vergilius cum grandi praesidio praeerat, castra ponit oppidumque eo die circummunire coepit locaque idonea opportunaque complura praesidiis occupare, hostes ne intrare ad se ac loca interiora capere possent. Scipio interim cognitis Caesaris consiliis ad necessitatem adductus dimicandi, ne per summum dedecus fidissimos suis rebus Thapsitanos et Vergilium amitteret, confestim Caesarem per superiora loca consecutus milia passuum octo a Thapso binis castris consedit.

LXXX. Erat stagnum salinarum, inter quod et mare angustiae quaedam non amplius mille et quingentos passus intererant; quas Scipio intrare et Thapsitanis auxilium ferre conabatur. Quod futurum Caesarem non fefellerat. Namque pridie in eo loco castello munito ibique trium legionum praesidio relicto ipse cum reliquis copiis lunatis castris Thapsum operibus circummunivit. Scipio interim exclusus ab incepto itinere supra stagnum postero die et nocte confecto caelo albente non longe a castris praesidioque, quod supra commemoravi, M passibus ad mare versus consedit et castra munire coepit. Quod postquam Caesari nuntiatum est, milite ab opere deducto, castris praesidio Asprenate proconsule cum legionibus duabus relicto ipse cum expedita copia in eum locum

citatim contendit, classisque parte ad Thapsum relicta reliquas naves iubet post hostium tergum quam maxime ad litus adpelli signumque suum observare, quo signo dato subito clamore facto ex improviso hostibus aversis incuterent terrorem, ut perturbati ac perterriti respicere post terga cogerentur.

LXXXI. Quo postquam Caesar pervenit et animadvertit aciem pro vallo Scipionis [contra elephantos dextro sinistroque cornu collocatis] et nihilo minus partem militum castra non ignaviter munire, ipse acie triplici collocata, legione decima tertiaque decima dextro cornu, quarta decima et nona sinistro oppositis, quinta legione in quarta acie ad ipsa cornua quinis cohortibus contra bestias collocatis, sagittariis, funditoribus in utrisque cornibus dispositis levique armatura inter equites interiecta ipse pedibus circum milites concursans virtutesque veteranorum proeliaque superiora commemorans blandeque appellans animos eorum excitabat. Tirones autem, qui numquam in acie dimicassent, hortabatur, ut veteranorum virtutem aemularentur eorumque famam, locum, nomen victoria parta cuperent possidere.

LXXXII. Itaque in circumeundo exercitu animadvertit hostes circa vallum trepidare atque ultro citroque pavidos concursare et modo se intra portas recipere modo inconstanter immoderateque prodire. Cum idem a pluribus animadverti coeptum esset, subito legati evocatique obsecrare Caesarem, ne dubitaret signum dare: victoriam sibi propriam a dis inmortalibus portendi. Dubitante Caesare atque eorum studio cupiditatique resistente sibique eruptione pugnari non placere clamitante et etiam atque etiam aciem sustentante subito dextro cornu iniussu Caesaris tubicen a militibus coactus canere coepit. Quo facto ab universis cohortibus signa in hostem coepere inferri, cum centuriones pectore adverso resisterent vique continerent milites, ne iniussu imperatoris concurrerent, nec quicquam proficerent.

LXXXIII. Quod postquam Caesar intellexit incitatis militum animis resisti nullo modo posse, signo Felicitatis

dato equo admisso in hostem contra principes ire contendit. A dextro interim cornu funditores sagittariique concita tela in elephantos frequentes iniciunt. Quo facto bestiae stridore fundarum lapidumque perterritae sese convertere et suos post se frequentes stipatosque proterere et in portas valli semifactas ruere contendunt. Item Mauri equites, qui in eodem cornu elephantis erant praesidio, deserti principes fugiunt. Ita celeriter bestiis circumitis legiones vallo hostium sunt potitae, et paucis acriter repugnantibus interfectisque reliqui concitati in castra, unde pridie erant egressi, confugiunt.

LXXXIV. Non videtur esse praetermittendum de virtute militis veterani quintae legionis. Nam cum in sinistro cornu elephans vulnere ictus et dolore concitatus in lixam inermem impetum fecisset eumque sub pede subditum dein genu innixus pondere suo proboscide erecta vibrantique stridore maximo premeret atque enecaret, miles hic non potuit pati, quin se armatus bestiae offerret. Quem postquam elephans ad se telo infesto venire animadvertit, relicto cadavere militem proboscide circumdat atque in sublime extollit armatum. Qui in eiusmodi periculo cum constanter agendum sibi videret, gladio proboscidem, qua erat circumdatus, caedere quantum viribus poterat non destitit. Quo dolore adductus elephans milite abiecto maximo cum stridore cursuque conversus ad reliquas bestias se recepit.

LXXXV. Interim Thapso qui erant praesidio ex oppido eruptionem porta marituma faciunt et, sive ut suis subsidio occurrerent, sive ut oppido deserto fuga salutem sibi parerent, egrediuntur atque ita per mare umbilici fine ingressi terram petebant. Qui a servitiis puerisque, qui in castris erant, lapidibus pilisque prohibiti terram attingere rursus in oppidum se receperunt. Interim Scipionis copiis prostratis passimque toto campo fugientibus confestim Caesaris legiones consequi spatiumque se non dare colligendi. Qui postquam ad ea castra, quae petebant, perfugerunt, ut refectis castris rursus sese defenderent ducemque aliquem requirerent, quem respice-

rent, cuius auctoritate imperioque rem gererent, qui post quam animadverterunt neminem ibi esse, protinus armis abiectis in regia castra fugere contendunt. Quo postquam pervenerunt, ea quoque ab Iulianis teneri vident. Desperata salute in quodam colle consistunt atque armis demissis salutationem more militari faciunt. Quibus miseris ea res parvo praesidio fuit. Namque milites veterani ira et dolore incensi non modo, ut parcerent hosti, non poterant adduci, sed etiam ex suo exercitu inlustres urbanos, quos auctores appellabant, complures aut vulnerarunt aut interfecerunt; in quo numero fuit Tullius Rufus quaestorius, qui pilo traiectus consulto a milite interiit item Pompeius Rufus brachium gladio percussus, nisi celeriter ad Caesarem adcucurrisset, interfectus esset. Quo facto complures equites Romani senatoresque perterriti ex proelio se receperunt, ne a militibus, qui ex tanta victoria licentiam sibi adsumpsissent inmoderate peccandi inpunitatis propter maximas res gestas spe, ipsi quoque interficerentur. Itaque ii omnes Scipionis milites, cum fidem Caesaris inplorarent, inspectante ipso Caesare et a militibus deprecante, eis uti parcerent, ad unum sunt interfecti.

LXXXVI. Caesar trinis castris potitus occisisque hostium quinquaginta milibus fugatisque conpluribus se recepit quinquaginta militibus amissis, paucis sauciis in castra et statim ex itinere ante oppidum Thapsum constitit elephantosque LX ornatos armatosque cum turribus ornamentisque captos ante oppidum instructos constituit, id hoc consilio, si posset Vergilius quique cum eo obsidebantur rei male gestae suorum indicio a pertinacia deduci. Deinde ipse Vergilium appellavit invitavitque ad deditionem suamque lenitatem et clementiam commemoravit. Quem postquam animadvertit responsum sibi non dare, ab oppido discessit. Postero die divina re facta contione advocata in conspectu oppidanorum milites collaudat totumque exercitum veteranum donavit, praemia fortissimo cuique ac bene merenti pro suggestu tribuit ac statim inde digressus Rebilo proconsule cum tribus

ad Thapsum legionibus et Cn. Domitio cum duabus Thisdrae, ubi Considius praeerat, ad obsidendum relictis, M. Messala Uticam ante praemisso cum equitatu ipse eodem iter facere contendit.

LXXXVII. Equites interim Scipionis, qui ex proelio fugerant, cum Uticam versus iter facerent, perveniunt ad oppidum Paradam. Ubi cum ab incolis non reciperentur, ideo quod fama de victoria Caesaris praecucurrisset, vi oppido potiti in medio foro lignis coacervatis omnibusque rebus eorum congestis ignem subiciunt atque eius oppidi incolas cuiusque generis aetatisque vivos constrictosque in flammam coniciunt atque ita acerbissimo adficiunt supplicio; deinde protinus Uticam perveniunt. Superiore tempore M. Cato, quod in Uticensibus propter beneficium legis Iuliae parum suis partibus praesidii esse existimaverat, plebem inermem oppido eiecerat et ante portam bellicam castris fossaque parvula duntaxat muniverat ibique custodiis circumdatis habitare coëgerat; senatum autem oppidi custodia tenebat. Eorum castra hi equites adorti expugnare coeperunt, ideo quod eos Caesaris partibus favisse sciebant, ut eis interfectis eorum pernicie dolorem suum ulciscerentur. Uticenses animo addito ex Caesaris victoria lapidibus fustibusque equites repulerunt. Itaque posteaquam castra non potuerant potiri, Uticam se in oppidum coniecerunt atque ibi multos Uticenses interfecerunt domosque eorum expugnaverunt ac diripuerunt. Quibus cum Cato persuadere nulla ratione quiret, ut secum oppidum defenderent et caede rapinisque desisterent, et quid sibi vellent sciret, sedandae eorum inportunitatis gratia singulis centum divisit. Idem Sulla Faustus fecit ac de sua pecunia largitus est unaque cum iis ab Utica proficiscitur atque in regnum ire intendit.

LXXXVIII. Complures interim ex fuga Uticam perveniunt. Quos omnes Cato convocatos una cum trecentis, qui pecuniam Scipioni ad bellum faciendum contulerant, hortatur, ut servitia manumitterent oppidumque defenderent. Quorum cum partem adsentire, partem animum mentemque perterritam atque in fugam destinatam

habere intellexisset, amplius de ea re agere destitit navesque iis attribuit, ut in quas quisque partes vellet proficisceretur. Ipse omnibus rebus diligentissime constitutis liberis suis L. Caesari, qui tum ei pro quaestore fuerat, commendatis et sine suspicione, vultu atque sermone, quo superiore tempore usus fuerat, cum dormitum isset, ferrum intro clam in cubiculum tulit atque ita se traiecit. Qui cum anima nondum expirata concidisset, et impetu facto in cubiculum ex suspicione medicus familiaresque continere atque vulnus obligare coepissent, ipse suis manibus vulnus crudelissime divellit atque animo praesenti se interemit. Quem Uticenses, quamquam oderant partium gratia, tamen propter eius singularem integritatem et quod dissimillimus reliquorum ducum fuerat quodque Uticam mirificis operibus munierat turresque auxerat, sepultura adficiunt. Quo interfecto L. Caesar aliquid sibi ex ea re auxili ratus convocato populo contione habita cohortatur omnes, ut portae aperirentur: se in C. Caesasaris clementia magnam spem habere. Itaque portis patefactis Utica egressus Caesari imperatori obviam proficiscitur. Messala, ut erat imperatum, Uticam pervenit omnibusque portis custodias ponit.

LXXXIX. Caesar interim a Thapso progressus Ussetam pervenit, ubi Scipio magnum frumenti numerum, armorum, telorum ceterarumque rerum cum parvo praesidio habuerat. Id adveniens potitur, deinde Adrumetum pervenit. Quo cum sine mora introisset, armis, frumento pecuniaque considerata Q. Ligario, C. Considio filio, qui tum ibi fuerant, vitam concessit. Deinde eodem die Adrumeto egressus Livineio Regulo cum legione ibi relicto Uticam ire contendit. Cui in itinere fit obvius L. Caesar et subito se ad genua proiecit vitamque sibi neque amplius quicquam deprecatur. Cui Caesar facile et pro natura sua et pro instituto concessit, item Caecinae, Ceteio, P. Atrio, L. Cellae patri et filio, M. Eppio, M. Aquino, Catonis filio Damasippique liberis ex sua consuetudine tribuit circiterque luminibus accensis Uticam pervenit atque extra oppidum ea nocte mansit.

XC. Postero die mane in oppidum introiit contioneque advocata Uticenses incolas cohortatus gratias pro eorum erga se studio agit, cives autem Romanos negotiatores et eos, qui inter trecentos pecunias contulerant Varo et Scipioni, multis verbis accusatos et de eorum sceleribus longiore habita oratione ad extremum, ut sine metu prodirent, edicit: se eis duntaxat vitam concessurum; bona quidem eorum se venditurum, ita tamen, qui eorum ipse sua bona redemisset, se bonorum venditionem inducturum et pecuniam multae nomine relaturum, ut incolumitatem retinere posset. Quibus metu exsanguibus de vitaque ex suo promerito desperantibus subito oblata salute libentes cupidique condicionem acceperunt petieruntque a Caesare, ut universis trecentis uno nomine pecuniam imperaret. Itaque miliens sestertio his inposito, ut per triennium sex pensionibus populo Romano solverent, nullo eorum recusante ac se eo die demum natos praedicantes laeti gratias agunt Caesari.

XCI. Rex interim Iuba, ut ex proelio fugerat, una cum Petreio interdiu in villis latitando tandem nocturnis itineribus confectis in regnum pervenit atque ad oppidum Zamam, ubi ipse domicilium, coniuges liberosque habebat, quo ex cuncto regno omnem pecuniam carissimasque res comportaverat quodque inito bello operibus maximis munierat, accedit. Quem antea oppidani rumore exoptato de Caesaris victoria audito ob has causas oppido prohibuerunt, quod bello contra populum Romanum suscepto in oppido Zamae lignis congestis maximam in medio foro pyram construxerat, ut, si forte bello foret superatus, omnibus rebus eo coacervatis, dein civibus cunctis interfectis eodemque proiectis igne subiecto tum demum ipse se insuper interficeret atque una cum liberis, coniugibus, civibus cunctaque gaza regia cremaretur. Postquam Iuba ante portas diu multumque primo minis pro imperio egisset cum Zamensibus, dein cum se parum proficere intellexisset, precibus orasset, uti se ad suos deos penates admitterent, ubi eos perstare in sententia animadvertit nec minis nec precibus suis moveri, quo magis

se reciperent, tertio petit ab eis, ut sibi coniuges liberosque redderent, ut secum eos asportaret. Postquam sibi nihil omnino oppidanos responsi reddere animadvertit, nulla re ab his impetrata ab Zama discedit atque ad villam suam cum M. Petreio paucisque equitibus se confert.

XCII. Zamenses interim legatos de his rebus ad Caesarem Uticam mittunt petuntque ab eo, uti, antequam rex manum colligeret seseque oppugnaret, sibi auxilium mitteret: se tamen paratos esse sibi, quoad vita suppeteret, oppidum seque ei reservare. Legatos collaudatos Caesar domum iubet antecedere ac suum adventum praenuntiare. Ipse postero die Utica egressus cum equitatu in regnum ire contendit. Interim in itinere ex regiis copiis duces complures ad Caesarem veniunt orantque, ut sibi ignoscat. Quibus supplicibus venia data Zamam pervenit. Rumore interim perlato de eius lenitate clementiaque propemodum omnes regni equites Zamam perveniunt ad Caesarem ab eoque sunt metu periculoque liberati.

XCIII. Dum haec utrobique geruntur, Considius, qui Thisdrae cum familia sua, gladiatoria manu Gaetulisque praeerat, cognita caede suorum Domitiique et legionum adventu perterritus desperata salute oppidum deserit seque clam cum paucis barbaris pecunia onustus subducit atque in regnum fugere contendit. Quem Gaetuli, sui comites, in itinere praedae cupidi concidunt seque in quascumque potuere partis conferunt. C. interim Vergilius, postquam terra marique clausus se nihil proficere intellexit suosque interfectos aut fugatos, M. Catonem Uticae sibi ipsum manus attulisse, regem vagum a suisque desertum ab omnibus aspernari, Saburram eiusque copias ab Sittio esse deletas, Uticae Caesarem sine mora receptum, de tanto exercitu reliquias esse nullas, sibi suisque liberis a Caninio proconsule, qui eum obsidebat, fide accepta seque et sua omnia et oppidum proconsuli tradit.

XCIV. Rex interim ab omnibus civitatibus exclusus desperata salute, cum iam coenatus esset cum Petreio, ut cum virtute interfecti esse viderentur, ferro inter se depugnant, atque firmior imbecilliorem Iuba Petreium

facile ferro consumpsit. Deinde ipse sibi cum conaretur gladio traicere pectus nec posset, precibus a servo suo impetravit, ut se interficeret; idque obtinuit.

XCV. P. Sittius interim pulso exercitu Saburrae, praefecti Iubae, ipsoque interfecto, cum iter cum paucis per Mauritaniam ad Caesarem faceret, forte incidit in Faustum Afraniumque, qui eam manum habebant, quae Uticam diripuerat, iterque in Hispaniam intendebant et erant numero circiter mille. Itaque celeriter nocturno tempore insidiis dispositis cum prima luce adortus praeter paucos equites, qui ex primo agmine fugerant, reliquos aut interficit aut in deditionem accipit, Afranium et Faustum cum coniuge et liberis vivos capit. Paucis post diebus dissensione in exercitu orta Faustus et Afranius interficiuntur; Pompeiae cum Fausti liberis Caesar incolumitatem suaque omnia concessit.

XCVI. Scipio interim cum Damasippo et Torquato et Plaetorio Rustiano navibus longis diu multumque iactati, cum Hispaniam peterent, ad Hipponem regium deferuntur; ubi classis P. Sitti per id tempus erat. A qua pauciora ab amplioribus circumventa navigia deprimuntur, ibique Scipio cum quibus paulo ante nominavi interiit.

XCVII. Caesar interim Zamae auctione regia facta bonisque eorum venditis, qui cives Romani contra populum Romanum arma tulerant, praemiisque Zamensibus, qui de rege excludendo consilium ceperant, tributis vectigalibusque regiis erogatis ex regnoque provincia facta atque ibi Crispo Sallustio pro consule cum imperio relicto ipse Zama egressus Uticam se recepit. Ibi bonis venditis eorum, qui sub Iuba Petreioque ordines duxerant, Thapsitanis HS xx, conventui eorum HS xxx, itemque Adrumetinis HS xxx, conventui eorum HS L multae nomine imponit; civitates bonaque eorum ab omni iniuria rapinisque defendit. Leptitanos, quorum superioribus annis bona Iuba diripuerat, et ad senatum questi per legatos atque arbitris a senatu datis sua receperant, xxx centenis milibus pondo olei in annos singulos multat, ideo quod initio per dissensionem principum societatem

cum Iuba inierant eumque armis, militibus, pecunia iuverant. Thisdritanos propter humilitatem civitatis certo numero frumenti multat.

XCVIII. His rebus gestis Idibus Iun. Uticae classem conscendit et post diem tertium Caralis in Sardiniam pervenit. Ibi Sulcitanos, quod Nasidium eiusque classem receperant copiisque iuverant, HS c multat et pro decumis octavas pendere iubet bonaque paucorum vendit et ante diem IIII Kal. Quintil. naves conscendit et a Caralibus secundum terram provectus duodetricesimo die, ideo quod tempestatibus in portibus cohibebatur, ad urbem Romam venit.

BELLUM HISPANIENSE.

ARGUMENTUM.

Belli Hispaniensis initia. 2. Caesar ad Cordubam oppugnandum contendit, 3. interim Uliae a Pompeio obsessae auxilia inmittit, 4. Cordubam oppugnando Pompeium Uliae obsidionem dimittere cogit. 5. Pompeio Cordubam suppetias eunte Caesar Ateguam oppugnat sequiturque eum Pompeius. 7. Sua uterque castra munit in locis montuosis et ad oppugnandum difficillimis. 9. Pompeius castellum quoddam Caesaris adortus repellitur. 10. Caesar Ateguam oppugnare pergit, 11. oppidani erumpentes repelluntur. 13. Pugnae exercituum Caesaris et Pompei. 14. Proelii equestris ratio. 15. Oppidanorum crudelitas. 16. Oppidani iterum erumpentes repelluntur. 17. Tib. Tullius cum Caesare de deditione agit. 18. Oppidi oppugnatio continuata. 19. Oppidum Caesari deditur. 20. Pompeius ad Ucubim versus castra movet. 21. Ursavonensium gesta. 23. Caesaris et Pompei castra castris conferuntur prope Ucubim et parva aliqua ibi fiunt proelia. 25. Turpionis et Nigri *μονομαχία*. 26. Multi ab hostibus ad Caesarem transeunt. Pompei litterae interceptae. 27. Castra utrimque in campo Mundensi constituuntur, 28. proelium ibi maximum committitur, 31. in quo Pompei copiae ingenti cum clade penitus sunt fusae. 32. Caesar fugatos in oppido Munda obsidet 33. Cordubamque oppugnat et occupat; 35. item Hispali potitur pelliturque eamque denuo occupat. Mundenses deditione ficta caedem parantes conciduntur. 37. Carteia Caesari deditur, Pompeius inde profugit. 30. Pompeius interficitur. 40. Caesaris naves incenduntur. 41. Caesariani Mundam occupant, Ursaonem oppugnant. Caesaris contio habita Hispali.

1. Pharnace superato ** Africa recepta, qui ex his proeliis*cum adulescentes Cn. Pompeio profugissent, cum et ulterioris Hispaniae potitus esset, dum Caesar muneribus dandis in Italia detinetur, ** quo facilius praesidia contra compararet Pompeius, in fidem uniuscuiusque civitatis confugere coepit. Ita partim precibus partim vi bene

magna comparata manu provinciam vastare. Quibus in rebus nonnullae civitates sua sponte auxilia mittebant, item nonnullae portas contra cludebant. Ex quibus si qua oppida vi ceperat, cum aliquis ex ea civitate optime [de Cn. Pompeio] meritus civis esset, propter pecuniae magnitudinem aliqua ei inferebatur causa, ut eo de medio sublato ex eius pecunia latronum largitio fieret. Ita * paucis commoda hoste hortato maiores augebantur copiae. Hoc crebrius nuntiis in Italiam missis civitates contrariae Pompeio auxilia sibi depostulabant.

II. Caesar dictator tertio, consul designatus quarto * multis iterante diebus coniectis cum ceteris festinationem bellum conficiendum in Hispaniam cum venisset, legatique Cordubenses, qui a Cn. Pompeio discessissent, Caesari obviam venissent, a quibus nuntiabatur nocturno tempore oppidum Cordubam capi posse, quod necopinantibus adversariis eius provinciae potitus esset, simulque quod tabellariis, qui a Cn. Pompeio dispositi omnibus locis essent, qui certiorem Cn. Pompeium de Caesaris adventu facerent **. Multa praeterea verisimilia proponebant. Quibus rebus adductus, quos legatos ante exercitui praefecerat, Q. Pedium et Q. Fabium Maximum de suo adventu facit certiores utque sibi equitatus, qui ex provincia fuisset, praesidio esset. Ad quos celerius, quam ipsi opinati sunt, adpropinquavit neque, ut ipse voluit, equitatum sibi praesidio habuit.

III. Erat idem temporis Sextus Pompeius frater, qui cum praesidio Cordubam tenebat, quod eius provinciae caput esse existimabatur; ipse autem Cn. Pompeius adulescens Uliam oppidum oppugnabat et fere iam aliquot mensibus ibi detinebatur. Quo ex oppido cognito Caesaris adventu legati clam praesidia Cn. Pompei Caesarem cum adissent, petere coeperunt, uti sibi primo quoque tempore subsidium mitteret. Caesar (eam civitatem omni tempore optime de populo Romano meritam esse) celeriter sex cohortis secunda vigilia iubet proficisci, pari equites numero. Quibus praefecit hominem eius provinciae notum et non parum scientem, L. Iunium Paciae-

cum. Qui cum ad Cn. Pompei praesidia venisset, incidit idem temporis, ut tempestate adversa vehementique vento adflictaretur; quae vis tempestatis ita obscurabat, ut vix proximum agnoscere possent. Cuius incommodum summam utilitatem ipsis praebebat. Ita cum ad eum venerunt, iubet binos equos conscendere, et recta per adversariorum praesidia ad oppidum contendunt. Mediisque eorum praesidiis cum essent ** unus ex nostris respondit, ut sileat verbum facere: nam id temporis conari ad murum accedere, ut oppidum capiant; et partim tempestate inpediti vigiles non poterant diligentiam praestare, partim illo responso deterrebantur. Cum ad portam adpropinquassent, signo dato ab oppidanis sunt recepti, et pedites dispositi partim ibi remanserunt, equites clamore facto eruptionem in adversariorum castra fecerunt. Sic in illo facto, cum inscientibus accidisset, existimabant prope magna pars hominum, qui in his castris fuissent, se prope captos esse.

.IV. Hoc misso ad Uliam praesidio Caesar, ut Pompeium ab ea oppugnatione deduceret, ad Cordubam contendit exque itinere loricatos viros fortes cum equitatu ante praemisit; qui simul in conspectum oppidi se dederunt, equis recipiuntur. Hoc a Cordubensibus nequaquam poterat animum adverti. Appropinquantibus ex oppido bene magna multitudo ad equitatum concidendum cum exissent, loricati, ut supra scripsimus, ex equis descenderunt et magnum proelium fecerunt, sic uti ex infinita hominum multitudine pauci in oppidum se reciperent. Hoc timore adductus Sextus Pompeius litteras fratri misit, ut celeriter sibi subsidio veniret, ne prius Caesar Cordubam caperet, quam ipse illo venisset. Itaque facit: Ulia prope capta litteris fratris excitus cum copiis ad Cordubam iter facere coepit.

V. Caesar, cum ad flumen Baetim venisset neque propter altitudinem fluminis transire posset, lapidibus corbes plenos demisit: ita insuper ponte facto copias ad castra tripartito traduxit. Tenebat adversus oppidum e regione pontis castra, ut supra scripsimus, tripartito. Huc

cum Pompeius cum suis copiis venisset, ex adverso pari ratione castra ponit. Caesar, ut eum ab oppido commeatuque excluderet, brachium ad pontem ducere coepit. Pari idem condicione Pompeius. Hic inter duces duos fit contentio, uter prius pontem occuparet; ex qua contentione cotidiana minuta proelia fiebant, ut modo hi, nonnunquam illi superiores discederent. Quae res cum ad maiorem contentionem venisset, ab utrisque comminus pugna iniqua, dum cupidius locum student tenere, propter pontem coangustabantur, fluminis ripas adpropinquantes coangustati praecipitabantur. Hic alternis non solum morti mortem exaggerabant, sed tumulos tumulis exaequabant. Ita diebus compluribus cupiebat Caesar, si qua condicione posset, adversarios in aequum locum deducere et primo quoque tempore de bello decernere.

VI. Id cum animadverteret adversarios minime velle, quo eos, quomodo ab Ulia retraxerat, in aequum deduceret, copiis flumine traductis noctu iubet ignes fieri magnos: ita firmissimum eius praesidium Ateguam proficiscitur. Id cum Pompeius ex perfugis rescisset, qua die facultatem ** et angustias carra complura mulos onustos retraxit et ad Cordubam se recepit. Caesar munitionibus Ateguam oppugnare et brachia circumducere coepit. Qui cum [de] Pompeio nuntius esset allatus, eo die proficiscitur. Cuius in adventum praesidii causa Caesar cum complura castella occupasset, partim ubi equitatus, partim ubi pedestris copia in statione et in excubitu castris praesidio esse possent, hic in adventu Pompei incidit, ut matutino tempore nebula esset crassissima. Ita illa obscuratione cum aliquot cohortibus et equitum turmis circumcludunt Caesaris equites et concidunt, sic ut vix in ea caede pauci effugerent.

VII. Insequenti nocte castra sua incendit Pompeius et trans flumen Salsum per convalles castra inter duo oppida Ateguam et Ucubim in monte constituit. Caesar in munitionibus ceterisque, quae ad oppidum opus fuerunt, aggerem vineasque agere instituit. Haec loca sunt montuosa et natura edita ad rem militarem; quae planicie di-

viduntur, Salso flumine, proxime tamen Ateguam ut flumen sit, circiter passuum duo milia. Ex ea regione oppidi in montibus castra habuit posita Pompeius in conspectu utrorumque oppidorum neque suis ausus est subsidio venire. Aquilas et signa habuit tredecim legionum. Sed ex quibus aliquid firmamenti se existimabat habere, duae fuerunt vernaculae, quae a Trebonio transfugerant; una facta ex coloniis, quae fuerunt in his regionibus; quarta fuit Afraniana ex Africa, quam secum adduxerat. Reliquae ex fugitivis auxiliares * consistebant. Nam de levi armatura et equitatu longe et virtute et numero nostri erant superiores.

VIII. Accidebat hoc, ut longius bellum duceret Pompeius, quod loca sunt edita et ad castrorum munitiones non parum idonea. Nam fere totius ulterioris Hispaniae regio propter terrae fecunditatem * inopem difficilemque habet oppugnationem et non minus copiosam aquationem. Hic etiam propter barbarorum crebras excursiones omnia loca, quae sunt ab oppidis remota, turribus et munitionibus retinentur, sicut in Africa, rudere, non tegulis teguntur; simulque in his habent speculas et propter altitudinem longe lateque prospiciunt. Item oppidorum magna pars eius provinciae montibus fere munita et natura excellentibus locis est constituta, ut simul aditus ascensusque habeat difficiles. Ita ab oppugnationibus natura loci distinentur, ut civitates Hispaniae non facile ab hoste capiantur. Id quod in hoc contigit bello. Nam cum inter Ateguam et Ucubim, quae oppida supra sunt scripta, Pompeius habuit castra constituta in conspectu duorum oppidorum, ab suis castris circiter milia passuum quattuor grumus est excellens natura, qui appellatur castra Postumiana; ibi praesidii causa castellum Caesar habuit constitutum.

IX. Quod Pompeius, quod eodem iugo tegebatur loci natura, et remotum erat a castris Caesaris, animadvertebat loci difficultatem et, quia flumine Salso intercludebatur, non esse commissurum Caesarem, ut in tanta loci difficultate ad subsidium mittendum se committeret. Ita

fretus opinione tertia vigilia profectus castellum oppugnare coepit. Cum appropinquassent, clamore repentino telorumque multitudine iactus facere coeperunt, uti magnam partem hominum vulneribus adficerent. Quo peracto cum ex castello repugnare coepissent maioribusque castris Caesari nuntius esset allatus, cum tribus legionibus est profectus, ut laborantibus succurreret nostris; et cum ad eos adpropinquasset, fuga perterriti multi sunt interfecti, complures capti; in quibus duo * * multi praeterea armis exuti fugerunt, quorum scuta sunt relata LXXX.

X. Insequenti luce Arguetius ex Italia cum equitatu venit. Is signa Saguntinorum retulit quinque, quae ab oppidanis cepit. Suo loco praeteritum est, quod equites ex Italia cum Asprenate ad Caesarem venissent. Ea nocte Pompeius castra sua incendit et ad Cordubam versus iter facere coepit. Rex nomine Indo, qui cum equitatu suas copias adduxerat, dum cupidius agmen adversariorum insequitur, a vernaculis legionariis exceptus est et interfectus.

XI. Postero die equites nostri longius ad Cordubam versus proseculi sunt eos, qui commeatus ad castra Pompei ex oppido portabant. Ex his capti L cum iumentis ad nostra adducti sunt castra. Eodem die Q. Marcius, tribunus militum qui fuisset Pompei, ad nos transfugit; et noctis tertia vigilia in oppido acerrime pugnatum est, ignemque multum miserunt, sic ut omne genus * * ignis per iactus solitus est mitti. Hoc praeterito tempore Gaius Fundanius, eques Romanus, ex castris adversariorum ad nos confugit.

XII. Postero die ex legione vernacula milites sunt capti ab equitibus nostris duo, qui dixerunt se servos esse. Cum venirent, cogniti sunt a militibus, qui antea cum Fabio et Pedio fuerant et Trebonio [transfugerant]. Eis ad ignoscendum nulla facultas est data, et a militibus nostris interfecti sunt. Idem temporis capti tabellarii, qui a Corduba ad Pompeium missi erant perperamque ad nostra castra pervenerant, praecisis manibus missi sunt facti.

Pari consuetudine vigilia secunda ex oppido ignem multum telorumque multitudinem iactando bene magnum tempus consumpserunt compluresque vulneribus adfecerunt. Praeterito tempore noctis eruptionem ad legionem sextam fecerunt, cum in opere nostri distenti essent, acriterque pugnare coeperunt; quorum vis repressa a nostris, etsi oppidani superiore loco defendebantur. Hi cum eruptionem facere coepissent, tamen virtute militum nostrorum, [qui] etsi inferiore loco premebantur, tamen repulsi adversarii bene multis vulneribus adfecti in oppidum se contulerunt.

XIII. Postero die Pompeius ex castris suis brachium coepit ad flumen Salsum: et cum nostri equites pauci in statione fuissent a pluribus reperti, de statione sunt deiecti et occisi tres. Eo die Aulus Valgius, senatoris filius, cuius frater in castris Pompei fuisset, omnibus suis rebus relictis equum conscendit et fugit. Speculator de legione secunda Pompeiana captus a militibus et interfectus est: idemque temporis glans missa est inscripta: quo die ad oppidum capiendum accederent, se scutum esse positurum. Qua spe nonnulli, dum sine periculo murum ascendere et oppido potiri posse se sperant, postero die ad murum opus facere coeperunt, et bene magna prioris muri parte deiecta **. Quo facto ab oppidanis, ac si suarum partium essent, conservati ** missos facere loricatos, qui praesidii causa praepositi oppido a Pompeio essent, orabant. Quibus respondit Caesar: se condiciones dare, non accipere consuevisse. Ibi cum in oppidum revertissent, relato responso clamore sublato omni genere telorum emisso pugnare pro muro toto coeperunt; propter quod fere magna pars hominum, qui in castris nostris essent, non dubitarunt, quin eruptionem eo die essent facturi. Ita corona circumdata pugnatum est aliquamdiu vehementissime, simulque ballista missa a nostris turrem deiecit, qua adversariorum, qui in ea turre fuerant, quinque deiecti sunt et puer, qui ballistam solitus erat observare.

XIV. *Eius praeteriti temporis Pompeius trans flumen Salsum castellum constituit neque a nostris prohibitus fal-

saque illa opinione gloriatus est, quod prope in nostris partibus locum tenuisset. Item insequenti die eadem consuetudine dum longius prosequitur, quo loco equites nostri stationem habuerant, aliquot turmae cum levi armatura, impetu facto loco sunt deiecti et propter paucitatem nostrorum equitum simul cum levi armatura inter turmas adversariorum protriti. Hoc in conspectu utrorumque castrorum gerebatur, et maiore Pompeiani exultabant gloria, longius quod nostris cedentibus prosequi coepissent. Qui cum aliquo loco a nostris recepti essent, *ut consuessent, ex simili virtute clamore facto aversati sunt proelium facere.

XV. Fere apud exercitus haec est equestris proelii consuetudo: cum eques ad dimicandum [dimisso equo] cum pedite congreditur, nequaquam par habetur. Id quod in hoc accidit proelio. Cum pedites levi armatura lecti ad pugnam equitibus nostris necopinantibus venissent, idque in proelio animadversum esset, complures ex equis descenderunt. Ita exiguo tempore eques pedestre [pedes equestre] proelium facere coepit, usque eo ut caedem proxime a vallo fecerint. In quo proelio adversariorum ceciderunt CXXIII, compluresque armis exuti, multi vulneribus adfecti in castra sunt redacti. Nostri ceciderunt III; saucii XII pedites et equites V. Eius diei insequenti tempore pristina consuetudine pro muro pugnari coeptum est. Cum bene magnam multitudinem telorum ignemque nostris defendentibus iniecissent, nefandum crudelissimumque facinus sunt aggressi in conspectuque nostro hospites, qui in oppido erant, iugulare et de muro praecipites mittere coeperunt, sicuti apud barbaros; quod post hominum memoriam numquam est factum.

XVI. Huius diei extremo tempore a Pompeianis clam [ad] nostros tabellarius est missus, ut ea nocte turres aggeremque incenderent et tertia vigilia eruptionem facerent. Ita igne telorumque multitudine iacta cum bene magnam partem temporis consumpsissent, portam, quae e regione et in conspectu Pompei castrorum fuerat, aperuerunt, copiaeque totae eruptionem fecerunt secumque ex-

erunt virgulta, crates ad fossas complendas et harpanes ad casas, quae stramenticiae ab nostris hibernorum ısa aedificatae erant, diruendas et incendendas, praeea argentum, vestimenta, ut, dum nostri in praeda deəntur, illi caede facta ad praesidia Pompei se recipet: nam quod existimabat eos posse conatum efficere, :te tota ultra ibat flumen Salsum in acie. Quod factum ›t necopinantibus nostris esset gestum, tamen virtute :i repulsos multisque vulneribus adfectos oppido re-:sserunt, praedam armaque eorum sunt potiti vivosɜ aliquos ceperunt, qui postero die sunt interfecti. demque tempore transfuga nuntiavit ex oppido Iunium, . in cuniculo fuisset, iugulatione oppidanorum facta masse facinus se nefandum et scelus fecisse: nam eos .il meruisse, quare tali poena adficerentur, qui eos ad ıs et focos suos recepissent, eosque hospitium scelere ıtaminasse; multa praeterea dixisse, qua oratione deritos amplius iugulationem non fecisse.

XVII. Ita postero die Tullius legatus cum Catone sitano venit et apud Caesarem verba fecit: *Utinam quim dii immortales fecissent, ut tuus potius miles quam Cn. mpei factus essem et hanc virtutis constantiam in tua viria, non in illius calamitate praestarem. Cuius funestae ıdes quoniam ad hanc fortunam reciderunt, ut cives Roını indigentes praesidii ** et propter patriae luctuosam rniciem dedimur hostium numero, qui neque in illius pro əra acie primum fortunam, neque in adversa secundam !inuimus* [*victoriam*]. *Qui legionum tot impetus sustentantes, cturnis diurnisque temporibus gladiorum ictus telorumque ssus expectantes, relicti et deserti a Pompeio, tua virtute perati salutem a tua clementia deposcimus, petimus, ut alem ** gentibus me praestiti, similem in civium dedine praestabo.*

XVIII. Remissis legatis cum ad portam venissent 'i. Tullius et cum introëuntem C. Antonius insecutus non set, revertit ad portam et hominem adprehendit. Quod berius cum fieri animadvertit, simul pugionem eduxit manum eius incidit. Ita refugerunt ad Caesarem. Eo-

demque tempore signifer de legione prima transfugit et nuntiavit, quo die equestre proelium factum esset, suo signo perisse homines xxxv, neque licere castris Cn. Pompei nuntiare neque dicere perisse quemquam. Servos, cuius dominus in Caesaris castris fuisset — uxorem et filios in oppido reliquerat — dominum iugulavit et ita clam a Caesaris praesidiis in Pompei castra discessit et indicium glande scriptum misit, per quod certior fieret Caesar, quae in oppido ad defendendum compararentur. Ita litteris acceptis, cum in oppidum revertisset, qui mittere glandem inscriptam solebat **. Insequenti tempore duo Lusitani fratres transfugae nuntiarunt, quam Pompeius contionem habuisset: quoniam oppido subsidio non posset venire, noctu ex adversariorum conspectu se deducerent ad mare versum; unum respondisse, ut potius ad dimicandum descenderent, quam signum fugae ostenderent; eum, qui ita locutus esset, iugulatum. Eodem tempore tabellarii eius deprehensi, qui ad oppidum veniebant; quorum litteras Caesar oppidanis abiecit et qui vitam sibi peteret iussit turrem ligneam oppidanorum incendere; id si fecisset, ei promisit omnia concessurum. Quod difficile erat factu, ut eam turrem sine periculo quis incenderet. Ita * fune crure de ligno cum propius accessisset, ab oppidanis est occisus. Eadem nocte transfuga nuntiavit Pompeium et Labienum de iugulatione oppidanorum indignatos esse.

XIX. Vigilia secunda propter multitudinem telorum turris lignea, quae nostra fuisset, ab imo vitium fecit usque ad tabulatum secundum et tertium. Eodem tempore pro muro pugnarunt acerrime et turrim nostram ut superiorem incenderunt, idcirco quod ventum oppidani secundum habuerunt. Insequenti luce materfamilias de muro se deiecit, ad nos transiliit dixitque se cum familia constitutum habuisse, ut una transfugerent ad Caesarem: illam oppressam et iugulatam. Hoc praeterito tempore tabellae de muro sunt deiectae, in quibus scriptum est inventum: *L. Munatius Caesari. Si mihi vitam tribues, quoniam ab Cn. Pompeio sum desertus, qualem me illi praestiti,*

tali virtute et constantia [futurum] me in te praestabo. Eodem tempore oppidani legati, qui antea exierant, Caesarem adierunt: si sibi vitam concederet, sese insequenti luce oppidum esse dedituros. Quibus respondit: se Caesarem esse fidemque praestaturum. Ita ante diem XI Kal. Mart. oppido potitus imperator est appellatus.

XX. Quod Pompeius ex perfugis cum deditionem oppidi factam esse scisset, castra movit Ucubim versus et circum ea loca castella disposuit et munitionibus se continere coepit. Caesar movit et propius castra castris contulit. Eodem tempore mane loricatus unus ex legione vernacula ad nos transfugit et nuntiavit Pompeium oppidanos Ucubenses convocasse eisque ita imperavisse, ut diligentia adhibita perquirerent, qui essent suarum partium itemque adversariorum victoriae fautores. Hoc praeterito tempore in oppido, quod fuit captum, servus est prensus in cuniculo, quem supra demonstravimus dominum iugulasse: is vivus est combustus. Idemque temporis centuriones loricati octo ad Caesarem transfugerunt ex legione vernacula, et equites nostri cum adversariorum equitibus congressi sunt, et saucii aliquot occiderunt levi armatura. Ea nocte speculatores prensi servi tres et unus ex legione vernacula. Servi sunt in crucem sublati, militi cervices abscisae.

XXI. Postero die equites cum levi armatura ex adversariorum castris ad nos transfugerunt. Et eo tempore circiter XL equites ad aquatores nostros excucurrerunt, nonnullos interfecerunt, item alios vivos abduxerunt; e quibus capti sunt equites VIII. Insequenti die Pompeius securi percussit homines LXXIV, qui dicebantur esse fautores Caesaris victoriae, reliquos versum oppidum iussit deduci: ex quibus effugerunt CXX et ad Caesarem venerunt.

XXII. Hoc praeterito tempore, qui in oppido Ategua Ursavonenses capti sunt, legati profecti sunt cum nostris, uti rem gestam Ursavonensibus referrent, quid sperarent de Cn. Pompeio, cum viderent hospites iugulari, praeterea multa scelera ab iis fieri, qui praesidii causa ab his reciperentur. Qui cum ad oppidum venissent, nostri, qui

fuissent equites Romani et senatores, non sunt ausi introire in oppidum, praeterquam qui eius civitatis fuissent. Quorum responsis ultro citroque acceptis et redditis cum ad nostros se reciperent, qui extra oppidum fuissent, illi praesidio insecuti ex aversione legatos iugularunt. Duo reliqui ex eis fugerunt, Caesari rem gestam detulerunt ** et speculatores ad oppidum Ateguam miserunt. Qui cum certum comperissent legatorum responsa ita esse gesta, quemadmodum illi retulissent, ab oppidanis concursu facto eum, qui legatos iugulasset, lapidare et ei manus intentare coeperunt: illius opera se perisse. Ita vix periculo liberatus petiit ab oppidanis, ut ei liceret legatum ad Caesarem proficisci: illi se satisfacturum. Potestate data cum inde esset profectus, praesidio comparato, cum bene magnam manum fecisset et nocturno tempore per fallaciam in oppidum esset receptus, iugulationem magnam facit principibusque, qui sibi contrarii fuissent, interfectis oppidum in suam potestatem recipit. Hoc praeterito tempore servi transfugae nuntiaverunt oppidanorum bona venire neque extra vallum licere exire nisi discinctum, idcirco quod, ex quo die oppidum Ategua esset captum, metu conterritos complures profugere in Baeturiam; neque sibi ullam spem victoriae propositam habere, et si qui ex nostris transfugerit, in levem armaturam conici eumque non amplius XVII accipere.

XXIII. Insequenti tempore Caesar castris castra contulit et brachium ad flumen Salsum ducere coepit. Hic dum in opere nostri distenti essent, complures ex superiore loco adversariorum decucurrerunt nec detinentibus nostris multis telis iniectis complures vulneribus adfecere. Hic tum, ut ait Ennius, *nostri cessere parumper*. Itaque praeter consuetudinem cum nostris animadversum esset accidere, centuriones ex legione quinta flumen transgressi duo restituerunt aciem, acriterque eximia virtute plures cum agerent, ex superiore loco multitudine telorum alter eorum concidit. Ita cum eius compar impar proelium facere coepisset, cum undique se circumveniri animum advertisset, ingressus pedem offendit. In huius

concidentis, centurionis ac viri fortis, insignia cum complures adversariorum concursum facerent, equites nostri transgressi inferiore loco adversarios ad vallum agere coeperunt. Ita cupidius dum intra praesidia illorum student caedem facere, a turmis et levi armatura sunt interclusi. Quorum nisi summa virtus fuisset, vivi capti essent. Nam et munitione praesidii ita coangustabantur, ut eques spatio intercluso vix se defendere posset. Ex utroque genere pugnae complures sunt vulneribus adfecti, in quis etiam Clodius Arquitius; inter quos ita comminus est pugnatum, ut ex nostris praeter duos centuriones sit nemo desideratus gloria se efferentes.

XXIV. Postero die ad Soricam utrorumque convenere copiae. Nostri brachia ducere coeperunt. Pompeius cum animadverteret castello se excludi Aspavia, quod est ab Ucubi milia passuum v, haec res necessario devocabat, ut ad dimicandum descenderet; neque tamen aequo loco sui potestatem faciebat, sed ex grumo * * excelsum tumulum capiebat, usque eo ut necessario cogeretur inicum locum subire. Quo de facto cum utrorumque copiae tumulum excellentem petissent, prohibiti a nostris sunt, deiecti planicie. Quae res secundum nostris efficiebat proelium. Undique cedentibus adversariis non parum magna in caede versabantur. Quibus mons, non virtus saluti fuit subsidio. Quod nisi advesperasset, a paucioribus nostris omni auxilio privati essent. Nam ceciderunt ex levi armatura cccxxiv, ex legionariis cxxxviii, praeterquam quorum arma et spolia allata sunt. Ita pridie duorum centurionum interitio hac adversariorum poena est litata.

XXV. Insequenti die pari consuetudine cum ad eundem locum eius praesidium venisset, pristino illo suo utebantur instituto: nam praeter equites nullo loco aequo se committere audebant. Cum nostri in opere essent, equitum copiae concursus facere coeperunt, simulque vociferantibus legionariis, cum locum efflagitarent * ut consueti insequi existimare posses paratissimos esse ad dimicandum, nostri ex humili convalle bene longe sunt

egressi et planicie iniquiore loco constiterunt. Illi tamen procul dubio ad congrediendum in aequum locum non sunt ausi descendere praeter unum Antistium Turpionem; qui fidens viribus ex adversariis sibi parem esse neminem agitare coepit. Hic, ut fertur Achillis Memnonisque congressus, Q. Pompeius Niger, eques Romanus Italicensis, ex acie nostra ad congrediendum progressus est. Quoniam ferocitas Antisti omnium mentes converterat ab opere ad spectandum, acies sunt dispositae. Nam inter bellatores principes dubia erat posita victoria, ut prope videretur finem bellandi duorum dirimere pugna. Ita avidi cupidique * suarum quisque ex partium virorum fautorumque voluntas habebatur. Quorum virtute alacri, cum ad dimicandum in planiciem se contulissent, scutorumque laudis insignia praefulgens opus caelatum * * quorum pugna esset prope profecto dirempta, nisi propter equitum concessum, ut supra demonstravimus, levem armaturam praesidii causa non longe ab opere * * castra constituit. Ut nostros equites in receptu, dum ad castra redeunt, adversarii cupidius sunt insecuti, universi clamore facto impetum dederunt. Ita metu perterriti, cum in fuga essent, multis amissis in castra se recipiunt.

XXVI. Caesar ob virtutem turmae Cassianae donavit milia XIII et praefecto torques aureos V et levi armaturae milia XII. Hoc die A. Baebius et C. Flavius et A. Trebellius, equites Romani Astenses, argento prope tecti equis ad Caesarem transfugerunt; qui nuntiaverunt equites Romanos coniurasse omnes, qui in castris Pompei essent, ut transitionem facerent: servi indicio omnes in custodiam esse coniectos, e quibus occasione capta se transfugisse. Item hoc die litterae sunt deprensae, quas mittebat Ursaonem Cn. Pompeius: *S. V. G. E. V. Etsi, prout nostra felicitas, ex sententia adversarios adhuc propulsos * * qui si aequo loco sui potestatem facerent, celerius, quam vestra opinio fert, bellum confecissem. Sed exercitum tironem non audent in campum deducere nostrisque adhuc fixi praesidiis bellum ducunt. Nam singulas civitates circumsederunt: inde sibi commeatus capiunt. Quare et civita-*

s nostrarum partium conservabo et bellum primo quoque empore conficiam. Cohortes in animo habeo ad vos mittere. rofecto nostro commeatu privati necessario ad dimicandum escendent.

XXVII. Insequenti tempore cum nostri in opere disenti essent, equites in oliveto, dum lignantur, interfecti unt aliquot. Servi transfugerunt, qui nuntiaverunt, a. d. II Non. Mart. proelium ad Soricam quod factum est, ex o tempore metum esse magnum, et Attium Varum circum castella praeesse. Eo die Pompeius castra movit et contra Hispalim in oliveto constituit. Caesar priusquam eodem est profectus, luna hora circiter sexta visa est. Ita castris motis Ucubim Pompeius praesidium, quod reliquit, iussit ut incenderent et deusto oppido in castra maiora se reciperent. Insequenti tempore Ventiponem oppidum cum oppugnare coepisset, deditione facta iter fecit in Carrucam, contra Pompeium castra posuit. Pompeius oppidum, quod contra sua praesidia portas clausisset, incendit; milesque, qui fratrem suum in castris iugulasset, interceptus est a nostris et fusti percussus. Hinc itinere facto in campum Mundensem cum esset ventum, castra contra Pompeium constituit.

XXVIII. Sequenti die cum iter facere Caesar cum copiis vellet, renuntiatum est a speculatoribus Pompeium de tertia vigilia in acie stetisse. Hoc nuntio allato vexillum proposuit. Idcirco enim copias eduxerat, quod Ursaonensium civitati, qui sui fuissent fautores, antea litteras miserat, Caesarem nolle in convallem descendere, quod maiorem partem exercitus tironem haberet. Hae litterae vehementer confirmabant mentes oppidanorum. Ita hac opinione fretus tuto se facere posse existimabat. Etenim et natura loci defendebatur et ipsius oppidi munitione, ubi castra constituta. Namque superius demonstravimus loca excellentia tumulis contineri, intervallo planicie dividi; id quod eo incidit tempore.

XXIX. Planicies inter utraque castra intercedebat circiter milia passuum quinque, ut auxilia Pompei duabus defenderentur rebus, oppido et excelsi loci natura. Hinc

dirigens proxima planicies aequabatur. Cuius decursum antecedebat rivus, qui ad eorum accessum summam efficiebat loci iniquitatem: nam palustri et voraginoso solo currens erat ad dextram. Itaque Caesar, cum aciem directam vidisset, non habuit dubium, quin media planicie in aequum ad dimicandum adversarii procederent. Hoc erat in omnium conspectu. Huc accedebat, ut locus illa planicie aequitatem ornaret diei solisque serenitate, ut mirificum et optandum tempus prope ab diis inmortalibus illud tributum esset ad proelium committendum. Nostri laetari, nonnulli etiam timere, quod in eum locum res fortunaeque omnium deducerentur, ut, quidquid post horam casus tribuisset, in dubio poneretur. Itaque nostri ad dimicandum procedunt, id quod adversarios existimabamus esse facturos; qui tamen a munitione oppidi longius non audebant procedere, * in quo sibi prope murum adversariis constituebant. Itaque nostri procedunt. Interdum aequitas loci adversarios efflagitabat, ut tali condicione contenderent ad victoriam; neque tamen illi a sua consuetudine discedebant, ut aut ab excelso loco aut ab oppido discederent. Nostri pede presso propius rivum cum adpropinquassent, adversarii patrocinari loco iniquo non desinunt.

XXX. Erat acies XIII aquilis constituta, quae lateribus equitatu tegebatur cum levi armatura milibus sex, praeterea auxiliares accedebant prope alterum tantum; nostra praesidia LXXX cohortibus et VIIII milibus equitum. Ita cum in extrema planicie iniquum in locum nostri appropinquassent, paratus hostis erat superior, ut transeundum superius iter vehementer esset periculosum. Quod cum a Caesare esset animadversum, ne quid temere culpa secus admitteretur, eum locum definire coepit. Quod cum hominum auribus esset obiectum, moleste et acerbe accipiebant impediri, quo minus proelium conficere possent. Haec mora adversarios alacriores efficiebat: Caesaris copias timore impediri ad committendum proelium. Ita se efferentes iniquo loco sui potestatem efficiebant, ut magno tamen periculo accessus eorum habe-

r. Hic [illegible]
. sinis[illegible]
lia et [illegible]
XXXI [illegible]
loci [illegible]
s [illegible]
us. [illegible]
enim [illegible]
r. in [illegible]
re [illegible]
nt. [illegible]
orum [illegible]
com[illegible]
item [illegible]
, [illegible]
, ut [illegible]
adversa[illegible]
mota. [illegible]
it: [illegible]
s in [illegible]
c[illegible]
s [illegible]
nt. [illegible]
ur [illegible]
ri [illegible]
psis [illegible]
im [illegible]
lio [illegible]
lius. [illegible]
utri[illegible]
m ex [illegible]
der[illegible]
; sa[illegible]
a et [illegible]
XXXII. [illegible]
issent [illegible]
circum[illegible]
, pro [illegible]

in gladiorum mucrone capita hominum ordinata ad oppidum conversa universa hostium timorem * * virtutisque insignia proposita viderent et vallo circumcluderentur adversarii, ita Galli tragulis iaculisque oppidum ex hostium cadaveribus [sunt] circumplexi oppugnare coeperunt. Ex hoc proelio Valerius adulescens Cordubam cum paucis equitibus fugit, Sex. Pompeio, qui Cordubae fuisset, rem gestam refert. Cognito hoc negotio quos equites secum habuit, quod pecuniae secum habuit, eis distribuit et oppidanis dixit se de pace ad Caesarem proficisci et secunda vigilia ab oppido discessit. Cn. Pompeius cum equitibus paucis nonnullisque peditibus ad navale praesidium parte altera Carteiam contendit, quod oppidum abest a Corduba milia passuum CLXX. Quo cum ad octavum miliarium venisset, P. Caucilius, qui castris antea Pompei praepositus esset, eius verbis nuntium mittit, eum minus belle habere: ut mitterent lecticam, qua in oppidum deferri posset. Litteris missis Pompeius Carteiam defertur. Qui illarum partium fautores essent, conveniunt in domum, quo erat delatus — qui arbitrati sunt clanculum venisse —, ut ab eo, quae vellent, de bello requirerent. Cum frequentia convenisset, de lectica Pompeius eorum in fidem confugit.

XXXIII. Caesar ex proelio munitione circumdata Cordubam venit. Qui ex caede eo refugerant, pontem occuparunt. Cum eo ventum esset, conviciari coeperunt: nos ex proelio paucos superesse; quo fugeremus? Ita pugnare coeperunt de ponte. Caesar flumen traiecit et castra posuit. Scapula, totius seditionis, familiae et libertinorum caput, ex proelio Cordubam cum venisset, familiam et libertos convocavit, pyram sibi extruxit, coenam adferri quam optimam imperavit, item optimis insternendum vestimentis; pecuniam et argentum in praesentia familiae donavit. Ipse de tempore coenare, resinam et nardum identidem sibi infundit. Ita novissimo tempore servum iussit et libertum, qui fuisset eius concubinus, alterum se iugulare, alterum pyram incendere.

XXXIV. Oppidani autem, simul Caesar castra con-

tra oppidum posuit, discordare coeperunt, usque eo ut clamor in castra nostra perveniret fere inter Caesarianos et inter Pompeianos. Erant hic legiones, quae ex perfugis conscriptae, partim oppidanorum servi, qui erant a Sexto Pompeio manumissi; qui in Caesaris adventum discordare coeperunt. Legio XIII oppidum defendere coepit: nam, cum iam depugnarent, turres ex parte et murum occuparunt. Denique legatos ad Caesarem mittunt, ut sibi legiones subsidio intromitteret. Hoc cum animadverterent homines fugitivi, oppidum incendere coeperunt. Qui superati a nostris sunt interfecti hominum milia XXII, praeterquam extra murum qui perierunt. Ita Caesar oppido potitur. Dum hic detinetur, ex proelio quos circummunitos superius demonstravimus, eruptionem fecerunt et bene multis interfectis in oppidum sunt redacti.

XXXV. Caesar Hispalim cum contendisset, legati deprecatum venerunt. Ita cum ad oppidum esset ventum, Caninium legatum cum praesidio intromittit; ipse castra ad oppidum ponit. Erat bene magna manus intra Pompeianarum partium, quae praesidium receptum indignaretur. Clam quendam Philonem, illum, qui Pompeianarum partium fuisset defensor acerrimus [illegible] tota Lusitania notissimus erat — hic clam praesidio in Lusitaniam proficiscitur et Caecilium Nigrum [illegible] barbarum, ad Lennium convenit, qui bene magnam manum Lusitanorum haberet. Rursus Hispalim [illegible] oppidum noctu per murum recipitur: praesidium [illegible] iugulant, portas praecludunt, de integro pugnare coeperunt.

XXXVI. Dum haec geruntur, legati Carteienses renuntiaverunt, quod Pompeium in potestate haberent. Quod ante Caesari portas praeclusissent, illo beneficio suum maleficium existimabant se lucri facere. Lusitani Hispali pugnare nullo tempore desistebant. Quod Caesar cum animadverteret, si oppidum capere contenderet, ut homines perditi incenderent et moenia delerent, ita consilio habito noctu patitur Lusitanos eruptionem facere; id quod consulto non existimabant fieri. Ita erumpendo navis, quae ad Baetim flumen fuissent, incendunt. Nostri,

dum incendio detinentur ** illi profugiunt et ab equitibus conciduntur. Quo facto oppido recuperato Astam iter facere coepit; ex qua civitate legati ad deditionem venerunt. Mundensesque, qui ex proelio in oppidum confugerant, cum diutius circumsiderentur, bene multi deditionem faciunt, et cum essent in legionem distributi, coniurant inter sese, ut noctu signo dato, qui in oppido fuissent, eruptionem facerent, illi caedem in castris administrarent. Hac re cognita insequenti nocte vigilia tertia tessera data extra vallum omnes sunt concisi.

XXXVII. Carteienses, dum Caesar in itinere reliqua oppida oppugnat, propter Pompeium dissentire coeperunt. Pars erat, quae legatos ad Caesarem miserat, pars erat, qui Pompeianarum partium fautores essent. Seditione concitata portas occupant; caedes fit magna; saucius Pompeius naves xx occupat longas et profugit. Didius, qui classi praefuisset, simulatque Gadis nuntius allatus est, confestim sequi coepit; partim pedibus [et equitatus] ad persequendum celeriter iter faciebant item confestim consequentes. Quarto die navigationis, quod imparati a Carteia profecti sine aqua fuissent, ad terram applicant. Dum aquantur, Didius classe accurrit, naves incendit, nonnullas capit.

XXXVIII. Pompeius cum paucis profugit et locum quendam munitum natura occupat. Equites et cohortes, quae ad persequendum missae essent, speculatoribus antemissis certiores fiunt: diem et noctem iter faciunt. Pompeius humero et sinistro crure vehementer erat saucius. Huc accedebat, ut etiam talum intorsisset; quae res maxime impediebat. Ita lectica ad turrem quom esset adlatus, in ea tenebatur. Lusitanus more militari, cum a Caesaris praesidio fuisset conspectus, celeriter equitatu cohortibusque circumcluditur. Erat accessus loci difficultas. * Nam idcirco propter suo praesidio fuisset conspectus celeriter ad munitum locum natura ceperat sibi Pompeius quamvis magna multitudine deducti homines ex superiore loco defendere possent subeunt in adventu nos depellunt qui telis. Quibus cedentibus cupidius inse-

quebantur adversarii et confestim tardabant ab accessu. Hoc saepius facto animadvertebatur nostro magno id fieri periculo. Opere circummunire instituunt; pari autem et celeri festinatione circum munitiones iugo dirigunt, ut aequo pede cum adversariis congredi possent. A quibus cum animadversum esset, fuga sibi praesidium capiunt.

XXXIX. Pompeius, ut supra demonstravimus, saucius et intorto talo idcirco tardabatur ad fugiendum, itemque propter loci difficultatem neque equo neque vehiculo saluti suae praesidium parare poterat. Caedes a nostris undique administrabatur. Exclusus munitione amissisque auxiliis ad convallem exesumque locum in speluncam Pompeius se occultare coepit, ut a nostris non facile inveniretur nisi captivorum indicio. Ita ibi interficitur. Cum Caesar Gadibus fuisset, Hispali pridie Id. Apr. caput allatum et populo datum est in conspectum.

XL. Interfecto Cn. Pompeio adulescente Didius, quem supra demonstravimus, illa adfectus laetitia proximo se recepit castello nonnullasque naves ad reficiendum subduxit et, quamvis * * essent tractae * * Lusitani, qui ex pugna superfuerunt, ad signum se receperunt et bene magna manu comparata ad Didium se reportant. Huic etsi non aberat diligentia ad naves tuendas, tamen nonnumquam ex castello propter eorum crebras excursiones eliciebatur et prope cotidianis pugnis * * insidias ponunt et tripartito signa distribuunt. Erant parati qui naves incenderent, incensisque * qui subsidium repellerent; hi sic dispositi erant, ut a nullo * * conspecti omnes ad pugnam contendunt. Ita cum ex castello Didius ad propellendum processisset cum copiis, signum a Lusitanis tollitur, naves incenduntur, simulque, qui ex castello ad pugnam processerant, eodem signo fugientes latrones dum persecuntur, a tergo insidiae clamore sublato circumveniunt. Didius magna cum virtute cum compluribus interficitur; nonnulli ea pugna scaphas, quae ad litus fuerant, occupant, item [nonnulli] complures nando ad naves, quae in salo fuerunt, se recipiunt, ancoris sublatis pelagus remis petere coeperunt; quae res eorum vitae fuit subsidio. Lu

sitani praeda potiuntur. Caesar Gadibus rursus ad Hispalim recurrit.

XLI. Fabius Maximus, quem ad Mundam * praesidium oppugnandum reliquerat, operibus assiduis * lurnisque circum se interclusis inter se decernere facta caede bene magna faciunt. Nostri ad oppidum recuperandum occasionem non praetermittunt et reliquos vivos capiunt, XIV milia. Ursaonem proficiscuntur; quod oppidum magna munitione continebatur, sic ut ipse locus non solum opere, sed etiam natura aditus ad oppugnandum * hostem appeteret. Huc accedebat, ut aqua praeterquam in ipso oppido circumcirca nusquam reperiretur propius milia passuum octo; quae res magno erat adiumento oppidanis. Tum praeterea accedebat, ut aggerem ** materiesque, unde sociti sunt turris * agi, propius milia passuum VI non reperiebatur. *Ac Pompeius ad oppidum oppugnationem tutiorem efficeret, omnem materiem circum oppidum succisam intro congessit. Ita necessario diducebantur nostri, ut a Munda, quam proxime ceperant, materiem illo deportarent.

XLII. Dum haec ad Mundam geruntur et Ursaonem, Caesar, ad Hispalim cum Gadibus se recepisset, insequenti die contione advocata commemorat: Initio quaesturae suae eam provinciam ex omnibus provinciis sibi peculiarem constituisse et, quae potuisset eo tempore, beneficia largitum esse; insequenti praetura ampliato honore vectigalia, quae Metellus inposuisset, a senatu petisse et ea pecunia provinciam liberasse simulque patrocinio suscepto multis legationibus ab se in senatum inductis simul publicis privatisque causis multorum inimicitiis susceptis defendisse; suo item in consulatu absentem, quae potuisset, commoda provinciae tribuisse: eorum omnium commodorum et immemores et ingratos in se et in populum Romanum hoc bello et praeterito tempore cognosse. *Vos iure gentium civiumque Romanorum institutis cognitis more barbarorum populi Romani magistratibus sacrosanctis manus semel et saepius attulistis et luce clara Cassium in medio foro nefarie interficere voluistis. Vos ita pacem semper odi-*

stis, ut nullo tempore legiones desitae populi Romani in hac provincia haberi. Apud vos beneficia pro maleficiis. maleficia pro beneficiis habentur. Ita neque in otio concordiam neque in bello virtutem ullo tempore retinere potuistis. Privatus ex fuga Cn. Pompeius adulescens a vobis receptus fasces imperiumque sibi arripuit. multis interfectis civibus auxilia contra populum Romanum comparavit. agros provinciamque vestro inpulsu depopulavit. In quo vos victores existimabatis? An me deleto non animadvertebatis [decem] habere legiones populum Romanum. quae non solum vobis obsistere, sed etiam caelum diruere possent? Quarum laudibus et virtute * * *

C. IVLII CAESARIS
FRAGMENTA.

ORATIONES.

Cic. Brut. 72, 252: De Caesare ita iudico, illum omnium fere oratorum Latine loqui elegantissime, nec id solum domestica consuetudine, ut dudum de Laeliorum et Muciorum familiis audiebamus; sed quamquam id quoque credo fuisse, tamen, ut esset perfecta illa bene loquendi laus, multis litteris et eis quidem reconditis et exquisitis summoque studio et diligentia est consecutus. 74, 258: Solum quidem et quasi fundamentum oratoris vides, locutionem emendatam et Latinam; cuius penes quos laus adhuc fuit, non fuit rationis aut scientiae, sed quasi bonae consuetudinis. 75, 261: Caesar autem rationem adhibens consuetudinem vitiosam et corruptam pura et incorrupta consuetudine emendat. Itaque cum ad hanc elegantiam verborum Latinorum, quae, etiamsi orator non sis et sis ingenuus civis Romanus, tamen necessaria est, adiungit illa oratoria ornamenta dicendi, tum videtur tamquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Hanc cum habeat praecipuam laudem, in communibus non video cui debeat cedere. Splendidam quandam minimeque veteratoriam rationem dicendi tenet, voce, motu, forma etiam magnifica et generosa quodammodo. Tum Brutus: Orationes quidem eius mihi vehementer probantur; complures autem legi.

Sueton. Caes. 55: Eloquentia aut aequavit praestantissimorum gloriam aut excessit. Post accusationem Dolabellae haud dubie principibus patronis annumeratus est. Certe Cicero ad Brutum oratores enumerans negat se videre, cui debeat Caesar cedere, aitque eum elegantem, splendidam

quoque atque etiam magnificam et generosam quodammodo rationem dicendi tenere; et ad Cornelium Nepotem de eodem ita scripsit: **Quid? oratorem quem huic antepones eorum, qui nihil aliud egerunt? quis sententiis aut acutior aut crebrior? quis verbis aut ornatior aut elegantior? Genus eloquentiae duntaxat adulescens adhuc Strabonis Caesaris secutus videtur.**

Quintil. X, 1. 114: C. Caesar si foro tantum vacasset, non alius ex nostris contra Ciceronem nominaretur. Tanta in eo vis est, id acumen, ea concitatio, ut illum eodem animo dixisse, quo bellavit, appareat. Exornat tamen haec omnia mira sermonis, cuius proprie studiosus fuit, elegantia.

Tac. de orat. 21: Concedamus sane C. Caesari, ut propter magnitudinem cogitationum et occupationes rerum minus in eloquentia effecerit, quam divinum eius ingenium postulabat.

Ibid. 25: Apud nos Cicero quidem ceteros eorundem temporum disertos antecessit, Calvus autem et Asinius et Caesar et Coelius et Brutus suo iure et prioribus et sequentibus anteponuntur. Nec refert, quod inter se specie differant, cum genere consentiant. Astrictior Calvus, numerosior Asinius, splendidior Caesar, amarior Coelius, gravior Brutus, vehementior et plenior et valentior Cicero: omnes tamen eandem sanctitatem eloquentiae ferunt, ut, si omnium pariter libros in manum sumpseris, scias quamvis in diversis ingeniis esse quandam iudicii ac voluntatis similitudinem et cognationem.

Tac. ann. XIII, 3: Dictator Caesar summis oratoribus aemulus fuit.

Plut. Caes. 3: *Λέγεται δὲ καὶ φῦναι πρὸς λόγους πολιτικοὺς ὁ Καῖσαρ ἄριστα καὶ διαπονῆσαι φιλοτιμότατα τὴν φύσιν, ὡς τὰ δευτερεῖα μὲν ἀδηρίτως ἔχειν, τὸ δὲ πρωτεῖον, ὅπως τῇ δυνάμει καὶ τοῖς ὅπλοις πρῶτος εἴη μᾶλλον, ἀσχοληθεὶς ἀφεῖναι, πρὸς ὅπερ ἡ φύσις ὑφηγεῖτο τῆς ἐν τῷ λέγειν δεινότητος ὑπὸ στρατειῶν καὶ πολιτείας, ᾗ κατεκτήσατο τὴν ἡγεμονίαν, οὐκ ἐξικόμενος.*

Fronto p. 181 *ed. Rom.*: Caesari facultatem dicendi video imperatoriam fuisse.

IN CN. CORNELIVM DOLABELLAM (*a.* 77).

Sueton. Caes. 4: Composita seditione civili Cornelium

Dolabellam, consularem et triumphalem virum, repetundarum postulavit absolutoque Rhodum secedere statuit.

Ascon. in Scaur. p. 26 *Bait.*: Ne forte erretis et eundem hunc Cn. Dolabellam putetis esse, in quem C. Caesaris orationes legitis.

Tac. de orat. 34: Nonodecimo aetatis anno L. Crassus C. Carbonem, uno et vicesimo Caesar Dolabellam, altero et vicesimo Asinius Pollio C. Catonem, non multum aetate antecedens Calvus Vatinium iis orationibus insecuti sunt, quas hodie quoque cum admiratione legimus.

Sueton. Caes. 55: Genus eloquentiae duntaxat adulescens adhuc Strabonis Caesaris secutus videtur; cuius etiam ex oratione, quae inscribitur pro Sardis, ad verbum nonnulla transtulit in divinationem suam.

Val. Max. VIII, 9, 3: Divus quoque Iulius vim facundiae proprie expressit dicendo in accusatione Cn. Dolabellae, quem reum egit, extorqueri sibi causam optimam L. Cottae patrocinio, siquidem maxima tunc.. eloquentiae questa est.

Gell. IV, 16: C. Caesar in Dolabellam actionis † in libusti quorum in aedibus fanisque posita et honori erant et ornatu.

CVM PLAVTIAM ROGATIONEM SVASIT (*a.* 70).

Sueton. Caes. 5: Tribunatu militum, qui primus Romam reverso per suffragia populi honor obtigit, auctores restituendae tribuniciae potestatis, cuius vim Sulla deminuerat, enixissime iuvit. L. etiam Cinnae, uxoris fratri, et qui cum eo civili discordia Lepidum secuti post necem consulis ad Sertorium confugerant, reditum in civitatem rogatione Plotia confecit habuitque et ipse super ea re contionem.

Gell. XIII, 3: Reperi in oratione C. Caesaris, qua Plautiam rogationem suasit, necessitatem dictam pro necessitudine id est iure affinitatis. Verba haec sunt: *Equidem mihi videor pro nostra necessitate non labore, non opera, non industria defuisse.*

LAVDATIONES IVLIAE AMITAE ET VXORIS CORNELIAE (*a.* 68).

Sueton. Caes. 6: Quaestor Iuliam amitam uxoremque Corneliam defunctas laudavit e more pro rostris, et in amitae quidem laudatione de eius ac patris sui utraque origine sic refert: *Amitae meae Iuliae maternum genus ab regibus ortum, pa-*

ternum cum diis immortalibus coniunctum est. Nam ab Anco Marcio sunt Marcii Reges, quo nomine fuit mater; a Venere Iulii, cuius gentis familia est nostra. Est ergo in genere et sanctitas regum, qui plurimum inter homines pollent, et caerimonia deorum, quorum ipsi in potestate sunt reges.

PRO DECIO SAMNITE.

Tac. de orat. 21: Nisi forte quisquam aut Caesaris pro Decio Samnite aut Bruti pro Deiotaro rege ceterosque eiusdem lentitudinis ac teporis libros legit, nisi qui et carmina eorundem miratur.

PRO BITHYNIS.

Gell. V, 13: In oratione, quam pro Bithynis dixit, hoc principio usus est: *Vel pro hospitio regis Nicomedis vel pro horum necessitate, quorum res agitur, defugere hoc munus, M. Iunce, non potui. Nam neque hominum morte memoria deleri debet, quin a proximis retineatur, neque clientes sine summa infamia deseri possunt, quibus etiam a propinquis nostris opem ferre instituimus.*

Iul. Rufinian. p. 201 *Ruhnk.*: Caesar pro Bithynis: *Quid ergo? syngraphae non sunt? Sed res aliena est.*

IN C. MEMMIVM ET L. DOMITIVM PRAETORES (*a.* 58).

Sueton. Caes. 23: Functus consulatu C. Memmio Lucioque Domitio praetoribus de superioris anni actis referentibus cognitionem senatui detulit nec illo suscipiente triduoque per irritas altercationes absumpto in provinciam abiit.

Schol. Bob. in Sest. p. 297 *Orell.*: De actis loquitur, quae habuit in consulatu C. Caesar inauspicato, ut videbatur; qua de re adversus eum egerant in senatu C. Memmius et L. Domitius praetores, et ipsius Caesaris orationes contra hos extant, quibus et sua acta defendit et illos insectatur.

Ead. in Vatin. p. 317: Commiserat senatui causam suam C. Caesar, id est, ut de lege agraria patres iudicarent. Ibi enim habitae sunt tres illae orationes contra Domitium et Memmium.

Sueton. Caes. 73: C. Memmii, cuius asperrimis orationibus non minore acerbitate rescripserat, etiam suffragator mox in petitione consulatus fuit.

APVD MILITES DE COMMODIS EORVM.

Diomed. p. 395 *P.*: Frustro ait C. Caesar apud milites de commodis eorum: *Non frustrabo vos, milites.*

ORATIONES TEMERE CAESARI TRIBVTAE.

Sueton. Caes. 55: Orationes aliquas reliquit, inter quas temere quaedam feruntur. Pro Q. Metello non immerito Augustus existimat magis ab actuariis exceptam male subsequentibus verba dicentis, quam ab ipso editam. Nam in quibusdam exemplaribus invenio ne inscriptam quidem pro Metello, sed quam scripsit Metello, cum ex persona Caesaris sermo sit Metellum seque adversus communium obtrectatorum criminationes purgantis. Apud milites quoque in Hispania idem Augustus esse vix ipsius putat; quae tamen duplex fertur, una quasi priore habita proelio, altera posteriore, quo Asinius Pollio ne tempus quidem contionandi habuisse eum dicit subita hostium incursione.

DE ANALOGIA AD M. TVLLIVM CICERONEM (*a.* 55).

Sueton. Caes. 56: Reliquit et de analogia duos libros et Anticatones totidem ac praeterea poëma, quod inscribitur iter. Quorum librorum primos in transitu Alpium, cum ex citeriore Gallia conventibus peractis ad exercitum rediret, sequentes sub tempus Mundensis proelii fecit, novissimum, dum ab urbe in Hispaniam ulteriorem quarto et vicesimo die pervenit.

Fronto p. 203 *ed. Rom.*: Fac memineris et cum animo tuo cogites C. Caesarem atrocissimo bello Gallico cum alia multa militaria tum etiam duos de analogia libros scrupulosissimos scripsisse, inter tela volantia de nominibus declinandis, de verborum aspirationibus et rationibus inter classica et tubas.

LIBER PRIMVS.

Cic. Brut. 72, 253: Qui etiam in maximis occupationibus ad te ipsum, inquit in me intuens, de ratione Latine loquendi accuratissime scripserit primoque in libro dixerit verborum delectum originem esse eloquentiae tribueritque, mi Brute, huic nostro, qui me de illo maluit quam se dicere, laudem singularem (nam scripsit his verbis, cum hunc nomine esset affatus: *Ac si, ut cogitata praeclare eloqui possent, nonnulli studio et usu elaboraverunt*, cuius te paene principem copiae atque

inventorem bene de nomine ac dignitate populi Romani meritum esse existimare debemus —): hunc facilem et cotidianum novisse sermonem nunc pro relicto est habendum.

Gell. I, 10: Quod a C. Caesare in primo de analogia libro scriptum est, habe semper in memoria atque in pectore, ut tamquam scopulum sic fugias inauditum atque insolens verbum.

Pomp. comm. art. Don. p. 230 *Lind.*: Analogia est comparatio. Fit octo modis. Vt sint sex illae partes, quae accidunt nomini. Sex autem accidunt nomini ista: qualitas, comparatio, genus, numerus, figura, casus. Ecce sex partes. Exitus syllabarum ut sit similis. Puta illud in us exit et illud in us. Penultimarum ratio ut sit similis, ut aut vocales syllabae sint aut consonantes. Deinde ut tempora sint similia: si illa breuis est, et illa breuis sit. De istis omnibus rebus si unum minus fuerit, iam non stat analogia; de his rebus, quae positae sunt apud Caesarem, si quid minus fuerit, iam non stabit ratio analogiae. Ait enim Caesar: Nisi omnia consentiant inter se, non potest fieri, ut nominis similitudo sit.

Idem ibid. p. 27: Legimus apud maiores nostros primas apud Romanos XI litteras fuisse tantummodo, ut dicit Caesar libro analogiarum primo. In libro analogiarum Caesar hoc dixit, XI fuisse.

Priscian. p. 545 *P.*: Pompeii quoque genetivum per tria i scribebant, quorum duo superiora loco consonantium accipiebant, ut si dicas Pompei-ii. Nam tribus i iunctis qualis possit syllaba pronuntiari? Nam postremum i pro vocali est accipiendum; quod Caesari doctissimo artis grammaticae placitum a Victore quoque in arte grammatica de syllabis comprobatur.

Probus art. min. 28: Cum omnes artis latores praecipueque Caesar propter rationem metricam et structurarum qualitates singularum litterarum sonos ponderarent, hac ratione semivocales mutis praeferendas iudicaverunt, quod semivocales geminatae ad sonum vocalibus occurrunt, hoc est, ut syllabam facere possint, ut puta fla, ars, mons, iners et cetera talia. At vero mutae geminatae si vocalibus occurrant, nec syllabam nec sonum scilicet facere possunt. Quis enim

q, t, g geminatas vocalibus misceat et sonum … audire?

Pomp. comm. art. Don. p. 233 *Lind.*: Lectum est hoc saepius, praecipue apud Varronem. Ille dicit: Lac non debemus dicere, sed lact. Sed dixit Caesar contra ipsum rem valentissimam, nullum nomen duabus mutis terminari.

Idem ibid. p. 108: Ait sic Caesar in libris analogiae: Duae sunt Albae, alia ista, quam novimus in Aricia, et alia hic in Italia. Volentes Romani discretionem facere istos Albanos dixerunt, illos Albenses. Non quoniam nescientes unam derivationem esse hoc fecerunt, Caesar hoc dixit, sed ut facerent discretionem inter colonos, inter illos et istos.

Gell. XIX, 8: C. Caesar in libris, quos ad M. Ciceronem de analogia conscripsit, harenas vitiose dici existimat, quod harena numquam multitudinis numero appellanda sit, sicuti neque caelum neque triticum; contra autem quadrigas, etiamsi currus unus equorum quattuor iunctorum agmen unum sit, plurativo semper numero dicendas putat, sicut arma et moenia et comitia et inimicitias. Tunc prolato libro de analogia primo verba haec ex eo pauca memoriae mandavi. Nam cum supra dixisset neque caelum neque triticum neque harenam multitudinis significationem pati, *Num tu*, inquit, *harum rerum natura accidere arbitraris, quod unam terram et plures terras et urbem et urbes et imperium et imperia dicamus, neque quadrigas in unam nominis figuram redigere neque harenam multitudinis appellatione conuertere possimus?*

LIBER SECVNDVS.

Charis. p. 104 *P.*: C. Caesar de analogia secundo: fagos, populos, ulmos.

*Idem p.*109: Lacer an laceris? Vt tener, puer. Vltimam enim vocalem si ablativus o miserit, dabit scire, qualis esse debeat nominativus. Ovidius: Mille lacer spargere locis. Quod ita dici docet Caesar de analogia libro secundo nec non et Valgius de rebus per epistolam quaesitis.

Priscian. p. 707 *P.*: In is desinentia longam, cuiuscumque generis sint, Latina ablata s addita tis faciunt genetivum, ut haec lis litis cett. Hic et haec Samnis huius Samnitis. Sic Caesar de analogia.

Idem ibid.: Illa quoque tam in is quam in er finita nomina regulam servant in er terminatorum id est accepta is faciunt genetivum, ut hic pulvis et pulver pulveris, hic cucumis et cucumer cucumeris, hic cinis et ciner cineris, hic vomis et vomer vomeris. Praeterea Caesar declinat pubis puberis; quidam, ut Probus, pubes puberis, quidam puber puberis.

Idem p. 708: Haec pollis pollinis. Sic Charisius. Probus autem et Caesar hoc pollen pollinis declinaverunt.

Charis. p. 117 *P.:* Turbo Turbonis, si proprium sit hominis nomen; turbinis, si procellam voluerimus exprimere, ut in eo, inquit Plinius, qui est in lusu puerorum. Sed Caesar de analogia secundo turbonem, non turbinem etiam in tempestate dici debere ait, ut Cato Catonis, non ut homo hominis.

Quint. I, 5, 63: Mihi placet Latinam rationem sequi, quosque patitur decor. Neque enim iam Calypsonem dixerim ut Iunonem, quamquam secutus antiquos C. Caesar utitur hac ratione declinandi.

Charis. p. 98 *P.:* Ne illa quidem ratio recepta est, quam C. Caesar ponit in femininis, ut puppi, resti, pelvi. Hoc enim modo et ab hac cani dicemus et ab hoc cane.

Idem ibid.: Omnium nominum, quae sunt neutri generis et in e terminantur, ait Plinius Caesarem scisse eosdem esse ablativos, quales sunt dativi singulares.

Idem p. 95: Plinius Secundus animal, non animale ait dici debere. C. Caesar, quasi indiscretum hoc sit, ait l littera nominativo singulari neutra finita nomina eandem definitionem capere, quam capiant e littera terminata: huic animali et ab hoc animali, huic puteali et ab hoc puteali.

Idem p. 108: Plinius ait inter cetera etiam istud C. Caesarem dedisse praeceptum, quom neutra nomina ar nominativo clausa per i dativum ablativumque singulares ostendant, iubar tamen ab hac regula dissidere. Nam ut huic iubari dicimus, ab hoc iubare dicendum est, ut huic farri et ab hoc farre.

Idem p. 114: Panium Caesar de analogia libro secundo dici debere ait.

Idem ibid.: Partum Caesar in analogicis.

Gell. IV, 16: C. Caesar in libris analogicis omnia istius modi sine i littera dicenda censet.

Idem IX, 14: C. Caesar in libro de analogia secundo huius die et huius specie dicendum putat.

Charis. p. 86 *P.*: Is homo idem compositum facit, nisi quia Caesar libro secundo † singulariter idem pluraliter isdem dicendum confirmat; sed consuetudo hoc non servat. Se et sese pronomina ita distinguit, ut se dicamus, cum aliquem quid in alium fecisse ostendimus, ut puta: ille dixit se hoc illi fecisse; cum autem in se ipsum, tunc dicamus sese, veluti: dixit sese hoc sibi fecisse.

Isidor. origg. XI, 2, 33: Mortuus ex qua parte orationis declinetur, incertum est. Nam sicut ait Caesar, ab eo, quod est morior, in participio praeteriti temporis in tus exire debuit per unum scilicet u, non per duo. Nam ubi geminata est littera u, nomen est, non participium, ut fatuus, arduus.

*Priscian. p.*1140 *P.*: Caesar non incongrue protulit ens a verbo sum es, quomodo a verbo possum potes potens.

DE ASTRIS (*a.* 46).

Plin. hist. nat. I ind. auctorum libri XVIII: L. Tarutio, qui Graece de astris scripsit, Caesare dictatore, qui item.

Macrob. Sat. I, 16: Iulius Caesar, ut siderum motus, de quibus non indoctos libros reliquit, ab Aegyptiis disciplinis hausit, ita hoc quoque ex eadem institutione mutuatus est, ut ad solis cursum finiendi anni tempus extenderet.

Plin. hist. nat. XVIII, 25, 214: Nos sequemur observationem Caesaris, maximeque haec erit Italiae ratio.

Ioannes Lydus de ostent. p. 381, 9 *Bekk.*: *Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κλαύδιος ἐκ τῶν παρὰ Θούσκοις ἱερῶν πρὸς λέξιν καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ μὴν καὶ Εὔδοξός τε ὁ πολὺς, Δημόκριτος πρῶτος αὐτῶν Βάῤῥων τε ὁ Ῥωμαῖος, Ἵππαρχος, Μητρόδωρος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ περὶ τῆς ἐφημέρου τῶν φαινομένων ἐπιτολῆς τε καὶ δυσμῶν.*

Schol. post Ptolem. de apparent.: *Ἀνέγραψε τας ἐπισημασίας καὶ κατέταξε κατά τε Αἰγυπτίους καὶ Δοσίθεον, Φίλιππον, Κάλλιππον, Εὐκτήμονα, Μέτωνα, Κόνωνα, Μητρόδωρον, Εὔδοξον, Καίσαρα, Δημόκριτον, Ἵππαρχον. — Διὸ δεῖ μάλιστα ἐφαρμόζειν τὰς μὲν τῶν Αἰγυπτίων ἐπισημασίας ταῖς περὶ τοῦτον τὸν παράλληλον χώραις, τουτέστι καθ' ὃν ἡ*

μεγίστη τῶν ἡμερῶν ὡρῶν ἐστι ιδ' ἰσημερινῶν, τὰς δὲ Δοσιθέου καὶ Φιλίππου, καθ' ὃν ἐστιν ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ὡρῶν ιδ' ς'', τὰς δὲ Δημοκρίτου καὶ Καίσαρος καὶ Ἱππάρχου, καθ' ὃν καὶ ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ὡρῶν ἐστιν ἰσημερινῶν ιέ cett.

Plin. hist. nat. XVIII, 26, 234: A bruma [*Ptolem. de app. Choeac* 29: *Καίσαρι καὶ Μητροδώρῳ ἐπισημασία, ἀκρασία*] in favonium Caesari nobilia sidera significant: III Kal. Ian. matutino canis occidens. Pridie Non. Ian. Caesari delphinus matutino exoritur et postero die fidicula. Item ad VI Id. Ian. eiusdem delphini vespertino occasu continui dies hiemant Italiae [*Ptolem. de app. Tybi* 15: *Καίσαρι νότος πολὺς καὶ ἐπισημαίνει, κατὰ θάλασσαν βροντὴ καὶ ψεκάς*], et cum sol in aquarium sentitur transire, quod fere XVI Kal. Febr. euenit [*Ptolem. de app. Tybi* 22: *Καίσαρι ἄνεμοι σφοδροί. eiusd.* 24: *Καίσαρι καὶ Εὐκτήμονι χειμών. Ioann. Lyd. de mens. p.* 59, 14 *Bekk.: Πρὸ δεκαμιᾶς καλανδῶν Φεβρουαρίων τὸν ἥλιον ἐν ὑδροχόῳ γενέσθαι ὁ Καῖσαρ λέγει*]. VIII Kal. stella regia appellata Tuberoni in pectore leonis occidit matutino et pridie Non. Febr. fidicula vesperi.

Plin. hist. nat. XVIII, 26, 237: A favonio [*Ptolem. de app. Mechir.* 13: *Καίσαρι ὑετία. eiusd.* 16: *Καίσαρι καὶ Μητροδώρῳ ἔαρος ἀρχή· ζέφυρος ἄρχεται πνεῖν*] in aequinoctium vernum Caesari significat XIV Kal. Mart. triduum varie et VIII Kal. hirundinis visu et postero die arcturi exortu vespertino [*Ptolem. de app. Phamenoth* 1: *Καίσαρι καὶ Δοσιθέῳ χειμών· ἐπισημαίνει*]; item III Non. Mart. Caesar cancri exortu id fieri observavit. [*Ptolem. de app. Phamenoth* 10: *Καίσαρι χελιδονίαι πνέουσιν ἐπὶ ἡμέρας δέκα.*] Caesar et Idus Martias ferales sibi annotavit scorpionis occasu, XV vero Kal. April. Italiae miluum ostendi [*Ptolem. de app. Phamenoth* 24: *Καίσαρι ἰκτῖνος φαίνεται· βορέας πνεῖ*], XII Kal. equum occidere matutino. *Ptolem. de app. Phamenoth* 27: *Καίσαρι βορέας πνεῖ.*

Plin. hist. nat. XVIII, 26, 246: Aequinoctium vernum a. d. VIII Kal. April. peragi videtur. Ab eo ad vergiliarum exortum matutinum Caesari significant Kalendae April. III Non. April. in Attica vergiliae vespere occultantur, eaedem postridie in Boeotia, Caesari autem et Chaldaeis Nonis. Caesari

vi Idus significatur imber librae occasu. [*Ptolem. de app. Pharmuthi* 18: Καίσαρι ὑετία.] xiv Kal. Mai. Aegypto suculae occidunt vesperi, sidus vehemens et terra marique turbidum, xvi Atticae, xv Caesari continuoque triduo significat [*Ptolem. de app. Pharmuthi* 22: Καίσαρι, Εὐδόξῳ ὑετία. *eiusd.* 27: Καίσαρι χειμαίνει]. Caesari a. d. viii Kalendas notatur dies. [*Ptolem. de app. Pachon* 4: Καίσαρι χειμών.] vi Non. Mai. Caesari suculae matutino exoriuntur et viii Idus capella pluvialis. Sic fere in vi Id. Mai., qui est vergiliarum exortus, decurrunt sidera.

Plin. hist. nat. XVIII, 27, 255: A vergiliarum exortu significant Caesari postridie arcturi occasus matutinus [*Ptolem. de app. Pachon* 17: Καίσαρι ὑετία], iii Id. Mai. fidiculae exortus [*Ptolem. de app. Pachon* 20: Καίσαρι ἐπισημαίνει · ὑετία. *eiusd.* 21: Καίσαρι ἐπισημαίνει], xii Kal. Iun. capella vesperi occidens [*Ptolem. de app. Pachon* 26: Καίσαρι χειμάζει]. xi Kalendas Caesari orionis gladius occidere incipit. [*Ptolem. de app. Payni* 6: Καίσαρι νότος πνεῖ.] iii Non. Iun. Caesari et Assyriae aquila vesperi oritur. [*Ptolem. de app. Payni* 10 Καίσαρι ὑετία. *eiusd.* 11: Καίσαρι βροντή, ὑετός.] viii Idus arcturus matutino occidit Italiae, vi et iv Idus delphinus vesperi exoritur. xvii Kal. Iul. gladius orionis oritur. xi Kalendas eiusdem orionis gladius Caesari occidere incipit. viii Kal. Iul. vero longissimus dies totius anni et nox brevissima solstitium conficiunt.

Plin. hist. nat. XVIII, 28, 268: A solstitio ad fidiculae occasum vi Kal. Iul. Caesari orion exoritur. [*Ptolem. de app. Epiphi* 8: Καίσαρι νότος καὶ καῦμα. *eiusd.* 19: Καίσαρι ἄνεμος πολὺς πνεῖ.] xvi Kal. Aug. Assyriae procyon exoritur, dein postridie fere ubique confessum inter omnes sidus indicans, quod canis ortum vocamus, sole partem primam leonis ingresso. Hoc fit post solstitium xxiii die. Sentiunt id maria et terrae, multae vero et ferae, ut suis locis diximus, accenditque solem et magnam aestus obtinet causam. xiii Kal. Aug. Aegypto aquila occidit matutino, etesiarumque prodromi flatus incipiunt [*Ptolem. de app. Epiphi* 27: Καίσαρι πρόδρομοι πνέουσι], quod Caesar x Kal. sentire Italiam existimavit. [*Ptolem. de app. Mesori* 1: Καίσαρι νότος.] iii Kalendas regia in

pectore leonis stella matutino Caesari emergit [*Ptolem. de app. Mesori* 7: *Καίσαρι νότος πνεῖ. eiusd.* 10: *Καίσαρι ἐπισημαίνει*], VIII Id. Aug. arcturus medius occidit, III Idus fidicula occasu suo autumnum inchoat, uti is annotat.

Plin. hist. nat. XVIII, 31, 309: Sequitur ex divisione temporum autumnus a fidiculae occasu ad aequinoctium ac deinde vergiliarum occasum initiumque hiemis. In his intervallis significant pridie Id. Aug. Atticae equus oriens vesperi, Aegypto et Caesari delphinus occidens. [*Ptolem. de app. Mesori* 20: *Καίσαρι ἐπισημαίνει. eiusd.* 21: *Καίσαρι ἐπισημαίνει· πνιγετός. eiusd.* 23: *Καίσαρι περίστασις.*] XI Kal. Sept. Caesari et Assyriae stella, quae vindemitor appellatur, exoriri mane incipit vindemiae maturitatem promittens [*Ptolem. de app. Mesori* 29: *Καίσαρι ἐπισημαίνει. epagom.* 2: *Καίσαρι ἐπισημαίνει. Thoth* 3: *Καίσαρι ἄνεμος, ὑετός, βρονταί. eiusd.* 8: *Καίσαρι ἄνεμοι μεταπίπτοντες, ὑετία· καὶ ἐτησίαι παύονται*]. V Id. Sept. Caesari capella oritur vesperi [*Ptolem. de app. Thoth* 14: *Καίσαρι βορέαι παύονται πνέοντες*], arcturus vero medius pridie Idus vehementissimo significatu terra marique per dies quinque. XVI Kal. Oct. Aegypto spica, quam tenet virgo, exoritur matutino, etesiaeque desinunt. [*Ptolem. de app. Thoth* 20: *Καίσαρι μετοπώρου ἀρχή· καὶ χελιδὼν ἀφανίζεται.*] Hoc idem Caesari XIV Kalendas, XIII Assyriae significant [*Ioann. Lyd. de mens. p.* 106, 15 *Bekk.*: *Τῇ πρὸ δεκαδύο καλανδῶν Ὀκτωβρίων Καῖσαρ τὰς χελιδόνας ἐκδημεῖν λέγει*] et XI Kalendas Caesari commissura piscium occidens ipsumque aequinoctii sidus VIII Kal. Oct.

Plin. hist. nat. XVIII, 31, 312: Caesari V Kal. heniochus occidit matutino. III Kal. Caesari corona exoriri incipit, et postridie occidunt hoedi vesperi. [*Ptolem. de app. Paophi* 6: *Καίσαρι χειμὼν, ὑετὸς, βρονταὶ, ἀστραπαί.*] VIII Id. Oct. Caesari fulgens in corona stella oritur et III Idus vergiliae vesperi [*Ptolem. de app. Paophi* 16: *Καίσαρι ἄνεμος ἄτακτος, ὑετὸς, βρονταί*], Idibus corona tota. [*Ptolem. de app. Paophi* 26: *Καίσαρι βορέας πνεῖ.*] VI Kal. Nov. suculae vesperi exoriuntur. Pridie Kalendas Caesari arcturus occidit, et suculae exoriuntur cum sole [*Ptolem. de app. Athyr* 4: *Καίσαρι καὶ Μητροδώρῳ ἄνεμοι· χειμάζει*]. IV Nonas arcturus occidit vesperi [*Ptolem.*

de app. Athyr 6: *Καίσαρι καὶ Ἱππάρχῳ νότος ἢ βοῤῥᾶς ψυχρός*]. v Id. Nov. gladius orionis occidere incipit. Deinde III Idus vergiliae occidunt.

Ptolem. de app. Athyr 19: *Καίσαρι χειμάζει. eiusd.* 20: *Καίσαρι χειμάζει. eiusd.* 21: *Καίσαρι χειμών. eiusd.* 25: *Καίσαρι ἀκρασία ἀέρος. Choeac* 5: *Καίσαρι καὶ Εὐκτήμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλίππῳ χειμών. eiusd.* 7: *Καίσαρι καὶ Κόνωνι χειμάζει. eiusd.* 8: *Καίσαρι καὶ Εὐκτήμονι καὶ Εὐδόξῳ χειμών. eiusd.* 12: *Καίσαρι νοτία. eiusd.* 13: *Καίσαρι νοτία. eiusd.* 20: *Καίσαρι χειμάζει. eiusd.* 28: *Καίσαρι χειμών.*

ANTICATONES DVO (*a.* 45).

Sueton. Caes. 56: Reliquit et de analogia duos libros et Anticatones totidem ac praeterea poëma, quod inscribitur iter. Quorum librorum primos in transitu Alpium, cum ex citeriore Gallia conventibus peractis ad exercitum rediret, sequentes sub tempus Mundensis proelii fecit, novissimum, dum ab urbe in Hispaniam ulteriorem quarto et vicesimo die pervenit.

Plut. Caes. 54: *Ὁ μὲν οὖν μετὰ ταῦτα γραφεὶς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Κάτωνα τεθνεῶτα λόγος οὐ δοκεῖ πράως ἔχοντος οὐδὲ εὐδιαλλάκτως σημεῖον εἶναι. Πῶς γὰρ ἂν ἐφείσατο ζῶντος εἰς ἀναίσθητον ἐκχέας ὀργὴν τοσαύτην; Τῇ δὲ πρὸς Κικέρωνα καὶ Βροῦτον αὐτοῦ καὶ μυρίους ἄλλους τῶν πεπολεμηκότων ἐπιεικείᾳ τεκμαίρονται καὶ τὸν λόγον ἐκεῖνον οὐκ ἐξ ἀπεχθείας, ἀλλὰ φιλοτιμίᾳ πολιτικῇ συντετάχθαι διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἔγραψε Κικέρων ἐγκώμιον Κάτωνος ὄνομα τῷ λόγῳ θέμενος Κάτωνα· καὶ πολλοῖς ὁ λόγος ἦν διὰ σπουδῆς, ὡς εἰκός, ὑπὸ τοῦ δεινοτάτου τῶν ῥητόρων εἰς τὴν καλλίστην πεποιημένος ὑπόθεσιν. Τοῦτο ἠνία Καίσαρα κατηγορίαν αὐτοῦ νομίζοντα τὸν τοῦ τεθνηκότος δι' αὐτὸν ἔπαινον. Ἔγραψεν οὖν πολλάς τινας κατὰ τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών· τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται.*

Idem ibid. 3: *Ἐν τῇ πρὸς Κικέρωνα περὶ Κάτωνος ἀντιγραφῇ παραιτεῖται μὴ στρατιωτικοῦ λόγον ἀνδρὸς ἀντεξετάζειν πρὸς δεινότητα ῥήτορος εὐφυοῦς καὶ σχολὴν ἐπὶ τοῦτο πολλὴν ἄγοντος.*

Idem Cic. 39: *Ἐκ δὲ τούτου διετέλει τιμῶν καὶ φιλοφρονούμενος, ὥστε καὶ γράψαντι λόγον ἐγκώμιον Κάτωνος ἀντι-*

γράφων τόν τε λόγον αὐτοῦ καὶ τὸν βίον ὡς μάλιστα τῷ Περικλέους ἐοικότα καὶ Θηραμένους ἐπαινεῖν.

Plin. hist. nat. VII, 30, 117: Salve primus omnium parens patriae appellate, primus in toga triumphum linguaeque lauream merite et facundiae Latiarumque litterarum parens atque, ut dictator Caesar hostis quondam tuus de te scripsit, omnium triumphorum lauream adepte maiorem, quanto plus est ingenii Romani terminos in tantum promovisse quam imperii.

Cic. Top. 25, 94: Cum aliquid de utilitate, honestate, aequitate disseritur deque iis rebus, quae his sunt contrariae, incurrunt status aut iuris aut nominis; quod idem contingit in laudationibus. Nam aut negari potest id factum esse, quod laudetur, aut non eo nomine afficiendum, quo laudator affecerit, aut omnino non esse laudabile, quod non recte, non iure factum sit. Quibus omnibus generibus usus est nimis impudenter Caesar contra Catonem meum.

Priscian. p. 694 *P.*: Caesar in Anticatone priore: *Uno enim excepto, quem aliusmodi atque omnis natura finxit, suos quisque habet caros.*

Gell. IV, 16: C. Caesar in Anticatone *Unius*, inquit, *arrogantiae superbiaeque dominatuque.*

Plin. epist. III, 12: Erunt officia antelucana; in quae incidere impune ne Catoni quidem licuit. Quem tamen C. Caesar ita reprehendit, ut laudet. Describit enim eos, quibus obvius fuerat, cum caput ebrii retexissent, erubuisse; deinde adicit: *Putares non ab illis Catonem, sed illos a Catone deprehensos.*

Plut. Cat. min. 11: *Τῆς δὲ κληρονομίας εἰς αὐτόν τε καὶ θυγάτριον τοῦ Καπίωνος ἡκούσης οὐθὲν ὧν ἀνήλωσε περὶ τὸν τάφον ἀπῄτησεν ἐν τῇ νεμήσει. Καὶ ταῦτα πράξαντος αὐτοῦ καὶ πράττοντος ἦν ὁ γράψας, ὅτι κοσκίνῳ τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ μετέβαλε καὶ διῄθησε χρυσίον ζητῶν κατακεκαυμένον. Οὕτως οὐ τῷ ξίφει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ γραφείῳ τὸ ἀνυπεύθυνον καὶ τὸ ἀνυπόδικον ἐπίστευσεν.*

Idem ibid. 36: *Οὔσης δὲ πολλῆς καὶ βασιλικῆς ἐν ἐκπώμασι καὶ τραπέζαις καὶ λίθοις καὶ πορφύραις κατασκευῆς, ἣν ἔδει πραθεῖσαν ἐξαργυρισθῆναι, πάντα βουλόμενος ἐξακρι-*

βοῦν καὶ πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ πᾶσιν αὐτὸς παρεῖναι καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλογισμὸν οὐδὲ τοῖς ἔθεσι τῆς ἀγορᾶς ἐπίστευεν, ἀλλὰ ὑπονοῶν ὁμοῦ πάντας, ὑπηρέτας, κήρυκας, ὠνητάς, φίλους, τέλος αὐτὸς ἰδίᾳ τοῖς ὠνουμένοις διαλεγόμενος καὶ προσβιβάζων ἕκαστον οὕτω τὰ πλεῖστα τῶν ἀγορασμάτων ἐπώλει. Διὸ τοῖς τε ἄλλοις φίλοις ὡς ἀπιστῶν προσέκρουσε καὶ τὸν συνηθέστατον ἁπάντων Μουνάτιον εἰς ὀργὴν ὀλίγου δεῖν ἀνήκεστον γενομένην ἐνέβαλεν, ὥστε καὶ Καίσαρι γράφοντι λόγον κατὰ τοῦ Κάτωνος πικροτάτην τοῦτο τὸ μέρος τῆς κατηγορίας διατριβὴν παρασχεῖν.

Idem ibid. 52: Τῆς δὲ οἰκίας καὶ τῶν θυγατέρων κηδεμόνος δεομένων ἀνέλαβε πάλιν τὴν Μαρκίαν χηρεύουσαν ἐπὶ χρήμασι πολλοῖς. Ὁ γὰρ Ὁρτήσιος θνήσκων ἐκείνην ἀπέλιπε κληρονόμον. Εἰς ὃ δὴ μάλιστα λοιδορούμενος ὁ Καῖσαρ τῷ Κάτωνι φιλοπλουτίαν προφέρει καὶ μισθαρνίαν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Τί γὰρ ἔδει παραχωρεῖν δεόμενον γυναικὸς ἢ τί μὴ δεόμενον αὖθις ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ δέλεαρ ἐξ ἀρχῆς ὑφείθη τὸ γύναιον Ὁρτησίῳ καὶ νέαν ἔχρησεν, ἵνα πλουσίαν ἀπολάβῃ;

Idem ibid. 54: Ἐκπεμφθεὶς δὲ εἰς Ἀσίαν, ὡς τοῖς ἐκεῖ συνάγουσι πλοῖα καὶ στρατιὰν ὠφέλιμος γένοιτο, Σερβιλίαν ἐπηγάγετο τὴν ἀδελφὴν καὶ τὸ Λευκούλλου παιδίον ἐξ ἐκείνης γεγονός. Ἠκολούθησε γὰρ αὐτῷ χηρεύουσα καὶ πολὺ τῶν εἰς τὸ ἀκόλαστον αὐτῆς διαβολῶν ἀφεῖλεν ὑποδῦσα τὴν ὑπὸ Κάτωνι φρουρὰν καὶ πλάνην καὶ δίαιταν ἑκουσίως. Ἀλλ' ὅ γε Καῖσαρ οὐδὲ τῶν ἐπ' ἐκείνῃ βλασφημιῶν τοῦ Κάτωνος ἐφείσατο.

APOPHTHEGMATA SIVE DICTA COLLECTANEA.

Sueton. Caes. 56: Feruntur et a puero et ab adulescentulo quaedam scripta, ut laudes Herculis, tragoedia Oedipus, item dicta collectanea; quos omnes libellos vetuit Augustus publicari.

Cic. ad Fam. IX, 16, 3: Effugere autem si velim nonnullorum acute aut facete dictorum famam, fama ingenii mihi est abicienda; quod si possem, non recusarem. Sed tamen ipse Caesar habet peracre iudicium, et ut Servius, frater tuus, quem litteratissimum fuisse iudico, facile diceret: hic versus Plauti non est, hic est, quod tritas aures haberet notandis

generibus poëtarum et consuetudine legendi, sic audio Caesarem, cum volumina iam confecerit ἀποφθεγμάτων, si quod afferatur ad eum pro meo, quod meum non sit, reicere solere; quod eo nunc magis facit, quod vivunt mecum fere cotidie illius familiares. Incidunt autem in sermone vario multa, quae fortasse illis, cum dixi, nec illitterata nec insulsa esse videantur. Haec ad illum cum reliquis actis perferuntur: ita enim ipse mandavit. Sic fit, ut, si quid praeterea de me audiat, non audiendum putet.

EPISTOLAE.

Sueton. Caes. 56: Epistolae quoque eius ad senatum extant; quas primus videtur ad paginas et formam memorialis libelli convertisse, cum antea consules et duces non nisi transversa charta scriptas mitterent. Extant et ad Ciceronem, item ad familiares domesticis de rebus; in quibus si qua occultius perferenda erant, per notas scripsit id est sic structo litterarum ordine, ut nullum verbum effici posset; quae si quis investigare et persequi velit, quartam elementorum litteram id est d pro a et perinde reliquas commutet.

Gell. XVII, 9: Libri sunt epistolarum C. Caesaris ad C. Oppium et Balbum Cornelium, qui rebus eius absentis curabant. In his epistolis quibusdam in locis inveniuntur litterae singulariae sine coagmentis syllabarum, quas tu putes positas incondite: nam verba ex his litteris confici nulla possunt. Erat autem conventum inter eos clandestinum de commutando situ litterarum, ut in scripto quidem alia aliae locum et nomen teneret, sed in legendo locus cuique suus et potestas restitueretur. Quaenam vero littera pro qua scriberetur, ante iis, sicuti dixi, complacebat, qui hanc scribendi latebram parabant. Est adeo Probi grammatici commentarius satis curiose factus de occulta litterarum significatione epistolarum C. Caesaris † scriptarum.

AD M. TVLLIVM CICERONEM. (*a.* 56).

Cic. ad Fam. I, 9, 12: In hac sententia complectendus erat mihi Caesar, ut vides, in coniuncta et causa et dignitate. Hic multum valuit cum vetus amicitia, quam tu non ignoras mihi et Quinto fratri cum Caesare fuisse, tum humanitas eius

ac liberalitas brevi tempore et litteris et officiis perspecta nobis et cognita.

Idem ibid. VII, 5, 3: De quo tibi homine haec spondeo, non illo vetere verbo meo, quod, cum ad te de Milone scripsissem, iure lusisti, sed more Romano, quo modo homines non inepti loquuntur: probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorem esse neminem.

(*a.* 55.)

Cic. ad Fam. I, 9, 20: Cum Pompeius ita contendisset, ut nihil umquam magis, ut cum Crasso redirem in gratiam, Caesarque per litteras maxima se molestia ex illa contentione affectum ostenderet *cett.*

(*a.* 54.)

Cic. ad Fam. VII, 5, 2: Cum de hoc ipso Trebatio cum Balbo nostro loquerer accuratius domi meae, litterae mihi dantur a te, quibus in extremis scriptum erat: † *M. itfivium, quem mihi commendas, vel regem Galliae faciam, vel hunc Leptae delega, si vis tu; ad me alium mitte, quem ornem.*

Cic. ad Q. fr. II, 15, 1: A. d. IIII Non. Iun., quo die Romam veni, accepi tuas litteras datas Placentiae, deinde alteras postridie datas Blandenone cum Caesaris litteris refertis omni officio, diligentia, suavitate. Sunt ista quidem magna vel potius maxima: habent enim vim magnam ad gloriam et ad summam dignitatem. Sed mihi crede, quem nosti, quod in istis rebus ego plurimi aestimo, id iam habeo, te scilicet primum tam inservientem communi dignitati, deinde Caesaris tantum in me amorem, quem omnibus iis honoribus, quos me a se expectare vult, antepono. Litterae vero eius una datae cum tuis, quarum initium est, quam suavis ei tuus adventus fuerit et recordatio veteris amoris, deinde, se effecturum, ut ego in medio dolore ac desiderio tui te, cum a me abesses, potissimum secum esse laetarer, incredibiliter delectarunt. 2: Modo mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis, penicillo meo. Sed quid ago? Quod mihi tempus Romae praesertim, ut iste me rogat, manenti vacuum ostenditur? 3 Trebatium quod ad se miserim, persalse et humaniter etiam gratias mihi agit. Negat enim in tanta multitudine eorum,

ıi una essent, quemquam fuisse, qui vadimonium concipere ›sset.

Cic. ad Fam. VII, 8, 1: Scripsit ad me Caesar perhu·aniter nondum te sibi satis esse familiarem propter occupaɔnes suas, sed certe fore.

Idem ibid. 17, 2: Cum viderem me a Caesare honoricentissime tractari et unice diligi hominisque liberalitatem inredibilem et singularem fidem nossem, sic ei te commendavi t tradidi, ut gravissime diligentissimeque potui. Quod ille a et accepit et mihi saepe litteris significavit et tibi et verbis et e ostendit mea commendatione sese valde esse commotum.

Idem ibid. I, 9, 19: De Vatinio primum reditus interɔsserat in gratiam per Pompeium, statim ut ille praetor est ctus. Post autem Caesaris, ut illum defenderem, mira conntio est consecuta.

Cic. ad Q. fr. II, 16, 5: Sed heus tu, celari videor a Quomodonam, mi frater, de nostris versibus Caesar? .m primum librum se legisse scripsit ad me ante et prima sic, neget se ne Graeca quidem meliora legisse, reliqua ad quenm locum ῥᾳθυμότερα. Hoc enim utitur verbo.

Idem ibid. III, 1, 10: De tribunatu quod scribis, ego ·o nominatim petivi Curtio, et mihi ipse Caesar nominatim rtio paratum esse rescripsit meamque in rogando verecunm obiurgavit.

Cic. ad Att. IV, 16, 13: Ex fratris litteris incredibilia ıedam de Caesaris in me amore cognovi, eaque sunt ipsius ɜsaris uberrimis litteris confirmata. Britannici belli exitus ›ectatur. Constat enim aditus insulae esse munitos mirificis libus. Etiam illud iam cognitum est, neque argenti scri.um esse ullum in illa insula neque ullam spem praedae nisi mancipiis.

Cic. ad Q. fr. III, 1, 17: Cum hanc iam epistolam comcarem, tabellarii a vobis venerunt a. d. XI Kal. [Sept.] viceıo die. O me sollicitum! quantum ego dolui in Caesaris ıvissimis litteris! Sed quo erant suaviores, eo maiorem doem illius ille casus afferebat.

Idem ibid. § 25: Ex Britannia Caesar ad me Kal. Sept. de. litteras, quas ego accepi a. d. IIII Kal. Octobr., satis commo-

das de Britannicis rebus; quibus, ne admirer, quod a te nullas acceperim, scribit se sine te fuisse, cum ad mare accesserit.

Philargyr. ad Verg. Georg. III, 204: Esseda vehiculi vel currus genus, quo soliti sunt pugnare Galli. Caesar testis est libro ad Ciceronem III: *Multa milia equitum atque essedariorum habet.*

Cic. ad Q. fr. III, 5 *et* 6, 3: Caesaris amore, quem ad me perscripsit, unice delector; promissis iis, quae ostendit, non valde pendeo: nec sitio honores nec desidero gloriam magisque eius voluntatis perpetuitatem quam promissorum exitum expecto.

Cic. ad Att. IV, 17, 3: Ab Quinto fratre et a Caesare accepi a. d. IX Kalend. Novembr. litteras confecta Britannia, obsidibus acceptis, nulla praeda, imperata tamen pecunia datas a litoribus Britanniae proximo a. d. VI Kalend. Octobr. Exercitum Britannia reportabant.

Idem ibid. 18, 3: Perspice cum Caesare suavissimam coniunctionem. Qui quidem Quintum meum tuumque dii boni! quemadmodum tractat honore, dignitate, gratia! non secus ac si ego essem imperator. Hiberna legionis eligendi optio delata commodum, ut ad me scribit.

(*a.* 53.)

Cic. Phil. II, 20, 49: Venisti e Gallia ad quaesturam petendam. Acceperam iam ante Caesaris litteras, ut mihi satisfieri paterer a te. Itaque ne loqui quidem sum te passus de gratia.

Charis. p. 101 *P.*: Caesar epistolarum ad Ciceronem *Neque*, inquit, *pro cauto ac diligente se castris continuit.*

(*a.* 50.)

Cic. ad Att. VII, 1, 3: Me autem uterque numerat suum, nisi forte simulat alter. Nam Pompeius non dubitat: vere enim iudicat ea, quae de republica nunc sentiat, mihi valde probari. Utriusque autem accepi eiusmodi litteras eodem tempore, quo tuas, ut neuter quemquam omnium pluris facere quam me videretur. § 7: Gratulans mihi Caesar de supplicatione triumphali de sententia Catonis nec scribit, quid ille sententiae dixerit, sed tantum supplicationem eum mihi non decrevisse. 2, 7:

ıesar iis litteris, quibus mihi gratulatur et omnia pollicetur, ıomodo exultat Catonis in me ingratissimi iniuria!

Idem ibid. 3, 11: Ille mihi litteras blandas mittit.

(*a.* 49.)

Cic. ad Att. VII, 21, 3: Ipse me Caesar ad pacem hortur. Sed antiquiores litterae, quam ruere coepit.

Idem ibid. 23, 3: Caesaris litterarum exemplum tibi misi.

Idem ibid. VIII, 2, 1: Ego ad Caesarem unas Capua teras dedi, quibus ad ea rescripsi, quae mecum ille de glaatoribus suis egerat. Alteras eodem die dedi, quo has ad ı. Non potui non dare, cum et ipse ad me scripsisset et albus.

Idem ibid. 11, 5: Quod quaeris, quid Caesar ad me ripserit, quod saepe, gratissimum sibi esse, quod quierim, atque, in eo ut perseverem. Balbus minor haec eadem ındata. *Balbus ad Cic. ibid.* 15 *A*, 3: Balbi mei tuique adntu delectatum te valde gaudeo. Is quaecumque tibi de esare dixit, quaeque Caesar scripsit, scio, re tibi probabit, aecumque fortuna eius fuerit, verissime scripsisse.

Cic. ad Att. IX, 6 *A*: *Caesar imp. s. d. Ciceroni imp. Cum rnium nostrum tantum vidissem, neque loqui neque audire o commodo potuissem, properarem atque essem in itinere ıemissis iam legionibus, praeterire tamen non potui, quin et iberem ad te et illum mitterem gratiasque agerem; etsi hoc feci saepe et saepius mihi facturus videor: ita de me mere-. Imprimis a te peto, quoniam confido me celeriter ad urbem ıturum, ut te ibi videam, ut tuo consilio, gratia, dignitate, ; omnium rerum uti possim. Ad propositum revertar: festitioni meae brevitatique litterarum ignosces. Reliqua ex Fur- cognosces.*

Idem ibid. 15, 1: Ille, ut ad me scripsit, legiones sinlas posuit Brundisii, Tarenti, Siponti.

Idem ibid. 16, 1: *Caesar imp. Ciceroni imp. s. d. Recte guraris de me (bene enim tibi cognitus sum) nihil a me abesse ıgius crudelitate. Atque ego cum ex ipsa re magnam capio luptatem, tum meum factum probari abs te triumpho gaudio. ;que illud me movet, quod ii, qui a me dimissi sunt, discessisse :untur, ut mihi rursus bellum inferrent: nihil enim malo quam*

et me mei similem esse et illos sui. Tu velim mihi ad urbem praesto sis, ut tuis consiliis atque opibus, ut consuevi, in omnibus rebus utar. Dolabella tuo nihil scito mihi esse iucundius. Hanc adeo habebo gratiam illi; neque enim aliter facere poterit: tanta eius humanitas, is sensus, ea in me est benevolentia.

Idem ibid. X, 3 *a*, 2: Caesar mihi ignoscit per litteras, quod non venerim, seseque in optimam partem id accipere dicit. Facile patior, quod scribit secum Tullum et Servium questos esse, quia non idem sibi quod mihi remisisset. Sed tamen exemplum misi ad te Caesaris litterarum.

Idem ibid. 8 *B: Caesar imp. Ciceroni imp. s. d. Etsi te nihil temere, nihil imprudenter facturum iudicaram, tamen permotus hominum fama scribendum ad te existimavi et pro nostra benevolentia petendum, ne quo progredereris proclinata iam re, quo integra etiam progrediendum tibi non existimasses. Namque et amicitiae graviorem iniuriam feceris et tibi minus commode consulueris, si non fortunae obsecutus videbere (omnia enim secundissima nobis, adversissima illis accidisse videntur) nec causam secutus (eadem enim tum fuit, cum ab eorum consiliis abesse iudicasti), sed meum aliquod factum condemnavisse; quo mihi gravius abs te nil accidere potest. Quod ne facias, pro iure nostrae amicitiae a te peto. Postremo quid viro bono et quieto et bono civi magis convenit quam abesse a civilibus controversiis? Quod nonnulli cum probarent, periculi causa sequi non potuerunt. Tu explorato et vitae meae testimonio et amicitiae iudicio neque tutius neque honestius reperies quicquam quam ab omni contentione abesse.* xv *Kal. Maias ex itinere.*

(*a.* 47.)

Cic. ad Fam. XIV, 23: Redditae mihi tandem sunt a Caesare litterae satis liberales. *Pro Lig.* 3, 7: Apud quem igitur hoc dico? Nempe apud eum, qui, cum hoc sciret, tamen me, antequam vidit, reipublicae reddidit; qui ad me ex Aegypto litteras misit, ut essem idem, qui fuissem; qui cum ipse imperator in toto imperio populi Romani unus esset, esse me alterum passus est; a quo hoc ipso C. Pansa mihi nuntium perferente concessos laureatos fasces tenui, quoad tenendos putavi; qui mihi tum denique se salutem putavit reddere, si eam nullis spoliatam ornamentis dedisset. *Pro Deiot.* 14, 38:

)es enim bene sperare et bono esse animo; quod scio te non stra scribere solere. Memini enim iisdem fere verbis ad me scribere meque tuis litteris bene sperare non frustra esse sum.

(a. 45.)

Cic. ad Att. XIII, 7, 1: Sestius apud me fuit et Theompus pridie: venisse a Caesare narrabat litteras; hoc scrire, sibi certum esse Romae manere. causamque eam ascrire, quae erat in epistola nostra, ne se absente leges suae glegerentur, sicut esset neglecta sumptuaria.

Idem ibid. 20, 1: A Caesare litteras accepi consolatorias tas pridie Kal. Mai. Hispali.

Idem ibid. 22 *extr.*: Epistolam Caesaris misi. s. minus gisses.

AD Q. TVLLIVM CICERONEM.

(*a.* 59) *Cic. ad Q. fr. I*, 2. 11: Ut opinor. Flavi[...] aiando rem et Pompeius et Caesar tibi commendarunt.

(*a.* 54) *Caes. b. Gall. V*. 48, 3: Tum cuidam ex equitibus llis magnis praemiis persuadet, uti ad Ciceronem epistolam 'erat. Hanc Graecis conscriptam litteris mittit, ne intercepta stola nostra ab hostibus consilia cognoscantur. [...] ibit se cum legionibus profectum celeriter affore; hortatur pristinam virtutem retineat.

AD BALBVM ET OPPIVM. (a. 54.)

Cic. ad Q. fr. II, 12, 4: De Caesare fugerat me ad [...] ibere: video enim, quas tu litteras exspectaris. [...] ipsit ad Balbum fasciculum illum epistolarum [...] a et Balbi, totum sibi aqua madidum [...] d quidem sciat, meam fuisse aliquam epistolam [...] lbi epistola pauca verba intellexerat, ac [...] rbis: *De Cicerone te video quiddam scripsisse, quod ego non ellexi; quantum autem coniectura consequebar, id erat [...] di, ut magis optandum quam sperandum putarem.* [...] tem illius de sua egestate ne sis aspernatus.

Idem ibid. III, 1, 18: Quod [...] Idib. Sept. Pompeio legatum iri, id [...] e ad Caesarem Vibullium Caesaris mandata [...] Pompeium pertulisse nec [ad] Oppium. [...]

(Quamquam Oppium ego tenui.) Quod priores partes Vibullii erant. Cum eo enim coram Caesar egerat, ad Oppium scripserat.

(a. 49.)

Cic. ad Att. IX, 6, 1: Roma scripsit Balbus cohortes sex, quae Albae fuissent, ad Curium Minucia transisse; id Caesarem ad se scripsisse, et brevi tempore eum ad urbem futurum.

Idem ibid. 7 *C: Caesar Oppio, Cornelio s. Gaudeo mehercule vos significare litteris, quam valde probetis ea, quae apud Corfinium sunt gesta. Consilio vestro utar libenter et hoc libentius, quod mea sponte facere constitueram, ut quam lenissimum me praeberem et Pompeium darem operam ut reconciliarem. Temptemus hoc modo, si possumus, omnium voluntates recuperare et diuturna victoria uti, quoniam reliqui crudelitate odium effugere non potuerunt neque victoriam diutius tenere praeter unum L. Sullam, quem imitaturus non sum. Haec nova sit ratio vincendi, ut misericordia et liberalitate nos muniamus. Id quemadmodum fieri possit, nonnulla mihi in mentem veniunt, et multa reperiri possunt. De his rebus rogo vos ut cogitationem suscipiatis. N. Magium, Pompei praefectum, deprehendi. Scilicet meo instituto usus sum et eum statim missum feci. Iam duo praefecti fabrum Pompei in meam potestatem venerunt et a me missi sunt. Si volent grati esse, debebunt Pompeium hortari, ut malit mihi esse amicus quam iis, qui et illi et mihi semper fuerunt inimicissimi; quorum artificiis effectum est, ut respublica in hunc statum perveniret.*

Idem ibid. 13 *A*, 1: *Caesar Oppio, Cornelio s. A. d.* VII *Id. Mart. Brundisium veni; ad murum castra posui. Pompeius est Brundisii. Misit ad me N. Magium de pace. Quae visa sunt, respondi. Hoc vos statim scire volui. Cum in spem venero de compositione aliquid me conficere, statim vos certiores faciam.*

(a. 45.)

Cic. ad Att. XIII, 31, 3: De epistola ad Caesarem κέκρικα. Atque id ipsum, quod isti aiunt illum scribere, se nisi constitutis rebus non iturum in Parthos, idem ego suadebam in illa epistola.

Idem ibid. 46, 2: Balbum conveni. Ex eo haec primum: Paulo ante acceperam eas litteras, in quibus magno

opere confirmat ante ludos Romanos. Legi epistolam. Multa de meo Catone, quo saepissime legendo se dicit copiosiorem factum; Bruti Catone lecto se sibi visum disertum.

AD Q. PEDIVM.

(*a.* 49) *Cic. ad Att. IX*, 14, 1: Litteras accepi ab Q. Pedio, Caesarem ad se pridie Id. Mart. misisse hoc exemplo: *Pompeius se oppido tenet. Nos ad portas castra habemus. Conamur opus magnum et multorum dierum propter altitudinem maris; sed tamen nihil est, quod potius faciamus. Ab utroque portus cornu moles iacimus, ut aut illum quam primum traicere quod habet Brundisii copiarum cogamus aut exitu prohibeamus.*

AD L. PISONEM.

Charis. p. 60 *P.*: Caesar ad Pisonem: *Locellum tibi signatum remisi.*

AD P. CLODIVM.

(*a.* 58) *Cic. pro domo* 9, 22: Litteras in contione recitasti, quas tibi a C. Caesare missas diceres: *Caesar Pulchro*, cum etiam es argumentatus amoris esse hoc signum, cum nominibus tantum uteretur neque ascriberet proconsul aut tribuno plebis; deinde gratulari tibi, quod [idem in posterum] M. Catonem tribunatu tuo removisses et quod eidem in posterum de extraordinariis potestatibus libertatem ademisses; quas aut numquam tibi ille litteras misit, aut si misit, in contione recitari noluit, aut sive ille misit, sive tu finxisti, certe consilium tuum de Catonis honore illarum litterarum recitatione patefactum est.

AD M. CRASSVM.

(*a.* 55) *Plut. Crass.* 16: *Καίτοι τῷ γραφέντι περὶ τούτων νόμῳ Παρθικὸς πόλεμος οὐ προσῆν. Ἤιδεσαν δὲ πάντες, ὅτι πρὸς τοῦτο Κράσσος ἐπτόηται· καὶ Καῖσαρ ἐκ Γαλατίας ἔγραψεν αὐτῷ τὴν ὁρμὴν ἐπαινῶν καὶ παροξύνων ἐπὶ τὸν πόλεμον.*

AD P. SERVILIVM PATREM.

(*a.* 54) *Cic. ad Q. fr. III*, 1, 20: P. Servilius pater ex litteris, quas sibi a Caesare missas esse dicebat, significat valde te sibi gratum fecisse, quod de sua voluntate erga Caesarem humanissime diligentissimeque locutus esses.

AD CN. POMPEIVM.

(*a.* 52) *Plut. Pomp.* 56: Ὁ Πομπήϊος ἔφη γράμματα Καίσαρος ἔχειν βουλομένου λαβεῖν διάδοχον καὶ παύσασθαι τῆς στρατείας· ὑπατείας μέντοι καὶ μὴ παρόντι καλῶς ἔχειν αἴτησιν αὐτῷ δοθῆναι.

AD T. LABIENVM. (*a.* 54.)

Caes. b. Gall. V, 11, 4: Labieno scribit, ut, quam plurimas posset, iis legionibus, quae sunt apud eum, naves instituat.

Idem ibid. 46, 4: Scribit Labieno, si reipublicae commodo facere posset, cum legione ad fines Nerviorum veniat.

AD C. FABIVM.

(*a.* 51) *Hirt. b. Gall. VIII*, 6, 3: Litteras ad C. Fabium mittit, ut in fines Suessionum legiones duas, quas habebat, adduceret.

AD C. TREBONIVM.

(*a.* 51) *Hirt. b. Gall. VIII*, 11, 1: Litteras ad Trebonium mittit, ut quam celerrime posset legionem XIII, quae cum T. Sextio legato in Biturigibus hiemabat, arcesseret atque ita cum tribus legionibus magnis itineribus ad se veniret.

(*a.* 49) *Caes. b. civ. II*, 13, 3: Caesar per litteras Trebonio magnopere mandaverat, ne per vim oppidum expugnari pateretur, ne gravius permoti milites et defectionis odio et contemptione sui et diutino labore omnes puberes interficerent.

AD L. LENTVLVM.

(*a.* 49) *Cic. ad Att. VIII*, 9, 4: VI Kal. vesperi Balbus minor ad me venit occulta via currens ad Lentulum consulem missu Caesaris cum litteris, cum mandatis, cum promissione provinciae, Romam ut redeat.

AD Q. FVFIVM CALENVM.

(*a.* 48) *Caes. b. civ. III*, 14, 1: Calenus legionibus equitibusque Brundisii in naves impositis, ut erat praeceptum a Caesare, quantum navium facultatem habebat, naves solvit paulumque a portu progressus litteras a Caesare accipit, quibus est certior factus portus litoraque omnia classibus adversariorum teneri.

AD SVOS BRVNDISIVM.

(*a* 48) *Caes. b. civ. III*, 25, 4: Caesar Brundisium ad

suos severius scripsit, nacti idoneum ventum ne occasionem navigandi dimitterent, si vel ad litora Apolloniatium cursum dirigere atque eo naves eicere possent.

AD M. ANTONIVM.

(*a.* 48) *Cic. ad Att. XI*, 7, 2: Ad me misit Antonius exemplum Caesaris ad se litterarum, in quibus erat se audisse Catonem et L. Metellum in Italiam venisse, Romae ut essent palam: id sibi non placere, ne qui motus ex eo fierent, prohiberique omnes Italia, nisi quorum ipse causam cognovisset; deque eo vehementius erat scriptum.

(*a.* 47) *Cic. Phil. II*, 40, 103: Varronis Casinatem fundum quis venisse dicet? quis hastam istius venditionis vidit? quis vocem praeconis audivit? Misisse dicis Alexandriam, qui emeret a Caesare. Ipsum enim expectare magnum fuit! Quis vero audivit umquam (nullius autem salus curae pluribus fuit) de fortunis Varronis rem ullam esse detractam? Quid? si etiam scripsit ad te Caesar, ut redderes, quid satis potest dici de tanta impudentia?

AD Q. METELLVM SCIPIONEM.

(*a.* 48) *Caes. b. civ. III*, 57, 1: Haec cum in Achaia atque apud Dyrrhachium gererentur, Scipionemque in Macedoniam venisse constaret, non oblitus pristini instituti Caesar mittit ad eum A. Clodium, suum atque illius familiarem, quem ab illo traditum initio et commendatum in suorum necessariorum numero habere instituerat. Huic dat litteras mandataque ad eum.

AD CN. DOMITIVM CALVINVM. (*a.* 48.)

Caes. b. civ. III, 78, 5: Praemissis nuntiis ad Cn. Domitium Caesar scripsit et, quid fieri vellet, ostendit.

Hirt. b. Alex. 34, 3: Ad legiones profectus unam ex tribus XXXVI secum ducit, duas in Aegyptum ad Caesarem mittit litteris eius evocatas.

Idem ibid. 38, 1: Proxima nocte Pharnaces interceptis tabellariis, qui de Alexandrinis rebus litteras ad Domitium ferebant, cognoscit Caesarem magno in periculo versari flagitarique ab Domitio, ut quam primum Caesari subsidia mitteret, propiusque ipse Alexandriam per Syriam accederet.

AD A. GABINIVM.

(*a.* 48) *Hirt. b. Alex.* 42, 5: Cum diversissima parte orbis terrarum Cn. Pompeium Caesar victor sequeretur compluresque adversarios in Illyricum propter Macedoniae propinquitatem se reliquiis ex fuga collectis contulisse audiret, litteras ad Gabinium mittit, uti cum legionibus tironum, quae nuper erant conscriptae, proficisceretur in Illyricum coniunctisque copiis cum Q. Cornificio, si quod periculum provinciae inferretur, depelleret; sin ea non magnis copiis tuta esse posset, in Macedoniam legiones adduceret.

AD Q. CASSIVM LONGINVM. (*a.* 48.)

Hirt. b. Alex. 51, 1: Interim litteras accepit a Caesare, ut in Africam exercitum traiceret perque Mauritaniam ad fines Numidiae perveniret, quod magna Cn. Pompeio Iuba miserat auxilia maioraque missurus existimabatur.

Idem ibid. 56, 1: Litteras a Caesare missas accipit, quibus cognoscit Pompeium in acie victum amissis copiis fugisse.

AD AMANTIVM.

(*a.* 47) *Plut. Caes.* 50: *Τῆς μάχης ταύτης τὴν ὀξύτητα καὶ τὸ τάχος ἀναγγέλλων εἰς Ῥώμην πρός τινα τῶν φίλων Ἀμάντιον ἔγραψε τρεῖς λέξεις· Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα.*

AD C. LICINIVM CALVVM.

Sueton. Caes. 73: C. Calvo post famosa epigrammata de reconciliatione per amicos agenti ultro ac prior scripsit.

AD ALIENVM.

(*a.* 46) *B. Afr.* 20, 3: Litteras in Siciliam nuntiosque mittere, ut sibi crates materiemque congererent ad arietes, cuius inopia in Africa esset, praeterea ferrum, plumbum mitteretur.

AD ALIENVM ET RABIRIVM POSTVMVM.

(*a.* 46) *B. Afr.* 26, 3: Litteris celeriter in Siciliam [missis] ad Alienum et Rabirium Postumum conscriptis [et] per catascopum mittit, ut sine mora ac nulla excusatione hiemis ventorumque quam celerrime exercitus sibi transportaretur: Africam provinciam perire funditusque everti ab suis inimicis; quod nisi celeriter sociis foret subventum, praeter ipsam Africam terram nihil, ne tectum quidem, quo se reciperent, ab illorum scelere insidiisque reliquum futurum.

AD SER. SVLPICIVM.

(*a.* 46) *Cic. ad Fam. XIII*, 19, 1: Effectum est et ipsius splendore et nostro reliquorumque hospitum studio, ut omnia, quae vellemus, a Caesare impetrarentur; quod intelleges ex iis litteris, quas Caesar ad te dedit.

AD ATTICVM.

(*a.* 46) *Cic. ad Att. XII*, 6, 3: Caesar mihi irridere visus est quaeso illud tuum, quod erat *εὔπινὲς* et urbanum. Ita porro te sine cura esse iussit, ut mihi quidem dubitationem omnem tolleret.

AD DEIOTARVM.

(*a.* 45) *Cic. pro Deiot.* 14, 38: Non dubito, quin tuis litteris, quarum exemplum legi, quas ad eum Tarracone huic Blesamio dedisti, se magis etiam erexerit ab omnique sollicitudine abstraxerit. Iubes enim bene sperare et bono esse animo; quod scio te non frustra scribere solere.

AD LAMIAM.

(*a.* 45) *Cic. ad Att. XIII*, 45, 1: Fuit apud me Lamia post discessum tuum epistolamque ad me attulit missam sibi a Caesare; quae quamquam ante data erat quam illae Diochariae, tamen plane declarabat illum ante ludos Romanos esse venturum. In qua extrema scriptum erat, ut ad ludos omnia pararet neve committeret, ut frustra ipse properasset. Prorsus ex his litteris non videbatur esse dubium, quin ante eam diem venturus esset; idemque Balbo, cum eam epistolam legisset, videri Lamia dicebat.

AD SENATVM.

(*a.* 57) *Caes. b. Gall. II extr.*: Ob easque res ex litteris Caesaris dies quindecim supplicatio decreta est.

(*a.* 55) *Idem ibid. IV extr.*: His rebus gestis ex litteris Caesaris dierum viginti supplicatio a senatu decreta est.

(*a.* 55) *Plut. Cat. min.* 51: *Ἐκ τούτου Καῖσαρ ἐπιστολὴν γράψας ἀπέστειλεν εἰς τὴν σύγκλητον· ὡς δὲ ἀνεγνώσθη βλασφημίας πολλὰς ἔχουσα καὶ κατηγορίας τοῦ Κάτωνος cett.*

(*a.* 52) *Caes. b. Gall. VII extr.*: † His litteris cognitis Romae dierum viginti supplicatio redditur.

(*a.* 50 *extremo*) *Caes. b. civ. I*, 9, 3: Cum litteras ad senatum miserit, ut omnes ab exercitibus discederent, ne id quidem

impetravisse. *Sueton. Caes.* 29: Senatum litteris deprecatus est, ne sibi beneficium populi adimeretur, aut ut ceteri quoque imperatores ab exercitibus discederent. *Appian. b. civ. II*, 32: *Περιεῖχε δ' ἡ γραφὴ κατάλογόν τε σεμνὸν ὧν ἐξ ἀρχῆς ὁ Καῖσαρ ἐπεπράχει καὶ πρόκλησιν, ὅτι θέλοι Πομπηΐῳ συναποθέσθαι, ἄρχοντος δ' ἔτι ἐκείνου οὔτε ἀποθήσεσθαι καὶ τιμωρὸς αὐτίκα τε τῇ πατρίδι καὶ ἑαυτῷ κατὰ τάχος ἀφίξεσθαι.* *Cic. ad Fam. XVI*, 11, 2: Caesar, amicus noster, minaces ad senatum et acerbas litteras miserat.

(*a.* 47) *Cic. Phil. XIV*, 8, 23: Ad te ipsum, P. Servili, num misit ullas collega litteras de illa calamitosa pugna Pharsalica? num te de supplicatione voluit referre? Profecto noluit. At misit postea de Alexandria, de Pharnace.

AD LINGONAS.

(*a.* 58) *Caes b. Gall. I*, 26, 6: Caesar ad Lingonas litteras nuntiosque misit, ne eos frumento neve alia re iuvarent: qui si iuvissent, se eodem loco, quo Helvetios, habiturum.

IN SARDINIAM ET RELIQVAS PROVINCIAS AFRICAE FINITIMAS.

(*a.* 46) *B. Afr.* 8, 1: Caesar in Sardiniam nuntios cum litteris et in reliquas provincias finitimas dimisit, ut sibi auxilia, commeatus, frumentum, simulatque litteras legissent, mittenda curarent.

CIRCVM PROVINCIAM AFRICAM.

(*a.* 46) *B. Afr.* 26, 1: Caesar, cum de suo adventu dubitatio in provincia esset, neque quisquam crederet ipsum, sed aliquem legatum in Africam cum copiis venisse, conscriptis litteris circum provinciam omnes civitates facit de suo adventu certiores.

AD GAETVLOS.

(*a.* 46) *B. Afr.* 32, 4: Quorum ex numero electis hominibus illustrioribus [Gaetulos] et litteris ad suos cives datis cohortatus, uti manu facta se suosque defenderent, ne suis inimicis adversariisque dicto audientes essent, mittit.

INCERTVM AD QVOS.

(*a.* 56) *Plut. Crass.* 14: *Ἐνταῦθα δ' ὁδὸς ἦν μία δευτέρας ὑπατείας αἴτησις· ἣν μετιόντων ἐκείνων ἔδει συμπράττειν Καίσαρα τοῖς τε φίλοις γράφοντα καὶ τῶν στρατιωτῶν πέμποντα πολλοὺς ἀρχαιρεσιάσοντας.*

(*a.* 55) *Eumen. paneg.* 4, 11, 2: Quam Caesar, ille auctor vestri nominis, cum Romanorum primus intrasset, alium se orbem terrarum scripsit reperisse tantae magnitudinis arbitratus, ut non circumfusa Oceano, sed complexa ipsum Oceanum videretur.

(*a.* 50 *extremo*) *Plut. Caes.* 31: *Παρὰ Καίσαρος ἧκον ἐπιστολαὶ μετριάζειν δοκοῦντος· ἠξίου γὰρ ἀφεὶς τὰ ἄλλα πάντα τὴν ἐντὸς Ἄλπεων καὶ τὸ Ἰλλυρικὸν μετὰ δυεῖν ταγμάτων αὐτῷ δοθῆναι, μέχρι οὗ τὴν δευτέραν ὑπατείαν μέτεισι.*

(*a.* 48) *Plut. Pomp.* 68: *Ἑωθινῆς δὲ φυλακῆς ὑπὲρ τοῦ Καίσαρος στρατοπέδου πολλὴν ἡσυχίαν ἄγοντος ἐξέλαμψε μέγα φῶς, ἐκ δὲ τούτου λαμπὰς ἀρθεῖσα φλογοειδὴς ἐπὶ Πομπηΐου κατέσκηψε· καὶ τοῦτο ἰδεῖν φησι Καῖσαρ αὐτὸς ἐπιὼν τὰς φυλακάς.*

(*a.* 48) *Appian. b. civ. II*, 79: *Πομπήϊος δὲ πυθόμενος ἐκέλευε τοῖς πεζοῖς μήτ' ἐπεκθεῖν ἔτι μήτ' ἐκτρέχειν ἐκ τῆς φάλαγγος μηδ' ἀκοντίζειν, ἀλλ' ἐν προβολῇ διαστάντας ἀμύνεσθαι διὰ χειρὸς τοῖς δόρασι τοὺς ἐπιόντας. Καὶ τόδε τινὲς αὐτοῦ τὸ στρατήγημα ἐπαινοῦσιν ὡς ἄριστον ἐν περικυκλώσει· ὃ δὲ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς καταμέμφεται. Τάς τε γὰρ πληγὰς ὑπὸ τῆς βολῆς εὐτονωτέρας γίγνεσθαι καὶ τοὺς ἄνδρας ὑπὸ τοῦ δρόμου προθυμοτέρους· ἑστῶτας δ' ἀποψύχεσθαί τε καὶ τοῖς ἐπιθέουσιν εὐβλήτους δι' ἀτρεμίαν οἷα σκοποὺς εἶναι· ὃ καὶ τότε γενέσθαι. Τὸ γὰρ δέκατον τέλος σὺν αὐτῷ περιδραμεῖν τὰ λαιὰ τοῦ Πομπηΐου ἔρημα ἱππέων γενόμενα καὶ πανταχόθεν ἀτρεμοῦντας ἐς τὰ πλευρὰ ἐσακοντίζειν, μέχρι θορυβουμένοις ἐμπεσόντας βίᾳ τρέψασθαι καὶ τῆς νίκης κατάρξαι.*

(*a.* 48) *Plut. Caes.* 48: *Τοῖς δὲ φίλοις εἰς Ῥώμην ἔγραφεν, ὅτι τῆς νίκης ἀπολαύοι τοῦτο μέγιστον καὶ ἥδιστον, τὸ σώζειν τινὰς ἀεὶ τῶν πεπολεμηκότων πολιτῶν αὐτῷ.*

(*a.* 48) *Cic. ad Att. XI*, 6, 7: Quaere ex Diochare, Caesaris liberto, quem ego non vidi, qui istas Alexandreas litteras attulit.

(*a.* 48) *Idem ibid.* 17, 3: Illum ab Alexandria discessisse nemo nuntiat, constatque ne profectum quidem illim quemquam post Idus Mart. nec post Idus Decembr. ab illo datas ullas litteras. Ex quo intellegis illud de litteris a. d. v Id. Febr. datis (quod inane esset, etiamsi verum esset) non verum esse.

(*a.* 46) *Cic. ad Fam. IX*, 6, 1: Cum ille scripsisset, ut opinor, se in Alsiense venturum *cett.*

(*a.* 45) *Cic. ad Att. XIII*, 7, 1: Sestius apud me fuit et Theopompus pridie: venisse a Caesare narrabat litteras; hoc scribere, sibi certum esse Romae manere causamque eam ascribere, quae erat in epistola nostra, ne se absente leges suae neglegerentur, sicut esset neglecta sumptuaria.

(*a.* 45) *Cic. ad Att. XIII*, 45, 1: Fuit apud me Lamia post discessum tuum epistolamque ad me attulit missam sibi a Caesare; quae quamquam ante data erat quam illae Diocharinae, tamen plane declarabat illum ante ludos Romanos esse venturum.

Sueton. Caes. 26: Gladiatores notos, sicubi infestis spectatoribus dimicarent, vi rapiendos reservandosque mandabat; tirones neque in ludo neque per lanistas, sed in domibus per equites Romanos atque etiam per senatores armorum peritos erudiebat precibus enitens, quod epistolis eius ostenditur, ut disciplinam singulorum susciperent ipsique dictata exercentibus darent.

POËMATA.

Tac. de orat. 21: Nisi forte quisquam aut Caesaris pro Decio Samnite aut Bruti pro Deiotaro rege ceterosque eiusdem lentitudinis ac teporis libros legit, nisi qui et carmina eorundem miratur. Fecerunt enim et carmina et in bibliothecas rettulerunt non melius quam Cicero, sed felicius, quia illos fecisse pauciores sciunt.

Sueton. Caes. 56: Feruntur et a puero et ab adulescentulo quaedam scripta, ut laudes Herculis, tragoedia Oedipus; quos omnes libellos vetuit Augustus publicari.

Plut. Caes. 2: *Καὶ ποιήματα γράφων καὶ λόγους τινὰς ἀκροαταῖς ἐκείνοις ἐχρῆτο.*

Sueton. vit. Terent. 5: C. Caesar:

Tu quoque, tu in summis, o dimidiate Menander,
Poneris et merito, puri sermonis amator.
Lenibus atque utinam scriptis adiuncta foret vis,
Comica ut aequato virtus polleret honore
Cum Graecis, neque in hac despectus parte iaceres.
Vnum hoc maceror et doleo tibi deesse, Terenti.

Plin. hist. nat. XIX, 8, 144: Nec non olus quoque silvestre est trium foliorum Divi Iulii carminibus praecipue iocisque militaribus celebratum. Alternis quippe versibus exprobravere lapsana se vixisse apud Dyrrhachium praemiorum parsimoniam cavillantes. Est autem id cyma silvestris.

Sueton. Caes. 56: Reliquit et de analogia duos libros et Anticatones totidem ac praeterea poëma, quod inscribitur iter. Quorum librorum primos in transitu Alpium, cum ex citeriore Gallia conventibus peractis ad exercitum rediret, sequentes sub tempus Mundensis proclii fecit, novissimum, dum ab urbe in Hispaniam ulteriorem quarto et vicesimo die pervenit.

INCERTA.

Diomed. p. 365 *P.:* Cicero causarum xiii: Re vendita, iterum empta. Vnde manifestum fit venita non dici, sed aut venumdata aut vendita. Vt Cicero C. Caesar: *Possessiones redimi, eas postea pluris venditas.*

Gell. VII, 9: M. Tullius et C. Caesar mordeo memordi, pungo pepugi, spondeo spepondi dixerunt.

Quintil. I, 7, 21: Optimus, maximus, ut mediam i litteram, quae veteribus u fuerat, acciperent, C. primum Caesaris inscriptione traditur factum. *Vel. Long. p.* 2228 *P.:* Antiquis varie scriptitatum est mancupium, aucupium, manubiae, siquidem C. Caesar per i scripsit, ut apparet ex titulis ipsius. *Cassiod. ex Cornuto p.* 2284 *P.:* Lacrumae an lacrimae, maxumus an maximus, et si quae similia sunt, scribi debeant, quaesitum est. Terentius Varro tradidit Caesarem per i eiusmodi verba solitum esse enuntiare et scribere: inde propter auctoritatem tanti viri consuetudinem factam.

Isidor. origg. IV, 12, 7: Telinum, cuius Iulius Caesar meminit dicens: *Corpusque suavi telino ungimus.*

Nonius p. 198 *M.:* Cinis feminino apud Caesarem et Catulum et Calvum lectum est, quorum vacillat auctoritas.

Caper p. 2244 *P.* · Lutum atque macellum singulariter exire memento, licet Memmius ista macella dicat et Caesar luta.

A. HIRTII FRAGMENTA.

ANTICATO AD M. TVLLIVM CICERONEM (*a.* 45).

Cic. ad Att. XII, 40, 1: Qualis futura sit Caesaris vituperatio contra laudationem meam, perspexi ex eo libro, quem Hirtius ad me misit, in quo colligit vitia Catonis, sed cum maximis laudibus meis. Itaque misi librum ad Muscam, ut tuis librariis daret. Volo enim eum divulgari; quod quo facilius fiat, imperabis tuis. 41, 4: Hirtii epistolam si legeris, quae mihi quasi *πρόπλασμα* videtur eius vituperationis, quam Caesar scripsit de Catone, facies me, quid tibi visum sit, si tibi erit commodum, certiorem. 44, 1: Illius librum, quem ad me misit de Catone, propterea volo divulgari a tuis, ut ex istorum vituperatione sit illius maior laudatio. 45, 3: Tu vero pervulga Hirtium. Id enim ipsum putaram, quod scribis, ut, cum ingenium amici nostri probaretur, *ὑπόθεσις* vituperandi Catonis irrideretur. 47, 3: Hirtii librum, ut facis, divulga.

EPISTOLAE.

AD M. TVLLIVM CICERONEM.

(*a.* 47) *Cic. ad Att. XI*, 14, 3: Quintus pergit, ut ad me et Pansa scripsit et Hirtius; isque item Africam petere cum ceteris dicitur.

(*a.* 45.)

Cic. ad Att. XII, 35, 1: Hirtii epistolam tibi misi et recentem et benevole scriptam.

Idem ibid. 37, 4: Hirtius ad me scripsit Sex. Pompeium Corduba exisse et fugisse in Hispaniam citeriorem, Gnaeum fugisse nescio quo; neque enim curo. Nihil praeterea novi. Litteras Narbone dedit XIIII Kal. Mai.

Idem ibid. XIII, 21, 1: Ad Hirtium dederam epistolam sane grandem, quam scripseram proxime in Tusculano. Huic, quam tu mihi misisti, rescribam alias.

(*a.* 44.)

Cic. ad Att. XV, 5, 2: Vt tu de provincia Bruti et Cassii per senatusconsultum, ita scribit et Balbus et Hirtius; qui quidem se actutum. Etenim iam in Tusculano est mihique, ut absim, vehementer auctor, et ille quidem periculi causa, quod sibi etiam fuisse dicit.

Idem ibid. 6, 1: *Hirtius Ciceroni suo s. Rure iam redierim quaeris, an ego, cum omnes caleant, ignaviter aliquid faciam. Etiam ex urbe sum profectus. Vtilius enim statui abesse. Has tibi litteras exiens in Tusculanum scripsi. Noli autem me tam strenuum putare, ut ad Nonas recurram. Nihil enim iam video opus esse nostra cura, quoniam praesidia sunt in tot annos provisa. Brutus et Cassius utinam, quam facile a te de me impetrare possunt, ita per te exorentur, ne quod calidius ineant consilium! Cedentes enim haec ais scripsisse. Quo? aut quare? Retine, obsecro te, Cicero, illos et noli sinere haec omnia perire; quae funditus mediusfidius rapinis, incendiis, caedibus pervertuntur. Tantum, si quid timent, caveant; nihil praeterea moliantur. Non mediusfidius acerrimis consiliis plus quam etiam inertissimis, dummodo diligentibus, consequentur Haec enim, quae fluunt, per se diuturna non sunt; in contentione praesentes ad nocendum habent vires. Quid speres de illis, in Tusculanum ad me scribe.*

Idem ibid. 8, 1: Post tuum discessum binas a Balbo nihil novi; itemque ab Hirtio, qui se scribit vehementer offensum esse veteranis.

(*a.* 43.)

Cic. ad Fam. XII, 5, 2: Hirtius nihil nisi considerate, ut mihi crebris litteris significat, acturus videbatur.

Cic. Phil. XII, 4, 9: An vos A. Hirtium, praeclarissimum consulem, C. Caesarem, deorum beneficio natum ad haec tempora, quorum epistolas spem victoriae declarantes in manu teneo, pacem velle censetis? Vincere illi expetunt pacisque dulcissimum et pulcherrimum nomen non pactione, sed victoria concupiverunt.

AD CAESAREM.

(*a.* 46) *Cic. ad Fam. IX*, 6, 1: Cum ille scripsisset, ut opinor, *se in Alsiense* venturum, scripserunt ad eum sui, ne

id faceret; multos ei molestos fore ipsumque multis; Ostiae videri commodius eum exire posse. Id ego non intellegebam quid interesset. Sed tamen Hirtius mihi dixit et se ad eum et Balbum et Oppium scripsisse, ut ita faceret.

AD ATTICVM.

(*a.* 45) *Cic. ad Att. XII*, 44, 1: Et Hirtium aliquid ad te συμπαθῶς de me scripsisse facile patior (fecit enim humane), et te eius epistolam ad me non misisse, multo facilius: tu enim etiam humanius.

AD M. ANTONIVM.

(*a.* 43) *Anton. ep. ad Hirt. et Octavian. ap. Cic. Phil. XIII*, 17, 34: Negatis pacem posse fieri, nisi aut emisero Brutum aut frumento iuvero. §. 36: Concordiae factam esse mentionem scribitis in senatu et legatos esse consulares quinque.

AD SENATVM. (*a.* 43.)

Cic. Phil. VIII, 2, 6: Nec illa hostilia verba nec bellica, quae paulo ante ex collegae litteris Pansa recitavit: *Deieci praesidium, Claterna potitus sum; fugati equites, proelium commissum, occisi aliquot.*

Cic. Phil. XIV, 2, 6: Ad litteras veniam, quae sunt a consulibus et a propraetore missae. 1, 1: Ex litteris, quae recitatae sunt, patres conscripti, sceleratissimorum hostium exercitum caesum fusumque cognovi. 10, 28: Hic adulescens maximi animi, ut verissime scribit Hirtius, castra multarum legionum paucis cohortibus tutatus est secundumque proelium fecit. 8, 24: Aut supplicatio ob rempublicam pulcherrime gestam postulantibus nostris imperatoribus deneganda est, aut supplicatione decernenda hostes eos, de quibus decernitis, iudicetis necesse est.

GAI SALLVSTI CRISPI

LIBRI

E CATILINAE CONIVRATIONE

ET DE BELLO JVGVRTHINO.

ACCEDVNT ORATIONES ET EPISTVLAE

EX HISTORIIS EXCERPTAE.

EDIDIT

RVDOLFVS DIETSCH.

EDITIO TERTIA EMENDATIOR.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCLXV.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

GAI SALLVSTI CRISPI

LIBER

DE CATILINAE CONIVRATIONE.

Omnis homines, qui sese student praestare ceteris 1
animalibus, summa ope niti decet, ne vitam silentio trans-
eant veluti pecora, quae natura prona atque ventri oboe-
dientia finxit. Set nostra omnis vis in animo et corpore 2
sita est: animi inperio, corporis servitio magis utimur:
alterum nobis cum deis, alterum cum beluis commune est.
Quo mihi rectius videtur ingeni quam virium opibus gloriam 3
quaerere, et quoniam vita ipsa qua fruimur brevis est,
memoriam nostri quam maxume longam efficere. Nam 4
divitiarum et formae gloria fluxa atque fragilis est, virtus
clara aeternaque habetur.

Set diu magnum inter mortalis certamen fuit, vine 5
corporis an virtute animi res militaris magis procederet.
Nam et prius quam incipias consulto, et ubi consulueris 6
mature facto opus est. Ita utrumque per se indigens al- 7
terum alterius auxilio eget. Igitur initio reges — nam in 2
terris nomen inperi id primum fuit — divorsi pars inge-
nium, alii corpus exercebant: etiamtum vita hominum sine
cupiditate agitabatur, sua cuique satis placebant. Postea 2
vero quam in Asia Cyrus, in Graecia Lacedaemonii et
Athenienses coepere urbis atque nationes subigere, lubidi-
nem dominandi caussam belli habere, maxumam gloriam
in maxumo inperio putare, tum demum periculo atque ne-
gotiis conpertum est in bello plurumum ingenium posse.
Quod si regum atque inperatorum animi virtus in pace 3
ita ut in bello valeret, aequabilius atque constantius sese

res humanae haberent, neque aliud alio ferri neque mutari
4 ac misceri omnia cerneres. Nam inperium facile eis artibus
5 retinetur, quibus initio partum est: verum ubi pro labore
desidia, pro continentia et aequitate lubido atque superbia
6 invasere, fortuna simul cum moribus inmutatur. Ita
inperium semper ad optumum quemque a minus bono
transfertur.
7 Quae homines arant navigant aedificant, virtuti omnia
8 parent. Set multi mortales dediti ventri atque somno, in-
docti incultique vitam sicuti peregrinantes transiere, quibus
profecto contra naturam corpus voluptati, anima oneri fuit.
Eorum ego vitam mortemque iuxta aestumo, quoniam de
9 utraque siletur. Verum enimvero is demum mihi vivere
atque frui anima videtur, qui aliquo negotio intentus prae-
clari facinoris aut artis bonae famam quaerit. Set in magna
copia rerum aliud alii natura iter ostendit.
3 Pulcrum est bene facere rei publicae, etiam bene di-
cere haut absurdum est: vel pace vel bello clarum fieri
licet: et qui fecere et qui facta aliorum scripsere multi lau-
2 dantur. Ac mihi quidem, tametsi hautquaquam par gloria
sequitur scriptorem et actorem rerum, tamen in primis ar-
duum videtur res gestas scribere: primum quod facta dic-
tis exaequanda sunt, dehinc quia plerique quae delicta re-
prehenderis malivolentia et invidia dicta putant, ubi de
magna virtute atque gloria bonorum memores, quae sibi
quisque facilia factu putat aequo animo accipit, supra ea
veluti ficta pro falsis ducit.
3 Set ego adulescentulus initio sicuti plerique studio ad
rem publicam latus sum, ibique mihi multa advorsa fuere.
Nam pro pudore, pro abstinentia, pro virtute audacia, lar-
4 gitio, avaritia vigebant. Quae tametsi animus aspernabatur,
insolens malarum artium, tamen inter tanta vitia inbecilla
5 aetas ambitione conrupta tenebatur: ac me, cum ab reli-
cuorum malis moribus dissentirem, nihilo minus honoris
cupido eadem *eademque* quae ceteros fama atque invidia ve-
4 xabat. Igitur ubi animus ex multis miseriis atque periculis
requievit et mihi relicuam aetatem a re publica procul ha-
bendam decrevi, non fuit consilium socordia atque desidia

bonum otium conterere, neque vero agrum colendo aut ve-
nando, servilibus officiis, intentum aetatem agere, set a quo 2
incepto studioque me ambitio mala detinuerat, eodem re-
gressus statui res gestas populi Romani carptim, ut quaeque
memoria digna videbantur, perscribere, eo magis, quod mihi
a spe, metu, partibus rei publicae animus liber erat.

Igitur de Catilinae coniuratione, quam verissume po- 3
tero, paucis absolvam: nam id facinus in primis ego me- 4
morabile existumo sceleris atque periculi novitate. De cuius 5
hominis moribus pauca prius explananda sunt quam initium
narrandi faciam.

Lucius Catilina nobili genere natus fuit, magna vi et 5
animi et corporis, set ingenio malo pravoque. Huic ab adu- 2
lescentia bella intestina, caedes, rapinae, discordia civilis
grata fuere, ibique iuventutem suam exercuit. Corpus pa- 3
tiens inediae, algoris, vigiliae supra quam cuiquam credibile
est. Animus audax, subdolus, varius, cuius rei lubet simula- 4
tor ac dissimulator: alieni adpetens, sui profusus, ardens
in cupiditatibus: satis eloquentiae, sapientiae parum: vastus
animus inmoderata, incredibilia, nimis alta semper cupiebat.
Hunc post dominationem Luci Sullae lubido maxuma inva- 6
serat rei publicae capiundae, neque id quibus modis ad-
sequeretur dum sibi regnum pararet, quicquam pensi habe-
bat. Agitabatur magis magisque in dies animus ferox inopia 7
rei familiaris et conscientia scelerum, quae utraque eis ar-
tibus auxerat, quas supra memoravi. Incitabant praeterea 8
conrupti civitatis mores, quos pessuma ac divorsa inter se
mala, luxuria atque avaritia, vexabant.

Res ipsa hortari videtur, quoniam de moribus civitatis 9
tempus admonuit, supra repetere ac paucis instituta maio-
rum domi militiaeque, quo modo rem publicam habuerint
quantamque reliquerint, ut paulatim inmutata ex pulcher-
ruma *atque optuma* pessuma ac flagitiosissuma facta sit,
disserere.

Urbem Romam, sicuti ego accepi, condidere atque 7
habuere initio Troiani, qui Aenea duce profugi sedibus in-
certis vagabantur, cumque eis Aborigines, genus hominum
agreste, sine legibus, sine inperio, liberum atque solutum.

2 Hi postquam in una moenia convenere, dispari genere, dis-
simili lingua, alii alio more viventes, incredibile memoratu
3 est quam facile coaluerint. Set postquam res eorum, civi-
bus moribus agris aucta, satis prospera satisque pollens vide-
batur, sicuti pleraque mortalium habentur, invidia ex opu-
4 lentia orta est. Igitur reges populique finitumi bello temp-
tare, pauci ex amicis auxilio esse: nam ceteri metu perculsi
5 a periculis aberant. At Romani domi militiaeque intenti festi-
nare, parare, alius alium hortari, hostibus obviam ire, liber-
tatem patriam parentisque armis tegere. Post, ubi pericula
virtute propulerant, sociis atque amicis auxilia portabant,
magisque dandis quam accipiundis benificiis amicitias pa-
rabant.
6 Inperium legitumum, nomen inperi regium habebant:
delecti, quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia
validum erat, rei publicae consultabant: ei vel aetate vel
7 curae similitudine patres adpellabantur. Post, ubi regium
inperium, quod initio conservandae libertatis atque augendae
rei publicae fuerat, in superbiam dominationemque se con-
vortit, inmutato more annua inperia binosque inperatores
sibi fecere: eo modo minume posse putabant per licentiam
7 insolescere animum humanum. Set ea tempestate coepere
se quisque magis extollere magisque ingenium in promptu
2 habere. Nam regibus boni quam mali suspectiores sunt,
3 semperque eis aliena virtus formidulosa est. Set civitas in-
credibile memoratu est adepta libertate quantum brevi cre-
4 verit: tanta cupido gloriae incesserat. Iam primum iuventus,
simul ac belli patiens erat, in castris per laborem usu mili-
tiam discebat, magisque in decoris armis et militaribus equis
5 quam in scortis atque conviviis lubidinem habebant. Igitur
talibus viris non labor insolitus, non locus ullus asper aut
arduus erat, non armatus hostis formidulosus: virtus omnia
6 domuerat. Set gloriae maxumum certamen inter ipsos erat:
se quisque hostem ferire, murum adscendere, conspici dum
tale facinus faceret, properabat: eas divitias, eam bonam fa-
mam magnamque nobilitatem putabant: laudis avidi, pe-
cuniae liberales erant: gloriam ingentem, divitias honestas
7 volebant. Memorare possem quibus in locis maxumas ho-

stium copias populus Romanus parva manu fuderit, quas
urbis natura munitas pugnando ceperit, ni ea res longius
nos ab incepto traheret.

Set profecto fortuna in omni re dominatur: ea res 8
cunctas ex lubidine magis quam ex vero celebrat obscurat-
que. Atheniensium res gestae, sicut ego aestumo, satis am- 2
plae magnificaeque fuere, verum aliquanto minores tamen
quam fama feruntur. Set quia provenere ibi scriptorum 3
magna ingenia, per terrarum orbem Atheniensium facta
pro maxumis celebrantur. Ita eorum, qui fecere, virtus 4
tanta habetur, quantum eam verbis potuere extollere prae-
clara ingenia. At populo Romano numquam ea copia fuit, 5
quia prudentissumus quisque maxume negotiosus erat, in-
genium nemo sine corpore exercebat, optumus quisque fa-
cere quam dicere, sua ab aliis bene facta laudari quam ipse
aliorum narrare malebat.

Igitur domi militiaeque boni mores colebantur: con- 9
cordia maxuma, minuma avaritia erat: ius bonumque apud
eos non legibus magis quam natura valebat. Iurgia discor- 2
dias simultates cum hostibus exercebant, cives cum civibus
de virtute certabant: in subpliciis deorum magnifici, domi
parci, in amicos fideles erant. Duabus his artibus, audacia 3
in bello, ubi pax evenerat aequitate, seque remque publicam
curabant. Quarum rerum ego maxuma documenta haec ha- 4
beo, quod in bello saepius vindicatum est in eos, qui contra
inperium in hostem pugnaverant, quique tardius revocati
proelio excesserant, quam qui signa relinquere aut pulsi
loco cedere ausi erant, in pace vero, quod benificiis magis 5
quam metu inperium agitabant et accepta iniuria ignoscere
quam persequi malebant.

Set ubi labore atque iustitia res publica crevit, reges 10
magni bello domiti, nationes ferae et populi ingentes vi sub-
acti, Carthago, aemula inperi Romani, ab stirpe interiit,
cuncta maria terraeque patebant: saevire fortuna ac miscere
omnia coepit. Qui labores pericula, dubias atque asperas 2
res facile toleraverant, eis otium divitiae, optanda alias, oneri
miseriaeque fuere. Igitur primo pecuniae, deinde inperi 3
cupido crevit: ea quasi materies omnium malorum fuere.

4 Namque avaritia fidem probitatem ceterasque artis bonas
subvortit: pro his superbiam crudelitatem, deos neglegere
5 omnia venalia habere edocuit. Ambitio multos mortalis fal-
sos fieri subegit, aliud clausum in pectore, aliud in lingua
promptum habere, amicitias inimicitiasque non ex re set ex
commodo aestumare, magisque voltum quam ingenium bo-
6 num habere. Haec primo paulatim crescere, interdum vin-
dicari: post, ubi contagio quasi pestilentia invasit, civitas
inmutata, inperium ex iustississumo atque optumo crudele
11 intolerandumque factum. Set primo magis ambitio quam
avaritia animos hominum exercebat, quod tamen vitium pro-
2 pius virtutem erat. Nam gloriam honorem inperium bonus
et ignavos aeque sibi exoptant, set ille vera via nititur, huic
quia bonae artes desunt, dolis atque fallaciis contendit.
3 Avaritia pecuniae studium habet, quam nemo sapiens con-
cupivit: ea quasi venenis malis inbuta corpus animumque
virilem effeminat, semper infinita insatiabilis est, neque copia
4 neque inopia minuitur. Set postquam L. Sulla armis recepta
re publica bonis initiis malos eventus habuit, rapere omnes
trahere, domum alius alius agros cupere, neque modum
neque modestiam victores habere, foeda crudeliaque in civis
5 facinora facere. Huc adcedebat, quod L. Sulla exercitum,
quem in Asia ductaverat, quo sibi fidum faceret, contra
morem maiorum luxuriose nimisque liberaliter habuerat,
loca amoena voluptaria facile in otio ferocis militum animos
6 molliverant. Ibi primum insuevit exercitus populi Romani
amare potare, signa tabulas pictas vasa caelata mirari, ea
privatim et publice rapere, delubra spoliare, sacra profa-
7 naque omnia polluere. Igitur ei milites postquam victoriam
8 adepti sunt, nihil relicui victis fecere. Quippe secundae res
sapientium animos fatigant: ne illi conruptis moribus vic-
12 toriae temperarint. Postquam divitiae honori esse coepere
et eas gloria inperium potentia sequebatur, hebescere vir-
tus, paupertas probro haberi, innocentia pro malivolentia
2 duci coepit. Igitur ex divitiis iuventutem luxuria atque ava-
ritia cum superbia invasere: rapere consumere, sua parvi
pendere aliena cupere: pudorem pudicitiam, divina atque
3 humana promiscua, nihil pensi neque moderati habere. Ope-

rae pretium est, cum domos atque villas cognoveris in ur-
bium modum exaedificatas, visere templa deorum, quae
nostri maiores, religiosissumi mortales, fecere. Verum illi 4
delubra deorum pietate, domos suas gloria decorabant,
neque victis quicquam praeter iniuriae licentiam eripiebant.
At hi contra ignavissumi homines per summum scelus om- 5
nia ea sociis adimere, quae fortissumi viri victores reli-
querant: proinde quasi iniuriam facere id demum esset in-
perio uti. Nam quid ea memorem, quae nisi eis qui videre 13
nemini credibilia sunt, a privatis conpluribus subvorsos mon-
tis, maria contracta esse. Quibus mihi videntur ludibrio 2
fuisse divitiae: quippe quas honeste habere licebat, abuti
per turpitudinem properabant. Set lubido stupri, ganeae 3
ceterique cultus non minor incesserat: viri muliebria pati,
mulieres pudicitiam in propatulo habere: vescendi caussa
terra marique omnia exquirere: dormire prius quam somni
cupido esset, non famem aut sitim, neque frigus neque
lassitudinem operiri, set ea omnia luxu antecapere. Haec 4
iuventutem, ubi familiares opes defecerant, ad facinora in-
cendebant: animus inbutus malis artibus haut facile lubi- 5
dinibus carebat: eo profusius omnibus modis quaestui atque
sumptui deditus erat.

In tanta tamque conrupta civitate Catilina, id quod factu 14
facillumum erat, omnium flagitiorum atque facinorum cir-
cum se tamquam stipatorum catervas habebat. Nam qui- 2
cumque inpudicus adulter ganeo manu ventre pene bona
patria laceraverat, quique alienum aes grande conflaverat
quo flagitium aut facinus redimeret, praeterea omnes undi- 3
que paricidae sacrilegi, convicti iudiciis aut pro factis iudi-
cium timentes, ad hoc quos manus atque lingua periurio
aut sanguine civili alebat, postremo omnes quos flagitium
egestas conscius animus exagitabat, ei Catilinae proxumi
familiaresque erant. Quod si quis etiam a culpa vacuus in 4
amicitiam eius inciderat, cotidiano usu atque inlecebris fa-
cile par similisque ceteris efficiebatur. Set maxume adules- 5
centium familiaritates adpetebat: eorum animi molles aetate
et fluxi dolis haut difficulter capiebantur. Nam ut cuiusque 6
studium ex aetate flagrabat, aliis scorta praebere, aliis canis

atque equos mercari, postremo neque sumptui neque mode-
stiae suae parcere, dum illos obnoxios fidosque sibi faceret.
7 Scio fuisse nonnullos qui ita existumarent, iuventutem, quae
domum Catilinae frequentabat, parum honeste pudicitiam
habuisse, set ex aliis rebus magis, quam quod cuiquam
15 id conpertum foret, haec fama valebat. Iam primum adu-
lescens Catilina multa nefanda stupra fecerat, cum virgine
nobili, cum sacerdote Vestae, alia huiusce modi contra ius
2 fasque. Postremo captus amore Aureliae Orestillae, cuius
praeter formam nihil umquam bonus laudavit, quod ea
nubere illi dubitabat timens privignum adultum aetate, pro
certo creditur necato filio vacuam domum scelestis nuptiis
3 fecisse. Quae quidem res mihi in primis videtur caussa
4 fuisse facinoris maturandi. Namque animus inpurus, deis
hominibusque infestus, neque vigiliis neque quietibus sedari
5 poterat: ita conscientia mentem excitam vastabat. Igitur co-
los ei exanguis, foedi oculi, citus modo modo tardus inces-
16 sus: prorsus in facie voltuque vecordia inerat. Set iuven-
tutem, quam, ut supra diximus, inlexerat, multis modis
2 mala facinora edocebat. Ex illis testis signatoresque falsos
commodare: fidem fortunas pericula vilia habere, post, ubi
eorum famam atque pudorem adtriverat, maiora alia in-
3 perabat: si caussa peccandi in praesens minus subpetebat,
nihilo minus insontis sicuti sontis circumvenire iugulare,
scilicet ne per otium torpescerent manus aut animus, gra-
4 tuito potius malus atque crudelis erat. Eis amicis sociisque
confisus Catilina, simul quod aes alienum per omnis terras
ingens erat, et quod plerique Sullani milites, largius suo
usi, rapinarum et victoriae veteris memores civile bellum
5 exoptabant, obprimundae rei publicae consilium cepit. In
Italia nullus exercitus, Gn. Pompeius in extremis terris bel-
lum gerebat, ipsi consulatum petenti magna spes, senatus
nihil sane intentus, tutae tranquillaeque res omnes, set ea
prorsus oportuna Catilinae.

17 Igitur circiter Kalendas Iunias L. Caesare [et] G. Fi-
gulo consulibus primo singulos adpellare: hortari alios, alios
temptare: opes suas, inparatam rem publicam, magna prae-
2 mia coniurationis docere. Ubi satis explorata sunt quae

voluit, in unum omnis convocat, quibus maxuma necessi-
tudo et plurumum audaciae inerat. Eo convenere senatorii 3
ordinis P. Lentulus Sura, P. Autronius, L. Cassius Longi-
nus, G. Cethegus, P. et Servius Sullae Servi filii, L. Var-
gunteius, Q. Annius, M. Porcius Laeca, L. Bestia, Q. Curius:
praeterea ex equestri ordine M. Fulvius Nobilior, L. Sta- 4
tilius, P. Gabinius Capito, G. Cornelius: ad hoc multi ex
coloniis et municipiis, domi nobiles. Erant praeterea con- 5
plures paulo occultius consili huiusce participes nobiles,
quos magis dominationis spes hortabatur quam inopia aut
alia necessitudo. Ceterum iuventus pleraque, set maxume 6
nobilium, Catilinae inceptis favebat: quibus in otio vel ma-
gnifice vel molliter vivere copia erat, incerta pro certis, bel-
lum quam pacem malebant. Fuere item ea tempestate qui 7
crederent M. Licinium Crassum non ignarum eius consili
fuisse: quia Gn. Pompeius, invisus ipsi, magnum exercitum
ductabat, cuiusvis opes voluisse contra illius potentiam cre-
scere, simul confisum, si coniuratio valuisset, facile apud
illos principem se fore.

Set antea item coniuravere pauci contra rem publi- 18
cam, in quibus Catilina fuit: de qua, quam verissume potero,
dicam. L. Tullo M' Lepido consulibus P. Autronius et P. 2
Sulla, designati consules, legibus ambitus interrogati poenas
dederant. Post paulo Catilina, pecuniarum repetundarum 3
reus, prohibitus erat consulatum petere [quod intra legi-
tumos dies profiteri nequiverit]. Erat eodem tempore *Ro-* 4
mae Gn. Piso, adulescens nobilis, summae audaciae, egens,
factiosus, quem ad perturbandam rem publicam inopia atque
mali mores stimulabant. Cum hoc Catilina et Autronius 5
circiter Nonas Decembris consilio conmunicato parabant in
Capitolio Kalendis Ianuariis L. Cottam et L. Torquatum con-
sules interficere, ipsi fascibus conreptis Pisonem cum exer-
citu ad obtinendas duas Hispanias mittere. ***** Ea re 6
cognita rursus in Nonas Februarias consilium caedis trans-
tulerant. Iam tum non consulibus modo, set plerisque 7
senatoribus perniciem machinabantur. Quod ni Catilina ma- 8
turasset pro curia signum sociis dare, eo die post condi-
tam urbem Romam pessumum facinus patratum foret. Quia

nondum frequentes armati convenerant, ea res consilium
19 diremit. Postea Piso in citeriorem Hispaniam quaestor pro
praetore missus est, adnitente Crasso, quod eum infestum
2 inimicum Gn. Pompeio cognoverat. Neque tamen senatus
provinciam invitus dederat: quippe foedum hominem a re
publica procul esse volebat: simul quia boni conplures prae-
sidium in eo putabant, et iam tum potentia Pompei formi-
3 dulosa erat. Set is Piso in provincia ab equitibus Hispanis,
4 quos sine exercitu ductabat iter faciens, occisus est. Sunt
qui ita dicant, inperia eius iniusta superba crudelia bar-
5 baros nequivisse pati, alii autem equites illos, Gn. Pompei
veteres fidosque clientis, voluntate eius Pisonem adgressos:
numquam Hispanos praeterea tale facinus fecisse, set inperia
saeva multa antea perpessos. Nos eam rem in medio re-
6 linquemus. De superiore coniuratione satis dictum.

20 Catilina, ubi eos, quos paulo ante memoravi, convenisse
videt, tametsi cum singulis multa saepe egerat, tamen in
rem fore credens univorsos adpellare et cohortari, in ab-
ditam partem aedium secedit atque ibi omnibus arbitris
procul amotis orationem huiusce modi habuit:

2 „Ni virtus fidesque vostra spectata mihi forent, nequi-
quam oportuna res cecidisset: spes magna, dominatio in
manibus frustra fuissent: neque ego per ignaviam aut vana
3 ingenia incerta pro certis captarem. Set quia multis et
magnis tempestatibus vos cognovi fortis fidosque mihi, eo
animus ausus est maxumum atque pulcerrumum facinus in-
cipere, simul quia vobis eadem quae mihi bona malaque esse
4 intellexi. Nam idem velle atque idem nolle, ea demum firma
amicitia est.

5 Set ego quae mente agitavi, omnes iam antea divorsi
6 audistis. Ceterum mihi in dies magis animus adcenditur,
cum considero, quae condicio vitae futura sit, nisi nosmet
7 ipsi vindicamus in libertatem. Nam postquam res publica
in paucorum potentium ius atque dicionem concessit, sem-
per illis reges tetrarchae vectigales esse, populi nationes
stipendia pendere: ceteri omnes, strenui boni, nobiles atque
ignobiles, volgus fuimus sine gratia, sine auctoritate, eis
obnoxii, quibus, si res publica valeret, formidini essemus.

Itaque omnis gratia potentia, honos divitiae apud illos sunt 8
aut ubi illi volunt: nobis reliquere pericula repulsas, iudicia
egestatem. Quae quo usque tandem patiemini, fortissumi 9
viri? nonne emori per virtutem praestat, quam vitam mise-
ram atque inhonestam, ubi alienae superbiae ludibrio fue-
ris, per dedecus amittere?

Verum enimvero, pro deum atque hominum fidem, vic- 10
toria in manu nobis est, viget aetas, animus valet: contra
illis annis atque divitiis omnia consenuerunt. Tantummodo
incepto opus est, cetera res expediet. Etenim quis mor- 11
talium, cui virile ingenium est, tolerare potest, illis divitias
superare, quas profundant in extrudendo mari et montibus
coaequandis, nobis rem familiarem etiam ad necessaria
deesse? illos binas aut amplius domos continuare, nobis la-
rem familiarem nusquam ullum esse? Cum tabulas signa 12
toreumata emunt, nova diruunt alia aedificant, postremo
omnibus modis pecuniam trahunt vexant, tamen summa
lubidine divitias suas vincere nequeunt. At nobis est domi 13
inopia, foris aes alienum: mala res, spes multo asperior:
denique, quid relicui habemus praeter miseram animam?

Quin igitur expergiscimini. En illa, illa, quam saepe 14
optastis, libertas, praeterea divitiae decus gloria in oculis
sita sunt: fortuna omnia ea victoribus praemia posuit. Res 15
tempus, pericula egestas, belli spolia magnifica magis quam
oratio mea vos hortantur. Vel inperatore vel milite me 16
utemini: neque animus, neque corpus a vobis aberit. Haec 17
ipsa, ut spero, vobiscum una consul agam, nisi forte me
animus fallit, et vos servire magis quam inperare parati
estis."

Postquam accepere ea homines, quibus mala abunde 21
omnia erant, set neque res neque spes bona ulla, tametsi
illis quieta movere magna merces videbatur, tamen postu-
lavere plerique, ut proponeret, quae conditio belli foret,
quae praemia armis peterent, quid ubique opis aut spei ha-
berent. Tum Catilina polliceri tabulas novas, proscriptio- 2
nem locupletium, magistratus sacerdotia rapinas, alia om-
nia, quae bellum atque lubido victorum fert. Praeterea 3
esse *in Hispania citeriore* Pisonem, in Mauretania cum exer-

citu P. Sittium Nucerinum, consili sui participes: petere
consulatum G. Antonium, quem sibi conlegam fore speraret,
hominem et familiarem et omnibus necessitudinibus circum-
4 ventum: cum eo se consulem initium agundi facturum. Ad
hoc male dictis increpabat omnis bonos, suorum unum-
quemque nominans laudare: admonebat alium egestatis,
alium cupiditatis suae, conpluris periculi aut ignominiae,
5 multos victoriae Sullanae, quibus ea praedae fuerat. Post-
quam omnium animos alacris videt, cohortatus ut petitio-
22 nem suam curae haberent, conventum dimisit. Fuere ea
tempestate, qui dicerent Catilinam oratione habita cum ad
iusiurandum popularis sceleris sui adigeret, humani corpo-
2 ris sanguinem vino permixtum in pateris circumtulisse: inde
cum post execrationem omnes degustavissent, sicuti in sol-
lemnibus sacris fieri consuevit, aperuisse consilium suum,
atque eo ita fecisse, quo inter se fidi magis forent alius
3 alii tanti facinoris conscii. Nonnulli ficta et haec et multa
praeterea existumabant ab eis, qui Ciceronis invidiam, quae
postea orta est, leniri credebant atrocitate sceleris eorum,
qui poenas dederant. Nobis ea res pro magnitudine pa-
rum conperta est.

23 Set in ea coniuratione fuit Q. Curius, natus haut ob-
scuro loco, flagitiis atque facinoribus copertus, quem cen-
2 sores senatu probri gratia moverant. Huic homini non minor
vanitas inerat quam audacia: neque reticere quae audierat,
neque suamet ipse scelera occultare, prorsus neque dicere
3 neque facere quicquam pensi habebat. Erat ei cum Fulvia,
muliere nobili, stupri vetus consuetudo: cui cum minus
gratus esset, quia inopia minus largiri poterat, repente glo-
rians maria montisque polliceri coepit, et minari interdum
ferro, ni sibi obnoxia foret, postremo ferocius agitare quam
4 solitus erat. At Fulvia, insolentiae Curi caussa cognita, tale
periculum rei publicae haut occultum habuit, set sublato
auctore de Catilinae coniuratione, quae quoque modo audie-
5 rat, conpluribus narravit. Ea res in primis studia hominum
adcendit ad consulatum mandandum M. Tullio Ciceroni.
6 Namque antea pleraque nobilitas invidia aestuabat, et quasi
pollui consulatum credebant, si eum quamvis egregius homo

ıvos adeptus foret. Set ubi periculum advenit, invidia
que superbia post fuere.

Igitur comitiis habitis consules declarantur M. Tullius 24
G. Antonius. Quod factum primo popularis coniurationis 2
ncusserat: neque tamen Catilinae furor minuebatur, set
dies plura agitare: arma per Italiam locis oportunis pa-
re, pecuniam sua aut amicorum fide sumptam mutuam
ıesulas ad Manlium quendam portare, qui postea prin-
ps fuit belli faciundi. Ea tempestate plurumos cuiusque 3
ɜneris homines adscivisse sibi dicitur, mulieres etiam ali-
ıot, quae primo ingentis sumptus stupro corporis tole-
verant, post ubi aetas tantum modo quaestui neque lu-
ıriae modum fecerat, aes alienum grande conflaverant.
ɜr eas se Catilina credebat posse servitia urbana sollici- 4
re, urbem incendere, viros earum vel adiungere sibi vel
terficere.

Set in eis erat Sempronia, quae multa saepe virilis 25
ıdaciae facinora conmiserat. Haec mulier genere atque 2
ırma, praeterea viro liberis satis fortunata fuit: litteris
raecis et Latinis docta, psallere saltare elegantius quam
ecesse est probae, multa alia, quae instrumenta luxuriae
ınt. Set ei cariora semper omnia quam decus atque pu- 3
icitia fuit: pecuniae an famae minus parceret, haut facile
iscerneres: lubidine sic adcensa, ut saepius peteret viros
uam peteretur. Set ea saepe antehac fidem prodiderat, 4
reditum abiuraverat, caedis conscia fuerat: luxuria atque
ıopia praeceps abierat. Verum ingenium eius haut absur- 5
um: posse versus facere, iocum movere, sermone uti vel
ıodesto vel molli vel procaci: prorsus multae facetiae mul-
ısque lepos inerat.

His rebus conparatis Catilina nihilo minus in proxumum 26
nnum consulatum petebat, sperans, si designatus foret,
acile se ex voluntate Antonio usurum. Neque interea
uietus erat, set omnibus modis insidias parabat Ciceroni.
leque illi tamen ad cavendum dolus aut astutiae deerant. 2
lamque a principio consulatus sui multa pollicendo per 3
'ulviam effecerat, ut Q. Curius, de quo paulo ante memo-
avi, consilia Catilinae sibi proderet: ad hoc conlegam suum 4

Antonium pactione provinciae perpulerat, ne contra rem
publicam sentiret: circum se praesidia amicorum atque
5 clientium occulte habebat. Postquam dies comitiorum venit,
et Catilinae neque petitio neque insidiae quas [consulibus]
in campo fecerat prospere cessere, constituit bellum facere
et extrema omnia experiri, quoniam quae occulte tempta-
verat aspera foedaque evenerant.

27 Igitur G. Manlium Faesulas atque in eam partem Etru-
riae, Septimium quendam Camertem in agrum Picenum,
G. Iulium in Apuliam dimisit, praeterea alium alio, quem
2 ubique oportunum sibi fore credebat. Interea Romae multa
simul moliri: [consulibus] insidias tendere, parare incen-
dia, oportuna loca armatis hominibus obsidere: ipse cum
telo esse, item alios iubere, hortari uti semper intenti parati
essent: dies noctisque festinare vigilare, neque insomniis
3 neque labore fatigari. Postremo ubi multa agitanti nihil
procedit, rursus intempesta nocte coniurationis principes
4 convocat penes M. Porcium Laecam, ibique multa de ignavia
eorum questus docet se Manlium praemisisse ad eam mul-
titudinem, quam ad capiunda arma paraverat, item alios in
alia loca oportuna, qui initium belli facerent, seque ad
exercitum proficisci cupere, si prius Ciceronem obpressis-
28 set: eum suis consiliis multum obficere. Igitur perterritis
ac dubitantibus ceteris G. Cornelius eques Romanus ope-
ram suam pollicitus et cum eo L. Vargunteius senator
constituere ea nocte paulo post cum armatis hominibus
***** sicuti salutatum introire ad Ciceronem ac de in-
2 proviso domui suae inparatum confodere. Curius ubi in-
tellegit, quantum periculi consuli inpendeat, propere per
3 Fulviam Ciceroni dolum, qui parabatur, enuntiat. Ita illi
ianua prohibiti tantum facinus frustra susceperant.

4 Interea Manlius in Etruria plebem sollicitare, egestate
simul ac dolore iniuriae novarum rerum cupidam, quod
Sullae dominatione agros bonaque omnia amiserat, prae-
terea latrones cuiusque generis, quorum in ea regione
magna copia erat, nonnullos ex Sullanis coloniis, quibus
lubido atque luxuria ex magnis rapinis nihil relicui fecerat.

29 Ea cum Ciceroni nuntiarentur, ancipiti malo permo

quod neque urbem ab insidiis privato consilio longius
: poterat, neque exercitus Manli quantus aut quo con-
foret satis conpertum habebat, rem ad senatum refert,
antea volgi rumoribus exagitatum. Itaque, quod ple- 2
que in atroci negotio solet, senatus decrevit, darent
am consules, ne quid res publica detrimenti caperet.
›otestas per senatum more Romano magistratui ma- 3
a permittitur, exercitum parare, bellum gerere, coer-
omnibus modis socios atque civis, domi militiaeque
rium atque iudicium summum habere: aliter sine po-
iussu nullius earum rerum consuli ius est. Post pau- 30
lies L. Saenius senator in senatu litteras recitavit, quas
ulis adlatas sibi dicebat, in quibus scriptum erat, G.
lium arma cepisse cum magna multitudine ante diem
Kalendas Novembris. Simul, id quod in tali re solet, 2
›ortenta atque prodigia nuntiabant, alii conventus fieri,
ı portari, Capuae atque in Apulia servile bellum moveri.
ır senati decreto Q. Marcius Rex Faesulas, Q. Metellus 3
icus in Apuliam circumque ea loca missi — ei utrique
ırbem inperatores erant, inpediti ne triumpharent ca- 4
ıia paucorum, quibus omnia honesta atque inhonesta
ere mos erat —, set praetores Q. Pompeius Rufus Ca- 5
n, Q. Metellus Celer in agrum Picenum, eisque per-
um, uti pro tempore atque periculo exercitum conpa-
nt. Ad hoc, si quis indicavisset de coniuratione, quae 6
ra rem publicam facta erat, praemium servo libertatem
ꞅstertia centum, libero inpunitatem eius rei et sestertia
nta, itemque decrevere, uti gladiatoriae familiae Ca- 7
n et in cetera municipia distribuerentur pro cuiusque
us, Romae per totam urbem vigiliae haberentur eisque
›res magistratus praeessent. Quibus rebus permota ci- 31
atque inmutata urbis facies erat, ex summa laetitia
e lascivia, quae diuturna quies pepererat, repente om-
ristitia invasit: festinare trepidare, neque loco neque
ini cuiquam satis credere, neque bellum gerere neque 2
m habere, suo quisque metu pericula metiri. Ad hoc 3
eres, quibus rei publicae magnitudine belli timor in-
as incesserat, adflictare sese, manus subplicis ad cae-

lum tendere, miserari parvos liberos, rogitare, omnia pa-
vere, superbia atque deliciis omissis sibi patriaeque diffidere.
4 At Catilinae crudelis animus eadem illa movebat, ta-
metsi praesidia parabantur, et ipse lege Plautia interrogatus
5 erat ab L. Paulo. Postremo dissimulandi caussa vel sui ex-
purgandi, ubi iurgio lacessitus foret, in senatum venit.
6 Tum M. Tullius consul, sive praesentiam eius timens sive
ira conmotus, orationem habuit luculentam atque utilem rei
7 publicae, quam postea scriptam edidit. Set ubi ille adsedit,
Catilina, ut erat paratus ad dissimulanda omnia, demisso
voltu voce subplici postulare a patribus coepit, ne quid de
se temere crederent: ea familia ortum, ita se ab adulescen-
tia vitam instituisse, ut omnia bona in spe haberet: ne exi-
stumarent, sibi, patricio homini, cuius ipsius atque maiorum
pluruma benificia in populum Romanum essent, perdita re
publica opus esse, cum eam servaret M. Tullius, inquilinus
8 [civis] urbis Romae. Ad hoc male dicta alia cum adderet,
9 obstrepere omnes, hostem atque paricidam vocare. Tum ille
furibundus 'quoniam quidem circumventus' inquit 'ab inimi-
cis praeceps agor, incendium meum ruina restinguam'.
32 Deinde se ex curia domum proripuit. Ibi multa ipse
secum volvens, quod neque insidiae consuli *** procede-
bant et ab incendio intellegebat urbem vigiliis munitam, op-
tumum factu credens exercitum augere ac prius quam le-
giones scriberentur antecapere quae bello usui forent, nocte
2 intempesta cum paucis in Manliana castra profectus est. Set
Cethego atque Lentulo, ceterisque quorum cognoverat
promptam audaciam, mandat, quibus rebus possint, opes
factionis confirment, insidias consuli maturent, caedem in-
cendia aliaque belli facinora parent: sese propediem cum
magno exercitu ad urbem adcessurum.
33 Dum haec Romae geruntur, G. Manlius ex suo numero
legatos ad Marcium Regem mittit cum mandatis huiusce
2 modi: 'Deos hominesque testamur, inperator, nos arma ne-
que contra patriam cepisse, neque quo periculum aliis fa-
ceremus, set uti corpora nostra ab iniuria tuta forent, qui,
miseri egentes, violentia atque crudelitate feneratorum ple-
rique patria, set omnes fama atque fortunis expertes sumus:

ıque nostrum cuiquam licuit more maiorum lege uti ne-
ıe amisso patrimonio liberum corpus habere: tanta saevitia
aeratorum atque praetoris fuit. Saepe maiores vostrum, 3
iseriti plebis Romanae, decretis suis inopiae eius opitu-
:i sunt, ac novissume memoria nostra propter magnitu-
nem aeris alieni volentibus omnibus bonis argentum aere
lutum est: saepe ipsa plebes, aut dominandi studio per- 4
ota aut superbia magistratuum, armata a patribus secessit.
, nos non inperium neque divitias petimus, quarum rerum 5
ussa bella atque certamina omnia inter mortalis sunt, set
ıertatem, quam nemo bonus nisi cum anima simul amisit.
ɜ atque senatum obtestamur, consulatis miseris civibus, 6
gis praesidium, quod iniquitas praetoris eripuit, restitua-
ı, neve nobis eam necessitudinem inponatis, ut quaeramus,
ıonam modo maxume ulti sanguinem nostrum pereamus'.
d haec Q. Marcius respondet: si quid ab senatu petere ve- 34
ıt, ab armis discedant, Romam subplices proficiscantur:
ı mansuetudine atque misericordia senatum populi Romani
ımper fuisse, ut nemo umquam ab eo frustra auxilium
ɔtiverit.

At Catilina ex itinere plerisque consularibus, praeterea 2
ɔtumo cuique literas mittit: se falsis criminibus circum-
ıntum, quoniam factioni inimicorum resistere nequiverit,
rtunae cedere, Massiliam in exilium proficisci, non quo
bi tanti sceleris conscius esset, set uti res publica quieta
ret neve ex sua contentione seditio oriretur. Ab his longe 3
vorsas litteras Q. Catulus in senatu recitavit, quas sibi
ɔmine Catilinae redditas dicebat. Earum exemplum infra
:riptum est: 'L. Catilina Q. Catulo. Egregia tua fides re 35
ɔgnita, grata mihi in magnis meis periculis, fiduciam con-
ıendationi meae tribuit. Quam ob rem defensionem in 2
ɔvo consilio non statui parare, satisfactionem ex nulla con-
:ientia de culpa proponere decrevi, quam, me dius Fidius,
ɜram licet cognoscas. Iniuriis contumeliisque concitatus,
uod fructu laboris industriaeque meae privatus statum di- 3
nitatis non obtinebam, publicam miserorum caussam pro
ıea consuetudine suscepi, non quia aes alienum meis no-
ıinibus ex possessionibus solvere non possem, cum scilicet

alienis nominibus liberalitas Orestillae suis filiaeque copiis
persolveret, set quod non dignos homines honore honesta-
tos videbam meque falsa suspitione alienatum esse sentie-
4 bam. Hoc nomine satis honestas pro meo casu spes relicuae
5 dignitatis conservandae sum secutus. Plura cum scribere
6 vellem, nuntiatum est vim mihi parari. Nunc Orestillam
conmendo tuaeque fidei trado: eam ab iniuria defendas, per
liberos tuos rogatus. Haveto.'

36 Set ipse paucos dies conmoratus apud G. Flaminium
Flammam in agro Arretino, dum vicinitatem antea sollicita-
tam armis exornat, cum fascibus atque aliis inperi insigni-
2 bus in castra ad Manlium contendit. Haec ubi Romae con-
perta sunt, senatus Catilinam et Manlium hostis iudicat, ce-
terae multitudini diem statuit, ante quam sine fraude liceret
ab armis discedere, praeter rerum capitalium condemnatis:
3 praeterea decernit, uti consules dilectum habeant, Antonius
cum exercitu Catilinam persequi maturet, Cicero urbi prae-
sidio sit.

4 Ea tempestate mihi inperium populi Romani multo ma-
xume miserabile visum est: cui cum ad occasum ab ortu
solis omnia domita armis parerent, domi otium atque divi-
tiae, quae prima mortales putant, adfluerent, fuere tamen
cives, qui seque remque publicam obstinatis animis perditum
5 irent. Namque duobus senati decretis ex tanta multitudine
neque praemio inductus coniurationem patefecerat neque ex
castris Catilinae quisquam omnium discesserat: tanta vis
morbi erat, quae uti tabes plerosque civium animos inva-
37 serat. Neque solum illis aliena mens erat, qui conscii con-
iurationis fuerant, set omnino cuncta plebes novarum rerum
studio Catilinae incepta probabat. Id adeo more suo vide-
3 batur facere. Nam semper in civitate, quibus opes nullae
sunt, bonis invident malos extollunt, vetera odere nova ex-
optant, odio suarum rerum mutari omnia student, turba
atque seditionibus sine cura aluntur, quoniam egestas facile
4 habetur sine damno. Set urbana plebes, ea vero praeceps
5 erat de multis caussis. Primum omnium, qui ubique probro
atque petulantia maxume praestabant, item alii per dedecora
patrimoniis amissis, postremo omnes quos flagitium aut faci-

s domo expulerat, ei Romam sicut in sentinam conflu-
rant: deinde multi memores Sullanae victoriae, quod ex 6
egariis militibus alios senatores videbant, alios ita divites
regio victu atque cultu aetatem agerent, sibi quisque, si
armis foret, ex victoria talia sperabat: praeterea iuven- 7
s, quae in agris manuum mercede inopiam toleraverat,
ivatis atque publicis largitionibus excita urbanum otium
grato labori praetulerat. Eos atque alios omnis malum 8
iblicum alebat: quo minus mirandum est homines egentis,
alis moribus maxuma spe, rei publicae iuxta ac sibi con-
luisse. Praeterea quorum victoria Sullae parentes pro- 9
ripti, bona erepta ius libertatis inminutum erat, haut sane
io animo belli eventum expectabant. Ad hoc quicumque 10
iarum atque senatus partium erant, conturbari rem publi-
m quam minus valere ipsi malebant. Id adeo malum mul- 11
s post annos in civitatem revorterat. Nam postquam Gn. 38
ompeio [et] M. Crasso consulibus tribunicia potestas resti-
ta est, homines adulescentes summam potestatem nancti,
iibus aetas animusque ferox erat, coepere senatum crimi-
indo plebem exagitare, dein largiundo atque pollicitando
agis incendere: ita ipsi clari potentesque fieri. Contra eos 2
imma ope nitebatur pleraque nobilitas senatus specie pro
ia magnitudine. Namque, uti paucis verum absolvam, post 3
allae tempora quicumque rem publicam agitavere, honestis
ominibus, alii sicuti populi iura defenderent, pars quo se-
itus auctoritas maxuma foret, bonum publicum simulantes
'o sua quisque potentia certabant: neque illis modestia
ique modus contentionis erat, utrique victoriam crudeliter
iercebant. Set postquam Gn. Pompeius ad bellum maritu- 39
um atque Mithridaticum missus est, plebis opes inminutae,
iucorum potentia crevit. Ei magistratus provincias aliaque 2
nnia tenere: ipsi innoxii florentes sine metu aetatem agere,
teros iudiciis terrere quo plebem in magistratu placidius
ictarent. Set ubi primum dubiis rebus novandi spes oblata 3
t, vetus certamen animos eorum adrexit. Quod si primo 4
oelio Catilina superior aut aequa manu discessisset, pro-
cto magna clades atque calamitas rem publicam obpres-
isset: neque illis, si victoriam adepti forent, diutius ea uti

licuisset, quin defessis et exanguibus qui plus posset inpe-
5 rium atque libertatem extorqueret. Fuere tamen extra con-
iurationem conplures, qui ad Catilinam initio profecti sunt.
In eis erat A. Fulvius, senatoris filius, quem retractum ex
6 itinere parens necari iussit. Eisdem temporibus Romae
Lentulus, sicuti Catilina praeceperat, quoscumque moribus
aut fortuna novis rebus idoneos credebat, aut ipse aut per
alios sollicitabat, neque solum civis, set cuiusque modi ge-
40 nus hominum, quod modo bello usui foret. Igitur P. Um-
breno cuidam negotium dat, uti legatos Allobrogum requirat
eosque, si possit, inpellat ad societatem belli, existumans
publice privatimque aere alieno obpressos, praeterea quod
natura gens Gallica bellicosa esset, facile eos ad tale consi-
2 lium adduci posse. Umbrenus, quod in Gallia negotiatus
erat, plerisque principibus civitatium notus erat atque eos
noverat: itaque sine mora, ubi primum legatos in foro con-
spexit, percontatus pauca de statu civitatis et quasi dolens
eius casum requirere coepit, quem exitum tantis malis spe-
3 rarent. Postquam illos videt queri de avaritia magistratuum,
accusare senatum quod in eo auxili nihil esset, miseriis suis
remedium mortem expectare, 'at ego' inquit 'vobis, si modo
viri esse voltis, rationem ostendam, qua tanta ista mala
effugiatis.' Haec ubi dixit, Allobroges in maxumam spem
adducti Umbrenum orare, ut sui misereretur: nihil tam aspe-
rum neque tam difficile esse, quod non cupidissume facturi
5 essent, dum ea res civitatem aere alieno liberaret. Ille
eos in domum D. Bruti perducit, quod foro propinqua erat
neque aliena consili propter Semproniam: nam tum Brutus
6 ab Roma aberat. Praeterea Gabinium accersit, quo maior
auctoritas sermoni inesset. Eo praesente coniurationem
aperit, nominat socios, praeterea multos cuiusque generis
innoxios, quo legatis animus amplior esset: deinde eos pol-
41 licitos operam suam domum dimittit. Set Allobroges diu
2 in incerto habuere, quidnam consili caperent. In altera
parte erat aes alienum studium belli magna merces in spe
victoriae, at in altera maiores opes tuta consilia pro incerta
3 spe certa praemia. Haec illis volventibus tandem vicit for-
4 tuna rei publicae. Itaque Q. Fabio Sangae, cuius patrocinio

:ivitas plurumum utebatur, rem omnem, uti cognoverant,
ıperiunt. Cicero per Sangam consilio cognito legatis prae- 5
:ipit, ut studium coniurationis vehementer simulent, ceteros
ıdeant, bene polliceantur, dentque operam, uti eos quam
naxume manufestos habeant.

Eisdem fere temporibus in Gallia citeriore atque ulte- 42
'iore, item in agro Piceno Bruttio Apulia motus erat. Nam- 2
jue illi, quos ante Catilina dimiserat, inconsulte ac veluti
)er dementiam cuncta simul agebant: nocturnis consiliis,
ırmorum atque telorum portationibus, festinando, agitando
)mnia plus timoris quam periculi effecerant. Ex eo numero 3
:onpluris Q. Metellus Celer praetor ex senatus consulto
:aussa cognita in vincula coniecerat, item in ulteriore Gallia
ï. Murena, qui ei provinciae legatus praeerat.

At Romae Lentulus cum ceteris, qui principes coniu- 43
rationis erant, paratis ut videbantur magnis copiis, consti-
tuerant, uti, cum Catilina in agrum Carsulanum cum exer-
citu venisset, L. Bestia tribunus plebei contione habita que-
reretur de actionibus Ciceronis bellique gravissumi invidiam
)ptumo consuli inponeret: eo signo proxuma nocte cetera
nultitudo coniurationis suum quisque negotium exequere-
ur. Set ea divisa hoc modo dicebantur: Statilius et Gabinius 2
ıti cum magna manu duodecim simul oportuna loca urbis
ncenderent, quo tumultu facilior aditus ad consulem ce-
erosque quibus insidiae parabantur fieret: Cethegus Cice-
onis ianuam obsideret eumque vi adgrederetur, alius autem
lium: set filii familiarum, quorum ex nobilitate maxuma
ıars erat, parentis interficerent: simul caede et incendio
ıerculsis omnibus ad Catilinam erumperent. Inter haec pa- 3
ata atque decreta Cethegus semper querebatur de ignavia
ociorum: illos dubitando et dies prolatando magnas opor-
unitates conrumpere: facto, non consulto in tali periculo
ıpus esse, seque, si pauci adiuvarent, languentibus aliis, in-
ıetum in curiam facturum. Natura ferox, vehemens, manu 4
ıromptus erat: maxumum bonum in celeritate putabat.

Set Allobroges ex praecepto Ciceronis per Gabinium 44
:eteros conveniunt: ab Lentulo Cethego Statilio, item Cassio
)ostulant ius iurandum, quod signatum ad civis perferant:

aliter haut facile eos ad tantum negotium inpelli posse.
2 Ceteri nihil suspicantes dant, Cassius semet eo brevi venturum pollicetur ac paulo ante legatos ex urbe proficiscitur.
3 Lentulus cum eis T. Volturcium quendam Crotoniensem mittit, ut Allobroges prius quam domum pergerent cum Ca-
4 tilina data atque accepta fide societatem confirmarent. Ipse Volturcio litteras ad Catilinam dat, quarum exemplum infra scriptum est: 'Quis sim, ex eo quem ad te misi cognosces.
5 Fac cogites, in quanta calamitate sis, et memineris te virum esse: consideres quid tuae rationes postulent: auxilium
6 petas ab omnibus, etiam ab infimis'. Ad hoc mandata verbis dat: 'cum ab senatu hostis iudicatus sit, quo consilio servitia repudiet? in urbe parata esse quae iusserit: ne cunctetur
45 ipse propius adcedere'. His rebus ita actis, constituta nocte qua proficiscerentur, Cicero per legatos cuncta edoctus L. Valerio Flacco et G. Pomptino praetoribus inperat, ut in ponte Mulvio per insidias Allobrogum comitatus deprehendant: rem omnem aperit, cuius gratia mittebantur: cetera,
2 uti facto opus sit, ita agant permittit. Illi, homines militares, sine tumultu praesidiis conlocatis sicuti praeceptum erat
3 occulte pontem obsidunt. Postquam ad id loci legati cum Volturcio venere et simul utrimque clamor exortus est, Galli
4 cito cognito consilio sine mora praetoribus se tradunt. Volturcius primo cohortatus ceteros gladio se a multitudine defendit, deinde ubi a legatis desertus est, multa prius de salute sua Pomptinum obtestatus, quod ei notus erat, postremo timidus ac vitae diffidens velut hostibus sese praetoribus dedit.

46 Quibus rebus confectis omnia propere per nuntios con-
2 suli declarantur. At illum ingens cura atque laetitia simul occupavere: nam laetabatur intellegens coniuratione patefacta civitatem periculis ereptam esse, porro autem anxius erat dubitans in maxumo scelere tantis civibus deprehensis quid facto opus esset: poenam illorum sibi oneri, inpuni-
3 tatem perdundae rei publicae fore credebat. Igitur confirmato animo vocari ad sese iubet Lentulum, Cethegum, Statilium, Gabinium, itemque quendam Caeparium Tarracinensem, qui in Apuliam ad concitanda servitia proficisci parabat.

Ceteri sine mora veniunt, Caeparius, paulo ante domo egres- 4
sus, cognito indicio ex urbe profugerat. Consul Lentulum
quod praetor erat ipse manu tenens perducit, relicuos cum
custodibus in aedem Concordiae venire iubet. Eo senatum 5
advocat, magnaque frequentia eius ordinis Volturcium cum
legatis introducit, Flaccum praetorem scrinium cum litteris,
quas a legatis acceperat, eodem adferre iubet. Volturcius 47
interrogatus de itinere, de litteris, postremo quid aut qua
de caussa consili habuisset, primo fingere alia, dissimulare
de coniuratione: post ubi fide publica dicere iussus est,
omnia uti gesta erant aperit, docetque se paucis ante diebus
a Gabinio et Caepario socium adscitum nihil amplius scire
quam legatos: tantum modo audire solitum ex Gabinio P.
Autronium, Servium Sullam, L. Vargunteium, multos prae-
terea in ea coniuratione esse. Eadem Galli fatentur ac 2
Lentulum dissimulantem coarguunt praeter litteras sermo-
nibus, quos ille habere solitus erat: ex libris Sibyllinis
regnum Romae tribus Corneliis portendi: Cinnam atque Sul-
lam antea, se tertium esse, cui fatum foret urbis potiri: prae-
terea ab incenso Capitolio illum esse vigesumum annum,
quem saepe ex prodigiis aruspices respondissent bello civili
cruentum fore. Igitur perlectis litteris, cum prius omnes 3
signa sua cognovissent, senatus decernit, uti abdicato ma-
gistratu Lentulus itemque ceteri in liberis custodiis habean-
tur. Itaque Lentulus P. Lentulo Spintheri, qui tum aedilis 4
erat, Cethegus Q. Cornificio, Statilius G. Caesari, Gabinius
M. Crasso, Caeparius — nam is paulo ante ex fuga retractus
erat — Gn. Terentio senatori traduntur.

Interea plebes coniuratione patefacta, quae primo cu- 48
pida rerum novarum nimis bello favebat, mutata mente Ca-
tilinae consilia execrari, Ciceronem ad caelum tollere: vel-
uti ex servitute erepta gaudium atque laetitiam agitabat:
namque alia belli facinora praedae magis quam detrimento 2
fore, incendium vero crudele inmoderatum ac sibi maxume
calamitosum putabat, quippe cui omnes copiae in usu coti-
diano et cultu corporis erant.

Post eum diem quidam L. Tarquinius ad senatum ad- 3
ductus erat, quem ad Catilinam proficiscentem ex itinere

4 retractum aiebant. Is cum se diceret indicaturum de con-
iuratione si fides publica data esset, iussus a consule quae
sciret edicere, eadem fere quae Volturcius, de paratis in-
cendiis de caede bonorum de itinere hostium, senatum do-
cet: praeterea se missum a M. Crasso, qui Catilinae nuntia-
ret, ne eum Lentulus et Cethegus aliique ex coniuratione
deprehensi terrerent, eoque magis properaret ad urbem
adcedere, quo et ceterorum animos reficeret et illi facilius
5 e periculo eriperentur. Set ubi Tarquinius Crassum nomi-
navit, hominem nobilem maxumis divitiis summa potentia,
alii rem incredibilem rati, pars tametsi verum existuma-
bant, tamen quia in tali tempore tanta vis hominis magis
leniunda quam exagitanda videbatur, plerique Crasso ex
negotiis privatis obnoxii, conclamant indicem falsum esse,
6 deque ea re postulant uti referatur. Itaque consulente Ci-
cerone frequens senatus decernit: Tarquini indicium falsum
videri, eumque in vinculis retinendum, neque amplius po-
testatem faciundam, nisi de eo indicaret, cuius consilio tan-
7 tam rem esset mentitus. Erant eo tempore qui existumarent
indicium illud a P. Autronio machinatum, quo facilius ad-
pellato Crasso per societatem periculi relicuos illius poten-
8 tia tegeret: alii Tarquinium a Cicerone inmissum aiebant,
ne Crassus more suo suscepto malorum patrocinio rem pu-
9 blicam conturbaret: ipsum Crassum ego postea praedican-
tem audivi, tantam illam contumeliam sibi ab Cicerone in-
positam.

49 Set eisdem temporibus Q. Catulus et G. Piso neque pre-
cio neque gratia Ciceronem inpellere quivere, uti per Al-
lobroges aut per alium indicem G. Caesar falso nominaretur.
2 Nam uterque cum illo gravis inimicitias exercebant, Piso
obpugnatus in iudicio pecuniarum repetundarum propter
cuiusdam Transpadani subplicium iniustum, Catulus ex pe-
titione pontificatus odio incensus, quod extrema aetate, ma-
xumis honoribus usus, ab adulescentulo Caesare victus
3 discesserat. Res autem oportuna videbatur, quod is pri-
vatim egregia liberalitate, publice maxumis muneribus gran-
4 dem pecuniam debebat. Set ubi consulem ad tantum facinus
inpellere nequeunt, ipsi singulatim circumeundo atque

ementiundo, quae se ex Volturcio aut Allobrogibus audisse
dicerent, magnam illi invidiam conflaverant, usque adeo, ut
nonnulli equites Romani, qui praesidi caussa cum telis erant
circum aedem Concordiae, seu periculi magnitudine seu animi
mobilitate inpulsi, quo studium suum in rem publicam cla-
rius esset, egredienti ex senatu Caesari gladio minitarentur.

Dum haec in senatu aguntur et dum legatis Allobro- 50
gum et Tito Volturcio, conprobato eorum indicio, praemia
decernuntur, liberti et pauci ex clientibus Lentuli divorsis
itineribus opifices atque servitia in vicis ad eum eripiundum
sollicitabant, partim exquirebant duces multitudinum, qui
precio rem publicam vexare soliti erant, Cethegus autem 2
per nuntios familiam atque libertos suos, lectos et exerci-
tatos [in audaciam], orabat ut grege facto cum telis ad
sese inrumperent. Consul ubi ea parari cognovit, dispositis 3
praesidiis ut res atque tempus monebat, convocato senatu
refert, quid de eis fieri placeat, qui in custodiam traditi
erant. Set eos paulo ante frequens senatus iudicaverat con- 4
tra rem publicam fecisse. Tum D. Iunius Silanus, primus
sententiam rogatus quod eo tempore consul designatus erat,
de eis, qui in custodiis tenebantur, et praeterea de L. Cas-
sio, P. Furio, P. Umbreno, Q. Annio si deprehensi forent,
subplicium sumundum decreverat: isque postea, permotus
oratione G. Caesaris, pedibus in sententiam Tiberi Neronis
iturum se dixerat, qui de ea re praesidiis additis referun-
dum censuerat. Set Caesar, ubi ad eum ventum est roga- 5
tus sententiam a consule, huiusce modi verba locutus est:

'Omnis homines, patres conscripti, qui de rebus dubiis 51
consultant, ab odio amicitia, ira atque misericordia vacuos
esse decet. Haut facile animus verum providet, ubi illa ob- 2
ficiunt, neque quisquam omnium lubidini simul et usui pa-
ruit. Ubi intenderis ingenium, valet: si lubido possidet, ea 3
dominatur, animus nihil valet. Magna mihi copia est me- 4
morandi, patres conscripti, quae reges atque populi ira aut
misericordia inpulsi male consuluerint, set ea malo dicere,
quae maiores nostri contra lubidinem animi sui recte atque
ordine fecere. Bello Macedonico, quod cum rege Perse ges- 5
simus, Rhodiorum civitas magna atque magnifica, quae

populi Romani opibus creverat, infida et advorsa nobis fuit,
set postquam bello confecto de Rhodiis consultum est, ma-
iores nostri, ne quis divitiarum magis, quam iniuriae caussa
6 bellum inceptum diceret, inpunitos eos dimisere. Item bellis
Punicis omnibus, cum saepe Carthaginienses [et] in pace et
per inducias multa nefaria facinora fecissent, numquam ipsi
per occasionem talia fecere: magis quid se dignum foret,
quam quid in illos iure fieri posset quaerebant.
7 Hoc item vobis providendum est, patres conscripti, ne
plus apud vos valeat P. Lentuli et ceterorum scelus quam
vostra dignitas, neve magis irae vostrae quam famae con-
8 sulatis. Nam si digna poena pro factis eorum reperitur, no-
vom consilium adprobo: sin magnitudo sceleris omnium in-
genia exuperat, eis utendum censeo, quae legibus conparata
9 sunt. Plerique eorum, qui ante me sententias dixerunt,
conposite atque magnifice casum rei publicae miserati sunt:
quae belli saevitia esset, quae victis acciderent, enumera-
vere: rapi virgines pueros, divelli liberos a parentum con-
plexu, matres familiarum pati quae victoribus conlubuis-
sent, fana atque domos spoliari, caedem incendia fieri, post-
10 remo armis cadaveribus, cruore atque luctu omnia conpleri.
Set, per deos inmortalis, quo illa oratio pertinuit? An,
uti vos infestos coniurationi faceret? scilicet quem res tanta
11 et tam atrox non permovit, eum oratio adcendet. Non ita
est, neque cuiquam mortalium iniuriae suae parvae videntur:
multi eas gravius aequo habuere. Set alia aliis licentia est,
12 patres conscripti. Qui demissi in obscuro vitam habent, si
quid iracundia deliquere, pauci sciunt, fama atque fortuna
eorum pares sunt: qui magno inperio praediti in excelso
13 aetatem agunt, eorum facta cuncti mortales novere. Ita in
maxuma fortuna minuma licentia est: neque studere, ne-
14 que odisse, set minume irasci decet: quae apud alios ira-
cundia dicitur, ea in inperio superbia atque crudelitas ad-
15 pellatur. Equidem ego sic existumo, patres conscripti,
omnis cruciatus minores quam facinora illorum esse: set
plerique mortales postrema meminere, et in hominibus inpiis
sceleris eorum obliti de poena disserunt, si ea paulo seve-
rior fuit.

D. Silanum, virum fortem atque strenuum, certo scio 16
quae dixerit studio rei publicae dixisse, neque illum in tanta
re gratiam aut inimicitias exercere: eos mores eamque mo-
destiam viri cognovi: verum sententia eius mihi non crude- 17
lis — quid enim in talis homines crudele fieri potest? —
set aliena a re publica nostra videtur. Nam profecto aut 18
metus aut iniuria te subegit, Silane, consulem designatum,
genus poenae novom decernere. De timore supervacaneum 19
est disserere, cum praesertim diligentia clarissumi viri con-
sulis tanta praesidia in armis sint. De poena possum equi- 20
dem dicere, id quod res habet, in luctu atque miseriis mor-
tem aerumnarum requiem, non cruciatum esse, eam cuncta
mortalium mala dissolvere, ultra neque curae neque gaudio
locum esse. Set, per deos inmortalis, quamobrem in sen- 21
tentia non addidisti, uti prius in eos verberibus animadvor-
teretur? An quia lex Porcia vetat? At aliae leges item 22
condemnatis civibus non animam eripi, set exilium permitti
iubent. An quia gravius est verberari quam necari? Quid 23
autem acerbum, aut nimis grave est in homines tanti fa-
cinoris convictos? Sin quia levius est, qui convenit in mi- 24
nore negotio legem timere, cum eam in maiore neglegeris?

At enim quis reprehendet, quod in paricidas rei pu- 25
blicae decretum erit? Tempus, dies, fortuna, cuius lubido
gentibus moderatur. Illis merito accidet, quicquid evene- 26
rit: ceterum vos, patres conscripti, quid in alios statuatis
considerate. Omnia mala exempla ex rebus bonis orta sunt. 27
Scilicet ubi inperium ad ignaros aut minus bonos pervenit,
novom illud exemplum ab dignis et idoneis ad indignos et
non idoneos transfertur. Lacedaemonii devictis Atheniensi- 28
bus triginta viros inposuere, qui rem publicam eorum tra-
ctarent. Ei primo coepere pessumum quemque et omnibus 29
invisum indemnatum necare: ea populus laetari et merito
dicere fieri: post, ubi paulatim licentia crevit, iuxta bonos 30
et malos lubidinose interficere, ceteros metu terrere: ita ci- 31
vitas servitute obpressa stultae laetitiae gravis poenas dedit.
Nostra memoria victor Sulla, cum Damasippum et alios eius 32
modi, qui malo rei publicae creverant, iugulari iussit, quis
non factum eius laudabat? homines scelestos et factiosos,

qui seditionibus rem publicam exagitaverant, merito neca-
33 tos aiebant. Set ea res magnae initium cladis fuit. Nam
uti quisque domum aut villam, postremo vas aut vestimen-
tum alicuius concupiverat, dabat operam, ut is in proscrip-
34 torum numero esset. Ita illi, quibus Damasippi mors lae-
titiae fuerat, paulo post ipsi trahebantur, neque prius finis
35 iugulandi fuit quam Sulla omnis suos divitiis explevit. At-
que haec ego non in M. Tullio neque his temporibus ve-
reor: set in magna civitate multa et varia ingenia sunt.
36 Potest alio tempore, alio consule, cui item exercitus in manu
sit, falsum aliquid pro vero credi: ubi hoc exemplo per
senati decretum consul gladium eduxerit, quis illi finem
statuet, aut quis moderabitur?

37 Maiores nostri, patres conscripti, neque consili neque
audaciae umquam eguere, neque illis superbia obstabat, quo
minus aliena instituta, si modo proba erant, imitarentur.
38 Arma atque tela militaria ab Samnitibus, insignia magistra-
tuum ab Tuscis pleraque sumpserunt: postremo quod ubi-
que apud socios aut hostis idoneum videbatur, cum summo
studio domi exequebantur: imitari quam invidere bonis
39 malebant. Set eodem illo tempore [Graeciae morem imitati]
verberibus animadvortebant in civis, de condemnatis sum-
40 mum subplicium sumebant. Postquam res publica adolevit
et multitudine civium factiones valuere, circumveniri inno-
centes, alia huiusce modi fieri coepere, tum lex Porcia ali-
aeque leges paratae sunt, quibus legibus exilium damnatis
41 permissum est. Hanc ego caussam, patres conscripti, quo
minus novom consilium capiamus, in primis magnam puto.
42 Profecto virtus atque sapientia maior in illis fuit, qui ex
parvis opibus tantum inperium fecere, quam in nobis, qui
ea bene parta vix retinemus.

43 Placet igitur eos dimitti et augeri exercitum Catilinae?
Minume. Set ita censeo: publicandas eorum pecunias, ipsos
in vinculis habendos per municipia, quae maxume opibus
valent: ne quis de eis postea ad senatum referat, neve cum
populo agat: qui aliter fecerit, senatum existumare eum
contra rem publicam et salutem omnium facturum.'

52 Postquam Caesar dicendi finem fecit, ceteri verbo alius

alii varie adsentiebantur. At M. Porcius Cato, rogatus sen-
tentiam, huiusce modi orationem habuit:
'Longe alia mihi mens est, patres conscripti, cum res 2
atque pericula nostra considero, et cum sententias nonnul-
lorum ipse mecum reputo. Illi mihi disseruisse videntur 3
de poena eorum, qui patriae parentibus, aris atque focis
suis bellum paravere: res autem monet cavere ab illis ma-
gis quam quid in illos statuamus consultare. Nam cetera 4
malificia tum persequare, ubi facta sunt: hoc, nisi provi-
deris ne accidat, ubi evenit, frustra iudicia inplores: capta
urbe nihil fit relicui victis. Set, per deos inmortalis, vos 5
ego adpello, qui semper domos villas, signa tabulas vostras
pluris quam rem publicam fecistis: si ista, cuiuscumque
modi sunt quae amplexamini, retinere, si voluptatibus vo-
stris otium praebere voltis, expergiscimini aliquando et ca-
pessite rem publicam. Non agitur de vectigalibus neque 6
de sociorum iniuriis: libertas et anima nostra in dubio est.
Saepenumero, patres conscripti, multa verba in hoc 7
ordine feci, saepe de luxuria atque avaritia nostrorum ci-
vium questus sum, multosque mortalis ea caussa advorsos
habeo: qui mihi atque animo meo nullius umquam delicti 8
gratiam fecissem, haut facile alterius lubidini male facta
condonabam. Set ea tametsi vos parvi pendebatis, tamen 9
res publica firma erat: opulentia neglegentiam tolerabat.
Nunc vero non id agitur, bonisne an malis moribus viva- 10
mus, neque quantum aut quam magnificum inperium populi
Romani sit, set haec cuiuscumque modi videntur, nostra
an nobiscum una hostium futura sint. Hic mihi quisquam 11
mansuetudinem et misericordiam nominat. Iam pridem
equidem nos vera vocabula rerum amisimus: quia bona
aliena largiri liberalitas, malarum rerum audacia fortitudo
vocatur, eo res publica in extremo sita est. Sint sane, 12
quoniam ita se mores habent, liberales ex sociorum fortunis,
sint misericordes in furibus aerari: ne illi sanguinem no-
strum largiantur et dum paucis sceleratis parcunt, bonos om-
nis perditum eant.
Bene et conposite G. Caesar paulo ante in hoc ordine 13
de vita et morte disseruit, credo falsa existumans ea, quae

de inferis memorantur, divorso itinere malos a bonis loca
14 taetra inculta, foeda atque formidulosa habere. Itaque cen-
suit pecunias eorum publicandas, ipsos per municipia in
custodiis habendos, videlicet timens, ne, si Romae sint, aut
a popularibus coniurationis aut a multitudine conducta per
15 vim eripiantur. Quasi vero mali atque scelesti tantum modo
in urbe et non per totam Italiam sint, aut non ibi plus possit
16 audacia, ubi ad defendundum opes minores sunt. Qua re
vanum equidem hoc consilium est, si periculum ex illis me-
tuit: sin in tanto omnium metu solus non timet, eo magis
17 refert me mihi atque vobis timere. Qua re cum de P. Len-
tulo ceterisque statuetis, pro certo habetote, vos simul de
18 exercitu Catilinae et de omnibus coniuratis decernere. Quanto
vos adtentius ea agetis, tanto illis animus infirmior erit: si
paululum modo vos languere viderint, iam omnes feroces
aderunt.

19 Nolite existumare maiores nostros armis rem publicam
20 ex parva magnam fecisse. Si ita esset, multo pulcerrumam
eam nos haberemus: quippe sociorum atque civium, prae-
terea armorum atque equorum maior copia nobis quam
21 illis est. Set alia fuere, quae illos magnos fecere, quae
nobis nulla sunt: domi industria, foris iustum inperium:
animus in consulendo liber, neque delicto neque lubidini
22 obnoxius. Pro his nos habemus luxuriam atque avaritiam,
publice egestatem privatim opulentiam: laudamus divitias,
sequimur inertiam: inter bonos et malos discrimen nullum,
23 omnia virtutis praemia ambitio possidet. Neque mirum: ubi
vos separatim sibi quisque consilium capitis, ubi domi vo-
luptatibus, hic pecuniae aut gratiae servitis, eo fit, ut inpetus
fiat in vacuam rem publicam.

24 Set ego haec omitto. Coniuravere nobilissumi cives pa-
triam incendere, Gallorum gentem infestissumam nomini
Romano ad bellum accersunt, dux hostium cum exercitu
25 supra caput est: vos cunctamini etiam nunc, quid intra moe-
26 nia adprehensis hostibus faciatis? Misereamini censeo —
deliquere homines adulescentuli per ambitionem — atque
27 etiam armatos dimittatis: ne ista vobis mansuetudo et mise-
28 ricordia, si illi arma ceperint, in miseriam convortet. Sci-

res ipsa aspera est, set vos non timetis eam. Immo
maxume: set inertia et mollitia animi alius alium ex-
ıntes cunctamini, videlicet deis inmortalibus confisi, qui
rem publicam saepe in maxumis periculis servavere.
votis neque subpliciis muliebribus auxilia deorum pa- 29
ır: vigilando, agendo, bene consulendo prospere omnia
nt: ubi socordiae te atque ignaviae tradideris, nequi-
a deos inplores: irati infestique sunt. Apud maiores 30
:os T. Manlius Torquatus bello Gallico filium suum, quod
ntra inperium in hostem pugnaverat, necari iussit, at-
ille egregius adulescens inmoderatae fortitudinis morte
ıas dedit: vos de crudelissumis paricidis quid statuatis 31
:tamini? Videlicet cetera vita eorum huic sceleri obstat.
ım parcite dignitati Lentuli, si ipse pudicitiae, si fa- 32
suae, si deis atque hominibus umquam ullis pepercit:
scite Cethegi adulescentiae, nisi iterum patriae bellum 33
. Nam quid ego de Gabinio Statilio Caepario loquar? 34
us si quicquam umquam pensi fuisset, non ea consilia
e publica habuissent. Postremo, patres conscripti, si 35
ercules peccato locus esset, facile paterer vos ipsa re
'igi, quoniam verba contemnitis: set undique circumve-
umus. Catilina cum exercitu faucibus urguet, alii intra
nia atque in sinu [urbis] sunt hostes, neque parari ne-
consuli quicquam occulte potest: quo magis properan-
est.

Qua re ita censeo: cum nefario consilio sceleratorum 36
ım res publica in maxuma pericula venerit, eique in-
T. Volturci et legatorum Allobrogum convicti confes-
e sint, caedem incendia aliaque se foeda atque crudelia
ıora in civis patriamque paravisse, de confessis, sicuti
ıanufestis rerum capitalium, more maiorum subplicium
undum.'

Postquam Cato adsedit, consulares omnes itemque se- 53
s magna pars sententiam eius laudant, virtutem animi
aelum ferunt: alii alios increpantes timidos vocant, Cato
ıs atque magnus habetur: senati decretum fit sicut ille
uerat.

Set mihi multa legenti, multa audienti, quae populus 2

Romanus domi militiaeque, mari atque terra praeclara fa-
cinora fecit, forte lubuit adtendere, quae res maxume tanta
3 negotia sustinuisset. Sciebam saepenumero parva manu cum
magnis legionibus hostium contendisse, cognoveram parvis
copiis bella gesta cum opulentis regibus, ad hoc saepe for-
tunae violentiam toleravisse, facundia Graecos gloria belli
4 Gallos ante Romanos fuisse. Ac mihi multa agitanti consta-
bat paucorum civium egregiam virtutem cuncta patravisse,
eoque factum uti divitias paupertas, multitudinem paucitas
5 superaret. Set postquam luxu atque desidia civitas con-
rupta est, rursus res publica magnitudine sua inperatorum
atque magistratuum vitia sustentabat, ac, sicuti effeta *aetate*
parentum, multis tempestatibus haut sane quisquam Romae
6 virtute magnus fuit. Set memoria mea ingenti virtute, di-
vorsis moribus fuere viri duo, M. Cato et G. Caesar. Quos
quoniam res obtulerat, silentio praeterire non fuit consilium,
quin utriusque naturam et mores, quantum ingenio possem,
aperirem.

54 Igitur eis genus aetas eloquentia prope aequalia fuere,
2 magnitudo animi par, item gloria, set alia alii. Caesar be-
nificiis ac munificentia magnus habebatur, integritate vitae
Cato. Ille mansuetudine et misericordia clarus factus, huic
3 severitas dignitatem addiderat. Caesar dando sublevando
ignoscendo, Cato nihil largiundo gloriam adeptus est. In
altero miseris perfugium erat, in altero malis pernities: illius
4 facilitas, huius constantia laudabatur. Postremo Caesar in
animum induxerat laborare vigilare, negotiis amicorum in-
tentus sua neglegere, nihil denegare quod dono dignum
esset: sibi magnum inperium, exercitum, bellum novom
5 exoptabat, ubi virtus enitescere posset. At Catoni studium
modestiae, decoris, set maxume severitatis erat: non divitiis
cum divite neque factione cum factioso, set cum strenuo
virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia cer-
tabat: esse quam videri bonus malebat: ita, quo minus pe-
tebat gloriam, eo magis illa sequebatur.

55 Postquam, ut dixi, senatus in Catonis sententiam dis-
cessit, consul, optumum factu ratus noctem quae instabat
antecapere ne quid eo spatio novaretur, tresviros quae ad

ubplicium postulabat parare iubet: ipse praesidiis dispositis 2
entulum in carcerem deducit: idem fit ceteris per prae-
ores. Est in carcere locus, quod Tullianum adpellatur, ubi 3
aululum descenderis ad laevam, circiter duodecim pedes
umi depressus. Eum muniunt undique parietes atque in- 4
uper camera lapideis fornicibus iuncta, set incultu tene-
bris odore foeda atque terribilis eius facies est. In eum 5
locum postquam demissus est Lentulus, [vindices rerum
capitalium] quibus praeceptum erat laqueo gulam fregere.
Ita ille patricius ex gente clarissuma Corneliorum, qui con- 6
sulare inperium Romae habuerat, dignum moribus factis-
que suis exitium vitae invenit. De Cethego Statilio Gabinio
Caepario eodem modo subplicium sumptum est.

Dum ea Romae geruntur, Catilina ex omni copia, quam 56
et ipse adduxerat et Manlius habuerat, duas legiones insti-
tuit, cohortis pro numero militum conplet: deinde ut quis- 2
que voluntarius aut ex sociis in castra venerat aequaliter
distribuerat, ac brevi spatio legiones numero hominum ex-
pleverat, cum initio non amplius duobus milibus habuisset.
Set ex omni copia circiter pars quarta erat militaribus armis 3
instructa, ceteri ut quemque casus armaverat sparos aut
lanceas, alii praeacutas sudis portabant. Set postquam An- 4
tonius cum exercitu adventabat, Catilina per montis iter
facere, modo ad urbem modo in Galliam vorsus castra
movere, hostibus occasionem pugnandi non dare: sperabat
prope diem magnas copias sese habiturum, si Romae socii
incepta patravissent. Interea servitia repudiabat, cuius initio 5
ad eum magnae copiae concurrebant, opibus coniurationis
fretus, simul alienum suis rationibus existumans, videri
caussam civium cum servis fugitivis conmunicavisse. Set 57
postquam in castra nuntius pervenit Romae coniurationem
patefactam, de Lentulo et Cethego ceterisque quos supra
memoravi subplicium sumptum, plerique, quos ad bellum
spes rapinarum aut novarum rerum studium inlexerat, di-
labuntur, relicuos Catilina per montis asperos magnis itine-
ribus in agrum Pistoriensem abducit eo consilio, uti per
tramites occulte perfugeret in Galliam [Transalpinam]. At 2
Q. Metellus Celer cum tribus legionibus in agro Piceno prae-

[redacted]

sidebat, ex difficultate rerum eadem illa existumans, quae
3 supra diximus, Catilinam agitare. Igitur ubi iter eius ex
perfugis cognovit, castra propere movit ac sub ipsis radi-
cibus montium consedit, qua illi descensus erat in Galliam
4 properanti. Neque tamen Antonius procul aberat, utpote qui
magno exercitu locis aequioribus expeditus *inpeditos* in fuga
5 sequeretur. Set Catilina postquam videt montibus atque co-
piis hostium sese clausum, in urbe res advorsas, neque fugae
neque praesidi ullam spem, optumum factu ratus in tali re
fortunam belli temptare statuit cum Antonio quam primum
confligere. Itaque contione advocata huiusce modi oratio-
nem habuit:

58 'Conpertum ego habeo, milites, verba virtutem non
addere, neque ex ignavo strenuum neque fortem ex timido
2 exercitum oratione inperatoris fieri. Quanta cuiusque animo
audacia natura aut moribus inest, tanta in bello patere solet:
quem neque gloria neque pericula excitant, nequiquam hor-
3 tere: timor animi auribus obficit. Set ego vos quo pauca
monerem advocavi, simul uti caussam mei consili aperirem.

4 Scitis equidem, milites, socordia atque ignavia Lentuli
quantam ipsi nobisque cladem adtulerit, quoque modo, dum
ex urbe praesidia obperior, in Galliam proficisci nequiverim.
5 Nunc vero quo [in] loco res nostrae sint, iuxta mecum
6 omnes intellegitis. Exercitus hostium duo, unus ab urbe,
alter a Gallia obstant: diutius in his locis esse, si maxume
animus ferat, frumenti atque aliarum rerum egestas prohi-
7 8 bet: quocumque ire placet, ferro iter aperiundum est. Qua
propter vos moneo, uti forti atque parato animo sitis et cum
proelium inibitis memineritis vos divitias decus gloriam, prae-
terea libertatem atque patriam in dextris vostris portare.
9 Si vincimus, omnia nobis tuta erunt, conmeatus abunde,
municipia atque coloniae patebunt: sin metu cesserimus,
10 eadem illa advorsa fient: neque locus, neque amicus quis-
11 quam teget, quem arma non texerint. Praeterea, milites,
non eadem nobis et illis necessitudo inpendet: nos pro pa-
tria pro libertate pro vita certamus, illis supervacaneum est
pugnare pro potentia paucorum.

12 Quo audacius adgredimini, memores pristinae virtutis.

Licuit vobis cum summa turpitudine in exilio aetatem agere, 13
potuistis nonnulli Romae amissis bonis alienas opes expec-
tare: quia illa foeda atque intoleranda viris videbantur, haec 14
sequi decrevistis. Si haec relinquere voltis, audacia opus 15
est: nemo nisi victor pace bellum mutavit. Nam in fuga 16
salutem sperare, cum arma, quibus corpus tegitur, ab hosti-
bus averteris, ea vero dementia est. Semper in proelio eis 17
maxumum est periculum qui maxume timent, audacia pro
muro habetur.

Cum vos considero, milites, et cum facta vostra 18
aestumo, magna me spes victoriae tenet. Animus aetas vir- 19
tus vostra me hortantur, praeterea necessitudo, quae etiam
timidos fortis facit. Nam multitudo hostium ne circumvenire 20
queat, prohibent angustiae loci. Quod si virtuti vostrae for- 21
tuna inviderit, cavete, inulti animam amittatis, neu capti
potius sicuti pecora trucidemini, quam virorum more pug-
nantes cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relin-
quatis.'

Haec ubi dixit, paululum conmoratus signa canere iu- 59
bet atque instructos ordines in locum aecum deducit. Dein
remotis omnium equis, quo militibus exaequato periculo
animus amplior esset, ipse pedes exercitum pro loco atque
copiis instruit. Nam, uti planities erat inter sinistros montis 2
et ab dextra rupe aspera, octo cohortis in fronte constituit,
relicuarum signa in subsidio artius conlocat: ab eis centu- 3
riones omnis lectos et evocatos, praeterea ex gregariis mili-
tibus optumum quemque armatum in primam aciem subdu-
cit. G. Manlium in dextra, Faesulanum quendam in sinistra
parte curare iubet: ipse cum libertis et calonibus propter
aquilam adsistit, quam bello Cimbrico G. Marius in exercitu
habuisse dicebatur.

At ex altera parte G. Antonius, pedibus aeger, quod 4
proelio adesse nequibat, M. Petreio legato exercitum per-
mittit. Ille cohortis veteranas, quas tumulti caussa conscrip- 5
serat, in fronte, post eas ceterum exercitum in subsidiis locat:
ipse equo circumiens unumquemque nominans adpellat hor-
tatur rogat, ut meminerint se contra latrones inermis, pro
patria pro liberis, pro aris atque focis suis certare. Homo 6

militaris, quod amplius annos triginta tribunus aut praefec-
tus aut legatus aut praetor cum magna gloria in exercitu
fuerat, plerosque ipsos factaque eorum fortia noverat: ea
conmemorando militum animos adcendebat.
60 Set ubi omnibus rebus exploratis Petreius tuba signum
dat, cohortis paulatim incedere iubet, idem facit hostium
2 exercitus. Postquam eo ventum est, unde [a] ferentariis
proelium conmitti posset, maxumo clamore cum infestis sig-
3 nis concurrunt, pila omittunt, gladiis res geritur. Veterani,
pristinae virtutis memores, comminus acriter instare, illi
4 haut timidi resistunt: maxuma vi certatur. Interea Catilina
cum expeditis in prima acie vorsari, laborantibus succurrere,
integros pro sauciis accersere, omnia providere, multum
ipse pugnare, saepe hostem ferire: strenui militis et boni
5 inperatoris officia simul exequebatur. Petreius ubi videt
Catilinam, contra ac ratus erat, magna vi tendere, cohortem
praetoriam in medios hostis inducit eosque perturbatos atque
alios alibi resistentis interficit: deinde utrimque ex lateribus
6 ceteros adgreditur. Manlius et Faesulanus in primis pug-
7 nantes cadunt. Catilina postquam fusas copias seque cum
paucis relictum videt, memor generis atque pristinae suae
dignitatis, in confertissumos hostis incurrit ibique pugnans
confoditur.
61 Set confecto proelio tum vero cerneres, quanta audacia
2 quantaque animi vis fuisset in exercitu Catilinae. Nam fere
quem quisque vivus pugnando locum ceperat, eum amissa
3 anima corpore tegebat. Pauci autem, quos medios cohors
praetoria disiecerat, paulo divorsius *alis alibi stantes*, set
4 omnes tamen advorsis volneribus conciderant. Catilina vero
longe a suis inter hostium cadavera repertus est, paululum
etiam spirans ferociamque animi, quam habuerat vivus, in
5 voltu retinens. Postremo ex omni copia neque in proelio
6 neque in fuga quisquam civis ingenuus captus est: ita cuncti
7 suae hostiumque vitae iuxta pepercerant. Neque tamen ex-
ercitus populi Romani laetam aut incruentam victoriam adep-
tus erat: nam strenuissumus quisque aut occiderat in proe-
8 *lio*, aut graviter volneratus discesserat. Multi autem, qui
e castris visundi aut spoliandi gratia processerant, volventes

hostilia cadavera amicum alii, pars hospitem aut cognatum
reperiebant, fuere item qui inimicos suos cognoscerent. Ita 9
varie per omnem exercitum laetitia maeror, luctus atque
gaudia agitabantur.

GAI SALLVSTI CRISPI

LIBER

DE BELLO IVGVRTHINO

Falso queritur de natura sua genus humanum, quod 1
inbecilla atque aevi brevis forte potius quam virtute regatur.
Nam contra reputando neque maius aliud neque praesta- 2
bilius invenias magisque naturae industriam hominum quam
vim aut tempus deesse. Set dux atque inperator vitae mor- 3
talium animus est: qui ubi ad gloriam virtutis via grassatur,
abunde pollens potensque et clarus est neque fortuna eget
— quippe probitatem industriam aliasque artis bonas neque
dare neque eripere cuiquam potest —: sin captus pravis 4
cupidinibus ad inertiam et voluptates corporis pessum datus
est, pernitiosa lubidine paulisper usus, ubi per socordiam
vires tempus ingenium diffluxere, naturae infirmitas accu-
satur: suam quisque culpam actores ad negotia transferunt.
Quod si hominibus bonarum rerum tanta cura esset, quanto 5
studio aliena ac nihil profutura multaque etiam periculosa
ac pernitiosa petunt, neque regerentur magis quam regerent
casus et eo magnitudinis procederent, ubi pro mortalibus
gloria aeterni fierent. Nam uti genus hominum conpositum 2
ex corpore et anima est, ita res cunctae studiaque omnia
nostra corporis alia, alia animi naturam secuntur. Igitur 2

praeclara facies, magnae divitiae, ad hoc vis corporis et
alia omnia huiusce modi brevi dilabuntur, at ingeni egregia
3 facinora sicuti anima inmortalia sunt. Postremo corporis
et fortunae bonorum ut initium sic finis est, omniaque orta
occidunt et aucta senescunt: animus, inconruptus aeternus,
rector humani generis agit atque habet cuncta neque ipse
4 habetur. Quo magis pravitas eorum admiranda est, qui de-
diti corporis gaudiis per luxum et ignaviam aetatem agunt,
ceterum ingenium, quo neque melius neque amplius aliud
in natura mortalium est, incultu atque socordia torpescere
sinunt, cum praesertim tam multae variaeque sint artes
animi, quibus summa claritudo paratur.

3 Verum ex eis magistratus et inperia, postremo omnis
cura rerum publicarum minume mihi hac tempestate cupi-
unda videntur, quoniam neque virtuti honos datur, neque
illi, quibus per fraudem fuit uti, eo magis honesti sunt.
2 Nam vi quidem regere patriam aut parentis, quamquam et
possis et delicta conrigas, tamen inportunum est, cum prae-
sertim omnes rerum mutationes caedem fugam aliaque ho-
3 stilia portendant, frustra autem niti neque aliud se fatigando
4 nisi odium quaerere extremae dementiae est: nisi forte quem
inhonesta et pernitiosa lubido tenet potentiae paucorum de-
cus atque libertatem suam gratificari.

4 Ceterum ex aliis negotiis, quae ingenio exercentur, in
2 primis magno usui est memoria rerum gestarum. Cuius de
virtute quia multi dixere, praetereundum puto, simul ne
per insolentiam quis existumet memet studium meum lau-
3 dando extollere. Atque ego credo fore qui, quia decrevi
procul a re publica aetatem agere, tanto tamque utili labori
meo nomen inertiae inponant, certe quibus maxuma indu-
stria videtur salutare plebem et conviviis gratiam quaerere.
4 Qui si reputaverint, et quibus ego temporibus magistratus
adeptus sum quales viri idem adsequi nequiverint, et postea
quae genera hominum in senatum pervenerint, profecto
existumabunt me magis merito quam ignavia iudicium animi
mei mutavisse maiusque commodum ex otio meo quam ex
5 aliorum negotiis rei publicae venturum. Nam saepe ego audivi
Q. Maxumum, P. Scipionem, praeterea civitatis nostrae prae-

claros viros solitos ita dicere: cum maiorum imagines in-
tuerentur, vehementissume sibi animum ad virtutem adcendi.
Scilicet non ceram illam neque figuram tantam vim in sese 6
habere, set memoria rerum gestarum eam flammam egregiis
viris in pectore crescere neque prius sedari quam virtus
eorum famam atque gloriam adaequarit. At contra quis 7
est omnium his moribus, quin divitiis et sumptibus, non pro-
bitate neque industria cum maioribus suis contendat? etiam
homines novi, qui antea per virtutem soliti erant nobilitatem
antevenire, furtim et per latrocinia potius quam bonis artibus
ad inperia et honores nituntur: proinde quasi praetura et 8
consulatus atque alia omnia huiusce modi per se ipsa clara
et magnifica sint, ac non perinde habeantur ut eorum qui
ea sustinent virtus est. Verum ego liberius altiusque pro- 9
cessi, dum me civitatis morum piget taedetque: nunc ad
inceptum redeo.

Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum 5
Iugurtha, rege Numidarum, gessit, primum quia magnum
et atrox variaque victoria fuit, dehinc quia tunc primum 2
superbiae nobilitatis obviam itum est, quae contentio divina
et humana cuncta permiscuit eoque vecordiae processit, ut
studiis civilibus bellum atque vastitas Italiae finem faceret.
Set prius quam huiusce modi rei initium expediam, pauca 3
supra repetam, quo ad cognoscendum omnia inlustria magis
magisque in aperto sint.

Bello Punico secundo, quo dux Carthaginiensium Han- 4
nibal post magnitudinem nominis Romani Italiae opes ma-
xume adtriverat, Masinissa, rex Numidarum, in amicitiam
receptus a P. Scipione cui postea Africano cognomen ex
virtute fuit, multa et praeclara rei militaris facinora fecerat,
ob quae victis Carthaginiensibus et capto Suface, cuius in
Africa magnum atque late inperium valuit, populus Roma-
nus quascumque urbis et agros manu ceperat regi dono
dedit. Igitur amicitia Masinissae bona atque honesta nobis 5
permansit: inperi vitaeque eius finis idem fuit.

Dein Micipsa filius regnum solus obtinuit Mastanabale
et Gulussa fratribus morbo absumptis. Is Adherbalem et
Hiempsalem ex sese genuit, Iugurthamque, filium Masta-

nabalis fratris, quem Masinissa, quod ortus ex concubina
erat, privatum dereliquerat, eodem cultu quo liberos suos
domi habuit.
6 Qui ubi primum adolevit, pollens viribus, decora facie,
set multo maxume ingenio validus, non se luxu neque in-
ertiae conrumpendum dedit, set, uti mos gentis illius est,
equitare iaculari cursu cum aequalibus certare, et cum omnis
gloria anteiret, omnibus tamen carus esse: ad hoc pleraque
tempora in venando agere, leonem atque alias feras primus
aut in primis ferire: plurumum facere, minumum ipse de
2 se loqui. Quibus rebus Micipsa tametsi initio laetus fuerat
existumans virtutem Iugurthae regno suo gloriae fore, ta-
men postquam hominem adulescentem exacta sua aetate et
parvis liberis magis magisque crescere intellegit, vehemen-
ter eo negotio permotus multa cum animo suo volvebat.
3 Terrebat eum natura mortalium avida inperi et praeceps
ad explendam animi cupidinem, praeterea oportunitas suae
liberorumque aetatis, quae etiam mediocris viros spe praedae
transvorsos agit, ad hoc studia Numidarum in Iugurtham
adcensa: ex quibus, si talem virum dolis interfecisset, ne
7 qua seditio aut bellum oriretur anxius erat. Eis difficul-
tatibus circumventus ubi videt neque per vim neque insidiis
obprimi posse hominem tam acceptum popularibus, quod
erat Iugurtha manu promptus et adpetens gloriae militaris,
statuit eum obiectare periculis et eo modo fortunam tem-
ptare.
2 Igitur bello Numantino Micipsa cum populo Romano
equitum atque peditum auxilia mitteret, sperans vel osten-
tando virtutem vel hostium saevitia facile eum occasurum,
3 praefecit Numidis quos in Hispaniam mittebat. Set ea res
4 longe aliter ac ratus erat evenit. Nam Iugurtha, ut erat
inpigro atque acri ingenio, ubi naturam P. Scipionis, qui
tum Romanis inperator erat, et morem hostium cognovit,
multo labore multaque cura, praeterea modestissume pa-
rendo et saepe obviam eundo periculis in tantam claritudi-
nem brevi pervenerat, ut nostris vehementer carus, Nu-
5 mantinis maxumo terrori esset. Ac sane, quod difficillu-
mum in primis est, et proelio strenuus erat et bonus con-

o, quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex
lacia temeritatem adferre plerumque solet. Igitur inpe- 6
or omnis fere res asperas per Iugurtham agere, in ami-
habere, magis magisque eum in dies amplecti, quippe
us neque consilium neque inceptum ullum frustra erat.
c adcedebat munificentia animi et ingeni sollertia, quis 7
ius sibi multos ex Romanis familiari amicitia coniunxerat.
tempestate in exercitu nostro fuere conplures novi at- 8
e nobiles, quibus divitiae bono honestoque potiores erant,
tiosi domi, potentes apud socios, clari magis quam ho-
sti, qui Iugurthae non mediocrem animum pollicitando
endebant, si Micipsa rex occidisset, fore uti solus inperio
midiae potiretur: in ipso maxumam virtutem, Romae
nia vaenalia esse. Set postquam Numantia deleta P. Scipio 2
iittere auxilia et ipse revorti domum decrevit, donatum
ue laudatum magnifice pro contione Iugurtham in prae-
ium abduxit ibique secreto monuit, ut potius publice
im privatim amicitiam populi Romani coleret, neu qui-
s largiri insuesceret: periculose a paucis emi quod mul-
um esset: si permanere vellet in suis artibus, ultro illi
gloriam et regnum venturum, sin properantius pergeret,
imet ipsum pecunia praecipitem casurum. Sic locutus 9
n litteris eum, quas Micipsae redderet, dimisit. Earum
itentia haec erat: 'Iugurthae tui bello Numantino longe 2
xuma virtus fuit, quam rem tibi certo scio gaudio esse.
bis ob merita sua carus est: ut idem senatui populoque
mano sit, summa ope nitemur. Tibi quidem pro nostra
icitia gratulor. En habes virum dignum te atque avo suo
sinissa.' Igitur rex, ubi ea, quae fama acceperat, ex 3
eris inperatoris ita esse cognovit, cum virtute tum gratia
i permotus flexit animum suum et Iugurtham benificiis
cere adgressus est statimque eum adoptavit, et testa-
nto pariter cum filiis heredem instituit.

Set ipse paucos post annos morbo atque aetate confe- 4
is cum sibi finem vitae adesse intellegeret, coram amicis
cognatis itemque Adherbale et Hiempsale filiis dicitur
iusce modi verba cum Iugurtha habuisse:

'Parvom ego, Iugurtha, te, amisso patre sine spe sine 10

opibus, in [meum] regnum accepi, existumans non minus
me tibi quam liberos, si genuissem, ob beneficia carum fore;
2 neque [ea] res falsum me habuit. Nam, ut alia magna et
egregia tua omittam, novissume rediens Numantia meque
regnumque meum gloria honoravisti tuaque virtute nobis
Romanos ex amicis amicissumos fecisti, in Hispania nomen
familiae renovatum est, postremo, quod difficillumum inter
3 mortalis est, gloria invidiam vicisti. Nunc, quoniam mihi
natura finem vitae facit, per hanc dexteram, per regni fidem
moneo obtestorque, uti hos, qui tibi genere propinqui, be-
nificio meo fratres sunt, caros habeas, neu malis alienos
4 adiungere quam sanguine coniunctos retinere. Non exerci-
tus neque thensauri praesidia regni sunt, verum amici, quos
neque armis cogere neque auro parare queas: officio et
5 fide pariuntur. Quis autem amicior, quam frater fratri? aut
6 quem alienum fidum invenies, si tuis hostis fueris? Equi-
dem ego vobis regnum trado, firmum si boni eritis, sin
mali inbecillum. Nam concordia parvae res crescunt, dis-
7 cordia maxumae dilabuntur. Ceterum ante hos te, Iugur-
tha, quia aetate et sapientia prior es, ne aliter quid eveniat
providere decet. Nam in omni certamine qui opulentior
est, etiamsi accipit iniuriam, tamen quia plus potest facere
8 videtur. Vos autem, Adherbal et Hiempsal, colite obser-
vate talem hunc virum, imitamini virtutem et enitimini, ne
ego meliores liberos sumpsisse videar quam genuisse.'

11 Ad ea Iugurtha, tametsi regem ficta locutum intelle-
gebat et ipse longe aliter animo agitabat, tamen pro tem-
2 pore benigne respondit. Micipsa paucis post diebus moritur.
Postquam illi more regio iusta magnifice fecerant, re-
guli in unum convenerunt, ut inter se de cunctis negotiis
3 disceptarent. Set Hiempsal, qui minumus ex illis erat, natura
ferox et iam antea ignobilitatem Iugurthae, quia materno
genere inpar erat, despiciens, dextra Adherbalem adsedit, ne
4 medius ex tribus, quod apud Numidas honori ducitur, Iu-
gurtha foret: dein tamen, ut aetati concederet fatigatus a
5 fratre, vix in partem alteram transductus est. Ibi cum multa
de administrando inperio dissererent, Iugurtha inter alias
res iacit oportere quinquenni consulta et decreta omnia re

di: nam per ea tempora confectum annis Micipsam pa-
ı animo valuisse. Tum idem Hiempsal placere sibi re- 6
ndit: nam ipsum illum tribus proxumis annis [adopta-
e] in regnum pervenisse. Quod verbum in pectus Iu- 7
thae altius quam quisquam ratus erat descendit. Itaque 8
eo tempore ira et metu anxius moliri parare atque ea
lo cum animo habere quibus Hiempsal per dolum cape-
ır. Quae ubi tardius procedunt neque lenitur animus
ıx, statuit quovis modo inceptum perficere.

Primo conventu, quem ab regulis factum supra me- 12
ravi, propter dissensionem placuerat dividi thensauros
sque inperi singulis constitui. Itaque tempus ad utram- 2
rem decernitur, set maturius ad pecuniam distribuen-
a. Reguli interea in loca propinqua thensauris alius alio
cessere. Set Hiempsal in oppido Thirmida forte eius 3
ao utebatur, qui proxumus lictor Iugurthae carus accep-
que ei semper fuerat. Quem ille casu ministrum oblatum
missis onerat inpellitque, uti tamquam sua visens do-
m eat, portarum clavis adulterinas paret — nam verae
Hiempsalem referebantur —, ceterum, ubi res postu-
et, se ipsum cum magna manu venturum. Numida man- 4
a brevi conficit atque, uti doctus erat, noctu Iugurthae
ites introducit. Qui postquam in aedis inrupere, divorsi 5
em quaerere, dormientis alios alios occursantis interfi-
e, scrutari loca abdita, clausa effringere, strepitu et tu-
ltu omnia miscere: cum interim Hiempsal reperitur oc-
tans se [in] tugurio mulieris ancillae, quo initio pavidus
ignarus loci perfugerat. Numidae caput eius, uti iussi
nt, ad Iugurtham referunt.

Ceterum fama tanti facinoris per omnem Africam brevi 13
olgatur: Adherbalem omnisque qui sub inperio Micipsae
rant metus invadit: in duas partis discedunt Numidae:
res Adherbalem secuntur, set illum alterum bello melio-
. Igitur Iugurtha quam maxumas potest copias armat, 2
is partim vi, alias voluntate inperio suo adiungit, omni
midiae inperare parat. Adherbal, tametsi Romam legatos 3
serat, qui senatum docerent de caede fratris et fortunis
s, tamen fretus multitudine militum parabat armis con-

4 tendere. Set ubi res ad certamen venit, victus ex proelio
5 profugit in provinciam ac deinde Romam contendit. Tum
Iugurtha patratis consiliis, postquam omni Numidia potie-
batur, in otio facinus suum cum animo reputans, timere
populum Romanum neque advorsus iram eius usquam nisi
6 in avaritia nobilitatis et pecunia sua spem habere. Itaque
paucis diebus cum auro et argento multo Romam legatos mit-
tit, quis praecipit, primum uti veteres amicos muneribus
expleant, deinde novos adquirant, postremo quaecumque
7 possint largiundo parare ne cunctentur. Set ubi Romam
legati venere et ex praecepto regis hospitibus aliisque, quo-
rum ea tempestate in senatu auctoritas pollebat, magna mu-
nera misere, tanta conmutatio incessit, ut ex maxuma invidia
8 in gratiam et favorem nobilitatis Iugurtha veniret. Quorum
pars spe, alii praemio inducti singulos ex senatu ambiundo
9 nitebantur, ne gravius in eum consuleretur. Igitur ubi le-
gati satis confidunt, die constituto senatus utrisque datur.
Tum Adherbalem hoc modo locutum accepimus:

14 'Patres conscripti, Micipsa pater meus moriens mihi
praecepit, uti regni Numidiae tantum modo procurationem
existumarem meam, ceterum ius et inperium eius penes vos
esse, simul eniterer domi militiaeque quam maxumo usui
esse populo Romano, vos mihi cognatorum, vos adfinium
loco ducerem: si ea fecissem, in vostra amicitia exercitus
2 divitias, munimenta regni, me habiturum. Quae cum prae-
cepta parentis mei agitarem, Iugurtha, homo omnium quos
terra sustinet sceleratissumus, contempto inperio vostro Ma-
sinissae me nepotem et iam ab stirpe socium atque amicum
populi Romani regno fortunisque omnibus expulit.

3 Atque ego, patres conscripti, quoniam eo miseriarum
venturus eram, vellem potius ob mea quam ob maiorum
meorum benificia possem a vobis auxilium petere, ac ma-
xume deberi mihi benificia a populo Romano, quibus non
egerem, secundum ea, si desideranda erant, uti debitis
4 uterer. Set quoniam parum tuta per se ipsa probitas est,
neque mihi in manu fuit Iugurtha qualis foret, ad vos con-
fugi, patres conscripti, quibus, quod mihi miserrumum est,
cogor prius oneri quam usui esse.

Ceteri reges aut bello victi in amicitiam a vobis recepti 5
sunt aut in suis dubiis rebus societatem vostram adpetive-
runt, familia nostra cum populo Romano bello Carthagi-
niensi [amicitiam] instituit, quo tempore magis fides eius
quam fortuna petunda erat. Quorum progeniem vos, patres 6
conscripti, nolite pati me, nepotem Masinissae, frustra a vobis
auxilium petere.

Si ad inpetrandum nihil caussae haberem praeter mi- 7
serandam fortunam, quod paulo ante rex genere fama atque
copiis potens, nunc deformatus aerumnis, inops alienas
opes expecto, tamen erat maiestatis populi Romani prohi-
bere iniuriam neque pati cuiusquam regnum per scelus cre-
scere. Verum ego eis finibus eiectus sum, quos maioribus 8
meis populus Romanus dedit, unde pater et avos meus una
vobiscum expulere Sufacem et Carthaginiensis. Vostra be-
nificia mihi erepta sunt, patres conscripti, vos in mea iniuria
despecti estis.

Eheu me miserum! Hucine, Micipsa pater, benificia 9
tua evasere, ut quem tu parem cum liberis [tuis] regnique
participem fecisti, is potissumum stirpis tuae extinctor sit?
Numquam ergo familia nostra quieta erit? semperne in san-
guine ferro fuga vorsabitur? Dum Carthaginienses incolu- 10
mes fuere, iure omnia saeva patiebamur: hostes ab latere,
vos amici procul: spes omnis in armis erat. Postquam illa
pestis ex Africa eiecta est, laeti pacem agitabamus, quippe
quis hostis nullus erat, nisi forte quem vos iussissetis. Ecce 11
autem ex inproviso Iugurtha, intoleranda audacia, scelere
atque superbia sese ecferens, fratre meo atque eodem pro-
pinquo suo interfecto primum regnum eius sceleris sui prae-
dam fecit, post ubi me eisdem dolis non quit capere, nihil
minus quam vim aut bellum expectantem in inperio vostro,
sicut videtis, extorrem patria domo, inopem et copertum
miseriis effecit, ut ubivis tutius quam in regno meo essem.
Ego sic existumabam, patres conscripti, uti praedicantem 12
audiveram patrem meum: qui vostram amicitiam diligenter
colerent, eos multum laboris suscipere, ceterum ex omni-
bus maxume tutos esse. Quod in familia nostra fuit, prae- 13

stitit, uti in omnibus bellis adesset vobis: nos uti per otium tuti simus, in vostra manu est, patres conscripti.

14 Pater nos duos fratres reliquit: tertium Iugurtham beneficiis suis ratus est coniunctum nobis fore. Alter eorum
15 necatus est, alterius ipse ego manus inpias vix effugi. Quid agam? aut quo potissumum infelix adcedam? Generis praesidia omnia extincta sunt: pater, uti necesse erat, naturae concessit: fratri, quem minume decuit, propincus per scelus vitam eripuit: adfinis, amicos, propinquos ceteros meos alium alia clades obpressit: capti ab Iugurtha pars in crucem acti, pars bestiis obiecti sunt: pauci, quibus relicta [est] anima, clausi in tenebris, cum maerore et luctu morte graviorem vitam exigunt.

16 Si omnia, quae aut amisi aut ex necessariis advorsa facta sunt, incolumia manerent, tamen, si quid ex inproviso mali accidisset, vos inplorarem, patres conscripti, quibus pro magnitudine inperi ius et iniurias omnis curae esse de-
17 cet. Nunc vero exul patria domo, solus atque omnium honestarum rerum egens, quo adcedam, aut quos adpellem? nationesne aut reges, qui omnes familiae nostrae ob vostram amicitiam infesti sunt? An quoquam mihi adire licet, ubi non maiorum meorum hostilia monumenta pluruma sint, aut quisquam nostri misereri potest, qui aliquando vobis hostis fuit?

18 Postremo Masinissa nos ita instituit, patres conscripti, ne quem coleremus nisi populum Romanum, ne societates neu foedera nova acciperemus: abunde magna praesidia nobis in vostra amicitia fore: si huic inperio fortuna mutare-
19 tur, una occidendum nobis esse. Virtute ac deis volentibus magni estis et opulenti, omnia secunda et oboedientia sunt: quo facilius sociorum iniurias curare licet.

20 Tantum illud vereor, ne quos privata amicitia Iugurthae parum cognita transvorsos agat, quos ego audio maxuma ope niti, ambire fatigare vos singulos, ne quid de absente incognita caussa statuatis: fingere me verba et fu-
21 gam simulare, cui licuerit in regno manere. Quod utinam illum, quoius inpio facinore in has miserias proiectus sum, eadem haec simulantem videam, et aliquando aut apud vos

ud deos inmortalis rerum humanarum cura oriatur:
, qui nunc sceleribus suis ferox atque praeclarus est,
us malis excruciatus inpietatis in parentem nostrum,
mei necis mearumque miseriarum gravis poenas
:.

amiam, frater animo meo carissume, quamquam tibi 22
ıro, et unde minume decuit, vita erepta est, tamen
dum magis quam dolendum puto casum tuum: non 23
egnum, set fugam exilium egestatem, set omnis has
me premunt aerumnas cum anima simul amisisti. At
felix, in tanta mala praecipitatus ex patrio regno, re-
umanarum spectaculum praebeo, incertus quid agam,
iniurias persequar ipse auxili egens, an regno con-
cuius vitae necisque potestas ex opibus alienis pendet.
n emori fortunis meis honestus exitus esset, neu iure 24
nptus viderer, si defessus malis iniuriae concessissem.
neque vivere lubet neque mori licet sine dedecore.
atres conscripti, per vos, per liberos atque parentis 25
s, per maiestatem populi Romani subvenite mihi mi-
ite obviam iniuriae, nolite pati regnum Numidiae,
vostrum est, per scelus et sanguinem familiae nostrae
ere.'

ostquam rex finem loquendi fecit, legati Iugurthae, 15
one magis quam caussa freti, paucis respondent: Hiemp-
ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Adher-
ultro bellum inferentem, postquam superatus sit,
quod iniuriam facere nequivisset: Iugurtham ab se-
petere, ne se alium putarent, ac Numantiae cognitus
neu verba inimici ante facta sua ponerent. Deinde 2
e curia egrediuntur. Senatus statim consulitur. Fau-
legatorum, praeterea [senatus] magna pars, gratia
vata, Adherbalis dicta contemnere, Iugurthae virtutem
ere laudibus: gratia voce, denique omnibus modis pro
scelere et flagitio, sua quasi pro gloria, nitebantur.
ntra pauci, quibus bonum et aecum divitiis carius erat, 3
niundum Adherbali et Hiempsalis mortem severe vin-
dam censebant, set ex omnibus maxume M. Aemilius
us, homo nobilis, inpiger factiosus, avidus potentiae

honoris divitiarum, ceterum vitia sua callide occultans. Is
postquam vidit regis largitionem famosam inpudentemque,
veritus, quod in tali re solet, ne polluta licentia invidiam
16 adcenderet, animum a consueta lubidine continuit. Vicit
tamen in senatu pars illa, quae vero precium aut gratiam
2 anteferebat. Decretum fit, uti decem legati regnum, quod
Micipsa obtinuerat, inter Iugurtham et Adherbalem divide-
rent. Cuius legationis princeps fuit L. Opimius, homo cla-
rus et tum in senatu potens, quia consul G. Graccho et
M. Fulvio Flacco interfectis acerrume victoriam nobilitatis
3 in plebem exercuerat. Eum Iugurtha tametsi Romae in
inimicis habuerat, tamen adcuratissime recepit: dando et
pollicendo multa perfecit, uti famae fide, postremo omnibus
suis rebus commodum regis anteferret. Relicuos legatos
4 eadem via adgressus, plerosque capit: paucis carior fides
5 quam pecunia fuit. In divisione, quae pars Numidiae Mau-
retaniam adtingit, agro virisque opulentior, Iugurthae tra-
ditur, illam alteram specie quam usu potiorem, quae por-
tuosior et aedificiis magis exornata erat, Adherbal possedit.
17 Res postulare videtur Africae situm paucis exponere
et eas gentis, quibuscum nobis bellum aut amicitia fuit,
2 adtingere. Set quae loca et nationes ob calorem aut aspe-
ritatem, item solitudines minus frequentata sunt, de eis haut
facile conpertum narraverim, cetera quam paucissumis ab-
solvam.
3 In divisione orbis terrae plerique in parte tertia Afri-
cam posuere, pauci tantummodo Asiam et Europam esse,
4 set Africam in Europa. Ea finis habet ab occidente fretum
nostri maris et Oceani, ab ortu solis declivem latitudinem,
5 quem locum Catabathmon incolae adpellant. Mare saevom
inportuosum: ager frugum fertilis, bonus pecori, arbore
6 infecundus: caelo terraque paenuria aquarum. Genus ho-
minum salubri corpore, velox, patiens laborum: plerosque
senectus dissolvit, nisi qui ferro aut bestiis interiere: nam
morbus haut saepe quemquam superat. Ad hoc malifici ge-
7 neris plurima animalia. Set qui mortales initio Africam
habuerint, quique postea adcesserint, aut quo modo inter
se permixti sint, quamquam ab ea fama quae plerosque

obtinet divorsum est, tamen uti ex libris Punicis, qui regis
Hiempsalis dicebantur, interpretatum nobis est utique rem
sese habere cultores eius terrae putant, quam paucissumis
dicam. Ceterum fides eius rei penes auctores erit.

Africam initio habuere Gaetuli et Libues, asperi incul- 18
tique, quis cibus erat caro ferina atque humi pabulum uti
pecoribus. Ei neque moribus neque lege aut inperio cuius- 2
quam regebantur: vagi palantes quas nox coegerat sedes
habebant. Set postquam in Hispania Hercules, sicuti Afri 3
putant, interiit, exercitus eius, conpositus ex variis genti-
bus, amisso duce ac passim multis sibi quisque inperium
petentibus brevi dilabitur. Ex eo numero Medi *et* Persae 4
et Armenii navibus in Africam transvecti proxumos nostro
mari locos occupavere, set Persae intra Oceanum magis, ei- 5
que alveos navium invorsos pro tuguriis habuere, quia ne-
que materia in agris neque ab Hispanis emundi aut mu-
tandi copia erat: mare magnum et ignara lingua conmercio
prohibebant. Ei paulatim per conubia Gaetulos secum 6
miscuere, et quia saepe temptantes agros alia, deinde alia 7
loca petiverant, semet ipsi nomadas adpellavere. Ceterum 8
adhuc aedificia Numidarum agrestium, quae mapalia illi vo-
cant, oblonga, incurvis lateribus tecta, quasi navium carinae
sunt. Medis autem et Armeniis adcessere Libues — nam 9
hi propius mare Africum agitabant, Gaetuli sub sole ma-
gis, haut procul ab ardoribus — eique mature oppida ha-
buere: nam freto divisi ab Hispania mutare res inter se in-
stituerant. Nomen eorum paulatim Libues conrupere, bar- 10
bara lingua Mauros pro Medis adpellantes. Set res Per- 11
sarum brevi adolevit: ac postea nomine Numidae, propter
multitudinem a parentibus digressi, possedere ea loca, quae
proxuma Carthagine Numidia adpellatur. Deinde utrique 12
alteris freti finitumos armis aut metu sub inperium suum
coegere, nomen gloriamque sibi addidere, magis ei, qui ad
nostrum mare processerant, quia Libues quam Gaetuli minus
bellicosi. Denique Africae pars inferior pleraque ab Numidis
possessa est, victi omnes in gentem nomenque inperantium
concessere.

Postea Phoenices, pars inperi cupidine, alii multitu- 19

dinis domi minuendae gratia sollicitata plebe et aliis nova-
rum rerum avidis, Hipponem Hadrumetum Leptim aliasque
urbis in ora marituma condidere, eaeque brevi multum auc-
2 tae pars originibus suis praesidio, aliae decori fuere. Nam
de Carthagine silere melius puto quam parum dicere, quo-
niam alio properare tempus monet.
3 Igitur ad Catabathmon, qui locus Aegyptum ab Africa
dividit, secundo mari prima Curene est, colonia Theraeon,
ac deinceps duae Syrtes, interque eas Leptis, deinde Phi-
laenon arae, quem locum Aegyptum vorsus finem inperi
4 habuere Carthaginienses, post aliae Punicae urbes. Cetera
loca usque ad Mauretaniam Numidae tenent: proxumi Hi-
5 spania Mauri sunt. Super Numidiam Gaetulos accepimus
6 partim in tuguriis, alios incultius vagos agitare, post eos
7 Aethiopas esse, dehinc loca exusta solis ardoribus. Igitur
bello Iugurthino pleraque ex Punicis oppida et finis Car-
thaginiensium, quos novissume habuerant, populus Romanus
per magistratus administrabat, Gaetulorum magna pars et
Numidae usque ad flumen Mulucham sub Iugurtha erant,
Mauris omnibus rex Bocchus inperitabat, praeter nomen
cetera ignarus populi Romani itemque nobis neque bello
8 neque pace antea cognitus. De Africa et eius incolis ad
necessitudinem rei satis dictum.

20 Postquam diviso regno legati Africa decessere et Iu-
gurtha contra timorem animi praemia sceleris adeptum sese
videt, certum esse ratus, quod ex amicis apud Numantiam
acceperat, omnia Romae venalia esse, simul et illorum pol-
licitationibus adcensus, quos paulo ante muneribus expleve-
2 rat, in regnum Adherbalis animum intendit. Ipse acer bel-
licosus, at is, quem petebat, quietus inbellis, placido ingenio,
3 oportunus iniuriae, metuens magis quam metuendus. Igitur
ex inproviso finis eius cum magna manu invadit, multos mor-
talis cum pecore atque alia praeda capit, aedificia incendit,
4 pleraque loca hostiliter cum equitatu adcedit, deinde cum
omni multitudine in regnum suum convortit, existumans
Adherbalem dolore permotum iniurias suas manu vindica-
5 turum eamque rem belli caussam fore. At ille, quod neque
se parem armis existumabat et amicitia populi Romani ma-

gis quam Numidis fretus erat, legatos ad Iugurtham de in-
iuriis questum misit: qui tametsi contumeliosa dicta retu-
lerunt, prius tamen omnia pati decrevit, quam bellum su-
mere, quia temptatum antea secus cesserat. Neque eo 6
magis cupido Iugurthae minuebatur, quippe qui totum eius
regnum animo iam invaserat. Itaque non, uti antea, cum 7
praedatoria manu, sed magno exercitu conparato bellum
gerere coepit et aperte totius Numidiae inperium petere.
Ceterum qua pergebat, urbis agros vastare, praedas agere: 8
suis animum, hostibus terrorem augere. Adherbal ubi in- 21
tellegit eo processum, uti regnum aut relinquendum esset
aut armis retinendum, necessario copias parat et Iugurthae
obvius procedit. Interim haut longe a mari prope Cirtam 2
oppidum utriusque exercitus consedit, et quia diei extre-
mum erat, proelium non inceptum. Set ubi plerumque
noctis processit, obscuro etiamtum lumine milites Iugurthini
signo dato castra hostium invadunt: semisomnos partim, alios
arma sumentis fugant funduntque: Adherbal cum paucis
equitibus Cirtam profugit, et ni multitudo togatorum fuis-
set, quae Numidas insequentis moenibus prohibuit, uno
die inter duos reges coeptum atque patratum bellum foret.
Igitur Iugurtha oppidum circumsedit, vineis turribusque et 3
machinis omnium generum expugnare adgreditur, maxume
festinans tempus legatorum antecapere, quos ante proelium
factum ab Adherbale Romam missos audiverat.

Set postquam senatus de bello eorum accepit, tres adu- 4
lescentes in Africam legantur, qui ambos reges adeant, se-
natus populique Romani verbis nuntient: velle et censere,
eos ab armis discedere: ita seque illisque dignum esse. Le- 22
gati in Africam maturantes veniunt, eo magis quod Romae,
dum proficisci parant, de proelio facto et obpugnatione Cir-
tae audiebatur: set is rumor clemens erat. Quorum Iugur- 2
tha accepta oratione respondit: sibi neque maius quicquam
neque carius auctoritate senati esse: ab adulescentia ita se
enisum, ut ab optumo quoque probaretur: virtute non ma-
litia P. Scipioni, summo viro, placuisse: ob easdem artis
ab Micipsa, non paenuria liberorum, in regnum adoptatum
esse: ceterum quo plura bene atque strenue fecisset, eo 3

4 animum suum iniuriam minus tolerare: Adherbalem dolis
vitae suae insidiatum: quod ubi conperisset, sceleri eius
obviam isse: populum Romanum neque recte neque pro
bono facturum, si ab iure gentium sese prohibuerit: postre-
mo de omnibus rebus legatos Romam brevi missurum.' Ita
5 utrique digrediuntur. Adherbalis adpellandi copia non fuit.
23 Iugurtha ubi eos Africa decessisse ratus est neque
propter loci naturam Cirtam armis expugnare potest, vallo
atque fossa moenia circumdat, turris extruit easque praesi-
diis firmat, praeterea dies noctisque aut per vim aut dolis
temptare, defensoribus moenium praemia modo modo for-
midinem ostentare, suos hortando ad virtutem adrigere,
2 prorsus intentus cuncta parare. Adherbal ubi intellegit
omnis suas fortunas in extremo sitas, hostem infestum,
auxili spem nullam, paenuria rerum necessariarum bellum
trahi non posse, ex eis, qui una Cirtam profugerant, duos
maxume inpigros delegit: eos multa pollicendo ac mise-
rando casum suum confirmat, uti per hostium munitiones
24 noctu ad proxumum mare, dein Romam pergerent. Numi-
dae paucis diebus iussa efficiunt: litterae Adherbalis in se-
natu recitatae, quarum sententia haec fuit:
2 'Non mea culpa saepe ad vos oratum mitto, patres con-
scripti, set vis Iugurthae subigit, quem tanta lubido extin-
guendi me invasit, ut neque vos neque deos inmortalis in
3 animo habeat, sanguinem meum quam omnia malit. Itaque
quintum iam mensem socius et amicus populi Romani armis
obsessus teneor, neque mihi Micipsae patris [mei] benificia
neque vostra decreta auxiliantur: ferro an fame acrius ur-
4 guear incertum est. Plura de Iugurtha scribere dehortatur
me fortuna mea: et iam antea expertus sum parum fidei
5 miseris esse. Nisi tamen intellego illum supra quam ego
sum petere, neque simul amicitiam vostram et regnum meum
sperare. Utrum gravius existumet, nemini occultum est.
6 Nam initio occidit Hiempsalem, fratrem meum, deinde patrio
regno me expulit: quae sane fuerint nostrae iniuriae, nihil ad
7 vos. Verum nunc vostrum regnum armis tenet, me, quem
vos inperatorem Numidis posuistis, clausum obsidet: lega-
8 torum verba quanti fecerit pericula mea declarant. Quid

est relicum, nisi vis vostra, quo moveri possit? Nam ego 9
quidem vellem, et haec quae scripsi, et illa quae antea in
senatu questus sum, vana forent potius quam miseria mea
fidem verbis faceret. Set quoniam eo natus sum, ut Iu- 10
gurthae scelerum ostentui essem, non iam mortem neque
aerumnas, tantum modo inimici inperium et cruciatus cor-
poris deprecor. Regno Numidiae, quod vostrum est, uti
lubet, consulite: me manibus inpiis eripite, per maiestatem
inperi, per amicitiae fidem, si ulla apud vos memoria re-
manet avi mei Masinissae.'

His litteris recitatis fuere qui exercitum in Africam 25
mittendum censerent et quam primum Adherbali subve-
niundum, de Iugurtha interim uti consuleretur, quoniam
legatis non paruisset. Set ab eisdem illis regis fautoribus 2
summa ope enisum, ne tale decretum fieret. Ita bonum 3
publicum, ut in plerisque negotiis solet, privata gratia de-
victum. Legantur tamen in Africam maiores natu, nobiles, 4
amplis honoribus usi, in quis fuit M. Scaurus, de quo
supra memoravimus, consularis et tum senatus princeps.
Ei, quod res in invidia erat simul et ab Numidis obsecrati, 5
triduo navim ascendere, dein brevi Uticam adpulsi litteras
ad Iugurtham mittunt, quam ocissume ad provinciam ad-
cedat, seque ad eum ab senatu missos. Ille ubi accepit ho- 6
mines claros, quorum auctoritatem Romae pollere audiverat,
contra inceptum suum venisse, primo conmotus, metu atque
lubidine divorsus agitabatur: timebat iram senatus, ni pa- 7
ruisset legatis: porro animus cupidine caecus ad inceptum
scelus rapiebatur. Vicit tamen in avido ingenio pravom 8
consilium. Igitur exercitu circumdato summa vi Cirtam 9
inrumpere nititur, maxume sperans diducta manu hostium
aut vi aut dolis sese casum victoriae inventurum. Quod 10
ubi secus procedit, neque quod intenderat efficere potest ut
prius quam legatos conveniret Adherbalis potiretur, ne am-
plius morando Scaurum, quem plurumum metuebat, in-
cenderet, cum paucis equitibus in provinciam venit. Ac 11
tametsi senati verbis graves minae nuntiabantur, quod ab
obpugnatione non desisteret, multa tamen oratione con-
sumpta legati frustra discessere.

26 Ea postquam Cirtae audita sunt, Italici, quorum virtute moenia defensabantur, confisi deditione facta propter magnitudinem populi Romani inviolatos sese fore, Adherbali suadent uti seque et oppidum Iugurthae tradat, tantum ab eo
2 vitam paciscatur: de ceteris senatui curae fore. At ille, tametsi omnia potiora fide Iugurthae rebatur, tamen quia penes eosdem, si advorsaretur, cogendi potestas erat, ita,
3 uti censuerant Italici, deditionem facit. Iugurtha in primis Adherbalem excruciatum necat, deinde omnis puberes Numidas atque negotiatores promiscue, uti quisque armatis obvius fuerat, interficit.

27 Quod postquam Romae cognitum est et res in senatu agitari coepta, eidem illi ministri regis interpellando ac saepe gratia interdum iurgiis trahendo tempus atrocitatem facti
2 leniebant. Ac ni G. Memmius, tribunus plebei designatus, vir acer et infestus potentiae nobilitatis, populum Romanum edocuisset, id agi, ut per paucos factiosos Iugurthae scelus condonaretur, profecto omnis invidia prolatandis consultationibus dilapsa foret: tanta vis gratiae atque pecuniae re-
3 gis erat. Set ubi senatus delicti conscientia populum timet, lege Sempronia provinciae futuris consulibus Numidia atque
4 Italia decretae: consules declarati P. Scipio Nasica, L. Bestia Calpurnius: Calpurnio Numidia, Scipioni Italia obvenit:
5 deinde exercitus, qui in Africam portaretur, scribitur, stipendium aliaque, quae bello usui forent, decernuntur.

28 At Iugurtha contra spem nuntio accepto, quippe cui Romae omnia vaenum ire in animo haeserat, filium et cum eo duos familiaris ad senatum legatos mittit, eisque, uti illis quos Hiempsale interfecto miserat, praecipit, omnis mortalis
2 pecunia adgrediantur. Qui postquam Romam adventabant, senatus a Bestia consultus est, placeretne legatos Iugurthae recipi moenibus: eique decrevere, nisi regnum ipsumque deditum venissent, uti in diebus proxumis decem Italia de-
3 cederent. Consul Numidis ex senati decreto nuntiari iubet: ita infectis rebus illi domum discedunt.

4 Interim Calpurnius parato exercitu legat sibi homines nobilis factiosos, quorum auctoritate quae deliquisset munita fore sperabat: in quis fuit Scaurus, cuius de natura

et habitu supra memoravimus. Nam in consule nostro mul- 5
tae bonaeque artes animi et corporis erant, quas omnis ava-
ritia praepediebat: patiens laborum, acri ingenio, satis pro-
videns, belli haut ignarus, firmissumus contra pericula et
insidias. Set legiones per Italiam Regium, atque inde Si- 6
ciliam, porro ex Sicilia in Africam transvectae. Igitur Cal- 7
purnius initio paratis conmeatibus acriter Numidiam ingres-
sus est multosque mortalis et urbis aliquot pugnando cepit.
Set ubi Iugurtha per legatos pecunia temptare bellique, quod 29
administrabat, asperitatem ostendere coepit, animus aeger
avaritia facile convorsus est. Ceterum socius et administer 2
omnium consiliorum adsumitur Scaurus, qui tametsi a prin-
cipio plerisque ex factione eius conruptis acerrume regem
inpugnaverat, tamen magnitudine pecuniae a bono honesto-
que in pravom abstractus est. Set Iugurtha primo tantum 3
modo belli moram redimebat, existumans sese aliquid inte-
rim Romae pretio aut gratia effecturum: postea vero quam
participem negoti Scaurum accepit, in maxumam spem ad-
ductus recuperandae pacis, statuit cum eis de omnibus
pactionibus praesens agere. Ceterum interea fidei caussa 4
mittitur a consule Sextius quaestor in oppidum Iugurthae
Vaccam: cuius rei species erat acceptio frumenti, quod
Calpurnius palam legatis inperaverat, quoniam deditionis
mora induciae agitabantur. Igitur rex, uti constituerat, in 5
castra venit ac pauca praesenti consilio locutus de invidia
acti sui atque uti in deditionem acciperetur, relicua cum
Bestia et Scauro secreta transigit: dein postero die quasi
per saturam sententiis exquisitis in deditionem accipitur.
Set, uti pro consilio inperatum erat, elephanti triginta, pe- 6
cus atque equi multi cum parvo argenti pondere quaestori
traduntur. Calpurnius Romam ad magistratus rogandos 7
proficiscitur. In Numidia et exercitu nostro pax agitabatur.

Postquam res in Africa gestas quoque modo actae fo- 30
rent fama divolgavit, Romae per omnis locos et conventus
de facto consulis agitari. Apud plebem gravis invidia, patres
solliciti erant: probarentne tantum flagitium an decretum
consulis subvorterent parum constabat. Ac maxume eos 2
potentia Scauri, quod is auctor et socius Bestiae ferebatur,

3 a vero bonoque inpediebat. At G. Memmius, cuius de liber-
tate ingeni et odio potentiae nobilitatis supra diximus, inter
dubitationem et moras senatus contionibus populum ad vin-
dicandum hortari, monere ne rem publicam, ne libertatem
suam desererent, multa superba et crudelia facinora nobi-
litatis ostendere: prorsus intentus omni modo plebis ani-
mum adcendebat.

4 Set quoniam ea tempestate Romae Memmi facundia
clara pollensque fuit, decere existumavi, unam ex tam mul-
tis orationem eius perscribere, ac potissumum ea dicam,
quae in contione post reditum Bestiae huiuscemodi verbis
disseruit:

31 'Multa me dehortantur a vobis, Quirites, ni studium
rei publicae omnia superet, opes factionis, vostra patientia,
ius nullum, ac maxume quod innocentiae plus periculi quam
2 honoris est. Nam illa quidem piget dicere, his annis quin-
decim quam ludibrio fueritis superbiae paucorum, quam
foede quamque inulti perierint vostri defensores, ut vobis
3 animus ab ignavia atque socordia conruptus sit, qui ne nunc
quidem obnoxiis inimicis exurgitis, atque etiam nunc timetis
4 eos, quibus decet terrori esse. Set quamquam haec talia
sunt, tamen obviam ire potentiae factionis animus subigit.
5 Certe ego libertatem, quae mihi a parente meo tradita est,
experiar: verum id frustra an ob rem faciam, in vostra
manu situm est, Quirites.

6 Neque ego vos hortor, quod saepe maiores vostri fecere,
uti contra iniurias armati eatis. Nihil vi, nihil secessione
opus est: necesse est suomet ipsi more praecipites eant.
7 Occiso Tiberio Graccho, quem regnum parare aiebant, in
plebem Romanam quaestiones habitae sunt: post G. Gracchi
et M. Fulvi caedem item vostri ordinis multi mortales in
carcere necati sunt: utriusque cladis non lex, verum lubido
8 eorum finem fecit. Set sane fuerit regni paratio plebi sua
restituere: quidquid sine sanguine civium ulcisci nequitur,
9 iure factum sit. Superioribus annis taciti indignabamini
aerarium expilari, reges et populos liberos paucis nobilibus
vectigal pendere, penes eosdem et summam gloriam et ma-
xumas divitias esse: tamen haec talia facinora inpune susce-

pisse parum habuere, itaque postremo leges maiestas vostra,
divina et humana omnia hostibus tradita sunt. Neque eos, 10
qui ea fecere, pudet aut paenitet, set incedunt per ora vostra
magnifici, sacerdotia et consulatus, pars triumphos suos
ostentantes: proinde quasi ea honori, non praedas habeant.
Servi aere parati iniusta inperia dominorum non perferunt: 11
vos, Quirites, in inperio nati, aequo animo servitutem tole-
ratis?

At qui sunt ei qui rem publicam occupavere? Homines 12
sceleratissumi, cruentis manibus, inmani avaritia, nocentis-
sumi et eidem superbissumi, quibus fides decus pietas post-
remo honesta atque inhonesta omnia quaestui sunt. Pars 13
eorum occidisse tribunos plebei, alii quaestiones iniustas,
plerique caedem in vos fecisse pro munimento habent. Ita 14
quam quisque pessume fecit, tam maxume tutus est: metum
ab scelere suo ad ignaviam vostram transtulere: quos omnis
eadem cupere, eadem odisse [eadem metuere] in unum
coegit. Set haec inter bonos amicitia, inter malos factio est. 15
Quod si tam vos curam libertatis haberetis, quam illi ad 16
dominationem adcensi sunt, profecto neque res publica,
sicuti nunc, vastaretur, et benificia vostra penes optumos,
non audacissumos forent. Maiores vostri parandi iuris et 17
maiestatis constituendae gratia bis per secessionem armati
Aventinum occupavere, vos pro libertate, quam ab illis ac-
cepistis, nonne summa ope nitemini? atque eo vehemen-
tius, quo maius dedecus est parta amittere, quam omnino
non paravisse.

Dicet aliquis: Quid igitur censes? Vindicandum in eos, 18
qui hosti prodidere rem publicam? Non manu neque vi,
quod magis vobis fecisse quam illis accidisse indignum est,
verum quaestionibus et indicio ipsius Iugurthae. Qui si 19
deditícius est, profecto iussis vostris oboediens erit, sin ea
contemnet, scilicet existumabitis, qualis illa pax aut deditio
sit, ex qua ad Iugurtham scelerum inpunitas, ad paucos
potentis maxumae divitiae, ad rem publicam damna atque
dedecora pervenerint. Nisi forte nondum etiam vos domi- 20
nationis eorum satietas tenet et illa quam haec tempora ma-
gis placent, cum regna provinciae, leges iura iudicia, bella

atque paces, postremo divina et humana omnia penes paucos
erant, vos autem, hoc est populus Romanus, invicti ab ho-
stibus, inperatores omnium gentium, satis habebatis animam
retinere: nam servitutem quidem quis vostrum recusare
audebat?
21 Atque ego, tametsi viro flagitiosissumum existumo in-
pune iniuriam accepisse, tamen vos hominibus sceleratissu-
mis ignoscere, quoniam cives sunt, aequo animo paterer, ni
22 misericordia in pernitiem casura esset. Nam et illis, quan-
tum inportunitatis habent, parum est inpune male fecisse,
nisi deinde faciundi licentia eripitur, et vobis aeterna sol-
licitudo remanebit, cum intellegetis aut serviundum esse
23 aut per manus libertatem retinendam. Nam fidei quidem aut
concordiae quae spes est? Dominari illi volunt, vos liberi
esse: facere illi iniurias, vos prohibere: postremo sociis vo-
24 stris veluti hostibus, hostibus pro sociis utuntur. Potestne
in tam divorsis mentibus pax aut amicitia esse?
25 Qua re moneo hortorque vos, ne tantum scelus inpu-
nitum amittatis. Non peculatus aerari factus est, neque per
vim sociis ereptae pecuniae, quae quamquam gravia sunt,
tamen consuetudine iam pro nihilo habentur: hosti acer-
rumo prodita senati auctoritas, proditum inperium vostrum
26 est: domi militiaeque res publica venalis fuit. Quae nisi
quaesita erunt, nisi vindicatum in noxios, quid erit relicum,
nisi ut illis, qui ea fecere, oboedientes vivamus? Nam inpune
quae lubet facere id est regem esse.
27 Neque ego vos, Quirites, hortor, ut malitis civis vostros
perperam quam recte fecisse, set ne ignoscendo malis bonos
28 perditum eatis. Ad hoc in re publica multo praestat benifici
inmemorem esse quam malifici: bonus tantum modo segnior
29 fit ubi neglegas, at malus inprobior. Ad hoc si iniuriae
non sint, haut saepe auxili egeas.'
32 Haec atque alia huiusce modi saepe dicundo Memmius
populo persuadet, uti L. Cassius, qui tum praetor erat, ad
Iugurtham mitteretur, eumque interposita fide publica Ro-
mam duceret, quo facilius indicio regis Scauri et reli-
cuorum, quos pecuniae captae accersebant, delicta pate-
fierent.

Dum haec Romae geruntur, qui in Numidia relicti a 2
estia exercitui praeerant secuti morem inperatoris sui plu-
ıma et flagitiosissuma facinora fecere: fuere qui auro con- 3
ıpti elephantos Iugurthae traderent, alii perfugas vendere,
ırs ex pacatis praedas agebant: tanta vis avaritiae in ani- 4
os eorum veluti tabes invaserat.
At Cassius perlata rogatione a G. Memmio ac perculsa 5
nni nobilitate ad Iugurtham proficiscitur, eique timido et
conscientia diffidenti rebus suis persuadet, quoniam se
)pulo Romano dedisset, ne vim quam misericordiam eius
periri mallet. Privatim praeterea fidem suam interponit,
ıam ille non minoris quam publicam ducebat: talis ea 33
mpestate fama de Cassio erat. Igitur Iugurtha contra de-
ıs regium cultu quam maxume miserabili cum Cassio Ro-
am venit. Ac, tametsi in ipso magna vis animi erat, con- 2
rmatus ab omnibus, quorum potentia aut scelere cuncta
ı gesserat, quae supra diximus, G. Baebium tribunum ple-
ei magna mercede parat, cuius inpudentia contra ius et
iurias omnis munitus foret. At G. Memmius advocata 3
)ntione, quamquam regi infesta plebes erat et pars in vin-
ıla duci iubebat, pars, ni socios sceleris sui aperiret, more
aiorum de hoste subplicium sumi, dignitati quam irae ma-
s consulens sedare motus et animos eorum mollire, post-
mo confirmare fidem publicam per sese inviolatam fore.
ost, ubi silentium coepit, producto Iugurtha verba facit, 4
omae Numidiaeque facinora eius memorat, scelera in pa-
em fratresque ostendit: quibus iuvantibus quibusque mi-
stris ea egerit, quamquam intellegat populus Romanus,
men velle manufesta magis ex illo habere: si verum ape-
at, in fide et clementia populi Romani magnam spem illi
tam, sin reticeat, non sociis saluti fore, set se suasque
es conrupturum. Deinde, ubi Memmius dicundi finem fe- 34
t et Iugurtha respondere iussus est, G. Baebius tribunus
ebei, quem pecunia conruptum supra diximus, regem ta-
re iubet, ac tametsi multitudo, quae in contione aderat,
hementer adcensa terrebat eum clamore voltu, saepe in-
etu atque aliis omnibus quae ira fieri amat, vicit tamen
pudentia. Ita populus ludibrio habitus ex contione disce- 2

dit: Iugurthae Bestiaeque et ceteris, quos illa quaestio exa-
gitabat, animi augescunt.
35 Erat ea tempestate Romae Numida quidam, nomine
Massiva, Gulussae filius, Masinissae nepos, qui, quia in dis-
sensione regum Iugurthae advorsus fuerat, dedita Cirta et
2 Adherbale interfecto profugus ex patria abierat. Huic Sp.
Albinus, qui proxumo anno post Bestiam cum Q. Minucio
Rufo consulatum gerebat, persuadet, quoniam ex stirpe
Masinissae sit Iugurthamque ob scelera invidia cum metu
3 urgueat, regnum Numidiae ab senatu petat. Avidus consul
belli gerundi movere quam senescere omnia malebat: ipsi
4 provincia Numidia, Minucio Macedonia evenerat. Quae
postquam Massiva agitare coepit neque Iugurthae in amicis
satis praesidi est, quod eorum alium conscientia, alium mala
fama et timor inpediebat, Bomilcari, proxumo ac maxume
fido sibi, inperat, precio, sicuti multa confecerat, insidiatores
Massivae paret, ac maxume occulte: sin id parum procedat,
5 quovis modo Numidam interficiat. Bomilcar mature regis
mandata exequitur et per homines talis negoti artifices iti-
nera egressusque eius, postremo loca atque tempora cuncta
6 explorat: deinde, ubi res postulabat, insidias tendit. Igitur
unus ex eo numero, qui ad caedem parati erant, paulo
inconsultius Massivam adgreditur: illum obtruncat, set ipse
deprehensus multis hortantibus et in primis Albino consule
7 indicium profitetur. Fit reus magis ex aequo bonoque quam
ex iure gentium Bomilcar, comes eius qui Romam fide pu-
8 blica venerat. At Iugurtha manufestus tanti sceleris, non
prius omisit contra verum niti, quam animum advortit su-
9 pra gratiam atque pecuniam suam invidiam facti esse. Igitur,
quamquam in priori actione ex amicis quinquaginta vades
dederat, regno magis quam vadibus consulens clam in Nu-
midiam Bomilcarem dimittit, veritus ne relicuos popularis
metus invaderet parendi sibi, si de illo subplicium sumptum
10 foret. Et ipse paucis diebus eodem profectus est, iussus a
senatu Italia decedere. Set postquam Roma egressus est,
fertur saepe eo tacitus respiciens postremo dixisse: 'O ur-
bem venalem et mature perituram, si emptorem invenerit.'
36 Interim Albinus renovato bello conmeatum stipendium

aliaque, quae militibus usui forent, maturat in Africam por-
tare: ac statim ipse profectus, uti ante comitia, quod tem-
pus haut longe aberat, armis aut deditione aut quovis modo
bellum conficeret. At contra Iugurtha trahere omnia et alias 2
deinde alias morae caussas facere, polliceri deditionem ac
deinde metum simulare, cedere instanti et paulo post ne sui
diffiderent instare: ita belli modo modo pacis mora consu-
lem ludificari. Ac fuere qui tum Albinum haut ignarum 3
consili regis existumarent neque ex tanta properantia tam
facile tractum bellum socordia magis quam dolo crederent.
Set postquam dilapso tempore comitiorum dies adventabat, 4
Albinus Aulo fratre in castris pro praetore relicto Romam
decessit.

Ea tempestate Romae seditionibus tribuniciis atrociter 37
res publica agitabatur. P. Lucullus et L. Annius, tribuni 2
plebei, resistentibus conlegis continuare magistratum nite-
bantur, quae dissensio totius anni comitia inpediebat. Ea 3
mora in spem adductus Aulus, quem pro praetore in castris
relictum supra diximus, aut conficiundi belli aut terrore
exercitus ab rege pecuniae capiundae, milites mense Ianua-
rio ex hibernis in expeditionem evocat, magnisque itineribus
hieme aspera pervenit ad oppidum Suthul, ubi regis then-
sauri erant. Quod quamquam et saevitia temporis et opor- 4
tunitate loci neque capi neque obsideri poterat — nam cir-
cum murum, situm in praerupti montis extremo, planities
limosa hiemantibus aquis paludem fecerat —, tamen aut
simulandi gratia quo regi formidinem adderet, aut cupidine
caecus ob thensauros oppidi potiundi, vineas agere aggerem
iacere aliaque quae incepto usui forent properare. At Iugur- 38
tha cognita vanitate atque inperitia legati subdolus eius au-
gere amentiam, missitare subplicantis legatos, ipse quasi
vitabundus per saltuosa loca et tramites exercitum ductare.
Denique Aulum spe pactionis perpulit uti relicto Suthule in 2
abditas regiones sese veluti cedentem insequeretur [ita de-
licta occultiora fuere]. Interea per homines callidos diu 3
noctuque exercitum temptabat, centuriones ducesque tur-
marum partim uti transfugerent conrumpere, alii signo dato
locum uti desererent. Quae postquam ex sententia instruit, 4

intempesta nocte de inproviso multitudine Numidarum Auli
5 castra circumvenit. Milites Romani, perculsi tumultu in-
solito, arma capere alii, alii se abdere, pars territos con-
firmare, trepidare omnibus locis: vis magna hostium, cae-
lum nocte atque nubibus obscuratum, periculum anceps:
6 postremo fugere an manere tutius foret in incerto erat. Set
ex eo numero, quos paulo ante conruptos diximus, cohors
una Ligurum cum duabus turmis Thracum et paucis grega-
riis militibus transiere ad regem, et centurio primi pili ter-
tiae legionis per munitionem, quam uti defenderet accepe-
rat, locum hostibus introeundi dedit, eaque Numidae cuncti
7 inrupere. Nostri foeda fuga, plerique abiectis armis, pro-
8 xumum collem occupavere. Nox atque praeda castrorum
9 hostis, quo minus victoria uterentur, remorata sunt. Deinde
Iugurtha postero die cum Aulo in conloquio verba facit:
tametsi ipsum cum exercitu fame et ferro clausum teneret,
tamen se memorem humanarum rerum, si secum foedus
faceret, incolumis omnis sub iugum missurum: praeterea
10 uti diebus decem Numidia decederet. Quae quamquam
gravia et flagiti plena erant, tamen, quia mortis metum
intuebantur, sicuti regi lubuerat, pax convenit.

39 Set ubi ea Romae conperta sunt, metus atque maeror
civitatem invasere. Pars dolere pro gloria inperi, pars in-
solita rerum bellicarum timere libertati: Aulo omnes in-
festi, ac maxume qui bello saepe praeclari fuerant, quod
armatus dedecore potius quam manu salutem quaesiverat.
2 Ob ea consul Albinus ex delicto fratris invidiam ac deinde
periculum timens senatum de foedere consulebat, et tamen
interim exercitui subplementum scribere, ab sociis et no-
mine Latino auxilia accersere, denique omnibus modis fes-
3 tinare. Senatus ita uti par fuerat decernit suo atque populi
4 iniussu nullum potuisse foedus fieri. Consul inpeditus a
tribunis plebei ne quas paraverat copias secum portaret,
paucis diebus in Africam proficiscitur: nam omnis exer-
citus, uti convenerat Numidia deductus, in provincia hie-
5 mabat. Postquam eo venit, quamquam persequi Iugurtham
et mederi fraternae invidiae animo ardebat, cognitis mi-
litibus, quos praeter fugam soluto imperio licentia atque

lascivia conruperat, ex copia rerum statuit sibi nihil agi-
tandum.

Interim Romae G. Mamilius Limetanus tribunus plebei 40
rogationem ad populum promulgat, uti quaereretur in eos,
quorum consilio Iugurtha senati decreta neglegisset, quique
ab eo in legationibus aut inperiis pecunias accepissent, qui
elephantos quique perfugas tradidissent, item qui de pace
aut bello cum hostibus pactiones fecissent. Huic rogationi 2
partim conscii sibi, alii ex partium invidia pericula metuen-
tes, quoniam aperte resistere non poterant quin illa et alia
talia placere sibi faterentur, occulte per amicos ac maxume
per homines nominis Latini et socios Italicos inpedimenta
parabant. Set plebes incredibile memoratu est quam in- 3
tenta fuerit quantaque vi rogationem iusserit, magis odio
nobilitatis cui mala illa parabantur, quam cura rei publi-
cae: tanta lubido in partibus erat. Igitur ceteris metu per- 4
culsis M. Scaurus, quem legatum Bestiae fuisse supra do-
cuimus, inter laetitiam plebis et suorum fugam, trepida etiam-
tum civitate, cum ex Mamilia rogatione tres quaesitores
rogarentur, effecerat, uti ipse in eo numero crearetur.
Set quaestio exercita aspere violenterque ex rumore et lu- 5
bidine plebis: ut saepe nobilitatem, sic ea tempestate ple-
bem ex secundis rebus insolentia ceperat.

Ceterum mos partium [popularium] et [senatus] fac- 41
tionum ac deinde omnium malarum artium paucis ante an-
nis Romae ortus est otio atque abundantia earum rerum,
quae prima mortales ducunt. Nam ante Carthaginem dele- 2
tam populus et senatus Romanus placide modesteque inter
se rem publicam tractabant, neque gloriae neque dominatio-
nis certamen inter civis erat: metus hostilis in bonis artibus
civitatem retinebat. Set ubi illa formido mentibus decessit, 3
scilicet ea quae res secundae amant, lascivia atque super-
bia incessere. Ita quod in advorsis rebus optaverant otium, 4
postquam adepti sunt, asperius acerbiusque fuit. Namque 5
coepere nobilitas dignitatem, populus libertatem in lubidi-
nem vortere, sibi quisque ducere trahere rapere. Ita omnia
in duas partis abstracta sunt, res publica, quae media fue-
rat, dilacerata. Ceterum nobilitas factione magis pollebat, 6

plebei vis soluta atque dispersa in multitudine minus po-
7 terat. Paucorum arbitrio belli domique agitabatur: penes
eosdem aerarium provinciae magistratus, gloriae triumphi-
que erant, populus militia atque inopia urguebatur: prae-
8 das bellicas inperatores cum paucis diripiebant: interea
parentes aut parvi liberi militum, uti quisque potentiori con-
9 finis erat, sedibus pellebantur. Ita cum potentia avaritia
sine modo modestiaque invadere, polluere et vastare omnia,
nihil pensi neque sancti habere, quoad semet ipsa praeci-
10 pitavit. Nam ubi primum ex nobilitate reperti sunt qui veram
gloriam iniustae potentiae anteponerent, moveri civitas et
42 dissensio civilis quasi permixtio terrae oriri coepit. Nam
postquam Tiberius et G. Gracchus, quorum maiores Punico
atque aliis bellis multum rei publicae addiderant, vindicare
plebem in libertatem et paucorum scelera patefacere coe-
pere, nobilitas noxia atque eo perculsa modo per socios ac
nomen Latinum, interdum per equites Romanos, quos spes
societatis a plebe dimoverat, Gracchorum actionibus obviam
ierat, et primo Tiberium, dein paucos post annos eadem
ingredientem Gaium, tribunum alterum, alterum triumvirum
coloniis deducundis, cum M. Fulvio Flacco ferro necaverat.
2 Et sane Gracchis cupidine victoriae haut satis moderatus
3 animus fuit. Set bono vinci satius est quam malo more in-
4 iuriam vincere. Igitur ea victoria nobilitas ex lubidine sua
usa multos mortalis ferro aut fuga extinxit plusque in reli-
cum sibi timoris quam potentiae addidit. Quae res plerum-
que magnas civitates pessum dedit, dum alteri alteros vin-
cere quovis modo et victos acerbius ulcisci volunt. Set de
studiis partium et omnis civitatis moribus si singulatim aut
pro magnitudine parem disserere, tempus quam res ma-
5 turius me deserat. Quam ob rem ad inceptum redeo.

43 Post Auli foedus exercitusque nostri foedam fugam
Q. Metellus et M. Silanus, consules designati, provincias
inter se partiverant, Metelloque Numidia evenerat, acri viro
et quamquam advorso populi partium fama tamen aequa-
2 bili et inviolata. Is ubi primum magistratum ingressus
est, alia omnia sibi cum conlega ratus, ad bellum, quod
3 gesturus erat, animum intendit. Igitur diffidens veteri exer-

citui, milites scribere praesidia undique accersere, arma tela, equos et cetera instrumenta militiae parare, ad hoc conmeatum adfatim, denique omnia, quae in bello vario et multarum rerum egenti usui esse solent. Ceterum ad ea 4
patranda senatus auctoritate, socii nomenque Latinum et reges ultro auxilia mittundo, postremo omnis civitas summo studio adnitebatur. Itaque ex sententia omnibus rebus pa- 5
ratis conpositisque in Numidiam proficiscitur, magna spe civium cum propter artis bonas tum maxume quod advorsum divitias invictum animum gerebat et avaritia magistratuum ante id tempus in Numidia nostrae opes contusae hostiumque auctae erant.

Set ubi in Africam venit, exercitus ei traditur a Sp. 44
Albino pro consule iners inbellis, neque periculi neque laboris patiens, lingua quam manu promptior, praedator ex sociis et ipse praeda hostium, sine inperio et modestia habitus. Ita inperatori novo plus ex malis moribus sollici- 2
tudinis quam ex copia militum auxili aut spei bonae adcedebat. Statuit tamen Metellus, quamquam et aestivorum 3
tempus comitiorum mora inminuerat et expectatione eventus civium animos intentos putabat, non prius bellum adtingere quam maiorum disciplina milites laborare coëgisset. Nam Albinus, Auli fratris exercitusque clade perculsus, 4
postquam decreverat non egredi provincia, quantum temporis aestivorum in inperio fuit, plerumque milites stativis castris habebat, nisi cum odos aut pabuli egestas locum mutare subegerat. Set neque muniebantur ea, neque more 5
militari vigiliae deducebantur: uti cuique lubebat, ab signis aberat: lixae permixti cum militibus diu noctuque vagabantur: et palantes agros vastare, villas expugnare, pecoris et mancipiorum praedas certantes agere, eaque mutare cum mercatoribus vino advectitio et aliis talibus: praeterea frumentum publice datum vendere, panem in dies mercari: postremo quaecunque dici aut fingi queunt ignaviae luxuriaeque probra, in illo exercitu cuncta fuere et alia amplius. Set in ea difficultate Metellum non minus quam in 45
rebus hostilibus magnum et sapientem virum fuisse conperior, tanta temperantia inter ambitionem saevitiamque mo-

2 deratum: namque edicto primum adiumenta ignaviae sustu-
lisse, ne quisquam in castris panem aut quem alium coc-
tum cibum venderet, ne lixae exercitum sequerentur, ne
miles gregarius in castris neve in agmine servum aut iu-
mentum haberet: ceteris arte modum statuisse. Praeterea
transvorsis itineribus cotidie castra movere, iuxta ac si ho-
stes adessent vallo atque fossa munire, vigilias crebras po-
nere et eas ipse cum legatis circumire, item in agmine in
primis modo modo in postremis, saepe in medio adesse, ne
quispiam ordine egrederetur, ut cum signis frequentes in-
3 cederent, miles cibum et arma portaret. Ita prohibendo
a delictis magis quam vindicando exercitum brevi confir-
mavit.

46 Interea Iugurtha, ubi quae Metellus agebat ex nuntiis
accepit, simul de innocentia eius certior Roma factus, diffi-
dere suis rebus ac tum demum veram deditionem facere
2 conatus est. Igitur legatos ad consulem cum subpliciis mit-
tit, qui tantum modo ipsi liberisque vitam peterent, alia
omnia dederent populo Romano.

3 Set Metello iam antea experimentis cognitum erat genus
Numidarum infidum, ingenio mobili, novarum rerum avi-
4 dum esse. Itaque legatos alium ab alio divorsos adgreditur
ac paulatim temptando, postquam oportunos sibi cognovit
multa pollicendo persuadet uti Iugurtham maxume vivom,
sin id parum procederet necatum sibi traderent: ceterum
5 palam, quae ex voluntate forent regi, nuntiari iubet. Deinde
ipse paucis diebus intento atque infesto exercitu in Numi-
diam procedit, ubi contra belli faciem tuguria plena homi-
num, pecora cultoresque in agris erant: ex oppidis et ma-
palibus praefecti regis obvii procedebant, parati frumentum
dare, conmeatum portare, postremo omnia quae inperaren-
6 tur facere Neque Metellus idcirco minus, set pariter ac si
hostes adessent, munito agmine incedere, late explorare om-
nia, illa deditionis signa ostentui credere et insidiis locum
7 temptari. Itaque ipse cum expeditis cohortibus, item fun-
ditorum et sagittariorum delecta manu apud primos erat,
in postremo G. Marius legatus cum equitibus curabat, in
utrumque latus auxiliarios equites tribunis legionum et

praefectis cohortium dispertiverat, ut cum eis permixti ve-
lites, quocumque adcederent equitatus hostium, propulsa-
rent. Nam in Iugurtha tantus dolus tantaque peritia loco- 8
rum et militiae erat, ut absens an praesens, pacem an bel-
lum gerens, pernitiosior esset in incerto haberetur.

Erat haut longe ab eo itinere, quo Metellus pergebat, 47
oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum vena-
lium totius regni maxume celebratum, ubi et incolere et mer-
cari consueverant Italici generis multi mortales. Huc consul 2
simul temptandi gratia si paterentur, et *ob* oportunitates
loci praesidium inposuit: praeterea inperavit frumentum et
alia quae bello usui forent conportare, ratus, id quod res
monebat, frequentiam negotiatorum et conmeatuum iuvatu-
ram exercitum et iam paratis rebus munimento fore.

Inter haec negotia Iugurtha inpensius modo legatos 3
subplicis mittere, pacem orare, praeter suam liberorum-
que vitam omnia Metello dedere. Quos item, uti priores, 4
consul inlectos ad proditionem domum dimittebat, regi pa-
cem quam postulabat neque abnuere neque polliceri, et
inter eas moras promissa legatorum expectare. Iugurtha 48
ubi Metelli dicta cum factis conposuit ac se suis artibus
temptari animum advortit, quippe cui verbis pax nuntiaba-
tur, ceterum re bellum asperrumum erat, urbs maxuma
alienata, ager hostibus cognitus, animi popularium temptati,
coactus rerum necessitudine statuit armis certare. Igitur 2
explorato hostium itinere, in spem victoriae adductus ex
oportunitate loci, quam maxumas potest copias omnium ge-
nerum parat ac per tramites occultos exercitum Metelli
antevenit.

Erat in ea parte Numidiae, quam Adherbal in divisione 3
possederat, flumen oriens a meridie, nomine Muthul, a
quo aberat mons ferme milia [passuum] viginti tractu pari,
vastus ab natura et humano cultu: set ex eo medio quasi
collis oriebatur, in inmensum pertingens, vestitus oleastro
ac murtetis aliisque generibus arborum, quae humi arido
atque harenoso gignuntur. Media autem planities deserta 4
paenuria aquae praeter flumini propinqua loca: ea consita
arbustis pecore atque cultoribus frequentabantur.

49 Igitur in eo colle, quem transvorso itinere porrectum
docuimus, Iugurtha extenuata [suorum] acie consedit, ele-
phantis et parti copiarum pedestrium Bomilcarem praefecit
eumque edocet quae ageret, ipse propior montem cum omni
2 equitatu et peditibus delectis suos conlocat. Dein singulas
turmas et manipulos circumiens monet atque obtestatur,
uti memores pristinae virtutis et victoriae sese regnumque
suum ab Romanorum avaritia defendant: cum eis certamen
fore, quos antea victos sub iugum miserint: ducem illis
non animum mutatum: quae ab inperatore decuerint, om-
nia suis provisa, locum superiorem, ut prudentes cum in-
peritis, ne pauciores cum pluribus aut rudes cum bello
3 melioribus manum consererent: proinde parati intentique
essent signo dato Romanos invadere: illum diem aut omnis
labores et victorias confirmaturum aut maxumarum aerum-
4 narum initium fore: ad hoc viritim, uti quemque ob mili-
tare facinus pecunia aut honore extulerat, conmonefacere
benifici sui et eum ipsum aliis ostentare: postremo pro cu-
iusque ingenio pollicendo minitando obtestando alium alio
5 modo excitare, cum interim Metellus, ignarus hostium
monte degrediens cum exercitu, conspicatur, primo dubius
quidnam insolita facies ostenderet — nam inter virgulta
equi Numidaeque consederant, neque plane occultati hu-
militate arborum, et tamen incerti quidnam esset, cum na-
tura loci tum dolo ipsi atque signa militaria obscurati —,
6 dein brevi cognitis insidiis paulisper agmen constituit. Ibi
conmutatis ordinibus in dextro latere, quod proxumum hostis
erat, triplicibus subsidiis aciem instruxit, inter manipulos
funditores et sagittarios dispertit, equitatum omnem in cor-
nibus locat, ac pauca pro tempore milites hortatus aciem,
sicuti instruerat, transvorsis principiis in planum deducit.
50 Set ubi Numidas quietos neque colle degredi animadvortit,
veritus ex anni tempore et inopia aquae, ne siti conficere-
tur exercitus, *P.* Rutilium legatum cum expeditis cohorti-
bus et parte equitum praemisit ad flumen, uti locum castris
antecaperet, existumans hostis crebro inpetu et transvorsis
proeliis iter suum remoraturos et quoniam armis diffide-
2 rent, lassitudinem et sitim militum temptaturos. Deinde ipse

pro re atque loco, sicuti monte descenderat, paulatim pro-
cedere, Marium post principia habere, ipse cum sinistrae
alae equitibus esse, qui in agmine principes facti erant.

At Iugurtha, ubi extremum agmen Metelli primos suos 3
praetergressum videt, praesidio quasi duum milium [pedi-
tum] montem occupat, qua Metellus descenderat, ne forte
cedentibus advorsariis receptui ac post munimento foret:
dein repente signo dato hostis invadit. Numidae alii post- 4
remos caedere, pars a sinistra ac dextra temptare, infensi
adesse atque instare, omnibus locis Romanorum ordines
conturbare, quorum etiam qui firmioribus animis obvii ho-
stibus fuerant, ludificati incerto proelio, ipsi modo eminus
sauciabantur, neque contra feriundi aut conserundi manum
copia erat: ante iam docti ab Iugurtha equites, ubi Roma- 5
norum turma insequi coeperat, non confertim neque in
unum sese recipiebant, set alius alio quam maxume divorsi.
Ita numero priores, si ab persequendo hostis deterrere ne- 6
quiverant, disiectos ab tergo aut lateribus circumveniebant:
sin oportunior fugae collis quam campi fuerat, ea vero con-
sueti Numidarum equi facile inter virgulta evadere, nostros
asperitas et insolentia loci retinebat. Ceterum facies totius 51
negoti varia incerta, foeda atque miserabilis: dispersi a suis
pars cedere alii insequi, neque signa neque ordines obser
vare, ubi quemque periculum ceperat ibi resistere ac pro-
pulsare: arma tela, equi viri, hostes atque cives permixti,
nihil consilio neque inperio agi, fors omnia regere. Itaque 2
multum diei processerat, cum etiamtum eventus in incerto
erat. Denique omnibus labore et aestu languidis Metellus 3
ubi videt Numidas minus instare, paulatim milites in unum
conducit, ordines restituit et cohortis legionarias quattuor
advorsum pedites hostium conlocat. Eorum magna pars
superioribus locis fessa consederat. Simul orare et hortari 4
milites ne deficerent neu paterentur hostis fugientis vincere:
neque illis castra esse neque munimentum ullum, quo ce-
dentes tenderent, in armis omnia sita. Set ne Iugurtha 5
quidem interea quietus erat: circumire hortari, renovare
proelium et ipse cum delectis temptare omnia: subvenire
suis, hostibus dubiis instare, quos firmos cognoverat eminus

52 pugnando retinere. Eo modo inter se duo inperatores,
summi viri, certabant, ipsi pares, ceterum opibus disparibus.
2 Nam Metello virtus militum erat, locus advorsus, Iugurthae
3 alia omnia praeter milites oportuna. Denique Romani, ubi
intellegunt neque sibi perfugium esse neque ab hoste copiam
pugnandi fieri — et iam die vesper erat —, advorso colle,
4 sicuti praeceptum fuerat, evadunt. Amisso loco Numidae
fusi fugatique: pauci interiere, plerosque velocitas et regio
hostibus ignara tutata sunt.
5 Interea Bomilcar, quem elephantis et parti copiarum
pedestrium praefectum ab Iugurtha supra diximus, ubi eum
Rutilius praetergressus est, paulatim suos in aecum locum
deducit ac, dum legatus ad flumen quo praemissus erat
festinans pergit, quietus, uti res postulabat, aciem exornat
6 neque remittit quid ubique hostis ageret explorare. Post-
quam Rutilium consedisse iam et animo vacuom accepit
simulque ex Iugurthae proelio clamorem augeri, veritus ne
legatus cognita re laborantibus suis auxilio foret, aciem,
quam diffidens virtuti militum arte statuerat, quo hostium
itineri obficeret latius porrigit eoque modo ad Rutili castra
53 procedit. Romani ex inproviso pulveris vim magnam ani-
madvortunt: nam prospectum ager arbustis consitus pro-
hibebat. Et primo rati humum aridam vento agitari, post
ubi aequabilem manere et, sicuti acies movebatur, magis ma-
gisque adpropinquare vident, cognita re properantes arma
2 capiunt ac pro castris, sicuti inperabatur, consistunt. Deinde,
ubi propius ventum est, utrimque magno clamore concurri-
3 tur. Numidae tantum modo remorati, dum in elephantis
auxilium putant, postquam eos inpeditos ramis arborum
atque ita disiectos circumveniri vident, fugam faciunt, ac
plerique abiectis armis collis aut noctis, quae iam aderat,
4 auxilio integri abeunt. Elephanti quattuor capti, relicui
omnes, numero quadraginta, interfecti.
5 At Romani quamquam itinere atque opere castrorum
et proelio fessi laetique *victoria* erant, tamen, quod Metel-
lus amplius opinione morabatur, instructi intentique ob-
6 viam procedunt: nam dolus Numidarum nihil languidi ne-
7 que remissi patiebatur. Ac primo obscura nocte, postquam

haut procul inter se erant, strepitu, velut hostes adventa-
rent, alteri apud alteros formidinem simul et tumultum fa-
cere, et paene inprudentia admissum facinus miserabile,
ni utrimque praemissi equites rem exploravissent. Igitur 3
pro metu repente gaudium exortum, milites alius alium
laeti adpellant, acta edocent atque audiunt, sua quisque for-
tia facta ad caelum fert. Quippe res humanae ita sese ha-
bent: in victoria vel ignavis gloriari licet, advorsae res
etiam bonos detractant.

Metellus in eisdem castris quadriduo moratus, saucios 54 1
cum cura reficit, meritos in proeliis more militiae donat,
universos in contione laudat atque agit gratias: hortatur,
ad cetera, quae levia sint, parem animum gerant: pro vi-
ctoria satis [iam] pugnatum, relicuos labores pro praeda
fore. Tamen interim transfugas et alios oportunos, Iugur- 2
tha ubi gentium aut quid agitaret, cum paucisne esset an
exercitum haberet, ut sese victus gereret, exploratum mi-
sit. At ille sese in loca saltuosa et natura munita receperat, 3
ibique cogebat exercitum numero hominum ampliorem, set
hebetem infirmumque, agri ac pecoris magis quam belli
cultorem. Id ea gratia eveniebat, quod praeter regios 4
equites nemo omnium Numida ex fuga regem sequitur:
quo cuiusque animus fert, eo discedunt, neque id flagitium
militiae ducitur: ita se mores habent.

Igitur Metellus ubi videt regis etiamtum animum fero- 5
cem esse, bellum renovari, quod nisi ex illius lubidine geri
non posset, praeterea inicum certamen sibi cum hostibus,
minore detrimento illos vinci quam suos vincere, statuit
non proeliis neque [in] acie, set alio more bellum gerun-
dum. Itaque in loca Numidiae opulentissuma pergit, agros 6
vastat, multa castella et oppida, temere munita aut sine prae-
sidio, capit inceditque, puberes interficit, iubet alia omnia
militum praedam esse. Ea formidine multi mortales Ro-
manis dediti obsides, frumentum et alia quae usui forent
adfatim praebita, ubicumque res postulabat praesidium in-
positum. Quae negotia multo magis quam proelium male 7
pugnatum ab suis regem terrebant: quippe cuius spes omnis
in fuga sita erat, sequi cogebatur, et qui sua loca defen-

9 dere nequiverat, in alienis bellum gerere. Tamen ex copia
quod optumum videbatur consilium capit: exercitum ple-
rumque in eisdem locis operiri iubet, ipse cum delectis
equitibus Metellum sequitur, nocturnis et aviis itineribus
10 ignoratus Romanos palantis repente adgreditur. Eorum
plerique inermes cadunt, multi capiuntur, nemo omnium
intactus profugit et Numidae prius quam ex castris sub-
veniretur, sicuti iussi erant, in proxumos collis discedunt.

55 Interim Romae gaudium ingens ortum cognitis Metelli
rebus, ut seque et exercitum more maiorum gereret, in
advorso loco victor tamen virtute fuisset, hostium agro potire-
tur, Iugurtham magnificum ex Auli Albini socordia spem
2 salutis in solitudine aut fuga coëgisset habere. Itaque sena-
tus ob ea feliciter acta deis inmortalibus subplicia decernere,
civitas trepida antea et sollicita de belli eventu laeta agere
de Metello fama praeclara esse.

3 Igitur eo intentior ad victoriam niti, omnibus modis fe-
stinare: cavere tamen, necubi hosti oportunus fieret, me-
4 minisse post gloriam invidiam sequi. Ita quo clarior erat,
eo magis animo anxius erat, neque post insidias Iugurthae
effuso exercitu praedari: ubi frumento aut pabulo opus
erat, cohortes cum omni equitatu praesidium agitabant:
5 exercitus partem ipse, relicuos Marius ducebat. Set igni
6 magis quam praeda ager vastabatur. Duobus locis haut
7 longe inter se castra faciebant: ubi vi opus erat cuncti
aderant, ceterum quo fuga atque formido latius cresceret
8 divorsi agebant. Eo tempore Iugurtha per collis sequi, tem-
pus aut locum pugnae quaerere, qua venturum hostem au-
dierat pabulum et aquarum fontis, quorum paenuria erat,
conrumpere, modo se Metello, interdum Mario ostendere,
postremos in agmine temptare ac statim in collis regredi,
rursus aliis, post aliis minitari, neque proelium facere neque
otium pati, tantum modo hostem ab incepto retinere.

56 Romanus inperator ubi se dolis fatigari videt neque
ab hoste copiam pugnandi fieri, urbem magnam et in ea
parte, qua sita erat, arcem regni, nomine Zamam, statuit
obpugnare, ratus, id quod negotium poscebat, Iugurtham
laborantibus suis auxilio venturum, ibique proelium fore.

ille, quae parabantur a perfugis edoctus, magnis itine- 2
ous Metellum antevenit: oppidanos hortatur moenia defen-
nt, additis auxilio perfugis, quod genus ex copiis regis,
ıia fallere nequibat, firmissumum erat, praeterea pollicetur
tempore semet cum exercitu adfore.

Ita conpositis rebus in loca quam maxume occulta 3
scedit, ac post paulo cognoscit Marium ex itinere frumen-
:um cum paucis cohortibus Siccam missum, quod oppi-
ım primum omnium post malam pugnam ab rege defe-
rat. Eo cum delectis equitibus noctu pergit et iam egre- 4
entibus Romanis in porta pugnam facit: simul magna voce
ccensis hortatur, uti cohortis ab tergo circumveniant:
rtunam illis praeclari facinoris casum dare: si id fecerint,
ıstea sese in regno, illos in libertate sine metu aetatem
turos. Ac ni Marius signa inferre atque evadere oppido 5
operavisset, profecto cuncti aut magna pars Siccensium
lem mutavissent: tanta mobilitate sese Numidae agunt. Set 6
ilites Iugurthini, paulisper ab rege sustentati, postquam
aiore vi hostes urguent, paucis amissis profugi discedunt.

Marius ad Zamam pervenit. Id oppidum, in campo 57
um, magis opere quam natura munitum erat, nullius ido-
ae rei egens, armis virisque opulentum. Igitur Metellus 2
o tempore atque loco paratis rebus cuncta moenia exer-
u circumvenit, legatis inperat ubi quisque curaret. Deinde 3
gno dato undique simul clamor ingens oritur, neque ea
s Numidas terret: infensi intentique sine tumultu manent:
oelium incipitur. Romani, pro ingenio quisque, pars 4
ıinus glande aut lapidibus pugnare, alii succedere ac mu-
m modo subfodere modo scalis adgredi, cupere proelium
manibus facere. Contra ea oppidani in proxumos saxa 5
lvere, sudis, pila, praeterea picem sulfure et taeda mixtam
denti mittere. Set ne illos quidem, qui procul manserant, 6
nor animi satis muniverat: nam plerosque iacula tormen-
s aut manu emissa volnerabant, parique periculo set fama
pari boni atque ignavi erant.

Dum apud Zamam sic certatur, Iugurtha ex inproviso 58
stra hostium cum magna manu invadit: remissis, qui in
'aesidio erant, et omnia magis quam proelium expectan-

2 tibus portam inrumpit. At nostri repentino metu perculsi
sibi quisque pro moribus consulunt: alii arma capere, magna
3 pars volnerati aut occisi. Ceterum ex omni multitudine non
amplius quadraginta, memores nominis Romani, grege facto
locum cepere paulo quam alii editiorem, neque inde ma-
xuma vi depelli quiverunt, set tela eminus missa remit-
tere, pauci in pluribus minus frustrati: sin Numidae pro-
pius adcessissent, ibi vero virtutem ostendere et eos ma-
4 xuma vi caedere, fundere atque fugare. Interim Metellus
cum acerrume rem gereret, tumultum hostilem a tergo
accepit: dein convorso equo animadvortit fugam ad se
5 vorsum fieri, quae res indicabat popularis esse. Igitur
equitatum omnem ad castra propere misit, ac statim G.
Marium cum cohortibus sociorum, eumque lacrumans per
amicitiam perque rem publicam obsecrat, ne quam contu-
meliam remanere in exercitu victore, neve hostis inultos
6 abire sinat. Ille brevi mandata efficit. At Iugurtha muni-
mento castrorum inpeditus, cum alii super vallum praeci-
pitarentur, alii in angustiis ipsi sibi properantes obficerent,
multis amissis in loca munita sese recepit. Metellus infecto
negotio, postquam nox aderat, in castra cum exercitu re-
vortitur.

59 Igitur postero die prius quam ad obpugnandum egre-
deretur, equitatum omnem in ea parte, qua regis adventus
erat, pro castris agitare iubet, portas et proxuma loca tri-
bunis dispertit, deinde ipse pergit ad oppidum atque uti
superiore die murum adgreditur. Interim Iugurtha ex occulto
2 repente nostros invadit: qui in proxumo locati fuerant, pau-
3 lisper territi perturbantur, relicui cito subveniunt. Neque
diutius Numidae resistere quivissent, ni pedites cum equi-
tibus permixti magnam cladem in congressu facerent: qui-
bus illi freti, non, uti equestri proelio solet, sequi dein ce-
dere, set advorsis equis concurrere, inplicare ac perturbare
aciem: ita expeditis peditibus suis hostis paene victos dare.

60 Eodem tempore apud Zamam magna vi certabatur. Ubi
quisque legatus aut tribunus curabat, eo acerrume niti,
neque alius in alio magis quam in sese spem habere: pari-
terque oppidani agere: obpugnare aut parare omnibus locis,

avidius alteri alteros sauciare quam semet tegere: clamor 2
permixtus hortatione laetitia gemitu, item strepitus armorum
ad caelum ferri, tela utrimque volare. Set illi, qui moe-
nia defensabant, ubi hostes paulum modo pugnam remise-
rant, intenti proelium equestre prospectabant: eos, uti quae- 4
que Iugurthae res erant, laetos modo modo pavidos anim-
advorteres, ac sicubi audiri a suis aut cerni possent, mo-
nere alii alii hortari, aut manu significare aut niti corpori-
bus, et ea huc et illuc quasi vitabundi aut iacientes tela
agitare. Quod ubi Mario cognitum est — nam is in ea 5
parte curabat — consulto lenius agere ac diffidentiam rei
simulare: pati Numidas sine tumultu regis proelium visere.
Ita illis studio suorum adstrictis repente magna vi murum 6
adgreditur, et iam scalis egressi milites prope summa cepe-
rant, cum oppidani concurrunt, lapides ignem alia praeterea
tela ingerunt. Nostri primo resistere: deinde, ubi unae 7
atque alterae scalae conminutae, qui supersteterant adflicti
sunt, ceteri quoquo modo potuere, pauci integri magna pars
volneribus confecti, abeunt. Denique utrimque proelium
nox diremit.

Metellus postquam videt frustra inceptum, neque op- 61
pidum capi neque Iugurtham nisi ex insidiis aut suo loco
pugnam facere, et iam aestatem exactam esse, ab Zama
discedit, et in eis urbibus, quae ad se defecerant satisque
munitae loco aut moenibus erant, praesidia inponit, ceterum 2
exercitum in provinciam, quae proxuma est Numidiae, hie-
mandi gratia conlocat. Neque id tempus ex aliorum more 3
quieti aut luxuriae concedit, set quoniam armis bellum pa-
rum procedebat, insidias regi per amicos tendere et eorum
perfidia pro armis uti parat. Igitur Bomilcarem, qui Ro- 4
mae cum Iugurtha fuerat, et inde vadibus datis [clam] de
Massivae nece iudicium fugerat, quod ei per maxumam
amicitiam maxuma copia fallendi erat, multis pollicitationi-
bus adgreditur. Ac primo efficit, uti ad se conloquendi 5
gratia occultus veniat: deinde fide data, si Iugurtham vivom
aut necatum sibi tradidisset, fore ut illi senatus inpunitatem
et sua omnia concederet, facile Numidae persuadet, cum
ingenio infido, tum metuenti, ne, si pax cum Romanis fie-

62 ret, ipse per conditiones ad subplicium traderetur. Is, ubi
primum oportunum fuit, Iugurtham anxium ac miserantem
fortunas suas adcedit: monet atque lacrumans obtestatur
uti aliquando sibi liberisque et genti Numidarum, optume
merenti, provideat: omnibus proeliis sese victos, agrum va-
statum, multos mortalis captos occisos, regni opes conmi-
nutas esse: satis saepe iam et virtutem militum et fortunam
temptatam: caveat ne illo cunctante Numidae sibi consulant,
2 Ilis atque talibus aliis ad deditionem regis animum inpellit.
3 Mittuntur ad inperatorem legati, qui Iugurtham inperata
facturum dicerent ac sine ulla pactione sese regnumque
4 suum in illius fidem tradere. Metellus propere cunctos se-
natorii ordinis ex hibernis accersi iubet: eorum et aliorum,
5 quos idoneos ducebat, consilium habet. Ita more maiorum
ex consili decreto per legatos Iugurthae inperat argenti
pondo ducenta milia, elephantos omnis, equorum et ar-
6 morum aliquantum. Quae postquam sine mora facta sunt,
7 iubet omnis perfugas vinctos adduci. Eorum magna pars,
uti iussum erat, adducti, pauci, cum primum deditio coepit,
8 ad regem Bocchum in Mauritaniam abierant. Igitur Iugur-
tha, ubi armis virisque et pecunia spoliatus est, cum ipse
ad inperandum Tisidium vocaretur, rursus coepit flectere
9 animum suum et ex mala conscientia digna timere. Deni-
que multis diebus per dubitationem consumptis, cum modo
taedio rerum advorsarum omnia bello potiora duceret, in-
terdum secum ipse reputaret quam gravis casus in servitium
ex regno foret, multis magnisque praesidiis nequiquam per-
10 ditis de integro bellum sumit. Et Romae senatus de pro-
vinciis consultus Numidiam Metello decreverat.

63 Per idem tempus Uticae forte G. Mario per hostias
deis subplicanti magna atque mirabilia portendi aruspex
dixerat: proinde, quae animo agitabat, fretus deis ageret,
fortunam quam saepissume experiretur, cuncta prospere
2 eventura. At illum iam antea consulatus ingens cupido
exagitabat, ad quem capiundum praeter vetustatem familiae
alia omnia abunde erant, industria probitas, militiae magna
scientia animus belli ingens: domi modicus, lubidinis et
divitiarum victor, tantum modo gloriae avidus.

Set is natus et omnem pueritiam Arpini altus, ubi 3
primum aetas militiae patiens fuit, stipendiis faciundis, non
Graeca facundia neque urbanis munditiis sese exercuit: ita
inter artis bonas integrum ingenium brevi adolevit. Ergo 4
ubi primum tribunatum militarem a populo petit, plerisque
faciem eius ignorantibus factis notus per omnis tribus de-
claratur. Deinde ab eo magistratu alium post alium sibi 5
peperit, semperque in potestatibus eo modo agitabat, ut
ampliore quam gerebat dignus haberetur. Tamen is ad id 6
locorum talis vir — nam postea ambitione praeceps datus
est —, *consulatum* adpetere non audebat. Etiamtum alios
magistratus plebes, consulatum nobilitas inter se per manus
tradebat. Novos nemo tam clarus neque tam egregiis factis 7
erat, quin is indignus illo honore et quasi pollutus haberetur.

Igitur ubi Marius aruspicis dicta eodem intendere videt 64
quo cupido animi hortabatur, ab Metello petundi gratia mis-
sionem rogat. Cui quamquam virtus gloria alia optanda
bonis superabant, tamen inerat contemptor animus et su-
perbia, commune nobilitatis malum. Itaque primo conmotus 2
insolita re mirari primum eius consilium, et quasi per ami-
citiam monere ne tam prava inciperet neu super fortunam
animum gereret: non omnia omnibus cupiunda esse, debere
illi res suas satis placere: postremo caveret id petere a
populo Romano, quod illi iure negaretur. Postquam haec 3
atque alia talia dixit neque animus Mari flectitur, respondit
ubi primum potuisset per negotia publica facturum sese quae
peteret. Ac postea saepius eadem postulanti fertur dixisse: 4
ne festinaret abire: satis mature illum cum filio suo con-
sulatum petiturum. Is eo tempore contubernio patris ibi-
dem militabat, annos natus circiter viginti. Quae res Ma-
rium cum pro honore, quem adfectabat, tum contra Me-
tellum vehementer adcenderat. Ita cupidine atque ira, pes- 5
sumis consultoribus, grassari, neque facto ullo neque dicto
abstinere, quod modo ambitiosum foret, milites quibus in
hibernis praeerat laxiore inperio quam antea habere, apud
negotiatores, quorum magna multitudo Uticae erat, crimi-
nose simul et magnifice de bello loqui: dimidia pars exerci-
tus si sibi permitteretur, paucis diebus Iugurtham in catenis

habiturum: ab inperatore consulto trahi, quod homo inanis
5 et regiae superbiae inperio nimis gauderet. Quae omnia
illis eo firmiora videbantur, quod diuturnitate belli res fami-
liaris conruperant, et animo cupienti nihil satis festinatur.
65 Erat praeterea in exercitu nostro Numida quidam, nomine
Gauda, Mastanabalis filius, Masinissae nepos, quem Micipsa
testamento secundum heredem scripserat, morbis confectus
2 et ob eam caussam mente paululum inminuta. Cui Metel-
lus petenti more regum ut sellam iuxta poneret, item postea
custodiae caussa turmam equitum Romanorum, utrumque
negaverat: honorem, quod eorum modo foret quos populus
Romanus reges adpellavisset, praesidium, quod contumelio-
sum in eos foret, si equites Romani satellites Numidae tra-
3 derentur. Hunc Marius anxium adgreditur atque hortatur,
ut contumeliarum in inperatorem cum suo auxilio poenas
petat: honimem ob morbos animo parum valido secunda ora-
tione extollit: illum regem, ingentem virum, Masinissae ne-
potem esse: si Iugurtha captus aut occisus foret, inperium
Numidiae sine mora habiturum: id adeo mature posse eve-
4 nire, si ipse consul ad id bellum missus foret. Itaque et
illum et equites Romanos, milites et negotiatores, alios ipse,
plerosque pacis spes inpellit, uti Romam ad suos necessa-
rios aspere in Metellum de bello scribant, Marium inpera-
5 torem poscant. Si illi a multis mortalibus honestissuma
suffragatione consulatus petebatur: simul ea tempestate
plebes nobilitate fusa per legem Mamiliam novos extollebat.
Ita Mario cuncta procedere.

66 Interim Iugurtha, postquam omissa deditione bellum
incipit, cum magna cura parare omnia, festinare, cogere
exercitum: civitates, quae ab se defecerant, formidine aut
ostentando praemia adfectare, conmunire suos locos, arma
tela alia quae spe pacis amiserat reficere aut commercari:
servitia Romanorum adlicere, et eos ipsos, qui in praesidiis
erant, pecunia temptare: prorsus nihil intactum neque quie-
2 tum pati, cuncta agitare. Igitur Vaccenses, quo Metellus
initio Iugurtha pacificante praesidium inposuerat, fatigati
regis subpliciis neque antea voluntate alienati, principes
civitatis inter se coniurant: nam volgus, uti plerumque so-

let, et maxume Numidarum, ingenio mobili, seditiosum
atque discordiosum erat, cupidum novarum reram, quieti
et otio advorsum. Dein conpositis inter se rebus in diem
tertium constituunt, quod is festus celebratusque per om-
nem Africam ludum et lasciviam magis quam formidinem
ostentabat. Set ubi tempus fuit, centuriones tribunosque 3
militaris et ipsum praefectum oppidi, T. Turpilium Sila-
num, alius alium domos suas invitant, eos omnis praeter
Turpilium inter epulas obtruncant: postea milites palantis,
inermos, quippe in tali die, ac sine inperio, adgrediuntur.
Idem plebes facit, pars edocti ab nobilitate, alii studio 4
talium rerum incitati, quis acta consiliumque ignorantibus
tumultus ipse et res novae satis placebant. Romani mili- 67
tes, inproviso metu incerti ignarique quid potissumum fa-
cerent, trepidare: [ad] arcem oppidi, ubi signa et scuta
erant, [* *obsidebat*] praesidium hostium, portae ante clausae
fuga prohibebant: ad hoc mulieres puerique pro tectis aedi-
ficiorum saxa et alia, quae locus praebebat, certatim mit-
tere. Ita neque caveri anceps malum, neque a fortissumis 2
infirmissumo generi resisti posse: iuxta boni malique, stre-
nui et inbelles inulti obtruncari. In ea tanta asperitate sae- 3
vissumis Numidis et oppido undique clauso Turpilius prae-
fectus unus ex omnibus Italicis intactus profugit. Id mi-
sericordiane hospitis aut pactione an casu ita evenerit parum
conperimus, nisi, quia illi in tanto malo turpis vita integra
fama potior fuit, inprobus intestabilisque videtur.

Metellus, postquam de rebus Vaccae àctis conperit, 68
paulisper maestus ex conspectu abit: deinde, ubi ira et
aegritudo permixta sunt, cum maxuma cura ultum ire in-
iurias festinat. Legionem, cum qua hiemabat, et quam plu- 2
rumos potest Numidas equites pariter cum occasu solis
expeditos educit et postero die circiter horam tertiam per-
venit in quandam planitiem, locis paulo superioribus cir
cumventam. Ibi milites fessos itineris magnitudine et iam 3
abnuentis omnia docet, oppidum Vaccam non amplius mille
passuum abesse: decere illos relicum laborem aequo animo
pati, dum pro civibus suis, viris fortissumis atque miserru-
mis, poenas caperent: praeterea praedam benigne ostentat.

4 Sic animis eorum adrectis, equites in primo late, pedites
69 quam artissume ire et signa occultare iubet. Vaccenses
ubi animum advortere ad se vorsum exercitum pergere,
primo, uti erat res, Metellum esse rati portas clausere,
deinde ubi neque agros vastari et eos qui primi aderant
Numidas equites vident, rursum Iugurtham arbitrati cum
2 magno gaudio obvii procedunt. Equites peditesque repente
signo dato alii volgus effusum oppido caedere, alii ad portas festinare, pars turris capere: ira atque praedae spes
3 amplius quam lassitudo posse. Ita Vaccenses biduom modo
ex perfidia laetati: civitas magna et opulens cuncta poenae
4 aut praedae fuit. Turpilius, quem praefectum oppidi unum
ex omnibus profugisse supra ostendimus, iussus a Metello
caussam dicere, postquam sese parum expurgat, condemnatus verberatusque capite poenas solvit: † nam is civis
ex Latio erat.

70 Per idem tempus Bomilcar, cuius inpulsu Iugurtha
deditionem, quam metu deseruit, inceperat, suspectus regi
et ipse eum suspiciens, novas res cupere, ad perniciem
2 eius dolum quaerere, die noctuque fatigare animum: denique omnia temptando socium sibi adiungit Nabdalsam,
hominem nobilem, magnis opibus, carum acceptumque popularibus suis, qui plerumque seorsum ab rege exercitum
ductare et omnis res exequi solitus erat, quae Iugurthae
fesso aut maioribus adstricto superaverant: ex quo illi glo-
3 ria opesque inventae. Igitur utriusque consilio dies insidiis
statuitur: cetera, uti res posceret, ex tempore parari pla-
4 cuit: Nabdalsa ad exercitum profectus, quem inter hiberna
Romanorum iussus habebat, ne ager inultis hostibus vasta-
5 retur. Is postquam magnitudine facinoris perculsus ad tempus non venit metusque rem inpediebat, Bomilcar, simul
cupidus incepta patrandi et timore soci anxius, ne omisso
vetere consilio novom quaereret, litteras ad eum per homines fidelis mittit, in quis mollitiam socordiamque viri
accusare, testari deos per quos iuravisset, monere ne praemia Metelli in pestem convorteret: Iugurthae exitium adesse: ceterum suane an Metelli virtute periret, id modo
agitari: proinde reputaret cum animo suo, praemia an

cruciatum mallet. Set cum eae litterae adlatae, forte Nab- 71
dalsa exercito corpore fessus in lecto quiescebat, ubi cog- 2
nitis Bomilcaris verbis primo cura, deinde, uti aegrum ani-
mum solet, somnus cepit. Erat ei Numida quidam nego- 3
tiorum curator, fidus acceptusque et omnium consiliorum
nisi novissumi particeps. Qui postquam adlatas litteras audi- 4
vit et ex consuetudine ratus opera aut ingenio suo opus
esse in tabernaculum introiit, dormiente illo epistulam,
super caput in pulvino temere positam, sumit ac perlegit,
dein propere cognitis insidiis ad regem pergit. Nabdalsa 5
paulo post experrectus, ubi neque epistulam repperit et
rem omnem uti acta erat cognovit, primo indicem persequi
conatus, postquam id frustra fuit, Iugurtham placandi gratia
adcedit: dicit, quae ipse paravisset facere, perfidia clientis
sui praeventa: lacrumans obtestatur per amicitiam perque
sua antea fideliter acta ne super tali scelere suspectum sese
haberet. Ad ea rex, aliter atque animo gerebat, placide 72
respondit. Bomilcare aliisque multis, quos socios insidiarum
cognoverat, interfectis iram obpresserat, ne qua ex eo
negotio seditio oreretur. Neque post id locorum Iugurthae 2
dies aut nox ulla quieta fuit: neque loco neque mortali
cuiquam aut tempori satis credere, civis hostisque iuxta
metuere, circumspectare omnia et omni strepitu pavescere,
alio atque alio loco, saepe contra decus regium noctu requi-
escere, interdum somno experrectus adreptis armis tumul-
tum facere: ita formidine quasi vecordia exagitari.

Igitur Metellus, ubi de casu Bomilcaris et indicio pa- 73
tefacto ex perfugis cognovit, rursus tamquam ad integrum
bellum cuncta parat festinatque. Marium, fatigantem de 2
profectione simul et invisum et obfensum sibi parum ido-
neum ratus, domum dimittit.

Et Romae plebes litteris, quae de Metello ac Mario 3
missae erant, cognitis volenti animo de ambobus accepe-
rant. Inperatori nobilitas, quae antea decori fuerat, invi- 4
diae esse: at illi alteri generis humilitas favorem addiderat:
ceterum in utroque magis studia partium quam bona aut
mala sua moderata. Praeterea seditiosi magistratus volgus 5
exagitare, Metellum omnibus contionibus capitis arcessere,

gerere, frequens Marium iussit. Set paulo * * *
creverat: ea res frustra fuit.

74 Eodem tempore Iugurtha amissis amicis, quo
rosque ipse necaverat, ceteri formidine, pars ad
alii ad regem Bocchum profugerant, cum nequ
geri sine administris posset et novorum fidem in
fidia veterum experiri periculosum duceret, varius
que agitabat. Neque illi res neque consilium aut
hominum satis placebat: itinera praefectosque in
tare, modo advorsum hostis, interdum in solitud
gere, saepe in fuga ac post paulo in armis spen
dubitare virtuti an fide popularium minus crederet
2 cumque intenderat res advorsae erant. Set inter
repente sese Metellus cum exercitu ostendit: Nu
Iugurtha pro tempore parati instructique, dein
3 incipitur. Qua in parte rex pugnae adfuit, ibi a
certatum, ceteri eius omnes milites primo congr
fugatique. Romani signorum et armorum aliquant
hostium paucorum potiti: nam ferme Numidis in
proeliis magis pedes quam arma tuta sunt.

75 Ea fuga Iugurtha inpensius modo rebus suis
cum perfugis et parte equitatus in solitudines, dei
pervenit, in oppidum magnum atque opulentu

terea conquirit ex agris quam plurumum potest domiti 4
ris: eo inponit vasa cuiusque modi, set pleraque lignea,
ecta ex tuguriis Numidarum: ad hoc finitumis inperat, 5
se post regis fugam Metello dederant, quam plurumum
que aquae portaret, diem locumque, ubi praesto fue-
praedicit: ipse ex flumine, quam proxumam oppido 6
m esse supra diximus, iumenta onerat: eo modo in-
ctus ad Thalam proficiscitur. Deinde ubi ad id loci 7
im, quo Numidis praeceperat, et castra posita munita-
sunt, tanta repente caelo missa vis aquae dicitur, ut
iodo exercitui satis superque foret. Praeterea conmea- 8
ipe amplior, quia Numidae, sicuti plerique in nova de-
ne, officia intenderant. Ceterum milites religione pluvia 9
s usi, eaque res multum animis eorum addidit: nam
sese deis inmortalibus curae esse. Deinde postero die
ra opinionem Iugurthae ad Thalam perveniunt. Oppi- 10
qui se locorum asperitate munitos crediderant, magna
e insolita re perculsi, nihilo segnius bellum parare:
nostri facere. Set rex, nihil iam infectum Metello 76
ens, quippe qui omnia, arma tela, locos tempora, de-
e naturam ipsam ceteris inperitantem industria vicerat,
liberis et magna parte pecuniae ex oppido noctu pro-
, neque postea in ullo loco amplius uno die aut una
e moratus, simulabat sese negoti gratia properare: ce-
n proditionem timebat, quam vitare posse celeritate pu-
.: nam talia consilia per otium et ex oportunitate capi.
etellus, ubi oppidanos proelio intentos, simul oppidum 2
eribus et loco munitum videt, vallo fossaque moenia
imvenit. Deinde locis ex copia maxume idoneis vineas 3
e, aggerem iacere [et] super aggerem inpositis tur-
s opus et administros tutari. Contra haec oppidani fe- 4
re parare: prorsus ab utrisque nihil relicum fieri.
que Romani, multo ante labore proeliisque fatigati, 5
dies quadraginta, quam eo ventum erat, oppido modo
i: praeda omnis ab perfugis conrupta. Ei postquam 6
im arietibus feriri resque suas adflictas vident, aurum
e argentum et alia quae prima ducuntur domum regiam
ortant: ibi vino et epulis onerati illaque et domum et

semet igni conrumpunt, et quas victi ab hostibus poenas metuerant, eas ipsi volentes pependere.

77 Set pariter cum capta Thala legati ex oppido Lepti ad Metellum venerant, orantes, uti praesidium praefectumque eo mitteret: Hamilcarem quendam, hominem nobilem factiosum, novis rebus studere, advorsum quem neque inperia magistratuum neque leges valerent: ni id festinaret,
2 in summo periculo suam salutem, illorum socios fore. Nam Leptitani iam inde a principio belli [Iugurthini] ad Bestiam consulem et postea Romam miserant amicitiam societatem-
3 que rogatum. Deinde, ubi ea inpetrata, semper boni fidelesque mansere et cuncta a Bestia, Albino Metelloque inperata nave fecerant. Itaque ab inperatore facile quae petebant adepti. Emissae eo cohortes Ligurum quattuor et G. Annius praefectus.

78 Id oppidum ab Sidoniis conditum est, quos accepimus profugos ob discordias civilis navibus in eos locos venisse, ceterum situm inter duas Syrtis, quibus nomen ex re in-
2 ditum. Nam duo sunt sinus prope in extrema Africa, inpares magnitudine, pari natura: quorum proxuma terrae praealta sunt, cetera, uti fors tulit, alta alia, alia in tempestate
3 vadosa. Nam ubi mare magnum esse et saevire ventis coepit, limum harenamque et saxa ingentia fluctus trahunt: ita facies locorum cum ventis simul mutatur. Syrtes ab tractu
4 nominatae. Eius civitatis lingua modo convorsa conubio Numidarum, legum cultusque pleraque Sidonica, quae eo facilius retinebant, quod procul ab inperio regis aetatem agebant. Inter illos et frequentem Numidiam multi vastique loci erant.

79 Set quoniam in eas regiones per Leptitanorum negotia venimus, non indignum videtur egregium atque memorabile facinus duorum Carthaginiensium memorare: eam rem
2 [nos] locus admonuit. Qua tempestate Carthaginienses pleraque Africa inperitabant, Curenenses quoque magni atque
3 opulenti fuere. Ager in medio harenosus, una specie neque flumen neque mons erat, qui finis eorum discerneret: quae res eos in magno diuturnoque bello inter se ha-
4 buit. Postquam utrimque legiones, item classes saepe fusae fugataeque, et alteri alteros aliquantum adtriverant, ver-

ne mox victos victoresque defessos alius adgrederetur, per
indutias sponsionem faciunt, uti certo die legati domo pro-
ficiscerentur: quo in loco inter se obvii fuissent, is commu-
nis utriusque populi finis haberetur. Igitur Carthagine duo 5
fratres missi, quibus nomen Philaenis erat, maturavere iter
pergere: Curenenses tardius iere. Id socordiane an casu
acciderit, parum cognovi. Ceterum solet in illis locis tem- 6
pestas haut secus atque in mari retinere. Nam ubi per
loca aequalia et nuda gignentium ventus coortus harenam
humo excitavit, ea magna vi agitata ora oculosque inplere
solet, ita prospectu inpedito morari iter. Postquam Cure- 7
nenses aliquanto posteriores se esse vident et ob rem con-
ruptam domi poenas metuunt, criminari Carthaginiensis ante
tempus domo digressos, conturbare rem, denique omnia malle
quam victi abire. Set cum Poeni aliam conditionem, tantum 8
modo aequam, peterent, Graeci optionem Carthaginiensium
faciunt, ut vel illi, quos finis populo suo peterent, ibi vivi
obruerentur, vel eadem conditione sese quem in locum
vellent processuros. Philaeni conditione probata seque vi- 9
tamque suam rei publicae condonavere: ita vivi obruti.
Carthaginienses in eo loco Philaenis fratribus aras con- 10
secravere, aliique illis domi honores instituti. Nunc ad rem
redeo.

Iugurtha postquam amissa Thala nihil satis firmum con- 80
tra Metellum putat, per magnas solitudines cum paucis pro-
fectus pervenit ad Gaetulos, genus hominum ferum incul-
tumque et eo tempore ignarum nominis Romani. Eorum 2
multitudinem in unum cogit ac paulatim consuefacit ordines
habere, signa sequi, inperium observare, item alia militaria
facere. Praeterea regis Bocchi proxumos magnis mune- 3
ribus et maioribus promissis ad studium sui perducit, quis
adiutoribus regem adgressus inpellit, uti advorsus Roma-
nos bellum incipiat. Id ea gratia facilius proniusque fuit, 4
quod Bocchus initio huiusce belli legatos Romam miserat
foedus et amicitiam petitum: quam rem oportunissumam 5
incepto bello pauci inpediverant, caeci avaritia, quis omnia,
honesta atque inhonesta, vendere mos erat. Etiam antea 6
Iugurthae filia Boccho nupserat. Verum ea necessitudo apud
Numidas Maurosque levis ducitur, quia singuli, pro opibus

quisque, quam plurumas uxores, denas alii alii plures ha-
7 bent, set reges eo amplius. Ita animus multitudine distra-
hitur: nulla pro socia obtinet, pariter omnes viles sunt.
81 Igitur in locum ambobus placitum exercitus conveniunt:
ibi fide data et accepta Iugurtha Bocchi animum oratione
adcendit: Romanos iniustos, profunda avaritia, communis
omnium hostis esse: eandem illos caussam belli cum Boccho
habere, quam secum et cum aliis gentibus, lubidinem inperi-
tandi, quis omnia regna advorsa sint: tum sese, paulo ante
Carthaginiensis, item regem Persen, post uti quisque opu-
2 lentissumus videatur, ita Romanis hostem fore. Eis atque
aliis talibus dictis ad Cirtam oppidum iter constituunt, quod
ibique ****** Metellus praedam captivosque et inpedimenta
3 locaverat. Ita Iugurtha ratus aut capta urbe operae precium
fore, aut si Romanus auxilio suis venisset, proelio sese certa-
4 turos. Nam callidus id modo festinabat, Bocchi pacem
inminuere, ne moras agitando aliud quam bellum mallet.
82 Inperator postquam de regum societate cognovit, non
temere, neque, uti saepe iam victo Iugurtha consueverat,
omnibus locis pugnandi copiam facit: ceterum haut procul
ab Cirta castris munitis reges operitur, melius esse ratus
cognitis Mauris, quoniam is novos hostis adcesserat, ex
commodo pugnam facere.
2 Interim Roma per litteras certior fit provinciam Nu-
midiam Mario datam: nam consulem factum ante acceperat.
Quibus rebus supra bonum aut honestum perculsus, neque
lacrumas tenere neque moderari linguam: vir egregius in
3 aliis artibus nimis molliter aegritudinem pati. Quam rem
alii in superbiam vortebant, alii bonum ingenium contumelia
adcensum esse, multi quod iam parta victoria ex manibus
eriperetur. Nobis satis cognitum est illum magis honore
Mari quam iniuria sua excruciatum neque tam anxie latu-
rum fuisse, si adempta provincia alii quam Mario tra-
deretur.
83 Igitur eo dolore inpeditus et quia stultitiae videbatur
alienam rem periculo suo curare, legatos ad Bocchum mit-
tit postulatum, ne sine caussa hostis populo Romano fieret:
habere tum magnam copiam societatis amicitiaeque coniun-

gendae, quae potior bello esset, et quamquam opibus suis
confideret, tamen non debere incerta pro certis mutare:
omne bellum sumi facile, ceterum aegerrume desinere: non
in eiusdem potestate initium eius et finem esse: incipere
cuivis, etiam ignavo, licere, deponi cum victores velint:
proinde sibi regnoque suo consuleret, neu florentis res suas
cum Iugurthae perditis misceret. Ad ea rex satis placide 2
verba facit: sese pacem cupere, set Iugurthae fortunarum
misereri: si eadem illi copia fieret, omnia conventura. Rur- 3
sus inperator contra postulata Bocchi nuntios mittit: ille
probare partim, alia abnuere. Eo modo saepe ab utroque
missis remissisque nuntiis tempus procedere, et ex Metelli
voluntate bellum intactum trahi.

At Marius, ut supra diximus, cupientissuma plebe con- 84
sul factus, postquam ei provinciam Numidiam populus ius-
sit, antea iam infestus nobilitati, tum vero multus atque
ferox instare, singulos modo modo universos laedere: dicti-
tare sese consulatum ex victis illis spolia cepisse, alia prae-
terea magnifica pro se, et illis dolentia. Interim quae bello 2
opus erant prima habere: postulare legionibus subplemen-
tum, auxilia a populis et regibus sociisque arcessere, prae-
terea ex Latio fortissumum quemque, plerosque militiae,
paucos fama cognitos adcire, et ambiundo cogere homines
emeritis stipendiis secum proficisci. Neque illi senatus, 3
quamquam advorsus erat, de ullo negotio abnuere audebat:
ceterum subplementum etiam laetus decreverat, quia neque
plebei militia volenti putabatur et Marius aut belli usum
aut studia volgi amissurus. Set ea res frustra sperata: 4
tanta lubido cum Mario eundi plerosque invaserat. Sese
quisque praeda locupletem fore, victorem domum rediturum,
alia huiusce modi animis trahebant, et eos non paulum
oratione sua Marius adrexerat. Nam postquam omnibus 5
quae postulaverat decretis milites scribere volt, hortandi
caussa simul et nobilitatem uti consueverat exagitandi con-
tionem populi advocavit, deinde hoc modo disseruit:

'Scio ego, Quirites, plerosque non eisdem artibus in- 85
perium a vobis petere et postquam adepti sunt gerere: pri-
mo industrios subplicis modicos esse, dein per ignaviam

2 et superbiam aetatem agere. Set mihi contra ea videtur:
nam quo pluris est univorsa res publica quam consulatus
aut praetura, eo maiore cura illam administrari quam haec
3 peti debere. Neque me fallit, quantum cum maxumo vostro
benificio negoti sustineam. Bellum parare simul et aerario
parcere, cogere ad militiam eos quos nolis offendere, domi
forisque omnia curare, et ea agere inter invidos occursan-
4 tis factiosos opinione, Quirites, asperius est. Ad hoc, alii
si deliquere, vetus nobilitas, maiorum fortia facta, cogna-
torum et adfinium opes, multae clientelae, omnia haec
praesidio adsunt: mihi spes omnes in memet sitae, quas
necesse est virtute et innocentia tutari: nam alia infirma
5 sunt. Et illud intellego, Quirites, omnium ora in me con-
vorsa esse, aequos bonosque favere — quippe mea bene
facta rei publicae procedunt —, nobilitatem locum inva-
6 dendi quaerere. Quo mihi acrius adnitendum est, uti neque
7 vos capiamini et illi frustra sint. Ita ad hoc aetatis a pue-
ritia fui, uti omnes labores et pericula consueta habeam.
8 Quae ante vostra benificia gratuito faciebam, ea uti accepta
9 mercede deseram, non est consilium, Quirites. Illis difficile
est in potestatibus temperare, qui per ambitionem sese pro-
bos simulavere: mihi, qui omnem aetatem in optumis arti-
bus egi, bene facere iam ex consuetudine in naturam vortit.
10 Bellum me gerere cum Iugurtha iussistis, quam rem
nobilitas aegerrume tulit. Quaeso, reputate cum animis
vostris, num id mutari melius sit, si quem ex illo globo
nobilitatis ad hoc aut aliud tale negotium mittatis, hominem
veteris prosapiae ac multarum imaginum et nullius stipendi,
scilicet ut in tanta re ignarus omnium trepidet festinet, su-
11 mat aliquem ex populo monitorem offici sui. Ita plerumque
evenit, uti quem vos inperatorem iussistis, is [sibi] inpera-
12 torem alium quaerat. Atque ego scio, Quirites, qui, post-
quam consules facti sunt, et acta maiorum et Graecorum
militaria praecepta legere coeperint: praeposteri homines:
nam gerere quam fieri tempore posterius, re atque usu
13 prius est. Conparate nunc, Quirites, cum illorum superbia
me hominem novom. Quae illi audire aut legere solent,
eorum partem vidi, alia egomet gessi: quae illi litteris, ea

militando didici. Nunc vos existumate, facta an dicta 14
s sint. Contemnunt novitatem meam, ego illorum igna-
: mihi fortuna, illis probra obiciuntur. Quamquam ego 15
'am unam et communem omnium existumo, set fortis-
ım quemque generosissumum. Ac si iam ex patribus 16
ıi aut Bestiae quaeri possit, mene an illos ex se gigni
erint, quid responsuros creditis, nisi sese liberos quam
nos voluisse? Quod si iure me despiciunt, faciant idem 17
ribus suis, quibus, uti mihi, ex virtute nobilitas coepit.
ent honori meo: ergo invideant labori innocentiae, pe- 18
is etiam meis, quoniam per haec illum cepi. Verum 19
nes conrupti superbia ita aetatem agunt quasi vostros
res contemnant, ita hos petunt quasi honeste vixerint.
li falsi sunt, qui divorsissumas res pariter expectant, 20
'iae voluptatem et praemia virtutis. Atque etiam, cum 21
vos aut in senatu verba faciunt, pleraque oratione
res suos extollunt: eorum fortia facta memorando cla-
s sese putant. Quod contra est. Nam quanto vita 22
ım praeclarior, tanto horum socordia flagitiosior. Et 23
cto ita se res habent: maiorum gloria posteris quasi
n est, neque bona neque mala eorum in occulto pati-
Cuius rei ego inopiam fateor, Quirites: verum, id quod 24
) praeclarius est, meamet facta mihi dicere licet. Nunc
e quam iniqui sint. Quod ex aliena virtute sibi adro- 25
, id mihi ex mea non concedunt, scilicet quia imagines
habeo, et quia mihi nova nobilitas est, quam certe pe-
se melius est quam acceptam conrupisse.
Equidem ego non ignoro, si iam mihi respondere velint, 26
de illis facundiam et conpositam orationem fore. Set
axumo vostro benificio cum omnibus locis meque vos-
male dictis lacerent, non placuit reticere, ne quis mo-
ım in conscientiam duceret. Nam me quidem ex animi 27
ntia nulla oratio laedere potest: quippe vera necesse
ene praedicent, falsa vita moresque mei superant. Set 28
iam vostra consilia accusantur, qui mihi summum
rem et maxumum negotium inposuistis, etiam atque
ı reputate, num eorum paenitendum sit. Non possum 29
caussa imagines neque triumphos aut consulatus ma-

iorum meorum ostentare, at, si res postulet, hastas vexillum
phaleras, alia militaria dona, praeterea cicatrices advorso
30 pectore. Hae sunt meae imagines, haec nobilitas, non he-
reditate relicta, ut illa illis, set quae egomet [meis] pluru-
31 mis laboribus et periculis quaesivi. Non sunt conposita
verba mea: parvi id facio: ipsa se virtus satis ostendit: illis
32 artificio opus est, ut turpia facta oratione tegant. Neque
litteras Graecas didici: parum placebat eas discere, quippe
33 quae ad virtutem doctoribus nihil profuerant. At illa multo
optuma rei publicae doctus sum, hostem ferire, praesidium
agitare, nihil metuere nisi turpem famam, hiemem et aesta-
tem iuxta pati, humi requiescere, eodem tempore inopiam
34 et laborem tolerare. Eis ego praeceptis milites hortabor:
nec illos arte colam, me opulenter, neque gloriam meam,
35 laborem illorum faciam. Hoc est utile, hoc civile inperium.
Namque cum tute per mollitiam agas, exercitum subplicio
36 cogere, id est dominum, non inperatorem esse. Haec atque
talia maiores vostri faciundo seque remque publicam cele-
37 bravere. Quis nobilitas freta, ipsa dissimilis moribus, nos
illorum aemulos contemnit et omnis honores non ex merito,
38 set quasi debitos a vobis repetit. Ceterum homines super-
bissumi procul errant. Maiores eorum omnia, quae licebat,
illis reliquere, divitias imagines, memoriam sui praeclaram:
virtutem non reliquere, neque poterant: ea sola neque datur
39 dono neque accipitur. Sordidum me et incultum moribus
aiunt, quia parum scite convivium exorno, neque histrio-
nem ullum, neque pluris preci cocum quam vilicum habeo.
40 Quae mihi lubet confiteri, Quirites. Nam ex parente meo
et ex aliis sanctis viris ita accepi, munditias mulieribus, viris
laborem convenire, omnibusque bonis oportere plus gloriae
quam divitiarum esse: arma, non supellectilem decori esse.
41 Quin ergo quod iuvat, quod carum aestumant, id semper
faciant: ament potent: ubi adulescentiam habuere, ibi se-
nectutem agant, [in conviviis], dediti ventri et turpissumae
parti corporis: [sudorem] pulverem et alia talia relinquant
42 nobis, quibus illa epulis iocundiora sunt. Verum non ita
est. Nam ubi se omnibus flagitiis dedecoravere, turpissumi
43 viri bonorum praemia ereptum eunt. Ita iniustissume luxu-

ı et ignavia, pessumae artes, illis, qui coluere eas, nihil
ıficiunt, rei publicae innoxiae cladi sunt.
Nunc quoniam illis, quantum mei mores, non illorum 44
gitia poscebant, respondi, pauca de re publica loquar. Pri- 45
um omnium de Numidia bonum habetote animum, Quiri-
s. Nam quae ad hoc tempus Iugurtham tutata sunt, omnia
movistis, avaritiam, inperitiam, [atque] superbiam. Deinde 46
:ercitus ibi est, locorum sciens, set mehercules magis stre-
ıus quam felix. Nam magna pars eius avaritia aut teme-
tate ducum adtrita est. Quam ob rem vos, quibus mili- 47
ris aetas est, adnitimini mecum et capessite rem publi-
m: neque quemquam ex calamitate aliorum aut inperato-
m superbia metus ceperit. Egomet in agmine aut in
oelio consultor idem et socius periculis vobiscum adero,
eque vosque in omnibus rebus iuxta geram. Et profecto 48
is iuvantibus omnia matura sunt, victoria praeda laus:
ıae si dubia aut procul essent, tamen omnis bonos rei
ıblicae subvenire decebat. Etenim nemo ignavia inmorta- 49
ı factus est, neque quisquam parens liberis, uti aeterni
rent, optavit, magis uti boni honestique vitam exigerent.
lura dicerem, Quirites, si timidis virtutem verba adderent: 50
ım strenuis abunde dictum puto.'
Huiusce modi oratione habita Marius, postquam plebei 86
ıimos adrectos videt, propere conmeatu, stipendio, armis,
iis utilibus navis onerat: cum his A. Manlium legatum
oficisci iubet. Ipse interea milites scribere, non more 2
aiorum neque ex classibus, set uti cuiusque lubido erat,
ıpite censos plerosque. Id factum alii inopia bonorum, 3
ii per ambitionem consulis memorabant, quod ab eo ge-
ıre celebratus auctusque erat, et homini potentiam quae-
nti egentissumus quisque oportunissumus, cui neque sua
ıra, quippe quae nulla sunt, et omnia cum precio honesta
dentur.
Igitur Marius cum aliquanto maiore numero quam 4
ecretum erat in Africam profectus paucis diebus Uticam
lvehitur. Exercitus ei traditur a P. Rutilio legato: nam 5
etellus conspectum Mari fugerat, ne videret ea, quae audita
ıimus tolerare nequiverat.

87 Set consul expletis legionibus cohortibusque auxiliariis
in agrum fertilem et praeda onustum proficiscitur, omnia
ibi capta militibus donat, dein castella et oppida natura et
viris parum munita adgreditur, proelia multa, ceterum le-
2 via, alia aliis locis facere. Interim novi milites sine metu pug-
nae adesse: videre fugientis capi aut occidi, fortissumum
quemque tutissumum: armis libertatem, patriam parentisque
3 et alia omnia tegi, gloriam atque divitias quaeri. Sic brevi
spatio novi veteresque coaluere et virtus omnium aequalis facta.
4 At reges, ubi de adventu Mari cognovere, divorsi in
locos difficilis abeunt. Ita Iugurthae placuerat, speranti mox
effusos hostis invadi posse: Romanos, sicuti plerosque, re-
moto metu laxius licentiusque futuros.

88 Metellus interea Romam profectus contra spem suam
laetissumis animis accipitur, plebi patribusque, postquam
invidia deceserat, iuxta carus.
2 Set Marius inpigre prudenterque suorum et hostium
res pariter adtendere, cognoscere quid boni utrisque aut
contra esset, explorare itinera regum, consilia et insidias
eorum antevenire, nihil apud se remissum neque apud
3 illos tutum pati. Itaque et Gaetulos et Iugurtham ex sociis
nostris praedas agentis saepe adgressus in itinere fuderat,
ipsumque regem haut procul ab oppido Cirta armis exuerat.
4 Quae postquam gloriosa modo neque belli patrandi cogno-
vit, statuit urbis, quae viris aut loco pro hostibus et ad-
vorsum se oportunissumae erant, singulas circumvenire:
ita Iugurtham aut praesidiis nudatum si ea pateretur, aut
5 proelio certaturum. Nam Bocchus nuntios ad eum saepe
miserat, velle populi Romani amicitiam: ne quid ab se ho-
6 stile timeret. Id simulaveritne quo inprovisus gravior acci-
deret, an mobilitate ingeni pacem atque bellum mutare so-
89 litus, parum exploratum est. Set consul, uti statuerat,
oppida castellaque munita adire, partim vi, alia metu aut
2 praemia ostentando avortere ab hostibus. Ac primo medio-
cria gerebat, existumans Iugurtham ob suos tutandos in
3 manus venturum. Set ubi illum procul abesse et aliis ne-
gotiis intentum accepit, maiora et magis aspera adgredi
tempus visum est.

Erat inter ingentis solitudines oppidum magnum atque 4
valens, nomine Capsa, cuius conditor Hercules Libus me-
morabatur. Eius cives apud Iugurtham inmunes, levi inpe-
rio, et ob ea fidelissumi habebantur, muniti advorsum ho-
stis non moenibus modo et armis atque viris, verum etiam
multo magis locorum asperitate. Nam praeter oppido pro- 5
pinqua alia omnia vasta, inculta, egentia aquae, infesta ser-
pentibus, quarum vis, sicuti omnium ferarum inopia cibi
acrior, ad hoc [natura serpentium, ipsa pernitiosa] siti magis
quam alia re adcenditur. Eius potiundi Marium maxuma 6
cupido invaserat, cum propter usum belli, tum quia res
aspera videbatur et Metellus oppidum Thalam magna gloria
ceperat, haut dissimiliter situm munitumque, nisi quod apud
Thalam non longe a moenibus aliquot fontes erant, Capsen-
ses una modo atque ea intra oppidum iugi aqua, cetera
pluvia utebantur. Id ibique et in omni Africa, qua procul 7
a mari incultius agebatur, eo facilius tolerabatur, quia Nu-
midae plerumque lacte et ferina carne vescebantur et neque
salem neque alia inritamenta gulae quaerebant: cibus [illis] 8
advorsus famem atque sitim, non lubidini neque luxuriae
erat. Igitur consul omnibus exploratis, credo deis fretus, 90
— nam contra tantas difficultates consilio satis providere
non poterat: quippe etiam frumenti inopia temptabatur, quia
Numidae pabulo pecoris magis quam arvo student et quod-
cumque natum fuerat iussu regis in loca munita contule-
rant, ager autem aridus et frugum vacuos ea tempestate:
nam aestatis extremum erat — tamen pro rei copia satis
providenter exornat: pecus omne, quod superioribus diebus 2
praedae fuerat, equitibus auxiliariis agendum adtribuit, A.
Manlium legatum cum cohortibus expeditis ad oppidum
Laris, ubi stipendium et conmeatum locaverat, ire iubet,
dicitque se praedabundum post paucos dies eodem venturum.
Sic incepto suo occultato pergit ad flumen Tanaim. Ceterum 91
in itinere cotidie pecus exercitui per centurias, item tur-
mas aequaliter distribuerat, et ex coriis utres uti fierent
curabat: simul inopiam frumenti lenire et ignaris omnibus
parare, quae mox usu forent: denique sexto die, cum ad
flumen ventum est, maxuma vis utrium effecta. Ibi castris 2

levi munimento positis milites cibum capere atque uti simul
cum occasu solis egrederentur paratos esse iubet: omnibus
3 sarcinis abiectis aqua modo seque et iumenta onerare. Dein
postquam tempus visum, castris egreditur noctemque totam
itinere facto consedit: idem proxuma facit: dein tertia multo
ante lucis adventum pervenit in locum tumulosum, ab Capsa
non amplius duum milium intervallo, ibique quam occul-
4 tissume potest cum omnibus copiis operitur. Set ubi dies
coepit et Numidae nihil hostile metuentes multi oppido
egressi, repente omnem equitatum et cum eis velocissumos
pedites cursu tendere ad Capsam et portas obsidere iubet:
deinde ipse intentus propere sequi neque milites praedari
5 sinere. Quae postquam oppidani cognovere, res trepidae,
metus ingens, malum inprovisum, ad hoc pars civium extra
moenia in hostium potestate coegere uti deditionem facerent.
6 Ceterum oppidum incensum, Numidae puberes interfecti,
7 alii omnes vaenum dati: praeda militibus divisa. Id facinus
contra ius belli non avaritia neque scelere consulis admis-
sum, set quia locus Iugurthae oportunus, nobis aditu diffi-
cilis, genus hominum mobile infidum, neque benificio neque
metu coërcitum.

92 Postquam tantam rem Marius sine ullo suorum incom-
modo effecit, magnus et clarus antea, maior atque clarior
2 haberi coepit. Omnia non bene consulta in virtutem trahe-
bantur: milites, modesto inperio habiti simul et locupletes,
ad caelum ferre, Numidae magis quam mortalem timere,
postremo omnes, socii atque hostes, credere illi aut mentem
divinam esse aut deorum nutu cuncta portendi.

3 Set consul, ubi ea res bene evenit, ad alia oppida per-
git, pauca repugnantibus Numidis capit, plura, deserta prop-
ter Capsensium miserias, igni conrumpit: luctu atque caede
4 omnia conplentur. Denique multis locis potitus, ac pleris-
que exercitu incruento, aliam rem adgreditur, non eadem
asperitate qua Capsensium, ceterum haut secus difficilem.

5 Namque haut longe a flumine Muluchae, quod Iugur-
thae Bocchique regnum disiungebat, erat inter ceteram pla-
nitiem mons saxeus, mediocri castello satis patens, in in-
mensum editus, uno perangusto aditu relicto: nam omnis

natura velut opere atque consulto praeceps. Quem lo- 6
m Marius, quod ibi regis thensauri erant, summa vi ca-
re intendit. Set ea res forte quam consilio melius gesta. 7
ım castello virorum atque armorum satis, magna vis fru-
ənti et fons aquae, aggeribus turribusque [et aliis machi-
tionibus] locus inportunus, iter castellanorum angustum
modum, utrimque praecisum. Vineae cum ingenti peri- 8
lo frustra agebantur: nam cum eae paulo processerant,
ıi aut lapidibus conrumpebantur: milites neque pro opere
nsistere propter iniquitatem loci, neque inter vineas sine
riculo administrare: optumus quisque cadere aut sauciari,
teris metus augeri. At Marius multis diebus et laboribus 93
nsumptis anxius trahere cum animo suo, omitteretne in-
ptum, quoniam frustra erat, an fortunam operiretur, qua
epe prospere usus fuerat. Quae cum multos dies noc- 2
que aestuans agitaret, forte quidam Ligus, ex cohorti-
ıs auxiliariis miles gregarius, castris aquatum egressus
ıut procul ab latere castelli, quod avorsum proeliantibus
at, animum advortit inter saxa repentis cocleas: quarum
ım unam atque alteram, dein plures peteret, studio le-
ındi paulatim prope ad summum montis egressus est. Ubi 3
ıstquam solitudinem intellexit, more ingeni humani cupido
fficilia faciundi animum vortit. Et forte in eo loco grandis 4
ɜx coaluerat inter saxa, paulum modo prona, deinde flexa
que aucta in altitudinem, quo cuncta gignentium natura
rt: cuius ramis modo, modo eminentibus saxis nisus Ligus
stelli planitiem perscrutatur, quod cuncti Numidae intenti
oeliantibus aderant. Exploratis omnibus, quae mox usu 5
re ducebat, eadem regreditur, non temere uti escenderat,
t temptans omnia et circumspiciens. Itaque Marium pro- 6
ɜre adit, acta edocet, hortatur, ab ea parte, qua ipse escen-
ɜrat, castellum temptet: pollicetur sese itineris periculique
ıcem. Marius cum Ligure promissa eius cognitum ex 7
aesentibus misit: quorum uti cuiusque ingenium erat,
ı rem difficilem aut facilem nuntiavere: consulis animus
men paulum adrectus. Itaque ex copia tubicinum et 8
ırnicinum numero quinque quam velocissumos delegit, et
ım eis, praesidio qui forent, *milites paucos et* quattuor

centuriones, omnisque Liguri parere iubet, et [ei] negotio
94 proxumum diem constituit. Set ubi ex praecepto tempus
visum, paratis conpositisque omnibus ad locum pergit. Ce-
terum illi, qui escensuri erant, praedocti ab duce, arma
ornatumque mutaverant, capite atque pedibus nudis, uti
prospectus nisusque per saxa facilius foret: super terga
gladii et scuta, verum ea Numidica ex coriis, ponderis gra-
2 tia simul et obfensa quo levius streperent. Igitur praegre-
diens Ligus saxa et si quae vetustae radices eminebant, la-
queis vinciebat, quibus adlevati milites facilius escenderent,
interdum timidos insolentia itineris levare manu: ubi paulo
asperior adscensus erat, singulos prae se inermos mittere,
deinde ipse cum illorum armis sequi: quae dubia nisu vide-
bantur, potissumus temptare, ac saepius eadem adscendens
descendensque, dein statim digrediens, ceteris audaciam
3 addere. Igitur diu multumque fatigati tandem in castellum
perveniunt, desertum ab ea parte, quod omnes, sicut aliis
diebus, advorsum hostis aderant. Marius ubi ex nuntiis
quae Ligus egerat cognovit, quamquam toto die intentos
proelio Numidas habuerat, tum vero cohortatus milites et
ipse extra vineas est egressus: testudine acta succedere et
simul hostem tormentis sagittariisque et funditoribus eminus
4 terrere. At Numidae saepe antea vineis Romanorum sub-
vorsis, item incensis non castelli moenibus sese tutabantur,
set pro muro dies noctisque agitare, male dicere Romanis
ac Mario vecordiam obiectare, militibus nostris Iugurthae
5 servitium minari, secundis rebus feroces esse. Interim om-
nibus, Romanis hostibusque, proelio intentis, magna utrim-
que vi pro gloria atque inperio his, illis pro salute certanti-
bus, repente a tergo signa canere: ac primo mulieres et
pueri, qui visum processerant, fugere, deinde uti quisque
muro proxumus erat, postremo cuncti, armati inermesque.
6 Quod ubi accidit, eo acrius Romani instare, fundere ac
plerosque tantum modo sauciare, dein super occisorum
corpora vadere, avidi gloriae certantes murum petere, ne-
7 que quemquam omnium praeda morari. Sic forte conrecta
Mari temeritas gloriam ex culpa invenit.
95 Ceterum dum ea res geritur, L. Sulla quaestor cum

magno equitatu in castra venit, quos uti ex Latio et a sociis
cogeret Romae relictus erat. Set quoniam nos tanti viri 2
res admonuit, idoneum visum est de natura cultuque eius
paucis dicere: neque enim alio loco de Sullae rebus dicturi
sumus, et L. Sisenna, optume et diligentissume omnium
qui ea res dixere persecutus, parum mihi libero ore locu-
tus videtur.

Igitur Sulla gentis patriciae nobilis fuit familia prope 3
iam extincta maiorum ignavia, litteris Graecis atque La-
tinis iuxta atque doctissume eruditus, animo ingenti: cupi-
dus voluptatum, set gloriae cupidior, otio luxurioso esse,
tamen ab negotiis numquam voluptas remorata, nisi quod
de uxore potuit honestius consuli: facundus callidus et
amicitia facilis, ad simulanda *ac dissimulanda* negotia alti-
tudo ingeni incredibilis: multarum rerum ac maxume pecu-
niae largitor. Atque illi, felicissumo omnium ante civilem 4
victoriam, numquam super industriam fortuna fuit, multi-
que dubitavere fortior an felicior esset: nam postea quae
fecerit, incertum habeo, pudeat an pigeat magis disserere.

Igitur Sulla, uti supra dictum est, postquam in Afri- 96
cam atque in castra Mari cum equitatu venit, rudis antea
et ignarus belli, sollertissumus omnium in paucis tempesta-
tibus factus est. Ad hoc milites benigne adpellare: multis 2
rogantibus, aliis per se ipse dare benificia, invitus accipere,
set ea properantius quam aes mutuum reddere, ipse ab
nullo repetere, magis id laborare, ut illi quam plurumi
deberent: ioca atque seria cum humillumis agere: in ag- 3
mine atque ad vigilias multus adesse, neque interim, quod
prava ambitio solet, consulis aut cuiusquam boni famam
laedere: tantum modo neque consilio neque manu priorem
alium pati, plerosque antevenire. Quibus rebus et artibus 4
brevi Mario militibusque carissumus factus.

At Iugurtha, postquam oppidum Capsam aliosque locos 97
munitos et sibi utilis simul et magnam pecuniam amiserat,
ad Bocchum nuntios mittit, quam primum in Numidiam co-
pias adduceret: proeli faciundi tempus adesse. Quem ubi 2
cunctari accepit et dubium belli atque pacis rationes tra-
here, rursus, uti antea, proxumos [eius] donis conrupit,

ipsique Mauro pollicetur Numidiae partem tertiam, si aut
Romani Africa expulsi, aut integris suis finibus bellum con-
positum foret. Eo praemio inlectus Bocchus cum magna
multitudine Iugurtham adcedit.
3 Ita amborum exercitu coniuncto Marium, iam in hi-
berna proficiscentem, vix decuma parte die relicua inva-
dunt, rati noctem quae iam aderat et victis sibi munimento
fore et si vicissent nullo inpedimento, quia locorum scien-
tes erant, contra Romanis utrumque casum in tenebris
4 difficiliorem fore. Igitur simul consul ex multis de hostium
adventu cognovit et ipsi hostes aderant, et prius quam exer-
citus aut instrui aut sarcinas conligere, denique ante quam
signum aut inperium ullum accipere quivit, equites Mauri
atque Gaetuli, non acie neque ullo more proeli, set cater-
vatim, uti quosque fors conglobaverat, in nostros incur-
5 runt: qui omnes trepidi inproviso metu ac tamen virtutis
memores aut arma capiebant aut capientis alios ab hostibus
defensabant: pars equos escendere, obviam ire hostibus:
pugna latrocinio magis quam proelio similis fieri: sine signis
sine ordinibus equites pedites permixti cedere alii, alii ob-
truncare, multi contra advorsos acerrume pugnantes ab
tergo circumveniri: neque virtus neque arma satis tegere,
quia hostes numero plures et undique circumfusi erant:
denique Romani veteres novique [et ob ea scientes belli],
si quos locus aut casus coniunxerat, orbis fecere atque ita
ab omnibus partibus simul tecti et instructi hostium vim
98 sustentabant. Neque in eo tam aspero negotio Marius ter-
ritus aut magis quam antea demisso animo fuit, set cum
turma sua, quam ex fortissumis magis quam familiarissumis
paraverat, vagari passim ac modo laborantibus suis succur-
rere, modo hostis, ubi confertissumi obsteterant, invadere:
manu consulere militibus, quoniam inperare conturbatis
2 omnibus non poterat. Iamque dies consumptus erat, cum
tamen barbari nihil remittere atque, uti reges praeceperant,
3 noctem pro se rati acrius instare. Tum Marius ex copia
rerum consilium trahit atque, uti suis receptui locus esset,
collis duos propinquos inter se occupat, quorum in uno,
castris parum amplo, fons aquae magnus erat, alter

:tunus, quia magna parte editus et praeceps pauca mu-
enta quaerebat. Ceterum apud aquam Sullam cum 4
tibus noctem agitare iubet: ipse paulatim dispersos mi-
neque minus hostibus conturbatis in unum contrahit,
cunctos pleno gradu in collem subducit. Ita reges, loci 5
cultate coacti, proelio deterrentur, neque tamen suos
ius abire sinunt, set utroque colle multitudine circum-
effusi consedere. Dein crebris ignibus factis plerum- 6
noctis barbari more suo laetari exultare, strepere
bus, et ipsi duces feroces, quia non fugerant, pro vic-
ɔus agere. Set ea cuncta Romanis ex tenebris et edi- 7
bus locis facilia visu magnoque hortamento erant. Plu- 99
um vero Marius inperitia hostium confirmatus, quam
umum silentium haberi iubet, ne signa quidem, uti per
ias solebant, canere: deinde, ubi lux adventabat, de-
is iam hostibus et paulo ante somno captis de inproviso
es, item cohortium turmarum legionum tubicines simul
iis signa canere, milites clamorem tollere atque portis
npere [iubet]. Mauri atque Gaetuli, ignoto et horribili 2
tu repente exciti, neque fugere neque arma capere,
ıe omnino facere aut providere quicquam poterant: ita 3
:tos strepitu clamore, nullo subveniente nostris instan-
s, tumultu formidine quasi vecordia ceperat. Denique
ıes fusi fugatique: arma et signa militaria pleraque capta,
'esque eo proelio quam omnibus superioribus interempti.
ı somno et metu insolito inpedita fuga.

Dein Marius uti coeperat, in hiberna ******** prop- 100
conmeatum in oppidis maritumis agere decreverat.
ue tamen victoria socors aut insolens factus, set pariter
ıe in conspectu hostium quadrato agmine incedere: Sulla 2
ı equitatu apud dextumos, in sinistra parte A. Manlius
ı funditoribus et sagittariis, praeterea cohortis Ligurum
ıbat: primos et extremos cum expeditis manipulis tri-
os locaverat: perfugae, minume cari et regionum scien- 3
ımi, hostium iter explorabant. Simul consul quasi nullo
ısito omnia providere, apud omnis adesse, laudare et
epare merentis. Ipse armatus intentusque item milites 4
ɜbat: neque secus atque iter facere, castra munire, ex-

cubitum in portas cohortis ex legionibus, pro castris equites ex auxiliariis mittere, praeterea alios super vallum [in munimentis] locare, vigilias ipse circumire, non tam diffidentia futura quae inperavisset, quam uti militibus exaequa-
5 tus cum inperatore labos volentibus esset. Et sane Marius illoque aliisque temporibus [Iugurthini belli] pudore magis quam malo exercitum coërcebat: quod multi per ambitionem fieri aiebant, pars a pueritia consuetam duritiam et alia, quae ceteri miserias vocant, voluptati habuisse: nisi tamen res publica pariter ac saevissumo inperio bene atque decore gesta.

101 Igitur quarto denique die haut longe ab oppido Cirta undique simul speculatores citi sese ostendunt, qua re ho-
2 stis adesse intellegitur. Set quia divorsi redeuntes alius ab alia parte atque omnes idem significabant, consul incertus quonam modo aciem instrueret, nullo ordine conmutato ad-
3 vorsum omnia paratus ibidem operitur. Ita Iugurtham spes frustrata, qui copias in quattuor partis distribuerat, ratus
4 ex omnibus aeque aliquos ab tergo hostibus venturos. Interim Sulla, quem primum hostes adtigerant, cohortatus suos turmatim et quam maxume confertis equis ipse aliique Mauros invadunt, ceteri in loco manentes ab iaculis eminus emissis corpora tegere et si qui in manus venerant ob-
5 truncare. Dum eo modo equites proeliantur, Bocchus cum peditibus, quos Volux filius eius adduxerat neque in priore pugna, in itinere morati, adfuerant, postremam Romanorum
6 aciem invadunt. Tum Marius apud primos agebat, quod ibi Iugurtha cum plurumis erat. Dein Numida cognito Bocchi adventu clam cum paucis ad pedites convortit: ibi Latine, nam apud Numantiam loqui didicerat, exclamat nostros frustra pugnare: paulo ante Marium sua manu interfectum: simul gladium sanguine oblitum ostendere, quem in pugna satis inpigre occiso pedite nostro cruentaverat.
7 Quod ubi milites accepere, magis atrocitate rei quam fide nunti terrentur, simulque barbari animos tollere et in per-
8 culsos Romanos acrius incedere. Iamque paulum a fuga aberant, cum Sulla profligatis eis, quos advorsum ierat, rediens ab latere Mauris incurrit. Bocchus statim avortitur

ıgurtha, dum sustentare suos et prope iam adeptam 9
riam retinere cupit circumventus ab equitibus, dextra
.ra omnibus occisis solus inter tela hostium vitabundus
ıpit. Atque interim Marius fugatis equitibus adcurrit 10
io suis, quos pelli iam acceperat. Denique hostes iam
jue fusi. Tum spectaculum horribile in campis paten- 11
: sequi fugere, occidi capi: equi atque viri adflicti, ac
volneribus acceptis neque fugere posse neque quie-
pati, niti modo ac statim concidere: postremo omnia,
visus erat, constrata telis armis cadaveribus, et inter
ımus infecta sanguine.

Post ea loci consul haut dubie iam victor pervenit in 102
lum Cirtam, quo initio profectus intenderat. Eo post 2
quintum quam iterum barbari male pugnaverant legati
;cho veniunt, qui regis verbis ab Mario petivere, duos
ı fidissumos ad eum mitteret: velle de se et de populi
ıni commodo cum eis disserere. Ille statim L. Sullam 3
Manlium ire iubet. Qui quamquam acciti ibant, ta-
placuit verba apud regem facere, uti ingenium aut
.um flecterent, aut cupidum pacis vehementius adcen-
ıt. Itaque Sulla, cuius facundiae, non aetati a Manlio 4
ıssum, pauca verba huiusce modi locutus:

'Rex Bocche, magna laetitia nobis est, quod te talem 5
ı dei monuere uti aliquando pacem quam bellum mal-
eu te optumum cum pessumo omnium Iugurtha mis-
ɔ conmmaculares, simul nobis dempsere acerbam ne-
;udinem, pariter te errantem et illum sceleratissumum
ıqui. Ad hoc populo Romano iam a principio inperi 6
ıs visum amicos quam servos quaerere: tutiusque rati
tibus quam coactis inperitare. Tibi vero nulla opor- 7
r nostra amicitia, primum quia procul absumus, in
obfensae minumum, gratia par ac si prope adesse-
dein quia parentis abunde habemus, amicorum neque
neque cuiquam omnium satis fuit. Atque hoc utinam 8
ncipio tibi placuisset! profecto ex populo Romano ad
tempus multo plura bona accepisses, quam mala per-
ıs es. Set quoniam humanarum rerum Fortuna plera- 9
regit, cui scilicet placuit et vim et gratiam nostram

te experiri, nunc, quando per illam licet, festina atque uti
10 coepisti perge. Multa [atque] oportuna habes, quo facilius
11 errata officiis superes. Postremo hoc in pectus tuum de-
mitte, numquam populum Romanum benificiis victum esse:
nam bello quid valeat tute scis.'
12 Ad ea Bocchus placide et benigne, simul pauca pro
delicto suo verba facit: se non hostili animo, set regnum
13 tutantem arma cepisse: nam Numidiae partem, unde vi Iu-
gurtham expulerit, iure belli suam factam: eam vastari a
14 Mario pati nequivisse: praeterea missis antea Romam lega-
tis repulsum ab amicitia: ceterum vetera omittere, ac tum,
15 si per Marium liceret, legatos ad senatum missurum. Dein
copia facta animus barbari ab amicis flexus, quos Iugurtha
cognita legatione Sullae et Manli, metuens id quod para-
batur, donis conruperat.
103 Marius interea exercitu in hibernaculis conposito cum
expeditis cohortibus et parte equitatus proficiscitur in loca
sola obsessum turrim regiam, quo Iugurtha perfugas omnis
praesidium inposuerat.
2 Tum rursus Bocchus flectitur, seu reputando quae sibi
duobus proeliis venerant, seu admonitus ab aliis amicis,
quos inconruptos Iugurtha reliquerat. *Igitur* ex omni copia
necessariorum quinque delegit, quorum et fides cognita et
3 ingenia validissuma erant: eos ad Marium ac deinde, si
placeat, Romam legatos ire iubet: agendarum rerum et
quocumque modo belli conponendi licentiam [illis] permittit.
4 Illi mature ad hiberna Romanorum proficiscuntur, deinde
[in itinere] a Gaetulis latronibus circumventi spoliatique pa-
vidi sine decore ad Sullam perfugiunt, quem consul in ex-
5 peditionem proficiscens pro praetore reliquerat. Eos ille
non pro vanis hostibus, uti meriti erant, set accurate ac
liberaliter habuit: qua re barbari et famam Romanorum
avaritiae falsam et Sullam ob munificentiam in sese amicum
6 rati. Nam etiamtum largitio multis ignorata erat: nemo
munificus putabatur, nisi pariter volens, dona omnia in be-
7 nignitate habebantur. Igitur quaestori mandata Bocchi pa-
tefaciunt: simul ab eo petunt, uti fautor consultorque sibi
adsit: copias, fidem, magnitudinem regis sui et alia, quae

aut utilia aut benivolentiae esse credebant, oratione extol-
lunt: dein Sulla omnia pollicito docti, quo modo apud Ma-
rium, item apud senatum verba facerent, circiter dies qua-
draginta ibidem operiuntur.

Marius ubi infecto quod intenderat negotio Cirtam re- 104
dit et de adventu legatorum certior factus est, eosque et
Sullam ad Uticam venire iubet, item L. Bellienum praeto-
rem, praeterea omnis undique senatorii ordinis, quibus-
cum mandata Bocchi cognoscit. Legatis potestas eundi 2
Romam fit ab consule, interea induciae postulabantur. Ea
Sullae et plerisque placuere: pauci ferocius decernunt, sci-
licet ignari rerum humanarum, quae fluxae et mobiles in
advorsa semper mutantur. Ceterum Mauri inpetratis om- 3
nibus tres Romam profecti sunt cum Gn. Octavio Rusone,
qui quaestor stipendium in Africam portaverat, duo ad re-
gem redeunt. Ex eis Bocchus cum cetera, tum maxume
benignitatem et studium Sullae lubens accepit. Romaeque 4
legatis eius, postquam errasse regem et Iugurthae scelere
lapsum deprecati sunt, amicitiam et foedus petentibus hoc
modo respondetur: 'Senatus et populus Romanus benifici et
iniuriae memor esse solet. Ceterum Boccho, quoniam pae-
nitet, delicti gratiam facit: foedus et amicitia dabuntur, cum
meruerit.'

Quibus rebus cognitis Bocchus per litteras a Mario pe- 105
tiverat, uti ad se mitteret Sullam, cuius arbitratu de com-
munibus negotiis consuleretur. Is missus cum praesidio 2
equitum atque [peditum, item] funditorum Balearium: prae-
terea iere sagittarii et cohors Paeligna cum velitaribus ar-
mis, itineris properandi caussa, neque eis secus atque aliis
armis advorsus tela hostium [quod ea levia sunt] muniti.
Set in itinere quinto denique die Volux, filius Bocchi, repente 3
in campis patentibus cum mille non amplius equitibus sese
ostendit, qui temere et effuse euntes Sullae aliisque omni-
bus et numerum vero ampliorem et hostilem metum efficie-
bant. Igitur se quisque expedire, arma atque tela temptare, 4
intendere: timor aliquantus, set spes amplior, quippe victo-
ribus et advorsus eos quos saepe vicerant. Interim equites 5
exploratum praemissi rem, uti erat, quietam nuntiant. Volux 10

adveniens quaestorem adpellat dicitque se a patre Boccho
obviam illis simul et praesidio missum. Deinde eum et
2 proxumum diem sine metu coniuncti eunt. Post ubi castra
locata et diei vesper erat, repente Maurus incerto voltu pa-
vens ad Sullam adcurrit dicitque sibi ex speculatoribus co-
gnitum, Iugurtham haut procul abesse: simul uti noctu
3 clam secum profugeret, rogat atque hortatur. Ille animo
feroci negat se totiens fusum Numidam pertimescere: vir-
tuti suorum satis credere: etiam si certa pestis adesset,
mansurum potius quam proditis, quos ducebat, turpi fuga
incertae ac forsitan post paulo morbo interiturae vitae par-
4 ceret. Ceterum ab eodem monitus uti noctu proficisceren-
tur, consilium adprobat, ac statim milites coenatos esse
in castris ignisque quam creberrumos fieri, dein prima vi-
5 gilia silentio egredi iubet. Iamque nocturno itinere fessis
omnibus Sulla pariter cum ortu solis castra metabatur, cum
equites Mauri nuntiant Iugurtham circiter duum milium in-
6 tervallo ante eos consedisse. Quod postquam auditum est,
tum vero ingens metus nostros invadit: credere se proditos
a Voluce et insidiis circumventos, ac fuere, qui dicerent
manu vindicandum neque apud illum tantum scelus inultum
107 relinquendum. At Sulla, quamquam eadem existumabat,
tamen ab iniuria Maurum prohibet: suos hortatur uti for-
tem animum gererent: saepe ante paucis strenuis advor-
sum multitudinem bene pugnatum: quanto sibi in proelio
minus pepercissent, tanto tutiores fore: nec quemquam de-
cere, qui manus armaverit, ab inermis pedibus auxilium
petere, in maxumo metu nudum et caecum corpus ad ho-
2 stis vortere. Deinde Volucem, quoniam hostilia faceret,
Iovem maxumum obtestatus ut sceleris atque perfidiae Boc-
3 chi testis adesset, ex castris abire iubet. Ille lacrumans
orare ne ea crederet: nihil dolo factum, ac magis calliditate
Iugurthae, cui videlicet speculanti iter suum cognitum esset:
4 ceterum quoniam neque ingentem multitudinem haberet et
spes opesque eius ex patre suo penderent, credere illum
5 nihil palam ausurum, cum ipse filius testis adesset: qua re
optumum factu videri, per media eius castra palam trans-
ire: sese vel praemissis vel ibidem relictis Mauris solum

cum Sulla iturum. Ea res, uti in tali negotio, probata, ac 6
statim profecti, quia de inproviso acciderant, dubio atque
haesitante Iugurtha incolumes transeunt. Deinde paucis die- 7
bus quo ire intenderant perventum est.

Ibi cum Boccho Numida quidam, Aspar nomine, mul- 108
tum et familiariter agebat, praemissus ab Iugurtha, post-
quam Sullam accitum audierat, orator et subdole specula-
tum Bocchi consilia: praeterea Dabar, Massugradae filius,
ex gente Masinissae, ceterum materno genere inpar [nam
pater eius ex concubina ortus erat], Mauro ob ingeni multa
bona carus acceptusque. Quem Bocchus fidum esse Ro- 2
manis multis ante tempestatibus expertus, ilico ad Sullam
nuntiatum mittit, paratum sese facere quae populus Roma-
nus vellet: conloquio diem locum tempus ipse delegeret:
consulta sese omnia cum illo integra habere: neu Iugur-
thae legatum pertimesceret, ****** quo res communis li-
centius gereretur: nam ab insidiis eius aliter caveri nequi-
visse. Set ego conperior Bocchum magis Punica fide quam 3
ob ea quae praedicabat simul Romanum et Numidam spe
pacis adtinuisse, multumque cum animo suo volvere soli-
tum, Iugurtham Romanis, an illi Sullam traderet: lubidi-
nem advorsum nos, metum pro nobis suasisse. Igitur Sulla 109
respondit pauca coram Aspare locuturum, cetera occulte,
aut nullo aut quam paucissumis praesentibus: simul edocet
quae sibi responderentur. Postquam, sicuti voluerat, con- 2
gressi, dicit se missum a consule venisse quaesitum ab eo,
pacem an bellum agitaturus foret. Tum rex, uti praecep- 3
tum fuerat, post diem decumum redire iubet: nihil etiam-
tum decrevisse, set illo die responsurum. Deinde ambo in 4
sua castra digressi. Set ubi plerumque noctis processit,
Sulla a Boccho occulte accersitur: ab utroque tantum modo
fidi interpretes adhibentur, praeterea Dabar internuntius,
sanctus vir et ex sententia ambobus. Ac statim sic rex incipit:

'Numquam ego ratus sum fore, uti rex maxumus in 110
hac terra et omnium quos novi privato homini gratiam de-
berem. Et mehercule, Sulla, ante te cognitum multis oran- 2
tibus, aliis ultro egomet opem tuli, nullius indigus. Id in- 3
minutum, *quod ceteri* dolere solent, ego laetor: fuerit mihi

eguisse aliquando tuae amicitiae, qua apud meum animum
4 nihil carius est. Id adeo experiri licet: arma viros, pecuniam, postremo quicquid animo lubet, sume utere, et quoad
vives, numquam [tibi] redditam gratiam putaveris: semper
apud me integra erit: denique nihil me sciente frustra voles.
5 Nam, ut ego aestumo, regem armis quam munificentia vinci
6 minus flagitiosum est. Ceterum de re publica vostra, cuius
curator huc missus es, paucis accipe. Bellum ego populo
Romano neque feci, neque factum umquam volui: at finis
7 meos advorsum armatos armis tutatus sum. Id omitto,
quando vobis ita placet: gerite, quoad voltis, cum Iugurtha
bellum. Ego flumen Mulucham, quod inter me et Micipsam fuit,
8 non egrediar, neque [id] intrare Iugurtham sinam. Praeterea si
quid meque vobisque dignum petiveris, haut repulsus abibis.'

111 Ad ea Sulla pro se breviter et modice, de pace et communibus rebus multis disseruit: denique regi patefecit: quod
polliceretur, senatum et populum Romanum, quoniam armis amplius valuissent, non in gratiam habituros: faciundum
esse aliquid, quod illorum magis quam sua retulisse videretur: id adeo in promptu esse, quoniam copiam Iugurthae
haberet: quem si Romanis tradidisset, fore uti illi plurumum deberetur: amicitiam, foedus, Numidiae partem, quam
2 nunc peteret, ultro tunc adventuram. Rex primo negitare:
cognationem, adfinitatem, praeterea foedus intervenisse:
ad hoc metuere, ne fluxa fide usus popularium animos
avorteret, quis et Iugurtha carus, et Romani invisi erant.
3 Denique saepius fatigatus lenitur et ex voluntate Sullae om-
4 nia se facturum promittit. Ceterum ad simulandam pacem,
cuius Numida defessus bello avidissumus erat, quae utilia
visa constituunt. Ita conposito dolo digrediuntur.

112 At rex postero die Asparem, Iugurthae legatum, adpellat dicitque: sibi per Dabarem ex Sulla cognitum, posse
conditionibus bellum poni: quam ob rem regis sui senten-
2 tiam exquireret. Ille laetus in castra Iugurthae proficiscitur, deinde ab illo cuncta edoctus properato itinere post
diem octavum redit ad Bocchum et ei denuntiat: Iugurtham
cupere omnia, quae inperarentur, facere, set Mario parum
fidere: saepe antea cum inperatoribus Romanis pacem con-

ventam frustra fuisse: ceterum Bocchus si ambobus con- 3
sultum et ratam pacem vellet, daret operam ut una ab
omnibus quasi de pace in conloquium veniretur, ibique sibi
Sullam traderet: cum talem virum in potestatem habuisset,
tum fore uti iussu [senatus aut] populi [Romani] foedus
fieret: neque hominem nobilem, non sua ignavia set ob rem
publicam in hostium potestate, relictum iri.

Haec Maurus secum ipse diu volvens tandem promisit: 11
ceterum dolo an vere cunctatus, parum conperimus. Set
plerumque regiae voluntates, ut vehementes, sic mobiles,
saepe ipsae sibi advorsae. Postea tempore et loco consti- 2
tuto, in conloquium uti de pace veniretur, Bocchus Sul-
lam modo, modo Iugurthae legatum adpellare, benigne ha-
bere, idem ambobus polliceri. Illi pariter laeti ac spei bo-
nae pleni esse. Set nocte ea, quae proxuma fuit ante diem 3
conloquio decretum, Maurus adhibitis amicis ac statim in-
mutata voluntate remotis [ceteris] dicitur secum ipse mul-
tum agitavisse, corpore pariter atque animo varius [quae
scilicet tacente ipso occulta pectoris patefecisse]. Tamen 4
postremo Sullam accersi iubet et ex illius sententia Numi-
dae insidias tendit. Deinde, ubi dies advenit et ei nuntia- 5
tum est Iugurtham haut procul abesse, cum paucis amicis et
quaestore nostro quasi obvius honoris caussa procedit in
tumulum facillumum visu insidiantibus. Eodem Numida 6
cum plerisque necessariis suis inermis, uti dictum erat, ad-
cedit ac statim signo dato undique simul ex insidiis inva-
ditur. Ceteri obtruncati: Iugurtha Sullae vinctus traditur 7
et ab eo ad Marium deductus est.

Per idem tempus advorsum Gallos ab ducibus nostris 11
Q. Caepione et Gn. Manlio male pugnatum: quo metu Italia
omnis contremuit. Illimque usque ad nostram memoriam 2
Romani sic habuere, alia omnia virtuti suae prona esse,
cum Gallis pro salute, non pro gloria certari. Set post- 3
quam bellum in Numidia confectum et Iugurtham Romam
vinctum adduci nuntiatum est, Marius consul absens factus
est et ei decreta provincia Gallia: isque Kalendis Ianuariis
magna gloria consul triumphavit. Et ea tempestate spes at- 4
que opes civitatis in illo sitae.

ORATIONES ET EPISTULAE
EX
HISTORIIS EXCERPTAE.

M. Aemili Lepidi consulis ad populum Romanum oratio contra Sullam.

1 Clementia et probitas vostra, Quirites, quibus per
ceteras gentis maxumi et clari estis, plurumum timoris
mihi faciunt advorsum tyrannidem L. Sullae, ne, quae
ipsi nefanda existumatis, ea parum credendo de aliis cir-
cumveniamini, — praesertim cum illi spes omnis in sce-
lere atque perfidia sit neque se aliter tutum putet, quam
si peior atque intestabilior metu vostro fuerit, quo captis
libertatis curam miseria eximat — aut, si provideritis, in
2 vitandis periculis magis quam ulciscendo teneamini. Satel-
lites quidem eius, homines maxumi nominis, optumis ma-
iorum exemplis, nequeo satis mirari, qui dominationis in
vos servitium suum mercedem dant et utrumque per in-
3 iuriam malunt quam optumo iure liberi agere: praeclara
Brutorum atque Aemiliorum et Lutatiorum proles, geniti
4 ad ea, quae maiores virtute peperere, subvortunda. Nam
quid a Pyrrho Hannibale, Philippoque et Antiocho defen-
sum est aliud quam libertas et suae cuique sedes, neu cui
5 nisi legibus pareremus? quae cuncta scaevus iste Romulus
quasi ab externis rapta tenet, non tot exercituum clade
neque consulum et aliorum principum, quos fortuna belli
consumpserat, satiatus, set tum crudelior, cum plerosque
6 secundae res in miserationem ex ira vortunt. Quin solus
omnium post memoriam humani generis subplicia in post
futuros conposuit, quis prius iniuria quam vita certa esset:

pravissumeque per sceleris inmanitatem adhuc tutus fuit,
dum vos metu gravioris serviti a repetunda libertate ter-
remini.

Agundum atque obviam eundum est, Quirites, ne spolia 7
vostra penes illos sint: non prolatandum neque votis pa-
randa auxilia: nisi forte speratis taedium iam aut pudorem
tyrannidis Sullae esse et eum per scelus occupata pericu-
losius dimissurum. At ille eo processit, ut nihil gloriosum 8
nisi tutum et omnia retinendae dominationis honesta ex-
istumet. Itaque illa quies et otium cum libertate, quae 9
multi probi potius quam laborem cum honoribus capes-
sebant, nulla sunt: hac tempestate serviundum aut in- 10
peritandum, habendus metus est aut faciundus, Quirites.
Nam quid ultra? quaeve humana superant aut divina in- 11
polluta sunt? Populus Romanus, paulo ante gentium mo-
derator, exutus inperio gloria iure, agitandi inops despe-
ctusque ne servilia quidem alimenta relicua habet. Socio- 12
rum et Lati magna vis civitate pro multis et egregiis
factis a vobis data per unum prohibentur, et plebei in-
noxiae patrias sedes occupavere pauci satellites, merce-
dem scelerum. Leges iudicia, aerarium, provinciae reges 13
penes unum, denique necis civium et vitae licentia. Simul 14
humanas hostias vidistis et sepulcra infecta sanguine civili.
Estne viris relicui aliud quam solvere iniuriam, aut mori 15
per virtutem? quoniam quidem unum omnibus finem na-
tura vel ferro saeptis statuit, neque quisquam extremam
necessitatem nihil ausus nisi muliebri ingenio expectat.
Verum ego seditiosus, uti Sulla ait, qui praemia turbarum 16
queror, et bellum cupiens, qui iura pacis repeto. Scilicet 17
quia non aliter salvi satisque tuti in inperio eritis, nisi Vet-
tius Picens et scriba Cornelius aliena bene parta prodege-
rint: nisi adprobaritis omnes proscriptionem innoxiorum
ob divitias, cruciatus virorum inlustrium, vastam urbem
fuga et caedibus, bona civium miserorum quasi Cimbri-
cam praedam vaenum aut dono datam. At obiectat mihi 18
possessiones ex bonis proscriptorum: quod quidem scele-
rum illius vel maxumum est, non me neque quemquam
omnium satis tutum fuisse, si recte faceremus. Atque illa,

quae tum formidine mercatus sum precio soluto iure do-
minis tamen restituo, neque pati consilium est ullam ex
19 civibus praedam esse. Satis illa fuerint, quae rabie con-
tracta toleravimus, manus conserentis inter se Romanos
exercitus et arma ab externis in nosmet vorsa. Scelerum
et contumeliarum omnium finis sit. Quorum adeo Sullam
non paenitet, ut et facta in gloria numeret, et, si liceat,
avidius fecerit.

20 Neque iam quid existumetis de illo, set quantum au-
deatis vereor: ne alius alium principem expectantes ante
capiamini — non opibus eius, quae futiles et conruptae
sunt, set vostra socordia, *per* quam captum ire licet et
21 quam audeas tam videri felicem. Nam praeter satellites
conmaculatos quis eadem volt, aut quis non omnia mutata
praeter victorem? Scilicet milites, quorum sanguine Taru-
lae Scirroque, pessumis servorum, divitiae partae sunt.
An quibus praelatus in magistratibus capiundis Fufidius,
22 ancilla turpis, honorum omnium dehonestamentum? Ita-
que maxumam mihi fiduciam parit victor exercitus, cui
per tot volnera et labores nihil praeter tyrannum quae-
23 situm est. Nisi forte tribuniciam potestatem evorsum pro-
fecti sunt, per arma conditam a maioribus suis, utique
iura et iudicia sibimet extorquerent: egregia scilicet mer-
cede, cum relegati in paludes et silvas contumeliam atque
24 invidiam suam, praemia penes paucos intellegerint. Qua re
igitur tanto agmine atque animis incedit? Quia secundae
res mire sunt vitiis optentui: quibus patefactis quam for-
midatus est tam contemnetur: nisi forte specie concordiae
et pacis, quae sceleri et paricidio suo nomina indidit: ne-
que aliter rem publicam et belli finem ait, nisi maneat
expulsa agris plebes, praeda civilis acerbissuma, ius iudi-
ciumque omnium rerum penes se, quod populi Romani
25 fuit. Quae si vobis pax et conposita intelleguntur, ma-
xuma turbamenta rei publicae atque exitia probate, ad-
nuite legibus inpositis, accipite otium cum servitio, et tra-
dite exemplum posteris ad rem publicam suimet sanguinis
26 mercede circumveniundam. Mihi, quamquam per hoc sum-
mum inperium satis quaesitum erat nomini maiorum, dign-

tati atque etiam praesidio, tamen non fuit consilium pri-
vatas opes facere, potiorque visa est periculosa libertas
quieto servitio. Quae si probatis, adeste, Quirites, et bene 27
iuvantibus divis M. Aemilium consulem ducem et auctorem
sequimini ad recipiundam libertatem.

Oratio Philippi in sententia.

Maxume vellem, patres conscripti, rem publicam quie- 1
tam esse aut in periculis a promptissumo quoque defendi,
denique prava incepta consultoribus noxae esse. Set contra
seditionibus omnia turbata sunt, et ab eis quos prohibere
magis decebat, postremo quae pessumi et stultissumi de-
crevere, ea bonis et sapientibus faciunda sunt. Nam bel- 2
lum atque arma, quamquam vobis invisa, tamen quia Le-
pido placent, sumunda sunt: nisi forte cui pacem prae-
stare et bellum pati consilium est. Pro dei boni, qui hanc 3
urbem amissa curia adhuc tegitis, M. Aemilius, omnium
flagitiosorum postremus, qui peior an ignavior sit delibe-
rari non potest, exercitum obprimundae libertatis habet et
se e contempto metuendum effecit: vos mussantes et retra-
ctantes verbis et vatum carminibus pacem optatis magis
quam defenditis neque intellegitis mollitia decretorum vobis
dignitatem, illi metum detrahi. Atque id iure, quoniam 4
ex rapinis consulatum, ob seditionem provinciam cum
exercitu adeptus est. Quid ille ob bene facti ******
cepisset, cuius sceleribus tanta praemia tribuistis? At sci- 5
licet eos, qui ad postremum usque legatos, pacem con-
cordiam et alia huiusce modi decreverunt, gratiam ab eo
peperisse. Immo despecti et indigni re publica habiti prae-
dae loco aestumantur, quippe metu pacem repetentes, quo
habitam amiserant. Equidem a principio, cum Etruriam 6
coniurare, proscriptos accersi, largitionibus rem publicam
lacerari videbam, maturandum putabam et Catuli consilia
cum paucis secutus sum. Ceterum illi, qui gentis Aemiliae
bene facta extollebant et ignoscundo populi Romani magni-
tudinem auxisse, nusquam etiamtum Lepidum progressum
aiebant, cum privata arma obprimundae libertatis cepisset:

sibi quisque opes aut patrocinia quaerundo consilium publi-
7 cum conruperunt. At tum erat Lepidus latro cum caloni-
bus et paucis sicariis, quorum nemo *non* diurna mercede
vitam mutaverit: nunc est pro consule cum inperio non
empto set dato a vobis, cum legatis adhuc iure parenti-
bus: et ad eum concurrere homines omnium ordinum con-
ruptissumi, flagrantes inopia et cupidinibus, scelerum con-
scientia exagitati, quibus quies in seditionibus, in pace
turbae sunt: ei tumultum ex tumultu, bellum ex bello se-
runt, Saturnini olim, post Sulpici, dein Mari Damasippi-
8 que, nunc Lepidi satellites. Praeterea Etruria atque omnes
reliquiae belli adrectae, Hispaniae armis sollicitae, Mithri-
dates in latere vectigalium nostrorum, quibus adhuc sus-
tentamur, diem bello circumspicit: quin praeter idoneum
ducem nihil abest ad subvortundum inperium.
9 Quod ego vos oro atque obsecro, patres conscripti, ut
animadvortatis, neu patiamini licentiam scelerum quasi ra-
biem ad integros contactu procedere. Nam ubi malos prae-
mia secuntur, haut facile quisquam gratuito bonus est.
10 An expectatis, dum exercitu rursus admoto ferro atque
flamma urbem invadat? quod multo propius est ab eo quo
agitat statu, quam ex pace et concordia ad arma civilia,
quae ille advorsum divina et humana omnia cepit, non pro
sua aut quorum simulat iniuria, set legum ac libertatis
11 subvortundae. Agitur enim ac laceratur animi cupidine et
noxarum metu, expers consili, inquies, haec atque illa
temptans, metuit otium odit bellum, luxu atque licentia
carendum videt — atque interim abutitur vostra socordia.
12 Neque mihi satis consili est, metum an ignaviam an de-
mentiam eam adpellem: qui videmini intuentes mala quasi
fulmen optare se quisque ne adtingat, set prohibere ne
13 conari quidem. Et quaeso considerate, quam conversa
rerum natura sit. Antea malum publicum occulte, auxilia
palam instruebantur et eo boni malos facile anteibant:
nunc pax et concordia disturbantur palam, defenduntur
occulte: quibus illa placent in armis sunt, vos in metu.
14 Quid expectatis? nisi forte pudet aut piget recte facere.
An Lepidi mandata animos movere? qui placere ait sua

cuique reddi et aliena tenet, belli iura rescindi cum ipse
armis cogat, civitatem confirmari quibus ademptam negat,
concordiae gratia plebei tribuniciam potestatem restitui ex
qua omnes discordiae adcensae. Pessume omnium atque 15
inpudentissume, tibine egestas civium et luctus curae sunt,
cui nihil est domi nisi armis partum aut per iniuriam?
Alterum consulatum petis quasi primum reddideris, bello
concordiam quaeris quo parta disturbatur, nostri proditor,
istis infidus, hostis omnium bonorum. Ut te neque homi-
num neque deorum pudet, quos per fidem aut periurio
violasti! Qui quando talis es, maneas in sententia et reti- 16
neas arma te hortor, neu prolatandis seditionibus, inquies
ipse, nos in sollicitudine adtineas. Neque te provinciae,
neque leges, neque dei penates civem patiuntur. Perge
qua coeptas, ut quam maturrume merita invenias.

Vos autem, patres conscripti, quo usque cunctando 17
rem publicam intutam patiemini et verbis arma tempta-
bitis? Dilectus advorsum vos habiti, pecuniae publice et
privatim extortae, praesidia deducta atque inposita: ex lu-
bidine leges inperantur, cum interim vos legatos et de-
creta paratis. Quanto mehercules avidius pacem petieritis,
tanto bellum acrius erit, cum intelleget se metu magis
quam aequo et bono sustentatum. Nam qui turbas et cae- 18
dem civium odisse ait et ob id armato Lepido vos inermos
retinet, quae victis toleranda sunt, ea cum facere possitis
patiamini potius censet. Ita illi a vobis pacem, vobis ab
illo bellum suadet. Haec si placent, si tanta torpedo ani- 19
mos obrepsit, ut obliti scelerum Cinnae, cuius in urbem
reditu decus ordinis huius interiit, nihilo minus vos atque
coniuges et liberos Lepido permissuri sitis, quid opus de-
cretis? quid auxilio Catuli? Quin is et alii boni rem pu- 20
blicam frustra curant. Agite, ut lubet! parate vobis Ce-
thegi atque alia proditorum patrocinia, qui rapinas et in-
cendia instaurare cupiunt et rursus advorsum deos penatis
manus armare. Sin libertas et vera magis placent, de-
cernite digna nomine et augete ingenium viris fortibus.
Adest novos exercitus, ad hoc coloniae veterum militum, 21
nobilitas omnis, duces optumi: fortuna meliores sequi-

tur: iam illa, quae socordia vostra conlecta sunt, dilabentur.

22 Qua re ita censeo: quoniam M. Lepidus exercitum privato consilio paratum cum pessumis et hostibus rei publicae contra huius ordinis auctoritatem ad urbem ducit, uti Appius Claudius interrex cum Q. Catulo pro consule et ceteris quibus inperium est urbi praesidio sint, operamque dent ne quid res publica detrimenti capiat.

Oratio G. Cottae consulis ad populum Romanum.

1 Quirites, multa mihi pericula domi militiaeque, multa
advorsa fuere, quorum alia toleravi, partim reppuli deorum
auxiliis et virtute mea: in quis omnibus numquam animus
negotio defuit, neque decretis labos: malae secundaeque
2 res opes, non ingenium mihi mutabant. At contra in his
miseriis cuncta me cum fortuna deseruere. Praeterea senectus, per se gravis, curam duplicat, cui misero acta
3 iam aetate ne mortem quidem honestam sperare licet. Nam
si paricida vostri sum et bis genitus hic deos penatis meos
patriamque et summum inperium vilia habeo, quis mihi
vivo cruciatus satis est aut quae poena mortuo? quin
omnia memorata apud inferos subplicia scelere meo vici.
4 A prima adulescentia in ore vostro privatus et in magistratibus egi: qui lingua, qui consilio meo, qui pecunia
voluere, usi sunt: neque ego callidam facundiam neque
ingenium ad male faciundum exercui: avidissumus privatae
gratiae maxumas inimicitias pro re publica suscepi: quis
victus cum illa simul cum egens alienae opis plura mala
expectarem, vos, Quirites, rursus mihi patriam deosque
5 penatis cum ingenti dignitate dedistis. Pro quibus benificiis
vix satis gratus videar, si singulis animam, quam nequeo,
concesserim. Nam vita et mors iura naturae sunt: ut sine
dedecore cum civibus fama et fortunis integer agas, id dono
datur atque accipitur.

6 Consules nos fecistis, Quirites, domi bellique inpeditissuma re publica. Namque inperatores Hispaniae stipendium milites, arma frumentum poscunt: et id res cogit

quoniam defectione sociorum et Sertori per montis fuga
neque manu certare possunt neque utilia parare. Exercitus 7
in Asia Ciliciaque ob nimias opes Mithridatis aluntur, Ma-
cedonia plena hostium est, nec minus Italiae marituma et
provinciarum, cum interim vectigalia parva et bellis incerta
vix partem sumptuum sustinent: ita classe, quae conmea-
tus tuebatur, minore quam antea navigamus. Haec si dolo 8
aut socordia nostra contracta sunt, agite ut monet ira,
subplicium sumite: sin fortuna communis asperior est, qua
re indigna vobis nobisque et re publica incipitis?
Atque ego, cuius aetati mors propior est, non de- 9
precor, si quid ea vobis incommodi demitur: neque mox
in senio corporis honestius quam pro vostra salute finem
vitae fecerim. Adsum en Gaius Cotta consul: facio quod 10
saepe maiores asperis bellis fecere: voveo dedoque me
pro re publica. Quam deinde cui mandetis circumspi-
cite: nam talem honorem bonus nemo volet, cum fortu- 11
nae et maris et belli ab aliis acti ratio reddunda aut tur-
piter moriundum sit. Tantum modo in animis habetote non 12
me ob scelus aut avaritiam caesum, set volentem pro ma-
xumis benificiis animam dono dedisse. Per vos, Quirites, 13
et gloriam maiorum, tolerate advorsa, et consulite rei
publicae. Multa cura summo inperio inest, multi ingentes 14
labores. Quos nequiquam abnuitis, et pacis opulentiam
quaeritis, cum omnes provinciae regna, maria terraeque
aspera aut fessa bellis sint.

Epistula Gn. Pompei ad senatum.

Si advorsus vos patriamque et deos penatis tot labo- 1
res et pericula suscepissem, quotiens a prima adulescentia
ductu meo scelestissumi hostes fusi et vobis salus quaesita
est, nihil amplius in absentem me statuissetis quam adhuc
agitis, patres conscripti: quem contra aetatem proiectum
ad bellum saevissumum cum exercitu optume merito, quan-
tum est in vobis, fame, miserruma omnium morte, con-
fecistis. Hac in spe populus Romanus liberos suos ad bel- 2
lum misit? haec sunt praemia pro volneribus et totiens ob

rem publicam fuso sanguine? Fessus scribundo mittundoque
legatos omnis opes et spes privatas meas consumpsi, cum
interim a vobis per triennium vix annuus sumptus datus
3 est. Per deos inmortalis, utrum censetis me vicem aerari
praestare, an exercitum sine frumento et stipendio habere s
4 posse? Equidem fateor me ad hoc bellum maiore studio
quam consilio profectum: quippe qui nomine modo inperi
a vobis accepto diebus quadraginta exercitum paravi, ho-
stisque in cervicibus iam Italiae agentis ab Alpibus in
Hispaniam submovi. Per eas iter aliud atque Hannibal, n
5 nobis oportunius, patefeci. Recepi Galliam Pyrenaeum, La-
cetaniam Indigetis, et primum inpetum Sertori victoris no-
vis militibus et multo paucioribus substinui hiememque ca-
stris inter saevissumos hostis, non per oppida neque ex
6 ambitione mea egi. Quid deinde proelia aut expeditiones
hibernas, oppida excisa aut recepta enumerem? quando
res plus valet quam verba. Castra hostium apud Sucro-
nem capta et proelium apud flumen Turiam et dux hostium
G. Herennius cum urbe Valentia et exercitu deleti satis clara
vobis sunt: pro quis, o grati patres, egestatem et famem
redditis. Itaque meo et hostium exercitui par conditio est:
7 namque stipendium neutri datur: victor uterque in Italiam
8 venire potest. Quod ego vos moneo quaesoque ut animad-
vortatis, neu cogatis necessitatibus privatim mihi consulere.
9 Hispaniam citeriorem, qua non ab hostibus tenetur, nos
aut Sertorius ad internecionem vastavimus praeter mari-
tumas civitates, ultro nobis sumptui onerique. Gallia supe-
riore anno Metelli exercitum stipendio frumentoque aluit
et nunc malis fructibus ipsa vix agitat. Ego non rem fa-
10 miliarem modo, verum etiam fidem consumpsi. Relicui vos
estis: qui nisi subvenitis, invito et praedicente me exer-
citus hinc et cum eo omne bellum Hispaniae in Italiam
transgredientur.

Oratio Macri trib. pleb. ad pleb.
(H. III 61).

1 Si, Quirites, parum existumaretis, quid inter ius a
maioribus relictum vobis et hoc a Sulla paratum servitium

interesset, multis mihi disserundum fuit, docendique quas
ob iniurias et quotiens a patribus armata plebes secessisset
utique vindices paravisset omnis iuris sui tribunos plebei:
nunc hortari modo relicum est et ire primum via, qua 2
capessundam arbitror libertatem. Neque me praeterit, quan- 3
tas opes nobilitatis solus inpotens, inani specie magistra-
tus, pellere dominatione incipiam, quantoque tutius factio
noxiorum agat quam soli innocentes.
Set praeter spem bonam ex vobis, quae metum vicit, 4
statui certaminis advorsa pro libertate potiora esse forti
viro quam omnino non certavisse. Quamquam omnes alii 5
creati pro iure vostro vim cunctam et inperia sua gratia
aut spe aut praemiis * * * * * in vos convortere meliusque
habent mercede delinquere quam gratis recte facere. Ita- 6
que omnes concessere iam in paucorum dominationem, qui
per militare nomen aerarium exercitus, regna provincias
occupavere et arcem habent ex spoliis vostris: cum in-
terim more pecorum vos multitudo singulis habendos fruen-
dosque praebetis, exuti omnibus quae maiores reliquere:
nisi quia vobismet ipsi per suffragia, ut praesides olim,
nunc dominos destinatis. Itaque concessere illuc omnes: 7
at mox, si vostra receperitis, ad vos plerique. Raris enim
animus est ad ea, quae iacent, defendunda: ceteri validiorum
sunt. An dubium habetis, num obficere quid vobis uno 8
animo pergentibus possit, quos languidos socordisque per-
timuere? Nisi forte G. Cotta, ex factione media consul,
aliter quam metu iura quaedam tribunis plebei restituit.
Scilicet quamquam L. Sicinius primus de potestate tribu-
nicia loqui ausus mussantibus vobis circumventus erat, ta-
men prius illi invidiam metuere quam vos iniuriae pertae-
sum est. Quod ego nequeo satis mirari, Quirites: nam
spem frustra fuisse intellexistis. Sulla mortuo, qui sce- 9
lestum inposuerat servitium, finem mali credebatis: ortus
est longe saevior Catulus. Tumultus intercessit Bruto et 10
Mamerco consulibus: dein G. Curio ad exitium usque in-
sontis tribuni dominatus est. Lucullus superiore anno quan- 11
tis animis ierit in L. Quintium, vidistis: quantae denique
nunc mihi turbae concitantur! Quae profecto in cassum

agebantur, si prius quam vos serviundi finem, illi domi-
nationis facturi erant: praesertim cum his civilibus armis
dicta alia, set certatum utrimque de dominatione in vos
12 sit. Itaque cetera ex licentia aut odio aut avaritia in tem-
pus arsere: permansit una res modo, quae utrimque quae-
sita est et erepta in posterum, vis tribunicia, telum a
13 maioribus libertati paratum. Quod ego vos moneo quaeso-
que ut animum advortatis, neu nomina rerum ad ignaviam
mutantes otium pro servitio adpelletis. Quo iam ipso frui,
si vera et honesta flagitium superaverit, non est conditio:
fuisset, si omnino quiessetis. Nunc animum advortere et
nisi viceritis, quoniam omnis iniuria gravitate tutior est,
artius habebunt.

14 Quid censes igitur? aliquis vostrum subiecerit. Primum
omnium amittundum morem hunc quem agitis, inpigrae
linguae, animi ignavi, non ultra contionis locum memo-
15 res libertatis. Deinde — ne vos ad virilia illa vocem,
quod tribunos plebei modo, *tum* patricium magistratum,
libera ab auctoribus patribus suffragia maiores vostri pa-
ravere — cum vis omnis, Quirites, in vobis sit et quae
iussi nunc pro aliis toleratis, pro vobis agere aut non
agere certe possitis, Iovem aut alium quem deum consul-
16 torem expectatis? Magna illa consulum inperia et patrum
decreta vos exequendo rata efficitis, Quirites, ultroque
17 licentiam in vos auctum atque adiutum properatis. Neque
ego vos ultum iniurias hortor, magis uti requiem capiatis:
neque discordias, ut illi criminantur, set earum finem vo-
lens iure gentium res repeto et, si pertinaciter retinebunt,
non arma neque secessionem, tantum modo ne amplius
18 sanguinem vostrum praebeatis censebo. Gerant habeant-
que suo modo inperia, quaerant triumphos, Mithridatem,
Sertorium et reliquias exulum persequantur cum imagini-
bus suis: absit periculum et labos quibus nulla pars fructus
19 est. Nisi forte repentina ista frumentaria lege munia vostra
pensantur: qua tamen quinis modiis libertatem omnium
aestumavere, qui profecto non amplius possunt alimentis
carceris. Namque, ut illis exiguitate mors prohibetur se-
nescunt vires, sic neque absolvit cura familiari tam parva

res et iguavi cuiusque tenuissumas spes frustratur: qua 20
tamen quamvis ampla, quoniam serviti pretium ostentare-
tur, cuius torpedinis erat decipi et vostrarum rerum ultro
iniuriae gratiam debere? Cavendus dolus est. Namque alio 21
modo neque valent in univorsos, neque conabuntur. Ita-
que simul conparant delenimènta et differunt vos in ad-
ventum Gn. Pompei: quem ipsum, ubi pertimuere subla-
tum in cervices suas, mox dempto metu lacerant. Neque 23
eos pudet, vindices uti se ferunt libertatis, tot viros sine
uno aut remittere iniuriam non audere aut ius non posse
defendere. Mihi quidem satis spectatum est Pompeium,
tantae gloriae adulescentem, malle principem volentibus
vobis esse, quam illis dominationis socium, auctoremque
in primis fore tribuniciae potestatis *restituendae*. Verum, 24
Quirites, antea singuli cives in pluribus, non in uno cuncti
praesidia habebatis, neque mortalium quisquam dare aut
eripere talia unus poterat.

Itaque verborum satis dictum est: neque enim igno- 25
rantia res claudit. Verum occupavit nescio quae vos tor- 26
pedo, qua non gloria movemini neque flagitio cunctaque
praesenti ignavia mutavistis, abunde libertatem rati, quia
tergis abstinetur et huc ire licet atque illuc: munera di-
tium dominorum. Atqui haec eadem non sunt agrestibus, 27
set caeduntur inter potentium inimicitias donoque dantur
in provincias magistratibus. Ita pugnatur et vincitur pau-
cis: plebes, quodcumque accidit, pro victis est et in dies 28
magis erit, si quidem maiore cura dominationem illi reti-
nuerint quam vos repetiveritis libertatem.

Epistula Mithridatis.

(H. IV 61.)

Rex Mithridates regi Arsaci salutem.

Omnes qui secundis rebus suis ad belli societatem 1
orantur, considerare debent, liceatne tum pacem agere,
dein quod quaesitur satisne pium tutum, gloriosum an in-
decorum sit. Tibi perpetua pace frui licet, egregia fama, 2
si Romanos obpresseris, futura est. Nisi hostes oportuni
et scelestissumi, neque petere audeam societatem et frustra

3 mala mea cum bonis tuis misceri sperem. Atque ea, quae
te morari posse videntur, ira in Tigranem recentis belli
et meae res parum prosperae, si vera existumare voles,
4 maxume hortabuntur. Ille enim obnoxius qualem tu voles
societatem accipiet: mihi fortuna, multis rebus ereptis,
usum dedit bene suadendi: et, quod florentibus optabile
est, ego non validissumus praebeo exemplum, quo rectius
tua conponas.

5 Namque Romanis cum nationibus populis regibus cun-
ctis una et ea vetus caussa bellandi est, cupido profunda
inperi et divitiarum. Qua primo cum rege Macedonum
Philippo bellum sumpsere, dum a Carthaginiensibus pre-
6 mebantur amicitiam simulantes. Ei subvenientem Antiochum
concessione Asiae per dolum avortere, ac mox fracto Phi-
lippo Antiochus omni cis Taurum agro et decem milibus
7 talentorum spoliatus est. Persen deinde, Philippi filium,
post multa et varia certamina apud Samothracas deos acce-
ptum in fidem, callidi et repertores perfidiae, quia pacto
8 vitam dederant, insomniis occidere. Eumenem, cuius ami-
citiam gloriose ostentant, initio prodidere Antiocho, pacis
mercedem, post, habitum custodiae agri captivi, sumpti-
bus et contumeliis ex rege miserrumum servorum effecere
simulatoque inpio testamento filium eius Aristonicum, quia
patrium regnum petiverat, hostium more per triumphum
9 duxere: Asia ab ipsis obsessa est. Postremo Bithyniam
Nicomede mortuo diripuere, cum filius Nysa, quam regi-
10 nam adpellaverat, genitus haut dubie esset. Nam quid ego
me adpellem? quem diiunctum undique regnis et tetrar-
chiis ab inperio eorum, quia fama erat divitem neque ser-
viturum esse, per Nicomedem bello lacessiverunt, sceleris
eorum haut ignarum, et ea, quae accidere, testatum antea
Cretensis, solos omnium liberos ea tempestate, et regem
11 Ptolemaeum. Atque ego ultus iniurias Nicomedem Bithynia
expuli Asiamque, spolium regis Antiochi, recepi et Grae-
12 ciae dempsi grave servitium. Incepta mea postremus ser-
vorum Archelaus exercitu prodito inpedivit: illique, quos
ignavia aut prava calliditas, ut meis laboribus tuti essent,
armis abstinuit, acerbissumas poenas solvunt, Ptolemaeus

precio in dies bellum prolatans, Cretenses inpugnati semel
iam neque finem nisi excidio habituri. Equidem cum mihi 13
ob ipsorum interna mala dilata proelia magis quam pacem
datam intellegerem, abnuente Tigrane, qui mea dicta sero
probat, te remoto procul, omnibus aliis obnoxiis, rursus
tamen bellum cepi Marcumque Cottam, Romanum ducem,
apud Chalcedona terra fudi, mari exui classe pulcerruma.
Apud Cyzicum magno cum exercitu in obsidio moranti 14
frumentum defuit nullo circum adnitente: simul hiems
mari prohibebat. Ita sine vi hostium regredi conatus in
patrium regnum naufragiis apud Parium et *apud* Hera-
cleam militum optumos cum classibus amisi. Restituto 15
deinde apud Caberam exercitu et variis inter me atque
Lucullum proeliis inopia rursus ambos incessit. Illi sube-
rat regnum Ariobarzanis bello intactum: ego vastis circum
omnibus locis in Armeniam concessi: secutique Romani,
non me set morem suum omnia regna subvortundi, quia
multitudinem artis locis pugna prohibuere, inprudentiam
Tigranis pro victoria ostentant.
Nunc quaeso considera, nobis obpressis utrum firmio- 16
rem te ad resistundum an finem belli futurum putes?
Scio equidem tibi magnas opes virorum, armorum et auri
esse: et ea re a nobis ad societatem, ab illis ad praedam
peteris. Ceterum consilium est, Tigranis regno integro,
meis militibus belli prudentibus, procul ab domo [parvo
labore] per nostra corpora bellum conficere, quo neque
vincere neque vinci sine tuo periculo possumus. An ignoras 17
Romanos, postquam ad occidentem pergentibus finem Ocea-
nus fecit, arma huc convortisse? neque quicquam a prin-
cipio nisi *vi* partum habere, domum coniuges, agros in-
perium? convenas olim sine patria parentibus, *cum* peste
conditos orbis terrarum: quibus non humana ulla neque
divina obstant, quin socios amicos, procul iuxta sitos,
inopes potentisque trahant excindant, omniaque non serva
et maxume regna hostilia ducant? Namque pauci liber- 18
tatem, pars magna iustos dominos volunt: nos suspecti
sumus aemuli et in tempore vindices adfuturi. Tu vero, 19
cui Seleucea, maxuma urbium, regnumque Persidis inclu-

dimur exercitum sine frumento, sine auxiliis,
22 nostris vitiis adhuc incolumem. Teque illa fam
auxilio profectum magnis regibus latrones g
23 pressisse. Quod uti facias moneo hortorque,
pernitie nostra tuam prolatare quam societate